

Giới thiệu Bí Mật Vượt Thời Gian

Truyện Bí Mật Vượt Thời Gian của tác giả Cô Bát là thể loại xuyên không nhưng là từ thời cổ đại tời tương lai sau 400 năm của nữ chính.

Nàng là Từ Phương Nam một quý phi của hoàng đế nhưng bị một khối thiên thạch cuốn vào không gian tới tương lai. Tại đây nàng là một tiểu thư giàu có nhưng nàng phải đối mặt với nhiều loại âm mưu cùng những thủ đoạn tàn ác của chính những người xung quanh.

Nàng sẽ thích ứng với cuộc sống này như thế nào? Liệu nàng có trở về được quá khứ hay không? Những bí mật nào sẽ được hé lộ. Mời các bạn theo dõi để có câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ngôi sao ca nhạc Danny

Mở đầu:

Năm Vạn Lịch thứ bốn mươi bảy.

Nội cung Càn Thanh, Bắc Kinh.

Minh hoàng Chu Dực Quân bệnh nặng đã lâu đang được mấy tên hoạn quan đỡ dậy từ trên giường rồi chậm rãi đi ra khỏi Đông ninh các. Tại chính điện cung Càn Thanh, mọi người tề tựu đông đủ, chính cung Hoàng hậu dẫn theo một đoàn phi tần, vừa nhìn thấy Hoàng đế Vạn Lịch từ gian phong phía Đông đi tới, tất cả đều đồng loạt cúi gập người.

Vạn Lịch và Hoàng Hậu ngồi cạnh nhau ở chính giữa ngai vàng, phải một lúc sau ông mới dứt được tiếng ho khan và thở dốc.

Hoàng hậu nhẹ nhàng vỗ lưng Vạn Lịch, đến khi ông giơ tay lên phát phát ra hiệu, bà ta mới quay đầu lại, nhìn đám phi tần đang quỳ trên mặt đất rồi lên tiếng: “Các người đều đứng lên đi!”.

Nét mặt Hoàng hậu tràn ngập vẻ vui sướng lạ lùng, vẻ ngoài bóng loáng, hồng hào của bà ta hoàn toàn đối lập với bệnh tình ốm yếu của Hoàng đế.

Bà ta lơ đãng lướt ánh mắt qua các phi tần, mỉm cười nói: “Từ phi, giờ Tuất ba khắc sắp đến rồi, có thể bắt đầu được chưa?”.

Một trong số những người phi tần kia đứng dậy, uyển chuyển đi lên phía trước hành lễ với Hoàng đế và Hoàng hậu.

Hoàng đế Vạn lịch nhìn nữ nhân đó, mù mờ hỏi: “Từ ái phi, nàng...?”. Trong lòng ông ta tràn đầy nghi hoặc, không khỏi đưa ánh mắt về phía Hoàng hậu.

Hoàng hậu cười nói: “Vạn tuế gia, người không biết rồi, thời gian trước có sao rơi ở vùng Hà Nam, đúng lúc Từ ngự sự đang ở đó giám sát nên đã nhặt được một khối sao sa. Từ ngự sự mà muội muội đều nói trong khối sao sa này ẩn giấu huyền cơ, nếu có thể giải mã được nó thì sẽ kéo dài hồng phúc của Đại Minh ta. Thần thiếp biết rõ muội muội và Từ ngự sự đều rất am hiểu chiêm tinh, lại học được thuật số Âm Dương từ mấy đạo sĩ, nhất định có thể khám phá bí ẩn trong khối sao sa kia. Cho nên, thần thiếp mới giao trọng trách này cho muội muội”. Hoàng hậu vừa nói, vừa nhìn về phía Từ phi, trên môi nở nụ cười nham hiểm.

Vạn Lịch nghe xong liền gật đầu, nụ cười nhợt nhạt hiện lên khuôn mặt trắng bệch: “Từ ái phi quả nhiên là chân truyền của phụ thân nàng...”. Ông còn chưa khen xong, một phi tần bên dưới đã mỉm cười thêm mắm thêm muối: “Đúng ạ! Thử hỏi trên thế gian này, ngoài Từ phi nương nương và Từ ngự sử ra còn ai có thể khám phá được điều huyền bí trong đó nữa? Nếu bọn họ mà làm không được, thì danh tiếng của Từ ngự sử há chẳng phải hư danh sao?”.

Câu nói có vẻ như vui đùa vừa thốt ra từ miệng phi tần kia lập tức khiến khuôn mặt xinh đẹp của Từ phi biến sắc, còn Hoàng hậu đang ngồi trên điện thì lại chậm rãi lộ ra ý cười. Vạn Lịch hoàn toàn không ý thức được những mý nhẩn trong hậu cung của mình đang dùng tâm kế chơi xỏ lẫn nhau, ông ngo xuống Từ phi dò hỏi: “Từ ái phi, nàng đã tìm ra cái gì rồi?”.

Từ phi chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Hoàng đế, hai lúm đồng tiền bên khóe miệng nàng hiện lên khiến ngay cả người đang bị bệnh như Vạn Lịch cũng phải động lòng, đôi mắt lóe lên tia sáng. Ông chìa cánh tay gầy gò khô quắt của mình ra, nói: “Ái phi à! Dưới đất lạnh lắm, mau bình thân!”.

Từ phi nâng váy đứng dậy, dáng người thướt tha ẩn hiện dưới lớp áo choàng. Nàng yêu kiều gật đầu với Vạn Lịch, lơ đãng đảo ánh mắt quét qua sắc mặt lạnh như băng của Hoàng hậu, rồi mới lên tiếng trả lời câu hỏi của Vạn Lịch: “Hồi bẩm Vạn tuế gia, thần thiếp và phụ thân đã dùng hết bảy ngày đêm, cuối cùng cũng xem như nhờ hưởng phúc Thánh ân, mà nhìn thấy một chút môn đạo nằm trong tinh thạch. Thần thiếp không phải thuật sĩ giang hồ, không dám khẳng định khối sao sa này có thể mang đến cái gì cho Đại Minh ta, chỉ có thể suy đoán rằng, giờ Tuất ba khắc hôm nay, tinh thạch sẽ phát ra điều kỳ lạ”. Từ phi nói năng rất có trước có sau, phép tắc nhưng giọng nói không vì thế mà mất đi sự mềm mại, dịu dàng, mỗi câu mỗi chữ của nàng tự như có sức mạnh làm mềm nhũn từng xương khớp trong người Vạn Lịch.

Vị phi tần ban nầy không khỏi lộ ra vẻ mặt châm chọc, lại nhỏ giọng nói: “ Bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm trò trẻ con chứ”.

Hoàng hậu vờ như không nghe thấy, thẳng thừng chìa mũi nhọn vào lời nói của Từ phi: “ nói như vậy, khối sao sa kia mang lại hồng phúc hay tai họa cho Đại Minh ta, vẫn còn chưa biết ư?”. Bà ta ung dung nhìn Từ phi, rồi lại quay sang Vạn Lịch bằng ánh mắt bất an, dường như đang vô cùng lo lắng cho vận mệnh Đại Minh.

Từ phi đương nhiên hiểu rõ suy tính trong đầu Hoàng hậu, vẫn thản nhiên cười nói: “Hoàng hậu nương nương nói vậy không đúng rồi, chỉ là một hòn đá bé xiu, làm sao có thể ảnh hưởng tới vận mệnh quốc gia? Theo như lời nương nương, khối đá này chỉ đơn thuần là một ngôi sao nhỏ từ trên trời rơi xuống, Vạn tuế gia mới là Trời, chỉ có Vạn tuế gia mới có thể nắm giữ được vận mệnh Đại Minh, nương nương nói vậy e rằng có phần không thỏa đáng rồi”.

Sắc mặt Hoàng hậu trắng bệch, đang định mở miệng nói gì thì bị Vạn Lịch lên tiếng cắt ngang: “Được rồi! Được rồi! Chẳng qua cũng chỉ là một ngôi sao sa mà thôi. Từ phi nằng nặc cho trầm xem thế nào, khối đá này có thể phát ra điều gì dị thường?”. Vạn Lịch cũng muốn đề cho lỗi tai mình bình yên.

Từ phi khôn tiếp tục tranh cãi nữa, chỉ nhìn về phía Hoàng đế mỉm cười đầy mê hoặc. Đến khi Vạn Lịch cười đáp lại, nàng mới hành lễ một lần nữa rồi đi ra phía ngoài cửa điện.

Trong tay nàng là một khối đá long lanh, chừng chỉ to bằng một quả trứng gà. Trong bóng đêm nó phát ra thứ ánh sáng yếu ớt màu lam nhạt. Tất cả mọi người trong điện đều nhìn chăm chú ra bên ngoài. Từ phi cầm khối đá giơ lên cao, chân bước nhịp nhàng đều đặn giống như bước theo một bộ pháp nào đó khiến những người không hiểu Thuật Kỳ Hoàng cảm thấy huyền diệu, khó hiểu.

Một cung phi quay sang thì thầm với phi tử bên cạnh: “Cô ta có thể làm được ư”.

Một phi tử khác cười lạnh, nhìn cô ta rồi đánh mắt về phía ngai cao. Cung phi này lập tức hiểu ý liền liếc về phía Hoàng hậu, chỉ thấy ánh mắt bà ta đang thấp thoáng nụ cười đầy sát khí, một nụ cười nắm chắc phần thắng trong tay.

Hai nữ nhân trao đổi ánh mắt, tỏ vẻ bị ai xót thương thay Từ phi trong khi bản thân đang vô cùng hoan hỉ trước tai họa của người khác. E là khối thiên thạch trên tay Từ phi kia cũng bị Hoàng hậu sai người động tay động chân rồi.

Giờ Tuất ba khắc, Từ phi nắm vững vị trí mà mình đang đứng, trang trọng cầm khối đá giơ lên cao. Theo như tính toán của nàng, nhất định đúng thời điểm khối đá sẽ phát sinh biến hóa, hơn nữa hiện tượng kỳ lạ lại có thể bị nàng phát hiện thì chắc chắn sẽ phải là một biến hóa không tầm thường.

Thế nhưng, khi chiếc kim đồng hồ mặt trời đã chỉ tới thời gian chuẩn xác lại chẳng có bất kỳ điều gì lạ lùng xảy ra. Sắc mặt Từ phi biến đổi, nàng nhìn chăm chăm khối đá trong tay. Dưới ánh đèn mờ nhòe, khối đá vẫn tỏa ra quang sáng màu lam nhạt, tựa như bị người ta bôi một chất gì đó bên ngoài.

Một khắc trời qua, không có bất cứ biến đổi nào.

Lúc đó ở bên trong đại điện, Vạn Lịch, Hoàng hậu và mọi người bắt đầu sốt ruột không yên. Hoàng hậu bấy giờ mới lạnh lùng cười: “Muội muội chớ cuống, chúng ta đều đang chờ”.

Một cung phi buột miệng: “ Từ phi mà cũng có lúc sơ sẩy thế này ư? Đây há chẳng phải lừa gạt Thánh thượng sao?”.

Lời nói của cô ta khiến Từ phi lạnh lùng nhìn về phía Hoàng hậu. Khối đá này nhất định đã bị bà ta ra tay trước.

Từ phi đang không biết phải giải thích như thế nào thì khối đá trong tay đột nhiên rung mạnh. Mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chăm bên ngoài cung Càn Thanh, ngay cả Vạn Lịch già nua ốm yếu cũng đứng dậy một cách nhẹ nhàng.

Nụ cười trên môi Hoàng hậu vụt tắt, Từ phi hoàn toàn không ngờ khối đá đã bị Hoàng hậu ra tay trước mà vẫn còn phát sinh biến hóa, chỉ là xảy ra muộn một khắc mà thôi.

Nét mặt Từ phi rạng rỡ. Chỉ thấy một luồng sáng màu đỏ phát ra từ khối đá bao trùm quang người nàng. Nàng quay đầy vào đại điện, thấy sắc mặt Hoàng hậu đã đông cứng như hàn băng, còn Hoàng đế thì tràn ngập vẻ mong chờ. Tầng đá đè nặng trong lòng nàng này giờ đã biến mất, nàng chăm chú quan sát kỹ khối đá thần kỳ trên tay, ánh sáng phát ra càng lúc càng mạnh khiến người ta chói mắt. Từ phi chợt thấy toàn thân nóng rực.

Mọi người không chịu nổi phau giơ tay lên che mắt, đến khi luồng sáng kỳ dị kia biến mất, Từ phi cũng không còn ở đó nữa...

Tại một vùng núi thuộc Hưng Bình, Thiểm Tây.

Một anh chàng có dáng người gầy choắt cầm trong tay chiếc cặp lồng đang vội vã bước vào căn nhà tranh dựng tạm. Căn nhà này dựa lưng vào một sườn núi thấp, dưới ánh mặt trời chói chang còn có thể miễn cưỡng được hưởng chút bóng râm.

Anh ta đi thẳng về phía chiếc ghế xếp nằm ở trong cùng của căn nhà, nơi một người đàn ông đang nằm, áo choàng màu vàng rực dưới cái nắng ban trưa rõ ràng vô cùng chói mắt, rơi vào mi mắt, càng khiến người ta thấy như bị thiêu đốt.

Người đàn ông đeo kính râm, phủ một mảnh khăn bông màu đen trên mặt để chắn ánh nắng trời. Cô gái đứng bên cạnh cầm một chiếc quạt điện mini chìa vào cổ người đàn ông, dè dặt cẩn thận như rất sợ làm tun búi tóc trên đầu anh ta.

Anh chàng gầy gò tiến đến trước mặt người đàn ông đang nằm kia, bộ dạng xun xoe lấy lòng, nhỏ giọng nói: “Danny, đây là canh đậu xanh, còn ướp lạnh nữa. Cậu biết đây, nơi này là thâm sơn cùng cốc, tôi phải lên lút mang tới đây, cậu mau uống đi, ha ha”. Anh ta cười với một chút đắc ý.

Lê Quý Đôn

Một lúc sau, người đàn ông kia mới chậm rãi giơ tay lên tháo cặp kính râm xuống, uể oải kéo chiếc khăn bông đen sì ra, để lộ hoàn toàn khuôn mặt hoàn chỉnh với đường nét tuyệt mỹ, mũi cao thẳng, bờ môi đẹp mê người, chỗ nào cũng vô cùng hài hòa, đám râu thưa trên cằm khiến khuôn mặt anh ta càng thêm góc cạnh và gợi cảm.

Hết thấy vốn dĩ đã vô cùng hoàn hảo, nhưng khi nhìn tới đôi mắt sao băng kia, mọi người chắc hẳn sẽ cho rằng, chỉ có khuôn mặt này mới có thể phù hợp với đôi mắt ấy. Cặp mắt đó sâu thẳm và âm u. Nói nó là sao băng, bởi nó quá đẹp đến nỗi khiến cho bao lo lắng, phiền muộn của người ta trong thoáng chốc liền tan biến như sao băng. Nó lại càng giống như pháo hoa, rực rỡ trong khoảnh khắc rồi vụt tắt, nhưng vẫn khiến người ta lưu luyến về đẹp ấy.

Thực ra anh chàng Danny này mang một vẻ đẹp phương Đông điển hình, chỉ có điều màu mắt nâu được che phủ một tầng xanh lam nhàn nhạt có vẻ không giống với người phương Đông cho lắm, nhưng chính vì điểm khác biệt này mà vẻ đẹp của anh ta lại càng thêm mong ảo.

Anh ta giơ tay lên cào cào búi tóc sau đỉnh đầu với vẻ khó chịu, ánh mắt tràn đầy sự bất mãn và khinh thường, nhưng vẫn khiến cô gái cảm quạt đứng phía sau mê mẩn nhìn.

“Chết mất thôi! Nóng thế này có nhất định phải tới đây để quay phim không hả? Bao nhiêu phim trường dựng lên để làm cái gì?” Người đàn ông không hề kiêng dè gì mà phát tiết.

Anh còi kia lúng túng nhìn người đàn ông rồi lại ngó xung quanh, rất sợ có người nghe thấy. Anh ta vội vàng tiến tới phẩy tay ra hiệu cho cô gái trợ lý rời đi.

Cô gái hậm hực buông chiếc quạt xuống, lưu luyến nhìn người đàn ông rồi mới ra ngoài.

Anh chàng gầy gò đổ canh trong cặp lồng ra, không dùng tiếng Trung mà nói với người đàn ông bằng tiếng Ý: “Đây là vì đạo diễn yêu cầu tính chân thực đối với phim lịch sử! Cậu chú ý lời nói một chút, đừng nghĩ rằng hiện tại được coi trọng mà có thể làm mất lòng ông ấy, cứ như thể cậu không gánh vác nổi đâu!”. Anh ta nói, rồi đặt bát canh vào tay người đàn ông.

Người đàn ông tỏ ra không phục nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của anh ta, đành bắt đầu hạ giọng nói bằng tiếng Ý, song vẫn có vẻ chẳng quan tâm: “Tôi chỉ là một ca sĩ, đâu có phải diễn viên mà đóng phim chứ! Jim, anh cũng biết tôi chỉ có thể hát thôi cơ mà!”.

Jim khỏ sở nói: “Danny, cậu nên biết hài lòng đi! Thời buổi này ai có thể chỉ dựa vào âm nhạc mà nổi tiếng được chứ? Cậu không ngần ngại lại xem bộ phim này có bao nhiêu minh tinh lớn tham gia? Lần đầu tiên cậu đóng phim mà đã được so tài cùng anh Phát, lại còn là nam chính thứ hai, ngay đến Triều Vỹ và Hoa Tử cũng không có được vai diễn này, cậu còn bất mãn cái gì chứ?”

“Nhưng mà vai diễn của tôi là ai, tôi còn không biết!”, Danny vừa nói vừa dang hai tay nhún vai, “Lịch sử Trung Quốc tôi hoàn toàn không hiểu gì cả, tôi chỉ biết rằng mình đóng Đường Minh Hoàng, cái vị Đường Minh Hoàng này thích Dương quý phi. Ngoài ra cái gì cũng mù tịt!”.

“Hey! Thế là đủ rồi!”, Jim vỗ vỗ vai Danny, “Cậu chỉ cần nhớ mình thích Dương quý phi là được, không cần quan tâm xem vị Đường Minh Hoàng kia bao nhiêu tuổi, là vị vua nào, cậu cứ dựa vào kịch bản mà làm là Ok, chúng ta chỉ việc ngồi đợi linh thiêng!”.

Thấy có người đang đi về phía mình, Jim vội vàng dặ dò Danny: “Uống canh đậu xanh đi nhé!”.

Nói xong, anh ta đứng dậy, bây giờ mới nhìn rõ người đi tới là phó đạo diễn.

Phó đạo diễn đi thẳng đến chỗ Danny, mặt đỏ bừng, không biết là vì trời nóng hay là vì nhìn thấy Danny nên quá hưng phấn: “Ha ha... Tên tiểu tử này, cậu dám trốn ở đây uống canh một mình à! Được ưu ái quá nhỉ!”.

Danny hờ hững cười: “Có chuyện gì?”, giọng điệu khách sáo và xa lạ.

Phó đạo diễn ngại người, nhưng cũng quen với tác phong của anh ta nên lập tức giải thích: “À, tôi có chuyện cần nói với cậu”. Ông ta chỉ ra bãi đất trống phía trước căn nhà tranh, “Lát nữa, Dương quý phi sẽ bị thiêu sống ở chỗ đó”. Thấy Danny trở mặt nhìn mình, phó đạo diễn có chút chột dạ, vội vàng bổ sung, “À!... Kịch bản này của chúng tôi hơi khác với lịch sử một chút, Dương quý phi treo cổ không hay cho lắm, cảnh chết cháy có khí thế hơn! Lát nữa cậu đứng chỗ này. Ừm! Đây này, sau đó khóc, nói lời thoại của cậu, sau đó thì đám quân lính sẽ không thêm để ý tới lời khóc lóc của cậu mà dứt khoát châm lửa...”.

Phó đạo diễn nói một thời một hồi, thấy Danny gật đầu rồi, mới vỗ vai anh động viên: “Thượng Quân Trùng, cậu chuẩn bị cho kỹ, lát nữa tốt nhất là khóc lóc thảm thiết vào”.

Thượng Quân Trùng là tên tiếng Trung của Danny. Chờ phó đạo diễn đi rồi, anh liền bày ra bộ mặt bất đắc dĩ. Trợ lý Jim đưa kịch bản, anh cũng không thèm nhận lấy mà sải bước ra khỏi căn nhà tranh, Jim theo sau, cười nói: “Thế là phải rồi! Cơ hội tốt biết bao, cậu xem, cậu càng nổi, công ty sẽ càng cưng chiều cậu, cậu sẽ càng có cơ hội ra thêm đĩa hát. Nguyên tắc này cậu hiểu rõ hơn tôi mà...”.

Trong khi Jim đứng đằng sau dùng tiếng Ý nói chuyện làm nhảm, Thượng Quân Trùng đã đi được một đoạn khá xa.

Vừa tới nơi, Thượng Quân Trùng lập tức cảm nhận được ánh đèn flash lóe lên liên tục, tiếng hò hét từ bốn phương tám hướng truyền tới, vây lấy anh. Quân Trùng không chịu được đưa tay che mắt, nhưng vẫn nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều phóng viên và đám đông xem quay phim đang hướng về phía mình mà nhảy nhót, la hét.

Vừa đuổi tới nơi trợ lý Jim liền cùng Phó đạo diễn chặn Thượng Quân Trùng lại. Phó đạo diễn cười xòa: “Thượng Quân Trùng, cậu đợi lát nữa hãy qua đây, chỗ này nhốn nháo lắm”.

Jim vừa ngó ra đám đông bên ngoài, vừa kéo Thượng Quân Trùng lại: “Thấy không? Ngoài đó phần lớn đều là những fan nhạc của anh, mấy cô gái kia kia, trời! Còn không sợ nóng, không sợ nắng, không quản đường xá xa xôi chạy tới nơi hoang vu hẻo lánh này. Biết đấy gọi là gì không? Chính là sức quyến rũ”.

Thượng Quân Trùng lườm Jim, dù là trợ lý cũng không nên tăng bốc anh lên trước mặt bao nhiêu người ngoài thế chứ!

Đúng thế! Đúng thế! Sức hấp dẫn của Tiểu Thượng đúng là quá phi thường, mới tới Đại lục chưa lâu mà đã vậy!” Phó đạo diễn cũng tỏ vẻ hiểu biết mà lên tiếng nịnh bợ, lại còn không quên hạ giọng nói tiếp: “Ngay cả anh Phát và Vỹ Từ chưa biết chừng cũng không có được cái phong thái như thế này”.

Thượng Quân Trùng không nói gì, lặng lẽ quay lại căn nhà tranh, bưng cặp lồng lên uống một hơi hết sạch chỗ canh còn lại. Khi anh đi ra lần nữa, mọi người bên ngoài đã chuẩn bị xong xuôi hết cả, Dương quý phi bị trôi vào một cây cột vừa cao vừa nhỏ ở chính giữa trên đài cao. Cô gái đóng Dương quý phi có khuôn mặt xinh đẹp nhưng thần sắc lại tràn đầy vẻ tuyệt vọng như nhìn thấu thế gian này. Phía dưới cô ta là một vòng thiêu, rom cũi đan xen chằng chịt. Xung quanh đài cao, đám quân lính đứng xếp hàng ngay ngắn, trong tay mỗi người cầm một cây đao dài, tất cả đều hướng về đài cao ở giữa giàn thiêu, chĩa về cô gái đang bị trôi đó.

Thượng Quân Trùng được hóa trang có một nhúm tóc bạc bên thái dương, nhưng tạo hình Đường Minh Hoàng trong phiên bản này vẫn rất gọi cảm và cường tráng, không hề có một chút già nua.

Đường Minh Hoàng đến, đám quân lính liền bắt đầu hò reo và đồng loạt gõ giáo xuống đất, rất có tiết tấu, rất có khí thế, càng làm tăng vẻ trang nghiêm và sát khí chung quanh đài thiêu.

“Giết yêu nghiệt! Giết yêu nghiệt!”, âm thanh vang lên không ngừng.

Thế nhưng, ngoài tiếng hô kia, còn có những tiếng kêu la khác, thanh âm này hỗn độn nhưng lại vang dội, thậm chí hùng hồn và phấn khích hơn cả tiếng hô của đám lính.

“Thượng Quân Trùng, Thượng Quân Trùng!!!”

“Danny, Danny, em yêu anh!”

Những âm thanh cứ nối nhau vang lên, bắt đầu từ khi Thượng Quân Trùng xuất hiện, càng lúc càng mãnh liệt.

Bức poster khổ lớn chụp hình Thượng Quân Trùng treo bên ngoài phim trường cũng bị mấy cô gái khiêng đi, oi bức và nóng nực dường như chẳng thể ảnh hưởng gì đến họ. Phóng viên chen lấn trong đám người hâm mộ cuồng nhiệt, vừa chụp ảnh, vừa ghi hình, bận đến quay cuồng đầu óc!

Đạo diễn đứng sau máy quay cuối cùng mất kiên nhẫn, chỉ vào Phó đạo diễn, khuôn mặt xị xuống còn dài hơn cả mặt ngựa: “Mấy người có biết làm việc không thể hả? Sao không đuổi được họ đi? Còn không làm được tí chuyện vặt như thế thì cắt hết cho tôi!”.

“Không phải, đạo diễn, anh không biết đâu, tại bọn họ quá nhiệt tình...”, vị Phó đạo diễn này thật là trước sau cũng chẳng lấy lòng được ai hết.

Đạo diễn di chuyển ánh mắt qua đầu Phó đạo diễn, phóng tầm mắt ra phía sau: “Kịch vụ, kịch vụ! Đưa mấy người này ra đuổi đi cho tôi! Không được thì báo cảnh sát. Số bao nhiêu ấy nhỉ, 999 à? Hay 110...”.

Nhân viên của đoàn làm phim tốn sức một hồi lâu mới khiến người hâm mộ bên ngoài yên lặng. Thượng Quân Trùng vẫn đứng một bên nhìn về phía cây cột trên đài thiêu chuẩn bị trước cảm xúc để diễn. Máy quay bắt đầu vận hành, đạo diễn vừa hạ lệnh một tiếng, cô Dương quý phi đứng trên kia lập tức nhìn xuống phía Thượng Quân Trùng, ngượng ngùng nói: “Hoàng thượng! Thần thiếp... thần thiếp chết cũng không hối tiếc...”.

Thượng Quân Trùng ngơ ngác nhìn cây cột, đôi mắt dần dần dâng lên một màn sương mờ, đáng về đây thê lương. Anh đang muốn nói gì với chiếc cột kia nhưng cả người bỗng run lên, một tiếng cũng không thốt ra được, bờ môi mòng khê nẩy nẩy, mơ hồ gọi hai chữ: “Ngọc Hoàn...”.

Bên ngoài, đám nữ sinh xem rất nhập tâm, hai bàn tay cứ xoắn vào nhau, xúc động đến nỗi suýt không đứng vững mà ngã xuống.

Bọn họ vội che miệng lại, sợ phát ra âm thanh ảnh hưởng đến mạch diễn xuất của Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn có người không kiềm chế được, một tiếng hô lãnh lút vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng của trường quay: “Danny đẹp trai, a a a...!”.

Một cô gái khác đột nhiên ngồi ngã phịch xuống đất, nghẹn ngào lau nước mắt: “Tôi không muốn sống nữa! Danny thật đáng thương...”.

Lần này đạo diễn không nhìn được nữa, giờ tay đẩy một phát, anh quay phim bắn ra xa một mét, ngã ngồi trên ghế, uất ức đến mức cả hồi lâu không nói được câu nào.

Phóng viên có mặt tại đó như vớ được cơ hội, vội vàng cầm micro chạy tới xúm quanh cô gái kia: “Chúng ta đều biết Thiên hạ thiếu niên khởi quay tại một vùng núi heo lánh ở Thiểm Tây, nhưng tại phim trường vẫn có rất nhiều fan của Thượng Quân Trùng không bận tâm thời tiết bóng bực, không quản cực khổ vất vả mà tới xem. Cảnh quay hôm nay là Đường Minh Hoàng chứng kiến Dương quý phi bị thiêu cháy, Quân Trùng của chúng ta đang phải diễn cảnh khóc lóc của Đường Minh Hoàng, nhiều fan có mặt ở đây đều không kiềm lòng được trước bộ dạng đau khổ của anh mà bật khóc đến ngã cả xuống đất, gây cản trở không ít tới công việc của đạo diễn và đoàn phim”. Phóng viên tận dụng triệt để mọi thứ, tiếp tục nói, “Ngay bây giờ chúng tôi xin gửi tới quý vị những hình ảnh hỗn loạn ngoài phim trường...”.

Thế nhưng, khi cô ta vừa ra hiệu cho máy quay nhắm vào cô gái đang ngồi khóc dưới đất thì một trận gió lớn ập đến, cô ta vội vàng quay đầu tránh.

Cơn gió càng lúc càng dữ dội, không có dấu hiệu dừng lại. Ngay cả người quay phim đang vác máy quay cũng không cố được nữa, quay mặt đi, đầu cúi gằm xuống.

Phim trường càng lúc càng lộn xộn, trận cuồng phong không biết từ đâu tới cuốn theo bụi cát, lá cây và cành khô, dường như còn muốn thổi bay tất cả mọi người ở đây.

Đoàn phim luống cuống, đạo diễn vừa hé mắt liền trông thấy một đường đen sì từ mặt đất lan ra tới tận chân trời, giống như bầu trời bị rạch ra một khe khổng lồ.

Đường đen kỳ lạ ấy tới mỗi lúc một gần, đạo diễn chỉ kịp hét lên: “Máy... máy...!” thì đã bị cát bay đầy mắt, không còn kịp nhìn được gì nữa. Mọi người ai nấy đều cảm thấy nóng rực toàn thân tựa như bị ném vào nồi hấp, nhưng còn chưa kịp kêu la thì cơ thể lại như bị lôi ra khỏi nồi hấp, lỗ chân lông toàn thân thu nhỏ lại, lạnh rừng mình.

Trong chớp mắt, gió đột ngột ngừng thổi, mọi người mở mắt, ngơ ngác không biết đã xảy ra chuyện gì. Thế nhưng ngoại trừ nhìn thấy những người xung quanh chật vật nhem nhuốc thì không hề thấy bất cứ một đường đen kỳ dị nào nữa, giống như nó chưa từng xuất hiện.

“A!”

Một tiếng thét chói tai đột nhiên vang lên, sứt nữa khiến đạo diễn vỡ cả tim. Cùng lúc ấy tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt tới Thượng Quân Trùng bị té ngã đang nằm trên mặt đất. À không, là bị người ta đè lên không thở nổi. Cả phim trường rối loạn, trợ lý Jim và mấy nhân viên chạy lại muốn nâng Thượng Quân Trùng lên, nói đúng ra phải là nâng cái người đè lên anh dậy trước.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cô gái trên mình Thượng Quân Trùng, cô ta mặc đồ cổ trang, mái đầu quy củ đặt sát trên ngực Thượng Quân Trùng, chiếc mũi Kim Bộ Diêu trên đầu đè lên mặt Thượng Quân Trùng khiến anh hít thở không nổi. Đám fan nữ đứng bên ngoài đã bắt đầu nức nở hét lên, tay chân ở tư thế sẵn sàng bay qua rào chắn, chạy vào lôi người đang đè Thượng Quân Trùng ra. Đặc biệt là khi nhìn rõ người con gái kia đang ép và khuôn ngực của thần tượng quả là cảm hận đến xé lòng. Người của đoàn phim chạy tới nơi, Thượng Quân Trùng cố gắng nhích đầu ra ngoài, tiếc là lực bất tòng tâm: “Nhanh! Nhanh kéo người đàn bà điên này ra khỏi người tôi!”.

*Kim Bộ Diêu: bộ trăm cái đầu lớn của phi tần.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Fan cuồng

Đây là lần đầu tiên Từ Nam Phương xuất hiện ở nơi này, tất cả những gì nàng còn nhớ được hoàn toàn giới hạn trong làn ánh sáng kỳ dị kia. Nàng chỉ nhớ rõ khối sao sa trong tay mình vào giờ Hội đồng nhiên phát ra quang sáng quái dị, đó không chỉ là một quang sáng, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy toàn thân mình bị bủa vây bởi một thứ chất lỏng kỳ dị nào đó, thậm chí toàn bộ máu trong người đều chảy theo vòng xoáy của luồng lưu khí ấy, cả người nàng tê dại, không thể nhúc nhích.

Từ Nam Phương vốn dĩ đã dự liệu được mãnh thiên thạch sẽ sinh ra biến hóa dị thường nhưng tuyệt đối không ngờ rằng mình lại đưa tới tương lai gần bốn trăm năm sau.

Nàng dần dần lấy lại ý thức từ trong mơ ký ức hỗn độn, dần dần cảm nhận được cơ thể mình vẫn còn tri giác, nàng mở mắt. Cảm thấy dưới thân mình có một cái gì đó mềm mềm, hóa ra là một người đàn ông! Mặc dù rằng gã trai đó cực kỳ điển trai.

Đám nhân viên ba chân bốn cẳng chạy tới, luống cuống kéo người phụ nữ nằm trên Thượng Quân Trùng dậy. Phóng viên đứng bên ngoài thì nhau chụp ảnh, một người của đài truyền hình nào đó khó khăn lắm mới tìm thấy được một chiếc micro, vội vàng ngó vào gương chỉnh sửa lại mái tóc, rồi nhìn thẳng về phía máy quay gấp gáp nói với giọng Hồng Kông: “Vừa rồi tại trường quay đột nhiên nổi một trận gió to, lợi dụng lúc ấy, một người fan cuồng của

Danny đã lên vào bên trong phim trường, diễn cảnh “Bá vương ngành thượng cung, đẩy ngã Thượng Quân Trùng của chúng ta xuống đất, còn có ý đồ cường hôn. Quý vị có thể thấy cảnh tượng đằng sau tôi lúc này, nhân viên đoàn phim vừa lôi cô gái fan cuồng kia dậy, tuy nhiên cô ta không hề có ý định rời khỏi đây. Tuy rằng hiện tại chúng tôi đứng khá xa hiện trường, không nghe rõ họ đang nói gì nhưng hoàn toàn có thể thấy bộ dáng của cô gái kia rất kiên quyết, còn cả Thượng Quân Trùng của chúng ta thì đang có vẻ vô cùng tức giận...”.

(*Bá vương ngành thượng cung: Dùng sức mạnh để cưỡng ép).

Đạo diễn và phó đạo diễn vội vàng chạy tới, gắt âm lên: “Cái đám kịch vụ các người đều ăn hại hết à? Người ở đâu tùy tiện vào phim trường thế này!”.

Trợ lý Jim cẩn thận phui phui đất cát sau lưng áo Thượng Quân Trùng, lo lắng hỏi: “Danny, không sao chứ? Trời ạ, sao người ở đây lại lỗ mãng, vô học như thế chứ?”.

Thượng Quân Trùng có vẻ rất phẫn nộ, có lẽ vì bị Từ Nam Phương đề đầu quá, anh cau mày, nhưng lại quay sang Jim tức giận nói: “Tôi không sao, anh đừng có coi tôi như là lão già bảy mươi vậy”.

Từ Nam Phương giãy giụa kịch liệt, nằng bị những người ăn mặc kỳ lạ, hành vi thô lỗ giữ lại, liền lớn tiếng quát: “Các người làm cái gì thế hả? Hôn xược! Người là ai?”.

Nàng nhìn chăm chăm vào bộ “long bào” trên người Thượng Quân Trùng, chiếc áo màu vàng thêu hình rồng ở giữa. Màu sắc này, hoa văn này chỉ Hoàng đế mới có thể sử dụng. Hả là ai? Là Hoàng đế nước nào? Đây là đâu? Từ Nam Phương hoàn toàn không biết gì hết, nàng chỉ thấy rất đau đầu.

Jim thấy cô ta nhìn chăm chăm Thượng Quân Trùng thì gắt: “Nhìn cái gì mà nhìn? Có tin là chúng tôi báo cảnh sát không? Gây loạn như vậy, có phải cô có ý định mưu hại Quân Trùng không hả? Quân Trùng có fan như cô đúng là xui xẻo”.

“Thôi thôi, đuổi cô ta ra ngoài là được rồi”, Thượng Quân Trùng nhắm mắt lại, quay đầu chuẩn bị rời đi.

“Thôi á, Danny, anh không biết chuyện này nghiêm trọng thế nào đâu!”, Jim nhìn đám phóng viên bên ngoài, đã có mấy người đang định lao vào. Anh ta giậm chân: “Danny, cậu có thấy đám phóng viên kia không hả? Báo chí ngày mai nhất định sẽ có tin tức lá cải, chưa biết chừng còn có tin cậu bị fan cuồng cướp mất nịt hôn đầu đấy. Trời ạ, Danny, bộ phim này cậu không có cảnh hôn, cậu được fan nữ sùng bái như thế, nếu tin tức này lộ ra ngoài nhất định sẽ bất lợi cho cậu đó!”.

Jim vô cùng lo lắng, không thêm làm nhảm với Thượng Quân Trùng nữa mà chạy thẳng tới chỗ phóng viên. Nhưng anh ta có xua đuổi thế nào cũng không chặn được tin đồn mà còn khiến cho đám phóng viên càng thêm hăng hái.

“Chúng ta có thể thấy cô fan nữ kia đã chăm chút trang phục thế nào. Trên người cô ta mặc đồ cổ trang, có thể cô ta cũng như những fan nữ khác có mặt tại đây, đều là vì bộ phim của Thượng Quân Trùng. Tuy nhiên cô gái này đã dùng cách thức hơi cực đoan một chút, trực tiếp xông vào cướp nịt hôn đầu của Thượng Quân Trùng. Haizzzz... Tiểu Vũ tôi cũng như các bạn, cảm thấy trái tim rất đau đớn, các fan có mặt tại phim trường lúc này đều tỏ ra vô cùng phẫn nộ”.

Âm lượng giọng nói của cô phóng viên kia tấn lên đến mấy chục đề-xi-ben: “Hiện tại, trợ lý của Thượng Quân Trùng đã ra bên ngoài đuổi phóng viên rồi, nhìn bộ dạng này của anh ta rõ ràng là rất không hy vọng chuyện này được phơi bày ngoài ánh sáng! A! Fan nữ cuồng nhiệt kia đang giằng co với người của đoàn làm phim. Cô ấy hình như đang nín lấy Thượng Quân Trùng? Trời ơi, có vẻ như chuyện càng lúc càng phức tạp, toàn bộ đoàn phim đều hỗn loạn. Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn khúc gì? Hay là... cô gái kia căn bản không phải fan... Các bạn đang theo dõi bản tin trực tiếp từ trường quay Thiên hạ thiếu niên. Tôi là Tiểu Vũ của đài truyền hình XX...”.

Từ Nam Phương tóm lấy “long bào” của Thượng Quân Trùng. Vừa rồi nàng lớn tiếng quát nhưng không ai dừng tay, nàng khua khoắng chân tay, vừa vịn tóm được vạt áo Thượng Quân Trùng: “Rốt cuộc người là ai? Đây là đâu?. Từ Nam Phương chợt nhớ tới viên sao sa kia, chẳng lẽ nó là chiếc chìa khóa huyền bí, đưa nàng tới một quốc gia khác?.

Thế nhưng khi nàng vừa mới dứt lời, Thượng Quân Trùng đã mất kiên nhẫn giằng lại vạt áo bị nàng tóm, hai người cùng co kéo, chỉ nghe một tiếng “soạt”, long bào rách một mảng!

“Thần kinh à?”. Thượng Quân Trùng bức bối, dữ tợn trừng mắt lườm Từ Nam Phương rồi quay đầu bỏ đi.

Từ Nam Phương ngơ ngẩn nhìn chung quanh, ánh mắt chạm tới Dương Ngọc Hoàn đang bị trói trên đài cao, lại thấy dưới đài chất đầy rom cùi, chợt hiểu ra mình bị người khác bắt cóc đưa ra bên ngoài, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Các người, các người muốn thiêu chết ta? Các người là ai? Là người của Hoàng hậu đúng không? Tất cả đều là quỷ kế của bà ta đúng không?”.

Từ Nam Phương nhớ lại luồng ánh sáng chói mắt phát ra từ khối đá, tâm trạng nàng rối loạn, thậm chí không còn khả năng suy xét, chỉ có thể nghĩ rằng tất cả đều là âm mưu của Hoàng hậu, cái gì mà ánh sáng đó chứ! Chẳng qua là bà ta dùng thủ thuật che mắt nội người, cố ý để nàng biến mất trước mặt Hoàng thượng rồi đưa nàng tới một nơi bí mật khác để hành hình.

Đột nhiên bị khối sao sa đưa đi vượt thời gian, đầu óc Từ Nam Phương bị “chập mạch” tạm thời, nàng mù mờ nhìn đám người lạ lùng hoàn toàn không giống thần dân của Đại Minh này. Cảm thấy đầu mình nóng bừng bừng, Từ Nam Phương chỉ kịp hô lên hai câu rồi ngất lịm: “Hoàng thượng, ta muốn gặp Hoàng thượng...”.

“Cái quái gì thế này?”, người kéo Từ Nam Phương ra ngoài sững sờ khi thấy nàng đột nhiên hôn mê bất tỉnh, anh ta nhìn về phía phó đạo diễn.

Hai vị đạo diễn chạy tới, tỉ mỉ quan sát cô gái ăn mặc kỳ lạ này, đầu tóc cô ta rối bù, trên mặt còn dính đất cát do vừa này bị Thượng Quân Trùng đẩy ngã, mũi Kim Bộ Điều trên đầu nghiêng nghiêng vẹo vẹo sắp rơi ra.

Về câu nói cô ta thốt lên trước lúc ngất, phó đạo diễn chỉ còn biết dở khóc dở cười. Ông ta bĩu môi nói với đạo diễn đang liếc nhìn Thượng Quân Trùng ở mái nhà tranh: “Haizzz... Thật đúng là dạng người nào cũng có, ở đây thật sự có người cho rằng chỉ cần mặc cổ trang là có thể làm bạn diễn với thần tượng! Cô gái này còn nghĩ rằng mình là Dương quý phi!”.

Đạo diễn hung hăng nhìn phó đạo diễn: “Vui gớm nhó? Có cái gì mà vui ở đây? Tôi nói cho các anh biết, nếu không phải vì khoản tiền đó thì tôi thà tìm hai diễn viên mới đóng còn hơn! Làm cái gì cũng không được yên!”.

Nói xong, đạo diễn quẳng tập kịch bản trong tay đi: “Hôm nay dừng ở đây! Không quay nữa!”.

Đạo diễn vừa rời khỏi, hai nhân viên đang đỡ Từ Nam Phụng đánh hướng ánh mắt về phía phó đạo diễn: “Cô gái này hôn mê, làm sao giờ?”.

“Làm sao? Mấy cậu là đầu heo à mà còn hỏi tôi. Người diễn thì phải đưa tới bệnh viện tâm thần chứ sao nữa!”.

“Nhưng... ở đây không có viện tâm thần!”, hai người nói với vẻ đáng thương.

“Không có thì quẳng cô ta ra ngoài!”, phó đạo diễn gằn giọng nói.

Ông ta vừa dứt lời, lập tức bị cái ì đó nặng nặng rơi trúng đầu. Ông ta choáng váng cúi xuống nhìn, thì ra là một chai nước khoáng, chính là do vị đạo diễn kia ném tới.

Đạo diễn vừa bỏ đi đã lập tức quay về, nổi cơn điên với phó đạo diễn: “Anh cho rằng ở đây chưa đủ loạn hả? Không thấy cô ta ngất rồi sao? Bên ngoài bao nhiêu người thế này, anh vứt cô ta đi là muốn gọi cảnh sát tới hỏi thăm đoàn phim hay sao hả?”. Ông ta chán nản chẳng buồn nói thêm với phó đạo diễn nữa, trực tiếp phất tay với hai nhân viên kia, “Nhanh nhanh đưa cô ta tới bệnh viện gần nhất đi”.

Buổi tối, trong một nhàn nghỉ nhỏ ở Sơn Tây, Thượng Quân Trùng đang ngồi trong phòng đập muỗi thì tiếng gõ cửa dồn dập vang lên khiến anh bưng tỉnh khỏi cơn buồn ngủ. Thượng Quân Trùng uể oải đi ra mở cửa để trợ lý Jim vào phòng.

Sắc mặt Jim tái nhợt, trong tay cầm một xấp giấy, gằn dữ nói với Thượng Quân Trùng: “Hồng rồi! Hồng rồi! Danny, tôi đã bảo rồi mà, cậu lên mạng chưa?”.

Thượng Quân Trùng cười nhạt: “Anh biết rồi còn cố ý hỏi à? Ở đây làm sao mà lên mạng được.”.

Jim ném xấp giấy lên giường: “Công ty vừa gửi fax tới, cậu xem tin tức này đều do mấy kênh truyền hình và trang web nhỏ tiết lộ ra, nếu như đài truyền hình chính thức cũng nói về những chuyện này thì nhất định cậu sẽ gặp rắc rối lớn đấy! Cậu xem xem, những dòng tin này đều nói về chuyện hôm nay! Thật là càng nói càng thái quá!”.

“Trời! Cậu đọc cái này mà xem, cái gì mà Hoa dạng nam khó giữ nộ hôn đầu, bị fan cuồng cưỡng hôn! Ôi mẹ ơi, còn có cả ảnh chụp, lần này có muốn giải thích cũng không xong rồi.”

(*Hoa dạng nam: Những chàng trai có ngoại hình đẹp như hoa).

“Cái này còn kinh khủng hơn: Yêu đến phát điên, lại còn có cái tít: Fan cuồng trang bị đầy đủ xuất trận đánh gục thần tượng. Còn có cái này, Tháng đầu tiên khởi quay gặp phiền phức không ngừng, đoàn phim “Thiên hạ thiếu niên” suy nghĩ tới việc đổi diễn viên. My god! Sự việc này quá nghiêm trọng rồi, tôi nghe nói đúng là có người liên hệ tới đoàn phim hỏi có thể đổi vai diễn Đường Minh Hoàng của cậu không. Danny, cậu nói xem, chuyện này có phải là rất tệ không?”.

“Tôi thấy thế cũng chẳng có gì tệ hại cả”, Thượng Quân Trùng không một chút hoang mang, “Dù sao thì tôi cũng không muốn diễn cái ông Đường Minh Hoàng ấy. Ai thích thì cho người ta diễn đi”.

“Này, cậu nói cái quái gì thế?”, Jim nghe vậy có chút mất hứng, “Cậu có biết công ty mất bao nhiêu tiền để cậu có được vai diễn này không? Cậu không muốn đóng nữa thì cũng đừng hy vọng công ty sẽ nâng đỡ cậu nữa”.

Thượng Quân Trùng lườm Jim một cái: “Tôi chỉ muốn sáng tác, muốn hát. Ngay cả ghi-ta anh cũng không cho tôi mang theo, tôi đâu còn hứng thú nữa? Anh đi mà nói với bọn họ, nâng thì nâng không nâng thì thôi”, nói xong, anh đứng phắt dậy, sắc mặt lạnh lùng đến mức có thể khiến Jim đông cứng thành băng.

“Danny, thôi được rồi, cậu tức giận cái gì chứ? Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi.” Jim vó về bất lực nói, “Trên đời này nào ai có thể hoàn toàn sống dựa vào sở thích? Dù cậu có tài đi nữa, nếu không nghe theo yêu cầu của công ty thì cũng sẽ chìm ngấm mà thôi”.

Thượng Quân Trùng không phải kẻ ngốc, nhưng do tính cứng đầu nên vẫn cố chấp nói: “Bộ phim này phải quay trong hai tháng sau? Điều có ở đây? Muốn đi máy bay trước tiên cũng phải ngồi xe hơi bốn tiếng, tôi không thể vì bộ phim này mà bỏ hết tất cả những công việc khác được”.

“Tháng sau tôi còn có buổi biểu diễn, không cần luyện thanh ư?”.

“Danny, chuyện này cậu yên tâm, tôi vừa bàn bạc với đoàn phim rồi, ngày mai sau khi quay bổ sung mấy cảnh hôm nay, chúng ta sẽ đổi nơi khác, không

ở đây nữa, về studio quay, đỡ bừa bộn.” Jim thấy khẩu khí của Thượng Quân Trùng đã bớt căng thẳng nên cũng thở phào nhẹ nhõm, “Nhưng mà, mai còn một việc nữa...”. Sắc mặt Jim biến đổi, đây mới là vấn đề quan trọng anh ta muốn nói khi đến nơi này.

Jim lấy một tờ giấy trong tập kia ra: “Cậu nhìn đây, bài báo này tung tin thái quá: Bạn gái cũ tìm tới phim trường làm loạn, vì muốn che đậy mà đánh ngất cô gái si tình”.

Jim vừa đọc tiêu đề vừa nhìn vào mắt Thượng Quân Trùng.

“Thế này là thế nào?”, Thượng Quân Trùng kinh ngạc.

Jim khịt mũi nói: “Thế tức là sao? Còn phải nói nữa à, nhất định là công ty Mika giờ trò. Bọn họ từng có mâu thuẫn với chúng ta, bây giờ thấy cậu nổi tiếng như thế nên bọn họ đồ ky, mua chuộc cánh phóng viên kia để viết bài này. Họ nói cái gì mà trước khi cậu chính thức biểu diễn đã từng có bạn gái, nổi tiếng rồi liền đá cô ta, kết quả là bây giờ cô gái ấy đuổi theo tới tận phim trường làm loạn. Lúc cô ta hôn mê, rất nhiều phóng viên có mặt đã cho rằng có uẩn khúc, thế nên sự việc mới thành ra thế này, tin đồn lan truyền đi đều bị tam sao thất bản hết. Dù sao thì người ta có nói dối cũng không bị sét đánh”.

“Loại tin đồn này việc gì phải để tâm, đâu phải lần đầu tiên tôi dính vào chứ.”

“Đúng là người trong sạch thì vẫn cứ trong sạch, chuyện này không cần giải thích, nhưng mà sợ nhất là thông tin này bị các tờ báo chiều đăng lại. Cậu nên nhớ là chúng ta còn phải bán vé tour lưu diễn của cậu nữa, công ty cũng không muốn chuyện này làm ảnh hưởng đến việc đóng phim của cậu. Hơn nữa, hôm nay có rất nhiều phóng viên chứng kiến cảnh cô gái kia ngất xỉu, còn thấy cậu và cô ta giằng co một lúc, chuyện này nếu cậu phớt lờ không giải thích cũng không tốt. Dù sao thì chúng ta cũng chưa đứng vững chân ở Đại lục.”

“Jim, rốt cuộc là anh đứng về phía ai? Anh biết rõ là tôi phiền phức nhất...”, Thượng Quân Trùng còn chưa nói xong đã bị Jim cắt ngang: “Tôi đương nhiên đứng về phía cậu, tôi theo cậu từ Ý tới Hàn Quốc, từ Hàn Quốc tới Hồng Kông, bây giờ lại cùng cậu tới Đại lục, sao cậu có thể nói như thế chứ? Danny, tôi đã thương lượng với công ty rồi, ngày mai quay xong mấy cảnh chúng ta sẽ tới bệnh viện trong thị trấn thăm cô gái kia một chút. Đến lúc ấy thông báo cho cánh phóng viên tới, cậu sẽ tiếp nhận phỏng vấn của họ. Cậu nghĩ mà xem, cô gái kia gây nhiều phiền toái cho cậu như vậy, cậu không những không để bụng mà còn tới hỏi thăm, chuyện này chẳng phải sẽ từ xấu biến thành tốt ư?”. Jim hiểu rõ tính tình Thượng Quân Trùng, nên tận lực khuyên bảo.

Sợ Thượng Quân Trùng đổi ý, anh ta vội vỗ vỗ cánh tay Thượng Quân Trùng rồi đứng dậy đi ra ngoài:

“Ồ, cứ thế nhé, cậu chỉ cần làm theo những gì tôi vừa nói là Ok”.

Bệnh viện thị trấn Sơn Tây chỉ là một tòa nhà hai tầng, phòng ốc cũ nát, lớp sơn trên hành lang bong tróc từng mảng như đã được sơn quét từ bảy tám năm trước rồi. Lối đi nhỏ hẹp chật ních người, không phải bệnh nhân, mà là phóng viên!

Đám phóng viên đang ra sức chen lấn, những người tới từ các tờ báo và đài truyền hình lớn, đều giành được chỗ bên ngoài cửa phòng bệnh, dáng vẻ háo hức nóng lòng chờ đợi nhân vật chính của ngày hôm nay xuất hiện.

Cô gái nằm trên giường bệnh nhắm nghiền hai mắt, son phấn trên mặt chỗ hồng chỗ trắng nhòe nhoẹt, có lẽ lúc lau đi đất cát đã làm nhòe đi. Món đồ trang sức đội trên đầu cô ta đặt trên chiếc giường bần khiến người ta nhìn vào cảm thấy rất buồn cười, giống như một món đồ chơi kỳ lạ của trẻ con. Không ai chú ý đến cô ta, trong mắt mọi người, cô ta là bệnh nhân tâm thần.

Diễn viên chính cuối cùng lên sân khấu, Thượng Quân Trùng và trợ ký Jim đi đến trong vòng vây bảo vệ của mấy nhân viên đoàn phim. Ánh đèn flash nhấp nháy liên tục khiến bác sĩ và y tá của bệnh viện đều ngồi một góc giờ tay lên che mắt. Từ Nam Phương nằm trên giường cũng chớp mắt nhìn nhưng sau đó quên rồi lại nhắm nghiền.

Jim khách sáo cười với đám phóng viên: “Quân Trùng vừa từ phim trường tới đây. Mọi người cũng biết là hôm qua có một fac của Quân Trùng ngất xỉu ở phim trường, tuy cách cư xử của cô gái này thật khó mà chấp nhận được nhưng Quân Trùng của chúng ta sẽ không để bụng, dù công việc rất bận rộn nhưng anh vẫn bốt thời gian tới thăm fan hâm mộ của mình. Anh rất quan tâm tới người hâm mộ của mình...”.

Trong lúc Jim nói chuyện với đám phóng viên, Thượng Quân Trùng đặt bó hoa trong tay xuống đầu giường của Từ Nam Phương, anh nhìn một lúc rồi đặt tay lên trán cô, cố tỏ vẻ quan tâm mà ngay cả bản thân mình cũng thấy buồn nôn.

Jim giả vờ hỏi: “Sao rồi, tôi đã bảo không có vấn đề gì rồi mà, cậu cứ yên tâm đi”. Rồi anh ta quay đầu nói với phóng viên, “Lúc đang quay phim, Quân Trùng còn không quên bảo tôi gọi điện tới bệnh viện hỏi thăm tình hình cô gái này, nhờ bác sĩ y tá ở đây quan tâm tới cô ấy. Quân Trùng hôm nay bốn giờ sáng đã phải dậy, đến bây giờ còn chưa được chợp mắt”.

“Danny, anh quan tâm cô ta như thế có phải quan hệ giữa hai người không đơn thuần chỉ là thần tượng và fan? Tôi nghe nói, cô ta là bạn gái cũ của anh, có đúng thế không?”, phóng viên vẫn luôn đi thẳng vào vấn đề. Bọn họ đợi lâu như thế cũng chỉ vì muốn đào bới tin tức mà thôi.

“Đương nhiên không phải, chúng tôi...”, Jim còn chưa nói xong đã bị một phóng viên khác đích thân thẳng thừng cắt ngang, “Chúng tôi muốn nghe Danny đích thân trả lời”.

Jim đành ngậm miệng, làm mát lòng phóng viên đôi khi đem lại rất nhiều phiền phức, may mà hôm nay Thượng Quân Trùng cũng tỏ ra phối hợp. Anh ta

lên tiếng rành mạch: “Đây là lần đầu tiên tôi tới Đại lục, trước khi đi hát tôi sống ở Ý, chẳng nhẽ mọi người nghĩ rằng cô ấy đuổi theo tôi từ Ý tới tận đây?”.

Câu trả lời của Thượng Quân Trùng khiến một vài người bật cười. Cô gái nằm trên giường bệnh kia ăn mặc khiến người ta vừa nhìn đã biết thần kinh không bình thường. Fan cuồng như thế có rất nhiều, nhưng phóng viên thì lúc nào cũng tìm trăm phương ngàn kế để làm lớn chuyện.

“Tôi có chứ có một câu nói như thế này, người thông minh không tin vào những tin đồn. Tôi nói không sai đấy chứ!”.

Thượng Quân Trùng chỉ nói đến thế rồi dừng lại, Jim rất hài lòng tiếp lời: “Đúng thế, chúng tôi đã xác minh được cô gái này thần kinh có vấn đề. Những thông tin vô căn cứ trước đây đều là phỉ báng, công ty chúng tôi hoàn toàn có quyền nhưng tạm thời vẫn chưa truy cứu trách nhiệm của những người tung tin đồn đó”.

“Nhưng tôi nghe nói tại phim trường cô gái này còn giằng co với người của đoàn phim, nếu không có vấn đề gì uẩn khúc thì tại sao các anh lại không cho người ta chụp ảnh tại phim trường?”, vẫn có phóng viên không chịu từ bỏ, kiên trì tới cùng.

“À!”, Jim chợt dạ liếc nhìn Thượng Quân Trùng, anh ta biết rõ chuyện này thật ra là lỗi của mình, “Là thế này, chúng tôi cũng chỉ vì lo lắng cho cô gái này, không muốn để người nhà cô ấy biết được những tin tức không hay. Dù sao đối với họ mà nói, con gái mình có bệnh cũng không phải chuyện vui vẻ gì, nếu như đăng lên báo, nhất định sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống gia đình họ...”.

Vấn đề này Jim đã sớm nghĩ cách đối phó, một vài phóng viên rất biết chọn thời cơ mà bổ sung: “Hóa ra là một hiểu lầm, may mà Danny đã làm sáng tỏ, nói rõ mọi chuyện cho người hâm mộ được biết”.

“Đúng vậy, Quân Trùng là người rất có trách nhiệm, cậu ấy căn dặn tôi nhất định phải liên lạc với người nhà của cô gái này, đưa cô ấy về nhà, nhưng thấy trên báo trên người cô ta không có giấy tờ gì cả nên nhắc lại tôi liên lạc với cảnh sát địa phương, chờ sau khi cô ấy tỉnh lại, sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện tâm thần trước”. Jim tỏ ra rất có trách nhiệm, “Chúng tôi đã liên hệ xong xuôi rồi”.

Nói xong, anh ta dùng tay khê chọc vào người Thượng Quân Trùng, Thượng Quân Trùng đành phải tiếp tục nói tiếp: “Đúng thế, chúng tôi sắp rời khỏi Sơn Tây, nhưng trước khi đi chúng tôi sẽ nhờ cảnh sát thu xếp ổn thỏa cho cô gái này. Trước hết sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện tâm thần điều trị, sau đó sẽ đăng báo tìm người nhà cho cô ấy. Chúng tôi cũng rất hy vọng quý vị phối hợp, không đăng ảnh chụp của cô ấy lên tạp chí giải trí”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người con gái của anh

Hiểu lầm được xóa bỏ, phóng viên không thể đào bới thêm được cái gì nữa, đành phải tìm những vấn đề khác để hỏi Thượng Quân Trùng. Thượng Quân Trùng và trợ ký Jim đáp được hai câu thì vội vàng lấy lý do phải đi cho kịp chuyến bay đề rời khỏi bệnh viện, jim cười hi hi nói với đám phóng viên: “Quân Trùng bây giờ phải ra sân bay ngay, nếu còn vấn đề gì mời các vị hỏi vào dịp khác”.

❧Diễn đàn ❧Lê Quý Đôn

Jim dùng tay ra hiệu, Thượng Quân Trùng dành cho đám phóng viên một nụ cười tạm biệt. Bỗng nhiên một phóng viên của một đài truyền hình có hỏi thêm câu cuối: “Anh có thể gửi lời chào tới khán giả bằng tiếng Ý được không?”.

Thượng Quân Trùng đành ngắn gọn nói một câu bằng tiếng Ý: “Xin chào mọi người, tôi là Danny – Thượng Quân Trùng, tôi sẽ dùng tiếng hát để báo đáp lòng yêu mến của mọi người”, nói xong, anh còn dùng tiếng Trung đề thuật lại một lần nữa.

“Cám ơn Quân Trùng!”, phóng viên hài lòng nhìn về phía máy quay ra hiệu thành công.

Khi Thượng Quân Trùng và Jim đi ra từ giữa vòng vây phóng viên thì một tiếng động đột ngột vang lên trong phòng bệnh. Giống như đã hẹn sẵn, tất cả những âm thanh khác đều im bật, căn phòng rộng trở nên yên tĩnh tựa như không có người.

Đám phóng viên không hẹn nhau trước mà đồng loạt quay đầu nhìn vào phía trong của gian phòng, cô gái được nhắc đến như nhân vật chính của câu chuyện đã ngồi dậy trên giường, đôi mắt cô ta nhìn chăm chăm vào Thượng Quân Trùng, tiếng động vừa rồi rõ ràng là cô ta cố ý gây nên.

Một vấn đề thoáng cái đã quay trở lại, đám phóng viên tinh ranh lập tức tìm ra manh mối mới, ánh đèn flash lại loang loáng liên tục khiến người ta có cảm giác chói mắt.

Hai hàng lệ lặng lẽ chảy xuống trên khuôn mặt cô gái kia, mái tóc rối bời và lớp phấn trang điểm dường như không thể che dấu được đôi mắt đầy thần thái của cô.

Đôi mắt biết nói ấy lúc này đang bị chìm ngập trong dòng lệ không ngừng chảy.

Jim và Thượng Quân Trùng dừng bước chân, nhưng họ đều có cảm giác rất kỳ lạ. Cô gái ngồi trên giường kia hình như vừa gọi Thượng Quân Trùng bằng tên Danny, và hình như còn dùng tiếng Ý!

Ào giác ư?!

Thượng Quân Trùng và Jim nhìn nhau. Một người Trung Quốc thần kinh có vấn đề làm sao có thể nói được tiếng Ý?

Nhưng bọn họ hoàn toàn không nghe sai, cô gái ngồi trên giường kia nhìn Thượng Quân Trùng bằng ánh mắt u oán: “Anh thật sự nhẫn tâm để em lại nơi này một mình sao?”.

Thượng Quân Trùng nghe không sai, cô ta nói câu đó, hơn nữa còn dùng tiếng Ý.

“Cô ấy nói cái gì thế?”

“Ai biết tiếng Ý không?”

Đám phóng viên lại nhao nhao lên, kẻ ngu cũng biết chỗ này có tin tức để bôi mớ, dù họ không hiểu tiếng Ý nhưng vẫn mở bút ghi âm và micro ra, về mặt hưng phấn quá mức. Nếu như cô gái kia chỉ là một người hâm mộ ca nhạc bình thường thì sao lại biết nói tiếng Ý chứ? Huống hồ, Thượng Quân Trùng còn nhất nhất cho rằng cô ta có vấn đề về thần kinh.

Cho dù là tình huống gì đi nữa, chắc chắn Thượng Quân Trùng có chuyện giấu giếm, đây phải chăng là một tin cực “hot” hay sao?! Nhìn sắc mặt u buồn của cô gái kia, phải đến tám phần cô ta là bạn gái cũ của Thượng Quân Trùng.

Phóng viên mồm năm miệng mười cái gì cũng muốn hỏi, người này chen người kia, người kia cản Thượng Quân Trùng, cuối cùng Thượng Quân Trùng và Jim bị bọn họ vây kín, bắt phải giải thích.

Lúc này Jim đã sa sầm mặt: “Này! Cô nói bậy bạ gì thế hả? Chúng tôi không quen biết cô!”.

Nhưng cô gái kia vẫn không có ý định dừng lại: “Danny, anh muốn vứt bỏ em đúng không? Thế nên anh mới lừa họ”.

“Được rồi được rồi”, Jim bắt đầu hoang mang, “Quý kè! Quý kè! Quý kè! Cô gái này nhất định có vấn đề gì đó!”.

Jim dùng tiếng Ý nói với Thượng Quân Trùng. Tình huống như thế này bọn họ chưa từng gặp qua, cũng tuyệt đối không ngờ tới, thậm chí còn không biết ứng phó ra làm sao.

Thượng Quân Trùng cũng không tránh khỏi sợ hãi, nhưng anh vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nói bằng tiếng Trung thật rành mạch: “Cô cho rằng cô nói như vậy sẽ có người tin sao? Tôi đúng là đã được mở rộng tâm mắt rồi. Hóa ra trên đời này vẫn còn có hạng người như cô!”.

Đám phóng viên tuy rằng nghe không hiểu đầu cua tai nheo gì nhưng đều nôn nóng muốn tham gia vào cuộc đối thoại của họ. Jim vẫn còn đứng một bên ra sức giải thích trong khi đã có mấy phóng viên chuyển mục tiêu tấn công sang cô gái kia, anh một câu, tôi một câu, tranh cãi hỏi: “Xin hỏi cô và Thượng Quân Trùng có quan hệ gì?”.

“Hai người có phải người yêu không?”. Có người không biết tiếng Ý, đành dùng tiếng Anh để hỏi.

Cô gái trên giường cười nhạt, nhìn về phía Thượng Quân Trùng, nói: “Em là người con gái của anh! Em nói với họ như vậy, được không?”. Cô cố ý khiến đám phóng viên kia có luồng cuồng cũng không làm được gì, từ đầu tới cuối không hề dùng tới tiếng Trung.

“Cô muốn làm gì?”, Thượng Quân Trùng lạnh lùng hỏi.

Jim cũng sắp phát điên, giọng nói gần như mang theo giọng điệu khẩn cầu: “Cô muốn cái gì? Bao nhiêu tiền? Bọn Mika cho cô bao nhiêu tiền, chúng tôi có thể cho...” Còn chưa kịp nói xong, Jim đã bị Thượng Quân Trùng chặn lại không cho nói tiếp. Tuy rằng đám phóng viên không thể hiểu được ngay lúc này, nhưng kiểu gì cũng có cách nghe hiểu được những lời họ nói.

Cô gái trên giường đáp: “Rất đơn giản. Tôi đi cùng hai anh. Bằng không, tôi sẽ nói với bọn họ rằng tôi là người con gái của anh”.

Jim vừa nghe được những lời đó thì run bắn bắn, dường như có thể tưởng tượng ra hình ảnh hoàn mỹ mà Thượng Quân Trùng tạo dựng bấy lâu sụp đổ trong chớp mắt. Anh ta định thỏa hiệp thì Thượng Quân Trùng lại không hề khách khí mà cắt ngang: “Vậy thì cô đi mà nói với họ. tôi ghét nhất là bị người khác chông chênh, Cô cứ thử xem bọn họ tin hay không tin, tôi không thêm chấp một kẻ điên!”.

“Đừng đừng...”, Jim kéo Thượng Quân Trùng lại, sợ anh nhất thời kích động mà làm hỏng chuyện, sau đó quay lại tươi cười nhìn cô gái kia: “Cô đi cùng chúng tôi...”.

Jim còn chưa kịp nói hết câu, Thượng Quân Trùng đã chặn họng: “Anh bị điên à? Anh làm vậy phóng viên sẽ không tung tin vớ vẩn chắc? Anh đưa cô ta đi theo phóng viên càng có chuyện mà viết bậy”. Khuôn mặt đẹp trai của Thượng Quân Trùng lúc này đã xám ngoét vì giận dữ, từ khi bắt đầu đi hát đến giờ, anh chưa từng gặp phải người như vậy. Đối phương lại là một cô gái nhìn cũng không đến nỗi nào.

“Nhưng mà...”, Jim bị ánh đèn flash làm cho choáng váng đến nỗi hai chân mềm nhũn.

“Được rồi, cô nói cô là người con gái của tôi, vậy cô nói xem, nốt ruồi trên người tôi ở trước ngực hay sau lưng?” Thượng Quân Trùng hỏi cô gái bằng tiếng Ý. Anh vô cùng tự tin với câu hỏi này, bởi vì khi cô ta vừa nghe xong, sắc mặt đã trắng nhợt, không trả lời được.

Thượng Quân Trùng cười nhạt: “Cô không trả lời được đúng không? Ngay cả nốt ruồi trên người tôi nằm ở vị trí nào cô cũng không biết thì làm sao có thể là người con gái của tôi được? Tôi nói cho cô biết, cô còn chơi cái trò bịp bợm này nữa tôi sẽ bảo cảnh sát, sẽ tố cáo cô tội bịa đặt, tội bôi nhọ nhân phẩm người khác!”.

Cô gái đang ngồi trên giường không hề nhứt chí, tóc chần ra, xuống giường, đi đến bên cạnh Thượng Quân Trùng rồi mỉm cười. Nụ cười ấy khiến Jim chột rùng mình. Vây quanh là đám phóng viên nhưng cô đều coi như không thấy ai.

Cô đi tới trước mặt Thượng Quân Trùng, ánh mắt như đang nhìn một sinh vật bậc thấp, liếc nhìn Thượng Quân Trùng, giọng nói không chút hoang mang: “Anh có nốt ruồi trước ngực hay sau lưng, em không nhớ rõ. Hay là để em nói với họ, anh có một nốt ruồi son ở dưới mông? Em cũng không biết bọn họ có tin hay không nữa!”. Giọng nói của cô không lớn, nhưng cả Jim và Thượng Quân Trùng đều nghe rõ mồn một.

Ánh mắt cô gái bắn ra một cái nhìn nghiêm nghị khiến Jim thiếu chút nữa té ngửa. Trong đầu anh ta chỉ còn hai chữ “độc ác”, người phụ nữ này quả thật độc ác.

Nốt ruồi ở mông ư? Thật đúng là nhọc công cô ta nghĩ ra được! Thượng Quân Trùng khẳng định sẽ không chịu cởi quần ra trước mặt mọi người, dù có thể chứng minh được cô ta nói dối, nhưng trò khôi hài này truyền ra thì thực sự tổn hại càng lớn tới hình tượng Thượng Quân Trùng.

Chuyện đã xảy ra thành thế này cũng chỉ còn nước đưa cô gái rắc rối kia theo mà thôi, Jim đã hoàn toàn thỏa hiệp rồi. Anh ta tóm lấy Thượng Quân Trùng: “Đi thôi đi thôi, chúng ta rời khỏi đây rồi tính sau, cậu vượt lại cô ta ở đây thật sự còn không biết xảy ra chuyện gì nữa...”. Jim cuống đến sắp phát khóc, anh ta biết chuyện hôm nay sẽ trở thành một vụ rùm beng cực lớn, đã chắc như đinh đóng cột. Giới truyền thông sẽ suy đoán bừa bãi quan hệ giữa Thượng Quân Trùng và cô gái kia. Jim thật khó mà tưởng tượng được ngày mai sẽ đọc được những tin tức như thế nào, nhưng dù họ có phóng đoán thế nào thì Thượng Quân Trùng một câu cũng sẽ không thừa nhận.

Đưa cô gái này theo, quả thực là hành động chưa kháo mà đã xung, công nhận quan hệ giữa họ có uẩn khúc. Thế nhưng cô ta đã nói ra những điều khó nghe như vậy rồi, giờ mà để cô ta lại ở một mình thì thật sự không biết cô ta còn nói ra chuyện gì kinh khủng hơn nữa.

Cũng may là hiện tại cô ta chỉ nói tiếng Ý, đám phóng viên nghe đều không hiểu, Jim kéo cô ta lại: “Đi đi!”. Những chuyện khác đợi ngày mai xem tình hình ra sao rồi tìm cách ứng phó, hiện giờ ở chỗ này nhiều lời càng rắc rối.

Thượng Quân Trùng muốn ngăn lại nhưng Jim đã nhanh đẩy cô gái kia ra giữa vòng vây, giải thích với đám phóng viên: “Nhường đường, nhường đường cô ấy vừa nói ra địa chỉ của gia đình. Bây giờ tôi phải đi nhờ đồng nghiệp đưa cô ấy về nhà. He he! Làm ơn nhường đường chút nào!”. Vừa nói, anh ta vừa lôi kéo Thượng Quân Trùng, bảo anh không được tức giận, càng không nên nói thêm gì nữa.

Jim một tay kéo Thượng Quân Trùng, một tay dắt cô gái kia, lại còn không ngừng gật đầu chào phóng viên, dù vẫn có vài nhân viên nữa giúp ba người thoát ra khỏi vòng vây của phóng viên nhưng chung quy vẫn khó mà chống lại được thế tấn công mãnh liệt của bọn họ, Jim gần như đã cảm thấy ngột thở.

Diễn ❀ Đan - Lê - Quý ❀ Đôn

Ra khỏi phòng bệnh, xuống dưới tầng một chỗ chiếc xe việt dã đã đợi sẵn, tất cả mất mười lăm phút đồng hồ, cả ba người đều chảy cặn mồ hôi.

Hai chiếc xe đỗ bên ngoài, nhân viên đã mở sẵn cửa chiếc xe đầu tiên, Jim nói với Thượng Quân Trùng: “Cậu lên xe trước đi!”. Ý của anh ta là sẽ để cô gái này ngồi xe sau.

Thế nhưng còn chưa kịp vào trong xe, Thượng Quân Trùng nhìn xuống cánh tay của mình thì thấy nó đã bị cô gái kia vùi chặt. Cảnh tượng lập tức lại thu hút ánh đèn flash thì nhau nổi lên.

“Cô làm cái quái gì thế hả?”, Jim cau gắt.

“Tôi muốn đi cùng anh ta.” Cô gái nói với giọng chắc như đinh đóng cột, không cho người khác bất kỳ cơ hội thương lượng nào.

“Được được, hai người cùng lên xe đi. Tôi ngồi xe sau.” Jim đành phải giật dây cho Thượng Quân Trùng đưa theo cô gái kia lên xe, anh ta hoàn toàn không muốn để cho phóng viên bắt thóp được điều gì.

Thượng Quân Trùng cố sức giằng tay ra khỏi cô gái kia nhưng cô ta hệt như cái đuôi mọc trên người anh vậy, vùng vẫy thế nào cũng không thoát được. Anh đã ngồi vào trong xe rồi mà cô ta vẫn còn tóm chặt lấy anh, nhưng hai cái chân lại không chịu nhấc lên.

Thượng Quân Trùng nổi giận: “Cô không đi nhưng tôi vẫn phải đi, rốt cuộc cô muốn làm cái gì hả?”.

Cô gái vẫn nhìn Thượng Quân Trùng, dường như bước không nổi.

Thượng Quân Trùng nói với tài xế: “Lái xe đi! Mặc kệ cô ta.” Để mặc cô ta ngồi ở trong xe, chân ở ngoài xe.

Tài xế run run khởi động xe. Thấy xe chuyển động, cô gái càng sợ hãi, hai tay đang tóm lấy Thượng Quân Trùng chợt rụt lại, nhưng rồi ngay lập tức nhớ tới cái gì, sợ bị Thượng Quân Trùng bỏ rơi, cô ta liền kéo váy thu chân lên xe, sau đó bám lấy Thượng Quân Trùng.

Một nhân viên khác lên xe, đóng cửa xe lại.

Cô gái kia toàn thân co rúm, kinh hãi vô cùng, bám lấy cánh tay Thượng Quân Trùng càng thêm chặt.

Thượng Quân Trùng thật sự muốn khóc: “Bố mẹ cô làm thế nào mà sinh ra được cô thế hả?”.

Cô không trả lời, chỉ mím chặt môi, da dẻ tái nhợt.

Xe đã chạy, đám phóng viên bên ngoài vẫn còn cố chia máy ảnh vào mà chụp. Thượng Quân Trùng kéo tấm rèm cửa xuống nói với cô gái: “Này này, đừng có bám vào tôi như thế nữa. Xe chạy rồi, cô còn tóm lấy tôi là tôi ném cô đi đấy, ngã ra đấy thì đừng có trách tôi”.

Anh khinh bỉ nhìn người con gái bên cạnh từ đầu tới chân, toàn bộ đều là trang phục cổ đại, chỉ có điều đã bị dính bùn đất, lại chưa lau chùi gì cả thế nên khuôn mặt cô ta trông vô cùng bẩn thỉu. Mặt cô ta nhìn không tệ chút nào nhưng mà bộ dáng lồi thối lệch nhếch này cũng khiến Thượng Quân Trùng chẳng thêm liếc mắt. Anh tức giận nói: “Giờ mới được mở mang tầm nhìn! Không ngờ Trung Quốc đại lục hạng người nào cũng có. Bỏ tay ra, có nghe thấy không?”. Thượng Quân Trùng hét lên với cô gái bên cạnh, nhưng xem ra chẳng có một chút tác dụng nào.

Cô ta vẫn không chịu buông tay: “Không, anh đừng hòng nghĩ tới việc bỏ tôi lại!”. Cô ta không nói bằng tiếng Ý nữa, ánh mắt kiên định và dứt khoát khiến Thượng Quân Trùng kinh hãi. Anh ngửa đầu ta sau, lựa chọn phương án không thêm đề ý: “Được, vậy thì cứ bám đi!”.

Chiếc xe việt dã cuối cùng cũng chạy ra khỏi thị trấn nhỏ, bắt đầu lắc lư trên con đường núi gập ghềnh, từ nơi này tới Thái Nguyên còn mất những bốn giờ đồng hồ nữa. Thượng Quân Trùng có vẻ mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, dựa người vào lưng ghế mơ mơ màng màng ngủ gật.

Đối với anh, ngủ trên xe là một chuyện vô cùng hạnh phúc, hơn nữa xe việt dã êm khá nhiều so với các loại xe khác. Tuy nhiên, lần này có vẻ không đúng nữa rồi.

Khi Thượng Quân Trùng vừa mới thiêu thiêu ngủ thì lại bị một mùi chua lỏm xông vào mũi đánh thức, anh cảm giác được đùi mình hơi nóng. Như ý thức được cái gì, anh đột nhiên mở mắt ra, quả nhiên thấy một mảng trên quần mình lênh láng thứ chất lỏng vàng vàng trắng trắng.

Cô gái bên cạnh thì vẫn tóm chặt lấy cánh tay anh, nhưng đầu cô ta đã chống đỡ không được nữa mà gục trên vai anh, miệng không ngừng phục ra thứ chất lỏng chua lỏm kia.

Thượng Quân Trùng lúc này thật sự đã phát hỏa, anh dùng sức đẩy giữa, lớn tiếng nói với tài xế: “Dừng xe! Dừng xe!”, còn chèn thêm mấy câu chửi thề tục bâng tiếng Ý.

Thượng Quân Trùng giơ chân đạp tung cánh cửa chiếc xe việt dã, dùng dùng lao ra khỏi xe, nghiêng rầm nghiêng lỵ, không dám nhìn xuống cái quần nhóp nhép chất bẩn của mình, dù anh vẫn còn cảm thấy rất âm ỉm.

Anh kéo cô gái kia xuống xe, dù không rút tay mình ra nhưng anh vẫn có thể lờ cô ra ngoài được.

Jim từ chiếc xe phía sau chạy lên. Hiện giờ bọn họ đang ở một vùng nông thôn hẻo lánh, tạm thời sẽ không bị phóng viên bám theo, Jim không biết Thượng Quân Trùng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Diễn đàn 🌸 Lê 🌸 Quý Đôn

Nhưng khi vừa nhìn thấy cái quần của Thượng Quân Trùng, Jim lập tức hiểu ra ngọn ngành. Chính bản thân anh ta cũng không chịu nổi mà bóp mũi: “Trời ơi! Quê mùa chết mất, còn say xe nữa sao...”.

Anh ta không bị mũi còn đỡ, đằng này hành động ấy đã thẳng thừng khiến Thượng Quân Trùng nổi trận lôi đình. Mặc kệ cô gái bên cạnh mình lê loi khốn khổ ra sao, mặc kệ cô đã say xe đến mức kiệt sức hay không, anh kéo cô ta đến giữa núi. Cô gái mấy lần suýt ngã quỵ.

Thượng Quân Trùng vẫn kéo cô ta đi, càng lúc càng xa chỗ xe dừng.

Jim thấy Thượng Quân Trùng đã nổi giận, không khỏi lo lắng, không biết anh định làm gì, đành lên tiếng gọi lại: “Danny”.

“Không được nói!”, Thượng Quân Trùng chỉ tay vào Jim, đồng thời cũng chỉ sang những người khác, “Mấy người đứng yên đó đừng có nhúc nhích, đừng nói gì hết, cũng đừng có qua đây!”. Ánh mắt anh lúc này có phần đáng sợ, khiến Jim cũng hoảng sợ mà đứng im tại chỗ.

Thượng Quân Trùng kéo cô gái kia đi rất xa, thoáng cái bóng dáng đã chìm trong rừng cây.

“Làm gì thế...”, cô gái yếu ớt nói, tay vẫn không buông, cho dù bước chân cô đã không theo kịp Thượng Quân Trùng, có lẽ đã bị trật chana rồi.

“Làm gì à?”, vẻ mặt lạnh lùng của Thượng Quân Trùng đã hóa thành nụ cười ác độc, “Chẳng phải cô nói cô là người con gái của tôi sao? Chúng ta làm chuyện nên làm thôi!”. Dứt lời anh liền không khách khí mà nắm lấy áo cô gái, giằng xuống. Cô gái liền mất thăng bằng mà bổ nhào vào người Thượng

Quân Trùng

Cô sợ hãi, trong lòng đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Thượng Quân Trùng. Khuôn mặt phờ phạc của cô lúc này đã đông cứng thành băng: “Đừng... A...!”.

Tiếng hét của cô ta chỉ khiến Thượng Quân Trùng thêm thô bạo. Ai bảo cô ra nôn hết ra người anh chứ? Thượng Quân Trùng hiện giờ đang nghĩ nên làm thế nào để hào cô ta một ván. Trông thấy bộ dạng cuồng quýt của cô, anh lại càng muốn làm tới, cánh tay tóm thuận lợi mò tới nút thắt chiếc đai lưng ngọc bên hông cô ta, thừa cơ dùng sức kéo ra.

Cô gái run lên, chỉ có thể vùng vẫy. Thượng Quân Trùng quyết tâm cho cô ta biết tay, thấy cô ta dấy giụa như vậy liền cúi mặt xuống gần, tay anh vẫn làm càn trên người cô ta, xé rách quần áo, chạm vào da thịt rồi mân mê, mon trôn.

Cô gái bật khóc, nhưng cô càng khóc thì Thượng Quân Trùng lại càng phấn khích. Cuối cùng cô bám lấy cánh tay Thượng Quân Trùng, bất chấp mọi thứ cúi xuống dùng sức cắn vào mu bàn tay anh.

“Á”, một trận đau nhức đột ngột truyền thẳng từ mu bàn tay lên não, Thượng Quân Trùng vội vàng đẩy cô gái kia, rút tay mình ra, nhìn không rời mắt khỏi vết răng in trên tay.

“Đồ thần kinh! Đồ điên!”, Thượng Quân Trùng mắng.

Bị Thượng Quân Trùng đẩy ngã lăn ra đất, lúc này cô gái dường như không còn sợ bị Thượng Quân Trùng vứt bỏ nữa, càng không dám tiến lên tóm lấy anh.

Thượng Quân Trùng xoa xoa bàn tay mình, cười nhạt: “Cô không phải người tình của tôi sao? Cự tuyệt cái gì chứ?”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đừng bỏ tôi

Cô gái không lên tiếng, hai hàng nước mắt tuì nhục từ khóe mắt cứ trào ra, cô nhìn chăm chăm Thượng Quân Trùng, một lời cũng không nói.

Lúc thấy dòng lệ trên khóe mắt cô ta chảy xuống, Thượng Quân Trùng chỉ lạnh lùng cười, không đi tới gần: “Cô yên tâm, dù là một kẻ điên như cô có đức hạnh đến thế nào thì có cho không, tôi cũng không lên giường với cô đâu!”.

Khiến cô ta phải khóc như vậy, coi như đã thắng cô ta một ván, Thượng Quân Trùng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều. Anh không bận tâm tới cô gái kia nữa, phui phui hai tay rồi quay lưng đi. Mặc dù toàn thân bị nôn vào rất bẩn nhưng tốt xấu gì cũng đã thoát khỏi cô ta, loại trừ được vận xui.

Tiếc là anh đã lầm! Vừa mới đi được hai bước, Thượng Quân Trùng liền phát hiện cô gái cứng đầu kia đã bò dậy, không thèm phui đất cát trên người mà đã vội chạy về phía mình.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Cô... rốt cuộc có ý gì?”, Thượng Quân Trùng cảm thấy cô ta thật sự ngang ngạnh, “Cô có phải bị thần kinh nặng rồi không? Sao tôi làm gì mà gặp phải con điên như cô thế???”.

“Tôi không bị điên!”, cô gái rốt cuộc cũng chịu mở miệng, “Nhưng nếu tôi không nói như vậy, không nhất quyết đòi theo các anh, chẳng phải tôi sẽ bị người ta đưa vào viện tâm thần ư? Không phải sao?”. Ánh mắt gắt gao của cô phóng về phía Thượng Quân Trùng. Cô nén dòng nước mắt không cho chảy xuống, mím môi kiềm chế sự khó chịu trong người do say xe, cố gắng trấn tĩnh tinh thần, nói với Thượng Quân Trùng: “Tôi không bị điên, các anh đừng có nói tôi điên, đừng có đưa tôi tới viện tâm thần! Nếu tôi không nói như vậy, không đi theo các anh, tôi còn có thể sống được sao?”.

Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Thượng Quân Trùng nghe vậy mà sặc sụa: “Cô không điên?”, anh cười mỉa mai, chẳng hiểu sao nhìn thế nào cũng thấy cô ta là người điên, “Được, coi như cô không điên, vậy cô nói rõ cho tôi biết địa chỉ của nhà cô để tôi gọi người nhà cô tới đón cô về, chẳng phải thế là xong sao? Có điều, theo tôi thì cô vào bệnh viện tâm thần cũng không chết được đâu, chưa biết chừng còn sống rất vui vẻ đấy chứ”.

Cô gái không để ý tới lời châm chọc của Thượng Quân Trùng, nhỏ giọng nói với về tư lự: “Bởi vì không có sai tin tôi là người bình thường”.

Lòng cô run rẩy, sẽ có người tin cô xuyên qua bốn trăm năm tới đây ư? Mặc dù trên đầu cô là mũ phượng nhưng ai sẽ tin cô là phi tử của Hoàng đế Vạn Lịch? Tới qua, Từ Nam Phuong đã nhận thức được sự thật này. Chuyện này xảy ra với bất kỳ ai đều khó tiếp nhận được, nhất và đối với thời đại của cô, khi mà khoa học vẫn còn lạc hậu.

Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Thế nhưng cô có thể hiểu rõ ngay lập tức. Cô không giống với những cô gái khác, từ nhỏ nhờ vào quan hệ rộng rãi của phụ thân, cô đã được tiếp xúc và vô cùng hứng thú với những tri thức về Số học, Thiên văn và Lịch pháp phương Tây. Phụ thân của cô có rất nhiều bạn tốt là giáo sĩ tới từ Đại Tây Dương, chẳng hạn như Matteo Ricci, Sabatino de Urisi. Từ nhỏ cô đã thích tham gia vào những cuộc trò chuyện của họ, cô biết Đại Minh không phải là trung tâm thế giới, biết trái đất hình cầu, còn biết người Phật Lang Cơ mà quốc dân của cô khinh bỉ thực ra còn tiên tiến cả hơn Đại Minh.

(*Phật Lang Cơ: Là một loại pháo nổi tiếng ở châu Âu vào thế kỉ XV-XVI được người Bồ Đào Nha truyền vào Trung Quốc, sao đó tên loại pháo này được người dân Trung Quốc bấy giờ gọi để chỉ người Bồ Đào Nha.)

Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn

Đương nhiên, vấn đề mấu chốt là Từ Nam Phuong và phụ thân đã từng nghiên cứu chế tạo ra Quan Trượng Nghi, cô cũng có thể thông qua quan sát bầu trời mà suy đoán được thời gian.

(*Quan Trượng Nghi: Công cụ quan sát các hiện tượng thiên văn, tương tự như kính thiên văn hiện tại.)

Ngày hôm ấy, lúc cô tỉnh lại sau cơn mê man đã là nửa đêm. Trong phòng bệnh không có ai khác, cô một mình lơ lửng giữa nơi xa lạ, nhìn thấy bóng đèn mờ ngoài hành lang, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nó là thứ gì mặc dù có phát ra ánh sáng.

Đầu cô đặc kịt, nghĩ tới sự việc đã chứng kiến ban ngày, cô chỉ cảm thấy hỗn loạn, không tìm ra manh mối.

Gió lạnh ngoài cửa sổ len lỏi vào phòng khiến Từ Nam Phuong không nhịn được mà khẽ run rẩy. Cô bước xuống giường, đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn những tòa nhà bên ngoài kia, những chiếc ô tô chạy không ngừng trên phố, còn cả những bóng đèn trên hành lang, Từ Nam Phuong chợt thấy sợ hãi.

Thế nhưng, khi ngẩng đầu nhìn lên trời, trông thấy những vì sao quen thuộc kia, cô liền nhảm tính thời gian.

Từ Nam Phuong sụp ngã xuống sàn nhà, cô tính đi tính lại hết lần này đến lần khác, rồi còn tự véo chân mình. Không phải mơ! Cũng không hề tính sai! Cô đã xuyên qua thời gian rồi, đã tới tương lai những bốn trăm năm sau!

Cô chạy ra khỏi phòng bệnh, đụng phải hai cô y tá trực đêm bên ngoài. Cô sợ sệt nhìn họ, họ cũng nhìn lại cô bằng ánh mắt như nhìn quái vật. Cô lên tiếng hỏi: “Năm nay là năm nào?”.

Hai cô y tá đưa mắt nhìn nhau. Lúc cô gái mặc trang phục cổ đại này bị đưa vào đây, hai người đã được thông báo rằng cô ta là bệnh nhân tâm thần, thế nên bây giờ cảm thấy phần nào khiếp đảm, nhưng vẫn trả lời: “Hai nghìn linh bảy”.

“Hai nghìn linh bảy?”. bờ mồm Từ Nam Phuong trắng bệch, “Là dương lịch sao?”.

“Đương nhiên, đương nhiên là công lịch rồi”. Cô y tá nửa đêm gặp bệnh nhân tâm thần cũng sợ, cô còn lại đã vội gọi điện cho bác sĩ nam đang trực đêm tới.

Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn

Từ Nam Phuong lẩm nhẩm: “Năm hai nghìn linh bảy, dương lịch! Ba trăm tám mươi bảy năm, gần bốn trăm năm, quả nhiên là bốn trăm năm...”. Cô không hề nghe được hai cô y tá kia nhắc đến Thiên Can Địa Chi, nhưng cô biết công lịch, đây là cách tính thời gian ở quần hương của tu sĩ Matteo Ricci.

(*Thiên Can Địa Chi: Phương pháp tính lịch của người Trung Quốc cổ đại, người Việt gọi là Âm lịch).

Từ Nam Phuong nhìn mọi thứ xa lạ xung quanh mình, cô thật sự muốn cướp đường mà chạy, nhưng không có con đường nào chạy trốn cả. Vị bác sĩ nam kia nhận được tin đã vội vã chạy tới, ngăn Từ Nam Phuong lại, đưa cô quay về phòng bệnh, anh ta còn quay sang quở trách hai cô y tá: “Hai cô làm việc thế nào đấy hả? Biết rõ đây là bệnh nhân tâm thần mà không khóa cửa lại?”.

Từ Nam Phuong bị đưa trở về phòng, nghe loáng thoáng mấy người bên ngoài nói chuyện, chờ qua buổi họp báo ngày mai rồi sẽ đưa mình tới bệnh viện tâm thần.

Bệnh viện tâm thần là cái gì? Từ Nam Phuong không biết. Cô chỉ có thể một mình nằm đây, tiêu hóa từng chuyện hết sức ly kỳ đang xảy ra. Lúc này khi nhìn vào những bóng đèn ngoài hành lang, cô không còn sợ hãi nữa. Bốn trăm năm sau, khoa học kỹ thuật phát triển đến mức độ nào, đối với Từ Nam Phuong mà nói, hoàn toàn không có gì kinh ngạc.

Cô vốn hiểu biết rộng, chưa chắc đã thua kém người hiện đại. Thiên số, Số học và Lịch pháp của cô thậm chí còn giỏi hơn nhiều người.

Thế nhưng, Từ Nam Phuong vẫn phải mất một đêm để tiêu hóa hết sự thật này. Cô không biết bản thân làm thế nào mà đến được đây, làm thế nào mới có thể trở về. Cô nghĩ tới khối sao sa kia, vậy là cuối cùng cô cũng biết điều dị thường bí ẩn của nó là gì, năng lượng của nó quả nhiên khiến người ta phải kinh sợ, có thể đưa mình xuyên qua thời gian, xuyên không gian? Từ Nam Phuong nghĩ rất lâu, rất lâu mà vẫn không rõ, thời gian, không gian là cái gì,

khỏi sao sa là cái gì?

Nhưng bây giờ khỏi sao sa ấy đã mất rồi, dù có tìm thấy thì Từ Nam Phuong cũng không chắc chắn mình sẽ quay trở về quá khứ được.

Xuyên thời gian, không gian, đối với Từ Nam Phuong mà nói, là một chuyện cực kỳ khó tin.

Sau đó, phòng bệnh của cô có rất nhiều người tới, Từ Nam Phuong chỉ một mực giả bộ còn hôn mê. Nghe họ nói chuyện, rất nhiều thứ cô không hiểu, nhưng có thể ngờ ngợ đoán ra bệnh viện tâm thần nghĩa là thế nào, bọn họ đều đang cho rằng cô là một kẻ điên.

Cô hiểu, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì mình không kích động đứng lên nói với họ mình là phi tử của Hoàng đế Vạn Lịch. Cô đang chờ thời cơ, cô giả vờ hôn mê để dò xét thế giới mù mịt xung quanh này.

Cô nghe thấy họ nói sẽ đưa mình tới bệnh viện tâm thần. Bệnh viện tâm thần - nghe được cụm từ này, Từ Nam Phuong nghĩ tới nhà thương điên. Đại Minh có rất nhiều nhà thương điên, những người bị bệnh hủi đều bị nhốt biệt lập ở đó, tự chết dần chết mòn. Bọn họ hình như cũng đang có ý định đưa cô tới một nơi như thế?

Ý chí sinh tồn của cô rất kiên định, trong khoảnh khắc nghe thấy từ miệng của người đàn ông kia thốt ra tiếng Ý, Từ Nam Phuong hiểu những gì anh ta nói. Tu sĩ Matteo Ricci mà cô từng bái là người Ý, đương nhiên cô cũng biết tiếng Ý, cho dù dân chúng Đại Minh phần lớn đều coi tu sĩ là đám quỷ Phật Lang Cơ đáng ghê tởm.

Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn

Từ Nam Phuong lập tức hiểu ra đám người hôm nay có mặt ở đây là muốn thăm dò xem giữa cô và người đàn ông kia có mối quan hệ gì mờ ám hay không, còn người đàn ông kia lại đang muốn thoát khỏi cô.

Từ Nam Phuong không biết vì sao bọn họ lại phải lằng nhằng vấn đề này, cô chỉ biết, người đàn ông kia kiên quyết không muốn người khác cho rằng cô là người tình của hắn ta. Đây là tư huyết của hắn, cũng là cơ hội duy nhất của cô!

Từ Nam Phuong mở mắt tại một giây cuối cùng, cô đánh cược, bản thân mình chỉ có thể lợi dụng cơ hội duy nhất này để rời khỏi nơi đây, để không bị đưa tới nhà thương điên.

Từ Nam Phuong để mặt dòng nước mắt chảy xuống, cô không biết Thượng Quân Trùng này là ai, nhưng cô khẳng định thân thể của hắn ta không hề đơn giản.

Cô nhìn Thượng Quân Trùng bằng ánh mắt thâm thương: “Các anh có quyền thế nhưng cũng không thể đưa tôi đến nhà thương điên được, tôi biết tôi không nên nói như vậy, nhưng các anh làm vậy có công bằng với tôi không?”.

Giọng nói dịu dàng khiến Thượng Quân Trùng dù rất ghét nhưng cũng không cất ngang lời cô nói. Từ Nam Phuong nâng tay áo lên lau nước mắt, cô vốn dĩ xinh đẹp động lòng người, mặc dù hiện tại có vẻ lờ lờ nhưng cô vẫn hoàn toàn tự tin với nhan sắc của mình. Cô muốn dùng nhan sắc đó để xóa bỏ ý nghĩ muốn vứt bỏ cô trong đầu của Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng có lẽ cô nghĩ điều này hơi sớm. Thượng Quân Trùng kiên quyết không thêm đề ý tới cô: “Thôi đi! Những lời này cô giữ lại mà nói với người khác. Hai chúng ta không có bất cứ liên quan nào hết”. Thượng Quân Trùng liếc Từ Nam Phuong một cái, nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi cũng không cần phải nói với một người phụ nữ điên những thứ này”.

Nói xong, Thượng Quân Trùng liền quay lưng bỏ đi. Từ Nam Phuong định hét rằng, nếu anh dám đi, cô nhất định sẽ nói với đám người kia rằng mình là người phụ nữ của anh ta. Nhưng cô chưa kịp thốt ra thì đã bị cô nuốt ngược trở lại. Cô nhớ tới khi này Thượng Quân Trùng nói ghét nhất là bị người khác uy hiếp, nếu cô nói ra, chỉ càng khiến hắn tức giận bỏ đi.

“Anh, tôi phải nói như thế nào thì anh mới tin? Tôi không phải kẻ điên!”, Từ Nam Phuong cuống quýt hét lên. Cô không biết liệu mình có bị người ta đưa đến nhà thương điên hay không, không biết ở nơi hoang vu này có thú dữ hay không, cô chỉ có thể xác định, lúc này theo Thượng Quân Trùng mới được an toàn, mặc dù anh ta rất ghét cô.

Thượng Quân Trùng quay đầu nhìn lại nhìn Từ Nam Phuong, lịch sự nhún vai: “Cô nói thế nào tôi cũng không tin”. Ánh mắt Thượng Quân Trùng liếc qua đám ổ vàng trên quần mình, lại càng cảm thấy buồn nôn.

Từ Nam Phuong nhanh nhạy nắm bắt được ánh mắt ấy, vội vã tiến lên phía trước, không chút do dự tự tay xé một mảnh vải trên vạt áo mình, khăn khăn nói: “Đề tôi lau giúp anh, xin lỗi, vừa nãy thật sự là tôi không chịu nổi, không phải tôi cố ý. Anh hãy tin tôi, anh muốn tôi đền bù thế nào tôi cũng chịu, chỉ cần anh đừng bỏ tôi lại ở đây một mình...”. Cô làm bộ sợ hãi nhìn xung quanh một vòng, ngoài núi ra cũng chỉ có núi, ngoài cây ra cũng chỉ có cây.

Ánh mắt Từ Nam Phuong lộ rõ vẻ hoang mang, sợ sệt mà một thiếu nữ nên có, cố gắng kiềm chế hàng nước mắt, ngồi xuống dưới chân Thượng Quân Trùng mà lau quần cho anh.

Thượng Quân Trùng vô thức né sang một bên, cau có: “Thôi thôi, tôi không thích người khác chạm vào người tôi”.

Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn

Từ Nam Phương không cứng đầu nữa, đưa mảnh áo cho Thượng Quân Trùng, nhờ giọng nói: “Cầu xin anh, đừng bỏ tôi ở lại đây một mình...”. Thanh âm của cô yếu ớt, nhưng đủ để Thượng Quân Trùng nghe được.

Thượng Quân Trùng nhủ mảy. Anh không nhận lấy mảnh vải của Từ Nam Phương, cũng chẳng quay đầu lại, nhưng bước chân đã chậm dần.

Từ Nam Phương dè dặt đi theo sau, không dám tới gần quá, nhưng vẫn sợ bị anh bỏ lại. Tuy nhiên, Thượng Quân Trùng hoàn toàn không có ý cự tuyệt lần nữa.

Hai người bước trước bước sau quay về chỗ xe dừng. Jim vừa trông thấy Thượng Quân Trùng, trong lòng nhẹ nhõm như vừa bỏ được tảng đá lớn đang đè nặng xuống. Vừa rồi nghe thấy tiếng khóc lóc, tiếng la hét của Từ Nam Phương, giờ bộ dạng cô lại khép nép sợ sệt ở đằng sau, không biết Thượng Quân Trùng đã gây ra chuyện gì.

Thượng Quân Trùng đi về phía Jim, khinh bỉ liếc Từ Nam Phương đằng sau, rồi nói với Jim: “Để cô ta ngồi xe anh”.

Diễn - ๔Đàn - Lê - Quý - ๔Đôn

Từ Nam Phương nghe thấy vậy thì vô cùng mừng rỡ. Cô biết mình không nhìn nhầm, thông thường những người không sợ cứng thì chắc chắn ưa mềm, anh chàng tên Danny này chính là kiểu người đó. Mặc dù khom lưng trước hán ta chỉ nhận được sự khinh miệt, nhưng chỉ ít đây cũng là phương pháp bảo vệ mình tốt nhất.

Thượng Quân Trùng không để tâm tới Jim đang trở mặt liu lười, anh nói: “Đưa hành lý cho tôi, tôi phải thay quần”.

Jim ngần ra một hồi lâu rồi mới vội vàng lôi chiếc túi du lịch từ trên xe xuống đưa cho Thượng Quân Trùng. Anh nhận lấy chiếc túi, quay sang nhìn cô gái đáng thương đang cảm động đến rơi lệ kia: “Chúng tôi chỉ đưa cô tới Thái Nguyên, chuyện sau đó cô tự giải quyết”.

Từ Nam Phương liên tục gật đầu, Thượng Quân Trùng không để ý tới cô ta nữa, cầm túi lên xe, lúc đóng xe còn không quên dặn Jim: “Cho cô ta uống thuốc say xe, nếu không cô ta mà nôn ra thì anh chịu đủ”.

Đội Thượng Quân Trùng lên xe rồi, khóe miệng Từ Nam Phương mới lộ ra ý cười. Danny, gã này tuy rằng khó ưa nhưng thực ra lại rất dễ đối phó.

Từ Nam Phương theo Jim vào xe phía sau, dù đã bị say xe nhưng cô không hề sợ loại phương tiện đi lại này. Lúc lên xe, cô chợt nhìn thấy một chiếc quần bị ném ra từ chiếc cửa sổ đằng trước.

Uống thuốc say xe xong, Từ Nam Phương lập tức phải đón nhận cơn buồn ngủ ập tới. Cô nhắm mắt, nhưng ý thức vẫn còn khá tỉnh táo.

Cô cố gắng giữ lại chút ý thức này, nhắm mắt lại để nghe ngóng người khác nói chuyện.

Người đàn ông bên cạnh chạm vào Kim Bộ Diêu trên đầu cô, những chiếc trâm đàn hồi như lò xo phát ra thứ âm thanh êm tai.

“Này anh Jim! Anh xem thứ trên đầu cô ta này, hình như tốt hơn đồ của đoàn phim nhiều đấy!”

Anh chàng Jim vì sợ Từ Nam Phương nôn vào người mình nên đã chuyển tới ghế phụ ngồi, anh ta nhìn Từ Nam Phương đang mơ mơ màng màng ngủ qua gương chiếu hậu, cười vói vẻ khinh thường: “Có những kẻ một khi điên rồi thì cái gì cũng làm ra được!”.

“Trời ạ! Cái trâm này hình như là vàng ròng đấy...” Từ Nam Phương chợt nghe thấy người đàn ông bên cạnh mình reo hò lên đầy hưng phấn. Cô không biết thời đại này người ta còn dùng vàng bạc làm tiền nữa không, nhưng ít ra cô cũng biết thứ đồ trang sức trên đầu mình rất có giá trị.

“Vàng ròng?”. Jim không kìm được quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương, nghĩ thế nào cũng không ra rốt cuộc cô gái này muốn làm gì. Nếu cô ta là người mà công ty Mika mua chuộc để tới hãm hại Thượng Quân Trùng thì bây giờ đã có thể bỏ đi được rồi. Nhưng cô ta vẫn còn bám theo chúng ta, không hiểu là có ý đồ gì nữa? Cô ta thật sự dùng vàng ròng làm đồ trang sức ư? Xem ra đúng là một kẻ điên có tiền rồi.

Diễn - ๔Đàn - Lê - Quý - ๔Đôn

Xe tới Thái Nguyên, Từ Nam Phương lúc này đã mê man, không rõ mình còn đang ngủ hay đang tỉnh nữa. Hai chiếc xe đi vào một nhà nghỉ bốn sao nằm gần sân bay Thái Nguyên, nơi này chủ có mấy gian phòng, trước khi tới đây Jim đã gọi điện đặt trước. Chuyến bay từ Thái Nguyên đến Bắc Kinh khá nhiều, nhưng bọn họ tới nơi đã là hơn 9h tối, chuyến bay cuối cùng cũng không kịp nữa rồi, nhanh nhất cũng phải chờ tới 8h sáng mai mới có chuyến bay.

Jim theo thường lệ hỏi Thượng Quân Trùng: “Ra ngoài ăn hay là ăn ở đây luôn? Tôi gọi họ mang bữa tối lên phòng nhé?”.

Thượng Quân Trùng xuống xe, bất giác liếc mắt về chiếc xe phía sau, nửa vô tình nửa hữu ý hỏi: “Cô ta đâu?”.

“Còn đang ngủ trên xe ấy”, Jim cũng không biết Thượng Quân Trùng có ý gì nên không thể tự quyết định. “Cậu có đi xem không?”

Thượng Quân Trùng đi thẳng tới xe sau, quả nhiên trông thấy cô ta đang nằm ngả người vào cửa xe. Anh gõ cửa kính đánh thức Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương mơ màng mở mắt, uể oải nhìn Thượng Quân Trùng đang ở ngoài cửa, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Thượng Quân Trùng giờ tay ra hiệu bảo cô ta xuống xe, Từ Nam Phương đương nhiên không biết xuống kiểu gì. Thượng Quân Trùng không nhìn được rút tay còn lại trong túi quần ra, bực bội mở xe: “Đến Thái Nguyên rồi”. Ý của anh là, đã tới Thái Nguyên, cô ta không nên tiếp tục ý lại vào bọn họ nữa.

Đôi mắt Từ Nam Phương thoáng hiện vẻ hốt hoảng: “A...Đã...đã đến rồi...”. Cô nói rất khẽ, giọng pha lẫn có chút sợ hãi, chẳng khác nào một con mèo nhỏ sắp bị người ta vớt bỏ, chỉ sợ không cẩn thận sơ sẩy một chút sẽ chọc giận người khác.

Thấy Thượng Quân Trùng đang định lên tiếng, Từ Nam Phương cứ ngỡ rằng anh lại định đuổi mình đi, bèn cuống quýt nói: “Tôi... tôi sẽ không làm phiền anh nữa, tôi tự đi”. Cô nhìn sắc mặt Thượng Quân Trùng mà đoán suy nghĩ của hắn, thăm dò nói: “Nhưng mà, xin anh giúp tôi, có thể cho tôi thay một bộ quần áo được không? Tôi mặc thế này... hình như không tiện lắm...”

Từ Nam Phương biết chính mình vì mặc bộ trang phục cung đình triều Minh thế nên mới bị người ta coi là kẻ điên, kẻ tâm thần, nếu cô còn cứ giữ nguyên bộ dạng này ra ngoài nhất định sẽ bị người ta cười nhạo đến chết.

Nghe vậy, Thượng Quân Trùng không nhìn được cười mĩa, anh liếc Từ Nam Phương một cái: “Bây giờ biết là không tiện rồi hả? Lúc cô mặc vào sao không nghĩ ra đi?”.

“Tôi... tôi...”, Từ Nam Phương có phần lúng túng, cô rút một chiếc trâm cài đầu xuống, “Cái này coi như là thù lao”,. Trong mắt cô toát lên vẻ sốt ruột, dường như rất sợ Thượng Quân Trùng thẳng tay đuổi mình.

Diễn - ๔Đàn - Lê - Quý - ๔Đôn

Nhưng Thượng Quân Trùng không đuổi Từ Nam Phương, cũng không nhận lấy chiếc trâm kia, anh quay sang nói với Jim: “Anh đi mua hộ cô ta đi, để cô ta vào phòng anh thay đồ!”.

“Thay xong lập tức đi!”, Thượng Quân Trùng nói với Từ Nam Phương, sau đó một mình bước vào khách sạn không thèm quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ở lại nhà nghỉ

Thượng Quân Trùng đi theo cô nhân viên phục vụ lên phòng mình, lúc cô nhân viên ấy giúp anh mở cửa phòng còn dè dặt hỏi anh có thể cho mình xin chữ ký được không.

Diễn đàn ๔ Lê ๔ Quý Đôn

Đang ký tên, Thượng Quân Trùng chợt nghe thấy tiếng cười trộm của cô nhân viên kia, anh ngơ vức ngẩng đầu lên thì thấy Từ Nam Phương đang đi về phía mình. Cô nhân viên này đang cười Từ Nam Phương.

Thấy Thượng Quân Trùng nhìn về phía mình giống như đã làm sai chuyện gì, Từ Nam Phương vội vàng cúi đầu.

dien+dan+le+quy+don+com

Thượng Quân Trùng cau mày, đưa bút trả cô nhân viên, nói: “Cô giúp tôi thuê phòng bên cạnh cho cô gái này”. Anh quả thực không muốn nhìn thấy Từ Nam Phương thêm một giây nào nữa, một mình đi vào trong phòng.

Vừa mới ngồi xuống, Thượng Quân Trùng lại nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. Tưởng là nhân viên phục vụ, anh bảo người đó vào tự nhiên, nhưng không ai đáp, vẫn chỉ có tiếng gõ cửa vang lên đều đặn.

Thượng Quân Trùng đành đứng dậy ra mở cửa. Không phải nhân viên nhà nghỉ, mà là Từ Nam Phương với vẻ mặt rụt rè đang nhìn anh.

Thượng Quân Trùng đành mặt lại, thật sự không biết cô ta còn muốn làm gì.

Từ Nam Phương chìa tấm thẻ trong tay ra: “Cô ấy đưa cho tôi cái này, tôi không biết mở cửa như thế nào...”.

Những lời này của Từ Nam Phương thật sự khiến Thượng Quân Trùng dở khóc dở cười.

Anh cầm lấy tấm thẻ trong tay Từ Nam Phương, lăm lăm: “Đồ nhà quê!”, rồi đi quan người cô, “cạch” một tiếng, cửa được mở.

Thượng Quân Trùng vào trong phòng, mở hết đèn lên.

Từ Nam Phương xúc động nói cảm ơn khiến anh có chút bối rối, anh nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Không có gì, cô đi rửa mặt trước đi, khỏi khiến người khác nhìn vào mặt cả húng ăn cơm”.

“Rửa mặt?”, Từ Nam Phương có phần xấu hổ, nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng phải, cô đã rất lâu rồi chưa soi gương, chẳng biết bộ dạng hiện tại của mình như thế nào nữa.

“Vậy tôi đi lấy bồn nước tới, à đúng rồi, mức nước ở đâu?”

Thượng Quân Trùng lại phát điên lên vì câu hỏi của Từ Nam Phương “Nhà cô ở đâu thế hả? Ở son cóc nào thế hả?”. Thượng Quân Trùng chẳng buồn nhìn cô ta nữa, anh đi thẳng tới phòng tắm, mở vòi nước, rồi quay ra ngoài quát: “Lại đây!”.

Từ Nam Phương không dám trái lệnh, đi vào trong đó. Vừa mới bước chân tới cửa, suýt nữa thì cô bị dọa nhảy dựng lên. Cô thấy trước mắt đột ngột xuất hiện hai người, đợi đến khi nhìn rõ rồi cô mới nhận ra đó chính là mình và Thượng Quân Trùng.

Giống nhau như đúc.

Thượng Quân Trùng chẳng còn kịp kinh ngạc vì loại gương này tốt hơn hẳn gương đồng ở thời đại của cô, cô chỉ nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác đến thảm hại của mình trong gương, búi tóc rũ rượi, tóc bay tán loạn, trang ngọc cũng rơi mất hơn phân nửa, lớp phấn trang điểm nhem nhuốc cùng bùn đất, chỗ hồng, chỗ vàng, lớp áo lót bên trong màu vàng, tấm áo choàng xanh sẫm và cả cái váy thắt bên hông, tất cả vừa bẩn vừa rách; vạt váy còn bị Từ Nam Phương xé ra một mảng lớn, đừng nói là thời đại hiện nay, nếu cô vác bộ dáng này ở bốn trăm năm trước cũng sẽ bị coi là một dân ăn mày hoặc một kẻ điên.

Từ Nam Phương cuống quýt đi tới gần vòi nước rửa mặt, nước rất ấm.

Thượng Quân Trùng đứng một bên xem Từ Nam Phương rửa mặt, lại còn thuận tay với lấy chiếc khăn mới treo trên giá đưa cho cô ta.

Đúng lúc này Jim đi vào, bắt gặp Thượng Quân Trùng đưa khăn mặt cho Từ Nam Phương, kinh ngạc đến nỗi hoài nghi mình bị hoa mắt. Thượng Quân Trùng vừa quay đầu lại bỗng nhiên thấy Jim “Sao nhanh thế?”.

“Ồ, tôi mua ngay ở cửa hàng tiện lợi bên cạnh.” Jim nào có muốn vì chuyện vặt vãnh này mà phải lãng phí thời gian, bản thân anh ta còn chưa ăn tối nữa.

Thượng Quân Trùng muốn Jim đưa quần áo cho Từ Nam Phương, nhưng Jim đã vội quét mớ quần áo kia vào tay anh: “Tôi còn phải báo cáo với công ty tình hình hôm nay”. Về mặt Jim hiện rõ sự khổ sở, chuyện hôm nay quả thật khiến người quản lý như anh ta vô cùng đau đầu.

dien+dan+le+quy+don+com

Thấy Jim bỏ đi không thèm quay đầu lại một cái, Thượng Quân Trùng đành phải cẩn thận lấy quần áo trong túi đưa cho Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương ở trước mặt Thượng Quân Trùng vật vờ mở từng cái túi nilon đựng trang phục ra, áo sơ mi, quần, Cô nhận lấy từ tay Thượng Quân Trùng từng chiếc, từng chiếc một.

Trông thấy bộ dạng long ngóng vụng về của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng thật sự chỉ muốn nhúng tay vào giúp, không ngờ vừa mới thò tay vào túi liền chạm tới một chiếc áo ngực. Thượng Quân Trùng chửi thầm trong bụng, tên Jim kia nhất định phải mua cả nội y nữa sao? Anh mở cái túi ra, quả nhiên trong túi còn có một cái hộp đựng nội y phụ nữ.

“Tên háo sắc!”, Thượng Quân Trùng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Cái gì?”, Từ Nam Phương không nghe rõ liền hỏi lại.

“Không phải chuyện của cô!”, Thượng Quân Trùng hét lên với Từ Nam Phương. Cô đành phải rút đầu lại.

Thượng Quân Trùng nhét cái túi vào tay Từ Nam Phương: “Cô tự đi thay đi, tôi ra ngoài đây”. Đúng lúc anh quay lưng định đi thì giọng nói yếu ớt của Từ Nam Phương lại vang lên: “Chờ chút Danny!”.

“Đừng có gọi tôi là Danny, tôi với cô quen thân lắm hả?, Thượng Quân Trùng từ đầu tới cuối không có lấy một chút hòa nhã nào với Từ Nam Phương.

“Ồ, vậy...”, Từ Nam Phương không biết nên xưng hô thế nào.

Thượng Quân Trùng quay đầu lại: “Gọi là...”, chưa nói hết anh đã ngăn người ra, quên mất nửa câu sau bởi vì Từ Nam Phương đang giơ chiếc áo ngực trong tay lên, nhìn anh với vẻ mặt xám xịt.

“Cô làm cái gì thế?”.

Từ Nam Phương ngượng ngùng cười: “Đây là... cái gì?”.

Thượng Quân Trùng lập tức nổi khùng: “Cô không quê mùa tới mức chưa từng dùng cái này đây chứ?”, Thượng Quân Trùng tức đến lộn ruột, dù Đại lục có một nơi som thâm cùng cốc đến mấy đi nữa, anh cũng không thể tin được phụ nữ ở đó lại ngốc đến mức không biết áo ngực là gì.

Thế nhưng vì Từ Nam Phương nhìn anh rất khản khoản, Thượng Quân Trùng không còn cách nào khác đành phải nhận lấy chiếc áo ngực trong tay cô ta, sao đó đặt trước ngực mình, khoa chân múa tay một lúc làm mẫu: “Úp vào ngực, hiểu không? Đây chẳng lẽ cô không mặc gì ở trong?”. Thượng Quân Trùng vô thức nhìn xuống ngực Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương cảm giác được ánh mắt của Thượng Quân Trùng khang khác, cuống quýt giơ tay lên che ngực, bờ môi trắng bệch: “Hạ lư!”.

Thượng Quân Trùng cả ngày đã lo lắng cho cô như vậy, đến giờ lại nhận hai chữ này, dù Từ Nam Phương nói xong cũng tỏ ra hối hận, nhưng Thượng Quân Trùng vẫn không kìm được ném cái áo sang một bên, quay lưng bỏ đi.

“Đây chờ một chút”, Từ Nam Phương vẫn không buông tha, lớn tiếng gọi Thượng Quân Trùng lại, “Tĩnh phòng ở đâu?”.

“Tĩnh phòng là cái gì?”, Thượng Quân Trùng đi tới cửa, nhưng không nhận được đành dừng chân lại. Xưa nay anh chưa từng gặp một người nào như vậy. Trong mắt anh, cô gái này quả đúng là bị khùng.

“Chính là phòng thay y phục tắm rửa đây!”, Từ Nam Phương có phần sốt ruột.

Thượng Quân Trùng lại từ cửa quay về, anh thật sự sắp khóc ra đến nơi rồi. Anh dắt Từ Nam Phương vào phòng tắm: “Đây chính là tĩnh phòng mà cô nói, chẳng lẽ đến cả WC mà cô cũng không nhận ra hả? Tiểu thư à, cô có cần tôi giúp cô tắm rửa, thay quần áo cho không hả?”.

diendanlequydon.com

Từ Nam Phương sa sầm mặt: “Anh đâu phải thái giám!”.

“Góm! Cô cho rằng cô ăn mặc như vậy là trở thành Hoàng hậu chắc? Còn tắm rửa, thay y phục, Hoàng hậu nhà cô cứ từ từ làm đi!”, Thượng Quân Trùng vẫn khẳng định người phụ nữ này thật sự là thần kinh không bình thường, nếu không thì cũng là một đồ nhà quê từ dưới đất chui lên!

Thượng Quân Trùng không thèm để ý tới Từ Nam Phương nữa, anh đi ra khỏi cửa.

Nghe tiếng đóng cửa sầm một cái, trái tim đang treo lơ lửng của Từ Nam Phương liền rớt xuống. Cô đau khổ cười, Hoàng hậu, Hoàng phi, nói ra quả nhiên là không có ai tin.

Thượng Quân Trùng đi ra khỏi phòng, đúng lúc gặp được cô nhân viên đi qua trước mặt. “Này”, Thượng Quân Trùng gọi cô ta lại, cô ta cúi đầu tươi cười.

Thượng Quân Trùng lấy ra hai tờ một trăm đồng nhét vào tay cô nhân viên. Mặt cô ta lập tức biến sắc: “Gì vậy? Chúng tôi ở đây không có phục vụ đặc biệt!”.

“Ai cần phục vụ đặc biệt”, Thượng Quân Trùng lại bị cô ta chọc tức.

“Vậy anh đưa tôi tiền làm gì?”, cô nhân viên này có lẽ đã nghe được quá nhiều tin đồn về mình tinh, về mặt lúc này đầy sự phòng bị.

Thượng Quân Trùng nhẫn nhịn chỉ tay vào trong phòng: “Trong này có một cô gái từ trên núi xuống, nhiều thứ đều không biết sử dụng. Nếu như có gì cô ấy không hiểu thì giải thích với cô ấy, chẳng hạn như dùng bồn cầu tự hoại như thế nào, tắm gội hoa sen như thế nào... Cô kiên trì giải thích cho cô ta giúp tôi!”.

Cô nhân viên xấu hổ nhìn Thượng Quân Trùng, cảm thấy thẹn thùng vì sự lỗ mãng của mình khi nãy.

“Cái này coi như tiền boa đi!”, Thượng Quân Trùng cũng không buồn đòi co nữa, phát phát tay với cô ta.

Cô nhân viên đương nhiên vui vẻ đồng ý, cô ta đang ỉu xui đi vào trong phòng thì bị Thượng Quân Trùng gọi lại: “À đúng rồi, hình như cô ta cũng không biết mặc áo lót”. Nói xong câu này, anh cũng cảm thấy không được tự nhiên, vội vàng đưa tay lên đỡ cằm, ho khan một tiếng để loại bỏ ngượng ngùng: “Hừm, dù sao thì cô ta không hiểu cái gì, cô cứ nói với cô ta là được”.

Nói hết, Thượng Quân Trùng đi về phòng mình, anh cũng phải đi tắm rửa mới được.

diendanlequydon.com

Trong phòng tắm, Từ Nam Phương cầm khăn lau mái tóc ướt sũng của mình, cô nhìn vào gương, lau sạch từng hơi nước mờ trên tấm kính, nhìn rõ hình mình trong đó. Cô chưa từng được nhìn thấy chính mình rõ ràng đến vậy, bất chợt cảm thấy yêu chiếc gương kia vô cùng.

Ngay cả giọt mồ hôi trên trán chưa kịp lau cũng trông thấy được.

Từ Nam Phương vừa đứng trước gương mặc quần áo, vừa cười với chính mình, chỉ có điều nụ cười của cô mang theo một chút bất đắc dĩ, một chút bi

thương. Cô tự nhủ: “Từ Nam Phương à! Nhấn nại một chút, chờ khi người quen với cuộc sống ở đây, có thể một mình đối diện với cuộc sống của bốn trăm năm sau, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi”.

Cô nhặt lên một cây trăm vàng thụy vũ, chiếc trăm này hoa văn bướm và hoa, chính giữa con bướm còn được trạm một viên đá quý. Cô mỉm cười nhìn mình trong gương: “Bây giờ người phải giả ngu, một vai diễn đơn giản như vậy, người thừa sức diễn đúng không? Chẳng phải là xuyên tạc bốn trăm năm sau ư? Chẳng phải là bắt đầu lại từ đầu ư? Người không sợ hãi, đúng không? Người xem đi, tên Danny đó chẳng phải nằm trong sự không chắc của người đây sao?”.

“Danny, Thượng Quân Trùng”, Từ Nam Phương nheo mắt: “Mồm miệng độc nhưng lại quá mềm lòng nhẹ dạ. Những người nhẹ dạ, không nên làm chuyện lớn, tôi thích nhất người như vậy”.

Từ Nam Phương cười giống như người đã chiến thắng tất cả, thậm chí thấy được ánh bình minh thắng lợi. Cô thở mạnh một hơi vào gương, lập tức bề mặt gương lại mờ đi như bị bao phủ một màn sương mù. Từ Nam Phương lau tăng hơi nước kia đi, cô nhìn xung quanh, mặc dù cuộc sống bốn trăm năm sau khiến cô không thể lập tức thích nghi được, mặc dù sống ở đây cô nhất định sẽ phải chịu nhiều áp lực, nhưng cô tin mình vẫn có thể sống tốt, sống rất vui vẻ.

Thượng Quân Trùng ngấm mình trong bồn tắm, nhắm mắt dưỡng thần một hồi lâu, giải tỏa hết cái mệt mỏi toàn thân mới phát hiện ra dạ dày mình bắt đầu biểu tình. Anh đi ra ngoài nhìn đồng hồ, đã mười giờ. Gọi điện thoại cho trợ lý Jim nhưng chỉ thấy tín hiệu máy bận, Thượng Quân Trùng đành phải mặc quần áo ra khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa, anh liền nghe thấy tiếng cười khúc khích của phụ nữ.

Hình như là truyền từ hành lang bên cạnh tôi.

Trong hành lang rất yên tĩnh, Thượng Quân Trùng không cần cố gắng tập trung vẫn có thể dễ dàng nghe thấy bọn họ đang nói chuyện gì.

“Cô ta không biết dùng cả bồn cầu cơ à?! Trời ạ, bà già quê mùa đó ở đâu chui ra vậy? Thượng Quân Trùng không phau ngôi sao ư? Sao lại có một người như vậy đi theo anh ta nhỉ?”

“Ha ha... Mấy cô không biết thôi, chị vừa lên mạng đọc được một tin cực khủng luôn! Cô gái kia hóa ra chính là bạn gái của Thượng Quân Trùng, nhưng hình như cô ta có vấn đề về thần kinh!”

“Och! Sao chị biết?”

“Làm gì mà không biết, chị thấy trên mạng nói thế mà. Trên mạng thì tin tức nhanh lắm! Thượng Quân Trùng chẳng phải lên Sơn Tây quay phim ư, bạn gái cũ của anh ta cũng đi theo, nhưng mà thần kinh có vấn đề, cô ta còn mặc đồ cổ trang định làm bạn diễn với Thượng Quân Trùng nữa cơ. Haizzz... Thượng Quân Trùng thật là đáng thương, bị một người phụ nữ như vậy quấn lấy!”, một cô nhân viên than thở, “Có tin nói rằng Thượng Quân Trùng muốn vứt bỏ cô ta, các chị xem, đâu có phải! Vừa nãy anh ta còn nhờ Lưu Đạm Chân vào chăm sóc cô ta nữa kia..

“Làm gì có! Anh ta nói với em trong phòng là một cô gái từ trên núi xuống, không phải bị tâm thần”, cô gái tên Lưu Đạm Chân này có vẻ như không quá hứng thú với Thượng Quân Trùng.

“Người ta là ‘sao’ còn nói thật với em chắc? Sao em không nghĩ lại xem, ngôi sao lớn như Quân Trùng chẳng lẽ quen biết một cô gái quê mùa?”

“Chị nói thế em cũng cảm thấy đúng, nếu không phải bị tâm thần thì sao lại không biết mặc áo lót chứ, quần trong là cái gì cũng không biết, còn mặc cái kiểu này...”, Lưu Đạm Chân cười khúc khích, “Nếu đúng như những gì mọi người nói thì cái anh chàng Thượng Quân Trùng quả là đáng thương, phải đưa theo một cô gái như vậy bên mình”.

“Ừ, thế nên chị mới nói, Quân Trùng của chúng ta thật sự đáng thương mà, các cô không quan tâm, haizzz, còn có thể chạm vào giường anh ấy ngủ, chạm vào chiếc ly anh ấy uống, có thể...”

diendanlequydon.com

“Thôi thôi, chị còn nói nữa là kể tới cả cái bồn cầu đấy!” Một trận cười giòn giã vang lên.

Tiếng bước chân vội vã cắt đứt cuộc buôn chuyện của mấy cô nhân viên. Tài xế của Thượng Quân Trùng đang cầm theo hộp cơm chạy về phía này, vừa đúng lúc trông thấy Thượng Quân Trùng đứng ở cửa.

“Em mua mỳ cắt lát và bánh hành băm, anh ăn tạm vậy nhé. Chỗ này cách nội thành khá xa, nếu anh không vừa ý thì đợi lát nữa đi ăn đêm”, tài xế nói với Thượng Quân Trùng.

“Không cần, ăn thế này là được rồi. Cậu cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi”, Thượng Quân Trùng quan tâm dặn dò cậu ta.

Anh chàng tài xế ngây người, không hiểu vì sao hôm nay tâm trạng Thượng Quân Trùng lại tốt như vậy, anh ta còn tưởng rằng vì người phụ nữ điên kia mà Thượng Quân Trùng rất giận dữ. Những lúc tức giận, Thượng Quân Trùng không chỉ lớn tiếng quát nạt, mà còn làm mặt lạnh với tất cả mọi người, khiến cho người khác không dám hé răng nói nửa lời. Có điều xem ra lúc này, tâm trạng anh ta khá tốt.

Tài xế đáp một tiếng rồi đi.

Thượng Quân Trùng bung hộp com quay về phòng, chợt nghĩ tới cái gì, anh đi sang phòng bên cạnh.

Cửa phòng không đóng, Thượng Quân Trùng gõ hai tiếng rồi tự đẩy cửa vào trong.

Lúc anh vừa bước vào thì thấy Từ Nam Phương từ nhà tắm đi ra, mái tóc dài ướt sũng xõa trên vai. Áo sơ mi Jim mua có vẻ rộng hơn một số, Từ Nam Phương mặc vào, để lộ những đường cong trên cơ thể.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trùng bằng ánh mắt long lanh như ngập nước, thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, cô bỗng dưng đỏ mặt, hàng lông mi khẽ sụp xuống, cúi đầu xoa xoa tóc.

“Bọn họ không hướng dẫn cô cách dùng máy sấy tóc à?”, Thượng Quân Trùng dời ánh mắt khỏi người Từ Nam Phương, anh không thể phủ nhận, sau khi tắm rửa xong, cô trông bắt mắt hơn trước rất nhiều.

Người đẹp vừa mới tắm xong, đối với đàn ông nào cũng là một sự mê hoặc, cho dù anh ta đã gặp qua bao nhiêu người đẹp, cho dù anh ta có cố tình tỏ ra bất cần, nhưng Từ Nam Phương cũng ngay lập tức chộp được giây phút chần chừ của anh.

“Anh... không cần lo cho tôi nữa đâu.” Từ Nam Phương nhỏ giọng nói, tỏ ra áy náy với Thượng Quân Trùng.

“Ai thèm lo cho cô!”, Thượng Quân Trùng lập tức phủ nhận, “Mang cái này tới cho cô!”. Chẳng biết là do quá căng thẳng hay nhất thời hồ đồ, Thượng Quân Trùng đưa hộp com trong tay cho Từ Nam Phương.

“Đây là cái gì?”, Từ Nam Phương nhận lấy, ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quân Trùng.

“Com tôi, ở đâu mà lăm lờ thể không biết!”, nhắc tới com tôi, Thượng Quân Trùng bỗng cảm giác được dạ dày mình đã réo ầm ỉ. Vừa mới tắm xong, cơ thể vận động nhiều quá, lúc này hình như lại càng dễ đói.

“Cô chắc là không ăn được hết nhiều như vậy chứ?”

Từ Nam Phương mở hộp com ra, mùi thơm của món mỳ xông lên mũi, cực mê hồn người: “Hay là cùng ăn đi!”. Từ Nam Phương cười.

Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

“Ai muốn ăn cùng cô chứ?”, Thượng Quân Trùng bực mình nói, rồi quay lưng bỏ đi, Nhưng tới bên cạnh cửa anh chợt nghĩ, sao mình phải vác bụng đói để giúp người phụ nữ điên này chứ, thế là anh lại quay vào, giằng lấy hộp đồ ăn nhanh trong tay Từ Nam Phương. Hộp đồ ăn nhanh này khá đầy, lại là hộp mềm, bị Thượng Quân Trùng dùng sức giằng lấy, nước sốt bên trong bắn tung tóe lên người Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương vội vàng chạy vào trong phòng tắm lấy khăn lau nước sốt bắn lên áo mình. Khuôn mặt cô thấp thoáng hiện lên nụ cười, bởi vì cô có thể nhìn thấy qua tấm gương, Thượng Quân Trùng đang đứng ngoài kia bất động.

Từ Nam Phương đi ra ngoài, nói với vẻ áy náy: “Do tôi không tốt, cầm cái hộp cũng không chắc, khiến mỳ của anh rơi vãi hết rồi!”.

Thượng Quân Trùng ngượng ngùng ho khan một tiếng: “Ừm, cô nên cẩn thận một chút, bung cái hộp mà cũng không xong”.

“Xin lỗi...”, Từ Nam Phương chủ động nhận sai, giọng nói yếu ớt còn hơn cả tiếng be ve của cừ non.

Thượng Quân Trùng giữ thể diện, không ra ngoài ngay mà đưa lại hộp mỳ cho Từ Nam Phương, cầm lấy một miếng bánh hành băm trong hộp đồ ăn nhanh, vừa bỏ vào miệng mình, vừa đưa đôi đũa cho Từ Nam Phương: “Cô biết dùng đũa không?”

Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Đôi mắt Từ Nam Phương sáng rực lên: “Biết”. Cô nhận lấy đôi đũa, khều mì trong hộp lên, đưa vào trong miệng một cách rất có quy củ. Cô đã rất đói rồi, hai ngày trời không có cái gì trong bụng, miếng mì vừa mới vào tới miệng, cô đã cảm thấy nó là mỹ vị nhân gian.

Có điều như chợt nhớ ra cái gì đó, Từ Nam Phương không rụt rè nữa, bung hộp mỳ lên húp một ngụm lớn. Nước vẫn còn nóng, Từ Nam Phương nuốt nửa thì bị sặc, cô vừa cầm hộp mỳ vừa ho khụ khụ.

Thượng Quân Trùng trông thấy bộ dạng Từ Nam Phương như vậy, cảm thấy như vừa gặp ma đói. Ban nãy thấy cô ta còn bình thường, lúc này lại cảm giác không được bình thường lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 6: Tiểu thư nhà họ Ngô

“Mấy ngày nay cô không ăn gì sao?”, Thượng Quân Trùng trông thấy bộ dạng ấy của Từ Nam Phuong, không hiểu sao chợt cảm thấy miếng bánh hành trong tay mình trở nên nhạt nhẽo vô cùng.

“Đúng vậy...”, Từ Nam Phuong ngẩng đầu liếc Thượng Quân Trùng một cái, mím môi.

die»nd←ank«equ»yd«on

Thượng Quân Trùng nhìn vào bộ dạng ăn uống của Từ Nam Phuong, đột nhiên hỏi: “Cô tên gì?”.

“Hả?”, Từ Nam Phuong ngẩng lên, vẻ mặt mông lung.

“Bỏ đi, cô không biết thì thôi.” Thượng Quân Trùng coi như mình vừa “đàn gảy tai trâu”.

“À, không phải, chỉ là vì lâu rồi không có ai hỏi tên tôi.” Từ Nam Phuong mặt biến sắc, lộ ra một chút bi thương, “Tôi họ Từ, tên là Nam Phuong”. Nói ra tên mình như vậy, cô chợt cảm giác kỳ quái, làm cung phi đã lâu, tất cả mọi người đều biết cô họ Từ, là Từ phi. Ngoài phụ thân ra trên thế gian này sợ rằng không còn ai khác biết cô tên là Nam Phuong.

DiễnđànLêQuýĐôn.

“Từ - Nam – Phuong”, Thượng Quân Trùng bắt giắc đọc tên Từ Nam Phuong ra. Từ Nam Phuong nghe Thượng Quân Trùng gọi tên mình, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, chợt có cảm giác lạ lạ trong lòng.

Thế nhưng Thượng Quân Trùng gọi tên cô xong, lập tức nói tiếp: “Nam Phuong, tên quê quá đi mất! Haizzz... Nhà cô ở đâu? Tôi thật sự không thể tưởng tượng ra được, Trung Quốc lại có một nơi bần cùng như vậy”.

Từ Nam Phuong lập tức thu lại ánh mắt kỳ lạ của mình, thay bằng dáng vẻ tội nghiệp, bùng hộp mỳ lên ăn tiếp. Thượng Quân Trùng dường như thấy mình có phần thất thố, bèn lơ đãng cầm lấy điều khiển từ xa, mò ti vi lên.

Tiếng nhạc phát ra từ ti vi khiến Từ Nam Phuong giật nảy mình, trông thấy cái ti vi đột nhiên xuất hiện những người bé xíu, Từ Nam Phuong kêu lên thất thanh, sợ hãi lui về đằng sau.

Thượng Quân Trùng vội vã ấn nút trên điều khiển, nhìn bộ dạng hồn bay phách tán này của Từ Nam Phuong, anh tí nữa thì bị dọa cho sợ chết vía. Thượng Quân Trùng đứng dậy, liếc Từ Nam Phuong vẫn còn đang hoảng hốt, anh cắn một miếng bánh: “Tôi đi trước đây”. Thượng Quân Trùng cảm thấy mình không nên chọc vào cô gái quê mùa, hay cô gái tâm thần này thì tốt hơn.

“Đừng!”, Từ Nam Phuong khê thốt lên, giọng yếu ớt vẫn còn đầy khiếp đảm, nhìn Thượng Quân Trùng, toàn thân run rẩy, “Đừng đi... Tôi... tôi sợ... cái kia...”. Cô chỉ vào ti vi, giống như chỉ vào một con cạp dừ vừa được thả vào rừng rậm.

Thượng Quân Trùng dừng chân, bước đi không nổi. Anh lùi lại, chẳng hiểu sao lại kiên nhẫn giải thích với Từ Nam Phuong: “Cái này là ti vi, người trong đây không phải người thật. Tất đi rồi, không sao đâu”, anh vô đầu bút tóc nhìn Từ Nam Phuong.

Từ Nam Phuong mất một lúc lâu mới đề nén được nỗi sợ hãi, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt quái dị của Thượng Quân Trùng đang nhìn mình chăm chăm, cô giật đến tái mặt: “Tôi không phải người điên...”.

Lời biện bạch của cô có phần yếu đuối, cô mở to đôi mắt vô tội nhìn Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng cười cho có lệ: “Hay là cô nói cho tôi biết nhà cô ở đâu, tôi nhờ người đưa cô về?”.

DiễnđànĐànLê«QuýĐôn

Từ Nam Phuong nhìn Thượng Quân Trùng, hẳn ta chủ động đưa mình về nhà, càng chứng tỏ hẳn ta là kẻ cứng miệng nhưng mềm lòng, chỉ có điều cô đâu có nhà để về.

Từ Nam Phuong lắc đầu, nụ cười hiện rõ vẻ đau khổ: “Tôi cũng không biết tôi muốn đi đâu, tôi... có thể đi theo anh được không?”.

“Đương nhiên không thể.” Thượng Quân Trùng từ chối không suy nghĩ, làm sao anh có thể mang theo một người phụ nữ điên khùng được chứ.

Từ Nam Phuong nghe vậy cũng chỉ cười nhạt, ánh mắt lộ rõ sự kinh hoàng và cô đơn: “Ừ, tôi biết, tôi quá mơ tưởng hão huyền, thực ra, tôi đã mang lại quá nhiều phiền phức cho anh”.

“Cô biết là tốt rồi.” Thượng Quân Trùng chợt gai mắt với sự khách sáo của Từ Nam Phuong. Nói những lời này ra, trong lòng anh có cảm giác buồn bực, tựa như mình chịu thua thiệt cái gì.

Thế nên, anh bổ sung: “Cô ở đây một đêm, sáng mai chúng tôi đi Bắc Kinh, cô nghĩ xem muốn đi đâu, nếu tiện đường chúng tôi có thể đưa cô đi”.
Thượng Quân Trùng cũng không ngờ mình lại tốt bụng đến thế.

“Bắc Kinh?”, Từ Nam Phương nghe thấy vậy liền kích động, “Bắc Kinh nào? Là kinh thành ư?”.

“Cô muốn đi?”, Thượng Quân Trùng chau mày nhưng vẫn nói: “Cô đưa chúng mình thư cho tôi, mai tôi bảo người mua vé máy bay giúp cô”.

“Chúng mình thư? Vé máy bay?”, Từ Nam Phương bối rối, cái mùi mờ của mình khiến cô xấu hổ, cúi đầu nói, “Tôi... không có”.

Thượng Quân Trùng cười gượng gạo, móc di động trong túi quần ra, giờ lên trước mặt Từ Nam Phương chụp một kiểu ảnh, rồi mỉm cười với cô, đồng thời gọi một cuộc điện thoại: “Phi Vũ, cậu giúp tớ làm một cái chứng minh nhân dân Đại lục, sáng sớm mai mang tới cho tớ với, càng sớm càng tốt. Lát tớ gửi ảnh cho cậu luôn, cậu căn cứ vào đó mà làm là được. Anh liếc nhìn ảnh mặt mờ mờ của Từ Nam Phương, cười nói: “Tên là Từ Nam Phương...”.
Làm chứng minh giả ở Đại lục nói chung vẫn khá dễ dàng.

Từ Nam Phương nghe thấy tên mình từ miệng Thượng Quân Trùng thốt ra, lại ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt kia, cô vẫn hoàn toàn không biết mình nhìn vào đôi mắt như sao ấy đúng ba giây.

Thượng Quân Trùng không giải thích với Từ Nam Phương vì sao anh lại nói chuyện một mình, anh chỉ nói: “Ngày mai nếu như muốn đi Bắc Kinh, có thể đi cùng chúng tôi”.

Nói xong, Thượng Quân Trùng đi ra cửa, đợi đến khi Từ Nam Phương định thần lại, trong phòng chỉ còn lại mình cô.

Từ Nam Phương đi tới cạnh cửa, đang định đóng cửa thì nghe thấy tiếng cửa của Thượng Quân Trùng, cô cẩn thận lui vào trong, không dám phát ra tiếng động.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cô nghe thấy Thượng Quân Trùng gọi ai đó đi lại: “Không phải tôi đã dặn cô hướng dẫn cô ta dùng đồ đạc trong phòng rồi sao, cô lẽ ra nên nói với cô ta dùng ti vi thế nào chứ?”.

“Tôi... tôi nói rồi mà...”, giọng nói này Từ Nam Phương nghe quen tai, chính là cô gái mà Thượng Quân Trùng tìm tới dạy mình. Từ Nam Phương biết rõ đây là quán trọ, cô gái vừa rồi là nha đầu hầu hạ trong khách trọ. Nghe cô ta nói đã dạy mình cách dùng ti vi, cô chột chột dạ. Quả thực là cô biết dùng, cũng đã nhìn thấy hình người trên ti vi, dù không biết nguyên lý nhưng ít nhất cũng sẽ không bị giật mình, vừa nãy cô cố tình tỏ ra sợ hãi là để tranh thủ lòng thương của Thượng Quân Trùng.

Cô nín thở chờ đợi phản ứng của Thượng Quân Trùng, liệu anh ta có thể đoán được mình giả vờ hay không?

Vẫn may, Thượng Quân Trùng cho rằng cô nhân viên kia nói dối, anh lên tiếng: “Cô vẫn nên dạy lại lần nữa thì hơn, nếu vẫn không được thì chuyển ti vi trong phòng cô ta ra ngoài”.

“Hả?”, cô gái ngạc nhiên thốt lên, có lẽ đây là lần đầu tiên cô ta nhận được một yêu cầu kỳ quái đến vậy.

“Cái này cho cô”, Thượng Quân Trùng nói câu này xong, cô gái kia liền thay đổi giọng điệu: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề”.

Từ Nam Phương biết Thượng Quân Trùng đưa cho cô gái kia cái gì đó có lợi. Cô đoán chừng cô gái kia sắp tiến vào phòng mình, bèn rón rén đi vào trong.

Từ Nam Phương vào phòng tắm, mang toàn bộ đồ trang sức của mình gói gém cẩn thận, nghe thấy Lưu Đạm Chân đi vào, cao giọng nói: “Này này, người đâu rồi?”. Về thiếu kiên nhẫn của cô ta toát lên qua lời nói và sắc mặt.

Từ Nam Phương ra khỏi phòng tắm, vẻ đáng thương trên mặt đã mất hoàn toàn, thay vào đó là một sự lạnh lùng, cô nhìn Lưu Đạm Chân, nghiêm nghị nói: “Vào phòng phải gõ cửa, nói chuyện với khách cũng phải chú ý xưng hô”.

Thái độ của cô khiến Lưu Đạm Chân cả kinh. Đây cũng là lần đầu tiên trông thấy Từ Nam Phương sau khi cô tắm rửa xong, so với bộ dạng ban đầu quả thật khác một trời một vực. Mặc dù chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần thể thao đơn giản, nhưng đáng dấp đoan trang, phong thái đúng mực và cả cái cách hát hằm của Từ Nam Phương cũng khiến Lưu Đạm Chân hoàn toàn không liên tưởng được người đàn bà điên hay một kẻ quê mùa mà bọn họ nhắc đến.

Chẳng lẽ cô ta phát bệnh gián đoạn? Lưu Đạm Chân đứng chôn tại chỗ, chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy có chút mất mặt, giọng nói không tăng không giảm: “Là ngài Thượng bảo tôi tới hướng dẫn chị cách dùng ti vi, rõ ràng tôi đã nói một lần rồi, chị vẫn còn không biết...”, cô ta lăm bằm, giọng nói không lớn, nhưng dường như Lưu Đạm Chân chỉ có thể dùng cách này để vớt lại chút thể diện của mình trước một bệnh nhân tâm thần.

Từ Nam Phương không hề tức giận, cười nói: “À, hóa ra như vậy. Đây không phải là bổn phận của cô sao? Hay là để tôi đi nói với ông chủ của cô, khi làm những điều này cô đã nhận dứt lốt của người khác? Nhận dứt lốt rồi mà vẫn tỏ ra vô lễ với khách?”. Từ Nam Phương không biết hiện tại thượng nhân còn coi khách hàng là thượng đế nữa không, nhưng cô nghĩ bụng, kẻ dưới một mình nhận dứt lốt của khách hẳn là không được phép của ông chủ. Huống hồ, cho dù ở tình huống nào đi nữa, báo cáo với cấp trên những điều sai trái nếu như không phát sinh điều gì ngoài ý muốn vẫn luôn là một cách làm hiệu quả.

Quả nhiên, Lưu Đạm Chân nghe vậy mặt liền biến sắc, bỏ tám trăm đồng trong tay ra, giọng nói có phần hờn giận: “Tôi không ko chuyện ở phòng này nữa. Nếu như chị có gì không biết dùng thì có thể rung chuông gọi phục vụ”. Tuy rằng nói với vẻ giọng gào nhưng cô ta cũng không dám vô lễ với Từ Nam Phương nữa.

Diễn ๓ĐànLê๓QuýĐôn

Từ Nam Phương nhìn thoáng qua mấy tờ tiền mà Lưu Đạm Chân ném trên bàn, cô cầm lấy, trầm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là ngân phiếu thời nay người ta dùng? Cô có thể nhận ra mặt chữ Hán trên đó, cũng có thể đọc được số Ả Rập.

Lưu Đạm Chân thấy Từ Nam Phương cầm lấy tiền, bèn quay lưng định đi ra nhưng lại bị Từ Nam Phương gọi lại: “Cô ấy, làm tốt phận sự của mình là tốt rồi, tôi ghét nhất người nào huyền thuyên lảm chuyện, nói hươu nói vượn. cô không nói linh tinh cái gì, tôi cũng sẽ không tới tìm ông chủ của cô mà kiểm chuyện thị phi. Cô hiểu hay không?”. Lời lẽ Từ Nam Phương dùng có phần kỳ quặc nhưng hàm ý trong lời nói thì Lưu Đạm Chân nghe thấy rõ.

Lưu Đạm Chân gật đầu, trong lòng hựt hẫng, thật sự không ngờ được mình lại bị người phụ nữ điên kia uy hiếp.

Từ Nam Phương từ phía sau vỗ nhẹ lên vai Lưu Đạm Chân khiến cô ta giật mình.

“Anh Thượng bên kia, cô cũng không cần quan tâm nữa”.

Lưu Đạm Chân bị hết Thượng Quân Trùng đến Từ Nam Phương làm cho quay cuồng, hơn nữa lại bị uy hiếp như vậy rồi, đầu nào dám quản chuyện của Thượng Quân Trùng nữa, lúc này cô ta chỉ hận không thể nhanh chóng rời khỏi đây ngay lập tức mà thôi.

Từ Nam Phương đuổi Lưu Đạm Chân ra ngoài rồi nghĩ một kế sách. Cô mở cửa, đi sang căn phòng kế bên, cửa phòng Thượng Quân Trùng khép hờ, Từ Nam Phương đang định gõ cửa thì nghe thấy tiếng Jim vọng ra: “Không phải chứ? Cậu muốn đưa người đàn bà điên kia tới Bắc Kinh sao? Cậu cho rằng phiền phức cô ta rước đến chưa đủ hay sao?”.

Jim gần giọng rất lớn, Từ Nam Phương đứng ngoài cửa thậm chí còn cảm nhận được cửa bị chấn động.

“Anh đừng nói cô ta điên, tôi thấy cô ta cũng không đến nỗi nghiêm trọng thế đâu.” Thượng Quân Trùng nghiêm nhiên lại biện minh cho Từ Nam Phương. Từ Nam Phương nghe vậy thì cười nhạt một tiếng, hẳn ta quả nhiên là một kẻ cứng miệng mềm lòng. Thế nhưng, trong lòng có một cảm giác gì đó rất kỳ lạ không thể nói thành lời.

Diễn ๔Đàn-Lê-Quý๔Đôn

“Lại còn không nghiêm trọng? Tôi nói cho cậu biết, Danny, tôi đã liên lạc về công ty, họ nói chiều nay có mấy kênh thông tin của Đài Loan và Hồng Kông phát tin tức ra ngoài rồi. Đương nhiên mấy kênh đó vẫn còn tốt chán, đều cho rằng có fan ca nhạc điên cuồng quần lấy cậu. Nhưng đó đều là những kênh có quan hệ tốt với công ty chúng ta, còn những kênh theo bọn Mika vẫn chưa biết sẽ tung ra những kiểu tin đồn gì nữa, bọn họ chuyên gia xuyên tạc, nếu người phụ nữ điên kia là bạn gái của cậu, cậu sẽ làm thế nào hả?”

“Thoải được rồi, quan tâm người ta nói làm gì chứ.” Thượng Quân Trùng khuyên Jim, “Anh đi ngủ đi, thuê phòng khác nhé, phòng của anh tôi cho cô ta ngủ rồi...”.

“Cậu...”, Jim không còn gì để nói, Thượng Quân Trùng đã đi ra phía cửa tiễn khách. Cửa vừa mở ra, anh liền chạm mặt với Từ Nam Phương chưa kịp lánh đi.

Thượng Quân Trùng lúng túng nhìn Từ Nam Phương, nhưng vẫn cố gắng ngang ngạnh nói: “Này, sao cô lại đứng đây nghe trộm hả?”.

Từ Nam Phương đỏ mặt, bàn tay tóm chặt quần, tỏ ra vô cùng áy náy.

Trông thấy hai người họ như vậy, Jim khề ho khan một tiếng, đang định mở miệng nói gì thì bỗng nhận ra mình thừa thãi, đành phần nộ bỏ đi.

Từ Nam Phương ngẩng đầu, dè dặt nói với Thượng Quân Trùng: “Lúc trước tôi có phải mang lại rất nhiều rắc rối cho các anh...”, không đợi Thượng Quân Trùng đáp, Từ Nam Phương liền tỏ ra hối hận, “Nhất định là vậy rồi, thật ra tôi cũng biết...”.

“Thoải được rồi!”, Thượng Quân Trùng mất kiên nhẫn, “Cô tới đây là để nói cái này à?”.

“Không, không phải...”, Từ Nam Phương vội nói, chia mấy đồng tiền kia ra đưa cho Thượng Quân Trùng, “Đây là do cô gái kia nhờ tôi giao cho anh”.

“Tiền? Thế là thế nào?”, Thượng Quân Trùng khó hiểu, nghĩ một lát mới hiểu “cô gái” trong miệng Từ Nam Phương nói tới là ai.

“Đúng, cô ấy nói dạy tôi không tốt”, Từ Nam Phương dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Thượng Quân Trùng, dường như sợ anh sẽ đi tìm Lưu Đạm Chân trách mắng, vội lên tiếng can: “Anh cũng đừng trách cô ấy, tôi... có lẽ là quá ngu dốt. Cô ấy cũng không dễ dàng gì mà dạy được”.

“Vậy thì cô đúng không phải là ngu dốt bình thường”. Thượng Quân Trùng liếc mắt.

“Anh... dạy tôi được không?”, Từ Nam Phương lùi một tiến hai, “Ừm, nếu anh bận thì thôi vậy. tôi... tôi cũng không sợ con quái vật kia đâu... “. Cô cố ý tỏ ra vừa sợ hãi, vừa miễn cưỡng không cần Thượng Quân Trùng dạy.

Diễn❖Đàn-Lê-Quý❖Đôn

Từ Nam Phương quả nhiên đánh giá chuẩn Thượng Quân Trùng, tuy ngoài miệng anh nói năng không hề khách khí nhưng anh đã quay người đi sang phòng Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương theo Thượng Quân Trùng vào phòng mình đã thấy anh đứng trước ti vi, chỉ tay vào màn hình lớn giải thích: “Cái này không phải quái vật, người trong đó cũng không phải người thật”. Thượng Quân Trùng không phải người học về tự nhiên nên không biết giải thích thế nào cho Từ Nam Phương hiểu.

Anh nhủ mầy, kéo Từ Nam Phương vào trong phòng tắm, đứng đối diện chiếc gương nói: “Giống như cái gương này, cô có thể nhìn thấy chính mình trong đó phải không? Người trong gương cũng không phải người thật, đó chỉ là hình ảnh, cũng giống như cái ti vi ngoài kia, chỉ có nó còn có chức năng ghi nhớ. Ti vi có thể thu nhập những hình ảnh không cùng thời gian, rồi giữ lại hình ảnh... Haizzz... tóm lại là không phải quái vật, cô hiểu không?”.

Từ Nam Phương gật gù nửa hiểu nửa không, e thẹn cười: “Anh giải thích, hình như tôi hiểu hơn chút”.

“Thật sự hiểu rồi?”, Thượng Quân Trùng ngờ vực hỏi, những lúc chỉ có anh và Từ Nam Phương nói chuyện với nhau, anh luôn không kiêng dè gì mà tỏ thái độ khinh bỉ.

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại của Thượng Quân Trùng đổ chuông, là Jim gọi tới.

Từ Nam Phương đứng im nghe Thượng Quân Trùng, có lẽ do màn đêm quá yên tĩnh, cô cũng nghe thấy vật nhỏ kia phát ra âm thanh: “Danny, sao cậu không có trong phòng?”.

Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Từ Nam Phương cảm thấy thần kỳ, thứ đồ kia lại có thể phát ra giọng nói y hệt Jim.

“Tôi ở phòng bên cạnh”.

“Cậu ra đây cho tôi, có người tới tìm cậu!”. Jim nói xong liền cúp máy.

Từ Nam Phương vẫn chưa hết ngạc nhiên, cô chỉ biết một sợi dây có thể truyền được âm thanh qua hai đầu, còn thứ này là cái gì? Giữa không trung hai người có thể nói chuyện được với nhau? Từ Nam Phương đang định hỏi thì Thượng Quân Trùng đã nói trước: “Cò đợi chút, tôi ra ngoài xem sao”.

Thượng Quân Trùng vừa mới mở cửa đã nghe thấy tiếng phụ nữ cười khanh khách truyền đến, tiếng cười đầy hoan hỉ phấn khích, rõ ràng là trông thấy Thượng Quân Trùng nên cô gái này mới vui vẻ như thế.

“Hi hi, Thượng Quân Trùng, không ngờ em sẽ tới phải không? Rất ngạc nhiên, rất cảm động đúng không?”, một giọng nói vừa ôn ền, vừa khàn khàn vang lên, cô gái này là ai? Là bạn gái của Thượng Quân Trùng ư? Từ Nam Phương đứng trong phòng, tư lự bước theo sau Thượng Quân Trùng đi ra ngoài.

“Sao cô lại ở đây?”, Thượng Quân Trùng có chút ngạc nhiên, nhưng có thể nhận ra trong giọng nói của anh chỉ có sự ngạc nhiên mà không hề có sự vui mừng. Từ Nam Phương cười lạnh, xem cô gái này chỉ đang tự mình đa tình mà thôi.

“Em thay bác trai đến thăm anh mà, xem anh ở bên ngoài làm những gì, ngôi sao lớn bận rộn lắm phải không?, cô gái nói với vẻ nũng nịu, không để ý lắm tới sự lạnh nhạt của Thượng Quân Trùng. Có điều, Thượng Quân Trùng cũng chẳng chịu thua cô ta, anh không nói thêm một lời, sắc mặt hình như cũng không tốt lắm.

“Anh, anh có lương tâm không hả? Em từ xa xôi tới đây, giờ đã hơn mười hai giờ đêm rồi, em mới xuống máy bay đã lập tức chạy tới tìm anh, sao anh lại như vậy với em?”, cô gái rốt cuộc cũng mềm mỏng tỏ rõ sự bất mãn của mình, nhưng vẫn dùng cách thức làm nũng mà nói. Từ Nam Phương có thể tưởng tượng ra đáng vẻ giả vờ giận dỗi của cô ta.

“Tôi đâu có bắt cô tới...”, Thượng Quân Trùng lầm bầm trong miệng, hoàn toàn không thêm an ủi cô ta lấy một chút.

Từ Nam Phương cười thầm, Thượng Quân Trùng này tính khí đúng là như cậu ấm chưa trưởng thành.

Cô gái ngoài kia có vẻ cũng quen biết với sự xa cách và lạnh lùng của Thượng Quân Trùng với mình, không quá để tâm: “Anh sẽ không bắt em đứng bên ngoài này nói chuyện chứ? Để người khác thấy ngôi sao lớn như anh nửa đêm gặp gỡ anh à?”.

Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Sự uy hiếp của cô ta dường như vẫn có tác dụng nhất định, Thượng Quân Trùng quả thực không muốn người khác trông thấy cô ta. Từ Nam Phương nghe thấy Thượng Quân Trùng dặn dò: “Jim, anh thuê phòng giúp cô Ngô, muộn rồi, đưa cô ấy đi nghỉ đi!”.

Từ Nam Phương cười nhạt, nghĩ bụng có lẽ bọn họ sẽ còn dây dưa âm ỉ ngoài cửa phòng mình khá lâu. Cô Ngô kia vừa nghe đã biết một người còn bám dai, còn Thượng Quân Trùng tính tình lại kỳ quặc, Từ Nam Phương chẳng có hứng thú nghe họ đầu khẩu với nhau, cô đang định bước lên đóng cửa thì đột ngột bị đẩy, tiếng cô gái họ Ngô kia truyền vào trong: “Hic, em muốn vào phòng anh ngồi nghỉ, hôm nay anh...”.

Cô ta còn chưa nói hết lời đã thấy người ngoài cửa, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, đối diện với Từ Nam Phương đang trong tư thế định đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ngắm sao ban đêm

Từ Nam Phương tròn mắt nhìn cô gái họ Ngô này, trên đầu cô ta đội một cái mũ tròn màu đỏ, dưới thân là chiếc áo cổ chữ V và chiếc váy ngắn màu đen, chân đi giày da màu đỏ, từ đầu đến chân đỏ chót, đã thế lại còn xách theo một cái túi màu đỏ, trên cổ cô ta là chiếc vòng sáng chói với một viên ngọc ruby. Dù Từ Nam Phương không biết thời đại hiện giờ giá cả châu báu và trang phục như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn cách ăn mặc của cô ta cũng biết là một tiểu thư của gia đình môn đăng hộ đối với Thượng Quân Trùng, hơn nữa cô ta còn là một cô gái thích lán nũng, nhưng rất ngạo mạn kiêu căng.

Cô gái họ Ngô kia nhìn Từ Nam Phương, nhưng không bình tĩnh được như Từ Nam Phương. Cô ta thật sự không ngờ mở cửa ra lại thấy một người phụ nữ trong phòng của Thượng Quân Trùng. Từ Nam Phương liếc qua vẻ kinh ngạc của cô ta liền nhìn ra được tâm ý của cô ta đối với Thượng Quân Trùng.

Phải mất một lúc, cô Ngô kia quay đầu lại nhìn Thượng Quân Trùng, xác xược chỉ thẳng tay vào mặt Từ Nam Phương: “Cô ta là ai? Sao trong phòng anh lại có phụ nữ?”. Ánh mắt phụ nữ rất nhạy cảm, Ngô tiểu thư vừa trông thấy mái tóc đen còn ướt sũng và chiếc áo hơi rộng trên người Từ Nam Phương, sắc mặt vốn ửng đỏ trở nên trắng bệch.

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn cô ta, thấy cô ta liếc mình rồi lại nhìn Thượng Quân Trùng, liền hiểu cô ta nghĩ cái gì.

Thượng Quân Trùng lừ mắt nhìn cô ta ra ngoài: “Đây không phải phòng của tôi, đi thôi, đừng có ở đây nói bậy!”.

Cô gái họ Ngô này dường như còn khiến Thượng Quân Trùng đau đầu hơn cả Từ Nam Phương. Cô ta không nghe theo Thượng Quân Trùng, cố sức vùng vẫy khỏi tay anh, hai mắt tròn trĩnh: “Không được! Anh nói rõ cho em, không phải phòng anh sao nửa đêm anh còn ở phòng người khác? Hai người... hai người...”. Cô ta chỉ tay vào đầu Thượng Quân Trùng rồi lại chỉ tay về phía Từ Nam Phương. Hai người đều vừa mới tắm xong, vừa nghĩ tới chuyện họ tắm chung với nhau, toàn thân cô gái họ Ngô run lên: “Thượng Quân Trùng! Anh thật khôn biết xấu hổ! Anh là cái đồ bán thú”. Cô ta giậm chân tức giận, hai tay dùng sức đẩy Thượng Quân Trùng, nhưng vẫn không thể hà con tức.

“Tôi bán thú cái gì?”, Thượng Quân Trùng thấy cô ta phẫn nộ, vốn đã không thích cô ta, hiện giờ lại càng thêm ghét. “Cô trông thấy cái gì rồi hả? Đừng có đứng ở đây mà ăn nói hồ đồ!”.

Cô Ngô vốn tức giận, lại bị Thượng Quân Trùng mắng mỏ như vậy, tính khi tiểu thư càng được dịp bộc phát, giọng nói lớn hơn một chút: “Em hồ đồ? Rốt cuộc là ai hồ đồ đây? Nếu không phải anh ở bên ngoài làm những chuyện hồ đồ thì bố anh có tức giận đến phát bệnh không? Anh nghĩ em muốn tới chỗ này làm chắc? Ai thèm quan tâm tới cái chuyện nhố nhăng này của anh chứ!”.

Vì cô Ngô nói quá to nên Jim ở bên ngoài vội vàng chạy vào, đóng cửa lại rồi tận tình khuyên nhủ: “Nói nhỏ chút, Danny đã phiền phức lắm rồi!”.

Jim còn chưa nói xong, cô ta giống như tìm được chỗ dựa, lại càng được thế: “Anh ấy sợ phiền phức sao? Anh ấy rõ ràng biết mình làm chuyện hồ đồ mà vẫn giúp người khác thu dọn cục diện rồi rầm. Hiện giờ càng quá đáng rồi, còn ở bên ngoài làm càn, tôi thật sự cảm thấy mất mặt”.

“Ngô Thị Hủy! Cô mất mặt cái nỗi gì? Cô đâu phải bố mẹ tôi, càng không phải vợ tôi, càn chuyện của tôi làm quái gì? Lập tức rút về cho tôi!”, Thượng Quân Trùng bị kích động bởi Ngô Thị Hủy, càng thêm nổi nóng.

Từ Nam Phương cười thầm, Thượng Quân Trùng vốn dĩ là kiểu người ưa nhẹ không ưa nặng, cô gái họ Ngô kia càng vênh mặt hất hàm với Thượng Quân Trùng, càng kích thích sự chống cự của hắn ta, hai người đều không chịu nhường nhịn đối phương. Ngô Thị Hủy này nhất định chịu thiệt là cái chắc rồi.

Từ Nam Phương rút rè giải thích giúp Thượng Quân Trùng: “Cô Ngô, cô hiểu lầm anh Thượng rồi, tôi và Thượng tiền sinh không có gì hết, cô đừng...”.

“Tôi và Thượng Quân Trùng đang nói chuyện, ai cần cô xen vào! Chỗ này không đến lượt cô lên tiếng!”, Ngô Thị Hủy nghe xong lời của Thượng Quân Trùng, cả một bụng tức không có chỗ phát tiết, liền trút hết lên đầu Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương đã biết trước với cái tính tiểu thư này cô ta sẽ phẫn nộ với mình như vậy, càng được thể tỏ ra ầm ức và áy náy để chống đối lại cô ta, thế nhưng lại thấy Thượng Quân Trùng bảo vệ mình, tiếp tục đối đầu với Ngô Thị Hủy: “Cô nổi điên cái gì! Tôi và bạn gái nói chuyện, cô mới là người không có quyền lên tiếng!”.

Thượng Quân Trùng vừa nói xong, Từ Nam Phương vội xua tay, mặt đỏ rần: “Không phải, không phải đâu! Cô Ngô nè, cô đừng nghe anh ấy nói bừa”.

Giọt “trân châu” lóng lánh trong mắt Ngô Thị Hủy sắp lăn ra, cô ta ngậy người đứng đấy, trừng mắt nhìn Thượng Quân Trùng, miệng áp úng, nghiêng răng

nghe nói từ chỗ: “Thượng Quân Trùng! Anh – nói – lại – một – lần – nữa – xem!”.

Jim đứng bên cạnh đưa tay lên bụng miệng, nghĩ thầm lần này nhất định hỏng rồi!

Nhưng Thượng Quân Trùng đâm lao đành phải theo lao, anh nhìn đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình của Ngô Thi Hủy, phớt lờ Jim đang nháy mắt ra hiệu bên cạnh.

“Đúng vậy! Cô ấy là gì của tôi thì liên quan gì đến cô? Ngô Thi Hủy, cô mới là người ngoài!”, Thượng Quân Trùng dứt khoát làm đến cùng, kéo Từ Nam Phương ôm vào lòng.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trùng sẽ động chân động tay như vậy, sắc mặt cô thoáng biến đổi, bị Thượng Quân Trùng ôm, cũng không kim được mà giãy giụa.

Thượng Quân Trùng tâm trạng đã không thoải mái sẵn, lại bị Từ Nam Phương vùng vẫy, toàn bộ dây thần kinh giống như bị kéo căng, anh siết chặt lấy Từ Nam Phương: “Giãy giụa cái gì!”. Thượng Quân Trùng dứt khoát làm đến cùng, đột nhiên cúi đầu xuống hôn lên bờ môi đỏ mọng của Từ Nam Phương. Trong lúc mọi người đều chưa kịp chuẩn bị tinh thần, anh hôn lướt lên môi cô nhẹ như “chuồn chuồn chạm nước”.

Nụ hôn vừa kết thúc, sắc mặt Jim đã xám xịt. Ngay cả Thượng Quân Trùng cũng không hiểu sao mình lại nhất thời xúc động làm vậy, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của Ngô Thi Hủy sa sầm lại, cũng cảm thấy có chút thỏa mãn, giống như vừa trả được vô một mặt lúc này do Ngô Thi Hủy gây ra cho mình.

Nước mắt thoáng cái trào ra như suối, Ngô Thi Hủy đưa hai tay lên tháo đôi khuyên tai kim cương trong suốt xuống, ném vào người Thượng Quân Trùng. Hai viên kim cương rơi xuống đất, Ngô Thi Hủy hậm hực nói: “

Thượng Quân Trùng! Anh được lắm! Tôi mãi mãi không tha thứ cho anh!”. Nói xong, cô ta kéo Jim đang giữ cửa qua một bên, xách túi bỏ đi, cũng chẳng buồn lau nước mắt trên mặt.

Jim cuống quýt kéo Ngô Thi Hủy lại nhưng cô ta vùng tay: “Ai cần anh ta chứ! Tôi có chết cũng không thèm lấy anh ta!”. Ngô Thi Hủy mạnh tay mở cửa, làm Jim giật bắn mình.

“Danny, cậu mau đuổi theo đi! Nếu không bố mẹ cậu nhất định sẽ trừng trị cậu một trận đấy!”

Thấy Ngô Thi Hủy bỏ đi, Thượng Quân Trùng cũng có chút hối hận, nhưng nghe Jim nhắc tới bố mẹ thì lập tức bỏ luôn ý nghĩ đuổi theo: “Tôi cần gì phải đuổi theo cô ta! Vốn dĩ cũng không phải bạn gái của tôi! Đi càng tốt! Cả ngày không làm nên được sự tích gì, chỉ biết giờ cái thói tiêu thư đồng đánh ra! Cho tôi người phụ nữ như vậy tôi cũng không cần, muốn kết hôn thì để bố tôi đi mà kết hôn”.

Jim xem tình hình biết chắc Thượng Quân Trùng sẽ không đuổi theo, đành phải làm thay. Anh ta vừa chạy theo vừa nói: “Giờ muộn thế này rồi...”.

Bên tai đã yên tĩnh trở lại, Thượng Quân Trùng lúc này cũng cảm thấy uể oải, đang định dặn dò Từ Nam Phương đi ngủ sớm nhưng lúc quay đầu lại suýt chút nữa bị cô dọa chết.

Sắc mặt Từ Nam Phương lúc này còn khó coi hơn cả Ngô Thi Hủy. Cô đứng bất động nhìn chằm chằm Thượng Quân Trùng, trái tim dường như ngừng đập.

Đúng vậy! Không có ai dám hôn cô, ngoại trừ thiên tử bốn trăm năm trước. Đó là người đàn ông hơn cô những ba mươi mấy tuổi, người mà cô không hề có tình cảm. Trong thiên hạ, ngoại trừ ông ta ra, không một ai dám làm vậy với cô, không một ai dám trước mặt mọi người ôm và hôn cô, lại còn nói với người khác cô là bạn gái của hắn ta.

Mặt Từ Nam Phương trắng bệch, cô xưa nay không dám nghĩ sẽ có người làm vậy với mình, cô tức giận đến cực độ, ngay người đứng tại chỗ. Nhưng khi định thần lại, trông thấy khuôn mặt ưa nhìn của Thượng Quân Trùng, cô lại quên mất mình phải tức giận quở trách hắn. Cô không biết vì sao lại như vậy, có phải vì cô biết rõ Thượng Quân Trùng làm vậy vì muốn đuổi cô gái Ngô Thi Hủy kia đi, hay là cô vẫn đang giả vờ tỏ ra yếu đuối trước mặt Thượng Quân Trùng, hay là vì trước tới giờ chưa có ai nhẹ nhàng hôn cô như vậy, lại còn là một chàng trai trẻ...

“Này này, cô làm gì vậy?”, thấy sắc mặt Từ Nam Phương tái nhợt, Thượng Quân Trùng có chút khó hiểu.

Từ Nam Phương vùng vẫy rời khỏi vòng tay Thượng Quân Trùng, hai tay bắt chéo trước ngực, dáng vẻ phòng bị.

Thượng Quân Trùng bây giờ mới phản ứng lại, anh nhận ra mình vẫn ôm Từ Nam Phương, vỡ lẽ vì sao cô lại có phản ứng như vậy.

“Cô yên tâm, tôi không có ý gì cả. Tôi không có hứng thú với cô”.

Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trùng tỏ ra bất cần, trong lòng chợt dâng lên cảm giác bức bối khó tả. Là vì Thượng Quân Trùng dùng cách này để lợi dụng mình ư?

“Anh muốn chọc giận cô ấy cũng đâu cần phải làm vậy... tôi... anh không biết nam nữ thụ thụ bất thân ư...”, Từ Nam Phương có phần bất mãn. Cô lúc đầu định nhờ vào cuộc cãi vã của hai người bọn họ để tranh thủ sự đồng cảm của Thượng Quân Trùng, nhưng thật sự không nghĩ tới sẽ bị Thượng Quân Trùng lợi dụng ngược lại.

“Làm vậy là thế nào?”, Thượng Quân Trùng nhìn thẳng vào khuôn mặt chỗ hồng chỗ trắng của Từ Nam Phuong, chợt bừng tỉnh, “Cô nói về nọ hôn kia sao, “Cô không quê mùa đến độ ấy chứ?”.

Từ Nam Phuong nghe Thượng Quân Trùng nói vậy, lại nhìn về mặt tươi cười của anh thì càng không biết phải làm sao. Thượng Quân Trùng vẫn tươi cười: “À suýt nữa tôi quên mất, nhưng cô nhất định sẽ dễ tâm. Nhìn bộ dáng cô thế này, có phải là trước giờ chưa được ai hôn không? Chưa yêu bao giờ hả?”, cái vẻ bồn chồn của Thượng Quân Trùng càng lộ rõ.

Theo những gì anh nói thì hôn môi một cô gái xa lạ cũng không phải là chuyện gì ghê gớm. Anh lớn lên ở Ý, hôn môi chỉ là một kiểu lễ nghi giao tiếp.

Nhưng nghe Thượng Quân Trùng nói “chưa được ai hôn”, Từ Nam Phuong chợt cảm thấy vết sẹo của mình bị người khác động tới. Không phải là chưa từng có người đàn ông nào hôn cô, mà là người đàn ông từng hôn cô, người đàn ông xưng là phu quân của cô, lại giả nua tựa phụ thân cô.

Yêu đương? Từ Nam Phuong không biết ý nghĩa của từ này, nhưng có thể đoán được phần nào. Hai người tâm đầu ý hợp, tuổi tác tương đương, ở bên nhau, gọi là “yêu đương” sao? Từ Nam Phuong liếc nhìn Thượng Quân Trùng, buồn bã cúi đầu. Lúc này không phải cô cố ý tỏ ra đáng thương, mà thật sự trong lòng thấy khó chịu.

Cô đẩy Thượng Quân Trùng ra, một mình ra ban công. Bên ngoài có một cái hồ nhân tạo bày hòn nam bộ và một mái chèo nhỏ trên mặt nước. Từ Nam Phuong ngẩng đầu lên nhìn ngắm bầu trời, cô chưa từng có cảm giác thua thiệt như ngày hôm nay, bởi vì cô được gả cho một vị vua, là người có quyền lực tối cao dưới bầu trời này. Dù cho giữa cô và ông ta không hề có tình cảm nam nữ, cũng chẳng hề có niềm vui.

Thế nhưng thời thế đã thay đổi, cô đã lỡ xuất hiện ở đây, tất cả những gì trước đây, mọi đau thương khổ sở của cô, toàn bộ đều đã bị cuốn trôi rồi, đều không chạy trốn khỏi một chữ “không gian” được. Từ Nam Phuong không kim được mà bật khóc, nước mắt lăn chã rơi.

Sự yếu ớt lúc này của cô khiến cho Thượng Quân Trùng cảm thấy tự trách mình, lần đầu tiên anh ta nói câu xin lỗi với cô. Nhưng Từ Nam Phuong không quay đầu lại, thực lòng cô không trách Thượng Quân Trùng, chính cô cũng không hiểu vì sao mình không nổi giận. Có lẽ là vì chưa từng có ai đối xử với cô không toan tính như Thượng Quân Trùng, lần lúc cô còn nghĩ mình dùng mưu kế lợi dụng anh ta như vậy, cảm giác thật sự rất lạ.

Từ Nam Phuong bỗng nhiên thấy mệt mỏi, cô ngắm khoảng không trên cao, giống như nhìn thấu chính tâm ca mình vậy, những góc tối... và đầy những khoảng trống.

“Nhìn gì thế?”, Thượng Quân Trùng đứng sau lưng cô, không còn ầm ĩ nữa.

“Ngắm sao”, Từ Nam Phuong thờ ơ đáp.

Thượng Quân Trùng đi lên phía trước, đứng kề vai bên cạnh Từ Nam Phuong: “Cùng ngắm đi!”.

Anh ngẩng đầu lên, nói với Từ Nam Phuong: “Hồi nhỏ tôi cũng thích ngắm sao, nghĩ dù ở đâu thì trăng và sao cũng như nhau. Cô nhìn thấy ngôi sao kia không? Đó là sao Thiên Lang, người phương Tây gọi là Sirius, thấy bao điều đó có nghĩa là “sự thiếu sót”. Thế nhưng, tôi còn nghe nói rằng người Ai Cập gọi nó là Sao Thủy Thượng. Tên có khác nhau, nhưng mọi người đều cho rằng nó là ngôi sao không may mắn, ở đâu nhìn nó cũng sáng như vậy”. Thượng Quân Trùng cười, Từ Nam Phuong chợt quay đầu lại nhìn anh.

Cô ngắm đôi mắt còn đẹp hơn cả những vì sao trên trời kia, cảm thấy không nỡ dời ánh mắt mình đi chỗ khác. Cô bỗng nhớ tới nọ hôn kia, dù chỉ như chuồn chuồn lướt nước nhưng lại khiến cho mặt hồ phẳng lặng trong lòng cô dậy sóng.

Từ Nam Phuong có phần rối trí, mười ba tuổi cô vào cung. Gần mười năm trôi qua, quãng thời gian đẹp đẽ nhất của người con gái, cô phải sống trong cung quanh quẩn, phải hao tổn tâm sức nghĩ cách tranh sự sủng ái với các phi tần khác, nghĩ cách làm cho Hoàng đế vui lòng. Cô chưa bao giờ được nếm thử mùi vị của cái gọi là “chôm yêu” mà trong sách vẫn nói đến, chưa từng biết thế nào là “nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân nước hoàng hôn hậu”.

(*Nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân nước hoàng hôn hậu: Câu thơ của đại thi hào thời Tống Âu Dương Tu, chỉ đôi tình nhân gặp nhau vào đêm Nguyên Tiêu).

Thế nhưng lúc này lại có một chàng trai trẻ ở bên cạnh cô, cùng cô ngắm sao, Từ Nam Phuong chợt bối rối. Đường như mọi thứ không còn bất cứ quan hệ gì với cô nữa, cô chỉ là một khách đứng xem.

“Này, cô nhìn gì thế?”, thấy ánh mắt Từ Nam Phuong ngây dại, Thượng Quân Trùng thân mật hỏi khiến cô như bị điện giật.

Thanh âm phần chấn của Thượng Quân Trùng cắt đứt mạch suy nghĩ của Từ Nam Phuong. Cô định thần lại, quay sang nhìn Thượng Quân Trùng, nửa cười nửa không: “Không có gì! Chỉ là sao cũng không tồn tại vĩnh viễn được, bốn trăm năm trước và bốn trăm năm sau hoàn toàn không giống nhau”.

Giọng nói của cô trở nên xa xôi, đầy tư lự, giống như luồng khí lạnh đến từ một nơi nào đó xa thẳm, nhất thời khiến Thượng Quân Trùng quên mất phải nói gì. Anh nhìn Từ Nam Phuong, chợt cảm thấy cô cũng không điên khùng hay quê mùa như trong tưởng tượng của mình.

Từ Nam Phuong lại nhìn thoáng qua Thượng Quân Trùng, ngẫm lại câu nói của mình, cảm giác thê lương lại ủa dâng. Ngay cả sao cũng không thể tồn tại vĩnh hằng, vậy bản thân mình “thương hải chi nhất tức” làm sao có thể sống yên ổn được đây? Cô đột nhiên thốt lên với Thượng Quân Trùng, giọng nói cực nhỏ, nhưng đầy quyết tâm: “Anh muốn nghe chuyện của tôi không?”.

(*Thương hải chi nhất tức: Cảm thán sinh mệnh ngắn ngủi, trôi dạt).

Thượng Quân Trùng nhìn Từ Nam Phương, không lên tiếng. Từ Nam Phương cũng không biết mình bị làm sao, hóa ra trong đêm, người ta lại dễ dàng để lộ sự cô đơn cầu bản thân như thế.

Từ Nam Phương cười chua chát: “Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu”, cô ngẩng đầu lên không trung, “Bởi vì ngay chính tôi cũng không dám tin. Nếu như tôi nói với anh, hai ngày trước tôi còn ở Bắc Kinh, anh có tin không?”. Từ Nam Phương nói những lời này ra, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô rất cần một người để chia sẻ những điều khó tin này. Cô nhìn Thượng Quân Trùng với vẻ chờ mong, muốn biết anh sẽ có phản ứng thế nào với chuyện này. Tuy nhiên, Thượng Quân Trùng không hề tỏ ra ngạc nhiên, trên mặt anh lộ ra nụ cười châm chọc: “Ồ Bắc Kinh thì làm sao? Từ Bắc Kinh tới Thái Nguyên cũng chỉ mất một giờ ngồi đồng hồ ngồi máy bay”.

Từ Nam Phương cố gắng nén lòng nói: “Tôi đang nói năm Vạn Lịch thứ bốn mươi bảy, anh hiểu không?”. Cô lặp lại một lần nữa, sợ Thượng Quân Trùng nghe không rõ.

“Vạn Lịch thứ bốn mươi bảy?”, Thượng Quân Trùng nhíu mày, “Cô đang nói âm lịch đấy hả?”.

Từ Nam Phương há hốc miệng, lẽ nào vị công tử giàu có hiện đại này không đi học? Ngay cả lịch sử cũng không biết? Xem ra, Thượng Quân Trùng là một kẻ viết không hay, nắm cây không thạo!

Từ Nam Phương đâu có biết Thượng Quân Trùng từ nhỏ sống ở Ý, đừng nói không biết thời vua Vạn Lịch là năm nào, thậm chí Trung Quốc có bao nhiêu triều đại anh cũng không biết.

Từ Nam Phương đành đổi thành lịch dương để tính, giọng nói đã có phần nôn nóng: “Không phải âm lịch, đây là niên hiệu, là vị Hoàng đế thứ mười ban của triều Minh. Vạn Lịch thứ bốn mươi bảy chính là năm 1619 dương lịch, anh hiểu chưa?”.

Lời giải thích của Từ Nam Phương cũng không khiến Thượng Quân Trùng khiếp sợ, ngược lại, nụ cười mỉa mai trên gương mặt anh càng đậm: “Ừ, đúng rồi, có phải cô định nói cô là công chúa, sau đó bị phụ thân hại chết, lúc nhảy từ sườn núi xuống không may bị vượt thời gian?...”. Không đợi Từ Nam Phương trả lời, Thượng Quân Trùng đã bật cười: “Cô đúng là bị trúng độc thật rồi, anh chỉ tay vào đầu mình, “Cô có phải là bị cái thể loại phim “trở ăn liền” kia đầu độc rồi không hả? Bây giờ phim về cái thể loại này nhiều lắm, may mà tôi không phải nhận bộ nào như thế”.

Nói xong, Thượng Quân Trùng đột nhiên liếc mắt về phía chiếc ti vi ngoài sảnh, rồi lại nhìn Từ Nam Phương, bỗng dừng nghĩ tới việc cô gái này không biết dùng ti vi, không biết dùng bồn cầu và vòi hoa sen, sợ rằng không phải cô ta là đồ quê mùa, mà là một bệnh nhân tâm thần nghiêm trọng. Cô ta trúng độc quá mạnh, tự coi mình là nữ chính trong phim, nếu không thì sao lại mặc bộ đồ cổ trang thế này chứ? Vừa nghĩ vậy, Thượng Quân Trùng không khỏi dựng tóc gáy. Cô gái Từ Nam Phương này thoát nhìn cũng xinh đẹp, sao mà tâm thần lại có vấn đề nặng đến thế.

Thượng Quân Trùng vừa lấy di động ra vừa nói với Từ Nam Phương: “Tôi thấy thỉnh thoảng cô có vẻ khá bình thường đấy chứ. À tôi có quan với mấy bác sĩ chuyên khoa thần kinh, có dịp tôi giới thiệu cô với họ. Thế nhé, có thời gian tôi đưa cô đi, hoặc là bảo người nhà cô đưa đi, tôi rất bận”. Thượng Quân Trùng cuối cùng đã hoàn toàn quy chụp Từ Nam Phương là bệnh nhân tâm thần, “Đúng rồi, nhà cô còn có những ai? Nếu không thấy phiền toái thì cho tôi cách liên lạc với họ được không?”.

Nghe Thượng Quân Trùng nói vậy, Từ Nam Phương cũng hiểu anh ta không tin mình. Cô cười khổ, quả nhiên là anh không tin, vậy mà mình còn ôm lòng muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự, tia hi vọng mong manh này xem ra đã hoàn toàn bị tiêu tan rồi.

“Anh đi đâu để liên lạc với người nhà của tôi?”, nói câu này, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy sống mũi cay cay.

“Thôi bỏ đi, tôi nghĩ cô cũng không nói đâu.” Thượng Quân Trùng bật cười, “Cô bây giờ đang là công chúa cơ mà!”.

Trong mắt anh, Từ Nam Phương là một kẻ bệnh hoạn, một kẻ tâm thần, mắc bệnh nhập tâm vào phim ảnh quá sâu, mặc dù ở những phương diện khác, cô vẫn khá bình thường. Chuyện thừa này không phải là Thượng Quân Trùng chưa từng nghe nói tới, trên đời này fan ca nhạc, fan ca nhạc điện ảnh điên cuồng đầy ra đấy. Hiện giờ anh chỉ nghĩ, giúp Từ Nam Phương tìm một bệnh viện tâm thần tốt, thế là đã tận tình tận nghĩa với cô lắm rồi, hơn nữa, loại bệnh này của cô ta có vẻ như cũng không quá khó để trị tận gốc.

Kỳ thực, bất kỳ ai cũng vậy thôi, mọi người đều tin rằng Từ Nam Phương là một bệnh nhân tâm thần, chứ sẽ chẳng ai tin cô là một phi tần xuyên qua bốn trăm năm tới tương lai cả.

Vì trên đời này, tâm thần có vô số loại, còn vượt thời gian, từ xưa tới nay đều chỉ là chuyện nhảm nhí trên phim ảnh, trong tiểu thuyết mà thôi.

Từ Nam Phương nghe vậy, chỉ cảm thấy nực cười, cô không rõ sợi dây thần kinh nào của mình bị lỗi mà có ý nghĩ muốn tâm sự thân thể của mình với một người đàn ông xa lạ. Từ Nam Phương nắm chặt vạt áo, tự cười cái khoảnh khắc nhu nhược của bản thân, xưa nay cô chỉ tin tưởng chính mình, chưa từng kể chuyện riêng với bất kỳ ai, hiện giờ dù có chuyển tới một không gian khác cũng cứ nên như vậy thì hơn.

Từ Nam Phương quay sang nhìn Thượng Quân Trùng lần nữa khi đã bình ổn lại tâm trạng, đúng lúc nghe thấy tiếng Jim kêu gào bên ngoài. Cô cười với Thượng Quân Trùng đang nghe điện thoại: “Không cần lo cho tôi nữa, anh mau đi đi!”.

Nói xong, cô lại quay người đi, tiếp tục ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Thượng Quân Trùng không chịu nổi Jim làm loạn ngoài kia, đành phải hậm hực đi ra. Lúc anh đóng cửa, trong lòng Từ Nam Phương chợt trống trải, tựa như cánh cửa trái tim vô tình bị mở ra, rồi vô tình bị đóng lại. . .

Chương 8: Anh bạn tốt Phi Vũ

Điền❖Đàn-Lê-QHôm đó, Từ Nam Phương ngồi xem tivi suốt cả đêm, cô xem các chương trình đang chiếu, ngẫm nghĩ về mọi thứ trong thời đại này.

Mãi cho đến sáng sớm có người gõ cửa, cô mới mơ màng rút ra một kế luận thực đáng sợ từ những gì mình đã xem: Thời đại này, hình như không có Hoàng đế!

Còn nữa, thời đại này, mỗi đàn ông chỉ được phép kết hôn với một người phụ nữ.

Không có Hoàng đế nghĩa là không có hậu cung, chỉ có thể kết hôn với một người, nghĩa là sẽ không có phi tử, không có thiếp.

Những điều này Từ Nam Phương đều không thể tưởng tượng ra, không thể tiếp nhận được. Bởi vì, chúng đều là những điều xa xỉ mà phụ nữ thời đại của nàng không cách nào mưu cầu.

Người gõ cửa là Jim

Từ Nam Phương vừa mở cửa ra liền trông thấy một mình anh ta đứng đó. Cô dường như dự liệu được chuyện gì, chỉ thần nhiên nhìn Jim, chờ anh ta lên tiếng.

“Anh Thượng sẽ đi Bắc Kinh với cô Ngô”.

Từ Nam Phương biết, tối qua nhất định là Jim đã giải thích rõ mọi chuyện với Ngô Thi Hủy, khuyên cô ta ở lại. Hiện giờ bắt Thượng Quân Trùng vùng đi với cô ta chẳng qua chỉ là cho Thượng Quân Trùng một cơ hội để cứu vãn tình thế mà thôi. Thượng Quân Trùng vốn là một người dễ mềm lòng, đương nhiên sẽ bị Jim thuyết phục mà chấp nhận thỏa hiệp.

Từ Nam Phương đưa cho Jim đôi khuyên tai kim cương mà Ngô Thi Hủy ném lại trong phòng tối qua: “Đây là của cô Ngô”. Điền❖Đàn-Lê-Quý❖Đôn

Jim nhận lấy, nói: “Cô Ngô có lẽ không muốn trông thấy cô nên Danny của chúng tôi không thể đi với cô được”.

Từ Nam Phương đã sớm đoán được như vậy nhưng vẫn cố hỏi: “Anh Thượng đâu?”.

Jim cười ha ha: “Danny và cô Ngô đã ra sân bay rồi, sáng nay anh ấy có việc phải tới Bắc Kinh”.

“À, ra vậy”. Từ Nam Phương cười, Thượng Quân Trùng không tới gặp cô, cô cũng đoán được, anh ta ngại từ chối mình trực tiếp hay là đã thỏa hiệp với Jim, vì ngại có Ngô Thi Hủy kia mà không chạm mặt mình?

“Ừm, không thể cứ gây phiền phức cho các anh như vậy được”. Từ Nam Phương khéo léo nói, “Chuyện này của tôi không khiến các anh gặp rắc rối gì chứ? Có cần tôi ra mặt giải thích với họ không?”.

Jim luôn cảm thấy không thoải mái khi đối mặt với Từ Nam Phương. Cô gái thanh tú này lúc nào cũng khiến cho người khác nảy sinh cảm giác âm u lạnh lẽo, “Có rắc rối, nhưng công ty sẽ giải quyết ổn thỏa, không cần tới phiền cô”. Khác với Thượng Quân Trùng, chỉ cần nghĩ tới cô gái điên khùng này là Jim đã cảm thấy sợ, nếu còn để Từ Nam Phương ra mặt giải thích, vậy thì chẳng khác nào nhìn thấy quỷ.

Từ Nam Phương không cố chấp nữa, nghe giọng điệu có vẻ như bọn họ thật sự đã quyết định vứt bỏ cô. Ngày hôm qua, Từ Nam Phương còn nghĩ mọi cách để ở lại bên họ, Thượng Quân Trùng nhất định có thể đảm bảo an toàn cho cô chỉ cần cô hao chút tâm tư là được. Nhưng từ sau đêm qua, cô lại cảm thấy mệt mỏi, cô hoang mang không biết làm sao để sinh tồn ở thế giới lạ lẫm này, hoàn toàn bị mất phương hướng, cô không biết mình dung mưu kế còn có ý nghĩa gì ở đây.

“Nhưng mà dù thế nào Danny của chúng tôi cũng không tệ với cô. Lát nữa sẽ có một người bạn của Danny tới đây, cô muốn đi đâu cứ việc nói với anh ta, anh ta sẽ đưa cô đi”. Jim nói xong, cảm thấy như vừa trút được gánh nặng, giống như thoát khỏi Từ Nam Phương là niềm vui sướng chưa bao giờ có.

Từ Nam Phương không nói gì thêm nữa. một mình quay vào trong phòng, cô biết, mình không thể gặp được Thượng Quân Trùng nữa.

Cô thu dọn đồ đạc của mình rồi ngồi đợi người bạn kia của Thượng Quân Trùng.

Cô biết sự tồn tại của người đó, tối qua Thượng Quân Trùng dùng vật nhỏ kia để liên lạc với anh ta. Hần tên là Phi Vũ, lúc ấy Thượng Quân Trùng nhờ

anh ta làm giúp cô giấy chứng minh gì đó.

“Chào cô, tôi là Diệp Phi Vũ, cô là Từ Nam Phương phải không? Trông cô còn đẹp hơn cả trong ảnh!”.

Lúc anh bạn của Thượng Quân Trùng xuất hiện trước mặt Từ Nam Phương đã là chín giờ sáng. Cô phải chống chọi cơn buồn ngủ với đôi mắt đỏ ngầu suốt hai tiếng đồng hồ để đợi anh ta.

Mấy ngày nay cô ngủ không ngon giấc, nhưng lúc này cũng không thấy buồn ngủ. Từ Nam Phương mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Đó là một người đàn ông cao lớn với bờ vai rộng, khuôn mặt vuông vắn đầy khí khái và sự cẩn trọng. Dù anh ta không tuấn tú như Thượng Quân Trùng nhưng vẫn rất thu hút ánh mắt của người khác, mũi ra mũi, mắt ra mắt, không hề có bất cứ tí vết nào, tổng thể toát lên khái quát cô cũng mạnh mẽ. Đàn ông như vậy khiến Từ Nam Phương vừa nhìn đã cảm thấy có quý, ngoại hình như anh ta ở thời cổ đại nhất định sẽ được cho là “phong hầu bá tước”.
Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn

(*Phong hầu bá tước: Những người có công danh, phẩm chất làm quan tốt).

Trên người đàn ông này toát ra một vẻ uy nghiêm nhưng vì mặc bộ đồ thể thao nên cái uy nghiêm đó vô tình bị pha loãng, nụ cười hòa nhã dễ gần cũng làm mờ nhạt khí chất của anh ta.

“Chào anh!”, Từ Nam Phương thấy Diệp Phi Vũ khách sáo vươn tay trước mặt mình, có phần gượng gạo, không bắt lấy tay anh ta. Cô đã thấy trong ti vi, khi người ta gặp mặt nhau lần đầu đều hay dùng cách thức này, Từ Nam Phương tạm thời chưa thể quen ngay, huống hồ còn là một người đàn ông lạ.

Diệp Phi Vũ vẫn tỏ ra bình thản, so với Thượng Quân Trùng, anh ta có vẻ lịch sự hơn nhiều. Diệp Phi Vũ lấy trong ví ra một tấm chứng minh nhân dân, đưa cho Từ Nam Phương: “Thật xin lỗi, tôi tới muộn. Cô xem thẻ này đã hài lòng chưa?”.

Ảnh chân dung trên chứng minh đã được chỉnh sửa, nhìn qua so với bên ngoài còn giống tới tám phần.

Từ Nam Phương nhìn những hàng chữ giản thể, sơ sơ có thể hiểu được công dụng của tấm thẻ này.

“Cô Từ muốn đi đâu? Thượng Quân Trùng đã dặn dò tôi rồi, tôi sẽ đưa cô đi”. Diệp Phi Vũ tươi cười, nói năng nho nhã, khách khí, nhưng Từ Nam Phương lại cảm thấy không thú vị bằng sự ngỗ ngược của Thượng Quân Trùng.

Cô cười khò: “Tôi cũng không biết nên đi đâu”.

Diệp Phi Vũ mỉm cười, Từ Nam Phương không khỏi thẹn thùng: “Đề anh chê cười rồi!”.

Diệp Phi Vũ lắc đầu: “Hay là để tôi đưa cô Từ ra ngoài đi dạo, tiện thể mua vài bộ đồ luôn?”.

Từ Nam Phương ngắc đầu, thấy Diệp Phi Vũ vẫn duy trì nụ cười, nói: “Đừng hiểu lầm, đây là ý của Thượng Quân Trùng”.

“Ồ!” Từ Nam Phương gật đầu, “Vậy nhờ anh chuyển lời cảm ơn của tôi với anh ta!”.

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương ra ngoài, xe của anh ta đã tới trước nhà nghỉ, một chiếc Benz tư nhân.

Diệp Phi Vũ mở cửa giúp Từ Nam Phương, thậm chí còn cẩn thận thắt dây an toàn cho cô rồi đóng cửa lại, sau đó mới vào vị trí ghế lái.

Sự chu đáo và lịch lãm của anh ta không khỏi khiến Từ Nam Phương mỉm cười: “Anh và Thượng Quân Trùng thật sự khác nhau”.

Diệp Phi Vũ chỉ mỉm cười mà không đáp lại.

Chiếc xe chạy rất nhanh, Từ Nam Phương còn chưa uống thuốc say xe, vào khu vực thành phố được nửa tiếng thì cô bắt đầu chóng mặt.

Cô dựa vào cửa kính xe, cảm thấy toàn thân đang khẽ run rẩy. Diệp Phi Vũ nhận ra sự khác thường của cô, lập tức đỗ xe vào lề đường, quan tâm hỏi: “Say xe à? Tại tôi quên không hỏi cô trước. Có cần túi không?”, anh ta vừa nói vừa lấy ở đâu ra một cái túi, đưa cho Từ Nam Phương, ý bảo cô nếu buồn nôn thì nôn vào đó.

Từ Nam Phương nhận lấy cái túi, sắc mặt cô lúc này đã nhợt nhạt, không nói được lời nào.

Diệp Phi Vũ vội xuống xe, đỡ Từ Nam Phương ra ngoài: “Hít thở không khí bên ngoài một chút là sẽ tốt lên thôi”. Anh tự trách: “Tôi không nghĩ chu đáo, như vậy đi, chỗ này cách thành phố không xa lắm, tôi tìm cho cô một chiếc xích lô. Ngồi xe đó chắc chắn không bị say nữa!”.

Nói xong, Diệp Phi Vũ lấy di động ra gọi điện thoại. Từ Nam Phương nhìn anh ta, chợt cảm thấy sự nhiệt tình của anh ta có vẻ hơi thái quá.

Một chiếc xích lô tới nơi, Diệp Phi Vũ lái xe đỗ bên lề đường, sau đó lên xích lô cùng với Từ Nam Phương: “Ngồi xích lô ngắm cảnh Thái Nguyên cũng rất thú vị, cô chưa từng tới đây, để tôi đưa cô đi...”.

“Sao anh biết được tôi chưa từng tới đây?”, Từ Nam Phương ngược nhìn Diệp Phi Vũ, hỏi đúng tim đen.

Diệp Phi Vũ cười: “Là...”.

“Là Thượng Quân Trùng nói? Là anh ta nói với anh đưa tôi đi dạo?” Nhìn người đàn ông nhả nhặn Diệp Phi Vũ này, Từ Nam Phương luôn có cảm giác không thoải mái.

Sự khách khí của anh ta đối với cô, cô có thể hiểu, nhưng anh ta quan tâm cô thái quá như vậy khiến cô cảm thấy không thoải mái. Kinh nghiệm từng trải dạy cô biết, trên đời này không có ai vô duyên vô cớ tốt với mình, không có mối thù nào tự dưng sinh ra.

Mặc dù nụ cười của Diệp Phi Vũ mang lại một cảm giác rất dễ chịu, mặc dù dáng vẻ đứng đắn của anh ta khiến người khác thấy tin cậy, nhưng mọi thứ đều có thể chỉ là cái vỏ bề ngoài.

“Đúng thế, sao vậy?”, Diệp Phi Vũ vô tư nhìn Từ Nam Phương.

“Thật không?”, Từ Nam Phương không muốn giả vờ nhu nhược trước mặt Diệp Phi Vũ. Hiện tại cũng không cần phải nguy trang nhưng cô cảm thấy Diệp Phi Vũ này không dễ lừa như Thượng Quân Trùng. Tuy rằng bản thân cô cũng đã lừa gạt người khác nhưng chung quy vẫn không thích bị người khác lừa gạt.

“Những điều này đều là chủ ý của anh đúng không? Cái gì mà đi dạo, cái gì mà mua quần áo, đều không phải ý của Thượng Quân Trùng đúng không?”, cô biết Diệp Phi Vũ sẽ hỏi lý do, liền thẳng thừng lên tiếng trước, “Thượng Quân Trùng không phải người chu đáo như vậy! Nếu thật sự anh ta có tâm ý thì nhất định đã phải dặn anh chuẩn bị hai viên thuốc cho tôi, tránh để tôi làm bẩn... xe của anh!”.

Nghe Từ Nam Phương nói vậy, Diệp Phi Vũ cười càng tươi.

Từ Nam Phương nhún mày: “Anh cười cái gì”.

Diệp Phi Vũ lắc đầu, cơ thể cũng khẽ lắc lư theo nhịp bánh xe chuyển động: “Tôi cười là vì sáng nay Thượng Quân Trùng gọi điện, dặn tôi không cần phải liên hệ với người nhà của cô mà chỉ cần giới thiệu cô tới một bệnh viện tâm thần là được. Tôi thấy, cậu ta mới cần đi khám ấy”.

Trông sắc mặt Từ Nam Phương không tốt lắm, Diệp Phi Vũ vội bổ sung: “Không phải tôi châm chọc gì cô, tôi chỉ cảm thấy Quân Trùng nói vậy khá thú vị”.

“Thú vị? Chẳng lẽ anh không cho đó là sự thật? Anh không cảm thấy tôi bị điên ư?”, Từ Nam Phương lạnh lùng cười.

Diệp Phi Vũ vẫn bình thản như không, nụ cười trên mặt chưa hề tắt, mang dáng dấp của người lớn che chở em gái: “Cô đừng để ý những gì Quân Trùng nói, cậu ta là kiểu người ác miệng nhưng tốt tâm, tôi thấy cậu ta đối xử với cô cũng không đến nỗi nào”.

Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ bằng ánh mắt sắc bén như muốn xem thấu người đàn ông bí ẩn này: “Anh không cần nói tốt cho Thượng Quân Trùng. Anh nói giúp anh ta như vậy đơn giản là chỉ vì cho rằng giữa tôi và anh ta có quan hệ gì đó, anh làm vậy là muốn đạt được ý đồ gì? Nhưng thôi, tôi nghĩ anh lầm rồi, tôi không phải là ... bạn gái của anh ta. Anh không cần uống công suy tính nữa đâu!”.

Từ Nam Phương cảm thấy Diệp Phi Vũ là một người rất giỏi kiềm chế, sự hòa nhã dễ gần của anh ta chẳng qua là anh ta đang dồn hết tâm sức để đạt được thứ mình muốn mà thôi. Từ Nam Phương vui mừng trong những cuộc đấu đá chốn hậu cung lâu như vậy, vốn đã vô cùng chán ghét việc phải đeo mặt nạ nói chuyện với người khác, phải thăm dò, phán đoán ý đồ của đối phương. Anh chàng Diệp Phi Vũ này tính tình hoàn toàn khác hẳn với Thượng Quân Trùng thật thà.

Từ Nam Phương nóng lòng muốn vạch trần sự giả tạo của Diệp Phi Vũ, lại càng nóng lòng muốn xóa đi quan hệ giữa mình và Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng Diệp Phi Vũ lại thờ ơ cười, nhìn thẳng vào mắt Từ Nam Phương, nói những lời khiến cô không thể phản bác: “Cô có thể không nhận tám thịnh tình này của tôi, nhưng vẫn phải kiếm một đôi giày để đi”. Anh ta nói xong còn liếc xuống chân cô.

Từ Nam Phương cúi đầu, đôi giày thêu của cô đã bị lủng một lỗ rộng. Jim chỉ mua quần áo cho cô, lại quên mất không mua giày.

Diệp Phi Vũ căn bản chẳng thèm để ý tới việc cô hùng hổ gây sự, anh ta chỉ nói một câu lập tức giữ được thế vững vàng, Từ Nam Phương có tranh cãi nữa cũng vô dụng.

Diện mạo Từ Nam Phương bị Diệp Phi Vũ thay đổi từ đầu tới chân. Vì cô chưa từng đi giày cao gót nên Diệp Phi Vũ mua cho cô một đôi giày da đế bằng. Từ Nam Phương vốn không phải tiểu thư, từ nhỏ đã theo cha chạy đôn chạy đáo, du ngoạn núi sông, bất giác đã để lỡ mất tuổi phải bó chân. Lúc này nghĩ lại, cô chợt cảm thấy may mắn vì mình đã không bó chân, bằng không thì đôi chân gót ngọc ba tấc của cô sẽ khiến nhiều người sợ chết khiếp.

Diệp Phi Vũ mua cho Từ Nam Phương quần áo dài, có lẽ anh ta biết cô là một người bảo thủ, không chịu mặc đồ để lộ hai cánh tay. Về việc lựa chọn đồ và trả tiền, Từ Nam Phương thẳng thừng không bận tâm tới anh ta. **Diễn❖Đàn-Lê-Quý❖Đôn**

Có điều, Diệp Phi Vũ không phải một kẻ biết cách hưởng thụ cuộc sống, càng không thể giúp cô chuyện ăn mặc. Từ Nam Phương lại không quen với cảnh huyền ảo, người người chen chúc trong cửa hàng này, vừa mới chọn được mấy bộ đồ đã thấy chóng mặt.

Hai người ra ngoài, trông thấy vẻ uể oải của cô, Diệp Phi Vũ liền đưa cô lên xích lô kiếm một nơi yên tĩnh ăn cơm.

Bác tài xích lô đã được Diệp Phi Vũ bao trọn, lúc hai người vào trong cửa hàng mua đồ, bác ta ngồi ngoài này mở chiếc đài nhỏ nghe bình thư. Thấy Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đi ra, bác thợ đặt chiếc đài vào gờ phía sau xe, tiếp tục vừa nghe vừa đạp xích lô.

(*Bình thư: Một loại văn nghệ dân gian của Trung Quốc).

Bình thư kể về Đại Minh Hải Thụy Hải thanh thiên, ông tiêu trừ ác bá như thế nào, giúp muôn dân trăm họ rửa oan ra sao. Bác thợ đập xích lô nghe rất say sưa, Từ Nam Phương cũng chăm chú lắng nghe, nhưng không cảm thấy thú vị cho lắm.

(*Đại Minh Hải Thụy Hải thanh thiên: Một vị quan trung trực, liêm chính thời Minh).

Hải Thụy là quan từ triều Gia Tĩnh, Long Khánh mãi tới triều của vua Vạn Lịch, đã trở thành nguyên lão ba triều. Mặc dù Từ Nam Phương chưa được gặp ông ta nhưng có nghe nói tới. Hiện giờ nghe bình thư, lại không kim được mà nhớ tới quá khứ của mình, nghĩ tới những chuyện xưa, lòng lại càng thêm hoang mang.

(*Gia Tĩnh: Niên hiệu của vua Thái Tông, thời Minh Trung Quốc).

(*Long Khánh: Niên hiệu của vua Minh Mục Tông, Trung Quốc).

Lúc sắp xuống xe, Từ Nam Phương trông thấy vệ đường có một ông già ăn xin già nua, bên cạnh còn có một cô bé chừng năm, sáu tuổi. Dòng người tới tới lui lui đi qua đều thờ ơ không quan tâm.

Từ Nam Phương liền đi qua phía hai ông cháu họ, lấy mấy trăm đồng mà Lưu Đạm Chân để lại ra, đặt hết vào bát của ông cụ.

Ông cụ ngước mắt lên nhìn Từ Nam Phương bằng vẻ khó tin, mãi mới định thần lại, rồi rít đập đầu cảm ơn rồi nhặt tiền tống bát lên, nắm chặt trong tay dường như rất sợ Từ Nam Phương đổi ý.

Từ Nam Phương quay đầu lại đã thấy bác tài và Diệp Phi Vũ đang trở mắt nhìn mình. Diệp Phi Vũ thì tỏ ra rất thích thú, còn bác đập xích lô thì vừa tiếc vừa hận: “Này, mấy người đó đều là lừa đảo, chưa biết chừng còn là triệu phú nữa ấy”.

Từ Nam Phương không để ý tới lời ông ta, quay sang nói với Diệp Phi Vũ: “Có thể đưa tôi tới một nơi không?”.

Diệp Phi Vũ cười: “Đương nhiên có thể, cô muốn đi đâu?”.

Từ Nam Phương cúi đầu nhú mày, nghĩ tới nơi mà mình xuất hiện lần đầu tiên, nơi mà Thượng Quân Trùng mặc long bào, nơi mà cô ngắt xiur: “Nơi đó hình như gọi là trường quay?”. Cô ngước nhìn Diệp Phi Vũ, muốn tìm kiếm sự xác định trong mắt anh ta: “Trường quay nơi Thượng Quân Trùng mặc long bào”.

Diệp Phi Vũ chợt hiểu ra, anh ta không biết Từ Nam Phương định làm gì, chỉ nói: “Chỗ đó khá xa, nếu ngồi xích lô có lẽ rất khó”.

Từ Nam Phương lắc đầu, kiên định nói: “Mặc kệ đi kiểu gì cũng được, tôi không sao, tôi nhất định phải tới đó”.

Diệp Phi Vũ liếc mắt nhìn cô: “Được, nhưng mà dù đi bằng gì cũng phải mất tới năm, sáu tiếng đồng hồ, chúng ta phải ăn cái gì lót dạ đã”.

Từ Nam Phương không cự tuyệt đề nghị này của anh ta. Diệp Phi Vũ đưa cô vào một nhà hàng buffet, gian phòng hai người ngồi khá yên tĩnh và trang nhã.

“Tôi không biết cô Từ thích ăn gì nên đưa cô tới đây, cô xem có được không?”.

Suy nghĩ chốc lát của Diệp Phi Vũ cũng không đổi lại được sự cảm kích của Từ Nam Phương, cô lơ đãng nói: “Ăn gì cũng được”.

Diệp Phi Vũ để Từ Nam Phương ngồi lại trong này, một mình ra ngoài lấy đồ ăn. Trong phòng rất yên tĩnh, Từ Nam Phương chỉ nghe thấy tiếng ti vi từ bên ngoài truyền tới.

Cô không tập trung nghe nhưng giọng nói kia cứ tiến thẳng vào trong ngực cô: “Mọi người đều biết rằng thiên thạch là do sao băng bên ngoài trái đất lệch ra khỏi quỹ đạo của nó, vỡ ra thành nhiều mảnh đá nhỏ và rơi vào trái đất. Thiên thạch có nhiều loại, loại là đá, loại là sắt. Thông thường thiên thạch rơi xuống đại dương và những nơi ít người sinh sống nên ít bị con người phát hiện không lớn. Tuy nhiên, ở Sơn Tây có một người nông dân đã nhặt được một mảnh thiên thạch, kỳ lạ nhất là mảnh thiên thạch này hoàn toàn không giống với những mảnh thiên thạch bình thường khác. Đây là một mảnh thiên thạch trong suốt, thật sự là một điều hiếm thấy từ trước tới giờ. Người nông dân đó ý thức được điều kỳ lạ này, đã đến Thái Nguyên tìm một chuyên gia để giám định. Vì chuyên gia này giám định xong lại càng thấy quá sức tưởng tượng! Thành phần chính của mảnh thiên thạch này là silic, không khác là mấy so với thành phần cấu tạo của thủy tinh. Vị chuyên gia đó còn cho biết thêm, các khối thiên thạch bình thường đều có thành phần chính là silicat, còn khối thiên thạch này là silic, đây là một chuyện chưa từng xảy ra. Chuyên gia nói, có thể là trước khi rơi xuống trái đất, khối thiên thạch này va phải một năng lực không thể đoán trước, sau đó trải qua sự ma sát với bầu khí quyển, cuối cùng rơi xuống trái đất mới biến thành như vậy. Vị chuyên gia này khẳng định đây là một khối thiên thạch thật sự rơi từ trên không trung xuống, không phải nhân tạo, tuy nhiên lại hoàn toàn không nhận định được nó rơi xuống trái đất thế nào, và thuộc ngôi sao băng nào. Trong khi đó, có một vài nhà tâm linh cho rằng khối thiên thạch này ẩn chứa sức mạnh huyền bí, nó có thể sẽ mang lại cho người ta vận may vô tận. Điều này càng khiến cho khối thiên thạch thêm bí ẩn.

Vừa rồi có nhắc tới, người nông dân kia là một người rất biết suy tính, ông ta nghe vị chuyên gia nói khối thiên thạch này là thứ đồ hiếm nên có thể đã giao nó cho Thụy Âm - hãng bán đấu giá lớn nhất Trung Quốc. Theo dự đoán của phía Thụy Âm, trị giá của khối thiên thạch này có thể trị giá lên đến một trăm năm mươi triệu tệ, đương nhiên còn phải đợi đến lúc bán được giá, đây chỉ là ước lượng. Người nông dân này vừa nhặt được đồ đã trở thành một phú ông, thật sự không biết đã tích đức bao nhiêu đời mới được như thế! Thế nên, tôi cũng khuyên mọi người nên xuất môn tâm bảo, nếu thấy

trong nhà có vật gì lạ cũng nên đi tìm chuyên gia làm giám định...”.

(*Xuất môn tầm bảo: Ra khỏi nhà đi tìm báu vật).Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Bản tin có vài phần mĩa mai người nông dân kia phát lên sau một đêm, thế nhưng Từ Nam Phương đã vọt ra khỏi phòng, nhìn chăm chăm chiếc ti vi tinh thể lỏng ngoài đại sảnh, trông thấy trên màn hình chính là mảnh thiên thạch kia, trong đầu cô chợt dậy sóng.

Mảnh thiên thạch trong suốt to bằng quả trứng gà đó, chẳng phải chính là khối sao sa của cô ư?

Từ Nam Phương nhìn không rời mắt khỏi ti vi, mãi đến khi một bản tin khác đã thay thế, cô vẫn chưa định thần lại.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tung tích thiên thạch

Diệp Phi Vũ lặng im đứng phía sau Từ Nam Phương. Lúc Từ Nam Phương quay đầu, tuyết nữ thì đụng phải cốc sữa anh ta đang bung.

Diệp Phi Vũ cười: “Uống cái này đi rồi chúng ta xuất phát!”. Anh ta đưa cho Từ Nam Phương cốc sữa, cô nhận lấy, quay vào gian phòng ban nãy. Nhìn một bàn ăn đầy, Từ Nam Phương lại không có tâm trạng ăn uống.

“Tôi nghĩ tôi không cần tới đó nữa!”, Từ Nam Phương ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phi Vũ, “Anh có thể đưa tôi tới häng đấu giá Thụy Âm kia được không?”.

“Thụy Âm ở Bắc Kinh, tôi có thể đi cùng cô!”.

Diệp Phi Vũ mỉm cười nhìn Từ Nam Phương, nụ cười ấy khiến cô vô cùng thoải mái: “Anh không có gì muốn hỏi tôi sao?”.

“Mỗi người khi làm chuyện gì đều có lý do của mình, cô muốn nói với tôi thì sẽ nói, nếu không muốn nói thì dù tôi có hỏi cũng chỉ khiến cô khó chịu mà thôi”. Diệp Phi Vũ nói với vẻ thân nhiên nhưng đầy lý trí.

Từ Nam Phương cười với anh ta: “Đối với một người con gái không có lấy một chút giá trị lợi dụng, cách quan tâm “chu đáo” như vậy có tác dụng gì chứ?”.

“Cô thật sự cho rằng tôi có ý đồ ư?”, Diệp Phi Vũ dường như là một kẻ không bao giờ biết tức giận. “Vậy cô nghĩ Thượng Quân Trùng có ý đồ gì với cô?”.

Từ Nam Phương không hề vòng vo: “Thượng Quân Trùng đối tốt với tôi, chẳng qua là vì anh ta thương hại tôi là bệnh nhân tâm thần, nhưng anh tuyệt đối không nghĩ như vậy”.

Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Diệp Phi Vũ không cười nữa, sắc mặt lạnh băng mang theo vẻ nghiêm túc khó tả: “Tôi tốt với cô là vì tôi không coi cô là bệnh nhân tâm thần, hơn nữa, cô cũng không thể cự tuyệt tôi, đúng không?”. Anh ta lại cười, tựa như sự lạnh lùng ban nãy đã bị hòa tan.

Những lời này của Diệp Phi Vũ khiến sợi dây bện xoắn trong lòng Từ Nam Phương giãn ra, cô chợt cảm thấy người đàn ông này cùng một loại người với mình. Anh ta nói đúng, cô không thể cự tuyệt ý tốt của anh ta, bởi vì trên đời này sẽ không có người tin lời cô nói.

Cô nhìn Diệp Phi Vũ, đã nói tới nước này rồi mà anh ta vẫn không chịu thẳng thắn với mình, Từ Nam Phương cũng không thể tiếp tục được nữa. Cô cầm lấy đôi đũa, gấp thức ăn mà Diệp Phi Vũ mang lên bỏ vào miệng, vừa làm vừa nói: “Thái Nguyên có chỗ bán đấu giá không, hoặc là tiệm cầm đồ?”.

“Có”, Diệp Phi Vũ gật đầu, “Cô muốn làm gì?”.

Từ Nam Phương tháo chiếc vòng tay xuống, hỏi Diệp Phi Vũ: “Chiếc vòng tay của tôi là bảo vật gia truyền, có niên đại bốn trăm năm, tôi muốn tìm một người trong nghề định giá”. Cô nói với vẻ băng quơ, tuyệt không để lộ ra manh mối. Cô muốn biết giá của chiếc vòng, chẳng qua là để ước lượng giá trị những thứ đồ trang sức trên người mình. Cô không biết một trăm năm mười nghìn kia là khái niệm thế nào, nhưng theo thông lệ mà nói, chiếc vòng này của cô là đồ cổ, lại là bảo vật Hoàng gia, hẳn là có giá trị nhất định.

Trước mắt cô không muốn nói cho Diệp Phi Vũ ý đồ thật của mình nên chỉ có thể qua loa: “Trước tiên đi định giá chiếc vòng này đã, sau đó tới Thụy Âm ở Bắc Kinh bán mới được giá tốt”. Cô bình thản cười, cố ý đánh lạc hướng Diệp Phi Vũ để anh ta nghĩ rằng cô sau khi xem xong bản tin kia liền muốn bán gia tài lấy tiền mặt.

Diệp Phi Vũ không hề từ chối yêu cầu của Từ Nam Phuong, ăn cơm xong liền đưa cô đi tìm một chuyên gia định giá châu báu.

Ông ta cảm kính lúp quan sát tỉ mỉ chiếc vòng tay của Từ Nam Phuong, lại ngẩng đầu lên nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực: “Chiếc vòng này của cô hơi kỳ lạ...”.

Từ Nam Phuong hỏi: “Kỳ lạ thế nào?”.

Chuyên gia giám định gỡ chiếc kính lão của mình xuống, có phần khó hiểu nói: “Theo kinh nghiệm của tôi, chiếc vòng này hẳn là từ thời vua Vạn Lịch của triều đại nhà Minh, là báu vật chế tác ở vùng Tô Hàng dành riêng cho triều đình. Cô xem cái vòng tay này, vàng phủ ngọc, ngọc chia làm tám múi, còn dùng vàng để trạm những đường phân cách, chế tác cực kỳ tinh xảo. Còn cả hoa văn này nữa, hai rồng vờn ngọc, đầu mút là hoa văn đầu thú, đây là dạng hao văn điển hình của cung đình. Hơn nữa, kiểu vòng mở miệng này chỉ xuất hiện từ giữa những năm Vạn Lịch ở khu Tô Hàng, vậy nên, có thể nói chiếc vòng tay này của cô là trân phẩm ngự dụng.

(*Trân phẩm ngự dụng: những đồ vật quý được Hoàng gia sử dụng).

Nghe ông ta nói vậy, Từ Nam Phuong gật đầu: “Ông đúng là người biết nhìn hàng, kiểu vòng tay này tổng cộng chỉ có 4 chiếc, đều do thợ thủ công Ngũ Nghi Vũ của Tô Hàng thời vua Vạn Lịch chế tạo. Sau khi làm ra bốn chiếc vòng này, Ngũ Nghi Vũ lâm bệnh nặng thế nên 4 chiếc vòng này trở thành di tác của ông ấy. Vậy chắc ngài đây có nghe tới đại danh của Ngũ Nghi Vũ chứ? Hơn nữa, chiếc vòng này có lẽ là duy nhất của ông ấy còn đến bây giờ”.

Chuyên gia giám định say sưa nghe Từ Nam Phuong kể lai lịch của chiếc vòng, nhưng sự ngờ vực ban đầu của ông ta vẫn chưa tan biến: “Cô nói tuy rằng rất hay, tôi cũng thấy giá công của chiếc vòng này không phải là thứ mà hậu thế có thể làm giả được, nhưng mà nhìn qua cái này có phần khá mới. Theo lý mà nói, vòng tay có bốn trăm năm tuổi thì bên ngoài phải có một tầng ô-xi hóa, còn chiếc vòng này, sắc vàng vẫn còn khá sáng, trông thế nào cũng không giống...”.

Từ Nam Phuong đánh mắt về phía Diệp Phi Vũ, không biết anh ta tránh nghi ngờ hay là thật sự thờ ơ với chiếc vòng tay này, nãy giờ chỉ ngồi một mình ở bàn uống nước xem báo. Từ Nam Phuong rõ cuộc cũng biết suy nghĩ của vị chuyên gia kia, cô cười, nhỏ giọng nói bừa: “Thế theo như ngài nói thì chiếc vòng này lai lịch có chút mờ ám ư?, phán đoán đồ giả đồ thật, không phải chỉ dựa vào màu sắc, đúng không?”. Từ Nam Phuong cũng là một người có kinh nghiệm, đối với đồ cổ, xác thực là phải dựa vào trình độ tinh khiết để phân biệt, nhưng điều kiện bảo quản khác nhau như lộ thiên hay chôn dưới đất sẽ có những ảnh hưởng khác nhau tới màu sắc.

Nghe Từ Nam Phuong nói vậy, ông ta liền hiểu được tới tám phần là chiếc vòng này do bọn đào mộ trộm của cải lấy được.

Từ Nam Phuong ngọt ngào cười: “Thưa ngài, những chuyện khác ngài không cần lo, ngài chỉ cần nói cho tôi biết chiếc vòng này có thể bán với giá bao nhiêu?”.

Ông ta suy nghĩ một lát rồi gờ cả hai bàn tay: “Một trăm nghìn tệ”.

“Một trăm nghìn tệ? Chỉ vậy thôi sao?”, Từ Nam Phuong khó tin nhìn ông ta. Vừa rồi còn mắt nửa ngày để thuyết phục ông ta, còn hy vọng chiếc vòng này bán đi có thể mua lại được khối sao sa kia. “Không phải ông nói đây là đồ quý sao?”.

“Đúng vậy, nhưng thứ này của cô lai lịch bất chính, không thể bày công khai, chỉ có thể bán ở chợ đen, đương nhiên chỉ được giá này thôi”.

“Còn nếu có lai lịch đảng hoàng thì sao? Nếu nguồn gốc rõ ràng, đem đi bán đầu giá thì có thể được bao nhiêu?”.

Diễn đàn ⚡ Lê ⚡ Quý Đôn

“Cùng lắm chỉ được hai trăm đến ba trăm nghìn tệ”. Ông ta không đắn đo mà trả lời ngay, thấy Từ Nam Phuong vẫn không tin, ông ta “ôi dào” một tiếng: “Cái này của cô giá trị không đáng là bao, Vạn Lịch tới giờ cũng chỉ có bốn trăm năm, đồ cổ thời ấy vẫn còn đầy, mấy nhà bảo tàng địa phương cũng có tới hàng trăm món, hơn nữa cô vừa nói đây là di tác của Ngũ Nghi Vũ, nhưng cũng chẳng có gì chứng minh. Haizzz... Nói chung là không được nhiều tiền đâu”. Nói xong, ông ta trả lại vòng tay cho Từ Nam Phuong, khoát tay với cô.

Ra khỏi cửa hàng, sự háo hức trong lòng cô đã giảm bớt. Hai trăm nghìn tệ, toàn bộ đồ trang sức trong người cô hiện giờ tính ra không tới hai chục món. Cho dù mỗi thứ có thể bán được một triệu tệ thì tổng cộng cũng chỉ được hai mươi triệu tệ, còn quá xa so với con số một trăm năm mươi triệu kia.

Một trăm năm mươi triệu, rốt cuộc là khái niệm gì?

Từ Nam Phuong ngồi trên xích lô, vuốt ve túi đồ trang sức của mình, nhất thời không biết phải làm sao.

“Bây giờ đi đâu? Tới sân bay nhé? Bây giờ tới đó vẫn còn kịp chuyến bay lúc bây giờ tới”. Diệp Phi Vũ tốt bụng khuyên Từ Nam Phuong, “Đồ gia truyền nhà cô vẫn nên giữ lại thì hơn, nếu cô thật sự cần dùng tới tiền thì có thể nói một câu với Quán Trùng, nếu gấp, tôi cũng có thể cho cô mượn”.

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Vay tiền người khác? Từ Nam Phuong nhìn Diệp Phi Vũ, mượn tiền, mượn tiền chuộc khối sao sa kia lại, xem ra đây là biện pháp duy nhất lúc này. Cô không quen thân ai nên không có khả năng thuê bọn xấu tới nơi đâu giá để cướp khối thiên thạch về được.

Thế nhưng, Diệp Phi Vũ sao chịu cho cô vay tiền một cách dễ dàng như vậy? Anh ta vốn dĩ rất cảnh giác với cô, không dễ lộ bất cứ điều gì về bản thân.

Khi trông thấy ý cười nơi đáy mắt của Diệp Phi Vũ, Từ Nam Phuong đột nhiên hạ quyết tâm, thay đổi sách lược.

Cô cười khỏ: “Vay tiền? Vấn đề ở đây không phải tiền, vấn đề của tôi, chỉ sợ các anh không ai giúp được”.

“Chưa chắc!”, Diệp Phi Vũ an ủi cô.

Đây chính là câu nói mà Từ Nam Phương đang chờ, cô vờ băng quơ hỏi Diệp Phi Vũ: “Thượng Quân Trùng nói với anh về tôi như thế nào? Bảo tôi là kẻ điên à?”.

Diệp Phi Vũ cười cười: “Cậu ấy chỉ nói có lẽ cô xem phim nhiều quá nên hồ đồ, tự coi mình là người vượt thời gian...”.

Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn

“Một người vượt thời gian bốn trăm năm, từ triều Đại Minh Vạn Lịch tới tương lai”. Từ Nam Phương tiếp lời Diệp Phi Vũ, “Nếu tôi với anh những lời như vậy anh có tin không?”.

Cô quan sát thấy trong mắt Diệp Phi Vũ thoáng hiện lên vẻ kỳ quái, chắc chắn là anh ta không ngờ cô sẽ nói vậy.

Diệp Phi Vũ ngênh đón ánh mắt của Từ Nam Phương, gật đầu: “Tin”.

“Tin?”, dù chính tai mình nghe thấy nhưng Từ Nam Phương vẫn không tránh khỏi kinh ngạc.

“Ừ, tôi đã nói là tôi không cho rằng cô là người điên thì đương nhiên tôi sẽ tin những lời cô nói”. Diệp Phi Vũ nói ra từng từ từng câu, “Tôi tin cô là một người tới từ quá khứ cách đây bốn trăm năm”.

Ánh mắt anh ta khiến Từ Nam Phương cảm nhận được anh ta đang nói thật. Thế nhưng cô không vui. Tối qua, cô đã nhìn Thượng Quân Trùng với bao trông chờ, hy vọng anh ta tin mình, nhưng Thượng Quân Trùng lại coi câu chuyện của cô như chuyện cười. Hiện giờ đã có người tin cô, vậy mà, cô lại không cảm thấy vui mừng. Tuy vậy, Từ Nam Phương không biểu hiện ra ngoài, cô chỉ tỏ thái độ ngạc nhiên, trong mắt là một nỗi chua xót khó tả, giọng nói như gào thét: “Anh tin? Vậy nếu tôi nói với anh rằng, để quay lại quá khứ, tôi bắt buộc phải có thiên thạch một triệu tệ kia, anh tin không?”. Từ Nam Phương nhìn anh ta với vẻ trông ngóng, giọng nói có phần rời rạc.

Cô muốn dùng sự chân thành và tín nhiệm của bản thân đổi lấy sự tín nhiệm của Diệp Phi Vũ, “Tôi nhất định phải tới nơi bán đấu giá lấy lại khối thiên thạch kia”.

“Vì thế nên cô định bán đồ nữ trang của mình lấy tiền?”

“Đúng vậy”. Từ Nam Phương thành thật nói: “Nhưng đem bán tất cả đi cũng không đủ con số lẻ”. Nỗi u buồn phảng phất trên gương mặt cô, cộng với làn da nhợt nhạt vì mệt mỏi và bất lực, tạo nên một vẻ đẹp mong manh yếu ớt.

“Chắc hẳn anh sẽ không tin đâu”. Từ Nam Phương lùi một tiến hai, lẽ ra phải nói Diệp Phi Vũ chắc chắn sẽ tin mới đúng, Nếu anh ta đã cho rằng cô không phải người điên thì vừa rồi nghe cuộc đối thoại giữa cô và chủ tiệm cầm đồ kia, hẳn là càng tăng thêm sự tin tưởng đối với thân phận của cô.

“Tin”. Diệp Phi Vũ thoáng giọng gao, “Nhưng không phải tôi không sẵn lòng giúp cô, chỉ có điều, một triệu tệ không phải số tiền tôi có thể lấy ra”.

Trái tim Từ Nam Phương như rút xuống đáy sâu, một triệu tệ rốt cuộc là con số thế nào? Dù vô cùng thất vọng nhưng cô không chịu bộc lộ ra mặt: “Không sao, tôi nghĩ nhiều tiền như vậy không phải là ai cũng giúp được”. Cô nhìn Diệp Phi Vũ, cười: “Anh tin tôi là tốt rồi”.

“Tôi không thể giúp được cô, nhưng có người khác giúp được”. Từ Nam Phương khỏ tâm như vậy, Diệp Phi Vũ liền giúp cô nghĩ cách.

Từ Nam Phương hoàn toàn hiểu anh ta đang cân nhắc tới Thượng Quân Trùng.

“Anh ấy có nhiều tiền như vậy sao?”, cô nhú mày, tỉ mỉ suy nghĩ kỹ lại, Thượng Quân Trùng còn hung hăng kiêu ngạo hơn nhiều so với Diệp Phi Vũ, ra cửa còn có người đi theo.

Tối đây được hai ngày, Từ Nam Phương cũng hiểu ra nhiều chuyện. Có nghĩ tới lúc Thượng Quân Trùng mặc long bào, lại nhớ tới đám phóng viên truy hỏi anh ra ở bệnh viện, đột nhiên hỏi: “Thượng Quân Trùng rốt cuộc làm gì? Hát kịch ư?”.

Diệp Phi Vũ bật cười: “Cô nói vậy cũng không sai, Thượng Quân Trùng là ca sĩ, chính là làm nghề ca hát. Nhưng mà có rất nhiều người bỏ đỡ cậu ta”.

Từ Nam Phương gật đầu, xem ra Thượng Quân Trùng có vẻ rất được yêu thích, vừa rồi lúc ăn cơm, bản tin hình như cũng nhắc tới tên anh ta, nói anh ta hiện giờ đang ở Sơn Tây đóng Đường Minh Hoàng gì gì đó”.

“Quả nhiên là thời thế thay đổi, đào kép được người ta yêu thích thì tôi không lấy làm lạ, nhưng không ngờ thời buổi này, đào kép lại kiếm được nhiều tiền như thế, chẳng khác nào đại gia”.

Diệp Phi Vũ mỉm cười: “Quân Trùng mà biết cô nói cậu ta như vậy chắc sẽ buồn bực đến chết mất. Nhưng thực ra cô nói vậy cũng không sai, với thân phận của Thượng Quân Trùng, một triệu tệ không có gì khó khăn”.

“Nhưng mà thân phận của Thượng Quân Trùng không chỉ đơn giản như vậy”, Diệp Phi Vũ dừng một lúc, rồi nói tiếp, “Tôi nghĩ cô chắc không biết rõ về

quan hệ giữa tôi và Quân Trùng. Mặc dù danh nghĩa là bạn bè nhưng thực ra tôi là... cấp dưới của cậu ta. Tôi là tổng giám đốc xí nghiệp dược Nhân Hàm ở Sơn Tây. Xí nghiệp này thuộc quyền sở hữu của Thượng Quân Trùng. Nói thế này cho dễ hiểu đi, Thượng Quân Trùng có một hiệu bán thuốc rất lớn, còn tôi là người giúp anh ta quản lý. Hiệu thuốc này mỗi năm nộp cho Nhà nước hai trăm triệu tệ”. Diệp Phi Vũ biết Từ Nam Phương tới từ cổ đại nên cố gắng giải thích đơn giản.

Từ Nam Phương đương nhiên hiểu, hằng năm bọn họ nộp thuế những hai trăm triệu tệ, vậy thì thu nhập chắc chắn không chỉ có vài trăm triệu.

Cô cười nhạt: “Nói vậy thì Thượng Quân Trùng còn là một công tử nhiều tiền”.

Nhận ra một chút khinh thường trong giọng nói của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ lên tiếng biện minh giúp Thượng Quân Trùng: “Cũng không phải công tử gì cả, Thượng Quân Trùng tuy còn trẻ nhưng làm nên chuyện. Hai năm trước cậu ta bỏ tiền mua xí nghiệp thuốc lớn cũng không công bố ra bên ngoài, không muốn lợi dụng danh tiếng của mình, trong vòng hai năm đã biến nó thành xí nghiệp nhất nhì cả nước, vậy cũng xem như cậu ta có tài đi”.

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn Diệp Phi Vũ: “Có tài thật ra phải là anh Diệp đây mới đúng chứ? Anh vừa rồi nói công ty này là Nhân Hàm Sơn Tây phải không, vậy thì chắc hẳn là ở Thái Nguyên? Thượng Quân Trùng tới đây đóng phim cũng không thèm tới thăm công ty một chuyến, vậy mà cũng gọi là làm nên chuyện ư? Tôi thấy anh ta chẳng thêm quan tâm ấy”.

Diệp Phi Vũ thầm kinh ngạc, trên mặt không giấu được sự khâm phục với Từ Nam Phương. Vừa rồi anh còn sợ cô không hiểu, nhưng bây giờ phát hiện, không những cô không hiểu mà còn có thể phân tích rõ ràng.

“Không quan tâm chẳng phải là rất tốt ư?”, Diệp Phi Vũ nói vậy khiến đáy lòng Từ Nam Phương chợt dậy sóng, “Cậu ta không quan tâm tới công ty mới có thể từ bỏ công ty để giúp cô”.

Đúng thế, một triệu tệ đối với Thượng Quân Trùng mà nói cũng không phải là con số nhỏ, huống hồ đây chỉ là giá ước chừng của bên bán đấu giá.

“Cho dù thế thì Thượng Quân Trùng cũng sẽ không giúp tôi đâu”.

“Vậy còn phải xem trong lòng cậu ta, cô quan trọng hay không quan trọng”. Diệp Phi Vũ vừa nói xong câu này, xích lô đã dừng bánh, bác tài quay đầu lại, lau mồ hôi nói: “Tới nơi rồi”.

Diễn❀Đàn-Lê-Quý❀Đôn

Từ Nam Phương còn đang kinh ngạc nhìn Diệp Phi Vũ, cố gắng lý giải hàm ý trong câu nói vừa rồi của anh ta. Cô quay đầu đi nơi khác, mới bắt giác phát hiện bọn họ đã quay về chỗ ô tô của Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương xuống xe, nhìn những tòa nhà cao tầng mọc san sát nhau, nghĩ tới câu nói của Diệp Phi Vũ, muốn có được khối thiên thạch kia, phải xem trong lòng Thượng Quân Trùng, cô quan trọng hay không quan trọng.

Diệp Phi Vũ trả tiền xích lô, lúc thợ đập xích lô vừa đi, anh ta đưa cho Từ Nam Phương một lọ thuốc, một chai nước, tay kia xách theo túi quần áo hôm nay vừa mua cho cô: “Cô uống hai viên thuốc này đi. Thông thường thì, từ lúc ủy quyền đấu giá đến thời điểm đấu giá công khai là một tháng, chính là ba mươi ngày này, nếu trong khoảng thời gian đó cô có thể thuyết phục được Thượng Quân Trùng cho cô số tiền kia, cô hoàn toàn lấy được khối thiên thạch”.

Từ Nam Phương tròn mắt nhìn Diệp Phi Vũ, nói không khách khí: “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, không hiểu sao tôi cứ cảm thấy anh đang cố gắng gán ghép tôi và Thượng Quân Trùng thành đôi, nếu không thì vì sao anh luôn miệng nói tốt cho anh ta, luôn miệng nói chỉ có anh ta mới giúp được tôi?”. Anh mắt cô nghiêm nghị chọc thẳng vào điểm yếu của Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ mở cửa cho Từ Nam Phương lên xe, vừa bỏ túi quần áo vào trong, vừa nói: “Cô đã thẳng thắn như vậy thì tôi cũng không giấu cô nữa. Tôi làm thế là vì đôi bên cùng có lợi. Cô có được khối thiên thạch cô cần, tôi cũng đạt được mục đích của tôi”.

Từ Nam Phương như bừng tỉnh: “Anh thích cô Ngô kia?”.

Diệp Phi Vũ không trả lời thẳng mà vòng vo: “Nói thật, Thượng Quân Trùng không hề thích Ngô Thi Hủy, hai người hoàn toàn không hợp nhau, nếu ở bên cạnh nhau nhất định sẽ là một sai lầm. Tôi chỉ vì muốn tốt cho Quân Trùng mà thôi”. Diệp Phi Vũ muốn giữ lại một lối quay đầu, liệu chết không chịu thừa nhận.

Từ Nam Phương bỗng chốc như hiểu ra tất cả, chỉ cần cô và Thượng Quân Trùng thành đôi, Diệp Phi Vũ mới có cơ hội gần gũi Ngô Thi Hủy. Cô cũng hiểu vì sao Diệp Phi Vũ lại cảnh giác trong lời nói trước mặt mình, anh ta là cấp dưới của Thượng Quân Trùng, đương nhiên không thể dễ dàng thừa nhận ý đồ riêng của mình.

“Lên xe đi!”, Diệp Phi Vũ đã giữ cửa xe rất lâu.

“Đi đâu bây giờ?”.

“Đương nhiên là ra sân bay, về Bắc Kinh càng sớm, cô càng mau chóng được gặp Thượng Quân Trùng, đúng không?”, Diệp Phi Vũ lấy lại nụ cười nhô nhả

Từ Nam Phương không từ chối, ngược lại, tron lóng đường như đã ngầm đón nhận đề nghị của Diệp Phi Vũ. Thực ra anh ta nói rất đúng, dựa vào tình

huống bây giờ của cô, chỉ có thể nhờ vào Thượng Quân Trùng mới có được khoản tiền ketch xù kia. Nhưng nếu chỉ trông chờ vào lòng thương hại thì còn quá xa vời, bắt buộc phải lợi dụng tình yêu của anh ta.

Diễn❖Đàn-Lê-Quý❖Đôn

Từ Nam Phuong mím môi, ngồi vào trong xe. Mặc dù cách làm này trái đạo đức nhưng cô cần phải trở về, cần lấy được khối sao sa kia, cô chỉ có một con đường duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cuộc hội ngộ ở sân bay

Sau khi uống thuốc chống say xe, Từ Nam Phuong mơ mơ hồ hồ thiếp đi trên xe. Vì muốn để cô dễ ngủ mà Diệp Phi Vũ đã mở nhạc, Từ Nam Phuong dần dần chìm vào giấc mộng trong tiếng nhạc êm du như sự yêu thương, vỗ về của người thân. Trong mơ, cô trông thấy người cha già, những nếp nhăn trên trán cha rõ rệt đến mức có thể đếm được.

Cha cười với cô, nụ cười hiền từ, bao dung giống như đang khích lệ cô. Từ Nam Phuong thấy mình khóc nức lên trong mơ, cảm giác mình quay lại lúc mười tuổi, ôm lấy chân cha mà khóc thút thít. Cha cầm lấy chiếc khăn tay lau nước mắt cho cô, tươi cười nhìn cô vô cớ ảm ức.

Nhưng lúc tỉnh dậy, Từ Nam Phuong mới phát hiện người lau nước mắt cho mình không phải là cha. Diệp Phi Vũ ngồi ở bên cạnh đang cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Thấy Từ Nam Phuong tỉnh dậy, anh ta dùng tay, đưa mấy tờ khăn giấy khác cho cô, rồi ngồi thẳng người lên, nói: “Đến sân bay rồi”.

Từ Nam Phuong nghiêng đầu, ánh mắt chạm phải chiếc gương chiếu hậu, trông thấy mặt mình đầm nước mắt, cô vội lấy khăn giấy lau đi: “Đề anh chê cười rồi”.

Diệp Phi Vũ không cười, giọng nói chột nặng nề: “Bản nhạc này có lẽ khiến cô nhớ tới người thân”. Từ Nam Phuong ngẩng người nhìn anh ta, không hiểu sao cô có cảm giác Diệp Phi Vũ nói câu này không phải cho cô nghe.

“Anh thường nghe bản nhạc này à?”.

Diệp Phi Vũ cười cười: “Ừ, bản nhạc này khiến tôi nhớ tới người thân của tôi, nhưng họ đều đã không còn trên đời này nữa rồi”. Về khổ tâm của anh ta khiến Từ Nam Phuong chột thấy đồng cảm.

Cô khẽ thở dài, nếu Diệp Phi Vũ và người nhà của anh ta sinh ly tử biệt, vậy cô và cha cô thì sao đây? Cách nhau bao nhiêu kiếp người?.

Diệp Phi Vũ xuống xe, tiếp tục giúp Từ Nam Phuong mở cửa xe, anh ta đang định tháo dây an toàn cho cô thì cô đã tự bước xuống. tuy nhiên khi Từ Nam Phuong và Diệp Phi Vũ đang đi vào trong sảnh lớn, bỗng có hai chiếc xe việt dã chạy tới.

Từ Nam Phuong dừng chân tại cửa vào, chăm chú nhìn hai chiếc xe kia, quả nhiên trông thấy mấy người Thượng Quân Trùng xuống xe. Mặc dù anh đeo kính râm nhưng Từ Nam Phuong vẫn có thể nhận ra ngay lập tức.

Cô kinh ngạc, bọn họ càng kinh ngạc hơn, nhất là Ngô Thi Hủy đang sánh đôi bên cạnh Thượng Quân Trùng, vừa trông thấy Từ Nam Phuong, sắc mặt cô ta sa sầm lại. Ngô Thi Hủy trùng mắt lờm Jim, tỏ ý chất vấn, giống như nghi ngờ Jim và Thượng Quân Trùng thông đồng lừa mình.

Jim nào dám đối đầu với Ngô Thi Hủy, anh ta dấn dò một trợ lý khác đưa Thượng Quân Trùng vào trong, còn mình đi lo vé máy bay.

Diệp Phi Vũ đi lên phía trước, nhìn Thượng Quân Trùng: “Chẳng phải cậu đi từ sớm rồi sao?”.

Thượng Quân Trùng bộ dạng mệt mỏi, nhưng ở đây người qua người lại nhiều, anh không dám tháo kính râm xuống. Anh vừa đi vào bên trong vừa bắt đầu giải thích: “Bị tên đạo diễn độc ác kia kéo lại bổ sung thêm hai cảnh. Nguyên hai tiếng đồng hồ không xong, ngồi xe tám tiếng nữa, tớ sắp nôn mửa hết ra cả rồi đây”.

Diệp Phi Vũ lại quay sang cười chào hỏi Ngô Thi Hủy, ánh mắt anh ta phảng phất một sự ảm áp khách sáo: “Cô Ngô cũng tới Sơn Tây rồi à? Sao không bảo tôi đưa cô đi thăm thú quanh đây?”.

Ngô Thi Hủy đang ôm con thịnh nộ đầy một bụng, nghe Diệp Phi Vũ nói vậy lại càng tức giận: “Sơn Tây có cái gì mà thăm với chả thú! Cả cái Đại lục này chỗ nào cũng nghèo đói, rách nát, lại còn có những kẻ què mùa khiến người ra vừa nhìn đã muốn điên!”. Lời cô ta nói rõ ràng là đang ám chỉ Từ Nam Phuong.

Từ Nam Phương không chống đối mà cố tình tỏ ra sợ sệt, lui lại trốn đằng sau Diệp Phi Vũ, khiến Thượng Quân Trùng lườm Ngô Thi Hủy một cái.

Họ đi vào phòng bao riêng, Thượng Quân Trùng mới dám tháo kính râm xuống, đôi mắt sáng như sao linh hoạt chuyển động. Ngô Thi Hủy tiến đến gần, kéo cánh tay anh: “Quân Trùng, mai anh có thời gian đưa em đi thăm Trường Thành được không? Người ta nói tới Bắc Kinh mà không thăm Trường Thành thì tiếc lắm, em tới Bắc Kinh mấy lần rồi mà chưa đi lần nào”.

Thượng Quân Trùng lăm bằm “Vừa rồi ai nói gì cả cái Đại kục này đều nghèo đói rách nát, không có cái gì thăm quan?”.

Con giận của Ngô Thi Hủy tan hết, dường như lại quên mất lời mình nói, cô ta làm nũng: “Được không? Được không anh?”. Cô ta túm lấy tay Thượng Quân Trùng mà lắc qua lắc lại rất vô tư, nhưng Thượng Quân Trùng rất bức mình gạt tay Ngô Thi Hủy, nói: “Thôi thôi thôi, cô đừng túm lấy tôi như thế nữa, tôi mệt cả ngày nay rồi”.

Ngô Thi Hủy mất hứng buông hai tay ra, nhưng sau đó liền thấy Thượng Quân Trùng ân cần hỏi han Từ Nam Phương: “Sắc mặt cô không được tốt lắm thì phải”.

Ngô Thi Hủy nhiều chuyện cướp lời: “Thiếu quần thiếu áo, đương nhiên sắc mặt không tốt chứ còn gì nữa”. Thượng Quân Trùng nghe vậy tu rằng rất bức nhưng phải cố nhịn không tranh cãi với cô ta.

Lúc này, Diệp Phi Vũ đã cầm chứng minh nhân dân của Từ Nam Phương đi làm thủ tục bay, chỉ còn lại mình cô đứng đây. Cô nói với vẻ khép nép: “Trong này bí bách quá, tôi ra ngoài kia đứng một lát”.

Từ Nam Phương vừa quay đầu liền đụng vào cửa kính lớn, nhưng cô vẫn cố xông lên, lần này cả người đập vào cửa kính, bị bật ngược trở lại. Cô xoa xoa đầu, nghe thấy Ngô Thi Hủy đứng phía sau cười nghiêng cười ngả, cô không dám tiếp tục xoa đầu nữa, giả vờ ngo nghiêng tìm lối ra.

Trong lúc Từ Nam Phương còn đang ngơ ngác, Thượng Quân Trùng đã mỉm cười đi tới bên cạnh, một tay kéo cô lại, nói: “Thôi được rồi, cô cứ ngoan ngoãn ngồi ở đây, một lúc nữa cùng lên máy bay, đừng đi đi lại lại ở đây”.

Trong lúc Thượng Quân Trùng nói, Từ Nam Phương đã mau chóng rút tay ra, nhưng cho dù cô có dè chừng đến đâu cũng vẫn chọc giận Ngô Thi Hủy. Cô ta lạnh lùng nói với Thượng Quân Trùng: “Haizzz... Sao lúc này lại không mệt nữa thế? Chạy từ chỗ này tới chỗ kia nhanh như tên lửa?”.

Thượng Quân Trùng đảo mắt nhìn thấy mấy người trợ lý khác, nhưng họ đều giả vờ không nghe thấy, không liên quan tới mình, phớt ai nấy lo, thực ra thì đang đóng tai lên hóng chuyện của Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng buộc phải nhượng nhịn Ngô Thi Hủy theo lời khuyên bảo hết nhẽ của Jim, nhưng cô ta lại được vui đùa tiên, Thượng Quân Trùng lớn tiếng nói: “Thôi đi, cô đừng cố đồ thêm dầu vào lửa nữa được không hả? Cô không thấy người ta cần chăm sóc hả? Cô tưởng ai cũng giống mình hả? Chỉ biết...”.

“Giống tôi ở đâu? Biết cái gì?”, Ngô Thi Hủy tính tình tiểu thư, nhất định không chịu nhún nhường để Thượng Quân Trùng được nước lấn tới. Cô ta đang nói, Jim cầm vé máy bay quay lại, trông thấy bộ dạng của Thượng Quân Trùng và Ngô Thi Hủy, anh ta đang định lên tiếng khuyên nhủ thì Ngô Thi Hủy đã phát hỏa: “Thượng Quân Trùng, anh rốt cuộc là có ý gì? Các người hòa nhau lừa tôi phải không? Rõ ràng cách người nói không đi cùng cô ta về Bắc Kinh, bây giờ lại làm cái trò gì thế này?”. Ngô Thi Hủy giậm chân, tức giận đến mức đỏ mặt tía tai.

Thượng Quân Trùng cười lạnh: “Cô không có mắt à? Cô không thấy chúng tôi ngẫu nhiên gặp nhau à? Chúng tôi lừa cô ư? Có phải cô uống nhầm thuốc rồi không?”.

“Đừng... đừng nói nữa. Là tôi không tốt...”, Từ Nam Phương cuống quýt can ngăn.

Ngô Thi Hủy đã đỏ hoe đôi mắt: “Thượng Quân Trùng! Anh nghiêm túc cãi nhau với em vì một kẻ điên! Em...”.

“Điên cái gì mà điên? Nói chuyện đừng có khó nghe như thế!”, trông thấy vẻ đáng thương của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng trợn ghĩa lên tiếng nói giúp.

Từ Nam Phương cắn môi, run rẩy nói: “Tôi không đi Bắc Kinh nữa, mọi người đừng như vậy... Đều là lỗi tại tôi...”.

“Sao mà không đi nữa? Cô đi Bắc Kinh là chuyện của cô, không cần để ý đến người khác!”.

Từ Nam Phương nói chưa dứt lời, nhưng ý tứ của cô khiến Thượng Quân Trùng càng quyết tâm phải đưa cô đi bằng được.

Jim đứng bên cạnh kéo túi xách của Ngô Thi Hủy cười cười: “Cô Ngô, sắp đến giờ rồi, chúng ta vào làm thủ tục bay thôi”.

“Đừng vậy Quân Trùng, mọi người vào trước đi, tớ ngồi ở đây với cô ấy một lát”. Diệp Phi Vũ vừa mua vé quay lại thì nhận ra bầu không khí có phần căng thẳng.

Thượng Quân Trùng ngăn người: “Sao phải ngồi đây? Đi cùng bọn tớ luôn đi”. Vừa nói xong, anh đã nghe thấy Jim ho khan một tiếng. Diệp Phi Vũ kịp thời tế nhị đáp lại: “À, tớ mua vé khoang thường, đợi lát nữa vào cũng được”.

Ngô Thi Hủy nghe vậy mới hạ hỏa được một chút, nhưng khóe mắt vẫn còn đỏ.

Thượng Quân Trùng nhìn Diệp Phi Vũ đang định nói gì thì Diệp Phi Vũ đã kéo Từ Nam Phương ra khỏi phòng bao riêng. Thượng Quân Trùng xưa nay vẫn ngồi khoang hạng nhất, có lối VIP lên máy bay, còn Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương ngồi khoang thường nên sẽ phải đợi.

Từ Nam Phương rút tay khỏi tay Diệp Phi Vũ, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu kia. Anh ta đang mỉm cười nhìn cô: “Tôi mới rời khỏi đây có mấy phút mà cô đã khiến hai người bọn họ ảm ỉ, quả nhiên không đơn giản”.

Từ Nam Phương bình thản: “Tôi chẳng làm gì cả”. Cô nghiêng đầu liếc nhìn Diệp Phi Vũ: “Nói thật đi, anh cũng hi vọng điều này còn gì? Nhưng mà tôi khiến bọn họ cãi nhau, anh vì sao không thừa cơ đi an ủi cô Ngô của anh? Đi theo tôi làm gì?”.

Diệp Phi Vũ cười giả hoạt: “Làm việc phải tuân tự từng bước, nhắm cho kỹ rồi mới tóm, cái này gọi là ‘phát triển bền vững’”.

Tuy rằng những câu những từ này Từ Nam Phương chưa từng nghe qua bao giờ nhưng cô hoàn toàn hiểu ý Diệp Phi Vũ. Cô cười lạnh, không nói tiếp. Anh chàng Diệp Phi Vũ này tuyệt đối không phải một người biết an phận.

Diệp Phi Vũ dẫn Từ Nam Phương vào khoang máy bay, vừa mới ngồi xuống liền trông thấy hai người trợ lý của Thượng Quân Trùng đi tới, họ nói muốn đổi ghế cho hai người vào khoang VIP. Từ Nam Phương liếc nhìn Diệp Phi Vũ một cái, anh ta cũng không giữ ý nữa, lập tức kéo cô rời khỏi vị trí, đi vào khoang VIP.

Từ Nam Phương vừa đi vừa khẽ nói: “Hình như anh đã sớm đoán được anh ta sẽ làm như vậy”.

Diệp Phi Vũ ngoái đầu nhìn cô, đáp lại với vẻ thận trọng: “Cẩn tắc vô áy náy”.

Từ Nam Phương hiểu rõ ý tứ của Diệp Phi Vũ, để Thượng Quân Trùng chủ động ra tay cứu giúp cô, đó mới là thượng sách.

Cô nhìn bóng lưng Diệp Phi Vũ, chợt cảm thấy rung mình. Cô biết nếu chỉ dựa vào tài diễn kịch của bản thân thì không đủ, cô vẫn còn lúng lẫm với thế giới này, đây chính là điểm hạn chế. Nhưng nói về mưu kế, Diệp Phi Vũ chắc chắn không thua kém gì cô, anh ta lại được thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu chống đối lại anh ta, chỉ e cô sẽ thất bại.

Từ Nam Phương tự an ủi bản thân, vẫn may là tạm thời anh ta là đồng minh của mình, mặc dù cô hoàn toàn không biết anh ta đang che giấu cái gì trong lòng.

So với khoang thường chật hẹp, đông đúc, khoang hạng nhất quả nhiên rộng rãi hơn rất nhiều. Cả khoang có hai hàng ghế, còn có thể kéo ra thành giường nằm. Đoàn tùy tùng của Thượng Quân Trùng chiếm trọn hết cả khoang, lúc Từ Nam Phương đi vào, cô tiếp viên lịch sự hướng dẫn cô tới ghế ngồi, còn lễ độ cúi người chín mươi độ.

Từ Nam Phương trông thấy Ngô Thi Hủy ngồi bên cạnh Thượng Quân Trùng, liền vội vàng lùi xuống hàng ghế sau ngồi, nhưng v đã nghe được cô gái tiếp viên, anh quay đầu lại, hướng ánh mắt về phía Từ Nam Phương.

Nụ cười mê người hiện lên trên gương mặt Thượng Quân Trùng: “Chỗ này rộng hơn, lát nữa nếu cô có bị say máy bay thì sẽ không quá khó chịu”. Anh vừa nói vừa hạ lưng ghế xuống thành một cái giường nằm, ngã người về sau: “Tôi mệt rồi, ngủ một giấc đã”.

Từ Nam Phương mỉm cười: “Vậy anh ngủ đi”. Hai người thì thầm to nhỏ chẳng khác nào đôi tình nhân đang thủ thủ tâm tình. Ngô Thi Hủy cực kỳ bức bối, đang muốn nổi cơn tam bành thì Thượng Quân Trùng đã nhắm mắt lại, không buồn quay đầu về phía cô ta.

Tiếp viên hàng không đưa cho Từ Nam Phương một cuốn tạp chí bắt mắt” Xin hỏi chị muốn uống gì, có muốn dùng bữa tối không?”.

Diệp Phi Vũ vừa ngồi xuống bên cạnh Từ Nam Phương, lấy cuốn tạp chí trong tay cô, trao trả tiếp viên hàng không nói” Mang cho cô ấy một ly nước chanh, và một đĩa xoài”. Diệp Phi Vũ lấy kẹo cao su mà tiếp viên vừa mang tới, đưa cho Từ Nam Phương, nhỏ giọng dặn dò: “Đợi lát nữa máy bay cất cánh, cô ngậm kẹo này trong miệng, nhai liên tục nhưng không được nuốt”.

Từ Nam Phương ngờ ngác hỏi: “Sao phải làm vậy?”.

“Làm vậy thì cô mới bớt khó chịu lúc máy bay cất cánh, cũng để bảo vệ màng nhĩ của cô”. Diệp Phi Vũ kiên nhẫn giải thích, nhưng Ngô Thi Hủy lại đứng bật dậy, đi lấy một cuốn tạp chí, miệng nhả ra ba chữ: “Đồ nhà quê”.

Thế nhưng, người luôn nói với Từ Nam Phương ba chữ đó trước mặt mọi người là Thượng Quân Trùng thì lúc này lại không lên tiếng nữa. Nghe Diệp Phi Vũ nói chuyện với Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng không nhịn được quay đầu lại, nhìn Diệp Phi Vũ bằng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh: “Cậu biết quan tâm người khác như thế từ khi nào thế hả? Sao trước đây tớ không biết nhỉ?”.

Diệp Phi Vũ cười: “Tớ lúc nhỏ chưa từng ngồi máy bay, lần đầu tiên ngồi cũng không quen, rất chóng mặt, cảm giác rất khó chịu”. Anh ta nhìn Từ Nam Phương bằng ánh mắt quan tâm.

Thượng Quân Trùng cũng nhìn theo, thấy cô cười đến ửng hồng hai má, mấy sợi tóc dài đen nhánh buông xuống hai bên mang tai, mặc dù mặc quần áo lại toát lên vẻ xinh đẹp khó tả.

Thượng Quân Trùng chợt thấy lòng mình khẽ động, không rõ vì sao lại hỏi: “Cô có phải người miền Nam không?”.

Ánh mắt Từ Nam Phương bỗng dừng ngưng đọng, nụ cười yêu kiều dường như bị cái gì đó chi phối, cô cúi đầu đáp: “Ừm, ở miền Nam”.

“Ồ, bảo sao cô lại có tên như vậy”. Hồi xong, Thượng Quân Trùng mới phát hiện mình vô cớ quan tâm tới tên người khác. Xưa nay đối với phụ nữ, anh lúc nào cũng tỏ ra xa cách, khó gần, với Từ Nam Phương cũng vậy, hôm nay không hiểu sao tự dưng có hành động khác lạ.

Dù Thượng Quân Trùng chỉ thuận miệng hỏi nhưng lại khiến Từ Nam Phương xúc động, chỉ vì anh là người đầu tiên ở tương lai quan tâm tới nguồn gốc tên của cô, hỏi cô câu này.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Ngô Thi Hủy đã dùng ngón tay cái ghệt choãi ghế ra đằng sau, suýt chút nữa đè lên cánh tay Từ Nam Phương. Từ Nam Phương nghiêng người, vừa sợ hãi, vừa rụt rè dịch ra phía sau, nhưng thực chất trong lòng đang cảm thấy vui mừng. Ngô Thi Hủy này chẳng qua là một cô gái không có não, chỉ biết dùng cách thức ngu ngốc là nổi giận để trút nỗi bức dọc của mình, muốn đá cô ta ra ngoài thực ra vô cùng đơn giản.

Tuy nhiên, nụ cười của Từ Nam Phương duy trì chưa được lâu thì trước mặt cô đã xuất hiện một nữ tiếp viên hàng không, cô ta tới thông báo với mọi người máy bay chuẩn bị cất cánh. Diệp Phi Vũ nhắc cô thắt dây an toàn lại, rồi giúp cô bóc kẹo cao su.

Từ Nam Phương bắt chước theo, một bầu không khí chẳng thẳng bao trùm lấy cô. Thượng Quân Trùng nở một nụ cười xấu xa, nói với Diệp Phi Vũ: “Cậu cần thận một chút”.

Cả Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đều ngầm hiểu Thượng Quân Trùng đang nhắc đến chuyện Từ Nam Phương bị nôn vì say xe. Nhất định lát nữa cô cũng sẽ bị say máy bay.

Lúc máy bay bắt đầu tăng tốc, quả nhiên Từ Nam Phương có phản ứng khác lạ, ù tai. Diệp Phi Vũ ngồi bên cạnh hết lời động viên cô, khuyên cô cố gắng nhai kẹo cao su. Trên trán Từ Nam Phương đã ướt đầm mồ hôi, bàn tay đang bám chặt vào ghế không ngừng run rẩy kịch liệt.

Cô càng như vậy, Thượng Quân Trùng càng không kiềm chế được mà quay đầu lại nhìn. Ngô Thi Hủy cũng đã cảm thấy ù tai, cô ta nhắm mắt lại, nhưng vẫn nghe được tiếng rên của Từ Nam Phương. Cuối cùng không nén nổi tức giận, Ngô Thi Hủy quay sang trợn tròn mắt với Từ Nam Phương: “Không ngồi được máy bay thì đừng có ngồi! Đứng là đồ đầu óc có vấn đề”.

Thái độ của cô ta thẳng thừng chọc giận Thượng Quân Trùng, anh ta chỉ tay ra phía cửa khoang, gắt lên với Ngô Thi Hủy: “Cô còn lương tâm không hả? Chỗ này không hoan nghênh cô”.

Lúc này máy bay đã cất cánh, Ngô Thi Hủy không thể đi đâu được nhưng vì giữ thể diện mà vẫn cố tình làm ra vẻ tháo dây an toàn. Thượng Quân Trùng một mực thờ ơ, không thèm can.

May mà Jim ngồi bên cạnh Ngô Thi Hủy đã vội vàng ngăn cô ta lại, còn hết lòng khuyên bảo: “Ngô tiểu thư, cô đừng giận Danny, cô còn không hiểu cậu ấy ư, hai người đấu khẩu lâu lắm rồi, làm sao có thể coi là thật được chứ? Máy bay đã cất cánh rồi, đừng gây chuyện nữa!”.

Ngô Thi Hủy cũng không dám đi thật, máy bay mới cất cánh vốn dĩ không thể thăng bằng, thể diện đã giữ được rồi, giờ đành phải bấm bụng chịu đựng, coi như mình chưa nói mấy lời giận dữ vừa rồi, chỉ có thể nghĩ cách tới Bắc Kinh sẽ trị tội Thượng Quân Trùng thế nào.

Máy bay lại tăng tốc. Từ Nam Phương đã quen phần nào với tình cảnh này nên triệu chứng ban đầu đã thuyên giảm. Diệp Phi Vũ đưa cô cốc nước chanh nhưng tay cô dường như không còn sức lực để cầm vững.

Diệp Phi Vũ đánh mắt liếc về phía Thượng Quân Trùng. Mặc dù anh ngồi hàng ghế trước nhưng lại không ngừng ngoảnh xuống dưới này, dường như vô cùng khó chịu khi không thể lập tức tới gần xem tình hình Từ Nam Phương lúc này.

Diệp Phi Vũ cầm cốc đưa lên miệng cho cô uống, uống xong, Từ Nam Phương mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cô cảm thấy toàn thân như bị mất nước, một lúc sau mới lên tiếng, yếu ớt hỏi: “Vừa nãy làm sao vậy?”.

Diệp Phi Vũ buồn cười vì câu hỏi của Từ Nam Phương: “Bây giờ chúng ta đã ở trên bầu trời rồi, không tin cô nhìn ra ngoài cửa sổ mà xem”.

Từ Nam Phương sững người một lúc, thấy Diệp Phi Vũ ra hiệu ý bảo mình nhìn, cô mới định thần lại. Bên ngoài cửa sổ đều là mây trắng xóa, cô thấy mình đang bồng bềnh giữa những tầng mây. Cảm giác lúc này đối với Từ Nam Phương mà nói, cô cũng kỳ diệu.

“Sao có thể? Điều này sao có thể làm được?” Từ Nam Phương không giấu được vẻ phấn khích, giọng nói cũng lớn hơn bình thường.

Ở hàng ghế trước, Thượng Quân Trùng trông thấy nụ cười xán lạn trên gương mặt cô, chẳng hiểu tại sao lại có cảm giác gì đó thật lạ. Nhìn Diệp Phi Vũ cũng đang mỉm cười cùng Từ Nam Phương, cảm giác ấy lại càng mãnh liệt.

Diệp Phi Vũ tỏ ý bảo Từ Nam Phương có thể tháo dây an toàn để ngắm cảnh bên ngoài. Cô ghé sát người vào cửa sổ, ánh mắt say sưa nhìn xuống, bên dưới những đám mây bồng bềnh ẩn hiện không biết bao nhiêu đồng ruộng, núi sông. Những dãy núi sừng sững cao ngất lúc này lại trở nên nhỏ bé kỳ lạ.

Từ Nam Phương ca thán: “Hóa ra thật sự có thể lên trời!”.

“Đâu chỉ có thể lên trời, còn có thể lên cả mặt trăng nữa”. Bực bội nảy giờ vì bị bỏ quên, vừa nghe thấy tiếng cảm thán của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng lập tức tiếp lời.

“Vậy thì chẳng phải thành Hằng Nga rồi sao?”, sắc mặt Từ Nam Phuong vừa nãy còn tái nhợt, lúc này đã bắt đầu hồng hào trở lại, càng tôn lên vẻ ngây ngô. Thượng Quân Trùng ngáy người: “Ồ, đúng vậy. Hôm nào có dịp bảo Phi Vũ đưa cô lên cung trăng”.

“Lên cung trăng?”, Từ Nam Phuong nghe vậy, không kịp được quay lại nhìn. Ánh mắt cô này giờ vẫn chưa chịu rời khỏi khung cửa sổ. Mây trắng bên ngoài khiến cô cảm nhận rõ ràng mình đang xuyên qua bầu trời, mặc dù cơ thể còn chưa dễ chịu nhưng chỉ cần tưởng tượng tới chuyện mình là một chú chim tự do bay lượn giữa không trung, cô đã có thể quên hết mọi thứ xung quanh.

Thượng Quân Trùng bổ sung: “Tôi từ nhỏ đã thích ngắm sao, ngắm trăng, lúc đó còn cho rằng sau này lớn lên nhất định sẽ trở thành một nhà du hành vũ trụ. Tiếc là học toàn dốt quá”.

“Toán học?”, nghe thấy Thượng Quân Trùng nhắc tới hai từ này, tâm trạng đang tốt đẹp của cô bỗng dưng bị rối bời, khi ngoảnh ra nhìn lần nữa, chỉ thấy mọi thứ tan tành như mây khói/

“Cô biết Toán học chứ?”. Giao tiếp giữa Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phuong có rào cản, anh muốn giải thích cho cô hiểu như thế nào là Toán học, nhưng chợt phát hiện ra mình không thể nói rõ ràng: “Toán học chính là, chính là...”.

“Toán học là một trong sáu tài nghệ cổ đại, là nền tảng của mọi tri thức, là mẹ của các ngành khoa học. Sao tôi lại không biết?”, Từ Nam Phuong nói khiến cả đám người sững sờ kinh ngạc.

(*Sáu tài nghệ thời cổ đại: Lễ nghĩa, âm nhạc, bắn tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán)

Mặc dù cô nói có phần cường điệu nhưng đó là lời giải thích không thể tốt hơn, Toán học chính là nền tảng của mọi tri thức! Tuy nhiên những biểu hiện chân thật thành thạo xuất hiện của cô đều bị Thượng Quân Trùng coi thành trò cười.

Anh xoa xoa thất lưng, cười nói: “Chà! Cô lúc này khá hiểu biết đấy chứ!”.

Từ Nam Phuong không quay lại nhìn anh, bởi vì khóe mắt cô đã đầm lệ. Cô sao có thể không biết tới Toán học? Cha cô cả đời tận tâm tận lực vì Thiên văn, vì Toán học, đã tình thông đến mức không thể tình thông được hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đặt chân tới Bắc Kinh

Nếu nói về những chuyện khác, có thể Từ Nam Phuong không hiểu, nhưng chỉ cần nhắc đến Toán học, Hình học là cô lại không khỏi nhớ đến cha mình.

Lúc quay đầu lại lần nữa, Từ Nam Phuong đã ngừng khóc, trở lại bộ dạng ngây thơ, khờ khạo. Cô then thùng cười: “Tôi đã mang lại quá nhiều phiền phức cho mọi người rồi. Cảm ơn anh”.

Lời cảm ơn yếu ớt này của Từ Nam Phuong quả nhiên khiến Ngô Thi Hủy cực kỳ ác cảm. Nhưng trừ việc lảm bảm trong miệng với vẻ khinh bỉ, cô ta không dám tỏ thái độ chống đối ra mặt nữa, bởi vì cách này có vẻ như vô dụng.

Từ Nam Phuong nhìn thoáng qua ly rượu vang đỏ trên bàn của Ngô Thi Hủy, chợt nảy ra ý hay, cô nói với nữ tiếp viên hàng không đứng phía xa: “Cho tôi hai ly rượu”.

Cô cầm lấy một ly, ly còn lại mang tới cho Thượng Quân Trùng, chân thành nói: “Khiến anh và cô Ngô hiểu lầm nhau, đều là do tôi không tốt. Tôi cảm ơn sự giúp đỡ của anh, đồng thời cũng thật lòng hy vọng anh và cô Ngô làm lành”. Cô cười thân thiện với Ngô Thi Hủy, “Cô Ngô mặc dù không thích tôi, nhưng tôi vẫn phải giải thích, tôi và anh Thượng không có quan hệ gì hết, chẳng qua chỉ là anh Thượng thương hại tôi, vì anh ấy tốt bụng. Thế nên tôi hy vọng hai người mau chóng xóa bỏ mọi hiểu lầm”.

Thấy sắc mặt Ngô Thi Hủy vẫn không tốt lên, Từ Nam Phuong đành nói thẳng: “Tôi không giỏi ăn nói, cũng không biết uống rượu, nhưng mong cô Ngô tin vào ý tốt của tôi, tôi thật sự hy vọng hai người đừng vì tôi mà hiểu lầm...”.

Từ Nam Phuong nâng ly rượu lên nhưng Ngô Thi Hủy không thêm phản ứng lại. Cô đành cầm ly của cô đưa lên trước mặt: “Để tôi kính hai người một ly”.

Bộ dạng lúc giải thích của Từ Nam Phuong vừa căng thẳng vừa tội nghiệp, không hề tỏ ra nịnh nọt. Thấy cô yếu đuối như vậy mà còn cố muốn uống cạn ly rượu đầy, Thượng Quân Trùng nghĩ nếu chỉ dựa vào thể chất của cô nhất định sẽ xảy ra chuyện: “Cô có uống được không đấy?”.

Đáng vẻ “thương hoa tiếc ngọc” của anh đã khiêu khích sự châm chọc của Ngô Thi Hủy: “Rượu vang đỏ này đáng gì chứ!”.

“Đúng vậy! Tôi không sao đâu. Có một ly thôi mà, chỉ cần hai người làm lành thì tôi uống bao nhiêu cũng được”.

Từ Nam Phương vừa bung ly rượu lên thì đúng lúc mấy bay dao động nhẹ, rượu trong ly sánh một ít ra quần áo của Ngô Thi Hủy.

Từ Nam Phương hoảng sợ, mặc dù chỉ có vài giọt nhưng sắc mặt Ngô Thi Hủy đã khó coi đến cực điểm. Từ Nam Phương hai tay hai ly rượu, muốn lau giúp Ngô Thi Hủy mà không biết làm sao, bộ dạng lóng ngóng của cô khiến Thượng Quân Trùng cảm thấy buồn cười.

“Mỗi tí rượu đỏ, có gì mà nghiêm trọng cơ chứ!”, câu nói của Thượng Quân Trùng chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, cơn thịnh nộ của Ngô Thi Hủy ào ạt dâng lên, cô ta hất ly rượu trong tay Từ Nam Phương, rượu vãi tung tóe trên sàn, ly cũng vỡ tan tành.

Cô tiếp viên đứng gần đấy nghe thấy tiếng động vội vàng chạy lại, trông thấy mấy người họ như đang cãi nhau, do dự một lát rồi quay người đi lấy chổi.

Ánh mắt Từ Nam Phương toát lên vẻ kinh ngạc xen lẫn sợ hãi, cô vẫn cầm ly rượu còn lại, ấp úng mở miệng giải thích lại không biết phải nói thế nào.

Thượng Quân Trùng lúc này đã không thể nào chịu nổi cái tính tình tiểu thư của Ngô Thi Hủy nữa, anh đẩy cô ta một cái: “Cô làm cái gì thế hả? Người ta có ý tốt, sao cô lại vô vị như thế?”.

“Em vô vị?”, Ngô Thi Hủy căm phẫn nhìn Thượng Quân Trùng, người đàn ông này dám động tay động chân với mình, “Em vô vị như thế đấy! Sao nào!”.

“Đừng như vậy...”, giọng nói của Từ Nam Phương trở nên lí nhí giữa tiếng cãi nhau om sòm, tay cô vô tình đụng phải tay Ngô Thi Hủy. Ngô Thi Hủy đang trong cơn tức giận đến sôi máu, liền vung tay đẩy Từ Nam Phương sang một bên.

“Cút ra!”, Ngô Thi Hủy hét lớn khiến tất cả hành khách trên máy bay phải giật mình, “Thượng Quân Trùng! Là tôi vô vị hay là do mấy người coi tôi là kẻ ngu? Thượng Quân Trùng, anh nghĩ anh tốt đẹp lắm đấy hả? Tôi đây không thêm bám lấy anh!”.

Ngô Thi Hủy vừa dứt lời, Diệp Phi Vũ đã kinh hoàng thốt lên: “Cô Từ!”. Câu giật giọng của anh ta trong giây lát đã thu hút sự chú ý của Thượng Quân Trùng.

Vừa nãy Ngô Thi Hủy đẩy, Từ Nam Phương không đứng vững, đã ngã sòng soài xuống sàn.

Diệp Phi Vũ đỡ cô dậy, thấy cô ním chặt môi, sắc mặt trắng bệch, một tay khư khư tóm lấy tay áo còn lại.

Thượng Quân Trùng vội chạy qua đó, bởi vì dù thấy Từ Nam Phương cố giấu giếm nhưng anh vẫn có thể nhìn ra vết máu đỏ chói mắt ở cổ tay cô.

Từ Nam Phương bị ngã vào chỗ chiếc ly rơi, những mảnh thủy tinh trong suốt vẫn còn dính lại vết máu đỏ tươi. Lúc bị đẩy ngã, cô chống tay xuống sàn, dính vào vị trí những mảnh thủy tinh.

Diệp Phi Vũ kéo ống tay áo đang bị Từ Nam Phương giữ chặt lên, trông thấy một vết máu dài liên tục chảy từ cổ tay tới tận khủy tay. Anh ta kinh ngạc nhìn Từ Nam Phương, máu ồ ạt chảy ra từ miệng vết thương, có vẻ rất sâu. Một người điềm tĩnh như Diệp Phi Vũ mà lúc này cũng phải hoảng hốt.

Từ Nam Phương nén chịu đựng, nước mắt ứa ra vì đau nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: “Đều do tôi không cẩn thận, tôi vụng về... Không phải lỗi của người khác...”.

Có tiếp viên hàng không chạy vội lại, họ đều đã được huấn luyện sơ cứu vết thương nên vừa trông thấy tình huống trên, cô ta liền mang hộp y tế tới, giúp Từ Nam Phương băng bó.

Xảy ra chuyện như vậy, Jim có phần khó xử. Ngô Thi Hủy cũng chưa gặp phải chuyện này bao giờ, mặc dù cô ta tính tình ngang ngược nhưng không phải không có tình người. Tuy nhiên, trông thấy sắc mặt Thượng Quân Trùng sa sầm lại, Ngô Thi Hủy không chịu được mà tiếp tục tranh cãi: “Em... vốn dĩ... không liên quan tới em, do cô ta không cẩn thận tự chuốc lấy...”.

Sắc mặt Thượng Quân Trùng càng lúc càng khó coi, ngay cả Jim trước giờ luôn nói đỡ cho Ngô Thi Hủy thì lúc này cũng không lên tiếng. Ngô Thi Hủy không biết làm sao, đành đổ hết tội lên đầu cô tiếp viên: “Này, các cô làm cái gì mà đi cả ngày mới quay lại quét dọn thế hả?”.

“Cô trách gì người khác chứ?”, mặc dù Ngô Thi Hủy rõ bỏ trách nhiệm, nhưng Thượng Quân Trùng vẫn không nhịn được phải lên tiếng giáo huấn: “Rõ ràng là lỗi của mình mà cô còn đổ trách nhiệm cho người khác! Nếu không phải tại cô thì cô ấy có thành ra như vậy không? Cô có gì tài giỏi? Cô là người, người khác thì không phải à?”.

“Anh! Anh dựa vào cái gì mà quát nạt tôi?”, sắc mặt Ngô Thi Hủy khó coi đến cực điểm. “Nếu không phải do mấy người lừa nhau lừa gạt tôi, tôi cũng không...”, Ngô Thi Hủy lúc này đã đầy một bụng ầm ứ.

“Chúng tôi lừa cô cái gì? Cô là ai mà chúng tôi phải lừa nhau lừa cô?”

Bên kia, Từ Nam Phương rên lên khe khẽ vì vết thương đang được sát cồn, Thượng Quân Trùng nghe thấy, trong lòng càng thêm áy náy.

Ngô Thi Hủy mất hứng ngồi sụp xuống, lúc này dù cô ta có nói gì đi chăng nữa cũng chỉ nhận lấy sự quở trách của Thượng Quân Trùng. Tất cả mọi người dường như đột ngột đứng về phía Từ Nam Phương.

Rời khỏi sân bay, Thượng Quân Trùng liền được xe của chi nhánh tại Bắc Kinh thuộc Công ty Giải trí Thiên Đại Vũ Tuyết tới đón. Anh không thể đưa Từ Nam Phương đi đến bệnh viện, nhiệm vụ lần này tự nhiên được giao cho Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương lên taxi, hai người đều giữ im lặng. Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ qua gương chiếu hậu, chỉ cảm thấy ánh mắt anh ta dường như đã bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh.

Diệp Phi Vũ đón lấy cái nhìn của cô từ trong gương. Sự kiên định trong ánh mắt Từ Nam Phương khiến anh ta có phần chạnh lòng: “Cô tự làm mình bị thương, tôi nói không sai chứ?”.

Từ Nam Phương khẽ nhếch môi, coi như ngầm thừa nhận.

“Tôi không ngờ cô lại dùng tới chiêu này”. Diệp Phi Vũ đã đoán được, nhưng trong mắt anh ta vẫn thoáng lên một chút không đành.

Từ Nam Phương cười lạnh: “Chiêu này làm sao? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi dùng không đúng ư?”.

Tài xế nghiêng đầu liếc nhìn về ghế sau, nghe cuộc đối thoại không đầu không cuối của họ, anh ta chợt cảm thấy bầu không khí ngột ngạt một cách đáng sợ, tựa như có một luồng gió lạnh vừa thổi qua sau lưng.

“Không phải không đúng, chỉ có điều, một cô gái yếu ớt như cô lại dám dùng khổ nhục kế, sự quyết tâm này của cô khiến tôi thấy thật đáng sợ”. Diệp Phi Vũ nhìn sang Từ Nam Phương ngồi bên cạnh, cánh tay cô đang nâng lên đã bị sưng lên bồng bồng.

“Cô gái yếu ớt?”, Từ Nam Phương cười, “Tôi mà cũng được tính là một cô gái yếu ớt sao? Lúc mười ba tuổi, tôi vẫn là một cô bé con không hiểu chuyện, chỉ biết bám theo cha làm nũng. Nhưng đã mười năm trôi qua rồi, tôi từ lâu đã không còn là một con nhóc nữa...”. Quá khứ rõ mồn một hiện lên trước mắt, có thể bình an sống trong cung mười năm, có thể từng bước leo lên vị trí cao hơn, nhận được ân sủng của Hoàng thượng mà không bị kẻ khác hãm hại, Từ Nam Phương không biết đã chứng kiến biết bao nhiêu oan khuất tanh mùi máu, đã chịu đựng bao nhiêu thứ, cũng không biết tay mình đã chảy bao nhiêu máu.

Chẳng qua chỉ là tự làm bị thương tay mình, chảy có chút máu mà thôi, hiện giờ, vết thương nhỏ này đối với cô mà nói chỉ như muối bỏ bể, nào có đáng kể. Từ Nam Phương lạnh lùng cười, trong hậu cung, chỉ cần đi nhằm một bước thì e rằng cả chín họ sẽ bị thiệt mạng, những đen tối, những vinh nhục trong đó, người thời nay không thể hiểu hết được.

Từ Nam Phương bình ổn lại tâm trạng, lạnh lẽo nhìn Diệp Phi Vũ: “Nếu tôi không làm vậy, đến Bắc Kinh rồi tôi làm sao có thể thuận lợi tiếp cận anh ta, đúng không?”.

Cô mỉm cười với Diệp Phi Vũ, nụ cười chưa đựng nổi chua xót xen lẫn quyết tâm.

Thượng Quân Trùng là một người mềm lòng, mặc dù trên máy bay có thể khiến anh ta và Ngô Thi Hủy gây gổ, nhưng ít nhiều gì anh ta cũng đã thỏa hiệp. Thực ra, Thượng Quân Trùng không hề thấy mắc nợ cô, chẳng qua anh chỉ đồng cảm với cô mà thôi, vậy nên, khi tới Bắc Kinh, Thượng Quân Trùng nhất định sẽ lại nghe theo lời Jim, không gặp mặt cô nữa. Nếu muốn giữ lại một cơ hội, cách tốt nhất chính là Thượng Quân Trùng cảm thấy áy náy với mình.

Anh càng hồ thẹn, trong đầu sẽ càng nhớ tới chuyện của cô. Với sự tốt bụng của Thượng Quân Trùng, dù cho Jim khuyên can cũng không có tác dụng, ngược lại sẽ chọc giận anh, khiến anh càng thêm quyết tâm muốn bù đắp cho cô.

Khổ nhục kế của Từ Nam Phương có hiệu quả thế nào, Diệp Phi Vũ đương nhiên nhìn ra được. Từ sau lúc xuống máy bay, Thượng Quân Trùng không nói dù chỉ một tiếng với Ngô Thi Hủy, Ngô Thi Hủy cũng không ngồi cùng xe với anh. Thế nhưng, Diệp Phi Vũ vẫn cảm thấy run sợ trước cách làm của cô: “Cô muốn có khối thiên thạch kia đến vậy sao?”.

“Đừng! Tôi nhất định phải quay về!”, nếu như cả đời này không biết khối thiên thạch đó ở đâu, có lẽ cô sẽ phó mặc cho số phận, sống kiếp phù du trôi dạt giữa thế giới xa lạ này. Nhưng giờ cô đã biết tung tích của khối thiên thạch, tất cả những gì cô có thể làm chính là tìm mọi cách để lấy lại nó, bởi vì cô không thể để một mình cạch ở cái nơi hang hùm miệng sói kia được.

Làm bạn với vua như chơi với hổ, cô phải bảo vệ cha mình, đây là điều cô phải tận hiếu.

Cảm nhận được sự kiên định của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ cười nhạt: “Cô quyết tâm như vậy thì tốt”.

Hai người vừa ra khỏi bệnh viện đã trông thấy ngoài cửa xe có xe do Thượng Quân Trùng cử tới đón. Người lái xe giao chìa khóa cho Diệp Phi Vũ, anh ta gọi điện cho Thượng Quân Trùng nhưng điện thoại đã bị tắt máy.

“Chắc cậu ấy bận rồi”. Diệp Phi Vũ giải thích với Từ Nam Phương rồi mở cửa xe cho cô.

“Đi đâu bây giờ?”, Từ Nam Phương hỏi.

“Tới nhà Thượng Quân Trùng”. Diệp Phi Vũ nói, “Cô đã phải dùng tới cả khổ nhục kế, tôi sao nữ không giúp cô đây?”.

Từ Nam Phương cười lạnh, rốt cuộc là ai giúp ai, trong lòng anh ta rõ hơn cả.

Xa chạy, hai người đều lặng thinh. Diệp Phi Vũ thờ ơ nói: “Hình như bây giờ cô không say xe nữa thì phải, chắc là do ngồi xe và máy bay nguyên một

ngày rồi nên giờ không còn cảm giác nữa”.

Từ Nam Phương ngồi bên cạnh không lên tiếng.

Phía trước đèn kịc bỗng bừng phát ra ánh sáng chói mắt, khiến cả Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đều vội nhắm mắt lại. Diệp Phi Vũ vội vàng dừng xe, lúc định thần lại đã thấy lối đi bị một chiếc xe màu đen có rèm che chắn ngang, đằng sau còn có một chiếc limo trắng. Chiếc limo tiến lên một chút rồi dừng lại, cả Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đều cảm thấy kỳ lạ. Diệp Phi Vũ dặn Từ Nam Phương không được xuống, sau đó anh ta một mình ra khỏi xe, định một mình đi ra xem tình hình phía trước ra sao.

Cửa chính giữa chiếc limo bất ngờ mở ra, một vật thể màu trắng lao vọt ra khỏi cửa, Từ Nam Phương chăm chú nhìn theo, hóa ra là một con mèo Ba Tư với bộ lông dày trắng như tuyết; trong cặp mắt đó một chiếc ánh biếc như màu nước biển, một chiếc như hổ phách hạng sang. Trong màn đêm tối, đôi mắt sáng như sao của nó thật mê hồn.

Từ Nam Phương biết loài mèo này, khi còn ở trong cung, cô thấy rất nhiều cung tần rảnh rỗi không có việc gì làm thường nuôi thú cưng, mèo Ba Tư có vẻ ngoài cao quý, rất được yêu thích trong cung.

Nhưng trong mắt Từ Nam Phương, đó chẳng qua chỉ là một con mèo trắng được xếp vào loại thượng đẳng trong các loại thượng đẳng. Loại mèo Ba Tư này thích nuông chiều, vô cùng khó nuôi, hơn nữa chúng còn khó sinh sản, rất quý hiếm. Người ngồi trong chiếc xe kia có vẻ quyền quý, giàu sang.

Từ Nam Phương đang mải suy nghĩ, thì một người từ trong chiếc limo bước xuống. Cô dựa vào ánh đèn xe để quan sát, trông thấy một thanh niên chừng mười tám, mười chín tuổi chạy vội hai bước đuổi theo con mèo, ôm vào lòng với vẻ yêu thương. Mái tóc dài của cậu ta bị gió thổi khẽ tung bay. Đèn xe bỗng bừng bật sáng, đúng lúc cậu ta quay đầu lại, bên gối tay lên che mắt. Khuôn mặt góc cạnh như hẻm núi hang sâu lộ ra trước mắt Từ Nam Phương.

Dưới màn đêm ngập tràn ánh đèn neon khiến khuôn mặt đó thật đối lập, sống mũi cao, lông mày rậm, bờ môi mỏng, nhưng có một vẻ cô đơn ngập tràn giữa hai hàng lông mày của anh, làn môi khẽ nhếch lên như tỏ thái độ chán ghét cuộc đời, thật sự hoàn toàn lạc lõng trong màn đêm rực rỡ của Bắc Kinh.

Đáng chú ý nhất chính là đôi mắt của cậu ta, rất giống với đôi mắt của con mèo cậu ta đang ôm, ánh mắt đầy thách thức và cao ngạo, nhưng có phần không giống với cao ngạo của Thượng Quân Trùng, mà nó mang theo một chút u buồn, một chút phẫn uất, là sự ngạo mạn, ngông cuồng của tuổi trẻ.

Cậu ta liếc nhìn qua chiếc xe thể thao mà Từ Nam Phương đang ngồi, trong mắt tựa hồ thấp thoáng một niềm vui sướng, thế nhưng khi trông thấy Diệp Phi Vũ đi ra, vẻ mặt trở nên vô cùng lạnh lùng. Cậu ta không thèm quay đầu lại, lập tức ôm con mèo lên xe.

Diệp Phi Vũ tới gần chiếc limo, nói gì đó với người ngồi bên trong, bộ dạng khúm núm kính cẩn. Từ Nam Phương nghĩ, trên xe chắc hẳn không chỉ có mình chàng thanh niên kia. Cô không nghe được Diệp Phi Vũ nói gì, chỉ thấy một lúc sau cửa sổ được kéo lên, chiếc xe chậm rãi lùi về phía sau. Một đoàn xe màu đen có rèm che lướt qua bên cạnh Từ Nam Phương, sau năm chiếc xe như thế mới đến lượt chiếc limo trắng, sau đó lại có năm chiếc xe đen hộ tống theo. Mãi đến khi đoàn xe nối đuôi nhau chạy khuất, Diệp Phi Vũ mới lên xe.

Từ Nam Phương chứng kiến cảnh tượng ấy liền đoán được thân thế của cậu thanh niên kia không tầm thường, cô dò hỏi: “Họ là bạn anh à?”.

Diệp Phi Vũ cười cười, hơi hột “ừm” một tiếng cho qua.

Thấy anh ta miễn cưỡng đáp cho có lệ, Từ Nam Phương không hỏi tiếp nữa. Vừa rồi có lẽ đoàn người trong xe trông thấy xe của Thượng Quân Trùng nên tưởng người lái xe là anh, xem vẻ mặt hệt hăng của người thanh niên kia cũng đoán được họ nhận nhầm. Từ Nam Phương biết Diệp Phi Vũ rõ ràng rất dè chừng mình nên không cố gắng hỏi. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt chợt bị che mờ bởi một tầng hơi nước.

Thấy Từ Nam Phương đột nhiên trở nên buồn bã không rõ nguyên do, Diệp Phi Vũ bấy giờ mới phát hiện hóa ra mình đã lái xe đưa cô tới quảng trường Thiên An Môn.

Dù lúc này đang là ban đêm nhưng nơi đây vẫn sáng trưng bởi ánh đèn, diện mạo Thiên An Môn hiện lên rõ rệt, Từ Nam Phương đảo mắt qua đã nhận ra được ngay.

Bởi vì xe chạy ban đêm, hơn nữa khung cảnh Bắc Kinh cũng thay đổi rất lớn, Từ Nam Phương lúc đầu còn cảm thấy vô cùng lạ lẫm với thành phố này, nhưng khi vừa tới Thiên An Môn, trái tim cô như bị bóp nghẹt. Đây chính là nơi cô ở gần mười năm, mười năm gió tanh mưa máu khiến cô nhớ như in diện mạo hoàng cung.

Đi ngang qua nơi này, Từ Nam Phương có cảm giác như mình đã cách xa nó đến mấy đời, à không, thật ra đúng là đã cách xa đến mấy đời rồi.

Diệp Phi Vũ nhận ra tâm tư của cô: “Nếu muốn vào thăm, mai tôi đưa cô đi”.

“Vào thăm? Chỗ này hiện giờ ai ở?”, giọng nói của Từ Nam Phương có phần kinh ngạc.

“Không ai ở, để cho người ta vào thăm, dạo chơi”. Diệp Phi Vũ quét ánh mắt qua cô, “Hóa ra cô ở đây à? Cô là công chúa? Hay phi tần?”.

Từ Nam Phương không trả lời. Một nơi từng là cấm địa thiêng liêng không thể xâm phạm, giờ đây đã trở thành chốn mua vui cho thiên hạ, phơi bày lộ liễu chẳng khác nào trò cười của thiên hạ. Thờ Thiên Môn năm xưa, hôm nay đã bị thay tên đổi họ, một mảnh vải treo đỏ trên nóc, trông thật sự buồn cười.

Diệp Phi Vũ tìm một nơi đỗ xe, vừa dừng xe lại, anh ta tỏ ra hiếu ý nhìn về phía Từ Nam Phương: “Tôi đưa cô ra ngoài xem nhé!”. Anh ta xuống xe, mở

cửa giúp cô.

Nhưng Từ Nam Phuong không có ý định xuống.

“Không cần đâu, càng không cần vào xem”. Giọng nói của cô đầy vẻ xa xăm, “Tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nhận, say này rồi tính đi”.

Lần này, Diệp Phi Vũ cảm thấy khó hiểu: “Chẳng lẽ cô không muốn biết bốn trăm năm nay, hoàng cung đã thay đổi thế nào ư? Không muốn biết sau khi cô rời khỏi đó, đã xảy ra những chuyện gì ư?”.

Trong tâm tưởng của Diệp Phi Vũ, nếu như Từ Nam Phuong đã biết mình xuyên qua thời gian thì ắt hẳn sẽ vô cùng lo lắng, sẽ nóng lòng muốn biết rốt cuộc trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Từ Nam Phuong không nghĩ như vậy, thậm chí còn có chút bài xích suy nghĩ của Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phuong buồn bã nói: “Tôi muốn biết nhưng lại không dám biết. Đôi khi biết quá nhiều, chưa chắc đã là chuyện tốt”.

Diệp Phi Vũ gật đầu: “Tôi hiểu rồi, chỉ vì cô quyết tâm muốn quay về nên cô không muốn để lịch sử cắt đứt lòng quyết tâm ấy của mình, cô vẫn còn vẩn vương nơi đó!”.

Từ Nam Phuong dờ dẫm nhìn Diệp Phi Vũ, chỉ có những người mưu cao kế sâu giống mình mới hiểu được ý nghĩ của mình. Cô xuống xe, đột nhiên hứng thú nhìn Diệp Phi Vũ, hỏi: “Anh biết thuật chiêm tinh không?”. Diệp Phi Vũ còn chưa trả lời, Từ Nam Phuong đã nói luôn: “Sinh lão bệnh tử của con người, tươi tàn tàn lụi của cỏ cây, hưng vong thịnh suy của một quốc gia, tất cả đều giống như bầu trời dày đặc sao này, đều có quy luật và vận mệnh riêng. Chỉ có điều, muốn dựa vào sức lực nhỏ bé của con người để thăm dò điều huyền bí trong đó, thực ra chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng, cô cũng khó khăn”.

Diệp Phi Vũ lặng yên nghe hết lời cô nói, vẻ mặt Từ Nam Phuong bỗng dưng trở nên u buồn: “Đời người giống như những vì sao, thuật chiêm tinh chính là dựa vào quá trình chuyển động của vì sao để suy đoán vận mệnh quốc gia hoặc con người. Nhìn thấy ngôi sao kia không?”. Cô chỉ vào một ngôi sao đứng lẻ loi giữa khoảng trời phía Tây Nam, mập mờ lúc sáng lúc tối, “Bính Hỏa Tử, Đỉnh Hỏa từng sinh, ngôi sao này chính là đại diện cho vận mệnh của tôi”. Cô chìa ngón tay cái và ngón trỏ làm thành một góc vuông, ngón trỏ chỉ về phía một ngôi sao mờ nhạt khác, nếu không tỉ mỉ quan sát thì sẽ không thể nhìn ra nó được. “Từ khi tôi biết xem sao tới giờ, tôi luôn theo dõi vì sao kia, hôm nay nó đã trở nên mờ mịt không sáng rõ, điều duy nhất tôi có thể làm là quy về bảo vệ vì sao đó”.

Từ Nam Phuong không rõ vì sao mình lại nói với Diệp Phi Vũ nhiều như vậy, có lẽ vì anh ta là người duy nhất có thể hiểu được mình, cô cũng không biết mình nói cho Diệp Phi Vũ nghe hay cho chính mình nghe. Nhưng khi vừa dứt lời, cô lập tức chui vào xe, đầu cũng không ngoảnh lại.

Diệp Phi Vũ có thể cảm nhận được lòng quyết tâm của Từ Nam Phuong, anh ta theo cô lên xe, hồ hởi nói: “Nếu tôi và cô đã có mục đích riêng của mình, tôi nhất định sẽ tận lực giúp cô lấy lại khối thiên thạch”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bạn thân

Thượng Quân Trùng có nhiều nhà riêng ở Bắc Kinh, nhưng thông thường anh hay ở trong khu chung cư Đốc Viên Bô gần công ty, khu này nằm ngay trung tâm thành phố, đi đâu cũng tiện. Thượng Quân Trùng mỗi lần rời khỏi công ty là lại tới đây nghỉ ngơi.

Diệp Phi Vũ lái xe tới cổng chung cư thì bị bảo vệ chặn lại bên ngoài, đành phải ngồi trong xe đợi Thượng Quân Trùng.

Hai người chờ đến tận hai giờ đêm, Diệp Phi Vũ đột nhiên nhớ ra chuyện gì, quay sang nói với Từ Nam Phuong: “Quân Trùng chắc sắp tới rồi, tôi đi trước, cô ngồi trong xe đợi cậu ấy”. Anh ta nói xong liền mở cửa xuống xe.

“Một mình tôi đợi anh ấy ư?” Giờ đã canh ba nửa đêm, Từ Nam Phuong có chút sợ hãi, vừa thấy Diệp Phi Vũ mở cửa đã vội giữ lấy tay anh ta.

Thế nhưng Diệp Phi Vũ không biết thương hoa tiếc ngọc như Thượng Quân Trùng, lạnh lùng nói: “Không phải cô muốn tiếp cận Thượng Quân Trùng sao? Bây giờ tôi tạo cơ hội cho cô và cậu ta được ở cùng một chỗ, nếu tôi còn ở đây thì chẳng phải cô nỗ lực vô ích rồi ư?”.

Nắm tay của Từ Nam Phuong dần dần buông lỏng, Diệp Phi Vũ nói rất đúng, anh ta đưa cô tới đây, chính là vì muốn cô và Thượng Quân Trùng có thể ở cùng nhau. Thượng Quân Trùng cảm thấy áy náy nên sẽ không để cô một mình ngồi trong xe, nhất định sẽ đưa cô vào nhà. Nếu Diệp Phi Vũ còn ở đây thì e rằng Thượng Quân Trùng sẽ bảo anh ta đưa cô đi.

Từ Nam Phuong nhìn theo Diệp Phi Vũ xuống xe. Anh ta giao cho cô chùm chìa khóa, hướng dẫn cô cách đóng cửa sổ và mở cửa, đến khi Thượng Quân Trùng xuất hiện còn biết cách xuống xe.

Diệp Phi Vũ đi thẳng không quay đầu lại, Từ Nam Phương chỉ còn cách cố gắng nén nỗi sợ hãi trong lòng, một mình ngồi đợi trong xe. Ngoài cửa sổ vang lên tiếng cộc cộc, cô giật nảy mình quay ra nhìn, thấy một cái đầu đang thập thò ngó vào trong. Ánh đèn đường phản chiếu vào khuôn mặt anh ta, là Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương vội đẩy cửa nhảy xuống xe, nước mắt thoáng trào ra như suối, nhào vào ngực Thượng Quân Trùng: “Cuối cùng anh cũng chịu tới, tôi một mình chờ anh ở đây sợ muốn chết”. Cơ thể Thượng Quân Trùng thật ấm áp.

Thế nhưng cô hưởng sự ấm áp trong lòng anh chưa được một giây đã bị đẩy ra. Thượng Quân Trùng hoảng hốt đánh mắt nhìn bốn phía, may mà không có ai trông thấy. Anh nghiêng đầu, trợ tròn mắt nhìn Từ Nam Phương với vẻ kinh ngạc: “Sao cô lại ở đây? Tên Phi Vũ kia đâu rồi?”.

Từ Nam Phương lau nước mắt nói: “Anh ta đưa tôi tới đây, không thấy anh đâu liền bỏ đi rồi”.

Thượng Quân Trùng tròn mắt tức giận, muốn mắng mấy câu nhưng trông thấy Từ Nam Phương như vậy lại không nổi mắng, anh tức tốc vào trong xe, sau đó lấy di động ra gọi tới một đây số. Điện thoại vừa được nối, Thượng Quân Trùng liền lớn tiếng mắng: “Này, cậu làm cái trò gì thế hả? Sao lại đưa cô ta tới nhà tớ?”.

Vừa nói, anh vừa liếc nhìn Từ Nam Phương ngồi bên cạnh, cô chỉ mím môi không lên tiếng.

Hai người ngồi rất gần nhau, màn đêm quá yên tĩnh, Từ Nam Phương có thể nghe rõ mồn một tiếng Diệp Phi Vũ vọng ra từ trong điện thoại: “Cậu giao xe cho tớ, không phải là muốn tớ đưa cô ấy tới chỗ cậu sao? Này, tớ đã ở đây đợi cậu cả thế kỷ rồi đây, bảo vệ chỗ cậu cũng thật là có trách nhiệm, lái xe của cậu thế mà còn không cho vào. Tớ đợi ở đây đến tận hai giờ mới đi đây...”.

Thượng Quân Trùng dở khóc dở cười: “Tớ bảo cậu đưa cô ấy về đây lúc nào? Này Phi Vũ, trước giờ cậu làm việc đều rất cẩn thận thế nên tớ mới nhờ cậu giúp, cậu đưa cô ấy tới nhà tớ khác nào cố ý tạo scandal cho tớ?”.

“Thì chính vì tớ nghĩ rằng cậu mà đi khách sạn thuê phòng mới càng dễ bị phóng viên bắt gặp nên mới...”, Diệp Phi Vũ giả vờ ngốc nghếch, nói với giọng vô tội.

“Tớ thuê phòng với cô ấy làm gì?, Thượng Quân Trùng cuống lên, giọng nói cũng cao hơn, nhưng sợ bị người khác nghe được, liền vội vàng đè nén âm thanh một lần nữa. Từ Nam Phương ngồi bên cạnh cúi đầu càng thấp.

“Khôn phải tớ đã nói với cậu rồi sao? Cô ấy chỉ là một người xem phim đến mụ mị đầu óc... Haizzz, thôi bỏ đi”. Thượng Quân Trùng liếc nhìn Từ Nam Phương, lời nói đến đầu môi lại nuốt trở về: “Cậu mau tới đưa cô ấy đi đi”.

“Tớ đang ở sân bay rồi”. Diệp Phi Vũ quyết tâm để Từ Nam Phương ở lại thì đương nhiên sẽ không để Thượng Quân Trùng được như ý, “Mai lãnh đạo thành phố Thái Nguyên tới thị sát công ty của cậu, nếu cậu không muốn để công ty xảy ra chuyện thì đừng có lôi kéo tớ. Tớ nói cho cậu biết, Quân Trùng, Từ Nam Phương này rất tốt, cậu thật là có mắt nhìn người đó”.

“Cậu nói vớ vẩn cái cóc khô gì thế?”, Thượng Quân Trùng có oan mà không làm được gì, hiện giờ ai cũng nghĩ rằng anh và Từ Nam Phương có quan hệ không ràng buộc.

“Ha ha!”. Tiếng cười của Diệp Phi Vũ truyền tới, “Có gì đâu, cậu phong lưu nổi tiếng trong giới giải trí, trẻ con mẫu giáo cũng biết, còn giả vờ với tớ làm gì. Có gì ngại mà không dám nhận chứ, lại còn nói người ta bị bệnh tâm thần, tớ thấy người ta cực kỳ bình thường ấy. Chẳng qua giống tớ một điểm là quê mùa chưa thấy được nhiều thứ trên đời này thôi, cậu mới không bình thường ấy, đối xử với người ta...”.

Không đợi Diệp Phi Vũ nói hết, Thượng Quân Trùng đã cúp máy. Có vẻ như trông chờ Diệp Phi Vũ đến đưa Từ Nam Phương đi là việc bất khả thi.

Thượng Quân Trùng bực bội ném di động đi, chiếc di động va vào cửa kính phát ra một tiếng động lớn. Từ Nam Phương co rúm người lại, dường như bị sự tức giận của Thượng Quân Trùng làm cho sợ hãi. Cô mở cửa xe, chợt nghe thấy Thượng Quân Trùng nói: “Cô làm cái gì thế?”.

Từ Nam Phương cúi đầu nói: “Tôi biết đã mang lại nhiều phiền phức cho anh, còn khiến cô Ngô hiểu lầm anh, tôi không nên ở lại đây nữa, tôi đi trước đây...”.

Mấy tiếng “cô Ngô” của Từ Nam Phương khiến Thượng Quân Trùng không kìm được mà nhớ tới tổn thương mà Ngô Thi Hủy gây ra cho cô. Bộ dạng hùng hổ của anh vui đi một nửa: “Cô có chỗ để đi à?”.

Từ Nam Phương im lặng không đáp.

Thượng Quân Trùng vừa nhìn đã biết cô căn bản không có nơi nào để đi. Anh tức giận nói: “Đóng cửa lại!”, rồi khởi động xe.

Anh không hề muốn đưa Từ Nam Phương về nhà nhưng giờ mà đưa cô tới khách sạn lại càng không thể, chẳng khác nào tự rước họa vào thân. Xe đi vào cổng chung cư, Thượng Quân Trùng hạ cửa kính xe xuống một chút để đưa thẻ từ ra vào cho bảo vệ kiểm tra. Vừa trông thấy mặt anh, bảo vệ đã nhanh nhẹn chạy tới giữ cửa và nhận thẻ, còn ngó vào trong xe.

Thượng Quân Trùng cực kỳ gượng gạo, mặc dù nhân viên bảo vệ rất hiểu quy tắc công việc nhưng anh vẫn cảm thấy như mình vừa làm điều gì xấu. Vừa được bảo vệ cho phép, anh liền tức tốc lái xe chạy vào bên trong.

Thượng Quân Trùng đi trước dẫn đường, Từ Nam Phương xách một túi đồ lớn theo sau. Một người rón ra rón rén sợ bị bắt gặp, một người lóng ngóng

vụng về chẳng khác nào nàng dâu từ thôn quê mới lên.

Thế nhưng điều không mong muốn nhất vẫn xảy ra.

Cửa thang máy vừa mở, hai người liền đụng mặt một đôi vợ chồng trung niên đi xuống. Cặp kính râm của Thượng Quân Trùng không cản được cái nhìn tò mò của họ. Dù khu chung cư này đều là những người giàu có nhưng ngôi sao như Thượng Quân Trùng vẫn rất thu hút sự chú ý của người khác.

Người phụ nữ trung niên chủ động lên tiếng: “Chào buổi sáng”. Bà ta vừa nói vừa né sang một bên.

Thượng Quân Trùng nghĩ thầm trong đầu, mới có năm giờ sáng, sớm thế này không biết sao đã có người đi ra ngoài.

Anh cao ngạo gật đầu rồi đi vào thang máy. Từ Nam Phương vẫn đứng bên ngoài không nhúc nhích.

Thượng Quân Trùng vốn dĩ không muốn để người khác bắt gặp nhưng hiện giờ Từ Nam Phương đứng bất động ở đó, lại còn mang theo một túi đồ lớn như vậy, chẳng khác nào đã khai rõ, không khỏi khiến người khác dòm ngó.

Thượng Quân Trùng đứng trong thang máy liếc mắt với Từ Nam Phương, ý bảo cô mau chóng đi vào, nhưng Từ Nam Phương thấy căn phòng nhỏ tí bao kín bốn phía như vậy, thật sự không hiểu Thượng Quân Trùng vào đó làm gì.

Phụ nữ vốn có tính tò mò, người đàn bà kia cũng không ngoại lệ, bà ta cứ đứng bên cạnh Từ Nam Phương liếc nhìn Thượng Quân Trùng trong thang máy.

Thượng Quân Trùng lại càng căng thẳng, mắt nháy liên tục, cố tình vờ như không quen biết Từ Nam Phương: “Cô có muốn lên tầng không? Không thì để tôi đóng cửa”. Nói xong, anh liền ấn nút đóng thang máy.

Thượng Quân Trùng làm vậy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Mấy lời vừa rồi nói ra còn ai nghe ngoài Từ Nam Phương.

Người phụ nữ trung niên nhìn họ bằng ánh mắt chế nhạo, sau đó bị ông xã mình lôi đi.

Thấy cửa sắp bị đóng lại, Từ Nam Phương vội hô lên: “Chờ tôi với, Danny!”.

Lúc này Thượng Quân Trùng quả thực đã bị Từ Nam Phương chọc cho điên lên: “Tôi đã nói rồi, cô đừng gọi tôi là Danny nữa!”. Anh vừa dứt lời liền bị người phụ nữ trung niên kia quay đầu lại nhìn, anh bực mình lôi Từ Nam Phương vào trong.

Từ Nam Phương kêu “Oái” một tiếng, Thượng Quân Trùng vội buông tay, khuôn mặt cô đầy vẻ thống khổ. Bấy giờ anh mới nhận ra vì quá nóng vội nên mình đã túm phải cánh tay bị thương của cô. Con thịnh nộ đang bùng phát trong anh đành phải ngậm ngùi nuốt vào trong.

Anh ấn nút đóng cửa, thang máy chuyển động lên trên. Từ Nam Phương chợt cảm thấy thân thể mất thăng bằng, tuy rất muốn biết chuyện gì đang diễn ra nhưng thấy vẻ mặt khó coi của Thượng Quân Trùng lại không dám hỏi.

Căn hộ của Thượng Quân Trùng nằm ở tầng ba mươi sáu, cũng chính là tầng cao nhất của tòa nhà. Anh mở cửa để Từ Nam Phương vào trong, rồi đóng cửa lại, nói với cô: “Cô cứ ở đây một đêm đã, mai tôi thu xếp giúp cô”.

Từ Nam Phương gật đầu, trong lòng trộm cười Thượng Quân Trùng này quá ngây thơ, mời vào thì dễ nhưng đuổi ra thì khó, anh đã đưa cô tới đây, lại còn muốn đá cô ra ngoài, sợ rằng không dễ dàng như vậy.

Từ Nam Phương học theo Thượng Quân Trùng, tháo giày ra, giẫm chân xuống nền nhà.

Thượng Quân Trùng lấy một đôi dép đi tông nhà ném tới trước mặt cô, nhận lấy túi đồ trong tay cô rồi đi vào trong nhà.

Từ Nam Phương đứng ngoài cửa quan sát căn phòng của Thượng Quân Trùng, điều kiện còn hơn cả khách sạn Sơn Tây, đồ đạc xa hoa lộng lẫy, chỉ có điều hầu hết là màu đen hoặc đỏ sẫm, từng mảng màu như muốn làm nhức mắt người khác. Từ Nam Phương cảm thấy không được quen cho lắm.

“Này, qua đây!”, Thượng Quân Trùng gọi, Từ Nam Phương vội vàng chạy vào trong. Căn hộ của anh không quá rộng, nhìn đi nhìn lại, vừa vào cửa là phòng ăn và phòng khách, ngoài ra còn có ba phòng nữa.

Thượng Quân Trùng đem hành lý của Từ Nam Phương vào một phòng ngủ cho khách, nói: “Cô ngủ ở đây”. Anh ngập dài một cái, có lẽ từ lúc lên lầu đến lúc vào nhà đã cảm thấy buồn ngủ, đầu óc mệt mỏi, đôi mắt vốn tinh nhanh đã không còn lanh lợi, vẻ mặt đầy uể oải.

“Tôi đi ngủ trước đây, có chuyện gì mai rồi nói”. Nói xong, anh dụi mắt, đi sang căn phòng kế bên. Từ Nam Phương theo ra ngoài nhưng Thượng Quân Trùng đã đóng cửa sầm lại.

Từ Nam Phương hải lòng quay lại phòng mình. Lúc cởi quần áo nằm lên giường, ngoài cảm giác đau nhức ở cánh tay, cô còn có cảm giác bình yên, có lẽ chỉ khi ở bên cạnh một người không mưu không kế như Thượng Quân Trùng, cô mới có thể an tâm.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh mình ngã nhào vào lòng Thượng Quân Trùng, mặt cô chợt nóng ran. Cô không biết vì sao mình lại chẳng do dự mà lao vào lòng anh, liệu có thật chỉ vì muốn giữ được trái tim anh hay không?

Đêm nay là một đêm ngủ ngon của Từ Nam Phương. Lúc cô tỉnh lại đã là buổi trưa, ánh mặt trời xuyên qua lớp rèm cửa chiếu thẳng vào trong phòng, ấm áp dễ chịu. Cô mặc quần áo, qua loa vuốt lại mái tóc rồi đi vào phòng vệ sinh.

Chỉ có điều, khi cô vừa bước vào cửa liền xảy ra một chuyện không nên xảy ra. Cô hét lớn một tiếng, khiến Thượng Quân Trùng đang đứng quay mặt về phía bồn cầu bị dọa một trận mất mật. Anh quay đầu lại, đối diện với cô.

Từ Nam Phương ngây người nhìn Thượng Quân Trùng, ánh mắt chậm chạp không biết làm sao rời khỏi cơ thể anh. Thượng Quân Trùng cũng thất kinh, một tay kéo quần, một tay nắm lấy vật từ trong quần ra, đối mặt với Từ Nam Phương.

A! Cô là ai?”, Thượng Quân Trùng dường như đã hoảng hốt đến mức hồ đồ nên mới chào đầu bằng một câu nói như thế.

Anh cuống quýt mặc lại quần cẩn thận, cố tỏ ra trấn tĩnh đẩy nắp bồn cầu. Tiếng nước xả ào ào tạm thời che giấu vẻ chột dạ của anh.

Anh nhìn bộ mặt xám xịt của Từ Nam Phương, giận dữ nói: “Sao cô lại ở đây?”.

Cuối cùng Thượng Quân Trùng cũng nhận ra cô là ai, nhưng nãy giờ Từ Nam Phương vẫn chưa hoàn hồn lại. Đến khi anh huých nhẹ vào cánh tay bị thương của cô, cô mới giật mình như tỉnh khỏi giấc mộng.

“Người bị hại là tôi, cô đàn người ra đây làm cái gì?”, Thượng Quân Trùng quả thực đã bị chọc cho tức điên lên.

Từ Nam Phương vừa mới có phản ứng trở lại, nghe được câu nói của v, liền xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, nhả mặt đáp: “Sao anh không đóng cửa?”.

“Này này, đây là nhà tôi, trong nhà chỉ có một mình tôi, tôi đi WC thì cần cóc gì phải đóng cửa?”, Thượng Quân Trùng giận dữ nói, “O, khoan đã, sao cô lại ở trong nhà tôi?”. Anh càng nói càng hồ đồ.

Từ Nam Phương trả lời: “Chính anh đưa tôi về đây chứ ai?”.

“Tôi đưa cô về?”, Thượng Quân Trùng kinh ngạc, nhưng sau một lúc nghĩ lại, nhớ ra đúng là có chuyện này. Anh lăm bằm trong miệng: “Xem ra hôm qua tôi quá mệt mất rồi”.

Từ Nam Phương không tiếp lời, chính cô cũng bị “bắn mất” mà vẫn phải nén giận. Chuyện vừa rồi thật sự là ngoài ý muốn, mặc dù cô đã từng nghĩ tới hạ sạch phải dùng sắc để đối phó với Thượng Quân Trùng, nếu nhất định phải xài tới thủ đoạn này, hai người “không mảnh vải che thân” đối diện với nhau là chuyện khó tránh khỏi, thế nhưng tình thế xấu hổ như vừa rồi, quả thực cô không ngờ tới.

Từ Nam Phương xoay người, đi tới bồn rửa mặt đằng trước, cầm lấy cốc định súc miệng. Thượng Quân Trùng theo sau cô, lên tiếng: “Cô cầm cốc của tôi làm gì?”. Giọng điệu dọa người của anh khiến Từ Nam Phương vội vàng buông chiếc cốc xuống. Thượng Quân Trùng tròn mắt: “Đêm qua cô có dùng cốc của tôi không đấy?”, anh liếc nhìn chiếc cốc còn dính nước mà chiếc khăn mặt ướt sũng của mình.

“Tôi, tôi không biết...”

Đối với bộ dạng này của Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng trước giờ hoàn toàn chịu chết. Anh cầm lấy cái cốc và bàn chải đánh răng duy nhất, đặt vào tay cô: “Hôm nay ban ngày tôi không bận việc gì, cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi”.

Thấy cô không trả lời, anh hỏi lại lần nữa.

Từ Nam Phương đành nói: “Tùy anh, đi đâu cũng được”.

Thượng Quân Trùng đã đi vào phòng của cô, nói vọng ra: “Cô thu dọn đồ đạc lại đi đã...”, đang nói dở, anh đột nhiên im bật. Từ Nam Phương đoán được Thượng Quân Trùng chắc hẳn đã trông thấy thuốc và băng gạc của mình.

Lúc đi ra, về mặt Thượng Quân Trùng đã không còn hung hãn như ban nãy, anh tới trước mặt cô, dịu dàng hỏi: “Sao bệnh viện kê nhiều thuốc cho cô như thế? Chẳng phải đã nói là không quá nghiêm trọng rồi sao? Thật ra rất nặng phải không?”. Trong mắt anh, Từ Nam Phương là kiểu người sẵn sàng ngậm đắng nuốt cay.

Cô lắc đầu: “Không có gì, chỉ là vết thương nhỏ”.

Lúc này Thượng Quân Trùng mới có thể giải thích với Từ Nam Phương chuyện lúc trước: “Việc này đều do Ngô Thi Hủy không tốt. Có điều cô ta tiểu thư quen rồi nên mới trút giận lên đầu cô... Cô uống thuốc chưa?”. Giọng nói của anh nhỏ nhẹ như chú cừu nhỏ.

Từ Nam Phương lại lắc đầu: “Tôi không biết nước ở đâu>”.

Thượng Quân Trùng đi lấy nước, vừa đi vừa nói: “Không biết có thể hỏi tôi cơ mà, không uống thuốc vào là bị nhiễm trùng đấy”.

Anh dúm cốc nước vào tay cô, khiến cô có phản kinh ngạc.

“Lát nữa nhớ uống đấy!”.

Từ Nam Phương tròn mắt nhìn Thượng Quân Trùng: “Anh đối xử với tôi như vậy, tôi không quen”.

Tuy nhiên, Thượng Quân Trùng cũng chỉ dè dặt được một chốc một nhát: “Đã được quan tâm còn nhiều lời!”. Chợt cảm thấy câu nói của mình có phần gượng gạo, anh lấy lại trạng thái bình thường hỏi: “Lát nữa cô đi đâu? Người nhà của cô ở đâu để tôi đưa cô tới tìm họ?”.

Từ Nam Phương liếc nhìn anh: “Tôi không có người thân ở đây”.

Thượng Quân Trùng dò người: “Thế sao cô còn tới Bắc Kinh?”.

Từ Nam Phương sợ sệt lắc đầu: “Tôi không biết đi đâu, cũng không biết tại sao lại theo cách anh tới Bắc Kinh”.

Thượng Quân Trùng đảo mắt, hai hàm răng nghiến ken két: “Lại là chủ ý của cái tên Diệp Phi Vũ kia!”. Anh ta chẳng khác nào đã rước thêm phiền phức cho Thượng Quân Trùng.

“Thế gia đình cô ở đâu?”

Hai mắt Từ Nam Phương đã ngập nước: “Tôi không có nhà...”.

Tuy rằng bất đắc dĩ nhưng Thượng Quân Trùng cũng không nhắc tới chuyện này nữa, lúc này dạ dày anh đã lên tiếng biểu tình. Anh vừa rửa mặt vừa nói với Từ Nam Phương: “Đội tọe nữa rồi đi ăn cùng tôi”.

Từ Nam Phương đứng phía sau gạt đầu, nhưng không biết phải chờ bao lâu. Cô quan sát Thượng Quân Trùng vừa đứng vừa vuốt lại tóc, vừa dùng chất gì đó bôi đầy mặt, mắt nguyên nửa tiếng đồng hồ, sau đó anh quay vào phòng ngủ thay quần áo, lại tốn gần một giờ.

Từ Nam Phương đứng chờ đến sốt ruột, nghĩ bụng đào kép quả nhiên là đào kép, chỉ biết dựa vào bề ngoài. Thượng Quân Trùng này ưa nhìn, đáng tiếc đầu óc quá đơn giản.

Cô buồn chán đi loang quanh trong căn hộ, phát hiện ra một căn phòng chứa rất nhiều nhạc cụ. Cô không hiểu về nhạc cụ phương Tây nhưng nhạc cụ Trung Quốc thì có biết chút ít. Cô cầm lấy cái huyền, đặt bên môi, một khúc nhạc xa xăm đầy thể lương chậm rãi vang lên, lúc thì như một dòng suối nhỏ không biết từ đâu đang cuộn cuộn chảy xiết, lúc lại bỗng bẽn lẽn như những vạt mây đang trôi lững lờ phía chân trời.

Từ Nam Phương nhắm mắt lại lắng nghe tiếng nhạc, bỗng dưng cảm nhận được sau lưng có người, cô dừng thổi, quay đầu lại đã thấy Thượng Quân Trùng đứng đấy từ lúc nào, vẻ mặt tươi tỉnh.

(*Huyền: Nhạc khí làm bằng đất, hình quả trứng, có sáu lỗ)

“Sao không thổi nữa?”, Thượng Quân Trùng hoàn toàn không ngờ Từ Nam Phương còn biết chơi nhạc cụ, “Cô biết thổi huyền à?”.

Từ Nam Phương thẹn thùng cười: “Lúc nhỏ tôi lang thang bên ngoài với cha, rảnh rỗi thường thổi cái này”. Thực ra, phụ nữ khi vào trong cung, cảm kỳ thi họa, có cái nào không biết? Miễn là Hoàng thượng thích, họ đều phải học cho bằng giỏi mới thôi. Chỉ có tính thông mọi thứ như thế mới đáp ứng được nhu cầu của Hoàng thượng, mới không bị người khác đá bay.

“Cái huyền này cô thấy thế nào?”

Từ Nam Phương ngẫm nghĩ một lúc mới đáp: “Chế tác tốt, âm rất chuẩn, nhưng mà huyền vốn là nhạc cụ cổ, càng cũ càng tốt. Cái huyền này mới làm, rất khó tạo được âm điệu xa xưa, nếu như đem chôn xuống đất chừng hai năm, đảm bảo lúc lấy ra thổi sẽ đạt được hiệu quả rất tốt”.

Thượng Quân Trùng kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt hiện lên vẻ thích thú: “Không ngờ cô còn biết những điều này”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Diện mạo mới

Từ Nam Phương thẹn thùng cúi đầu: Cũng không thông thạo lắm, chỉ biết qua loa vậy thôi. Ví dụ như thứ này tôi còn chưa thấy bao giờ”. Cô vừa nói vừa chỉ vào mấy thứ nhạc cụ phương Tây.

Thượng Quân Trùng cười ha ha mở hộp đàn violon ra, nói với Từ Nam Phương: “Đây là đàn violon, là thứ nhạc cụ tôi thích nhất, bởi vì âm thanh của nó như tiếng người, mềm mại, ấm áp, lại du dương và vang dội, có thể biểu đạt được muôn vẻ cảm xúc của con người”.

Thượng Quân Trùng hào hứng giới thiệu với Từ Nam Phương từng loại nhạc cụ, miêu tả tỉ mỉ âm thanh của mỗi loại ra làm sao, lúc này dường như không còn cảm thấy khó chịu nữa, trái lại vô cùng nhiệt tình.

Từ Nam Phương rõ ràng đã đuối đến mềm nhũn cả chân nhưng vẫn phải giả vờ khiêm tốn học hỏi, chăm chú đứng phía sau xem Thượng Quân Trùng biểu diễn, sau đó còn đưa ra những lời bình luận của mình. Ý kiến của cô hoàn toàn không như những lời đánh giá của giới chuyên môn hay lời tán thưởng của người hâm mộ mà Thượng Quân Trùng từng được nghe. Những gì cô nói đều là cảm xúc mà cô nắm bắt được trong tiếng nhạc, mỗi câu mỗi từ đều “hợp tình hợp lý”.

Thực ra, khiến người khác vui vẻ xưa nay luôn là sở trường của Từ Nam Phương. Cô nhìn cả căn phòng chứa đầy nhạc cụ, tất cả đều được Thượng Quân Trùng giữ gìn rất cẩn thận, lại nghĩ tới thân phận đào kép của anh, đương nhiên đoán ra được anh thích nhất cái gì.

Thượng Quân Trùng say sưa nói, đến nỗi chuông điện thoại reo cũng không nghe ra, Từ Nam Phương nhắc nhở, anh mới định thần lại.

Thượng Quân Trùng đi ra ngoài một lúc rồi quay vào nói: “Jim tới rồi, đi ăn thôi, lát nữa về tôi giới thiệu với cô tiếp”.

Hai người đi xuống lầu, Jim vừa trông thấy đã giật mình: “Sao cô ta lại ở đây?”.

Thượng Quân Trùng đảo mắt nhìn Từ Nam Phương, đi thẳng ra ngoài cửa, đáp nhanh một câu: “Chuyện dài lắm, một lời khó nói hết”.

Nhưng Jim không chịu cho qua: “Này, Danny, cậu điên rồi à? Cậu có biết công ty đã tốn kém biết bao nhiêu mới im được chuyện xảy ra ở Sơn Tây không hả? Bây giờ cậu lại đi ăn cùng cô ta, cậu còn chưa đủ rắc rối hay sao?”.

Thượng Quân Trùng đứng trước ô tô Jim lái tới, thờ ơ liếc nhìn anh ta: “Chính vì tôi sợ rắc rối nên tôi mới gọi anh đi cùng, nếu không tôi cần trợ lý để làm gì chứ?”.

Xe của Jim là một chiếc Benz màu đen, ở Bắc Kinh có rất nhiều xe như vậy, nên đi ra ngoài cũng sẽ không gây chú ý như chiếc xe thể thao hai ghế của Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng đứng trước cửa xe, gất lên: “Này, mở cửa đi, anh muốn để cho người ta nhìn thấy đã mất mới thôi à?”.

Jim nghe vậy, dù không muốn cũng buộc phải làm theo, điều duy nhất anh ta có thể làm chính là để Từ Nam Phương ngồi ghế trước, Thượng Quân Trùng một mình ngồi ở hàng ghế sau.

Jim không muốn để Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương ngồi ghế trước, Thượng Quân Trùng một mình ngồi ở hàng ghế sau.

Jim không muốn để Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương cùng lúc lộ diện nên vừa lái xe vừa nghĩ cách: “Giờ đã là ba giờ rồi, ăn trưa thì muộn mà ăn tối thì sớm, hay là mua tạm cái gì lên xe ngồi ăn, tối rồi đi ăn nữa?”.

Đề nghị này được Thượng Quân Trùng hoàn toàn tán thành, xe vừa chạy ra ngoài, anh liền bảo Jim đi mua hamburger KFC và cô-ca. Từ Nam Phương nhìn chiếc hamburger, không cảm thấy muốn ăn chút nào, lại thêm chút rau xà lách kẹp bên trong, càng không hiểu vì sao Thượng Quân Trùng có thể nuốt trôi.

Thấy cô tách từng miếng ăn, vẻ mặt nhăn nhó như uống thuốc đông y, Thượng Quân Trùng lắc đầu.

Cảm nhận được ánh mắt kỳ quái phóng về phía mình, Từ Nam Phương lên tiếng: “Sao... sao thế?”.

Thượng Quân Trùng nói: “Tên Phi Vũ này nết mũi có vấn đề thật rồi, sao lại mua cho cô bộ quần áo kia chứ?”, anh vô duyên cô vớ câu bản, quay đầu nói với Jim, “Chúng ta về công ty đã, cậu đưa cô ấy đi mua bộ đồ khác để thay, nếu không tối đi ăn cùng nhau mất mặt lắm, tối đi luyện thanh”. Nhân lúc xe mới chạy chưa xa, Thượng Quân Trùng nói với Jim.

Jim thật sự không dám tin vào lỗ tai mình, Thượng Quân Trùng lại dám đưa mỗi họa này tới công tu? Liệu có phải Thượng Quân Trùng bị tủy não rồi không? Nhưng nghe cách nói chuyện của Thượng Quân Trùng không giống như đang nói giỡn chút nào, hơn nữa còn hào hứng thúc giục Jim.

Mặt Jim biến sắc, anh ta quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương. Thấy hai má cô đỏ ửng, Jim đột nhiên nghĩ tới chuyện hai người họ hôm nay cùng từ trong nhà Thượng Quân Trùng đi ra, liệu có phải họ đã...

Không suy nghĩ nữa, Jim lái xe vào bãi đỗ rồi buồn bực dẫn Từ Nam Phương lên lầu.

Thang máy chỉ có hai người họ, Từ Nam Phương đứng sau Jim, nhìn cánh cửa thang máy sáng choang chiếu vào khuôn mặt u ám của anh ta. Thấy Jim dường như vừa hạ quyết tâm, rút điện thoại ra, Từ Nam Phương vội vàng lên tiếng: “Xin lỗi, tôi không nên nói như vậy trước mặt những người kia”. Cô biết ý đồ của Jim, lúc này Thượng Quân Trùng không có ở bên cạnh, vì muốn tốt cho anh, có thể Jim sẽ tìm người đưa cô đi nơi khác, khiến cô về sau sẽ không gặp được anh nữa. Đề phòng ngừa chuyện này, Từ Nam Phương chỉ có thể giả vờ đáng thương: “Cần tôi đi nói rõ với bọn họ không?”.

Jim hừ lạnh: “Bây giờ cô nói xin lỗi thì được cái cóc khô gì? Cô định nói rõ thế nào chứ? Rốt cuộc cô là ai? Tôi nghĩ cô không phải người của Mika đúng không? Cô cứ quần lấy Danny như vậy làm gì? Vì tiền ư? Hay vì muốn nổi tiếng?”.

Từ Nam Phương dùng ánh mắt vô tội nhìn Jim: “Không phải tôi muốn tiền, tôi... chỉ là không có nơi nào để đi mà thôi”.

Đương nhiên Jim không tin: “Danny là người suy nghĩ giản đơn, cô đừng coi tôi là thằng ngốc. Cô nói đi, bao nhiêu tiền? Cô muốn bao nhiêu mới chịu rời khỏi Danny? Hai trăm nghìn tệ? Năm trăm nghìn tệ?”.

Từ Nam Phương một mực lắc đầu.

Thang máy mở ra, Jim lại ấn nút đóng cửa vào: “Này, một kẻ quê mùa như cô lòng tham cũng quá lớn rồi đấy! Giá chót, hai triệu tệ! Nếu cô còn không chịu từ bỏ ý đồ thì tôi sẽ tìm người xử cô”. Sắc mặt nghiêm nghị của Jim xoẹt qua người cô, Từ Nam Phương đương nhiên hiểu hàm ý của anh ta.

Jim và Thượng Quân Trùng quả nhiên khác nhau một trời một vực, Từ Nam Phương cười nhạt. Mặc dù Jim không quá thông minh nhưng cũng không hề ngây thơ như Thượng Quân Trùng. Thượng Quân Trùng không hiểu sự hiểm ác lòng người và coi cô là một kẻ tâm thần đáng thương. Nhưng ngược lại, qua câu chuyện ở bệnh viện lần trước, gã Jim này đã khẳng khái cho rằng cô có mưu đồ. Hôm nay lại bắt gặp cô ta đi ra từ căn hộ của Thượng Quân Trùng, anh ta càng thêm hiểu rõ rắp tâm của cô.

Jim chưa từng dành cho Từ Nam Phương một chút thiện cảm nào, cũng chưa bao giờ thương hại cô, thế nên tâm trí anh ta sẽ không bị rối loạn, quan sát mọi thứ sẽ rõ ràng hơn Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương biết mình không thể che mắt Jim như che mắt Thượng Quân Trùng, nhưng cô vẫn khốc lóc nói: “Tôi không đi, thế nào tôi cũng không đi! Hôm qua tôi và Quân Trùng đã... Tôi nhất định sẽ không rời khỏi anh ấy...”. Cô cố tình nói lấp lửng, nhưng vẫn khiến Jim hoảng sợ.

Bởi vì đây là công ty, người qua người lại rất nhiều.

Cửa thang máy mở ra, lần này Jim không dám nán lại nữa. Anh ta kéo Từ Nam Phương vào phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, rồi quăng cả túi xách lẫn di động lên mặt bàn, khiến chồng tài liệu cao ngất bị đổ, rơi lộn xộn trên đất.

“Cô chưa thấy quan tài chưa đồ lệ phải không? Cô cho rằng lên giường với Danny là có thể uy hiếp được cậu ấy sao?”, Jim cười lạnh, “Cô tưởng tôi không dám động vào cô à? Cho cô tiền đã là nể nang cô lắm rồi”.

Từ Nam Phương hai mắt đã đầm lệ: “Vì sao cứ nhất định phải chĩa vào tôi như vậy? Nếu là vì tôi làm ảnh hưởng tới Quân Trùng, tôi có thể ra mặt giải thích, vì sao cứ phải ép tôi đi? Tôi không đi!”. Nói xong, Từ Nam Phương chạy lại phía cửa sổ, hai tay bám chặt vào bệ cửa sổ không chịu rời.

Jim đi về phía cô nhưng Từ Nam Phương đã nhanh chóng đổi hướng, cô cầm lấy chiếc điện thoại bị Jim ném trên bàn. Mục tiêu của cô vốn dĩ là chiếc điện thoại này. Vì Jim đứng gần bàn nên trước hết cô phải dụ anh ta ra chỗ khác sau đó nhanh chóng chạy tới.

Từ Nam Phương cầm điện thoại trong tay, nói với Jim: “Nếu anh muốn đuổi tôi đi, tôi sẽ nói với Thượng Quân Trùng, bảo anh ấy đuổi anh đi trước”.

Thực ra cô chỉ trông thấy Thượng Quân Trùng và Jim dùng vật nhỏ như cái hộ này để nói chuyện với người khác, còn làm như thế nào để gọi được cho Thượng Quân Trùng, cô căn bản không biết.

Nhưng Jim quả thật đã bị cô dọa cho hoảng hốt. Anh ta chẳng qua chỉ là trợ lý của Thượng Quân Trùng, nếu như có tự ý hành động cùng đều là tiền trạm hậu tẩu nhưng Thượng Quân Trùng mà nổi giận thì nhất định sẽ không chịu tiếp nhận ý tốt của anh ta. Làm những chuyện tốt mà không được báo đáp kiểu này, không phải Jim chưa từng làm.

Từ Nam Phương cũng nhìn Jim là một chân quân gia quèn nên mới dám dùng tới chiêu này. Jim vốn dĩ cho rằng cô giả vờ tỏ ra đáng thương, đương nhiên sẽ không nghĩ tới chuyện cô không biết dùng điện thoại.

Anh ta giậm chân: “Cô...”.

Từ Nam Phương biến sự uy hiếp thành trấn an: “Tôi thật lòng thích Quân Trùng, chỉ muốn ở lại bên cạnh anh ấy, nếu anh ấy muốn tôi đi, tôi nhất định sẽ đi! Tất cả những gì anh làm thực ra là muốn tốt cho anh ấy thế nên tôi sẽ không nói gì với anh ấy cả. Chúng ta hòa thuận sống chung với nhau, không được sao?”. Nói xong, cô chìa điện thoại ra trước mặt Jim.

Jim hừ lạnh, anh ta vốn không tin Từ Nam Phương thật lòng thích v. Nhưng hiện tại, Từ Nam Phương có thể gọi điện thoại tố cáo anh ta với Thượng Quân Trùng, mà cô hành động như thế rõ ràng là chủ động thể hiện rồi.

Jim nhận lấy điện thoại, có thể là do sợ Từ Nam Phương, hoặc cảm thấy cô là người khó đoán biết, anh ta tạm thời không nhắc tới chuyện đuổi cô đi nữa mà làm theo những gì Thượng Quân Trùng đã căn dặn, đưa cô tới phòng hóa trang.

Lại lần nữa Từ Nam Phương xuất hiện trước mặt Thượng Quân Trùng với một diện mạo mới, từ đầu tới chân đều thay đổi. Mái tóc dài phủ trên vai, một chiếc kẹp tóc màu ánh vàng bên phải, lấp lánh dưới ánh mặt trời, tóc mái để chéo, khiến cho đôi lông mày lá liễu thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện. Lót trang điểm nhẹ khéo léo che bớt vẻ mệt mỏi và càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp của khuôn mặt cô, màu son óng ánh khiến cho cặp môi kia trở nên căng mọng, cuốn hút hơn.

Lúc Từ Nam Phương xuất hiện trước mặt Thượng Quân Trùng, anh đang ở phòng thu âm thử giọng, những ca từ nhẹ nhàng truyền ra bên ngoài. Giọng hát không hề pha trộn chút bi thương nào, nó như ánh nắng rực rỡ khiến cõi lòng u ám của cô cũng có thể cảm nhận được niềm vui sướng kia.

Thượng Quân Trùng nhắm mắt đắm chìm trong thế giới âm nhạc của riêng mình, mãi tới khi vô tình đảo ánh mắt ra bên ngoài qua khung cửa sổ lớn phòng thu, tiếng hát của anh đột ngột dừng lại.

Anh kinh ngạc nhìn Từ Nam Phương. Mặc dù cách một lớp cửa kính nhưng anh vẫn thấy rõ sự thay đổi của cô. Thấy Thượng Quân Trùng bất chợt dừng lại mất hai giây, đến cả tay nhạc sĩ chính nhạc cho anh cũng phải tò mò mà quay đầu lại xem.

Thượng Quân Trùng ra khỏi phòng thu âm. Từ Nam Phương đi giày cao gót nên cảm thấy không thoải mái, cô dò hỏi anh: “Như thế này có được không? Tôi cứ cảm thấy không được tự nhiên...”.

Nhân viên trang điểm đưa cho cô mặc một chiếc váy ngắn trễ cổ nhưng cô nhất quyết không chịu mặc, khẳng khái đòi mặc quần áo dài. Song lựa chọn của cô cũng không đến nỗi, dù sao cô cũng là một cung phi, hoàn cảnh sống không giống người hiện đại, nội tâm còn mang chút thứ hơi hướm cổ đại không thể xóa đi được, cổ tỏ ra chút bảo thủ, rụt rè lại càng khiến cho người ta gia tăng thêm đồng cảm.

Thế nên khi trông thấy cô trong bộ trang phục đen trắng đan xen, mặc dù cảm thấy có phần lạnh lẽo, cô độc nhưng Thượng Quân Trùng vẫn không thể dời ánh mắt đi được.

Jim ho khan một tiếng, Thượng Quân Trùng làm vậy thật sự là mất mặt. Từ Nam Phương đứng là rất đẹp nhưng vừa nghĩ tới lòng cô ta như rắn rết, có đẹp hơn nữa thì Jim cũng chẳng buồn ngắm. Thượng Quân Trùng đã từng gặp vô số người đẹp trong giới giải trí, không hiểu sao còn rơi vào tay người phụ nữ này.

Thượng Quân Trùng nghe thấy tiếng ho khan của Jim, bấy giờ mới định thần lại, ý thức được mình quá thất thố, vội vàng chữa: “Cũng bình thường, được cái so với lúc trước dễ nhìn hơn một chút”.

“Ừm”, Từ Nam Phương thừa hiểu biểu hiện của Thượng Quân Trùng lúc này, trong lòng vừa ý, chẳng qua không tỏ rõ ra mặt mà thôi.

Nhạc sĩ kia trông thấy Từ Nam Phương, lại xen vào góp vui, dò hỏi Thượng Quân Trùng: “Này Danny, ai đấy? Cô gái xinh đẹp thế này mà không giới thiệu đi!”. Anh ta nhìn Từ Nam Phương bằng ánh mắt vô cùng thân thiện.

“Người thân mới từ Ý tới”.

“Fan”.

Câu nói của Thượng Quân Trùng và Jim mâu thuẫn, xong cả hai ngơ ngác nhìn nhau.

“Ha ha... Có trò vui! Có uẩn khúc!”, vị nhạc sĩ kia cười giảo hoạt, giống như vừa tóm được điểm yếu của Thượng Quân Trùng, anh ta bả vai Thượng Quân Trùng: “Danny à Danny, bình thường nhìn không ra nhé, hóa ra cậu giả vờ chính nhân quân tử...”.

Thượng Quân Trùng đang định giải thích thì Từ Nam Phương đã gạt đầu với người nọ, mỉm cười: “Tôi là họ hàng xa với Danny, cũng là fan của anh ấy”. Cô nói bằng tiếng Ý, sau đó thuật lại một lần bằng tiếng Trung.

Anh chàng nhạc sĩ kia vốn đang có hứng thú với Từ Nam Phương, thấy cô chủ động nói chuyện, liền hào hứng tiếp lời: “Người đẹp có giọng nói thật êm tai. Không ngại làm bạn với anh chứ?”, nói xong anh ta còn tiến lại gần định ôm cô.

Từ Nam Phương sợ hết vía, vội vàng nấp sau lưng Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng đẩy anh ta một cái, sắc mặt sa sầm: “Anh làm cái gì thế?”.

Anh chàng nhạc sĩ kia vô liêm sỉ giải thích: “Ôm một cái gọi là chào hỏi thì đã sao?”. Nhưng trông thấy Thượng Quân Trùng giận tím mặt, anh ta không dám đùa nữa: “Ha ha đùa tí thôi mà, mọi người tiếp tục đi nhé”.

Dù sao v cũng là ngôi sao, chơi xong rồi sẽ chán. Nhạc sĩ ngồi lại vào chỗ của mình, tiếp tục làm việc, thỉnh thoảng lén lút phóng ánh mắt về phía Từ Nam Phương.

Thượng Quân Trùng đi ra ngoài trước, anh lúc nào cũng đi đi về về một mình, thậm chí không thèm chào hỏi người khác.

Jim lái xe đưa Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương tới một nhà hàng com Tây vắng vẻ. Chủ quán là một đôi vợ chồng khá nổi tiếng trong giới giải trí ở Đại Lục, thế nên họ cần nhắc rất chu toàn, có những lối đi riêng và gian phòng riêng dành cho ngôi sao. Tới đây ăn com có thể tránh được khả năng bị cánh phóng viên bắt được.

Jim đã đặt chỗ ở nhà hàng, ba người kẻ trước người sau lần lượt vào phòng bao. Gian phòng được trang trí đậm phong cách hoang sơ của sa mạc. Trên tường treo bức tranh bãi cát vàng mênh mông vô tận, xa xa có một cô gái Duy Ngô Nhĩ cười lạc đà chậm đi tới, sống động như thật, khiến người ta vừa vào phòng liền cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng của những hạt cát trên sa mạc, tựa như từng luồng cát đang điên cuồng bay về phía mình.

(*Duy Ngô Nhĩ: Một dân tộc thiểu số ở vùng Tân Cương, Trung Quốc).

Từ Nam Phương bước vào phòng liền quan sát chung quanh, chưa đến mấy giây đã nhận ra ở góc tường có một khối đá màu nâu, hoa văn bên ngoài giống như hình xà lân. Từ Nam Phương vui vẻ nói với Thượng Quân Trùng: “Khối đá kia chỉ có ở sa mạc, hơn nữa còn rất hiếm”.

“Người đẹp đúng là tinh mắt! Chúng tôi mất một trăm năm mươi nghìn tệ mới mua được về đây”.

Từ Nam Phương vừa dứt lời thì một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, anh ta là chủ nhà hàng này, trước đây cũng là một ngôi sao, song giờ đã rút khỏi làng giải trí.

Thượng Quân Trùng từng gặp người đàn ông này, Jim lại có vẻ khá thân thiết với anh ta, chủ động tiến lên true chọc: “Đúng là kiệt tác! Bức phong tình

Tây Vực này giống thật quá đi! Vừa mới nhìn em đã thấy nóng bừng cả người, miệng cũng khát khô luôn rồi”.

Thượng Quân Trùng cười hùa theo.

“Khát là đúng rồi!”, người đàn ông lời ít ý nhiều, “Người đang đi trên sa mạc cũng giống như quan hệ nam nữ, đói, khát, nóng nực. Đây cũng là lý do vì sao tôi trang trí nơi này thành sa mạc”. Anh ta vừa nói vừa giảo hoạt nhìn về phía Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương, ánh mắt toát ra vẻ thấu hiểu.

Thượng Quân Trùng lúc này căn bản là không muốn giải thích, nhưng anh vẫn cố tình tròn mắt nhìn Từ Nam Phương một cái giống như trách cô rước thêm phiền phức cho mình.

Oán giận thì oán giận, nhưng hiện giờ Thượng Quân Trùng còn chẳng buồn mở miệng. Jim sợ người đàn ông kia nói cái gì không nên nói, vội cười lên tiếng trước: “Sếp à, tội em giờ vừa đói vừa khát đây, anh còn không mau mang thực đơn ra cho em xem”.

Người đàn ông kia rất nhiệt tình: “Còn thực đơn làm gì nữa, để tôi mang đến cho cô cậu món ăn ngon nhất nhà hàng”, anh tar a đáng ông chủ mà nói, “Hôm nay là lần đầu tiên mọi người tới đây, nên tôi mời! Sau này nhớ dẫn nhiều người khác tới nhé”.

Cả Jim và Thượng Quân Trùng đều không từ chối, người đàn ông kia tiếp tục nói: “Món ăn nổi tiếng nhất chỗ chúng tôi là ‘nước lửa thiên nhiên’. Mọi người muốn gọi mấy suất?”.

“Đương nhiên là ba suất rồi”, Jim trả lời.

Từ Nam Phương nghe cái tên này bắt gặp nhưn máy lên. Cô giương mắt nhìn Thượng Quân Trùng cũng đang tỏ ra khó hiểu, ngay cả Jim là người lên tiếng cũng cảm nhận được lời nói của người đàn ông kia có phần mờ ám.

Quả nhiên, điệu cười của anh ta không hề có ý tốt, hết nhìn Từ Nam Phương rồi lại liếc nhìn Jim, giống như đang nghĩ anh ta không nên có mặt ở đây.

Lúc ra ngoài, anh ta vừa chỉ vào cái chuông nhỏ bên cạnh vừa nói: “Bồi bàn bụng đồ ăn lên xong sẽ không vào nữa, mọi người cần gì thì bấm chuông nhé”.

Người đàn ông ngo ngoe thêm lần nữa, sắp đi ra cửa còn cố ngoái đầu lại: “Tôi nhiều lời thêm chút, chỗ này là bên ngoài vẫn có người qua người lại, nhưng mà trong kia còn một gian phòng nữa”. Anh ta chỉ về phía sau phòng bảo, ba người nhìn theo, quả nhiên trông thấy một cái cửa nhỏ đi vào gian phòng bí mật, “Trong đó cái gì cũng có đủ, cửa hai lớp cách âm cực tốt. Mọi người muốn chơi gì cũng được”.

Cuối cùng đã nói hết những điều cần nói, người đàn ông không thêm để ý tới về mặt Thượng Quân Trùng và Jim đã bỏ đi. Với anh ta, thái độ của người khác thế nào không quan trọng, anh ta chỉ quan tâm tới việc làm sao để những người nổi tiếng tới đây có thể được yên tâm mà thỏa thích vui đùa.

Người đàn ông kia vừa đi khuất, Thượng Quân Trùng lập tức đứng bật dậy khỏi ghế: “Loại người gì thế? Anh thấy anh ta nói cái quái gì không? Jim, chúng ta đi nơi khác”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Phiền phức đã tới

Jim vội vàng kéo Thượng Quân Trùng lại, lên tiếng giải thích: “Anh ta nói là việc của anh ta, chúng ta ăn là việc của chúng ta. Đâu phải cậu không biết chứ, một vài người có nhu cầu đặc biệt. Nếu nơi này không có phục vụ đặc biệt thì sao anh ta phải tốn nhiều tiền vào hệ thống an ninh như thế? Chúng ta cũng có thể yên tâm ăn cơm, không lo bị đám paparazzi kia theo dõi.”

Từ Nam Phương mặc dù không hiểu rõ dịch vụ đặc thù là gì nhưng nhìn ánh mắt của anh ta, chỉ dựa vào cảm giác cũng đoán ra được là chuyện chẳng tốt đẹp gì. Đã thế lại còn “nước lửa thiên nhiên”, rồi nhắc tới cả chuyện nam nữ, cô đã đoán ra được tám chín phần.

Từ Nam Phương khinh bỉ nhìn về phía cánh cửa, nghĩ bụng, đàn ông thời nay hóa ra không hoàn toàn tốt như mình nghĩ. Cô vừa ngước mắt lên đã thấy Thượng Quân Trùng giận dữ: “Tôi ăn không vào nữa rồi, đám người này không ngờ lại bán thiu như thế.”

Jim khuyên can: “Anh ta chẳng qua nói là nói như vậy thôi mà. Cậu coi là thật làm gì chứ? Mà bây giờ đã bảy tám giờ rồi, đang là giờ ăn tối, cậu bảo đi đâu tìm chỗ ăn bây giờ? Nếu cậu không sợ xảy ra scandal thì chúng ta tới Vương Phủ Tinh[1] đi dạo một vòng!”

Nghe Jim nói vậy, Thượng Quân Trùng cũng không dám lên tiếng nữa, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra hờn dỗi.

“Thôi nào thôi nào, cậu đâu phải không biết giới giải trí ‘thịt tươi’, chúng ta giữ mình trong sạch là được rồi.”

“Tôi đây không sợ người khác nói xằng nói bậy.” Thượng Quân Trùng liếc Từ Nam Phương đang đứng bên cạnh, giận cá chém thớt nói: “Ngồi xuống đi, không cần quan tâm người ta nói, chỗ nào cũng có con sâu làm rầu nồi canh cả.” Dù nói với giọng bức tức, nhưng lại có vẻ như anh đang an ủi cô.

Từ Nam Phương sững người, câu nói của Thượng Quân Trùng như ám chỉ, vì có cô ở đây nên anh mới tức giận, chẳng lẽ trong mắt anh, cô đơn thuần đến thế, anh không muốn cô hiểu lầm cuộc sống của mình bản thủ và xấu xa?

Từ Nam Phương dờ khóc dờ cười. Cô cười khinh bỉ sự đê tiện của đàn ông thời nay, có lẽ Thượng Quân Trùng là một ngoại lệ, nhưng lại là một ngoại lệ sống trong mộng. Anh tự lừa mình dối người mà nói rằng thế gian này chỉ có một vài con sâu làm rầu nồi canh, hoàn toàn không biết rằng, tất cả những gì anh thấy được chỉ là vẻ bề ngoài.

Giống như lúc này, Từ Nam Phương cố tình tỏ ra rụt rè và phòng bị, ngồi xuống bên cạnh Thượng Quân Trùng, nhưng trong mắt anh, cô là một người mềm yếu và ngây thơ.

Một lúc sau, nhân viên phục vụ vào, bày trước mặt mỗi người một bộ dao đĩa, sau đó gọi món canh khai vị lên. Thượng Quân Trùng mở vung, uống một ngụm, cảm nhận được mùi vị hải sản tươi ngon.

Nhưng Từ Nam Phương rõ ràng không quen ăn mấy thứ này. Thượng Quân Trùng nhìn cô, mỉm cười hỏi: “Không thích à?”

Từ Nam Phương lắc đầu: “Mùi vị kì lạ quá.”

Anh bật cười: “Xem ra cô chưa ăn hải sản bao giờ, biết dùng dao đĩa không?”

Thấy bộ dạng thích thú của Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương không nỡ gạt đi sự nhiệt tình muốn hướng dẫn của anh. Cô ngượng ngập lắc đầu, mặc dù thực tế là cô đã từng học cách dùng dao đĩa từ cha Matteo Ricci.

Thượng Quân Trùng cầm lấy dao đĩa bắt đầu chỉ dẫn cô: “Tay trái cầm cái đĩa này, tay phải cầm dao. Lát nữa món chính được mang lên, cô dùng dao xắt thịt và cá, dùng đĩa để xiên vào miếng cá đã xắt nhỏ đưa lên miệng.”

Từ Nam Phương ngoan ngoãn học theo. Trông thấy động tác của cô không đúng, Thượng Quân Trùng buông dao đĩa trong tay xuống, bắt lấy tay cô để hướng dẫn.

Bị anh nắm lấy tay, Từ Nam Phương ngược mắt lên, xấu hổ nhìn vào đôi mắt sáng như sao kia. Sự nghiêm túc của anh khiến cô cảm thấy buồn cười.

Jim ngồi bên cạnh rướn cổ lên mà nhìn, cảm thấy vô cùng khó tin, không ngờ Thượng Quân Trùng lại bị người phụ nữ như Từ Nam Phương tóm chặt.

Cửa phòng đột nhiên được mở ra, không phải nhân viên phục vụ mà là chủ nhà hàng. Anh ta bắt gặp nhìn vào đôi tay của Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương, cười mờ ám mà ho khan hai tiếng. Thượng Quân Trùng ngẩng đầu lên, vừa trông thấy anh ta, tâm trạng đang tốt lập tức tan như bong bóng xà phòng. Anh buông tay Từ Nam Phương ra, lạnh lùng hỏi: “Có việc gì?”

Người đàn ông kia nhìn vẻ mặt sa sầm của Thượng Quân Trùng, cho rằng mình đã phá hỏng việc vui của anh, liền tỏ ra ăn năn, cười nói: “Là thế này, thật trùng hợp tổng giám đốc Lư của tập đoàn Thiệm Hương cũng tới đây ăn, đang ngồi phòng kế bên. Biết mọi người đang ở đây ông ta nói muốn thanh toán hóa đơn cho mọi người, còn bảo sẽ giới thiệu hai người bạn cho Quân Trùng, Jim, các cậu từ từ làm quen nhé.”

Thượng Quân Trùng liếc mắt nhìn anh ta: “Tập đoàn Thiệm Hương nào? Tôi không quen.”

Anh không quen, nhưng Jim quen. Jim nói nhỏ với Thượng Quân Trùng: “Thiệm Hương là doanh nghiệp lớn nhất nhì cái đất Đại Lục này, gần đây mới có ý định đầu tư mạng văn hóa, vừa rồi có bàn bạc với công ty chúng ta, hình như ông ta dự định dành cho chúng ta nhiều dự án đầu tư ở Bắc Kinh.” Jim nói rất rõ ràng, Thượng Quân Trùng không thể không nghe theo.

Jim cười nói với người đàn ông kia: “Ông anh giúp tụi em gửi lời hỏi thăm tới tổng giám đốc Lư, lát nữa tụi em sẽ qua bên đó mời rượu ông ấy.”

“Chỉ là đi ăn bữa cơm, có cái gì mà phải mời rượu, đâu phải yến tiệc mừng công gì chứ.” Thượng Quân Trùng khó chịu nói. Ông giám đốc Lư nào đó kia vì sao biết anh đang ở đây chứ? Chắc chắn là do cái tên chủ quán lăm lờ này.

Gã chủ quán cười ha ha, đưa hai cô gái ăn mặc hở hang vào trong, đây chính là “hai người bạn” mà ông Lư kia nói.

Từ Nam Phương cười thầm, xem ra giám đốc Lư mà bọn họ đang nhắc tới có ý định tặng người đẹp cho Thượng Quân Trùng xài. Hóa ra, giữa đàn ông với nhau luôn dùng phụ nữ để gây dựng quan hệ, từ xưa thế này chưa hề thay đổi.

Sắc mặt Thượng Quân Trùng tái mét, thấy hai cô gái đầy đặn quyền rũ kia tới gần, suýt nữa đã chửi ầm lên. May mà Jim nhanh chóng đá chân anh ra hiệu, anh ta mỉm cười từ chối khéo: “Ý tốt của giám đốc Lư tụi em xin nhận, nhưng mà lát ăn xong tụi em còn phải quay về công ty, không có thời gian tiếp bạn của giám đốc Lư. Xin nhờ cả vào anh đấy, lát nữa em tới nhận lỗi với anh Lư.” Jim vừa nói vừa chấp tay lạy người đàn ông kia một cái.

Anh ta có vẻ khó xử, đảo mắt qua Từ Nam Phương. Cái nhìn của anh ta khiến cô cảm thấy rùng mình.

Đang nghĩ ngợi, chợt có tiếng cười lớn bên ngoài truyền tới, sau đó có một người đàn ông “bụng bia” đi vào. Ông ta chừng bốn mươi tuổi, thân hình vừa béo vừa lùn. Theo sau ông ta còn có hai người đàn ông lực lưỡng trong bộ comple đen, có vẻ là bảo vệ riêng của ông ta.

Người đàn ông hỏi đầu kia vừa vào đã buông lời tục tĩu: “Sao thế? Chê hai người bạn của tôi không đủ đẹp sao?”. Nói là nói với Thượng Quân Trùng, nhưng ánh mắt ông ta lại bắn về phía Từ Nam Phương.

Jim vội đứng dậy, cười xoa vói tên giám đốc họ Lư: “Không phải không phải, chẳng qua là vì chúng tôi còn phải quay về công ty nữa.”

Ông ta không thèm đếm xỉa tới lời giải thích của Jim, không cần ai mời, tự ý ngồi xuống cạnh Từ Nam Phương, ánh mắt vô lễ quét qua người cô, nhìn từ trên xuống dưới, dù nói chuyện với người khác nhưng nhìn cô không rời mắt.

“Tôi thấy rõ ràng là hai cậu chê bạn tôi?”, ông Lư nhìn về phía Jim, “Không giới thiệu sao?”

Từ Nam Phương chợt thấy một hơi rượu nồng nặc phả vào mặt mình. Cô nhướn mày, nghiêng người né sang một bên. Một tiếng đóng cửa “Sầm” vang lên, hóa ra chủ nhà hàng đã ra ngoài.

Từ Nam Phương nhìn về phía Thượng Quân Trùng, ánh mắt đầy sợ hãi và mong chờ sự bảo vệ.

Thượng Quân Trùng cũng chẳng hề có cảm tình gì với tên họ Lư vừa lùn vừa béo này. Anh đi tới bên cạnh Từ Nam Phương, chia tay: “Qua bên này ngồi, đừng chen vào chỗ của giám đốc Lư.”

“Đội lắt nữa!”, trước khi Từ Nam Phương kịp hành động thì ông ta đã giữ cô lại, “Tôi không sợ chật chội, cô gái này là người mới của công ty các cậu à? Vừa nãy tôi từ công ty các cậu đi ra có nhìn thấy cô ấy. Hey, thật chẳng thua gì tiên nữ! Tôi thấy nhất định có triển vọng. Sang năm tôi sẽ đầu tư một bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng suốt mười năm trước, lúc ấy sẽ đến mời cô nhận vai.”

Ông ta mở to mắt say đắm nhìn Từ Nam Phương, giờ tay muốn nắm lấy tay cô.

Từ Nam Phương nắm chặt tay, ngược mắt muốn cầu cứu Thượng Quân Trùng.

Hóa ra sự việc này là họa do cô gây ra. Gặp phải chuyện này, cô cũng không ngờ tới, đành ngậm miệng giữ im lặng.

Thượng Quân Trùng đang định lên tiếng thì bị Jim đá chân, Jim cười nói với ông Lư: “Không phải, cô gái này không phải người mới của công ty chúng tôi. Cô ấy là em gái của Quân Trùng, mới từ Ý tới.” Jim đương nhiên không muốn Thượng Quân Trùng đắc tội với ông Lư, nên đành phải đứng ra giải thích.

Tuy nhiên lời giải thích này của Jim cũng không khiến ông Lư từ bỏ ý định. Sự lạnh lùng và dè dặt của Từ Nam Phương lại càng khiến ông ta thêm hào hứng: “Chẳng trách lại xinh đẹp thế này. Anh đẹp, em xinh! Nếu em muốn vào giới diễn viên, anh đảm bảo em còn nổi hơn cái cô Phụng Thiên kia”. Nói xong, ông ta vẫy tay với hai cô gái mình đưa đến: “Hai em tới phục vụ Thượng Quân Trùng đi, cậu ấy là ngôi sao lớn đấy.”

Hai ả tươi cười đến bên cạnh vây quanh Thượng Quân Trùng. Anh đẩy một cái, thoát khỏi vòng tay của họ.

“qt à, chú em đừng có chê hai người đẹp này của tôi. Họ đều là thạc sĩ của trường đại học có tiếng đấy. Hơn nữa còn là xử nữ.” Ông Lư vẫn cười ha hả, hung hãn nói không hề giữ kẽ. Thấy Thượng Quân Trùng nhăn nhó mặt mày, ông ta cười nhạt: “Trước mặt tôi không cần phải dùng bộ mặt để đối phó với đám phóng viên kia đâu. Chúng ta cứ vô tư đi.”

Nói xong, ông ta dang tay ôm lấy Từ Nam Phương. Từ Nam Phương hét lên một tiếng, sờ soạng con dao đặt trên bàn, ánh mắt ngập nước nhìn Thượng Quân Trùng. Tuy rằng điềm tĩnh nhưng cô vẫn không biết phải làm thế nào.

Thượng Quân Trùng mặc kệ sự cảnh cáo của Jim, đứng bật dậy, kéo Từ Nam Phương ra sau mình, gật đầu coi như lễ phép với tên họ Lư kia: “Thật ngại quá giám đốc Lư, chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước.” Giọng nói của anh tràn đầy bất bình và phẫn nộ.

Thấy Thượng Quân Trùng liều lĩnh đắc tội với ông Lư, Jim vội vàng xoa dịu: “Đúng thế, chúng tôi còn bận việc, giám đốc Lư cứ tiếp tục ăn, em gái Dany hiểm hơi lắm mới tới Đại Lục, chúng tôi còn nhiều việc. . .”

Thượng Quân Trùng kéo tay Từ Nam Phương đang định đi ra cửa thì lại bị hai tên vệ sĩ của ông Lư chặn lại. Ông ta ưỡn cái bụng đầy mỡ đứng dậy: “Em gái? Lừa ai chứ? Các người khinh thường dân Đại Lục phải không?”

Ông ta nhe răng cười: “Tôi nói một câu khó nghe, mấy ngôi sao như các cậu chẳng qua chỉ là cái dạng bán sắc. Hừ, cho đám ngoại quốc kia chơi được, chẳng lẽ phục vụ chúng tôi thì không?” Đám thịt trên mặt ông ta run lên, “Tôi khách sáo với cậu như thế là còn nể nang cậu, đừng có mà rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Ở cái đất Đại Lục này không có ai là lão Lư đây không xử được đâu!”.

Trong mắt ông ta thoáng hiện lên vẻ hân học hung ác. Mặt ông ta đầy mỡ lộ ra hai khúc thịt rời rạc: “Được thôi, các người muốn đi cũng được nhưng phải để lại cô ta.”

Từ Nam Phương rùng mình, cô biết ông ta nói đến mình. Tròng mắt cô hoen đỏ, sợ hãi nhìn Thượng Quân Trùng.

Quả nhiên, cô càng tỏ ra đáng thương, ông Lư càng tỏ ra hung ác thì Thượng Quân Trùng càng đối đầu với ông ta. Anh nắm chặt tay cô, không thèm đếm xỉa đến lời của tên họ Lư kia, mà quay ra nói với hai tên vệ sĩ: “Cút ngay! Nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Từ Nam Phương vã mồ hôi, siết chặt lấy bàn tay ấm áp đang nắm lấy tay mình, chỉ có điều bàn tay còn lại của cô đã hơi ẩm ướt.

Từ Nam Phương cầm trong tay con dao cắt đồ ăn không quá sắc, thấy Thượng Quân Trùng quay lại nhìn mình: “Yên tâm tôi đưa cô tới đây thì sẽ đưa cô ra ngoài an toàn.” Anh nói rất nghiêm túc, ánh mắt toát lên một sự kiên định thật đẹp.

Nhìn đôi mắt ấy, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác ấm áp. Cô tặng cho Thượng Quân Trùng một nụ cười tin tưởng, nụ cười xuất phát từ trái tim cô.

Giám đốc Lư cười lạnh: “Vậy còn phải xem mày có đủ bản lĩnh hay không?”.

Jim thấy Thượng Quân Trùng đã quyết sống mái một phen, bèn vọt tới trước mặt anh ngăn cản, rồi cười nói với ông Lư: “Giám đốc Lư, anh không biết đâu, qt nhà chúng tôi không giống những ngôi sao ca nhạc khác.”

“Không giống? Có gì mà không giống?” Bộ mặt thật của ông ta lộ rõ: “Địa vị, sự nổi tiếng của chúng mày là từ đâu mà có? Chẳng phải là do có những người như bọn tao tang bốc, bợ đỡ sao? Ai không biết hát chứ? Ra đường vợ một nắm được cả ta người hát hay hơn lũ ngôi sao chúng mày. Ở cái đất dñ này, chỉ cần tao muốn nâng đỡ ai thì người đó cho dù hát không ra cái gì cũng sẽ được bốc lên tận trời xanh.”

Thượng Quân Trùng khinh bỉ nhìn ông ta: “Chính là vì những người như ông mà giới giải trí bị đảo lộn hết cả! Đừng có ở đây sĩ nhục nghệ thuật.”

“Nghệ thuật? Ha ha! Buồn cười chết mất thôi.” Ông Lư ôm bụng cười. Sự kiên định với nghệ thuật của Thượng Quân Trùng khiến kẻ khác cảm thấy nực cười.

Từ Nam Phương nhìn nụ cười méo mó của ông ta, có thể cảm nhận được sự kích động xen lẫn phẫn nộ của Thượng Quân Trùng. Cô chợt như nhìn thấu chân tướng cái giới giải trí này, quyền lực và tiền tài ở bất cứ đâu cũng đều có tiếng nói.

So với việc Thượng Quân Trùng dành trọn tình cảm cho nghệ thuật, Từ Nam Phương lựa chọn tin những điều ông Lư kia nói, miễn là có tiền, chẳng có con đường nào mà không thể nói thông. Chỉ duy nhất mình Thượng Quân Trùng còn sống trong mộng. Thế giới của anh đơn thuần đến đáng sợ, trong đó chỉ có âm nhạc và giấc mơ, không cần thỏa hiệp với bất cứ ai.

Từ Nam Phương cười thầm. Một người đơn thuần đến vậy sao có thể tồn tại được trong xã hội phức tạp này? Làm sao có thể toàn tâm toàn ý làm nghệ thuật? Vụ rắc rối với tên họ Lư ngày hôm nay chỉ là một điều ngoài ý muốn, nhưng với tính khí không chịu khuất phục của Thượng Quân Trùng, không biết bình thường đã đắc tội với bao nhiêu người, chẳng lẽ một mình anh ta có thể giải quyết ổn thỏa? Dù anh ta có tài hoa thế nào đi chăng nữa thì vẫn chỉ là một ca sĩ, mấy người có quyền có thế kia muốn chèn ép anh ta là chuyện quá đơn giản.

Từ Nam Phương nghiêng đầu nhìn tên họ Lư hung tợn và vẻ mặt sốt ruột của Jim, trong lòng chợt nảy ra suy nghĩ khác: Biết đâu thân thế của Thượng Quân Trùng còn hơn cả tên họ Lư kia cũng nên? Chẳng qua ông ta không biết người đứng sau Thượng Quân Trùng, nếu biết, nhất định sẽ cân nhắc kĩ càng.

Từ Nam Phương chợt nhớ tới cậu thanh niên tới qua mà Diệp Phi Vũ bắt gặp. Mười chiếc xe hộ tống, cậu ta và những người trong chiếc Limo có lẽ thân phận rất đặc biệt.

Bọn họ chỉ quen biết Thượng Quân Trùng, hay chính là kẻ nâng đỡ phía sau của anh?

Jim lúc này chạy tới bên cạnh ông Lư, nói nhỏ với ông ta: “Giám đốc Lư, vừa rồi tôi nói Danny không giống như những ca sĩ bình thường khác là vì Danny nhà chúng tôi không phải ai cũng có thể dễ dàng đụng tới. . .”

Anh ta còn chưa dứt lời đã bị tên họ Lư đẩy ra: “Mẹ kiếp! Ông đây muốn chơi ai, không đùa nào cản được.” Nói xong, ông ta tiến lên kéo Từ Nam Phương lại. Từ Nam Phương còn chưa kịp nghe Jim nói chân tướng đã bị tên họ Lư kia tóm lấy cánh tay bị thương, nhất thời đau đến ứa nước mắt.

Thấy cô khóc, Thượng Quân Trùng nào có dễ dàng để ông Lư mang người đi, anh không khách khí nhấc chân đạp vào ông ta.

Hứng một cú đá, tên họ Lư dù không bị ngã, cũng không trúng chỗ hiểm, nhưng bắp đùi đã đau muốn chết, bàn tay đang tóm Từ Nam Phương buông lỏng.

Từ Nam Phương nức nở lao vào lòng Thượng Quân Trùng, đáng đáp như chú chim non nhỏ đang hoảng hốt, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn vào Jim đang bấm điện thoại.

Đột nhiên có người dựa vào mình, Thượng Quân Trùng cảm thấy như tăng thêm một phần trách nhiệm, anh ôm chặt Từ Nam Phương vào lòng.

Tên họ Lư kia ăn một vỏ, cứ như bị đồ máu rồi, tức tối gần giọng với hai tên vệ sĩ: “Chúng mày còn đứng ngây ra đấy làm gì? Đánh!” Ông ta vừa dứt lời, hai tên vệ sĩ lực lưỡng liền xông tới Thượng Quân Trùng. Anh cố sức tránh né rồi xoay người đẩy Từ Nam Phương ra ngoài, một mình chống chọi với hai tên kia.

Từ Nam Phương đứng một bên nhìn anh sống mái với bọn chúng, lòng thấp thỏm bất an, cô liếc mắt sang Jim, lúc này điện thoại đã nói thông: “A lô, mau tới nhà hàng. . .” Anh ta còn chưa nói xong, tên họ Lư kia đã cướp lấy điện thoại, ném vào tường, điện thoại vỡ làm đôi.

Ông ta nổi trận lôi đình: “Muốn tìm người tới giúp à? Khốn kiếp! Ở cái đất Bắc Kinh này ông đây có đánh chết người cũng không ai dám ho he.” Nói xong, ông ta lại khua chân máu tay ra lệnh: “Đánh! Đánh mạnh nữa vào cho tao! Đánh chết chúng nó cho tao.”

Jim chỉ biết đứng bên cạnh mà nhìn, muốn khuyên can, muốn cầu xin nhưng ông ta căn bản không thèm nghe anh ta nói. Từ Nam Phương hoàn toàn

không nghĩ tới mọi chuyện lại đi tới nước này, cô nhìn về phía Thượng Quân Trùng. Cô muốn nương tựa vào anh, nhưng lúc này chợt phát hiện ra, một mình anh căn bản không thể chống lại được hai tên vệ sĩ cường tráng kia, tất cả những gì anh có thể làm chỉ là khoa chân múa tay, nắm đầm của anh rơi trên người hai tên kia chẳng khác nào gãy ngựa. Trong khi đó, bọn họ vừa ra tay đã khiến anh suýt nữa không đứng dậy được.

Jim thấy Thượng Quân Trùng bị đánh thì vô cùng sợ hãi, lúc này có muốn đợi cứu trợ cũng đã không kịp. Anh ta lao tới trước mặt tên họ Lur kia để nói vì sao không thể động vào Thượng Quân Trùng nhưng ông ta căn bản không thèm để ý tới Jim, thẳng tay đẩy Jim ra rồi chạy tới phía Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương lùi về sau, kinh hãi hét tên Thượng Quân Trùng.

Nghe được tiếng hét của cô, Thượng Quân Trùng giống như nổi lên máu anh hùng, chống tay nâng người dậy, đầm một quyền vào tên vệ sĩ bên cạnh.

Nhưng anh không phải là đối thủ của họ. Anh không đánh còn tốt, đằng này, anh vừa rớt tay, bọn họ liền tóm được kê hờ của anh, trái phải thi nhau đá, khiến anh khụy ngã.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Mỹ nhân cứu anh hùng

Thấy Thượng Quân Trùng bị đánh ngã, Jim mặt mày trắng bệch, vội vàng chạy lại muốn kéo Thượng Quân Trùng ra khỏi đám người đánh lộn kia: “Danny, đi thôi, chúng ta chịu nhún nhường một chút đi, đừng quan tâm đến cô ta nữa.”

Tên họ Lur nhe răng cười: “Đừng thế, đừng nói là bạn gái của mày, ngay cả vợ mày, một khi tao đã muốn thì mày chỉ có thể ngoan ngoãn cút.” Có vẻ chân vẫn còn đau, ông ta xoay người lại, khuôn mặt dữ tợn nhìn Từ Nam Phương.

“Không! Tôi đưa cô ấy đến thì . . . phải đưa cô ấy đi! Đồ cặn bã! Bần thiú!” , dù đã bị đánh đến mức đứng dậy không nổi, nhưng Thượng Quân Trùng vẫn kiên quyết không nhún nhường.

Từ Nam Phương nghe anh nói vậy, lại thấy anh quỳ rạp trên mặt đất nhìn chằm chằm vào mình, không biết là do diễn kịch hay thật sự cảm động mà cô bất giác rơi nước mắt.

“Được lắm! Vậy tiếp tục đánh! Đánh đến khi nó không thể nói được nữa mới thôi.” Tên họ Lur vốn dĩ không muốn động tay động chân vì dẫu sao Thượng Quân Trùng cũng là ngôi sao. Nhưng Thượng Quân Trùng lại không chịu khuất phục mà chửi ầm lên khiến ông ta không nuốt được cục giận.

Trong mắt ông ta xẹt qua một tia mỉa mai, xắn tay áo đi thẳng tới trước mặt Từ Nam Phương: “Hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào mới gọi là đại gia.” Lời là nói cho Thượng Quân Trùng nghe, nhưng ông ta lại đi tới chỗ Từ Nam Phương đang co ro trong góc tường.

Từ Nam Phương kinh hãi nhìn Thượng Quân Trùng, khuôn mặt đầy máu của anh quay về phía cô, giọng nói khàn khàn như đã phải dùng hết sức lực mới thốt ra được: “Từ Nam Phương, Chạy đi!”

Cô nghe thấy anh nói, cũng thấy những nắm đầm và những cú đá rơi xuống người anh như mưa. Vậy mà anh vẫn đang liều mạng ôm lấy chân hai kẻ kia, giữ chúng lại để cô chạy trốn. Đương nhiên anh làm vậy chỉ phí công mà thôi, hai bàn tay anh chỉ chốc lát đã bị hai tên kia dẫm nát dưới chân.

Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trùng như vậy, vội vàng chạy tới trước mặt anh, cơ thể mềm nhũn ngồi sụp xuống.

“Cô. . . sao. . . chưa. . . đi?”, nói có mấy chữ mà gân xanh trên trán Thượng Quân Trùng đã nổi cả lên.

Từ Nam Phương lắc đầu. Thực ra không phải cô không đi, nhưng dù cô có chạy ra đến cửa rồi sẽ ra sao? Cô nhìn Thượng Quân Trùng đang mê mẩn: “Sao anh lại ngốc thế hả?”.

Còn chưa nghe thấy anh trả lời, cả người cô đã bị nhấc lên.

Tên họ Lur kia tóm lấy vai cô lôi dậy: “Đẹp! Đẹp lắm. . .” Ông ta cười lớn. Có lẽ có một vài trò chơi phải tranh cướp, giành giật, thêm chút máu tanh mới càng kích thích, càng thú vị.

Thượng Quân Trùng ăn đầm liên tục, ngay cả Jim cũng tránh không được, bị một tên hành hung dữ dội.

Từ Nam Phương lặng lẽ nhìn Thượng Quân Trùng, gương mặt anh đã bết máu, chỗ sưng chỗ thâm, nhưng vẫn không che dấu được ánh mắt sáng ngời. Cô nghĩ tới lúc nãy anh gọi tên mình, nghĩ tới những điều anh nói, rằng anh đã đưa cô tới đây thì nhất định sẽ đưa cô đi. . .

Từ Nam Phương không ngờ Thượng Quân Trùng lại bất chấp mạng sống như thế, nhưng khi thấy một người bất chấp mạng sống vì mình, không hiểu

sao trong lòng cô nổi lên thứ cảm giác khó diễn tả. Giữa người với người chẳng phải luôn là sự lạnh lùng, thờ ơ, luôn là lợi dụng lẫn nhau hay sao?

Từ Nam Phương thấy sống mũi cay cay, nhưng không còn lấy giọt nước mắt nào. Bị tên họ Lư kia ôm vào ngực nhưng cô không hề giãy giụa, không hề phản kháng, mà chỉ lạnh lùng nhìn bộ dạng đắc ý của ông ta, sau đó, đột ngột huyếch chân vào đùi quần ông ta.

Tên họ Lư kêu lên thất thanh, hai tay đang túm chặt Từ Nam Phương rời ra, ôm lấy đùi quần mình. Từ Nam Phương nhanh chóng giữ lấy gáy ông ta, kê con dao nắm trong tay nẩy giờ vào cổ ông ta.

“Dừng lại! Dừng lại hết cho tôi!”, cô vừa dứt lời, cả đám người đang đánh lộn kia đều khó hiểu quay lại nhìn. Không một ai ngờ được, cô gái vừa nãy chỉ biết khóc lóc cầu cứu lúc này lại nắm thế chủ động, khiến cho ông Lư thế thảm thành cái dạng kia.

Từ Nam Phương khua con dao trước mặt ông ta, cười lạnh: “Bảo người của ông tránh sang một bên.”

Ông Lư bị Thượng Quân Trùng đá trúng nên từ nãy chỉ chú ý đến anh mà không đề phòng Từ Nam Phương, bởi vì trông cô mềm yếu đến mức có thể bị gió thổi ngã. Lúc này trước mặt thuộc hạ, ông ta bị Từ Nam Phương khống chế bằng một con dao thái đồ ăn, thật sự là quá mất mặt.

Ông Lư liếc nhìn con dao trước cổ họng mình, hai tay lúc này vẫn còn ôm phía dưới đùi quần, đợi con dao dịu bớt mới có thể chế ngự được Từ Nam Phương.

Nhưng Từ Nam Phương đã đọc ra suy nghĩ của ông ta, cô tỉ hàng răng cưa trên con dao vào lớp thịt phi nhiều trên mặt ông ta, mỉm cười nói: “Nếu ông nghĩ con dao này không đủ sắc thì không có thể thử một chút, không cắt được yết hầu ông, nhưng chắc có thể chọc thủng mắt chứ nhỉ?”.

“Mày dám?”

“Sao tôi không dám chứ?”, Từ Nam Phương đương nhiên không bận tâm tới sự đe dọa của ông ta, “Ông có bản lĩnh gì tôi không cần biết, chẳng qua tôi chỉ bảo vệ bản thân mình thôi. Người khác không động tới tôi, tôi sẽ không động tới họ, nhưng nếu đã động tới tôi thì tôi nhất định phải chống lại! Chỉ đơn giản như vậy thôi!”. Nói xong, cô dồn thêm lực ở cánh tay, gả họ Lư kia dù da mặt có dày tới đâu cũng cảm nhận được sự quyết tâm của Từ Nam Phương đằng sau lưỡi dao.

Thế nhưng tên giám đốc Lư này vốn dĩ không phải kẻ vừa, có được địa vị ngày hôm nay, có sóng gió gì mà ông ta chưa từng trải qua? Nếu nhát chết như vậy thì đã không tồn tại được đến ngày hôm nay. “Cô có ý gì thế? Muốn tôi thả các người kia sao? Được thôi! Thả thì thả, nhưng không thể thả không được!”, Nói xong, ông ta huyếch tay đẩy Từ Nam Phương ra phía sau.

Từ Nam Phương bất ngờ bị đẩy, con dao trong tay xoẹt qua mặt tên họ Lư kia, một vết máu dài chảy ra.

Cô vốn dĩ không có bản lĩnh gì cao siêu, có thể chế ngự được tên béo này chẳng qua chỉ là mèo mụ chó rần trong lúc ông ta không phòng ngự mà thôi. Hiện giờ ông ta đã chẳng thêm đề ý tới yêu cầu của cô, ngược lại còn chuyển bại thành thắng chỉ trong nháy mắt.

Ông ta sờ lên mặt, cảm thấy đau buốt, vừa bỏ tay xuống đã thấy máu chảy tay. Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi, không quan tâm tới vết thương còn con này, trong mắt ngập sự tàn ác: “Muốn đi? Được, hoặc là để lại cánh tay thẳng kia, hoặc là để lại cánh tay của cô!” Tên họ Lư đã thực sự nổi cơn điên. Ông ta nhìn Thượng Quân Trùng đang thờ hồn hên trên mặt đất, rồi lại bước tới gần Từ Nam Phương: “Được đấy! Lão Lư tôi đã coi thường cô em rồi nhỉ! Tính tình ương ngạnh ra trò! Lão Lư đây cũng ương ngạnh, chúng ta so tài xem sao!”.

“Đứng lại!” Từ Nam Phương giơ con dao trong tay ra trước mặt. Thượng Quân Trùng thấy cô đầu tranh không biết sợ, muốn đứng dậy, nhưng lại bị hai tên vệ sĩ giằng lên chân.

Thấy gã béo họ Lư nhe răng cười ác độc, Từ Nam Phương bỗng nhiên ném con dao đi, cởi áo khoác ngoài, xắn tay áo lên, để lộ ra cánh tay quần đầy băng gạc. Hành động của cô khiến cho lão béo cực kì khó hiểu, không biết cô định làm gì.

Từ Nam Phương cười lạnh: “Tôi làm việc xưa nay ghét nhất là rề rà, nếu ông đã có yêu cầu thì tôi xin nghe theo! Để lại một cánh tay phải không? Vậy thì lấy của tôi đi”. Nói xong, Từ Nam Phương xông thẳng tới khối đá hiểm đặt trong góc phòng, hít sâu một hơi, rồi vung cánh tay đập vào giữa khối đá, cố dốc hết sức lực mà quăng cánh tay, không hề do dự mà đập vào khối đá. Một cái, hai cái, . . . Tất cả những người có mặt đều nghe thấy tiếng động đều đặn vang lên, đều trong thấy lớp băng gạc dần dần nhuộm màu đỏ tươi. Từ Nam Phương vẫn cắn răng chịu đựng, liều chết mà đập.

Jim và Thượng Quân Trùng bất lực tròn mắt nhìn Từ Nam Phương tự hủy hoại mình, máu bao phủ cánh tay cô, nhưng cô không chớp mắt lấy một cái. Cô một mực mỉm cười, đôi mắt nhìn chằm chằm không rời tên béo kia.

Mặc dù đã trông thấy nhiều cảnh máu me rung rợn nhưng ông Lư tuyệt đối không ngờ một cô gái nhỏ bé yếu đuối như Từ Nam Phương lại có bản lĩnh hành hạ mình đến như vậy. Thượng Quân Trùng liên tục hét lên nhưng khôn có tác dụng.

Từ Nam Phương nhìn tên họ Lư: “Đủ chưa? Chưa đủ phải không?” Nói xong cô lại tự đập đầu mình vào khối đá hai phát, rồi ngồi sụp xuống đất. Cô quay lại, trên trán đầm máu.

“Có thể thả người được chưa?”, Từ Nam Phương yếu ớt nói, ánh mắt mờ ra, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra, tên béo kia đã bị cô làm khiếp sợ.

Ngay cả hai tên vệ sĩ kia đang dầm lên tay Thượng Quân Trùng cũng không kiềm chế được mà lên tiếng: “Sếp!”

Ông Lư phát tay với bọn họ, sau đó giơ ngón cái với Từ Nam Phương: “Đáng khâm phục! Lão Lư đây rất nhiều năm qua chưa từng khâm phục ai như

vậy! Được, các người đi đi.”

Từ Nam Phương uốn oải ngã người về sau, thở phào một hơi. Cô nào có gan đập đầu vào khối đá kia, nếu như để người khác phát hiện ra sự thật thì màn diễn xuất của cô vừa rồi sẽ mất công toi.

Khối đá lấy từ sa mạc về này, mặc dù bề ngoài không khác gì đá bình thường nhưng lớp vỏ rắn chắc bên ngoài rất mỏng, bên trong hoàn toàn là chất xốp nhẹ, chỉ cần dùng sức đè lên hoặc va chạm mạnh là nó sẽ chảy ra chất lỏng đỏ như máu.

Từ Nam Phương không phải kẻ nhát gan, sợ chết, nếu bắt buộc phải bỏ lại cánh tay, cô cũng dám làm, có điều, hiện giờ có một đạo cụ tốt như vậy, cô chỉ cần tận dụng là được rồi.

Cô mệt nhọc dựa vào tường, trông thấy tên họ Lư vợ một tờ giấy ăn trên bàn, lau vết maul trên mặt rồi dẫn hai tên vệ sĩ đi ra. Cô nhìn tới Thượng Quân Trùng còn nằm trên mặt đất, hai mắt anh lúc này đã hoen đỏ, ngay cả Jim cũng đang trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt không rõ là nể phục hay căm kích.

Từ Nam Phương cười thầm, nhưng vẫn phải tiếp tục giả vờ, hai mí mắt rủ xuống, tựa như có thể ngất đi bất cứ lúc nào. Cô đợi đám người của tên béo kia ra ngoài, nhưng họ còn chưa ra thì cửa đã bị mở.

Không, là cửa bị phá.

Từ Nam Phương đành híp mắt lại, theo dõi biến cố bất ngờ xảy ra. Ngoài cửa xông vào mười người mặc áo khoác đen, đeo kính đen.

Lúc này đang là mùa thu, thời tiết không nóng không lạnh, nhưng kẻ dẫn đầu đám người kia lại mặc áo gió, cổ cao dựng đứng, kéo khóa che đi nửa khuôn mặt, lại đeo kính râm, thế nên khuôn mặt chẳng để lộ ra được bao nhiêu. Anh ta đeo găng tay trắng, lê đôi giày đen được lau sạch bóng đi một vòng trong phòng. Anh ta đảo mắt qua Từ Nam Phương, dừng lại mấy giây quan sát cô. Tuy cách một lớp kính râm nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt của anh ta.

Anh ta thu lại ánh mắt, kéo chiếc ghế từ phía sau lên rồi ung dung ngồi xuống.

Anh ta tháo kính râm, Từ Nam Phương hé mắt nhìn, dù không rõ nhưng có thể đoán ra anh ta chừng hai mươi, ba mươi tuổi, ánh mắt sáng ngời nhìn tên họ Lư giống như nhìn một con cò. Đúng vậy, tất cả mọi thứ trên đời này trong mắt anh ta dường như chỉ là rom rác. Cái lạnh lùng của anh ta là cái lạnh toát ra từ nội tâm.

Gã béo lúc này đã hoảng loạn đến cực điểm, không dám tỏ ra hung hăng như trước nữa, nhưng cái ác độc của ông ta không chỉ dùng chữ “hung hăng” mà lột tả hết được. Ông ta sợ sệt nói: “Các người, các người rốt cuộc là người của ai? Là... ai?”

Jim đã đứng dậy được, anh ta liếc nhìn hai tên vệ sĩ nằm trong vũng máu kia. Nghĩ tới vừa nãy bị bọn họ đánh cho sợ chết khiếp, cảm thấy quá mất mặt, nhưng lúc này, nhìn bọn họ đang hấp hối cũng không tránh khỏi rung mình. Dù sao thì cứu viện đã tới rồi, nhất định phải báo thù rửa hận, Jim nhìn người đàn ông áo đen đang ngồi trên ghế: “Tên cận bã này dám đòi tay của Quân Trùng?”

Nói câu này, Jim còn liếc nhìn về phía gã họ Lư, khiến ông ta đỏ mặt hôi hám: “Tôi... Các người ai dám động vào tôi? Tôi là chủ tịch tập đoàn XX, tôi quen biết...” “Ông ta còn chưa nói xong đã bị một người mặc áo đen tóm lấy tay, hất ta gơ con dao hầy còn dính máu lên, cười nói: “Ông quen Tổng thư kí Liên hợp quốc cũng dùng cả thôi! Sao không xem xem mình đã đắc tội với ai hả?”

Hắn ta vừa nói xong, Jim đã kiễng chân, ngẩng cao đầu đầy ngạo nghễ. Gã béo họ Lư liếc mắt nhìn Thượng Quân Trùng, rồi lại nhìn người đàn ông mặc áo gió đen đang ngồi cắt sửa móng tay, bấy giờ mới tỉnh ngộ: “Hóa ra là anh ta là người của anh? Hôm nay coi như tôi không có mắt, nên mới đắc tội với các người! Anh nói một con số đi, chỉ cần lão Lư đây có đủ, nhất định sẽ dâng đủ! Mọi người hôm nay không đánh không quen nhau, coi như là kết giao bạn bè...” “Ông ta cho rằng Thượng Quân Trùng quen biết với bọn xã hội đen, cho rằng người chống lưng cho Thượng Quân Trùng chính là kẻ này. Xã hội đen dù có hoành hành ngang dọc đến đâu cũng không bao giờ chế tiền. Đến nước này, giám đốc Lư chỉ có thể vùng tiền trừ họa, không giám tự coi mình là bề trên nữa.

Nhưng nguyện vọng tốt đẹp của ông ta chỉ đổi được tiếng cười nhạt của người đàn ông mặc áo gió đen kia: “Chuyện này tôi không quyết định được, họ nói thế nào thì làm như vậy.” Kẻ ngốc cũng nhìn ra được hàm ý của anh ta là sẽ không phục tùng ông Lư.

Lần nọ qua lần kia, tới lượt Jim. Anh ta nén đau, mỉm cười: “Chẳng phải nói cần một cánh tay sao? Theo lời ông mà làm thôi, muốn ra khỏi đây thì phải để lại tay!”. Jim đắc ý nhìn về mặt kính hoàng của ông Lư, “Tôi nói rồi, Quân Trùng cầu chúng tôi không phải chỉ là một ca sĩ bình thường”.

Ở bên cạnh, Thượng Quân Trùng đang thờ dốt, sắc mặt nhợt nhạt, những vết thâm tím trên mặt càng khiến anh ta trở nên đáng sợ.

Ông Lư bấy giờ mới thật sự tin Thượng Quân Trùng là người không dễ đắc tội được, ông ta chấp tay cầu xin: “Tôi sai rồi! Tôi quá hồ đồ! Thế này đi, ngày mai tôi sẽ đi tới công ty của anh, tôi ứng tiền, yêu cầu họ lập ra một tổ chuyên môn cho anh Thượng, mỗi năm phải ra ba đĩa nhạc giúp anh, phải xếp hạng đứng đầu quốc tế. Chúng ta sẽ tìm đạo diễn giỏi nhất để quay các MV của anh, tìm nhà thiết kế nổi tiếng nhất thiết kế trang phục cho anh...”

Quả nhiên là thương nhân, chết đến nơi vẫn không quên buôn bán, giao dịch.

Thế nhưng, người quyết định là Thượng Quân Trùng lúc này đã chán nản lùi về phía sau, dường như mọi thứ đều bị sụp đổ. Từ Nam Phương nhìn anh chán chường và tuyệt vọng như vậy, trong lòng chợt có cảm giác lạ khó diễn tả.

Jim cười lạnh: “Danny của chúng tôi hot như vậy, không cần thứ cận bã như ông nâng đỡ! Lại càng không cần chút tiền còn con của ông, cái ngữ mới có

vài đồng bạc như ông mà cũng đòi làm âm nhạc? Ông hiểu cái gì là âm nhạc, cái gì là biểu diễn chứ?”.

Nói là nói như vậy nhưng Thượng Quân Trùng đầu sao cũng là một nghệ sĩ trong giới giải trí, giết chết ông Lư thì dễ nhưng không giống giết hai tên vệ sĩ kia, nếu giết hoặc làm bị thương ông ta, ít nhiều cũng khó tránh khỏi phiền phức.

Thế nên, khi thấy ông ta đã sợ đến hồn bay phách lạc, Jim mới tới bên cạnh người đàn ông áo đen, nói nhỏ điều gì đấy. Người đàn ông đứng dậy, đi đến chỗ lão béo đang bị dao kề cổ kia, vừa phui bụi ngoài áo khoác vừa nói: “Sau này nhớ cho kĩ, sau này nếu để tôi phát hiện ra ông còn tới tìm họ gây chuyện thì ông sẽ không được yên thân như hôm nay đâu!”

Lão béo cảm nhận được hơi lạnh phả vào gáy mình, nghe được câu nói ấy, giống như vớ được cứu tinh, muốn gật đầu nhưng lại sợ chạm vào lưỡi dao. Ông ta lau mồ hôi trên trán, rồi rít nói cảm ơn, đợi bọn họ đá mình cuối xéo. Nhưng người đàn ông mặc áo gió đen lại nói tiếp: “Có điều, ông đã đánh họ bị thương...”.

Anh ta chỉ nói lưng chừng, lão béo lập tức bổ sung: “Có yêu cầu gì anh cứ việc nói, tôi nhất định sẽ đáp ứng”.

Người đàn ông lạnh lùng cười, nói với thuộc hạ của mình: “Sau này các cậu cần gì cứ tới tìm giám đốc Lư.”

“Đúng thế! Đúng thế! Tôi nhất định làm được, nhất định!”

Lão béo cúi người, nhiệt tình đáp ứng, không rõ là ông ta chỉ tạm thời ứng phó hay thật sự cảm nhận được sự khủng khiếp của gã đàn ông này.

Người đàn ông xốc lại áo khoác, đeo găng tay trắng lại, không buồn nhìn lão béo, chỉ thản nhiên nói: “Các cậu đưa giám đốc Lư ra ngoài đi dạo, thử xe, nhưng mà đây là Bắc Kinh, đừng chơi quá đà.”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Không phải kẻ tầm thường

Từ Nam Phuong không đoán ra, đầu sao, cô cũng không hiểu rõ thế giới của anh ta.

Giám đốc Lư nhìn người đàn ông, cố gắng nghiền ngẫm xem mấy chữ “đi dạo” xem có ý gì, nhưng còn chưa nghĩ ra đã bị hai tên kéo ra ngoài. Người đàn ông lại nhìn xung quanh phòng một lượt, ánh mắt dừng trên người Từ Nam Phuong, sau đó, anh ta kéo kính râm lên, nói với Jim: “Tôi để lại hai người ở đây...”.

Anh ta chưa nói dứt lời đã thấy Jim xua tay, Thượng Quân Trùng lúc này mới định thần lại, giẫy dụa ra khỏi hai người đang dìu mình. Anh ta trợn mắt quát người đàn ông kia: “Cút! Tôi không muốn nhìn thấy mấy người!”.

Anh nhìn Từ Nam Phuong, ánh mắt như lửa khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Người đàn ông kia nhìn Thượng Quân Trùng, khóe môi nhếch lên thấp thoáng sự giễu cợt: “Vậy thì thiếu gia hãy dưỡng thương cho tốt.” Nói xong, anh dẫn đám người bỏ đi.

Thượng thiếu gia? Từ Nam Phuong hiểu được sức nặng của cách xưng hô này, nhưng vẫn chưa định thần lại được. Còn đang ngơ ngác, bỗng nhiên toàn thân cô được nhấc bổng lên. Hóa ra Thượng Quân Trùng đang bế cô.

Từ Nam Phuong kinh ngạc, giẫy dụa một chút. Thượng Quân Trùng vốn dĩ đã sức cùng lực kiệt, gắng gượng chạy tới bên cạnh Từ Nam Phuong đã không dễ dàng gì, lúc này cô lại dây người một cái, anh giữ thăng bằng không nổi, ngã nhào xuống người cô. Anh không hề nổi giận mà gượng đứng dậy, dù toàn thân đầy thương tích nhưng chỉ là vết thương ngoài da. Thở dốc một hồi, Thượng Quân Trùng đã lấy lại được chút sức lực, anh lại bế cô lên, đi ra ngoài.

Ở gần anh thế này, Từ Nam Phuong mới nhìn ra khóe mắt anh đã bầm tím, máu ở khóe môi khô cứng lại: “Anh làm gì thế? Bỏ tôi xuống!”

Giọng nói của Thượng Quân Trùng đã khàn đặc: “Đừng nói nữa!” Anh nhìn trán cô, trong mắt hiện lên vẻ xót thương, “Cô đúng là đồ ngốc, không muốn sống nữa à...”

Hơi thở yếu ớt của anh khiến Từ Nam Phuong cảm thấy bất cứ lúc nào anh cũng có thể ngã xuống.

Cô nói: “Tôi không sao! Tôi thực sự không sao...”

Thượng Quân Trùng không thêm để ý tới lời cô, cứ thế bế cô ra khỏi cửa. Chủ nhà hàng rót cục cũng chịu xuất đầu lộ diện, anh ta chạy đến định nói gì đó nhưng bị Thượng Quân Trùng phớt lờ. Jim muốn chắn xung quanh cũng bị anh gạt đi. Anh bế Từ Nam Phuong ra đến ngưỡng cửa đã trông thấy bên ngoài bị rất nhiều người vây lại.

Jim vội chạy lên nói: “Đi cửa sau đi! Cảnh sát tới rồi.” Thượng Quân Trùng đành phải đi theo lối cửa sau, nhưng vẫn không quên an ủi Từ Nam Phương: “Cố gắng chịu đựng một chút!”

Trông thấy khuôn mặt đầy thương tích của anh Từ Nam Phương cảm thấy anh lúc này còn yếu hơn cả mình.

Jim chạy ra ngoài định lái xe lại nhưng Thượng Quân Trùng đã nhanh tay vẫy được một chiếc taxi, anh để mặc Jim đứng bên ngoài, nói với tài xế: “Đến bệnh viện gần nhất.”

Tài xế liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Từ Nam Phương, giữa màn đêm trông lại càng kì quái. Thượng Quân Trùng gắt lên với tài xế: “Lái xe đi! Nhanh lên.”

Anh khẳng khái ôm lấy hai vai cô, ánh mắt nhìn cô lúc này dường như chỉ toàn là áy náy và thương cảm: “Cô sẽ không sao đâu, đừng lo, tôi sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất cho cô.”

Thấy Thượng Quân Trùng căng thẳng quá mức, Từ Nam Phương muốn cười mà cười không nổi. Thế này coi như là cô đã tiến thêm được một bước vào trái tim anh ư? Dường máu của mình để đổi lấy sự hồ thẹn và sốt sắng của anh, nhưng cô lại không hề cảm thấy có một chút vui vẻ nào của kẻ thắng lợi.

Thượng Quân Trùng siết chặt tay cô, lòng bàn tay anh đỏ đầy mồ hôi.

“Tôi không sao!” Từ Nam Phương nhìn anh như vậy, cảm thấy thực sự không đành lòng, “Anh đừng như vậy!”

“Được rồi! đừng nói nữa... Cô đúng là đồ ngốc.” Giọng nói của anh rất êm tai, lúc anh gọi cô là “đồ ngốc”, cô chợt thấy khoảng cách của họ xích gần lại.

Nhưng khi trông thấy đôi mắt anh đã nhòa đi, cô vẫn quyết dây dưa ra khỏi lòng anh, nhìn anh và nói: “Tôi thật sự không sao.” Cô giờ tay lên lau vết đỏ trên trán.

Thượng Quân Trùng trông thấy vậy, đang định ngăn cô, nhưng tay anh đột ngột khựng lại. Vị trí mà Từ Nam Phương vừa lau vết màu đỏ đi, hoàn toàn không có vết thương nào.

“Cô...” Sự quan tâm trong mắt anh biến mất, nhường chỗ cho nỗi kinh ngạc. Anh nâng cánh tay cô lên, băng gạc một màu đỏ sẫm nhưng không hề có mùi máu.

Từ Nam Phương không muốn tiếp tục gạt Thượng Quân Trùng nữa: “Máu là giả, chất đỏ này là nước ở trong tầng đá chảy ra. Tôi già vò thôi.”

Thượng Quân Trùng ngẩng người nhìn cô, ánh mắt từ lo lắng chuyển sang kinh ngạc, khó tin. Mãi tới khi anh rút lại cái nhìn đó, Từ Nam Phương chợt mơ hồ cảm nhận được điều bất thường.

Xe dừng lại, tài xế có lẽ không nhận ra được Thượng Quân Trùng, ông ta chỉ nhắc nhở: “Tới bệnh viện rồi.” Nhưng Thượng Quân Trùng không có ý định xuống xe, anh nói với tài xế: “Đến khu Dốc Viên Bô.”

“Đi đâu? Anh không vào khám vết thương của anh sao?”, Từ Nam Phương dò hỏi, cô không làm sao, nhưng thương tích của anh không phải là nhẹ.

Thượng Quân Trùng quay đầu lại mỉm cười với cô, nụ cười rất đẹp nhưng khiến cô cảm thấy có phần khiên cưỡng.

“Về nhà! Tôi không sao!”

Nói tới đây, hàng long mi khẽ giật, anh liền quay đầu đi chỗ khác.

*

Thượng Quân Trùng đưa cô về ngôi biệt thự ở Dốc Viên Bô. Lúc xuống xe, anh ôm lấy vai cô đi lên nhà, trọng lượng nửa người cô đều dồn lên người cô. Từ Nam Phương muốn thoát ra nhưng lại sợ anh quá yếu không đi nổi nên không dám buông tay.

“Hay là cứ đến bệnh viện đi.”

Thượng Quân Trùng nheo mắt, hàng mi dày che khuất đôi mắt sáng mê hồn; ngay cả khi anh đang ở trong bộ dạng tiêu tụy thì đôi mắt đó vẫn rất hút hồn: “Không cần, chúng ta về nhà.”

Bàn tay đang đặt trên vai cô của anh khẽ néo cô một cái. Từ Nam Phương run lên, liếc nhìn cánh tay chẳng chịt những vết thương, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Hai người đi vào thang máy, Thượng Quân Trùng ấn nút đợi đóng cửa lại.

“Cô biết dùng thang máy không?”

Từ Nam Phương sững sốt một chút, mắt hồi lâu mới hiểu ra “thang máy” mà anh nói chính là căn phòng nhỏ mà hai người đang đứng này. Cô “ùm” một tiếng: “Hôm qua quan sát anh dùng, nhớ rồi.”

“Ồ.” Thượng Quân Trùng cười, có chút kì lạ.

Hai người vào nhà, sau đó Thượng Quân Trùng một mình đi vào phòng tắm, tiếng nước ào ào phát ra ngoài. Từ Nam Phương ngồi đợi bên ngoài, gỡ băng gạc trên tay. Cho dù khối đá sa mạc kia đặc biệt, nhưng vết thương trên tay cô vẫn không tránh khỏi bị rỉ máu.

Từ Nam Phương vào phòng mình chuẩn bị thuốc bôi, cô nhúng que tăm bông vào thuốc nước, lăn qua vết thương. Bỗng dưng cô phát hiện trong phòng nhiều thêm một đôi chân.

Từ Nam Phương ngẩng đầu lên đã thấy Thượng Quân Trùng đi ra. Anh mặc áo choàng tắm màu trắng, dây ngang lưng buộc lỏng, ngực nửa kín nửa trần, mái tóc vẫn còn ướt, nước nhỏ xuống từng giọt, dính trên hàng lông mi, dưới ánh đèn phòng càng trở nên long lanh.

Nhìn Thượng Quân Trùng vừa mới tắm gội xong, trái tim Từ Nam Phương đột ngột nhảy lên một nhịp, một lúc sau, ánh mắt mới rời khỏi khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Thượng Quân Trùng có vẻ như sẽ đoán được Từ Nam Phương sẽ ngượng ngùng, anh cười cười, ngồi xuống cạnh cô, không nói gì đã giăng lấy tăm bông giúp cô lau vết thương.

Từ Nam Phương cảm thấy mặt mình nóng ran, ngoái đầu nhìn Thượng Quân Trùng. Máu trên mặt anh đã được rửa sạch nhưng khóe mắt và khóe miệng vẫn bầm tím. Cô rút tay ra: “Đề tôi xem vết thương giúp anh, trên người có bị bọn họ đá bị thương không?”

Thượng Quân Trùng đột nhiên tóm lấy tay cô, vừa cời nút buộc dây lưng ram vừa đặt tay cô vào trong lớp áo choàng. Từ Nam Phương lập tức rút tay lại, kinh ngạc nhìn Thượng Quân Trùng, ánh mắt có phần hoảng sợ: “Anh làm cái gì thế?”

Thượng Quân Trùng chỉ cười, nụ cười khiến Từ Nam Phương dựng tóc gáy. Anh bỗng dưng dịu dàng nói: “Thế này đi, em đi tắm đi, rồi ra xem vết thương cho anh, anh cũng xem vết thương cho em.”

Những lời này của Thượng Quân Trùng lọt vào tai Từ Nam Phương, nghe thế nào cũng không hợp lý: “Anh... Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Cô ôm lấy cánh tay mình, thân thể nghiêng về phía sau.

Thế nhưng, Thượng Quân Trùng lại càng ghé sát vào người cô, mùi sữa tắm trên người anh phảng phất như thuốc độc. Anh nâng cằm cô: “Ngoan! Đi tắm đi, anh ở trên giường đợi em.”

Từ Nam Phương đứng bật dậy, lùi lại hai bước, rốt cuộc đã hiểu rõ ý tứ của Thượng Quân Trùng, cô lạnh lùng nói: “Anh đi ra ngoài!”

Nhưng Thượng Quân Trùng không có ý định đi ra: “Sao thế? Mắc cỡ à? Mắc cỡ thật, hay là giả vờ?” Ánh mắt anh lóe lên tia lạnh băng, khiến toàn thân cô run lên, hóa ra cặp mắt sáng như sao này còn lạnh lẽo hơn cả băng lạnh.

Từ Nam Phương chỉ lạnh lùng nhìn Thượng Quân Trùng, không đáp.

Thượng Quân Trùng hờ hững cười: “Thôi nào, giờ em không cần diễn kịch nữa, chúng ta trực tiếp vào nội dung chính được không? Em đi tắm trước đi, tắm xong chúng ta lên giường, em muốn vui vẻ thế nào? Muốn làm mấy lần?” Anh dựa vào người Từ Nam Phương, miệng kề sát vào đôi môi đỏ thắm của cô. Từ Nam Phương lập tức tát Thượng Quân Trùng một cái: “Trơ trên! Bì ồi!”

Cái tát này không hề nhẹ, vết thương chưa lành trên mặt Thượng Quân Trùng lại rỉ máu. Con giận nổi lên trong đôi mắt anh: “Trơ trên bì ồi? Hay lắm! Tôi trơ rên bì ồi đấy, sao nào! Dù sao trong giới giải trí này cũng chẳng có người tốt. Tôi trơ trên bì ồi mới xứng đôi với kẻ lừa đảo như cô, không phải ư? Cô một mực bám theo tôi không phải chỉ vì ngày hôm nay sao? Nào, để tôi thỏa mãn cô.”

Từ Nam Phương đã tức giận đến toàn thân run rẩy, môi bặm chặt, nhắc chân đá Thượng Quân Trùng một cước khi anh đang định tiến đến trước mặt cô, khiến anh lao đảo ngã xuống đất.

“Đứng! Tôi có chuyện giấu diếm anh, nhưng anh không cần phải dùng cách này tới nhục mạ tôi.”

“Nhục mạ?” Thượng Quân Trùng đứng dậy, áo choàng đã bị tuột ra để lộ một nửa thân trên, “Sao đến lúc này rồi còn giả vờ làm liệt nữ? Mau dẹp hết mấy àn kịch giả dối của cô đi, tôi vừa nghĩ tôi đã thấy buồn nôn.” Thượng Quân Trùng lững thững quay lại, ngã người trên giường: “Lẽ ra tôi nên đoán ra từ lúc ở Tây Sơn mới đúng! Mất công tôi tốt bụng muốn tìm cho cô một bệnh viện tâm thần. Cô rất bình thường, bình thường hơn bất kì ai trên thế giới này! Hơn nữa diễn kịch còn tài hơn cả tôi...”

Từ Nam Phương không giải thích, cô nên sớm nghĩ tới, Thượng Quân Trùng là một người suy nghĩ đơn giản, nhưng không phải kẻ ngốc. Trước mặt tên béo họ Lư kia, hành động của cô đã chứng tỏ cô vốn dĩ không hề yếu đuối, lại thêm màn kịch tự đập đầu vào tảng đá, càng khiến Thượng Quân Trùng nhìn ra ý đồ của cô.

Thượng Quân Trùng chán nản nằm trên giường, giọng nói của anh tràn ngập sự bi thương: “Các người đều coi tôi là kẻ đàn độn, lừa dối tôi, các người vốn dĩ đều bản thủ như vậy! Tất cả đều coi tôi là đứa trẻ con.”

Từ Nam Phương hiểu những gì anh muốn nói, anh đi con đường riêng của mình, thích âm nhạc của mình, cũng ngỡ rằng âm nhạc của mình cảm hóa được

người khác nên mới thuận buồm xuôi gió trong sự nghiệp như vậy. Thế nhưng sự thật là, ai cũng không yêu thích anh cả, người ta chỉ nể gia thế của anh, sự thành công ngày hôm nay chẳng qua chỉ vì gia đình anh dùng tiền để dọn sẵn đường cho anh mà thôi.

Anh một mực cho rằng xung quanh mình rất thuần khiết, hóa ra anh đã quá ngây thơ, những người ở gần anh vẫn luôn dấu giếm anh. Hôm nay, ngay cả Từ Nam Phương cũng nhìn ra, làm sao anh còn không nhận thức được sự thật?

Từ Nam Phương chợt thấy đồng cảm với Thượng Quân Trùng, đứng ở vị trí của anh mà nói, chẳng khác nào thế giới của mình đã bị đảo lộn, và sự lừa gạt của cô chính là đồ thêm dầu vào lửa.

“Xin lỗi! Nhưng không ai coi anh là trẻ con cả, họ chỉ muốn tốt cho anh...” Cô còn chưa nói hết câu, Thượng Quân Trùng đã đứng phắt dậy, vành mắt đỏ rực như hai đốm lửa: “Muốn tốt cho tôi? Vậy còn cô, vì sao cô làm thế? Ở Thái Nguyên cô giả vờ ngu ngốc, còn tính kế khiến tay mình bị thương, ở nhà hàng, cô dùng cảm động ra chịu chết, là vì mục đích gì? Muốn có được sự đồng cảm của tôi, muốn tôi thương hại cô, yêu cô?”

Từ Nam Phương bị nói trúng tim đen, ngậm ngùi thừa nhận: “Đúng, tôi vốn định làm thế.”

“Vốn định?”, Thượng Quân Trùng cười nhạt, “Vậy thì về sau cô lại thay đổi kế hoạch thế nào?”

“Tôi biết anh là người tốt, tôi không muốn lợi dụng anh. Tôi đã từng muốn nói sự thật với anh nhưng mà sợ anh không tin.” Từ Nam Phương biết dùng sắc để dụ dỗ là vô dụng, nhưng đáy lòng cô dường như bỗng chốc trở nên trống rỗng. Nếu như mọi khi, cô nhất định sẽ nghĩ kế khác, nhưng lần này, đột nhiên cô không buồn nghĩ gì nữa.

“Tôi thừa nhận tôi có mục đích, tôi cần tiền, nhưng tôi không quen biết người giàu có nào khác ngoài anh.” Đây là những lời thật lòng của cô, nhưng lọt vào tai Thượng Quân Trùng lại trở thành những lời dối trá.

“Ồ, vì vậy nên cô nghĩ ra trăm phương nghìn kế để tiếp cận tôi, ngay từ lúc xuất hiện ở trường quay cho tới khi nói dối trước mặt phóng viên! Được, cô cần bao nhiêu tiền? Cô muốn bán mấy đêm của mình?”

Từ Nam Phương mấp máy môi, cô muốn bỏ đi, nhưng chợt nghĩ tới khối thiên thạch, đi được hai bước liền dừng lại: “Một trăm năm mươi triệu tệ.”

“Một trăm năm mươi triệu?”, ngay cả cười, Thượng Quân Trùng cũng không còn sức lực nữa, “Cô mà cũng đáng giá ấy sao? Đúng là tự đề cao mình quá rồi! Cô tưởng mình là ai chứ? Nữ hoàng Anh hay Thiên hậu Nhật Bản?”

Từ Nam Phương xoay người lại, lạnh lùng nhìn Thượng Quân Trùng: “Tôi đáng giá bao nhiêu, trong lòng tôi biết rõ. Hôm nay tôi đã nói hết sự thật với anh, cũng không dự định tiếp tục lừa gạt anh nữa. Anh si nhục tôi như vậy đủ lắm rồi, tôi cũng chưa khiến anh chịu thiệt thòi cái gì.”

Những lời này của cô đương nhiên không lọt lỗ tai Thượng Quân Trùng. Anh đang cảm tức đến nỗi không nói nên lời, có lẽ sự lừa dối của cô đối với anh còn ghê tởm hơn của Jim vạn lần.

Anh si nhục cô, lăng mạ cô, nhưng giường như vẫn chưa đủ để anh coi bỏ sự phẫn nộ trong lòng. Anh nhắc cái túi du lịch lên, nhét vào tay Từ Nam Phương: “Cút! Cút khỏi đây cho tôi.”

Đôi mắt Thượng Quân Trùng ngập sự giận dữ. Từ Nam Phương nhìn sâu vào đôi mắt ấy, đáy lòng thở dài một hơi. Cô cầm túi, không nói gì nữa, đi thẳng ra khỏi cửa.

Khi cô vừa đi qua căn phòng chứa nhạc cụ của Thượng Quân Trùng, một tiếng “rầm” đột ngột vang lên. Cánh cửa căn phòng cô vừa đi ra đã bị đóng lại. Âm thanh khiến cửa lớn của căn hộ cũng bị cộng hưởng.

Từ Nam Phương không nhìn nữa, xách túi rời khỏi nhà Thượng Quân Trùng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lúc một mình xuống dưới tòa nhà đi qua cửa lớn của chung cư, cô bị bảo vệ trực đêm nhìn chằm chằm như vật thể lạ.

Bộ dạng cô lúc này quả thực có phần nhếch nhác, vết đỏ trên trán vẫn còn, áo cũng dính máu, lại còn xách theo một cái túi lớn, nửa đêm ra khỏi nhà, đáng vẻ khổ sở, tiều tụy không gì tả nổi.

Cứ như vậy đi ra ngoài, trong người không một xu, cô bỗng thấy mình hoàn toàn mất phương hướng, không biết phải đi về đâu.

Bất chợt, một chiếc xe có rèm che dừng lại trước mặt cô. Người lái xe era ngoài, mua cho cô một bát sủi cảo nóng hổi. Tâm trạng vốn bề bộn của cô dần hồi phục lại.

Người lái xe không ai khác chính là Diệp Phi Vũ. Đêm thu có chút lạnh, Từ Nam Phương ăn một bát sủi cảo, uống một ngụm canh, cảm thấy dạ dày ấm dần lên.

Diệp Phi Vũ nói: “Sợ cô không ăn quen mấy thứ khác, sủi cảo là món ăn truyền thống, tôi nghĩ cô sẽ không từ chối.”

Từ Nam Phương hồ hững cười: “Tôi rất thích sủi cảo.” Công bằng mà nói thì Diệp Phi Vũ rất tâm lý, chẳng chặc, cô chỉ có thể bộc lộ nỗi khổ xuyên qua bốn trăm năm của mình cho anh ta nghe, cũng chỉ có anh ta mới hiểu những gì cô nói, hiểu nỗi lòng của cô. Nhưng vì anh ta dụng tâm quá lớn, mỗi lần ở cạnh anh ta, Từ Nam Phương đều cảm thấy mệt mỏi hơn cả khi một mình.

“Thích là được rồi.” Diệp Phi Vũ nói.

“Anh chưa về Tây Sơn à?” Từ Nam Phương bang quơ hỏi, lẽ ra cô nên đoán được, hôm qua Diệp Phi Vũ nói vậy với Thượng Quân Trùng chẳng qua chỉ là viện cớ.

“Không phải, tôi về thu xếp chút việc ở công ty, buổi tối lại đến đây.”

Từ Nam Phương dựa người về sau, toàn thân như rã rời: “Tôi nghĩ, anh không cần phải sắp xếp gì đâu, tôi bị Thượng Quân Trùng vạch mặt rồi, kế hoạch kia chỉ sợ không thể tiến hành được nữa. Tôi cũng không giúp nổi anh cái gì.”

Diệp Phi Vũ cười, trong thấy Từ Nam Phương xách túi ra khỏi nhà Thượng Quân Trùng vào lúc này là anh ta đã đoán được kết cục rồi. Nhưng anh ta vẫn chậm rãi chạy xe, để Từ Nam Phương có thể ăn sủi cảo. Anh ta lên tiếng: “Tôi đưa cô tới một nhà nghỉ ở tạm một thời gian đã. Những chuyện khác, đợi sau này nói tiếp.”

Từ Nam Phương kinh ngạc nhìn Diệp Phi Vũ: “Vì sao anh còn giúp tôi? Thượng Quân Trùng biết tôi lừa anh ấy rồi, tôi nói gì cũng không lấy lại được lòng tin của anh ấy nữa. Anh còn giúp tôi làm gì?”

“Tôi nói rồi, tôi nhất định sẽ giúp cô lấy lại khối thiên thạch đó.” Diệp Phi Vũ đều giọng nói, chắc như đinh đóng cột. Không phải Từ Nam Phương không tin lòng tốt của anh ta, nhưng trực giác mách bảo cô, người đàn ông này tuyệt đối có mục đích riêng.

Ví như, anh ta vì sao vừa vặn xuất hiện ở khu nhà Thượng Quân Trùng, vì sao anh ta lại không hề tỏ ra thất vọng hay bất ngờ trước việc cô bị Thượng Quân Trùng đuổi khỏi nhà?

Trước kia, Diệp Phi Vũ nói sẽ giúp cô, hợp tác với cô, thứ anh ta muốn là Ngô Thi Hủy, nhưng hiện tại chiêu dùng sắc dụ dỗ của cô đã thất bại, đối với Diệp Phi Vũ mà nói đã không còn giá trị lợi dụng nữa. Vậy thì vì sao anh ta vẫn nhiệt tình với cô như thế

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhà họ Hạ ở thành phố T

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương tới khách sạn thuê phòng. Khách sạn này nằm khá xa chung cư của Thượng Quân Trùng, có lẽ anh ta không muốn để cô và Thượng Quân Trùng chạm mặt.

Từ Nam Phương bắt đầu dĩ nghĩ, cho dù có chạm mặt thì sao chứ? Hai người cũng sẽ vờ như người xa lạ đi lướt qua nhau mà thôi. Diệp Phi Vũ mua cho cô rất nhiều thuốc và băng gạc, chẳng khác nào bác sĩ kê đơn. Có lẽ anh ta đã chú ý tới lúc cô ra khỏi nhà Thượng Quân Trùng không mang theo thuốc.

Từ Nam Phương thật sự khâm phục tính cẩn thận và sự chu đáo của anh ta. Cô ở trong khách sạn năm ngày, cơm ba bữa đều có người phục vụ tận nơi, tất cả các món ăn đều là món truyền thống. Đây đều do Diệp Phi Vũ sắp xếp.

Năm ngày nay Từ Nam Phương đều không ra khỏi cửa, những lúc buồn chán, cô một mình đứng ngoài ban công lộng gió, ngắm nhìn quang cảnh tươi đẹp. Thời gian còn lại, cô dành toàn bộ vào việc xem ti-vi.

Tất cả những gì xem được trong năm ngày qua, có thể cô không nhớ hết, nhưng có hai tin cô nhớ kỹ.

Tin thứ nhất là vụ ẩu đã diễn ra ở một nhà hàng ăn, Từ Nam Phương trông thấy trên màn hình hiện lên hình ảnh của nhà hàng hôm đó Thượng Quân Trùng đưa cô tới ăn cơm. Bản tin nói có hai tên côn đồ vác dao vào chém chết hai vị khách đang ăn cơm trong đó. Cảnh sát đã đưa ra kết luận đây là vụ mưu sát báo thù, đồng thời nói sẽ quan tâm tới vụ việc này, nhanh chóng tìm ra hai kẻ côn đồ kia. Trong bản tin, một chữ Thượng Quân Trùng cũng không hề được nhắc tới, kể cả vị giám đốc Lư kia nữa. E rằng ngay cả những vị khách có mặt tại nhà hàng tối hôm đó cũng không biết sự thật đã xảy ra chuyện gì.

Một tin khác có liên quan tới Thượng Quân Trùng. Trong buổi nhạc hội lớn diễn ra tại một cung thể thao nào đó vào ban đêm hôm trước không thấy có sự xuất hiện của anh. Những người được gọi là phóng viên kia nói rằng họ đã liên hệ với trợ lý của Thượng Quân Trùng và được biết sau khi từ Tây Sơn trở về, anh bị ốm, hiện tại đang ở bệnh viện điều trị.

Nằm viện điều trị có lẽ đúng, bởi vì Thượng Quân Trùng thật sự đang bị ngoại thương khá nặng. Tuy nhiên, Từ Nam Phương không biết, Thượng Quân Trùng nhiều ngày nay không xuất đầu lộ diện, thậm chí hủy bỏ cả buổi biểu diễn của mình, là vì những vết thương bên ngoài hay bởi những vết thương trong lòng. Cô thậm chí còn nghĩ, Thượng Quân Trùng liệu có vì chuyện này mà từ bỏ dòng nhạc mình theo đuổi.

Mấy ngày nay, Từ Nam Phương cảm thấy ngột ngạt, ban đêm ngủ không ngon giấc. trước đây, mỗi khi mất ngủ, cô thường ra ngoài ngắm sao, bởi vì khoảng không vô tận kia luôn cho cô biết những huyền cơ mà cô vĩnh viễn không đoán ra. Thế nhưng gần đây, những ngôi sao trên cao kia lại khiến cô

có cảm giác bồn chồn, bất an, dường như có một đôi mắt đang hằm học nhìn cô.

Thế nên khi Diệp Phi Vũ xuất hiện trước mắt cô, câu đầu tiên anh nói à: “Cô gầy đi nhiều quá.”

Từ Nam Phương chỉ biết cười gượng, sao mà không gầy đi cho được? Cô chỉ biết ở đây lo lắng, đếm từng tháng dần trôi qua, nhưng một trăm năm mươi triệu kia vẫn chìm trong vô vọng. Không có tiền, không thể lấy được khối đá thiên thạch, không thể về được quá khứ, Từ Nam Phương làm sao không lo lắng cho được!

Trên thế gian này người giàu rất nhiều, nhưng cô phải làm sao để quen biết với họ, làm sao để khiến họ chi một khoản tiền lớn ra cho mình được. Đối với Từ Nam Phương mà nói, đây chẳng khác nào chuyện không tưởng. Tia hi vọng duy nhất của cô đã tiêu tan rồi.

Thế nhưng, Diệp Phi Vũ hôm nay lại mang đến một tin tức hết sức kinh ngạc. Anh ta nói, hàng đầu giá Thụy Âm dự định bán khối thiên thạch kia sớm trước thời hạn.

“Bán sớm? Lúc nào? Vì sao?”, vì Từ Nam Phương còn chưa kịp chuẩn bị, đây càng trở thành cú sốc với cô.

Diệp Phi Vũ nói rành mạch: “Ngày kia, vì sao phải đem bán trước thì tôi cũng không rõ, có lẽ vì đã rất nhiều người có ý định mua nó rồi, hàng bán đầu giá thấy tình thế thuận lợi nên mới quyết định đem bán trước thời hạn.”

“Có ý định mua?”, ánh mắt Từ Nam Phương thoáng trở nên u buồn, “Ý anh là rất nhiều người muốn có khối thiên thạch đó, thậm chí sẵn sàng trả giá cao để mua nó sớm? Hãng bán đầu giá nhận thấy tình hình đã rất tốt nên muốn bán luôn?”

Diệp Phi Vũ gật đầu: “Chắc là như vậy.”

Từ Nam Phương càng thêm chán nản: “Nếu đúng là như vậy, một trăm năm mươi triệu cũng chẳng giải quyết được gì.”

Diệp Phi Vũ không đáp, coi như đã khẳng định suy nghĩ của cô. Từ Nam Phương xoay người đi ban công, cô đứng dưới ánh mặt trời, nhìn về phía những tòa cao ốc. Đột nhiên cô quay đầu lại, nói với Diệp Phi Vũ: “Anh có thể đưa tôi tới đó xem không? Lúc bán đầu giá.”

Diệp Phi Vũ sững người mất một giây, lập tức gật đầu: “Lúc ấy đầu giá công khai, chúng ta đến xem chắc không thành vấn đề.” Anh ta liếc nhìn cô, vẻ đau khổ trên mặt cô đã vơi đi ít nhiều.

“Nghĩ ra cách rồi sao?”

Từ Nam Phương lắc đầu, nhưng mỉm cười xinh đẹp: “Anh đã nói, đi được bước nào hay ước nấy, tôi muốn tới đó xem khối thiên thạch đó cuối cùng rơi vào tay ai, sau đó nghĩ đối sách sau.”

Nếu đã phải nương nhờ vào người giàu có để lấy được khối thiên thạch đó từ tay hãng đầu giá, vậy thì chi bằng cứ chờ xem kẻ nào mua được nó, rồi nghĩ cách tiếp cận họ, như vậy dễ dàng hơn.

Một trăm năm mươi triệu tệ, mặc dù là kẻ giàu có cỡ nào cũng sẽ không sẵn sàng cho cô, nhưng nếu đổi lại là khối thiên thạch đó, cô chỉ cần nghĩ cách khiến cho người đó lấy ra xem vài lần rồi mới có cơ hội lấy trộm.

Diệp Phi Vũ gật đầu đồng ý với suy nghĩ của cô, nhưng nói thêm: “Tôi nghe nói hãng Thụy Âm còn mời Thượng Quân Trùng tới làm khách quý.” Vừa nói, anh ta vừa nhìn Từ Nam Phương thăm dò.

“Khách quý?” sắc mặt cô đột nhiên trở nên khó coi, “Ý anh là Thượng Quân Trùng cũng sẽ tới?”. Trong đầu cô chợt hiện lên dáng vẻ chán nản của anh hôm ấy.

“Nếu không có gì thay đổi thì chắc cậu ấy sẽ đi.” Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, hi vọng nhận ra được điều gì từ trong mắt cô.

Nhưng Từ Nam Phương rất nhanh đã lấy lại tinh thần, chỉ bình thản nói: “Anh ấy đến hay không cũng không liên quan đến tôi. Một mình tôi đi cũng được, anh không cần đưa tôi đi đâu.” Cô không phải người tốt bụng gì cho cam, nhưng thấy Diệp Phi Vũ trả lời không nhiệt tình lắm, cô cũng có thể đoán ra anh ta không muốn đưa mình đi. Nếu anh ta cùng cô xuất hiện trước mặt Thượng Quân Trùng, chẳng khác nào thừa nhận hai người cùng hội cùng thuyền, phơi bày hết dã tâm của anh ta.”

“Không sao, Thượng Quân Trùng sẽ không vì chuyện này mà thay đổi cái nhìn với tôi.” Diệp Phi Vũ hiểu suy nghĩ của Từ Nam Phương, nhưng giọng nói vẫn thấp thoáng nỗi lo lắng. Có lẽ anh ta cho rằng bản thân đã giúp đỡ Thượng Quân Trùng rất nhiều chuyện, nên chỉ việc còn con này sẽ không khiến Thượng Quân Trùng nghi ngờ mình.

“Hơn nữa, tôi cũng muốn tới xem khối thiên thạch đó có gì đặc biệt.” Câu nói này của Diệp Phi Vũ có vẻ thật lòng. Từ Nam Phương cười, ngay cả Diệp Phi Vũ cũng phải tò mò, nếu như để những người khác biết khối thiên thạch đó có thể khiến người ta xuyên qua thời gian, không gian, hẳn là nó sẽ gây ra cuộc tranh giành rất lớn. Vậy thì, chỉ sợ mấy trăm triệu cũng không mua nổi.

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương tới nơi tổ chức bán đầu giá của hãng Thụy Âm thì chỉ còn lại một ghế trống duy nhất ở hàng cuối cùng. Thật khó mà tưởng tượng được, chỉ mới vài ngày mà khối thiên thạch kì bí và đắt đỏ kia đã thu hút được nhiều người muốn mua đến vậy. Có thể ngồi ở đây đều là

những đại gia các nơi, cả đại sảnh lớn chứa được hai trăm người đều đã chật kín.

Những người đến trả giá có nam, có nữ, không chỉ có người trung quốc da vàng mắt đen tóc đen, mà còn có nhiều người với những màu da khác nhau. Đám phóng viên cầm máy quay đều đứng cả phía sau hàng ghế cuối cùng. Từ Nam Phuong ngồi gần bọn họ, nghe thấy những tiếng tanh tách liên tục vang lên, ánh đèn chớp nháy liên tục, khiến bầu không khí trong hội trường càng thêm bí bách.

Từ Nam Phuong và Diệp Phi Vũ yên vị ngồi ở hàng ghế cuối cùng, trên sân khấu có vài người đang trao đổi gì đó với nhau, gần ngay trước mặt họ là một cái bục cao đến nửa thân người, trên đó không bày thứ gì. Từ Nam Phuong thấp thòm đợi đến giờ khai mạc.

Đám phóng viên phía sau đang bàn luận rôm rả.

“Khởi thiên thạch này sao phải phô trương thế? Đây, anh trông thấy chưa kia! Ingvar Kamprad, người giàu thứ tư trên thế giới do tạp chí Forbes bình chọn cùng phái người đến kia.”

“Ingvar Kamprad thì sao chứ? Hôm nay những người tới đây đều là những doanh nhân lớn có tài sản lên đến hơn mười tỷ. Cô không thấy phóng viên BBC cũng có mặt à? Buổi đấu giá này phát sóng trực tiếp trên toàn thế giới đấy! Ai không biết còn tưởng đang ở thế vận hội Olympic.”

“Không phải chứ, khởi thiên thạch đó...”

“Tôi cảm thấy khởi thiên thạch này chẳng có gì đặc biệt cả, bỏ ra một trăm năm mươi triệu tệ mua về một hòn đá, lại chẳng phải đồ cổ gì. Nói là có năng lực thần bí chẳng qua chỉ là thổi phồng lên để lừa gạt người. Mấu chốt chính là nằm ở cái giá đắt của nó! Mấy người giàu có kia đến đây để chứng tỏ sự giàu có của mình. Tôi nói cho mọi người biết, hôm nay, cao tay nhất không phải là người nhà Ingvar Kamprad...”

“Anh đừng có nói với tôi kẻ cao tay nhất là Thượng Quân Trùng nhé! Nghe nói hôm nay Thượng Quân Trùng sẽ mang khởi thiên thạch ra đấy.”

Nghe đến Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phuong chợt run rẩy toàn thân, không ngờ đám phóng viên lại bật cười: “Thượng Quân Trùng dù có nổi tiếng đến đâu cũng chỉ là một ngôi sao giải trí. Cao tay nhất phải kể đến nhà họ Hạ.”

“Nhà họ Hạ nào?”

“Còn họ Hạ nào nữa? Đương nhiên là nhà họ Hạ ở thành phố T đó.”

“Không thể nào, trời ạ! Nhà họ Hạ sẽ tới ư? Sao có thể! Anh đừng đùa! Chẳng phải gần đây họ rất im hơi lặng tiếng sao, đến phòng vấn của báo đài cũng còn không tiếp nữa là, sao lần này lại tới được, tôi không tin.”

“Tôi lừa cô làm gì? Nhà họ Hạ trước giờ luôn rất kín đáo bí ẩn, BBC muốn phỏng vấn họ còn phải sẵn trước đón sau bao nhiêu lần mới được. Nói ra cũng kì lạ, nhà họ Hạ càng im hơi, càng thần bí, thì lại càng nổi tiếng. Mãn Thanh đều đã diệt vong một hai trăm năm nay rồi mà con cháu hoàng tộc vẫn được hoan nghênh đến vậy, quả là kỳ tích!”

“Tôi thấy nhà họ Hạ dù không nhờ vào sức mạnh truyền thông thì vẫn có thể lực hùng mạnh, có thể được xếp vào top bốn mươi của Forbes mới là kì tích.”

“Thực ra theo như tôi thấy, gia tài của nhà họ Hạ không phải Forbes có thể so sánh được, thật sự là quá khổng lồ, không biết chiếm độc quyền bao nhiêu ngành nghề. À đúng rồi, tôi nghe nói nhà họ Hạ còn giữ lại toàn bộ bảo khố của vua Sùng Trinh, một nửa tài sản của Hòa Thân[1], chỉ riêng khoản châu báu đã không biết giá trị đến bao nhiêu rồi chứ đừng nói đến mấy thứ sản nghiệp dưới tên nhà họ, haizzz, phải ngang ngửa với Rockefeller[2] của Mỹ ấy chứ, không phải, hơn cả ông ta nữa.”

[1] Vị quan thời vua Càn Long

[2] John Davison Rockefeller (1839-1973): Nhà công nghiệp Mỹ

Từ Nam Phuong vô thức nghe hai phóng viên đứng sau mình bàn tán, cho dù cô không quá hiểu rõ thế giới này nhưng vẫn không tránh được có chút tò mò về nhà họ Hạ kia.

“Nhưng mà họ Hạ sẽ cử người đến thật sao?”, cô phóng viên kia vẫn chưa thật sự tin, “Sao không nghe tin tức gì thế? Có phải chính tông họ Hạ không thế?”

“Chắc là phải mà.” Anh phóng viên tung tin kia dường như cũng không chắc chắn lắm. “Đây, đến rồi kia, nhìn xem, ngoài cửa ấy! Mau chụp ảnh đi!”, anh ta đột nhiên hét lên khiến Từ Nam Phuong giật mình sợ chết khiếp.

Cô không kiềm chế được quay đầu nhìn ra ngoài cửa, trông thấy mấy người kẻ tiếp nhau bước vào hội trường, họ mặc trường bào màu tro, đi giày vải, nhìn hết sức lỗi thời, hoàn toàn không giống phong cách ăn mặc của người hiện đại. Từ Nam Phuong chỉ cần liếc mắt qua đã biết trường bào kia là gấm hoa thượng đẳng, ánh đèn chiếu vào còn có thể thấy những hoa văn giống như thủy ấn[*] trên vải, đường thêu trên vải sa tanh cực kì sang trọng, họa tiết trang nghiêm, màu sắc sáng đẹp, hơn nữa phần lớn còn sử dụng đường chỉ vàng, khiến người ta nhìn vào có cảm giác nguy nga long lẫy. Đã vậy, tất cả đều là dệt thủ công, mỗi đường kim mũi chỉ còn phải chính xác tuyệt đối, chỉ cần lệch một đường sẽ phải làm lại toàn bộ, thế nên người thợ dệt cũng là một người tài giỏi trăm người có một.

[*]Thủy ấn: Hoa văn, họa tiết in trên giấy, vải, có thể nhìn thấy khi soi vào ánh sáng.

Qua cách ăn mặc đồng phục của họ, người bình thường nhìn qua cũng biết họ là người hầu, ngay cả phận tôi tớ mà còn mặc đồ tốt như thế, chắc chắn chủ nhân không phải thuộc hạng tầm thường.

Từ Nam Phương còn đang trong trạng thái ngạc nhiên thì ánh đèn flash đã chớp nhoáng liên tục.

Hai phóng viên ban nãy sốt sắng: “Có phải không? Rốt cuộc có phải không?”

“Nhất định là đúng rồi,” Người trả lời vô cùng hưng phấn, “Không thấy họ mặc quần áo gì kia à? Phong cách cung đình đấy.”

“Cái gì mà cung đình chứ! Chẳng qua là ăn mặc theo phong cách đó thôi.”

“Được rồi, đừng nói nữa, mau chụp ảnh đi, chụp nhiều vào!”

Từ Nam Phương có thể cảm nhận được bầu không khí sôi động ở đây, sau khi đám người hầu kia bước vào hội trường, lại đến mấy cô gái ăn mặc giống nhau vây quanh một người phụ nữ đi vào. Những cô nô tì đều mặc áo gấm, ống tay áo nhỏ, đuôi tóc bện vắt sang một bên vai, sau đầu lại búi lên. Bọn họ hộ tống người phụ nữ ở giữa đi đến phía hàng ghế trên đầu. Hóa ra vị trí trên đầu đó là dành riêng cho bà ta. Từ Nam Phương chưa kịp chiêm ngưỡng dung nhan của người phụ nữ đó, chỉ có thể nhìn phía sau lưng, bước chân thong thả, nhã nhặn. Trong lúc Từ Nam Phương đang đoán tính cách bà ta thì một vệt màu trắng lướt qua thu hút ánh mắt cô.

Một con mèo Ba Tư long trắng muốt.

Từ Nam Phương nhận ran gay, đó chính là con mèo nhảy ra từ chiếc Limo mà mấy ngày trước Diệp Phi Vũ đụng mặt họ.

Từ Nam Phương liếc nhìn theo, người ôm lấy con mèo là một cô nô tì, không phải chàng trai trẻ tuổi hôm đó. Cô đang nghĩ lẽ ra cậu ta phải xuất hiện ở đây thì đám phóng viên nữ sau lưng lại chột hét lên: “Vẫn còn một anh chàng đẹp trai nữa kia! Bất ngờ quá đi mất!”.

Từ Nam Phương ngẩng đầu, quả nhiên trông thấy chàng trai để tóc dài đó. Cậu ta không mặc trường bào như mấy người kia, mà mặc quần dài áo dài màu trắng tuyết, chất liệu cũng ở một đẳng cấp khác với đám người hầu, ngay như mấy chiếc cúc áo trên cổ cũng được làm bằng đá mắt mèo bọc bạc. Xem sự xa hoa của nhà họ Hạ, Từ Nam Phương nghĩ, có lẽ họ còn giàu có hơn cả hoàng cung của cô.

“Cậu ta là đời thứ mấy nhà họ Hạ? Người thừa kế mới à? Đẹp trai quá đi mất.” Đám phóng viên nữ vừa chụp ảnh, vừa chảy nước miếng bình phẩm.

“Đúng là rất đẹp trai, tôi thích ánh mắt cậu ta! Lớn lên nhất định sẽ có sức mê hoặc chết người...”

Từ Nam Phương nhìn theo chàng thanh niên kia đi tới hàng ghế đầu tiên, ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ. Xem ra, cái cậu thiếu niên này là một nhân vật tương đối quan trọng trong nhà họ Hạ.

Sau khi nhà họ Hạ tới đầy đủ, người dẫn chương trình mới lên sân khấu, tuyên bố chính thức bắt đầu cuộc đấu giá. Ông ta lau mồ hôi rên trán, dường như bị những ánh đèn loang loáng này làm cho chột dạ. Theo quy định, phóng viên không được lên phía trên chụp ảnh, nếu không thì không biết sẽ phạt đến mức nào.

Buổi đấu giá hôm nay ngoài khối thiên thạch ra vẫn còn một vài món đồ cổ khác, khối thiên thạch sẽ được ém xuống cuối để hút khách, nhưng không biết theo ý của ai mà hãng đấu giá đã lập tức chiếu ảnh của khối thiên thạch đó lên màn hình lớn.

Tấm ảnh này rất rõ nét, khối thiên thạch được đặt trên một mảnh vải màu xanh lam, phát ra những quang sáng lờ mờ. Trong lúc bức ảnh được chiếu trên màn hình, người dẫn chương trình giải thích về lai lịch và giá trị ẩn giấu bên trong nó.

Từ Nam Phương chăm chú nhìn vào màn hình, khối thiên thạch trông giống như thủy tinh, phát ra tia sáng đủ màu sắc, giống một cái đèn lồng treo giữa màn đêm. Hình dáng đặc biệt, lai lịch đặc biệt, khối thiên thạch đã khiến cho toàn bộ phóng viên và những người đến đấu giá không kiềm chế được mà ồ cả lên.

Người dẫn chương trình gọi khối thiên thạch bằng một cái tên rất đẹp: “Ngôi sao lấp lánh.”

“Ngôi sao lấp lánh”, Từ Nam Phương nhìn khối thiên thạch giữa tấm ảnh, tim bỗng nhiên nảy lên, lai lịch của khối thiên thạch này, tác dụng đặc biệt của nó đều khiến cô không thể không sốt sắng muốn được trông thấy nó trực diện.

Cuối cùng sau màn nói đông nói dài của người dẫn chương trình và mấy vị chuyên gia lên phát biểu đánh giá, mọi người có vẻ như không thể kiên nhẫn hơn được nữa, thấp thỏm ngồi không yên, cuối cùng thì người MC cũng chịu tuyên bố: “Vậy thì sau đây xin mời vị khách đặc biệt của chúng ta tối nay, ngôi sao lớn – Thiên hoàng châu Á Thượng Quân Trùng, mang ‘ngôi sao lấp lánh’ thần bí kia ra để mọi người cùng được tận mắt quan sát.”

Âm nhạc sôi động vang lên, hai cánh cửa phía sau màn hình lớn chậm rãi mở ra, luồng sáng từ hai bên chiếu vào chính giữa. Mấy người đàn ông cường tráng mặc comple đen từ bên trong đi ra, xếp hàng chỉnh tề trước bàn của ban tổ chức, hai tay chắp sau lưng. Có lẽ là hãng đấu giá đề phòng xảy ra bất trắc nên đã phái người tới bảo vệ.

Từ Nam Phương nhìn về phía cửa lớn của hội trường, cửa đã bị đóng lại, trong ngoài đều có rất nhiều người canh gác.

Mọi người đều rướn cổ lên quan sát, Từ Nam Phương chỉ cảm giác được sau lưng mình đám phóng viên đang điên cuồng chụp ảnh, ánh đèn chớp

nhোáng không ngừng khiến mắt cô dường như thấy ảo ảnh.

Trong sự chờ mong của mọi người, rốt cuộc Thượng Quân Trùng cũng đã đi ra cùng với “ngôi sao lấp lánh” kia. Anh vừa xuất hiện, cả hội trường lập tức huyền ảo, may mà những người tới đây đầu giá đều là những vị khách lớn, sau khi ghé đầu rí tai nhau thảo luận gì đó thì chỉ ngồi im nhìn chăm chăm vào cái khay được che vải đỏ mà Thượng Quân Trùng đang bung.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khối thiên thạch có giá trị trên trời.

Thượng Quân Trùng hôm nay mặc một bộ đồ đen, đeo kính đen phản quang khiến người khác nhìn vào không thấy rõ biểu cảm của anh, không trông thấy đôi mắt mê hoặc lòng người đó. Thượng Quân Trùng không hề cười, Từ Nam Phuong cảm thấy khúc mắc trong lòng anh vẫn chưa được tháo gỡ.

Hai phóng viên đứng phía sau cô dường như vẫn cho rằng khối thiên thạch kia không có gì đặc biệt, chẳng qua hăng bán đầu giá đã quá khuếch trương và PR, thế nên bọn họ tỏ ra hứng thú với Thượng Quân Trùng hơn nhiều.

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

“Này, trông người thật còn đẹp gấp mấy lần trên ti – vi.”

“Anh ấy có ánh mắt là đẹp nhất, tiếc là đeo kính râm che mắt rồi. Nghe nói mấy hôm trước anh ấy đóng phim quá mệt, cô xem, hình như anh ấy gầy rộc cả người đi rồi kìa.”

“Nhưng mà sáng của anh ta vẫn rất cuốn hút...”

Hai người càng nói, đề tài càng đi xa, Từ Nam Phuong vẫn lắng nghe, không kiềm chế được hướng tầm nhìn lên phía trên của cái khay chừng hai mươi phân. Khuôn mặt anh quả nhiên đã hóp vào một chút, đi kèm với cặp kính đen lại càng thêm phần ảm đạm. Từ Nam Phuong bất giác cúi đầu, cô cảm thấy có phần hổ thẹn, mặc dù anh không trông thấy cô trong đám đông, mặc dù cô biết anh trở nên một môi như vậy không hoàn toàn là vì cô lừa dối anh, đầu sao, đối với anh, cô chẳng qua chỉ là một người xa lạ sống chung trong nhà anh hai ba ngày, sự lừa dối của Jim mới là điều khó chấp nhận nhất với anh.

Từ Nam Phuong bình ổn lại tâm trạng, tự nhủ có lẽ anh đã nghĩ thông rồi, chỉ ít thì hôm nay anh đã chịu xuất đầu lộ diện.

Trong tiếng vỗ tay râm ran, Thượng Quân Trùng lật tấm vải che lên, để lộ ra một cái lồng bằng thủy tinh, bên trong đặt một cái giá đỡ ngọc đen, nâng “ngôi sao lấp lánh” đẹp tuyệt diệu.

❖đien♥dan♥lequyd☺n❖c☺m

Mấy ngọn đèn bên cạnh đồng loạt bật sáng, “ngôi sao lấp lánh” tức thời khúc xạ lại ánh sáng bảy màu, nhìn ở mọi góc độ khác nhau, khối thiên thạch như thủy tinh này đều phát ra một sự lôi cuốn riêng, sự lôi cuốn đầy sức mê hoặc khiến con người ta rơi vào một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Từ Nam Phuong ngắm nhìn khối thiên thạch, tim đập loạn trong lồng ngực, sự căng thẳng và hưng phấn của cô dường như không chỉ đơn giản có vậy. Đối với cô, khối thiên thạch này có mối liên hệ đặc biệt không dễ gì giải thích, cô của bốn năm trước đã nghiên cứu rất kỹ khối thiên thạch này mà không hiểu rõ, hơn nữa, lại thêm chuyện vượt thời gian, càng khiến cô tăng thêm cảm giác khác thường về khối thiên thạch này.

Người dẫn chương trình đã tuyên bố bắt đầu cuộc đấu giá, Từ Nam Phuong nhìn không rời mắt khỏi khối thiên thạch, tựa hồ cảm nhận được điều gì, cô nhìn vào những luồng sáng loang loáng, thấy đầu óc mình đột nhiên trống rỗng, nhịp tim từ từ giảm tốc độ, cơ thể mất tự chủ đứng lên, ánh mắt mê hoặc như bị thứ gì đó hấp dẫn. Cô cứ thế ngơ ngác nhìn “ngôi sao lấp lánh” trong chiếc lồng thủy tinh kia.

diễn❖đàn-lê-quý❖đôn

Hành động của Từ Nam Phuong đã thu hút sự chú ý của Diệp Phi Vũ đang ngồi bên cạnh. ANh ta kéo tay Từ Nam Phuong nhưng cô không hề có cảm giác, cô vốn dĩ không đề ý đến sự nhắc nhở của Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phuong cảm thấy đầu mình ong ong, tựa như bất chợt có rất nhiều thứ bay vào não bộ, những hình ảnh từ quá khứ hiện về, đầu óc quay cuồng trong khoảnh khắc cô vượt thời gian, cảm giác như người bị mộng du.

Cô đứnggs im nhìn vào khối thiên thạch, trong lồng ngực, tim đập loạn nhịp.

Sự đứng lên bất ngờ của cô đã thu hút sự chú ý của Thượng Quân Trùng, cuối cùng anh cũng ngược nhìn về phía cô. Tuy nhiên, cô không thấy rõ biểu hiện của anh, hơn nữa giờ phút này cô cũng không có tâm trạng đề ý tới điều đó.

Sắc mặt Thượng Quân Trùng biến đổi, anh lại đặt cái khay xuống bàn trưng bày trước mặt rồi một mình đi xuống khỏi sân khấu, hoàn toàn lơ đi sự ngăn cản của người bên cạnh, Nhưng lúc này không ai bận tâm xem anh định làm gì, vì ánh mắt mọi người đều đang bị hấp dẫn bởi “ngôi sao lấp lánh”.

Lúc Thượng Quân Trùng đặt cái khay xuống bàn, trống ngực Từ Nam Phương đập càng nhanh, “ngôi sao lấp lánh” đột nhiên phát ra thứ ánh sáng đỏ chói mắt mà không một ngọn đèn nào có thể thấp sáng được như thế. Mọi người đều cảm nhận được luồng sáng của khối thiên thạch, tia sáng chói chang như ánh mặt trời phát ra từ sâu bên trong.

Hội trường xôn xao, kể cả những chuyên gia do hãng đấu giá mời tới cũng bất ngờ tới độ, họ đều không thể lý giải được. Phóng viên càng thêm sôi sục, hiện tượng thần bí này diễn ra trước mặt bao nhiêu người chính là tin tức hấp dẫn mọi người nhất, Những người tới tham gia đấu giá lúc này ngoài việc cảm nhận sức mạnh khiếp sợ kia ra thì dường như không hề có phản ứng với bất cứ thứ gì khác.

Từ Nam Phương vô cùng lo lắng, cô biết rõ thứ ánh sáng màu đỏ kia tượng trưng cho điều gì, cô đã từng trông thấy nó một lần, vền vẹn chỉ một lần, ngay trước lúc vượt thời gian cô đã bị dải ánh sáng đỏ bao phủ quanh cơ thể.

Lúc này, cô lại được trông thấy nó, Từ Nam Phương liều mạng xông vào luồng sáng đỏ kia, khiến ngay cả Diệp Phi Vũ đang tóm lấy cô cũng bị kéo đứng dậy theo, cơ thể rời khỏi chỗ ngồi, đi theo cô.

Nhưng Từ Nam Phương còn chưa kịp đi lên phía trước thì nhân viên ở đó đã chặn cô lại. Thượng Quân Trùng cũng đã đi xuống tới nơi, Từ Nam Phương chỉ liếc qua anh, ánh mắt tiếp tục dừng trên khối thiên thạch. “Ngôi sao lấp lánh” vẫn phát ra luồng sáng đỏ rực nhưng đã không còn lóa mắt như lúc đầu mà dần dần trở nên dịu xuống. Trái tim đang thịnh thích của Từ Nam Phương cũng dần trở lại bình thường. Cô bình tĩnh lại, rất muốn cầm khối thiên thạch ấy trong tay, nhưng không có cách nào đi lên sân khấu.

đien♥dan♥lequyd ☺n☺c ☺m

Thượng Quân Trùng lướt qua Từ Nam Phương, cứ như chưa hề quen biết, anh đi thẳng tới bên cạnh Diệp Phi Vũ, vỗ vai anh ta ý bảo ra ngoài nói chuyện.

Diệp Phi Vũ đành để Từ Nam Phương ở lại một mình, đi theo Thượng Quân Trùng ra ngoài cửa.

Từ Nam Phương biết Thượng Quân Trùng muốn hỏi Diệp Phi Vũ điều gì, đơn giản chỉ là anh muốn biết vì sao cô và Diệp Phi Vũ lại cùng nhau xuất hiện ở đây. Dù có tò mò đến mấy thì anh cũng nhất định không hỏi cô.

Sau khi hầu người họ đi ra, luồng sáng mà “ngôi sao lấp lánh” phát ra cũng chậm rãi tiêu tán. Mọi người dần lấy lại trạng thái bình thường. Từ Nam Phương đành quay lại chỗ ngồi theo yêu cầu của nhân viên.

Chỉ có điều, nếu như lúc trước cô còn bán tín bán nghi về việc khối thiên thạch có thể giúp cô quay về quá khứ thì lúc này, sau khi được trông thấy luồng sáng đỏ ấy, cảm nhận rõ ràng sự thay đổi kỳ lạ mà nó mang lại cho linh hồn cô, khiến cô có cảm giác mình lại được vượt thời gian, chỉ cần cầm được khối thiên thạch này trong tay thì nhất định cô có thể trở về.

Từ Nam Phương còn chưa kịp nghĩ thông vì sao khối thiên thạch lại đột ngột xuất hiện dị thường, chưa kịp dự tính phương hướng và giờ thì cả hội trường đã lại “dậy sóng”. Người ta ào ào trả giá mua “ngôi sao lấp lánh”, sau khi tận mắt chứng kiến ma lực của khối thiên thạch, mọi người đều không hề tiếc rẻ mà dốc vốn ra mua.

“Hia trăm triệu!”

“Hai trăm hai mươi triệu!”

“Hai trăm năm mươi triệu!”

Các đại gia thì nhau giơ bảng lên. Từ Nam Phương nghe những cái giá họ trả, những con số cách xa tầm với của cô cực hạn, cảm thấy đầu óc choáng váng.

“Bốn trăm triệu.”

Ai đó vừa tung đòn sát thủ. Khi Diệp Phi Vũ quay vào hội trường thì “ngôi sao lấp lánh” đã từ một trăm năm mươi triệu được đẩy lên bốn trăm triệu.

Từ Nam Phương kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, ánh mắt nhẹ lướt qua Thượng Quân Trùng vẫn đang đứng ngoài cửa, một nhân viên của anh đi vào hội trường, đến bên cạnh nhân viên của hãng đấu giá rì tai mấy câu.

Từ Nam Phương không kiềm chế được lên tiếng hỏi: “Anh ấy đi rồi à? Anh nói gì với anh ấy?”.

Diệp Phi Vũ mất một lúc mới hiểu ra Từ Nam Phương đang hỏi về Thượng Quân Trùng. Anh ta cười cười: “Yên tâm, không liên quan tới cô đâu. Dù sao thì ở đây cũng không có ai muốn nghe cậu ấy hát”. Từ Nam Phương cười gượng, dù rời khỏi đâu vì nguyên nhân gì đi nữa thì cũng là vô trách nhiệm và trẻ con.

“Bảy trăm triệu!”, khi con số kia lọt vào lỗ tai Từ Nam Phương, cô chợt rung mình. Bảy trăm triệu? Cả hội trường cũng phải ồ lên.

Khối thiên thạch này dù có kỳ diệu đến đâu cũng chỉ là một hòn đá, bảy trăm triệu có thể làm được bao nhiêu việc, có thể mang lại cho nhà tư bản bao

nhieu lợi nhuận, những thương nhân có mặt ở đây hôm nay trong lòng đều có thể tính toán được.

“Điên rồi! Điên thật rồi! Một hòn đá mà mua những bảy trăm triệu?”, đám phóng viên lập tức xôn xao. Ngay cả người chủ trì và nhân viên hãng Thụy Âm cũng vã mồ hôi. May mà khối thiên thạch không được ai đó cầm trên tay, nếu không thì sợ rằng nghe thấy cái giá kia, người ta đã run tay làm rơi xuống đất rồi.

Từ Nam Phương nhìn về phía trước, nghe thấy người chủ trì hô lên bằng giọng run run: “Số một trả bảy trăm triệu, bảy trăm triệu lần thứ nhất, bảy trăm triệu lần thứ hai...”.

Tám bảng giờ cao ở hàng ghế đầu ra giá bảy trăm triệu kia chính là người nhà họ Hạ mà phóng viên nhắc tới. Giá thầu mà họ đưa ra khiến cả hội trường bên dưới phải rì rầm bàn tán, có lẽ đám thương nhân đều cho rằng khối thiên thạch kia không đáng giá bảy trăm triệu, nhưng nhà họ Hạ làm tiền mạnh miệng, không hổ danh hình ảnh thế lực tài phiệt lớn nhất Trung Quốc mà tất cả mọi người ở đây đều biết.

Trong khi tất cả mọi người đều coi khối thiên thạch đó sắp trở thành món đồ mà người phụ nữ kia có thể dễ dàng lấy đi được thì một nhân viên đột nhiên từ phía sau đi lên sân khấu, đưa cho MC một mảnh giấy rồi thì thầm điều gì đó.

Người MC mặt biến sắc, nâng ống tay áo lên lau mồ hôi lạnh trên trán. Ông ta liếc nhìn mấy người nhà họ Hạ ngồi hàng ghế đầu. Từ Nam Phương nhướn mày, không hiểu xảy ra chuyện gì. Còn vị MC kia có vẻ đang cố gắng hết sức để duy trì nụ cười trên mặt, ông ta lắp bắp: “Thật xin lỗi, các vị, vừa rồi chúng tôi nhận được điện thoại của lão vương gia nhà họ Hạ, lão vương gia nói trả giá một tỷ tệ! Cod giá nào cao hơn một tỷ không?”.

Thông báo này một lần nữa khiến cả hội trường nổ tung.

“Trời ơi! Thật sự là họ Hạ? Lại còn là lão vương gia nhà họ Hạ? Thật không thể tin được!”

ngdien♥dan♥lequyd ☺n✱:c ☺m

“Không phải chứ? Như vậy cũng được sao? Đâu giá qua điện thoại? Mấy người ngồi trên kia chẳng phải người nhà họ Hạ sao? Bọn họ trả bảy trăm triệu đã có thể mua được rồi, sao còn phải phí phạm thêm ba trăm triệu nữa? Có phải giàu đến mức phải đốt tiền rồi không?...”, mấy phóng viên phía sau lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Lão vương gia nhà họ Hạ thì khác người thôi rồi, cô xem mỗi năm thu tướng đều phải đến tận nhà họ Hạ thăm hỏi ông ta, haizzzz, người ta có nhiều tiền để đốt, vốn dĩ mua khối đá kia đã là đốt tiền rồi, hiện giờ cô xem, chỉ những một tỷ, toàn thế giới đều bị chấn động ấy chứ, vụ PR này xem ra đem lại hiệu quả và lợi ích không hề ít.”

Đã không còn ai trả giá cao hơn một tỷ. Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn những người ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Bọn họ cũng không có bất cứ hành động gì. Thật sự là một chiêu trò PR tên tuổi hay quan hệ gia đình họ có bất hòa, Từ Nam Phương không đoán ra được.

Cô chỉ biết, sau khi MC gõ cái búa xuống, tuyên bố “ngôi sao lấp lánh” đã thuộc về lão vương gia nhà họ Hạ, cô đã họ quyền tâm, nhất định phải vào nhà họ Hạ chớp bằng được, nhất định phải lấy được khối thiên thạch đó từ trong tay họ.

Không đợi những món đồ khác được rao bán, Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đã đi ra ngoài. Lúc ngồi lên xe, Từ Nam Phương không do dự mà nói: “ANH có thể giúp tôi một việc được không?”.

Cô vừa nói xong, Diệp Phi Vũ đã giơ tay lên, ý bảo cô không cần phải nói tiếp: “Nếu cô muốn tôi giúp cô vào được nhà họ Hạ thì sợ rằng tôi không giúp nổi cô rồi”.

“Vi sao?”, Từ Nam Phương không ngờ Diệp Phi Vũ lại lật lọng, rõ ràng lúc trước anh ta đã đồng ý giúp cô lấy lại khối thiên thạch, mặc dù đó không phải nghĩa vụ của anh ta. “Anh hối hận rồi ư?”, cô nhìn thẳng vào mắt Diệp Phi Vũ, muốn biết điều gì đã khiến anh ta thay đổi ý định.

Về mặt Diệp Phi Vũ trở nên xa xăm, thờ ơ nói: “Cho dù tôi có giúp được, cô cũng không thể làm gì được đâu. Nhà họ Hạ không phải ai cũng dễ dàng bước chân vào được, thậm chí nhà họ Hạ có những ai, diện mạo ra sao vẫn chỉ còn là một câu hỏi. Những người bình thường chỉ biết, gia tộc họ Hạ rất lớn, lớn đến mức trên thế giới này không một ai chống lại họ được”.

“Vậy còn hai người ngồi trên hàng ghế đầu vừa nãy? Chắc cũng là người nhà họ Hạ phải không? Nếu tôi nhớ không nhầm, đó chính là hai người anh đã bắt gặp buổi tối hôm ấy, anh nói họ là bạn của anh. À, không biết là bạn anh hay là bạn Thượng Quân Trùng, anh nhất định có cách giúp tôi quen biết với họ, đúng rồi, gia đình họ lớn như vậy, chắc là phải cần tới người hầu chứ?”.

Diệp Phi Vũ lạnh lùng nhìn cô: “Cô muốn vào nhà họ Hạ làm người hầu? Người phụ nữ ban nãy là con dâu của lão vương gia, là tam phu nhân. Cô suy nghĩ cho kỹ, liệu có phải chỉ cần vào được nhà họ Hạ là được hay không? Tôi có thể nghĩ cách giúp cô vào, nhưng sau này cô đừng hối hận”.

Từ Nam Phương biết câu nói của Diệp Phi Vũ có hàm ý khác, thậm chí có thể nghe ra được nó báo hiệu một điều không tốt. Nhưng cô không có tâm trạng để suy đoán lời nói của Diệp Phi Vũ hay suy đoán rốt cuộc người phụ nữ kia có quan hệ thế nào với Thượng Quân Trùng. Chỉ cần cô do dự một giây cũng sẽ dễ lỡ mất cơ hội bước chân vào nhà họ Hạ.

“Được, tôi sẽ không hối hận. Cảm tạ anh đã cho tôi cơ hội này”, Từ Nam Phương từng câu từng từ nói rõ ràng.

Diệp Phi Vũ thờ ơ cười: “Không hối hận thì tốt”.

๖điể๖đàn๖lê๖quý๖đôn

Gia tộc họ Hạ ở thành phố T trước đây vốn dĩ đi theo cuộc khởi nghĩa nông dân của Lý Tự Thành tiến vào Bắc Kinh tiêu diệt nhà Minh, về sau Ngô Tam Quế lại dẫn quân Thanh nhập biên ải, nhà họ Hạ lựa thời lựa thế, rồi bỏ đội quân nông dân, đầu hàng và đi theo nhà Thanh, trở thành đội quân tiên phong của nhà Thanh khi mới vào làm chủ vùng Trung Nguyên.

Thuận Trị lần thứ hai đăng cơ ở Bắc Kinh, liên phong Hạ gia làm Vương, chức vị truyền từ đời này sang đời khác, đất đai cũng được phong một vùng rộng ở thành phố T. Hiện giờ triều Thanh đã diệt vong, tước vị Vương gia cũng đã tan thành mây khói, nhưng thế lực của nhà họ Hạ vẫn còn tồn tại, có lẽ còn lớn mạnh hơn cả trước kia, thế nên mặc dù họ không còn là vương công quý tộc gì, nhưng một vài kẻ “học đòi văn vẻ” vẫn quen gọi cụ lớn nhà họ Hạ là lão vương gia.

Người phụ nữ mà Từ Nam Phương muốn gặp chính là tam phu nhân của nhà họ Hạ, chàng thanh niên tóc dài là con trai duy nhất của tam thiếu phu nhân, tên là Hạ Giáng Tư. Đó là tất cả những gì mà Diệp Phi Vũ biết được, anh ta cũng đã thuyết phục được tam phu nhân giữ lại Từ Nam Phương bên cạnh làm người hầu.

Diệp Phi Vũ vừa đưa Từ Nam Phương tới cửa nách của một khu nhà rộng đã thấy một người hầu mặc áo trường bào màu xám đi ra. Bộ trường bào ông ta mặc cũng giống với những người hôm qua xuất hiện tại buổi đấu giá, chỉ có điều tuy kiểu dáng như nhau nhưng chất vải lại có sự khác biệt rất lớn. Trang phục của những người hầu hôm qua được may từ gấm hoa loại thượng hạng, còn người này hôm nay chỉ mặc đồ tơ lụa hạng trung. Hóa ra nhà họ Hạ chẳng qua là tô son trát phấn cho người ngoài xem.

Từ Nam Phương tủm tỉm cười, nghĩ tới việc tam phu nhân nhà họ Hạ xuất hiện trong bộ dạng như vậy. E rằng những phóng viên kia nói không sai, họ Hạ chẳng qua chỉ đang ra oai cho thiên hạ nhìn, khiến cho lần đầu tiên người nhà họ Hạ xuất đầu lộ diện phải thật gây xôn xao.

๖điể๖đàn๖lê๖quý๖đôn

Từ Nam Phương xuống xe, Diệp Phi Vũ cười đầy bí hiểm: “Cô tự lo liệu cho bản thân, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ”.

Nói xong, anh ta nghênh ngang bỏ đi.

Từ Nam Phương để lại toàn bộ đồ đạc của mình cho Diệp Phi Vũ trông giữ, đi theo người hầu kia vào trong cửa, vừa đi vừa quan sát cũng nhận ra được một vài điều. Phủ này mang phong cách kết hợp nam bắc điển hình, lấy nét cân xứng hài hòa của kiến trúc phương Bắc, còn có một khu sơn thủy quanh co đặc trưng của vùng Giang Nam, đi được mấy bước sẽ trông thấy một cây cầu nhỏ, một cái chòi nghỉ chân chơi đàn, không làm mất đi vẻ uy nghi, lại phẳng phất vài nét mềm mại, xinh đẹp.

Người đàn ông kia đưa Từ Nam Phương đi đến một khu vườn trưng bày rất nhiều hòn nam bộ đủ kiểu dáng, đủ kích cỡ, lúc thì đặt cạnh bờ ao, lúc lại nằm giữa cây cối um tùm. Những con tò he hình người gánh đòn gánh đang đi xuống núi trên những bậc đá ngoằn ngoèo với vẻ mặt đầy ưu tư, còn có một con hạc trắng đang sải cánh bay từ khe núi ra.

Căn phòng chính giữa khuôn viên treo một bức hoành phi khắc bốn chữ “vô dĩ du thử”. Từ Nam Phương mỉm cười, non bộ ở đây chắc chắn đã thu hút tất cả những hòn nam bộ trên trời dưới đất. Chỉ có điều non bộ chẳng qua là để trang trí, khiến cho khuôn viên thêm tình thơ ý họa, hiện giờ, chủ nhà dựa vào thân phận mà làm cao, lấy cảnh đẹp này để khoe khoang quả là nực cười.

Người đàn ông áo tro ra hiệu Từ Nam Phương đứng đợi bên ngoài rồi kéo tấm màn ra, khom lưng đi vào trong. Một lúc sau, ông ta đi ra, vẫy vẫy tay với Từ Nam Phương, bảo cô đi vào. ๖điể๖đàn๖lê๖quý๖đôn

Trong phòng mát mẻ, cách bày trí cũng trùng khớp với tưởng tượng của Từ Nam Phương, theo phong cách cổ xưa, mặc dù có phần làm điệu bộ, nhưng cô vẫn thấy khá thích mắt, có cảm giác thân thuộc.

Người hầu đưa cô vào gian nhà hướng đông, trong phòng có một người phụ nữ đang nghiêng người dựa vào cái kệ trên giường đơn, tay cầm cuốn sách. Bên cạnh có một cô gái trẻ xoa bóp chân cho bà ta. ๖điể๖đàn๖lê๖quý๖đôn

Lúc Từ Nam Phương đi vào, người đàn ông mặc áo tro liền khom người, cung kính nói với người phụ nữ kia: “Phu nhân, người đến rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cậu ấm ngỗ ngược.

Người phụ nữ này chắc hẳn là tam phu nhân, nghe thấy người hầu thông báo, bà ta mới chậm rãi bỏ quyển sách trong tay xuống, nhìn về phía Từ Nam Phụng. Từ Nam Phụng này giờ vẫn đang cúi gằm đầu, dáng vẻ rụt rè khiêm tốn. Thông thường, chủ nhân lúc nào cũng muốn người hầu của mình cẩn trọng dè dặt, hiểu phép tắc. Thái độ biết thân biết phận của Từ Nam Phụng có lẽ sẽ tạo được ấn tượng ban đầu cho tam phu nhân.

Tam phu nhân lên tiếng: “Ngẩng đầu lên cho ta xem”. Giọng nói êm tai nhưng đầy uy phong, Từ Nam Phụng chậm chạp ngẩng đầu, nhìn lướt qua bà ta bằng ánh mắt cung kính nhưng không mất đi sự linh hoạt, rụt rè nhưng không mất đi sự chín chắn, vẻ mặt bình tĩnh đánh giá người phụ nữ đối diện.

Tam phu nhân mặc bộ đồ gấm màu xanh lục, kiểu cách Đông Tây kết hợp, phần giữa ống tay áo rộng thùng thình, cổ tay lại được thắt nhỏ lại, chung quanh khảm nhụy hoa màu xanh lam, cổ áo khá trễ, để lộ làn da trắng nõn nà. Mái tóc của bà ta cũng không được búi lên gọn gàng, thậm chí so với hôm đầu giá, hôm nay bà ta ăn vận có phần tùy ý.

Giương mặt tam phu nhân khá gọn, có lẽ thời trẻ là một thiếu nữ xinh đẹp, tuy nhiên dù có giữ gìn và chăm sóc thế nào thì năm tháng vẫn để lại dấu vết trên khuôn mặt thanh tú ấy.

à? Cô quên điều cấm kỵ nhà họ Hạ rồi hả?”.

Mặt tam phu nhân biến sắc khiến Liên Hương khiếp sợ, cô ấy cúi đầu, lắp bắp giải thích: “Liên Hương nghĩ đầu sao cũng đang ở trong vườn, không ai trông thấy...”.

“Không ai?”, tam phu nhân cực kỳ bức bối với cách giải thích của Liên Hương, “Cô không trông thấy trong này vẫn còn một căn phòng sao? Lập tức quay về thành phố T cho tôi! Tôi đã nói với các người rồi, từng lời nói, từng hành động đều phải cẩn thận không để lại kẽ hở!”. Liên Hương đã sợ hãi đến mức không nói được lời nào nữa, tam phu nhân mới quay người.

Bà ta không hề thị uy với Từ Nam Phương mà ngược lại, vui vẻ hòa nhã nhìn cô, thuận miệng hỏi: “Nam Phương, cô từng tập yoga bao giờ chưa?”.

Bấy giờ Từ Nam Phương mới chợt hiểu ra, vừa rồi tam phu nhân ngồi đó một lúc lâu hóa ra là tập yoga. Cô cũng biết môn yoga này, nó có tác dụng tương đương với tập dưỡng sinh truyền thống, nhưng vừa nãy cô không nhận ra tam phu nhân đang tập yoga. Dù sao đã bốn trăm năm rồi, cơ mà ngay cả có lịch sử mấy ngàn năm cũng bị biến đổi.

Từ Nam Phương lắc đầu: “Nam Phương chỉ là một kẻ quê mùa, không biết được những thứ này”.

Tam phu nhân cười nói: “Tôi thấy không phải, so với những người khác cô còn giỏi hơn nhiều”. Ánh mắt sắc bén của bà ta phóng về phía Từ Nam Phương, cô hci có thể im lặng không nói, còn chưa hiểu rõ con người bà ta nên cô vẫn phải giấu tài.

Tam phu nhân nhận lấy ấm trà trong tay Liên Trân, uống một ngụm, không biết đột nhiên nghĩ tới cái gì, lại quay đầu nói với Liên Trân: “Sau này không tập yoga nữa, lão gia không thích trò này”.

Từ Nam Phương lập tức hiểu ra, tất cả mọi thứ ở cái nhà này đều phải xoay quanh lão vương gia. Chỉ vì sở thích của một mình ông ta mà nhà họ Hạ trên dưới đều phải nhất nhất làm theo, duy trì cách sống truyền thống.

Từ Nam Phương vừa nghĩ vừa đi theo tam phu nhân vào khu vườn đá. Đi đến cửa, tam phu nhân bỗng nhiên dừng chân: “Nhân Hỷ, thiếu gia về chưa?”.

“Vừa về ạ”, Nhân Hỷ cung kính đáp.

Tam phu nhân tiếp tục cất bước, không quên dặn dò thêm: “Gọi thiếu gia tới gặp tôi”.

Lúc Hạ Giang Tư tới nơi thì tam phu nhân đã lại thay một bộ đồ khác cực kỳ đúng phép tắc, từ đầu đến chân, từ khay cổ đến vạt áo, đến đồ trang sức, mỗi phụ kiện đều được dùng cẩn thận, nếp vải phẳng phiu.

Từ Nam Phương lờ mờ đoán ra được sở thích thật sự của tam phu nhân. Bà ta vốn không kiêng kị gì văn hóa phương Tây, dĩ nhiên đã nà lắq uy đôn nhưng vì trong phủ này, kiến trúc, màu sắc, lẫn trang trí đều nồng đậm mùi vị truyền thống, nên cứ mỗi lần gặp gỡ trang trọng, bà ta đều sẽ ăn mặc đúng phong tục Trung Quốc.

Chỉ như vậy cũng đủ chứng tỏ nhà họ Hạ là một gia tộc bảo thủ nhưng chưa hề suy tàn. Vừa rồi nghe giới thiệu quy củ phép tắc trong nhà này mà Từ Nam Phương đã cảm thấy chóng vàng. Tam phu nhân sinh ra là để làm con dâu nhà họ Hạ, đương nhiên phải tuân thủ chặt chẽ những lễ nghi rườm rà của nhà họ Hạ, ngay cả gặp con trai mình cũng phải nghiêm chỉnh, không dám mặc quần áo lúc nãy.

Lần này, Từ Nam Phương rút cuộc đã nhìn cận cảnh Hạ Giáng Tư, khuôn mặt dễ nhìn như thiên sứ rút xuốn trần gian khiến người khác vừa nhìn đã thấy đáng yêu. Thế nhưng trên mặt cậu ra còn toát lên một vẻ lạnh lẽo, ánh mắt sáng nổi gân đỏ, giống như đã thức trắng một đêm, đáng vẻ kiêu căng ngạo mạn, bất cần đời, chính là cái đáng vẻ ấy đã làm giảm vẻ đẹp của đôi mắt đi một nửa.

Giống như v tường tượng, trong tay cậu ta đang bế con mèo Ba Tư lông trắng. Con mèo ngoan ngoãn cuộn mình trong vòng tay cậu ta, mắt lim dim như còn ngầu ngủ.

Tam phu nhân trông thấy con trai, sắc mặt nhất thời sa sầm lại, chờ sau khi Hạ Giáng Tư cúi chào kèm theo câu chào “Mẹ!” giữa cái ngáo uể oải, bà ta liền nổi con thịnh nộ: “Trong mắt mày còn người mẹ này hả?”.

Hạ Giáng Tư không đáp lại, vẻ mặt vẫn ủ rũ buồn ngủ, không mấy may để tâm tới sự giận dữ của tam phu nhân, có lẽ đã quen như cơm bữa rồi.

Từ Nam Phương bình thần quan sát hai mẹ con họ, vẻ mặt tam phu nhân càng thêm nặng nề: “Tôi qua đây đi đâu?”.

Hạ Giáng Tư lại ngáp một cái: “Ngủ trong phòng”.

“Ngủ?”, tam phu nhân đập bàn, khiến con mèo trong tay Hạ Giáng Tư giật thót mình tỉnh dậy, tròn xoe mắt nhìn với vẻ cảnh giác.

“Ngủ là cái gì phải không?”, tam phu nhân hừ lạnh. “Lúc mẹ nói chuyện với mày, mày bỏ ngay con súc sinh kia xuống!”.

Hạ Giáng Tư nhủu mày, càng ôm chặt con mèo trong tay. Thái độ bất kính, ngỗ ngược của cậu ta lập tức khiến tam phu nhân thêm phần nộ, bà ta chỉ tay vào Hạ Giáng Tư, nhưng lại nói với Từ Nam Phương: “Nam Phương, mang con mèo kia lại đây! Mau!”.

Giọng nói nghiêm nghị của bà ta khiến Từ Nam Phương không dám chậm trễ dù chỉ là nửa giây, cô bước lên phía trước, Hạ Giáng Tư vội vàng khom người, đang tay ra muốn ôm con mèo lại.

Cậu ta nghiêng đầu nhìn Từ Nam Phương, đột nhiên cười: “Ồ, người mới hả? Chưa gặp bao giờ! Cô thật xinh đẹp!”.

Cậu ta không nói gì còn tốt, đằng này lại dám buông lời chọc ghẹo trước mặt mẹ mình, không coi bà ta ra gì, tam phu nhân tức giận đến mức không màng hình tượng, cầm tách trà hất thẳng vào chân con trai, cách tách rơi xuống đất vỡ tan, trà bắn tung tóe: “Hỗn xược! Mày thật sự muốn làm mẹ mày tức chết hả? Biết đường lập tức cút về thành phố T cho mẹ!”.

Nghe tới thành phố T, Từ Nam Phương đột nhiên trở nên căng thẳng, cô vội cúi đầu, tay vẫn ôm con mèo, nói: “Thiếu gia giao con mèo cho tôi đi”.

Mặc kệ lời cảnh cáo của tam phu nhân, Hạ Giáng Tư chớp mắt, mỉm cười lạnh lùng nhìn Từ Nam Phương, giẫm mũi vào người cô: “Cô thom quá! Dùng nước hoa gì thế? À, muốn bé Tiểu Bạch thì cứ bế đi!”. Hạ Giáng Tư đột nhiên trở nên rộng rãi.

Từ Nam Phương thầm thở dài một hơi, chỉ coi mấy lời trêu đùa của cậu ta như gió thoảng bên tai nhưng tam phu nhân thì đã mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói với Nhân Hỷ: “Từ bây giờ trở đi phái người đi theo thiếu gia, không có sự cho phép của tôi thì không được để thiếu gia rời phòng nửa bước!”.

Nhân Hỷ trộm nhìn Hạ Giáng Tư, muốn nháy mắt ra hiệu cho cậu ta nhưng Hạ Giáng Tư vẫn tiếp tục ngỗ ngược: “Mẹ có tư cách gì mà giam lỏng con? Tháng trước con đã tròn mười tám tuổi rồi! Theo luật pháp Trung Quốc, con đã có đủ năng lực hành vi dân sự, mẹ không có quyền cản trở tự do của con”.

Từ Nam Phương đứng bên cạnh cậu ta, ngoài mặt thản nhiên không hiểu biểu cảm nhưng trong lòng lại cười thầm, tên Hạ Giáng Tư này còn muốn nói chuyện đạo lý với cả mẹ mình nữa sao!

Quả nhiên, tam phu nhân ngoảnh mặt làm ngơ với cái lý lẽ của con trai mình, bà ta lại lệnh cho Nhân Hỷ: “Thiếu gia thích thế nào thì cứ làm thế đi! Ông đi điều tra cho tôi tới qua thiếu gia tụ tập với đám lêu lổng nào? Sai người đánh bọn chúng tới mạng cho tôi, xem bọn chúng còn dám xúi bẩy thiếu gia hay không?”.

Nhân Hỷ có vẻ như muốn nói đỡ cho Hạ Giáng Tư, khó xử mở miệng: “Phu nhân, thiếu gia một mình ra ngoài, Nhân Hỷ không biết thiếu gia đi với ai...”.

Ông ta còn chưa nói hết câu, ánh mắt sắc nhọn như mũi tên của tam phu nhân đã bắn thẳng vào ông ta: “Không biết? Không biết thì đánh toàn bộ những kẻ đã coi cũng một chỗ với thiếu gia! Làm thế nào ông còn để tôi phải dặt sao? Nếu ông không làm thì có người khác làm!”.

Nhân Hỷ không dám nói nữa, đành vâng vâng dạ dạ nhận lệnh.

Lúc này Hạ Giáng Tư mới tái mặt, chăm chăm nhìn mẹ mình: “Mẹ dựa vào cái gì mà đòi đánh mẹ con?”.

“Ai bảo chúng nó không dạy điều tốt cho mày?”, tam phu nhân đắc ý, “Con trưởng thành rồi, muốn làm gì cũng được, mẹ chỉ có thể quản người khác thôi! Sau này con ra ngoài chơi bởi với ai, mẹ liền đánh gãy chân kẻ đó!”.

Thấy Hạ Giáng Tư run rẩy, tam phu nhân đứng dậy, đi tới gần con trai, nửa khuyên răn, nửa uy hiếp: “Nếu con không muốn người khác bị liên lụy thì hãy ngoan ngoãn ở trong nhà học Quản lý cho tốt, nếu con dám dờ dặt trước mặt ông con, con tự biết hậu quả”.

Hạ Giáng Tư nghe những lời này của mẹ mình, đôi môi mím thoáng cái tái nhợt, cười lạnh lùng: “Mẹ ghét con vì con không có chí tiến thủ thì đừng có sinh con ra

! Sinh ra rồi lại không hài lòng, sao không ra ngoài mà tìm thằng khác về làm con trai!”. Hạ Giáng Tư không chống lại được mẹ mình chỉ có thể đấu võ mồm như thế. Cậu ta giành lại con mèo từ trong tay Từ Nam Phương một cái, thuận tay đẩy cô một cái.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Hạ Giáng Tư lại giận cá chém. Thót, trút giận lên người mình, cô không kịp phản ứng, lao đảo ngã trên mặt đất. Tam phu nhân lại càng tức giận: “Đờ người ta dậy! Mày đúng là một đứa không có tiền đồ! Hỗn xược, vô dụng!”. ~~điễn đàn nã lê a quý đôn~~

“Sao con phải dờ?”, Hạ Giáng Tư cười khinh, “Con đâu có bắt kính với mẹ, con làm gì sai sao?”.

Từ Nam Phương rung mình, một đứa con trai ngỗ ngược, một bà mẹ coi con trai mình là công cụ, chỉ có điều những lúc chiến tranh, dường như người thua luôn là đứa con.

Từ Nam Phương chống cánh tay còn đau nhức nhắc người dậy: “Thiếu gia có gì bức tức cứ trút lên người Nam Phương, phu nhân cũng chỉ vì muốn tốt cho thiếu gia, sau này trưởng thành rồi thiếu gia sẽ hiểu nỗi khổ tâm của phu nhân. Trên đời này làm gì có người mẹ nào lại không yêu thương con mình...”. Quan sát thấy thời cơ thích hợp, Từ Nam Phương liền tranh thủ lấy lòng tam phu nhân.

Quả nhiên, cô nói đỡ cho bà ta lại càng khiến cho Hạ Giáng Tư thêm bất mãn, nhưng đôi lại khiến tam phu nhân nhìn cô bằng một ánh mắt khác, thậm chí sự phẫn nộ cũng vơi đi phần nào.

Hạ Giáng Tư hừ lạnh một tiếng với Từ Nam Phương, lăm bầm gì đó trong miện thì lại bị tam phu nhân liếc tới, quở trách: “Nam Phương chỉ là một cô gái nông thôn nhưng còn hiểu chuyện hơn cả mày! Mày đúng là đã làm phí bao nhiêu năm đèn sách!”.

Hạ Giáng Tư bị mẹ đẩy đổ nửa ngày, mất hết kiên nhẫn, hai hàng lông mày nhu lại, cậu ta tới gần Từ Nam Phương, nụ cười giảo hoạt. Từ Nam Phương tóm chặt lấy vạt áo, cô biết rõ, mình nói đỡ cho tam phu nhân, Hạ Giáng Tư không dám xác xược với bà ta thì sẽ trút giận trên đầu mình. diễm địa nễ quý đôn Cô trông thấy nụ cười ác ý trên mặt cậu ta, vội vàng cúi gầm mặt, quý gối với vẻ đáng thương: “Thiếu gia, tất cả sai trái gì đều là lỗi của Nam Phương, nhưng tam phu nhân lúc nào cũng yêu thương, lo lắng cho thiếu gia, thiếu gia không nên đối đầu với phu nhân làm gì, đây là điều làm tổn thương những người làm cha mẹ nhất”. Cô vừa nói, nước mắt vừa tuôn rơi.

Mọi người đều không ngờ Từ Nam Phương sẽ quý xuống, mặc dù gia đình này rất truyền thống nhưng hành lễ bằng quý gối như vậy cũng không nhiều. Hạ Giáng Tư kinh ngạc đến mức khựng chân lại, đứng ngây người.

Tam phu nhân đi thẳng tới trước mặt Từ Nam Phương, nghiêm nhiên giơ tay trước mặt cô: “Nam Phương, đứng lên đi, cô sao phải làm vậy?”.

Từ Nam Phương lau nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn tam phu nhân. Bà ta nhìn đôi mắt đầm lệ của cô, rồi lại nhìn con trai mình, tức giận nói: “Đồ vô dụng, chỉ biết bắt nạt người khác! Dọa người ta đến mức sợ phát khóc rồi đây này”.

Hạ Giáng Tư hoàn toàn không ngờ mẹ mình lại bảo vệ một người hầu như vậy. diễm địa nễ quý đôn Ngay cả Từ Nam Phương cũng hết sức ngạc nhiên vì hiệu quả của việc mình giả vờ đáng thương, cô lắc đầu, dè dặt nói: “Không phải, không liên quan tới thiếu gia, chỉ vì Nam Phương từ nhỏ đã không có mẹ, được chứng kiến sự quan tâm, lo lắng của phu nhân dành cho thiếu gia nên nhất thời xúc động”. Sau đó, cô tiếp tục bất chấp hậu quả, khuyên can Hạ Giáng Tư: “Xin thiếu gia thứ lỗi cho Nam Phương cả gan nói mấy câu, thiếu gia thật sự có phúc mà không biết hưởng. Phu nhân trách móc thiếu gia nặng nề chỉ vì mong muốn thiếu gia thành tài, nếu không thì sao phu nhân phải làm vậy?”.

Lời lẽ của cô lập tức khơi dậy sự đồng cảm của tam phu nhân, bà ta nắm tay Từ Nam Phương đến khi cảm thấy lòng bàn tay ấm lên mới buông ra, nhìn cô chan chứa sự dịu dàng. Rồi bà ta mỉm cười, trong ánh mắt toát lên vẻ bất đắc dĩ: “Nam Phương, tôi có thể tìm được một người như cô hầu hạ bên cạnh cũng coi như được an ủi phần nào”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Người hầu tri kỷ.

Tam phu nhân lơ đãng lướt ánh mắt qua Hạ Giáng Tư và những người hầu khác, giống như muốn nói với họ rằng cô hầu mới Từ Nam Phương chính là tri kỷ của mình.

Từ Nam Phương cũng nhìn thoáng qua họ, nhận ra vẻ đồ kỵ và khinh thường hiện rõ trên mặt hai người hầu thân cận nhất của tam phu nhân là Liên Trân và Liên Hương. Cô chợt nghĩ có phải bản thân đã quá lộ liễu hay không? Chỉ vì khi nghe tới thành phố T, trong lòng cô rất lo lắng, nên nhất thời tóm chặt lấy cơ hội, muốn tranh thủ chiếm được lòng tin của tam phu nhân, không ngờ lúc này lại bị người khác ghen ghét. Có điều, những lời cô vừa nói đã đem đến cho tam phu nhân sự an ủi và đồng cảm, dường như đã đâm trúng vào tâm tư sâu kín nhất của bà ta.

Từ Nam Phương mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng còn chưa kịp nghĩ thì thông thì đã thấy Hạ Giáng Tư tiếp tục tới gần mình, nụ cười ẩn ý của cậu ta khiến cô căng thẳng hẳn lên.

“Giáng Tư! Mày đừng có nghĩ tới chuyện làm khó Nam Phương!”, Tam phu nhân đã ra mặt giúp cô giải vây, đây chính là điều mà Từ Nam Phương muốn. Cô sợ hãi nhìn Hạ Giáng Tư, nhưng hàng lông mày nhăn nhu của cậu ta đã giãn ra, nụ cười xấu xa chợt biến thành dịu dàng, giọng nói không còn ngổ ngược nữa: “Nam Phương là người mẹ thích nhất, con sao dám làm khó?”.

Từ Nam Phương ngẩng đầu lên nhìn Hạ Giáng Tư, không đoán ra cậu ta ngấm ngầm ý đồ gì.

Không ngờ Hạ Giáng Tư lại trở nên ôn hòa với mình, cậu ta ôm con mèo Ba Tư đang lười biếng liếm móng vuốt, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó. Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng có thể nhận ra cậu ta đang giả vờ.

“Hon nữa, những gì chị Nam Phương nói vừa rồi hình như cũng khiến tôi hiểu ra nhiều điều.” Hạ Giáng Tư cười với mẹ mình: “Mẹ, con cũng biết là mẹ muốn tốt cho con. Thật đấy, con biết con không nên đối đầu với mẹ khiến mẹ tức giận, sau này con sẽ không ra ngoài lêu lổng cùng bọn họ nữa”.

Tam phu nhân nghe Hạ Giáng Tư nói vậy thì lấy làm lạ, về hiểu chuyện và nghe lời của cậu ta khiến bà ta bán tín bán nghi dò hỏi: “Mày thật sự biết mẹ có nổi khờ tàm? Không phải mày lại lừa mẹ đấy chứ?”.

Hạ Giáng Tư gật đầu, nhìn Từ Nam Phương, nói với vẻ vô cùng thành khẩn: “Đúng vậy, Nam Phương nói rất đúng, là con đang sống trong hạnh phúc mà không biết hưởng phúc, nếu phải đợi đến khi mất mẹ con mới biết quý trọng thì có phải đã quá muộn rồi không?”

Tuy rằng câu nói của cậu ta không được dễ nghe cho lắm nhưng cũng khiến cho vẻ mặt tam phu nhân trở nên tươi tắn. Từ Nam Phương nhìn bà ta, thầm nghĩ, đúng là chỉ có người làm mẹ mới như vậy, con người ta không phải vì một hai câu nói mà đã nhanh chóng hối cải, tam phu nhân yêu thương con trai mình nên mới dễ dàng tin tưởng lời dối trá của cậu ta.

Cứ như thế cơ hội dễ Hạ Giáng Tư tiếp cận Từ Nam Phương càng thêm dễ dàng hơn. Cậu ta đặt con mèo Ba Tư vào lòng cô, Từ Nam Phương khó

hiểu không dám nhận lấy. Con mèo kia ngھềnh đầu lên như muốn thu mình trong còng tay của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư tỏ ra hồn nhiên: “Chị Nam Phương, Tiểu Bạch thích chị!”. Ý của cậu ta là muốn cô ôm lấy Tiểu Bạch.

Từ Nam Phương hết sức ngạc nhiênm ngay người đưa tay ra đón lấy Tiểu Bạch, trong lòng bất an, Hạ Giáng Tư chẳng qua đang diễn trò, cô không biết cậu ta muốn làm gì?

Hạ Giáng Tư nói với tam phu nhân: “Mẹ xem Tiểu Bạch và chị Nam Phương có phải cũng rất có duyên không? Hay là mẹ để chị Nam Phương sang làm người hầu của con, à không, để chị Nam Phương quản lý con?”.

Từ Nam Phương suyt chút nữa đứng không vững, rốt cuộc đã hiểu Hạ Giáng Tư giở trò gì với mình. Hiện giờ cô đang có tam phu nhân làm lá chắn, nhưng nếu tới bên cạnh Hạ Giáng Tư làm người hầu cho cậu ta thì rõ ràng tam phu nhân trở thành nước xa không cứu được lửa gần, về cơ bản bà ta sẽ không thể kiểm soát được tình hình.

Từ Nam Phương nhìn tam phu nhân, bà ta cũng có vẻ không vừa ý: “Nam Phương rất hiểu lòng mẹ, mẹ không nỡ để cô ấy đi”.

Từ Nam Phương vội nói: “Đúng vậy thiếu gia, Nam Phương mới đến, nhiều phép tắc còn chưa hiểu hết, chỉ sợ sẽ hầu hạ thiếu gia không chu đáo”.

Hạ Giáng Tư vẫn không chịu buông tha: “Mẹ, mấy người hầu chỗ con đều không được việc gì cả, đâu có hiểu chuyện như chị Nam Phương? Mẹ, con cảm thấy chị Nam Phương và Tiểu Bạch rất hợp nhau, con sẽ sẵn sàng nghe lời chị ấy...”.

Từ Nam Phương nghiêng chặt răng, thủ đoạn của tên Hạ Giáng Tư này quả nhiên là vô lại, cô vừa nhìn đã biết hắn ta đóng kịch nhưng lại không thể vạch trần được, bằng không sẽ uống công lấy lòng tam phu nhân.

Hạ Giáng Tư “tốt bụng” nhắc tới chuyện này, tam phu nhân miễn cưỡng gật đầu: “Kể ra thì cũng cần phải có một người đáng tin ở chỗ con! Nam Phương, cô nghĩ thế nào?”.

Từ Nam Phương khó xử nhưng vẫn kiên trì: “Có thể làm việc cho phu nhân đã là vinh hạnh của Nam Phương, Nam Phương chỉ lo mình vừa mới tới đây, không hiểu chuyện lại làm sai việc gì...”.

Cô còn chưa nói hết, cô gái tên Liên Hương đã tiến đến bên cạnh tam phu nhân, nói: “Phu nhân, nếu người ta đã không muốn đi, Liên Hương xin nguyện san sẻ với phu nhân. Liên Hương sẽ không bao giờ khước từ điều gì phu nhân sai bảo”.

Từ Nam Phương nghe ra giọng điệu châm chọc, gây sự của Liên Hương nhưng cũng không lên tiếng cãi lại. Tên Hạ Giáng Tư kia tuổi nhỏ mà tâm địa không hề tốt chút nào, cô đương nhiên không muốn ở bên cạnh cậu ta. Dù sao cậu ta cũng là con trai của phu nhân, một khi bị cậu ta hăm hại, cho dù hóa giải được thì Hạ Giáng Tư sẽ không bao giờ bị phạt nghiêm, còn nếu như bị “trúng chiêu” thì bị đuổi ra khỏi nhà là kết cục tất yếu.

Nhưng việc Liên Hương tự tiến cử bản thân cũng không nhận được sự khen ngợi của tam phu nhân. Bà ta lờm Liên Hương, ánh mắt như cảm thấy Liên Hương có ý đồ riêng.

Tam phu nhân lại nhìn Từ Nam Phương, tươi cười nói: “Nam Phương, tôi rất yên tâm về cô, mặc dù mới tới nhà họ Hạ nhưng lại hiểu nghi lễ phép tắc hơn những người khác. Cô thay tôi trông coi Giáng Tư là tôi yên tâm rồi”.

Nụ cười của tam phu nhân khiến Từ Nam Phương không thể lẫn trốn.

“Nam Phương, cô chỉ việc thay tôi quản lý nó, nếu như nó làm sai việc gì cô cứ việc mắng nó, không cần nề nể. Biết chứ?”

Hạ Giáng Tư nghe thấy mẹ nói vậy, nổi tức giận trên mặt biến mất, thay bằng nụ cười tươi tắn nhìn Từ Nam Phương.

“Nam Phương? Thế nào? Có bằng lòng không? Nếu không thì tôi sẽ...”, tam phu nhân nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm.

Từ Nam Phương ra sức lắc đầu, sợ hãi nói: “Phu nhân, Nam Phương bằng lòng. Chỉ cần phu nhân giao phó, Nam Phương đều sẵn sàng làm!”. Cô ngừng đầu, mỉm cười lại với Hạ Giáng Tư, sau đó nhìn tam phu nhân tỏ vẻ biết ơn.

Từ Nam Phương cười thầm, xem ra, vị tam phu nhân này đã quyết tâm muốn cô đi theo Hạ Giáng Tư. Dù ngoài miệng bà ta nói là tín nhiệm cô nhưng cô cũng chỉ là một người mới đến, ngay cả tính cách cô thế nào bà ta còn chưa rõ, nếu như muốn tìm người trông coi con trai mình thì lẽ ra bà ta nên để một người ở bên mình lâu năm và hiểu rõ mình như Liên Hương đi mới yên tâm, không phải sao? Nghĩ thế nào cũng thấy vị tam phu nhân này đang “tát nước theo mưa”, muốn đuổi cô tới chỗ của Hạ Giáng Tư.

Từ Nam Phương không biết tam phu nhân đang diễn trò gì nhưng trong lòng cô đã hạ quyết tâm, một khi mẹ con họ đã muốn diễn kịch với mình thì mình vòn lại một chút cũng có sao đâu.

Lúc ôm con mèo Ba Tư đi theo Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương vẫn giữ vẻ mặt tươi cười. Cô tranh thủ liếc nhìn đám người còn lại, có người há hê trước tình cảnh khốn đốn của cô, có kẻ thì lại tỏ vẻ hân học.

Có lẽ đối với một số người thì hầu hạ vị công tử này là một công việc béo bở, nhưng đối với một số khác thì đó lại không phải chuyện hay ho gì.

Từ Nam Phương vừa đi vừa nghĩ ngợi, liệu có phải đã biểu hiện có phần hơi quá trước mặt tam phu nhân rồi không? Thế nên mới khiến bà ta nghi ngờ, dù biết rõ con trai mình không thật tâm hỏi cái nhưng vẫn đồng ý để coo đi cùng cậu ta, nói là làm người quản lý nhưng thực chất chính là muốn ăn miếng

trả miếng, mượn tay Hạ Giáng Sinh chinh đồn cô, sau đó bà ta sẽ tìm cơ đuổi cô ra khỏi nhà?

Mãi mê suy nghĩ, cô chợt nhận ra mình đã sang khuôn viên mà Hạ Giáng Tư ở từ lúc nào không biết.

Trong khuôn viên trồng đầy trúc, giữa vường trúc rậm rạp thấp thoáng một gian hà, còn có một con kênh nhỏ uốn khúc quanh co, hai bờ được nối bằng một cây cầu nhỏ, nước chảy cuộn cuộn. Toàn bộ khuôn viên được sắp xếp theo một bố cục kỳ lạ, dường như để phô trương sự cách biệt của chủ nhân nơi này với những người thế tục bình thường.

Từ Nam Phuong đi theo Hạ Giáng Tư qua cây cầu, trông thấy cái ao nhỏ bên cạnh con kênh có mấy bông hoa súng, không kìm được lên tiếng: “Xuất ứ nên nhi bất nhiễm, trạch thanh liên nhi bất yếu”!

(1: Một câu trích trong đoản văn Ái liên thuyết của tác giả Chu Đôn Di. Ngụ ý, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Hạ Giáng Tư ngoái đầu lại liếc cô một cái, Từ Nam Phuong cười hiền lành: “Trông thấy hoa sen, đột nhiên trong lòng có chút cảm khái nên tùy tiện thốt ra, mong thiếu gia đừng quở trách”.

Hạ Giáng Tư hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Thấy cậu ta không mắng mình, Từ Nam Phuong lại nói tiếp: “Không biết vì sao đi tới đây tôi lại cảm thấy nơi này đặc biệt hơn những nơi khác. Nam Phuong chỉ là một kẻ quê mùa nhưng vẫn có thể nhận ra phong cảnh ở đây không giả tạo mà rất tự nhiên, như chốn bồng lai tiên cảnh”. Cô vờ tỏ ra ngốc nghếch, chân thành khen cảnh vật nơi này.

Hạ Giáng Tư bấy giờ mới dừng chân rồi nhìn về phía hai người canh cổng mặc áo màu nâu đất: “Đóng cửa!”, sau đó lại quay đầu lại nói với Từ Nam Phuong: “Cô đang định bỏ tôi đây à? Ha ha, những kẻ chuyên gia nịnh nọt mẹ tôi quả nhiên rất biết nói những lời dễ nghe. Tuy nhiên, cô định nọt bấy giờ đã muộn rồi”.

Từ Nam Phuong chợt rùng mình, mặc dù tên Hạ Giáng Tư này trông có vẻ không mấy thông minh nhưng lại có thể nhìn ra cô là bề dưới trung thành của tam phu nhân, đã vậy thì cô có nói gì cũng vô ích, chưa biết chừng lắm lời lắm họa.

Từ Nam Phuong im lặng đi theo Hạ Giáng Tư vào nhà. Cậu ta xông thẳng vào phòng riêng của mình, Từ Nam Phuong có phần bất an, không rõ anh chàng miệng còn hơi sữa, có phần ngổ ngược này sẽ dùng chiêu bài đầu đầu nào để đối phó với mình.

Ngờ đâu, Hạ Giáng Tư căn bản chẳng buồn để ý tới Từ Nam Phuong. Cậu ta vào phòng riêng của mình, bỏ lại một mình cô đứng ngoài cửa.

Từ Nam Phuong đang ngơ ngác đứng như trời trồng bên ngoài thì một cô bé người hầu chừng mười tám, mười chín tuổi đi vào. Cô bé nhìn Từ Nam Phuong, rồi kéo ông tay áo cô. Thì thầm hỏi: “Chị là ai?”.

Từ Nam Phuong vừa định lên tiếng thì cô bé kia “suyt” một cái, ~~đi-ên-đà-nhê-qu-y-đô-n~~ ý bảo cô nhỏ giọng: “Thiếu gia mệt rồi, đang ngủ trong phòng”.

Từ Nam Phuong gật đầu, nghĩ bụng hóa ra vị thiếu gia kia còn chưa ngủ đủ, chắc đợi ngủ dậy rồi mới nghĩ ra được biện pháp đối phó với cô. Từ Nam Phuong vô tư nhắc tới tam phu nhân: “Tôi là người mới tới hôm nay, phu nhân sai tới đốc thúc thiếu gia học tập, mỗi ngày đều phải báo cáo lại với phu nhân”.

Sau khi nghe nhắc tới tam phu nhân, quả nhiên cô bé kia phải thay đổi cái nhìn dành cho Từ Nam Phuong, cô lại tranh thủ nói tiếp: “Nhưng mà tôi mới đến không hiểu rõ lắm quy tắc trong phủ, xin hỏi chị tên gì? Tôi tên là Nam Phuong, sau này mong chị giúp đỡ”.

“Khụ! Chị cía gì chứ! Em tên là Liên Bồng, hiện tại đang hầu hạ thiếu gia, chị Nam Phuong gọi là Nam Phuong luôn hả?”; cô bé Liên Bồng này hỏi chuyện vô cùng khách khí.

Từ Nam Phuong gật đầu, quả nhiên ánh mắt Liên Bồng lại thêm phần ngưỡng mộ.

Từ Nam Phuong lúc này đã hiểu, trong phủ này người hầu đều được đặt lại tên, lấy chữ Liên làm đệm, chỉ có duy nhất mình cô được giữ lại tên thật của mình. Đây là điều ngoại lệ, chính ngoại lệ này khiến Liên Bồng tin rằng cô không phải người hầu bình thường. Từ Nam Phuong muốn “cắm rễ” ở đây, lại thấy cô bé Liên Bồng này thật thà, chất phác, liền chủ động làm quen, chốc lát hai người đã trở thành chị em thân thiết.

Liên Bồng chợt lên tiếng: “À đúng rồi, để em đi giúp chị chuẩn bị nước nóng tắm rửa”.

Từ Nam Phuong lấy làm lạ: “Không cần đâu, chỗ chị được sắp xếp ở cách chỗ này không xa lắm, làm việc xong, buổi tối chị quay về bên kia tắm giặt cũng được”.

Liên Bồng phì cười: “Đúng là chị còn chưa biết nhiều chuyện, các người hầu khác đều được thu xếp chỗ ở nhưng thiếu gia chúng ta rất đặc biệt, tất cả người hầu của thiếu gia đều được ngủ lại nơi này.

“Đều ngủ ở đây?”, Từ Nam Phuong còn đang ngơ ngác không hiểu thì đã bị Liên Bồng kéo vào trong gian nhà kế bên, mọi đồ đạc thiết bị trong nhà đều được bày biện theo phong cách cổ xưa, nhưng riêng phòng tắm lại cực kỳ xa hoa và hiện đại, tất cả đều trắng muốt trang nhã, sàn nhà lát gạch màu xanh lục, chính giữa là một cái bồn tắm lớn.

Liên Bồng tiến đến cúi vào tay Từ Nam Phương một cái lọ, nói: “Thiếu gia thích nhất mùi hương này. Chị dùng cái này tắm gội qua đi nhé, sau đó lại xoa nước hoa này lên, nếu không thiếu gia lại cần nhân”.

Mặt Từ Nam Phương biến sắc: “Sao chị phải xoa nước hoa thiếu gia thích? Rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Liên Bồng tươi cười: “Chị không biết thật hay giả vờ thế? Trước khi thiếu gia đưa chị về đây có phải đã khen chị xinh đẹp, người chị rất thơm không?”.

Từ Nam Phương sững sờ, chợt như hiểu ra điều gì: “Thiếu gia đều nói với mọi người câu này hả?”.

“Nói với tất cả các cô gái ở đây! Theo em biết, mấy chị em khác trong phủ đều được nghe cậu chủ khen như vậy rồi, kể cả Liên Hương, nhưng mà Liên Hương là người theo hầu phu nhân nên không thể tới đây, em nghe chị ấy vì chuyện này mà cực kỳ buồn bực.” Liên Bồng bổ sung, “Ai bảo thiếu gia của chúng ta trẻ tuổi, phong lưu chú, vẻ ngoài đẹp trai, lại đang thời kỳ trưởng thành, tràn đầy tình lực. Mặc dù thiếu gia thích đi trêu hoa ghẹo bướm nhưng mọi người ai cũng tình nguyện được thiếu gia trêu ghẹo”. Liên Bồng nói đến đây, trên mặt còn ửng hồng, “Chị đừng tin lời thiếu gia khen người khác thơm, thực ra thiếu gia thích nhất vẫn là mùi hương này...”.

Cô bé vẫn nói với vẻ đầy phấn khích, xen lẫn một chút mơ mộng của thiếu nữ. Từ Nam Phương chỉ cảm thấy mất tự nhiên, lạnh lùng nói: “Ý em là sao? Em bảo chị tắm rửa, dùng nước hoa, là để tới phục vụ thiếu gia sao?”.

“Người hầu trong vườn Thanh Tông sau khi tới đều như vậy, hằng ngày tắm rửa, hằng ngày...”. Liên Bồng đang nói, chợt dừng lại ngược nhìn Từ Nam Phương. Nhận thấy sắc mặt đã sa sầm của người đối diện, Liên Bồng mới phát hiện mình lỡ lời, vội chữa: “Không phải, chị hẳn là ngoại lệ, chị là do phu nhân sai tới...”.

Từ Nam Phương cũng không có ý định so đo với Liên Bồng, cô chỉ thờ ơ thăm dò: “Theo những gì em nói, tất cả các cô gái làm người hầu trong vườn Thanh Tông đều đã từng lên giường với thiếu gia?”.

Liên Bồng nhìn Từ Nam Phương, không dám trả lời. Từ Nam Phương lập tức tỏ ra nhã nhặn, kẹp tay áo Liên Bồng: “Em gái, mau nói với chị đi, chị vừa mới tới, chưa từng nghe câu chuyện dọ người kiểu này. Chị thấy ở đây cũng phải có bảy tám hay mười cô hầu phải không?”.

Thấy sắc mặt Từ Nam Phương đã trở lại bình thường, Liên Bồng mới yên tâm một chút: “Đâu chỉ có trong vườn Thanh Tông, thiếu gia không biết đã thân mật với bao nhiêu người rồi”, cô bé lễ lễ, “Nhưng mà vì thiếu gia ở đây nên nếu nói người hầu trong này chưa từng làm chuyện đó với thiếu gia thì đánh chết cũng không ai tin”.

“Thế phu nhân biết không?”, Từ Nam Phương thuận miệng hỏi, “Chị thấy phu nhân rất nghiêm khắc với thiếu gia, chẳng lẽ lại cho phép thiếu gia làm càn như vậy sao?”.

Liên Bồng mỉm cười: “Chuyện gì có thể giấu được phu nhân chứ? Phu nhân cũng không phải mặc kệ thiếu gia, nhưng có muốn quản cũng không được! Thiếu gia từ nhỏ đã luôn đối đầu với phu nhân, phu nhân càng tức giận thì thiếu gia càng thích thú. Thế nên người hầu bên cạnh phu nhân, thiếu gia lại càng phải nghĩ cách để đưa về”.

“Nghĩ cách đưa về?”, Từ Nam Phương mờ mịt nửa hiểu nửa không.

“Đúng thế!”, Liên Bồng giơ tay sờ vào tai Từ Nam Phương mà thì thầm, “Trong vườn Thanh Tâm này vốn dĩ có hai người hầu phu nhân, ăn nói không để nghe chút nào, sau khi bị thiếu gia lừa lên giường, bọn họ liền tự coi mình là người của thiếu gia. Vậy nên phu nhân mới không cho phép Liên Hương và Liên Trân tiếp cận thiếu gia, nhưng mà thực ra thiếu gia cũng chẳng ưa gì hai người họ. Liên Bồng cười hả hê.

Có lẽ sợ bị Từ Nam Phương hiểu lầm, Liên Bồng vội vàng bổ sung: “Nhưng chị khác họ, chị là do phu nhân sai đến, thiếu gia hẳn là sẽ không, à mà, nhất định sẽ không dám làm vậy”.

“Khác?”, Từ Nam Phương lạnh lùng cười, tam phu nhân thật sự bị con trai lừa đến mù mắt đầu óc, muốn sai cô tới quản thúc Hạ Giáng Tư, hay là bà ta đang thuận nước đẩy thuyền để mượn đao giết người? Có lẽ bà ta đã biết con trai mình phóng túng vô độ, biết rõ cậu ta và người hầu trong nhà đều không thể giữ quan hệ trong sáng nên mới cố tình đẩy cô vào cái hố lừa này, bất kể Hạ Giáng Tư có động thù với cô hay không, cô cũng không thể nào chứng minh rõ ràng được.

Quả nhiên là một chiêu kín đáo! Từ Nam Phương cười nhạt, tam phu nhân biết rõ Hạ Giáng Tư thích xuống tay với những người trung thành của bà nên cố ý tỏ ra tin tưởng Từ Nam Phương trước mặt Hạ Giáng Tư. Lúc Hạ Giáng Tư nổi giận bất mãn, bà ta còn ra mặt bảo vệ cô, kích động thêm ý chí phản kháng của Hạ Giáng Tư. Sau đó, khi Hạ Giáng Tư đã vờ ngoan ngoãn nghe lời, tam phu nhân tỏ rõ sự vui mừng của mình, bức Hạ Giáng Tư phải chủ động đưa ra đề nghị đưa Từ Nam Phương đi.

Đến lúc này, tam phu nhân vẫn còn làm bộ làm tịch, không mất chút sức lực nào mà vẫn thành công đẩy Từ Nam Phương vào vườn Thanh Tông, còn có thể khiến cho con trai mình dấn sự oán giận lên người Từ Nam Phương.

Tuy nhiên tam phu nhân vì sao phải làm như vậy, Từ Nam Phương hoàn toàn không hiểu. Nếu bà ta nhìn thấu sự nguy trang của cô, nhìn thấu mưu đồ đang che giấu của cô thì chỉ cần trực tiếp đuổi cô ra khỏi nhà là được, không phải sao? Đằng này, bà ta lại đẩy cô tới chỗ con trai bà ta, rốt cuộc là muốn diễn vở tuồng nào?

Từ Nam Phương còn đang chìm trong suy nghĩ thì Liên Bồng đã chuẩn bị nước tắm xong xuôi, bày đồ tắm ra đầy đủ, cô bé thân thiết nói với Từ Nam Phương: “Chị tắm trước đi, phòng bên cạnh chính là phòng khám. Hằng ngày có thể tới kiểm tra sức khỏe bất cứ lúc nào”.

“Kiểm ta sức khỏe?”, Từ Nam Phương mờ mịt không hiểu. “Vì sao ngày nào cũng phải kiểm tra?”.

Lần này đến lượt Liên Bồng kinh ngạc: “Chẳng lẽ chị không biết những cô gái tới nhà họ Hạ làm người ở đều phải có vóc dáng đạt chuẩn, sức khỏe bình thường? Thế nên mỗi tuần còn phải đo huyết áp một lần, mỗi tháng thử máu một lần”.

Từ Nam Phương lắc đầu: “Lắm chuyện thế! Thử máu nữa ư?”. Cô khá miễn cảm với cụm từ này, có cảm giác chuyện bé xé ra to.

Liên Bồng lại càng ngạc nhiên: “Lúc tới đây chị không phải kiểm tra sức khỏe à?”. Trông bộ dạng ngờ ngạc của Từ Nam Phương, Liên Bồng không nhịn được nữa đưa tay lên che miệng, “Chị còn nghiêm nhiên được bớt cả một cửa kiểm tra sức khỏe sao? Ô dù của chị cũng thật là quá to...”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thiếu gia Quân Trùng.

Từ Nam Phương rốt cuộc đã hoàn toàn hiểu ra, hể là tới tớ nhà họ Hạ thì trước khi vào phủ đều phải trải qua đủ loại kiểm tra, giống như cung nữ trước khi nhập cung buộc phải thông qua sàng lọc kỹ càng. Nhưng Từ Nam Phương chưa hề trải qua bất cứ một cuộc tuyển chọn nào mà đã được tam phu nhân trực tiếp nhận làm người hầu kẻ cận, Bảo sao Liên Bồng lại lấy làm ngạc nhiên đến mức đấy.

Từ Nam Phương run sợ trong lòng, Diệp Phi Vũ kia rốt cuộc đã nói gì với tam phu nhân? Chắc chắn anh ta không chỉ nói một cách đơn giản rằng cô đang rất cần tiền nên cam tâm tình nguyện làm người hầu kẻ hạ. Theo những gì Liên Bồng nói, muốn bước chân vào nhà họ Hạ thì người quen cũng không đủ, nhất định phải có ô dù lớn. Diệp Phi Vũ có thể trực tiếp đưa cô vào làm ở trong nhà họ Hạ, đến cả kiểm tra để vào cũng miễn; vậy thì do “cái dù” Diệp Phi Vũ kia quá to hay là anh ta đã sắp xếp cho tam phu nhân một điều kiện gì đó có lợi, thế nên bà ta mới giữ mình ở lại.

Từ Nam Phương nôn nóng muốn biết những chuyện của nhà họ Hạ, muốn biết quan hệ giữa họ và Diệp Phi Vũ. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, mà trước mắt cô hiện giờ đã có một lựa chọn không tồi.

Từ Nam Phương kéo tay Liên Bồng, tươi cười nói: “Em gái à! Chị làm gì có ô dù đâu. Sau này chúng ta sẽ là chị em thân thiết nhé, một lòng một dạ với nhau. Chị có miếng ăn ngon cũng sẽ không quên em đâu”.

Liên Bồng mở to mắt đầy mừng rỡ. Trong mắt cô bé, Từ Nam Phương có người nâng đỡ sau lưng, vì thế được cô chủ động kết thân, Liên Bồng cảm thấy cực kỳ vinh hạnh: “Vâng, chị em mình sau này sẽ đồng lòng với nhau”.

Từ Nam Phương nói mấy lời quan tâm lấy lòng Liên Bồng. Hai người vui vẻ trò chuyện, tắm rửa xong, nhân lúc Hạ Giáng Tư còn đang ngủ say, Từ Nam Phương tranh thủ thăm dò kỹ càng tình hình gia đình họ Hạ.

Nhà họ Hạ rất lớn, việc họ phát tài thế nào không phải là điều Từ Nam Phương quan tâm. Cô chỉ muốn biết gia đình thần bí này rốt cuộc có quan hệ phức tạp đến mức nào, và những người ở đây ôm những toan tính gì.

Người đứng đầu nhà họ Hạ được gọi là lão vương gia kia chính là con cháu thế tập của vị vương tước cuối cùng triều Thanh, đã gần một trăm tuổi, có hai người vợ còn sống và đều là vợ lẽ, hiện nay một trong hai người xem như là bà cả.

Lão vương gia có bốn người con trai, con cả đã mất, chỉ còn bà vợ góa và một đứa con trai, cũng chính là cháu trưởng. Người con trai thứ hai của lão vương gia còn khỏe mạnh, sinh được một nam một nữ; con thứ ba sau khi kết hôn với tam phu nhân và sinh được Hạ Giáng Tư thì xuất gia làm hòa thượng; con trai út của lão vương gia có một đứa con gái. Trong số bốn người, chỉ có ông hai và ông tư ở trong phủ họ Hạ, mỗi người quản lý một bộ phận của sản nghiệp. Tuy nhiên, lão vương gia vốn dĩ là một người bảo thủ, khăng khăng giữ lễ thói cũ; cho dù chế độ vua chúa đã tiêu vong nhưng lão vương gia vẫn muốn chọn một người cháu trai có đủ bản lĩnh kế thừa sự nghiệp gia truyền. Có lẽ là vì ông đã nhận ra sự tranh giành đấu đá giữa các con mình, lo sợ sau khi mình ngoài trăm tuổi, nhà họ Hạ sẽ sụp đổ, ông không đành lòng nhìn gia tộc tan rã như thế nên muốn chấn hưng dòng họ sau đó nhất định phải tìm được một người thừa kế thích hợp để lãnh đạo.

Về phần bốn người con của lão vương gia, con trưởng vốn dĩ là do vợ cả sinh ra, nhưng bà đã qua đời, hiện tại chỉ trưởng cũng chỉ còn cô nhi quả phụ, thế lực yếu kém; hiện tại, con trai của bà vợ hai được xem là con trưởng, ông ta vẫn còn sống khỏe mạnh, nắm quyền lực trong tay. Người mà lão vương gia nhắm trúng vào vị trí thừa kế cũng không phải cháu trai trưởng mà chính là đứa cháu trai thứ hai. Hơn nữa còn dốc sức bồi dưỡng anh ta. Vị thiếu gia của chi trưởng mặc dù rất bất mãn nhưng cũng không thể làm gì hơn.

Tuy nhiên, không biết là trời oán hay người hận, đứa cháu trai thứ hai vốn thông minh, nhạy bén, làm việc rất hiệu quả và được lòng lão vương gia ấy lại luôn ốm yếu bệnh tật, nửa năm trước anh ta đột nhiên ngã bệnh, chỉ nằm một chỗ, đã mời vô số danh y tới chữa trị cũng không khỏi, có người còn nói anh ta đã không còn đường cứu chữa. Về sau lão vương gia cũng đành từ bỏ ý định, tất cả mọi người đều xác định tinh thần rằng nhị thiếu gia có thể về Tây Thiên bất cứ lúc nào.

“Nói như vậy thì lão vương gia sẽ chỉ có thể chọn một trong hai người, thiếu gia của chúng ta và đại thiếu gia?”, Từ Nam Phương thuận miệng hỏi.

Liên Bồng gật đầu, rồi lập tức lắc đầu: “Còn một người nữa”.

“Vẫn còn nữa ư?”, Từ Nam Phương rút cuộc đã hiểu vì sao tam phu nhân bắt Hạ Giáng Tư nhất định phải học quản lý.

“Đúng thế, nhị lão gia vốn dĩ có hai người con trai, chỉ có điều sau khi nhị lão gia ly hôn với vợ, à, vợ cũ, thì một người con trai được bà ấy đưa ra nước ngoài. Bây giờ nhị thiếu gia đã lâm bệnh rồi, nhị lão gia nhất định sẽ tìm vị thiếu gia kia về thay thế”.

“Một vị thiếu gia khác? Không biết người đó tên gì? Nhị phu nhân sau khi ly hôn đã đi đâu?”, Từ Nam Phương sốt sắng, trong đầu chợt nổi lên hình ảnh người đàn ông áo đen kia từng cung kính gọi “Thượng thiếu gia”, cô cảm thấy đáp án mình muốn biết chắc chắn sẽ rất hay ho.

“À, nhị phu nhân đó không ngờ chính là con gái của gia tộc Hoa kiều lớn nhất ở Ý. Sau khi ly hôn với nhị lão gia, bà ấy đương nhiên chỉ có thể quay về Ý.” Liên Bông tỏ ta tiếc rẻ rồi nói tiếp, “Có lẽ vì bà ấy là người lai nên không chiếm được cảm tình của những người ở Đại An. Hơn nữa, bà ấy tính tình cao ngạo, bao năm trời không thêm qua lại với nhà họ Hạ nữa, tội em đều không biết vị thiếu gia kia tên là gì”.

“Ý?”, Từ Nam Phương im lặng nhớ lại mấy chữ trong đầu, cô cảm thấy trực giác của mình không hề sai chút nào rồi lại nhớ đến những điều mà Jim nói với lão béo, Thượng Quân Trùng không phải người bình thường, cũng không dễ động vào anh. Người đàn ông mặc áo choàng đen gọi Thượng Quân Trùng là “Thượng thiếu gia” chắc hẳn là người của nhị lão gia? Một người đến từ Ý, gia thế hiển hách lạ thường, còn có thể là ai nếu không phải con trai của nhị lão gia đây?

Chỉ có điều, người nhà họ Hạ từ lâu đã không còn bất cứ quan hệ gì với mẹ con Thượng Quân Trùng, nên phần lớn mọi người mới không biết bộ dạng của anh ra sao. Hơn nữa, Thượng Quân Trùng tận lực giấu giếm thân phận để bước vào làng giải trí, thậm chí còn thay họ nên những người kia mới càng không thể biết rõ thân phận của anh. Việc Thượng Quân Trùng là con cháu nhà họ Hạ, e rằng chỉ có nhị lão gia, tam phu nhân và Hạ Giáng Tư biết.

Đúng vậy! Tam phu nhân có thể chặn đầu xe Thượng Quân Trùng, như vậy khẳng định là bà ta biết thân phận thật của anh, thậm chí còn thường xuyên lui tới thăm. Vậy còn Diệp Phi Vũ thì sao? Có thật người đàn ông đây đã tâm này không biết thân phận của Thượng Quân Trùng?

Từ Nam Phương lạnh sống lưng, sợ rằng Diệp Phi Vũ hợp tác với cô không phải chỉ đơn giản là vì cô Ngô kia. Anh ta đang ôm mưu đồ quý kế gì, Từ Nam Phương hoàn toàn không biết, nhưng lúc này cô chợt nhớ tới câu nói của anh ta lúc đưa mình tới đây: “Hợp tác vui vẻ”.

Cô và Diệp Phi Vũ còn có sự hợp tác gì nữa đây? Cô chỉ muốn có được khối tiền thật, ngoài ra còn sự hợp tác gì nữa? Diệp Phi Vũ, Thượng Quân Trùng, tam phu nhân, và cả chính bản thân Từ Nam Phương nữa...

Diệp Phi Vũ từng cảnh cáo cô không được hối hận, ẩn ý câu nói đó sâu xa. Rốt cuộc thì anh ta đã nói những gì với tam phu nhân về thân phận của Từ Nam Phương, để rồi có thể khiến tam phu nhân không hề do dự nhận cô và đưa cô tới nơi “hang hùm miệng sói” này của con trai bà ta? Lẽ nào, cô đã trở thành một quân cờ trong ván cờ tranh quyền đoạt vị giữa bọn họ?

Từ Nam Phương rung mình. Trực giác mách bảo cô, vấn đề mấu chốt ở đây chính là quan hệ giữa cô và Thượng Quân Trùng. Tam phu nhân nhất định không mong Thượng Quân Trùng sống yên ổn, việc bà ta giữ cô lại bên cạnh chắc chắn có liên quan tới Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương đang mãi suy nghĩ thì Hạ Giáng Tư đã sai người gọi cô vào trong phòng.

Cậu ta đã tỉnh.

Từ Nam Phương không ngờ Hạ Giáng Tư lại tỉnh dậy nhanh như thế, cô còn chưa kịp hỏi kỹ hơn tất cả mọi thứ liên quan đến nhà họ Hạ, vẫn chưa phân tích rõ ràng các mối quan hệ trong nhà họ Hạ thì đã phải theo Liên Bông vào phòng riêng của Hạ Giáng Tư.

Cậu ta đang nằm trên chiếc giường Simmon, gặm từng miếng dưa hấu, biết Từ Nam Phương đi vào cũng không thèm ngước mắt mà chỉ xua tay ra hiệu cho đám người hầu ra ngoài hết.

Bọn họ biết điều lặng lẽ ra khỏi phòng, còn không quên đóng cửa lại.

Hạ Giáng Tư giương mắt nhìn Từ Nam Phương, một tay gọt miếng dưa hấu về phía cô, một tay chống cằm quan sát. Nụ cười của cậu ta rạng rỡ, thân thiện, nhưng ánh mắt vẫn không giấu được sự lạnh lùng.

“Chị Nam Phương, ăn dưa đi”.

Diễn kịch trước mặt cô ư? Tên Hạ Giáng Tư này vẫn còn non lắm! Từ Nam Phương liếc mắt đã nhận ra trò bịp bợm của cậu bé mười tám tuổi này. Cậu ta đang cố ý giả vờ tốt với mình; đã thế lại còn vừa mỉm cười với mình vừa nằm chềnh ềnh trên giường, chẳng lẽ thời buổi này còn thịnh hành cả “mỹ nam kế” nữa sao?

Từ Nam Phương hồ hững cười, nếu Hạ Giáng Tư đã cho rằng cô là người thân tín của tam phu nhân thì cứ để cậu ra nghĩ vậy đi.

“Không dám, giữa thiếu gia và Nam Phương có tôn ti trật tự rõ ràng. Nam Phương chỉ đang làm theo sự sai bảo của phu nhân, tới đây đôn thúc thiếu gia học tập”.

Hạ Giáng Tư cười hi hi, tay cầm miếng dưa hấu vẫn hướng về phía cô: “Chị gái tốt của em, chị cứ ăn dưa đi đã, em cầm này giờ mới hết cả tay rồi”. Ánh mắt của cậu ta trong sáng không gì sánh được, nhưng Từ Nam Phương vẫn không chịu nể mặt cậu ta: “Hay là Nam Phương đợi thiếu gia ăn xong rồi quay lại nhé, thiếu gia còn chuyện gì nữa không?”.

Hạ Giáng Tư không ngờ chiêu bài chủ động kết thân của mình lại không có hiệu quả với Từ Nam Phương, cậu ta bỏ miếng dưa hấu vào miệng, chống tay xuống đệm mà ngồi dậy, sau đó nhấc con mèo trắng đang nằm bên cạnh lên. Cậu ta ôm con mèo đi tới gần Từ Nam Phương, ngửi ngửi mùi hương trên người cô: “Chị cũng thích mùi hương này hả?”.

Vừa nói, cậu ta vừa giỡn mũi mình tới sát gáy Từ Nam Phương, một luồng khí mát luồn vào cổ áo đi thẳng xuống lưng cô.

Thân thể cô run lên, ánh mắt hiện rõ vẻ tức giận, vô cùng bất mãn với thái độ cợt nhả của Hạ Giáng Tư. Cô nghiêm nghị nói: “Thiếu gia hãy bỏ cái chiêu này đối với những kẻ dưới đi! Nam Phương là do phụ nhân chỉ định tới đốc thúc thiếu gia học hành, nếu như thiếu gia vô lễ với Nam Phương thì đừng trách Nam Phương báo cáo sự thật với phụ nhân”.

Sự kiên quyết của Từ Nam Phương khiến Hạ Giáng Tư kinh ngạc một phen. Là cậu ấm của nhà họ Hạ, dù có bị mẹ mình xem thường và mắng mỏ nhưng trong mắt người dưới, Hạ Giáng Tư vẫn là rồng là phượng, vị trí cao đến nỗi với tay không đến, ai cũng muốn nịnh bợ, lấy lòng cậu ta chứ đừng nói đến Hạ Giáng Tư chủ động thân cận.

Thế nên sau khi mua chuộc Từ Nam Phương không thành, Hạ Giáng Tư có phần tức giận, không biết cô từ đâu tới mà dám mạnh miệng khua môi múa mép như vậy.

Hạ Giáng Tư hừ lạnh: “Chị tới đây mấy ngày rồi?”.

Từ Nam Phương thần nhiên: “Mới tới hôm nay!”.

“Hôm nay mới tới?”, Hạ Giáng Tư nghe vậy càng thêm khó chịu. Cậu ta cực kỳ căm giận mẹ mình, nhưng lại không có bất cứ sức lực phản kháng nào, đành bất đắc dĩ giơ tay chịu trời, cậu ta chỉ có thể dùng cách thu nhận người hầu bên cạnh mẹ mình về để giận cá chém thớt, giải tỏa sự bất mãn trong lòng. Nhưng người phụ nữ trước mặt cậu ta lúc này chỉ mới chân ướt chân ráo vào nhà họ Hạ có một ngày mà đã dựa hơi mẹ cậu ta, không thèm coi cậu ta ra gì.

Hạ Giáng Tư phần nộ phần là vì mẹ mình thà tin tưởng một người hầu mới đến chứ không chịu hòa nhã thân thiện với mình, phần là vì cậu ta hết sức tức giận với thái độ lạnh lùng, “chó cậy chủ” của Từ Nam Phương. Thế nên cậu ta quyết tâm nhất định phải cho Từ Nam Phương biết thế nào là trời cao đất dày.

Hạ Giáng Tư chăm chú nhìn người hầu lạnh lùng đứng trước mặt mình, bỗng nhiên bật cười giao hoạt. Từ Nam Phương có thể nhìn thấy rõ ràng ý đồ xấu xa ẩn giấu trong nụ cười ấy.

Trông vẻ mặt tươi cười này của Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương biết ngay rằng cậu ta lại sắp giở trò. Thực ra, cô vẫn đang trông chờ cậu ra động thủ, thế nên vẫn tỏ ra ương ngạnh, thậm chí cố tình khiêu khích cậu ta: “Thiếu gia nếu không còn việc gì nữa thì hãy học bài đi, phụ nhân đã dặn dò rồi”.

Hạ Giáng Tư không trả lời mà kẻ môi bên tai Từ Nam Phương, dịu dàng nói: “Chị nên biết dù tôi không được lòng mẹ tôi thì tôi vẫn là thiếu gia! Còn chị, dù có được chống lưng cũng chỉ là người ngoài”. Nghe tới đây, Từ Nam Phương ngược đời mắt long lanh như ngập nước lên nhìn Hạ Giáng Tư, không hiểu cậu ta có ý gì. Cậu ta lạnh lùng cười lớn, đôi mắt thấp thoáng ẩn hiện sau những sợi tóc mái dài giống như con báo núp sau lùm cây rình mồi.

Hạ Giáng Tư nhẹ nhàng gạt tóc mái, nhếch miệng cười với Từ Nam Phương một cái, rồi tháo chiếc đồng hồ quả quýt màu ánh kim trên cổ xuống.

Trước mặt Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư mở nắp chiếc đồng hồ ra, mặt đồng hồ chia làm mười hai vạch ứng với mười hai giờ, mỗi vạch đều được khảm một viên đá quý to bằng hạt gạo, hình dáng không giống nhau. Chiếc đồng hồ chỉ có một kim, không có lớp thủy tinh bảo vệ như những chiếc đồng hồ thời này mà trần trụi như đồng hồ thời cổ. Nhìn qua cũng biết chiếc đồng hồ kiểu phương Tây này có niên đại lâu đời, có cảm giác chỉ cần va chạm nhẹ đã không thể hoạt động được nữa.

“Đây là đồng hồ quả quýt của hoàng đế Khang Hy ba trăm năm trước. Người ta đồn, cha xứ Johann Adam đã mang theo nó khi vượt đại dương tới Đại Lục. Khang Hy luôn mang theo chiếc đồng hồ này bên người, sau đó đã tặng lại cho nhà họ Hạ chúng tôi.” Hạ Giáng Tư giới thiệu, “Chiếc đồng hồ này tính ra cũng phải trị giá đến bốn triệu tệ, tuy nhiên đối với nhà họ Hạ chúng tôi, ý nghĩa của nó không chỉ dừng ở mức bốn triệu”.

Từ Nam Phương dừng dừng nhìn Hạ Giáng Tư, chờ đợi màn trình diễn tiếp theo sau khi cậu ta thao thao bất tuyệt một hồi. Hạ Giáng Tư cẩn thận ôm chiếc đồng hồ trước ngực: “Đây là món đồ ông nội để lại cho bố tôi, rồi bố tôi giao lại cho tôi, dặn tôi phải giữ gìn cẩn thận. Vì thế chị nên biết, một khi chiếc đồng hồ này hỏng, đối với cả tôi và mẹ tôi đều là chuyện tày đình”.

Cậu ta nói xong, đột ngột ra sức bóp chiếc đồng hồ trong tay, một tiếng động khê vang lên. Hạ Giáng Tư nở một nụ cười mờ ám rồi hét lên “Trời ơi!” khiến Từ Nam Phương giật mình. Đợi đến lúc cô định thần trở lại thì đã trông thấy Hạ Giáng Tư ngã song soài dưới đất, người lăn vào ghế chân tựa.

Chiếc ghế đồ ỳnh vang lên tiếng động lớn, kết hợp với tiếng hét của vị thiếu gia này, đã lập tức khiến tất cả người hầu đứng bên ngoài xông vào phòng. Cảnh tượng đập vào mắt họ là Từ Nam Phương đứng im như khúc gỗ, còn Hạ Giáng Tư thì lại chật vật lăn lộn dưới đất.

“Thiếu gia...”, mấy cô hầu gái cuống quýt chạy tới muốn đỡ Hạ Giáng Tư dậy nhưng cậu ta đã quay mặt đi, trợn mắt quát nạt Từ Nam Phương: “Mẹ tôi bảo chị tới quản thúc tôi chẳng qua chỉ là làm bộ làm tịch, chị thật sự dám động thủ với tôi hả?”.

Nghe Hạ Giáng Tư nói vậy, mọi người đều nhìn về phía Từ Nam Phương. Liên Bồng trắng bệch, không rõ là đang lo lắng cho Từ Nam Phương hay là cảm thấy tủi thân thay cô.

Đang lúc mọi người không biết nói gì, làm gì thì Hạ Giáng Tư bỗng hét lên đầy kinh hãi, suýt nữa khiến mọi người hồn bay phách lạc. Cậu ta nâng chiếc

đồng hồ trước ngực lên, nhưng cái vỏ bên ngoài của đồng hồ thì đã rớt xuống. Hạ Quảng Tư thở dài: “Xong rồi, xong rồi! Hồng mất rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thiếu gia Thượng Quân Trùng.

Ngoài Từ Nam Phương, dường như tất cả mọi người đều biết rõ chiếc đồng hồ kia quan trọng ra sao, thế nên sắc mặt họ trong phút chốc đã xám xịt lại. Từ Nam Phương vẫn lạnh lùng nhìn Hạ Giáng Tư diễn màn kịch “vu oan giá họa”.

Nếu đúng như những gì Hạ Giáng Tư nói thì chiếc đồng hồ này quả là bảo bối không hề bình thường chút nào. Chỉ vì muốn đổ tội cho Từ Nam Phương mà cậu ta dám hy sinh cả chiếc đồng hồ, vậy cũng coi như đã lỗ một khoản vốn lớn. Diễn kịch cần phải chân thực, hy sinh những thứ càng quý giá đối với cậu ta thì khả năng Từ Nam Phương bị vạ lây càng lớn.

Từ Nam Phương lạnh lùng cười, Hạ Giáng Tư trong cơn hoảng hốt vẫn không quên tặng cô một nụ cười hả hê. Nhìn chàng trai trẻ vẫn còn cút bông bột và quá ngổ ngược này, Từ Nam Phương có phần bất lực, tuy nhiên cái cách làm bi ối của cậu ta vẫn khiến cô không khỏi khâm phục.

Đây chính là “thí tốt mới bắt được xe”, Hạ Giáng Tư dám đập vỡ bảo vật gia tộc mà không chớp mắt, chứng tỏ cậu ta đã dồn cả tâm trí để thực hiện, và sự quyết đoán của cậu ta không phải là chuyện đùa.

Từ Nam Phương đang ngấm mình trong mạch suy nghĩ thì Hạ Giáng Tư đã một tay nắm chiếc đồng hồ, một tay kéo Liên Bồng: “Đi tìm mẹ tôi đây! Người hầu mà mẹ tôi thuê về mới ngày đầu tiên làm việc đã làm hỏng đồng hồ của tôi! Chiếc đồng hồ gia truyền của gia tộc nhà tôi đã hỏng rồi!”. Đáng về mách lẻo của cậu ta lúc này thật là giống một cậu con trai to xác nhưng vẫn chưa biết điều.

Liên Bồng đứng tại chỗ do dự, hết nhìn Từ Nam Phương rồi lại nhìn Hạ Giáng Tư, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Từ Nam Phương thản nhiên nói với Liên Bồng: “Thiếu gia tự ngã, em đi gọi phu nhân tới đây thì chị cũng sẽ nói như vậy. Chị từ đầu tới cuối chưa hề chạm vào thiếu gia”. Từ Nam Phương nói với giọng cương quyết, khiến Liên Bồng hết sức kinh ngạc. Vì vừa mới kết thân chị em với Từ Nam Phương, Liên Bồng nháy mắt ra hiệu, ý bảo cô không nên đối đầu với thiếu gia. Nhưng Từ Nam Phương vốn dĩ không để ý tới lòng tốt của Liên Bồng, lời nói của cô rõ ràng là đã tố cáo với mọi người rằng thiếu gia cố tình hãm hại mình. Lúc này những người có mặt ở đây ai nấy cũng đều nghĩ Từ Nam Phương chết chắc rồi.

Hạ Giáng Tư lại lực kỳ hải lòng với câu trả lời của Từ Nam Phương, bởi vì cô càng chống đối thì cậu ta càng được thể lấn tới: “Chị, chị đừng ngã tôi còn chửi! Chị nói thế khác nào bản thân tôi tự làm hỏng đồ? Chị có biết, nếu tôi không giữ gìn chiếc đồng hồ này cẩn thận thì sẽ phải chịu phạt nặng thế nào không hả? Tôi không nhân rồi đến mức cố tình làm hỏng nó để tìm chỗ chết!”. Hạ Giáng Tư một mực tỏ ra oan ức.

Thấy Liên Bồng còn chưa đi, cậu ta trợn mắt, đẩy Liên Bồng sang một bên rồi quát: “Còn khoong mau đi báo với mẹ tôi đi! Đồng hồ gia bảo bị người phụ nữ kia làm hỏng rồi!”.t

Mọi người chưa thấy Hạ Giáng Tư giận dữ với người ở như vậy bao giờ, trong chốc lát ai cũng luống cuống không biết xử trí ra sao. Khuôn mặt anh tú của Hạ Giáng Tư lúc này đã sa sầm lại: “Đi nhanh! Nếu không gọi được mẹ tôi tới đây thì các người cút hết cho tôi”.

Hạ Giáng Tư nổi điên, đám người hầu chạy ủa ra ngoài như ong vỡ tổ. Bọn họ đều cho rằng, chiếc đồng hồ bị hỏng là nguyên nhân khiến Hạ Giáng Tư nổi trận lôi đình, thế nên không ai dám nán lại thêm một giây trước mặt cậu ta, sợ rước họa vào thân.

Trông thấy mọi người đã ra ngoài hết, Hạ Giáng Tư bấy giờ mới đứng dậy phui phui quần áo, hướng về phía Từ Nam Phương với một khuôn mặt khó coi. Cậu ta nằm xuống ghế dài, đắc chí nói: “Chị đang nghĩ dù mẹ tôi có tới đây, chị cần chị giải thích rõ ràng là sẽ ổng đấy à?”. Về mặt cậu ta lúc này so với cái vẻ cuồng quýt như muốn khóc ban nãy thật sự như hai người khác biệt.

Từ Nam Phương không hề hoang mang: “Thủ đoạn vu oan giá họa này thiếu gia đã dùng nhiều lần lắm rồi phải không? Nói thật nhé, cái trò này nhìn qua đã thấy giả tạo, thiếu gia diễn quá phần thái quá! Phu nhân thừa biết thiếu gia cao lớn hơn Từ Nam Phương, cho dù thiếu gia có yếu đến mấy cũng không dễ dàng bị Từ Nam Phương đẩy ngã”.

Hạ Giáng Tư nghe giọng nói hờ hững đều đều của Từ Nam Phương, đầu như bốc hỏa. Người phụ nữ này không hề có lấy một chút lo lắng cho kết cục của bản thân! Hạ Giáng Tư cười ha ha: “Chỉ đã quên những gì tôi nói với chị rồi à? Cho dù mẹ tôi tin nhiệm chị đến mức nào thì chị vẫn chỉ là người ngoài. Đồng hồ hỏng rồi phải có người gánh tội, thế nên người mà mẹ tôi hy sinh nhất định là chị! Ha ha... Chị thu dọn đồ đạc chuẩn bị biến đi là vừa”.

Nói ra những lời này, Hạ Giáng Tư cuối cùng cũng cảm thấy khoan khoái, dễ chịu. Cậu ta trông thấy một chút biến đổi thất thường trong đôi mắt của người phụ nữ to gan lớn mật này, những tưởng cô không ngờ tới những điều mình nói, trong lòng càng thêm khoái chí: “Sao nào? Không ngờ phải không? Tôi nói cho chị biết, nhà họ Hạ không đơn giản như chị nghĩ đâu”.

Từ Nam Phương lấy lại bình tĩnh, nói với Hạ Giáng Tư: “Hy vọng thiếu gia đoán đúng!”.

Nhưng sự thật là Hạ Giáng Tư đã đoán sai, tam phu nhân không đến mà chỉ sai Liên Hương tới chuyển lời.

Hạ Giáng Tư sốt sáng nhìn Liên Hương: “Mẹ tôi nói gì?”. Tam phu nhân không xuất hiện nhưng Hạ Giáng Tư chẳng hề thất vọng, đầu sao cậu ta cũng không thích chạm mặt với mẹ mình, chẳng qua chỉ háo hức muốn thấy cảnh Từ Nam Phương thất thủ bị đuổi ra khỏi nhà họ Hạ mà thôi.

Thế nhưng Liên Hương lại không cho Hạ Giáng Tư một đáp án như mong muốn, trái lại, cô ta ngược ngáp nói với Hạ Giáng Tư: “Phu nhân nói, ngày mai sẽ gọi thợ tới nhà sửa đồng hồ cho thiếu gia. Phu nhân còn dặn dò, thiếu gia không được làm loạn vậy nữa”.

“Mẹ tôi nói như thế sao?”, Hạ Giáng Tư không thể tin được vào tai mình, “Bọn họ nói không rõ ràng với mẹ tôi ư? Chính người phụ nữ kia làm hỏng đồng hồ!”.

Liên Hương thấy bộ dạng bán tín bán nghi của Hạ Giáng Tư, cũng chỉ bất đắc dĩ nói: “Vâng, phu nhân nói rằng, cứ cho là Nam Phương không cẩn thận làm hỏng đồng hồ, nhưng vẫn xuất phát từ ý tốt”. Nói tới đây, Liên Hương liếc nhìn Từ Nam Phương, rồi cố ý nhấn mạnh: “Nhưng mà phu nhân dặn dò, đồng hồ này là bảo vật của lão vương gia giao cho, bây giờ đồng hồ đã hỏng rồi, Nam Phương khó rũ bỏ được trách nhiệm, thiếu gia không giữ gìn đồng hồ cẩn thận cũng phải chịu phạt cùng Nam Phương”. Nói xong, Liên Hương còn tỏ ra thiện ý khuyên nhủ Hạ Giáng Tư: “Vì thế, thiếu gia nên bớt lời đi, chuyện này truyền ra ngoài cũng không tốt cho thiếu gia”.

Từ Nam Phương hoàn toàn bình tĩnh đón nhận sự việc này, nhưng Hạ Giáng Tư lại hết sức kinh ngạc, vẻ mặt đắc ý ban đầu đã biến sắc: “Mẹ tôi bắt tôi chịu phạt cùng chị ta sao?”.

Hạ Giáng Tư suýt chút nữa bị chính câu nói của mình làm cho nghẹn, lúc này trước mặt Từ Nam Phương, cậu ta dường như không còn mặt mũi nào nữa!

“Vâng, Phu nhân phạt thiếu gia chép gia quy một trăm lần, phạt Nam Phương cũng phải một trăm lần”. Liên Hương thông báo mà sắc mặt cũng phải biến đổi, cô ta hướng về phía Hạ Giáng Tư làm một thế mời: “Phu nhân bảo thiếu gia và Nam Phương đến phòng niệm kinh để chép phạt. Chưa xong thì không được phép ra ngoài”.

Thấy Hạ Giáng Tư có ý định chống đối, Liên Hương vội nói thêm: “Phu nhân đã phái người tới chờ bên ngoài, thiếu gia hoàn thành nhiệm vụ rồi họ mới để thiếu gia đi”. Liên Hương ái ngại nhìn Hạ Giáng Tư.

Lúc này sắc mặt Hạ Giáng Tư đã tái mét, có nằm mơ cậu ta cũng không ngờ mẹ lại làm vậy với mình. Cậu ta ngoái đầu lại nhìn về mặt thờ ơ của Từ Nam Phương, mơ hồ có cảm giác cô đang khẽ mỉm cười, lúm đồng tiền ẩn giấu có một sự mỉa mai. Hạ Giáng Tư lại càng bức bối, cho rằng trong mắt Từ Nam Phương, tất cả những gì mình làm chẳng khác nào “trộm gà không xong còn mất nắm gạo”.

Thế nhưng thực ra Từ Nam Phương không hề cười nhạo Hạ Giáng Tư. Cô biết rõ Hạ Giáng Tư sẽ nổi giận với mình, biết cậu ta sẽ nghĩ cách gán tội cho mình để tam phu nhân đuổi mình đi. Cô cũng tò mò muốn biết tam phu nhân sẽ hành động thế nào với cô?

Thế nên khi Hạ Giáng Tư tự làm hỏng đồng hồ, trong lòng Từ Nam Phương không khỏi trầm trồ khen ngợi cậu ta, cô ngạc nhiên vì Hạ Giáng Tư hồ đồ, nông nổi này không đến nỗi ngu xuẩn như mình tưởng.

Hạ Giáng Tư nói không sai, chiếc đồng hồ quả quýt này là món đồ gia truyền, phận con cháu như cậu ta lại không giữ gìn bảo vật dòng tộc cẩn thận thì chần chẫn sẽ để lại ấn tượng xấu với lão vương gia. Thế nên phương pháp tốt nhất chỉ có thể là chuyện lớn hóa nhỏ. Chỉ là nếu coi chuyện này như chưa bao giờ xảy ra thì lại không được, thế nên đành phải đùn đẩy trách nhiệm sang cho người hầu. Từ Nam Phương biết thân phận chấp nhận gánh vác cái tội danh phá hỏng vật báu, không bị đưa đi kiện cáo đã là may mắn lắm rồi, bị đuổi ra khỏi nhà họ Hạ là kết cục tất yếu.

Nhưng tam phu nhân lại không hành động như vậy, bà ta có gán tội cho cô nhưng lại chỉ xử phạt cô bằng một hình thức nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn được nữa – chép gia quy, bảo sao ngay cả Liên Hương cũng phải thay đổi ánh mắt nhìn cô. Nếu cô chỉ là một người hầu bình thường, sợ rằng đã phải cuốn gói khỏi đây rồi, cho dù tam phu nhân có thích cô đến đâu cũng không thể để một người hầu gây ra rắc rối ở lại trong nhà.

Từ Nam Phương tuyệt nhiên không cảm thấy kỳ lạ, bởi vì cô đang chờ phản ứng của tam phu nhân để khẳng định suy đoán của bản thân. Tam phu nhân quả nhiên muốn giữ lại cô bên người, đối với bà ta, cô có một giá trị lợi dụng lớn hơn nữa.

Phòng niệm kinh ở sau vườn là một căn phòng có hai cửa vào, diện tích không lớn lắm, gian ngoài là điện thờ, dưới mặt đất đặt một tấm nệm để ngồi tụng kinh, bên cạnh còn có một kệ sách chồng chất những cuốn kinh Phật dày.

Hạ Giáng Tư tới phòng niệm kinh dưới sự giám sát của mấy người theo hầu, nhưng vào trong rồi cậu ta căn bản không có ý định chép phạt. Từ Nam Phương một mình đi đến kệ sách, lấy nghiên mực.

Từ Nam Phương chép được hai lần, Hạ Giáng Tư mới ngán ngẩm không chịu được đành bước ra gian ngoài, miệng lầm bầm có vẻ ám ức cái gì đó, lúc tới đây không mang theo con mèo cưng nên cậu ta càng không có việc gì để làm.

Trông thấy Từ Nam Phương đang chăm chú viết từng nét, Hạ Giáng Tư không khỏi cười nhạo: “Chị thích chép thế cơ à? Hay là chéo luôn phần của tôi đi”.

Từ Nam Phương không ngừng tay, cũng chẳng ngẩng đầu: “Tôi cũng không muốn bị phạt tiếp”.

Hạ Giáng Tư khoanh tay trước ngực đi đến sau lưng Từ Nam Phương, trông thấy nét chữ thanh tú của cô, cậu ta không kìm được hỏi: “Chị từ đâu tới,

sao mẹ tôi lại coi trọng chị như thế?”. Hạ Giáng Tư dùng những lời lẽ ngông cuồng hùng lẫm lấy lại sĩ diện vừa đánh mất.

“Tôi cũng rất muốn biết”, Từ Nam Phương lơ đãng nói ra suy nghĩ của mình.

Trước mặt Hạ Giáng Tư, cô lúc nào cũng tỏ ra bất cần và lạnh lùng như thế, hơn nữa Hạ Giáng Tư vừa mới bị một vết mất mặt nên lúc này cậu ta càng thêm tức giận, nhìn Từ Nam Phương càng không thuận mắt. Cậu ta chớp mắt một cái, trong đầu chợt nảy ra ý xấu nào đó rồi cố tình đụng vào kệ sách, chiếc kệ vốn ngã nghiêng lao đảo một chút, nghiêng mực đổ úp xuống đất, mực đen bắn tung tóe, toàn bộ bản chép của Từ Nam Phương bị ngập trong màu đen.

Từ Nam Phương trừng mắt nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta nhún vai, vẻ mặt vô tội: “Chưa tình ngu hử, không cẩn thận va vào thôi, xin lỗi chị nhé! Chị chép lại là được mà”. Cậu ta cười ha ha, nụ cười như muốn nói với Từ Nam Phương, cho dù cô có chép lại lần nữa thì chuyện như vừa rồi vẫn tiếp tục xảy ra.

Từ Nam Phương quăng chiếc bút lông trong tay đi, đang định nói gì đó thì chòng sách kinh phật trên kệ sách đổ ập xuống. Từ Nam Phương không kịp tránh, bị cả chòng sách đổ vào người.

Cô nghiêng sang một bên theo phản xạ, nhưng chân vừa bước thì đã bị vấp vào thứ gì, cơ thể lao đảo như cây đại thụ nhào xuống.

Trong cơn hoảng loạn, Từ Nam Phương bị chòng sách phủ lên người, mãi không gượng dậy được.

Cảnh tượng lúc này phần nào giúp Hạ Giáng Tư hả giận, cậu ta đứng một bên vỗ tay tán thưởng, giống như đang xem kịch vui ngày Tết.

Từ Nam Phương ngã xuống nền đá cẩm thạch vừa cứng vừa lạnh cả người đau nhức. Cô cắn răng ngồi thẳng dậy, cố gắng không để bộ dạng mình quá thêm thảm, lúc này cô rất cuộc nghĩ thông vừa rồi vì sao mình ngã, chắc chắn là do tên Hạ Giáng Tư kia cản chân cô. Đụng phải một người chưa trưởng thành, thậm chí còn hồ đồ hiếu thắng hơn cả đám trẻ con, quả nhiên là đau đầu nhức óc, còn mệt mỏi hơn cả Thượng Quân Trùng suy nghĩ gần đây.

Từ Nam Phương vừa xoa bóp chân vừa châm chọc Hạ Giáng Tư: “Thiếu gia cảm thấy vui lắm sao? Lớn như vậy rồi cũng chỉ biết chơi cái trò con nít ba tuổi để bả thù à?”.

Sự khiêu khích của Từ Nam Phương tiếp tục khiến Hạ Giáng Tư bất mãn. Cậu ta cúi người, tiến tới gần Từ Nam Phương. Từ Nam Phương còn đang cảm thấy khó hiểu thì cơ thể đã lại bị đổ xuống sàn nhà, gáy bị ép sát xuống nền gạch, khí lạnh bốc lên.

Tuy nhiên luồng khí lạnh ấy không phải tiếp tục bốc lên từ mặt đất mà là từ trên phả xuống. Cơ thể Hạ Giáng Tư không rõ từ lúc nào đã bao trùm lên người Từ Nam Phương.

“Cậu.. cậu định làm gì?”, Từ Nam Phương sợ hãi, vừa giãy dụa vừa hét.

Biểu hiện lúc này của cô rất cuộc cũng khiến Hạ Giáng Tư cảm thấy hả hê. Cậu ta nhẹ nhàng lướt tay xẹt qua khuôn mặt Từ Nam Phương: “Đa chị thật đẹp! Này, nhìn kỹ trông chị rất quyến rũ nha!”.

Hơi thở của Hạ Giáng Tư phả vào mặt Từ Nam Phương khiến cô cảm thấy khó chịu, nhưng lời nói của cô lúc này rõ ràng là dư thừa, cô càng kêu gào, càng kháng cự, Hạ Giáng Tư lại càng ngông cuồng.

Hạ Giáng Tư cảm thấy người phụ nữ ương ngạnh này tựa hồ có những phản ứng thái quá với người khác giới. Bình thường, cậu ta và đám người hầu ở đây vẫn có những tiếp xúc thân thể, mặc dù nhà họ Hạ là một gia tộc khá bảo thủ nhưng phu nhân và tiểu thư trong nhà cũng không đến nỗi giữ kẽ như Từ Nam Phương.

Cánh tay của Hạ Giáng Tư còn đặt trên eo cô: “Chị Nam Phương, ở đây không có người ngoài, chị không cần giả vờ rụt rè, e thẹn trước mặt tôi nữa đâu”. Câu nói của cậu ta mang theo ý châm chọc. Từ Nam Phương bị Hạ Giáng Tư ôm lấy, trông đôi mắt tràn đầy sự chiếm hữu, khiêu khích và sự phần nộ ngấm ngấm của cậu ta, chẳng hiểu sao Từ Nam Phương chợt có cảm giác quen thuộc.

Đúng rồi! Ánh mắt ấu có vài nét hao hao với Thượng Quân Trùng. Từ Nam Phương rùng mình, không biết vì sao bản thân đột nhiên nghĩ tới anh. Dáng vẻ của Hạ Giáng Tư lúc này thật sự rất giống với bộ dáng Thượng Quân Trùng lúc gào thét lẫm nhục cô ở nhà riêng của anh.

Trong thoáng chốc thất thần rồi lấy lại bình tĩnh, bờ môi Từ Nam Phương đã được bao phủ bởi một cảm giác uơn ướm. Hạ Giáng Tư thỏa mãn nhìn cô, nụ cười lướt qua đôi mắt: “Môi chị ngọt quá...”.

Từ Nam Phương lặng lẽ nhìn chàng trai trẻ đang cố tình diễn vai một công tử đào hoa, phong lưu vô sĩ này, cậu ta làm vậy chẳng qua là để trút nỗi giận trong lòng mà thôi. Cô bỗng dung thông tỏ mọi chuyện, giống như vừa tìm được cánh cửa mở ra lối thoát cho mình, cũng tìm được chỗ đứng của mình trong nhà họ Hạ.

Hạ Giáng Tư quan sát Từ Nam Phương dưới thân mình, thấy sắc mặt cô biến đổi từ u ám sang tươi tỉnh, cậu ta không rõ cô lại đang muốn giờ trò gì, đành xuống nước: “Tôi bế chị vào gian phòng bên trong nằm nghỉ nhé! Tôi nhất định sẽ giúp chị thoải mái”. Lời nói của Hạ Giáng Tư ngập mùi mờ ám. Nụ cười ngọt hơn cả mật của cậu ta khiến Từ Nam Phương cảm thấy mình đập đầu vào tường còn hơn.

Hạ Giáng Tư tưởng rằng, sau khi nghe những lời này, Từ Nam Phương sẽ giãy dụa phản kháng, chính cậu ta cũng đã dồn lực vào cánh tay, chuẩn bị giữ chặt cô nếu cô có giãy dụa. Nhưng Từ Nam Phương căn bản không thêm chống đối, thậm chí cô còn để mặc cho Hạ Giáng Tư bế mình lên, sau đó nghiêng đầu nở nụ cười quyến rũ.

Lúc Từ Nam Phương cười, lúm đồng tiền trên má lộ rõ, đôi mắt khẽ kip lại cong cong như vành trăng, long lanh trong trẻo như nước suối. Hạ Giáng Tư bị chính nụ cười ấy hấp hồn, hai cánh tay thoáng chốc như bị bắt lực, cậu ta sợ đến run rẩy cả người, đầu óc mơ hồ không rõ Từ Nam Phương muốn làm gì.

“Nếu thiếu gia không sợ bị phu nhân lợi dụng, không sợ làm thỏa mãn nguyện vọng của phu nhân, vậy thì thiếu gia cứ tùy ý làm theo ý mình đi”. Từ Nam Phương vẫn giữ nụ cười đó. Vẻ hoảng hốt và tức giận ban nãy trên gương mặt cô mất đi, thay vào đó là khuôn mặt rạng rỡ khiến Hạ Giáng Tư có phần luống cuống.

Cậu ta không đi về phía trước nhưng cũng không có ý định buông tay đang bế Từ Nam Phương ra: “Chị có ý gì?”. Tâm trí của Hạ Giáng Tư dường như đã hoàn toàn rối bời.

Từ Nam Phương nói rành mạch: “Thiếu gia tình tình phong lưu, thích đùa giỡn trêu ghẹo người hầu trong nhà, đúng không?”. Thấy Hạ Giáng Tư không đáp, cô tiếp tục nói: “Từ trước tới giờ, thiếu gia không thích bị phu nhân quản lý, nhưng lại không biết nên chống đối phu nhân thế nào, đúng không?”.

Có lẽ đã mỏi tay, Hạ Giáng Tư bấy giờ mới chịu buông Từ Nam Phương xuống: “Rốt cuộc chị muốn nói gì? Đừng có vòng vo!”.

Từ Nam Phương cười: “Nam Phương nói, thiếu gia không biết chống đối phu nhân thế nào nên mới ý vào thói phong lưu của mình để cướp tất cả người hầu bên cạnh phu nhân về chỗ mình, khiến đám người theo hầu phu nhân dốc lòng hướng về phía thiếu gia. Thiếu gia coi đó là đòn trả thù mẹ mình, Nam Phương nói vậy đúng không?”.

Hạ Giáng Tư biến sắc, kinh hãi nhìn Từ Nam Phương, hoàn toàn không ngờ cô lại thẳng thắn nói trúng tim đen của mình. Thực ra, rất nhiều người nhìn ra ý đồ này của Hạ Giáng Tư nhưng không ai dám bóc mẽ trước mặt cậu ta như thế. Hôm nay, Từ Nam Phương lại dám vạch trần sự thật, khiến Hạ Giáng Tư cảm thấy mất mặt, khó mà nén giận.

Cậu ta oán hận nhìn Từ Nam Phương: “Chị nói bậy bạ cái gì thế? Chị cho rằng nói những lời này, tôi sẽ không động vào chị nữa sao?”.

Cái bộ dạng trừng mắt tò ý khiêu khích của Hạ Giáng Tư chỉ khiến cho Từ Nam Phương cảm thấy nực cười.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vạch trần

Truyện được type lại bởi Cẩm Băng Đơn - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thiếu gia bớt giận!”, lật tẩy Hạ Giáng Tư vốn là chủ ý đã định của Từ Nam Phương, “Một người ngoài như Nam Phương còn có thể nhìn ra ý đồ của thiếu gia, chắc chắn phu nhân cũng đã nhìn ra, không phải ư? Bằng không, vì sao phu nhân lại không cho phép Liên Hương và Liên Trân tiếp xúc với thiếu gia chứ?”.

Từ Nam Phương tươi cười nhìn Hạ Giáng Tư. Mục đích của Hạ Giáng Tư chính là chọc giận tam phu nhân, cậu ta cũng đoán được mẹ mình biết mình cố ý ly gián cánh tay trái và cánh tay phải bên cạnh bà ta, chẳng qua tính tình cậu ta vốn phong lưu, thế nên tam phu nhân mới lờ mọi chuyện đi. Hạ Giáng Tư lạnh lùng nhìn Từ Nam Phương, cảm giác trong mắt cô thoáng qua một luồng tà khí: “Vậy thì sao?”.

Bây giờ Hạ Giáng Tư đã thu lại vẻ cười cợt trên mặt, không tiếp tục gây gổ nữa.

“Thiếu gia không để ý thấy sao? Phu nhân không cho Liên Trân và Liên Hương giao du với thiếu gia, nhưng lại cố ý để thiếu gia và Nam Phương có cơ hội ở cùng nhau!”. Từ Nam Phương liếc nhìn Hạ Giáng Tư, tinh tế quan sát ánh mắt cậu ta, sau đó nhắc khéo: “Phu nhân sớm đã đoán được thiếu gia sẽ nghĩ cách xuống tay với người hầu bên cạnh phu nhân, thế nên lúc thiếu gia nói những lời nịnh nọt trước mặt phu nhân, phu nhân đã lập tức hiểu được suy nghĩ của thiếu gia, tát nước theo mưa để Nam Phương đến hầu hạ thiếu gia. Thiếu gia nghĩ kỹ mà xem, phu nhân phạt chúng ta cái gì? Bắt Nam Phương và thiếu gia ở trong một gian phòng chéo gia quy, tổ huấn ư? Chẳng qua phu nhân hiểu rõ tính tình phong lưu của thiếu gia, hiểu rõ thiếu gia không bao giờ chịu phục tùng phu nhân, đừng nói là chếp một trăm lần, sợ rằng một lần thiếu gia cũng không chịu đâu chứ. Hơn nữa, trong phòng chỉ có hai người chúng ta, thiếu gia chẳng lẽ không cảm thấy ý phu nhân muốn là điều mà thiếu gia làm với Nam Phương?”.

Nhưng điều Từ Nam Phương nói khiến Hạ Giáng Tư rung mình, ánh mắt thoáng hiện sự giác ngộ. Từ Nam Phương cười nhạt bổ sung: “Vì thế, nếu thiếu gia cho rằng phu nhân coi trọng Nam Phương, thậm chí có ý thiên vị Nam Phương thì thiếu gia đã sai mười mươi rồi. Thực ra, điều phu nhân muốn chính là giữa thiếu gia và Nam Phương nảy sinh tình cảm! Thiếu gia à, suýt nữa cậu đã mắc bẫy của phu nhân rồi đấy”.

Hạ Giáng Tư đưa tay lên sờ cằm, nhú mày nhìn Từ Nam Phương. Cậu ta hoàn toàn bị thuyết phục bởi những điều Từ Nam Phương nói, tí mi ngầm nghĩ kỹ một lúc, Hạ Giáng Tư cảm thấy mẹ quả nhiên là cố tình đẩy Từ Nam Phương đến bên cạnh mình.

“Nhưng vì sao mẹ tôi phải làm vậy?”, vấn đề này tiếp tục khiến Hạ Giáng Tư hoang mang.

Chuyện này trong mắt cậu ta thì phức tạp nhưng Từ Nam Phương lại hiểu rất rõ. Tam phu nhân quyết tâm muốn giữ Từ Nam Phương ở lại nhà họ Hạ,

thậm chí hao tổn sức bày mưu cho Hạ Giáng Tư và v này sinh tình cảm, nguyên nhân chỉ có một.

Đó là Thượng Quân Trùng!

Nếu lúc đầu Từ Nam Phương còn không hiểu rõ ngọn ngành thì bây giờ cô đã đoán được Diệp Phi Vũ nói với tam phu nhân những gì mà bà ta lại không hề do dự giữ cô lại, thậm chí ngay cả khi cô làm hỏng đồng hồ gia truyền, bà ta cũng không trách mắng, mà biến nó thành thời cơ để cô và Hạ Giáng Tư ở cùng nhau. Nếu không phải nhận ra nét giống nhau trong đôi mắt của Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương đã không thể nhanh chóng nhớ tới lần đầu tiên trông thấy Hạ Giáng Tư, cậu ta tươi cười rạng rỡ khi nhìn thấy xe của Thượng Quân Trùng, nhưng khi trông thấy Diệp Phi Vũ xuống xe, cậu ta lại trở lại vẻ mặt lạnh lùng.

“Vấn đề mấu chốt chỉ có một, phu nhân muốn thiếu gia và Thượng Quân Trùng đoạn tuyệt quan hệ”, Từ Nam Phương liếc mắt thăm dò Hạ Giáng Tư. Qua nhiên, sắc mặt cậu ta biến đổi.

“Chỉ nói là Thượng Quân Trùng? Anh Trùng sao?”. Nhắc tới Thượng Quân Trùng, trên mặt Hạ Giáng Tư mới xuất hiện một vẻ thân thiết. Thượng Quân Trùng đúng là con trai của nhị lão gia, mặc dù không qua lại với nhà họ Hạ nhiều nhưng lại rất thân với Hạ Giáng Tư.

Từ Nam Phương xác định được suy đoán của mình là chính xác. Quan hệ giữa hai người họ rất tốt.

“Đúng thế, thiếu gia nghĩ mà xem, có phải việc thiếu gia thân thiết với Thượng Quân Trùng khiến phu nhân rất không vừa mắt hay không?”.

Từ Nam Phương lại tiếp tục đoán đúng, Hạ Giáng Tư đắm chiêu nhìn cô: “Đúng, mẹ tôi đương nhiên không muốn tôi và anh Trùng qua lại với nhau, nhưng chuyện này có liên qua gì tới chị?”. Tới tận lúc này, Hạ Giáng Tư vẫn bị Từ Nam Phương dắt mũi, cậu ta không khỏi cảnh giác: “Chẳng lẽ tôi lên giường với chị sẽ phá hỏng quan hệ giữa tôi và anh Trùng? Vì sao chị lại tốt bụng nói cho tôi biết những điều này?”.

“Không phải”, Từ Nam Phương bắt đầu kể, “Chỉ là tam phu nhân tưởng rằng như vậy. Tôi nghĩ, phu nhân đã hiểu lầm giữa tôi và anh Thượng có quan hệ không bình thường, cho rằng rồi là bạn gái của anh ấy, thế nên mới để tôi và thiếu gia ở cùng nhau, muốn thiếu gia và anh Thượng vì tôi mà cắt đứt tình anh em”. Nói tới đây, trong mắt Từ Nam Phương hiện lên vẻ u buồn, “Tôi làm sao có thể là bạn gái của anh Thượng được chứ? Anh ấy hận tôi còn không hết”.

“Theo như chị nói thì cũng có thể lắm!” Hạ Giáng Tư có vẻ tán thành, “Nhưng mà, vì sao anh Trùng lại hận chị?”.

Từ Nam Phương nhất thời không biết đáp sao, một lúc sau mới ấp úng nói: “Nói ra thì lằng nhằng lắm, tóm lại là Thượng Quân Trùng có lẽ không bao giờ muốn gặp lại tôi nữa. Nhưng cả đời này tôi sẽ nhớ mãi lòng tốt của anh ấy với mình”. Câu trả lời mập mờ của Từ Nam Phương khiến Hạ Giáng Tư nghe xong lại cho rằng giữa cô và Thượng Quân Trùng từng có đoạn tình cảm rối rắm. Từ Nam Phương cố ý nói nước đôi như vậy, thứ nhất là để tránh cho Hạ Giáng Tư quấy rầy mình, giữa cô và Thượng Quân Trùng đã lằng nhằng như vậy mà Hạ Giáng Tư cũng đã biết âm mưu của mẹ mình, cậu ta nhất định sẽ không vô lễ với mình nữa. Thứ hai, cũng chính bởi Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng rất thân thiết, nên cô mới phải đề phòng trường hợp cậu ta dò hỏi Thượng Quân Trùng về mình, như vậy cô cũng không mang tiếng nói dối.

“Thực ra chỉ vì gia đình mắc nợ, cần tiền gấp nên tôi mới phải vào nhà họ Hạ”. Từ Nam Phương ầm ức nói, “VẬY mà không ngờ tam phu nhân lại muốn lợi dụng tôi. Chắc chắn trong lòng tam phu nhân cho rằng, dù giữa Nam Phương và thiếu gia không có chuyện gì, nhưng với thói phong lưu của thiếu gia, dẫu có nổi Nam Phương và thiếu gia ở bên nhau mà không xảy ra chuyện gì thì chỉ sợ rằng cũng chẳng có ai tin. Chỉ ít, lời đồn một khi đã truyền ra ngoài thì thật giả cũng khó mà phân biệt được. Có điều, phu nhân cũng nghe ngóng tin tức sai rồi, Nam Phương đương nhiên không thể là bạn gái của anh Thượng được. Lại càng không có chuyện anh Thượng sẽ vì Nam Phương mà bất hòa với thiếu gia. Thế nhưng, Nam Phương nói nhiều như vậy cũng chỉ mong quan hệ giữa thiếu gia và anh ta không xuất hiện rạn nứt, bằng không, tội lỗi của Nam Phương lại càng thêm lớn”.

Nghe Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư nói cảm thấy nửa tin nửa ngờ, vừa rồi thấy cô còn lạnh lùng, vậy mà chớp mắt đã biến thành một người đầy tâm sự. Đã thế, cô ngoài miệng một mực khẳng định giữa mình và Thượng Quân Trùng không có chuyện gì nhưng cách nói dường như đang che giấu bí mật gì đó giữa hai người. Tuy nhiên, nghe những lời “tâm huyết” của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư cũng không khỏi tin tưởng phần nào.

Trông vẻ mặt của Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phương biết mình đã giải quyết xong cậu ta, liền được nước tiến tới: “Nam Phương là người ngoài, không biết vì sao phu nhân lại muốn thiếu gia và Thượng Quân Trùng bất hòa, thiếu gia nếu không ngại có thể nói với Nam Phương được không? Chưa biết chừng Nam Phương có thể giúp được”. Từ Nam Phương cố tình cười một cách đầy ẩn ý. Muốn vào nhà họ Hạ cũng đã vào được rồi, nhưng cô nhất định phải tìm được chỗ đứng vững chắc ở đây, nhất định phải có đồng minh, tên Hạ Giáng Tư này, biết đâu sẽ là một người có thể lợi dụng.

Hạ Giáng Tư liếc mắt nhìn Từ Nam Phương: “Giúp tôi? Chị có thể giúp được cái gì chứ?”.

“Tục ngữ nói: ‘Ba ông thợ giày cũng bằng một Gia Cát Lượng’. Tuy Nam Phương là nữ, lại không quyền không thế, nhưng chia sẻ và nghĩ cách giúp thiếu gia là chuyện có thể làm được”. Thấy Hạ Giáng Tư nghi hoặc nhìn mình, cô bật cười, “Nam Phương chỉ vừa mới tới nhà họ Hạ mà đã nhận ra sự bất hòa giữa phu nhân và thiếu gia. Phu nhân để Nam Phương tới đốc thúc thiếu gia học hành, dù là mượn cớ nhưng Nam Phương hoàn toàn có thể cùng thiếu gia diễn kịch, giả hóa thật để che mắt người khác”.

Hạ Giáng Tư chau mày, lời nói của Từ Nam Phương khiến cậu ta kinh ngạc, cậu ta đành nhìn người phụ nữ chỉ lớn hơn mình vài tuổi này với con mắt khác. Từ Nam Phương hoàn toàn khác với những người hầu mà Hạ Giáng Tư từng tiếp xúc. Vẻ lạnh lùng, bình tĩnh, sự thấy hiểu lẽ đời của cô khiến Hạ Giáng Tư vô cùng kinh ngạc, thế nhưng cô còn khiến cho người khác có cảm giác sợ hãi khó diễn tả thành lời. Hạ Giáng Tư nhìn thẳng vào cặp mắt xinh đẹp của Từ Nam Phương, bỗng nhiên cợt nhả: “Vì sao chị giúp tôi? Chỉ vì muốn tôi và anh Trùng không trở mặt với nhau ư?”.

Từ Nam Phương sững người, lập tức im lặng, đáp án có lẽ không cần phải nói ra, Hạ Giáng Tư một khi đã hỏi câu này thì chắc chắn đã đồng ý bắt tay với cô.

Thế nhưng trong mắt Hạ Giáng Tư, sự im lặng của Từ Nam Phương lúc này như một lời thừa nhận ngầm. Nụ cười của cậu ta mang theo chút châm chọc: “Tôi còn tưởng anh Trùng chỉ biết đến âm nhạc”.

Dứt lời, Hạ Giáng Tư tìm lấy một cái ghế, ngồi xuống rồi bắt đầu nói với Từ Nam Phương những mâu thuẫn có liên quan tới mình. Hạ Giáng Tư không phải một cậu thanh niên thích tâm sự chuyện riêng một cách tùy tiện thế nên chỉ qua loa nói một vài điểm chính cho Từ Nam Phương, thậm chí phần lớn thời gian là do cô tự suy luận từ một chuyện mà ra nhiều vấn đề, xâu chuỗi lại những mâu thuẫn giữa tam phu nhân và Hạ Giáng Tư. Chỉ cần Hạ Giáng Tư tiết lộ một vài chi tiết, Từ Nam Phương đã thể hiểu được toàn bộ sự việc.

Làm tam phu nhân của nhà họ Hạ, Liễu Thi Vân vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn. Nhà họ Liễu vốn dĩ là một gia đình giàu có nhất nhì ở Hồng Kông, Liễu Thi Vân là con gái cả, được nâng niu như hòn ngọc quý trên tay. Cô gái được yêu chiều nhất nhì thiên hạ đó làm dâu nhà họ Hạ, tuy rằng môn đăng hộ đối nhưng bà ta không ngờ chồng mình chính là tam lão gia không biết nghĩ cái gì rồi cuối cùng lại quyết định xuất gia làm hòa thượng.

Ngay từ đầu vào làm dâu nhà họ Hạ, Liễu Thi Vân đã phải chịu ít nhiều ảm ức, bị gia đình con cả và con thứ hai của lão vương gia đề đầu cười cợt, đã vậy chồng bà lại buông xuôi mọi vương bận hồng trần để xuất gia đi tu, thế diện của bà dường như mất hết, ở đâu cũng có cảm giác trở thành trò cười cho thiên hạ.

Từ Nam Phương đương nhiên thấu hiểu nỗi lòng này của tam phu nhân. Có thể bà ta chẳng mấy để tâm tới cuộc hôn nhân của mình, nhưng việc tam lão gia xuất gia lại là một sự phủ nhận đối với tam phu nhân.

Chồng xuất gia, may mà còn để lại cho bà một người con trai để sống nương tựa vào nhau. Thế diện của mình đã bị chồng hủy hoại, bà ta chỉ còn biết trông cậy vào đứa con trai duy nhất để vớt vát lại, thế nên sự kỳ vọng vừa bà ta đối với Hạ Giáng Tư so với bất cứ người làm mẹ nào cũng lớn hơn gấp nhiều lần. Thế nhưng, không rõ tam phu nhân quá nóng vội hay yêu cầu quá nghiêm khắc mà càng trông mong Hạ Giáng Tư trưởng thành bao nhiêu lại càng khơi dậy tâm lý phản kháng của cậu ta bấy nhiêu.

Hễ tam phu nhân bảo cậu ta đi hướng đông thì cậu ta sẽ đi hướng tây, tam phu nhân bảo cậu ta học hành thì cậu ta sẽ chơi bời, thậm chí còn cố tình sống buông thả, gây ra vô số chuyện rắc rối để khiến tam phu nhân phải khó xử. Vì thế, quan hệ mẹ con ngày một xấu đi.

Lão thái gia vốn có ý định để cháu trai của chi hai kế thừa tổ nghiệp. Người này về tuổi tác cũng không chênh lệch với Hạ Giáng Tư là bao, điều này khiến tam phu nhân càng nghĩ càng phẫn uất, nghiễm nhiên nảy sinh lòng ghen ghét đối với gia đình con trai thứ hai của lão vương gia. Cũng may mà “ông trời có mắt” khiến cho con trai của nhị lão gia mắc bệnh nan y, như vậy Hạ Giáng Tư mới có cơ hội thế chỗ. Tam phu nhân vừa thất vọng quy củ quản giáo con trai mình, vừa tiến hành tìm tung tích người con trai còn lại đang lưu lạc bên ngoài của nhị lão gia, đó chính là Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương không thể không nghĩ tới khả năng, Thượng Quân Trùng có thể thuận buồm xuôi gió trên con đường ca hát, diễn xuất này, nhất định là có sự can thiệp của tam phu nhân. Anh một lòng chuyên tâm vào âm nhạc, viết bài hát, hát những khúc tự mình sáng tác, như vậy đương nhiên sẽ không có đầu óc đâu mà nghĩ tới chuyện về nhà họ Hạ tranh giành địa vị với Hạ Giáng Tư. Nhất là khi mà thành tích trong sự nghiệp âm nhạc của anh, lại càng nhận được sự ưu ái của công chúng, anh lại càng không muốn từ bỏ niềm đam mê.

Con người Thượng Quân Trùng không thuộc về họ Hạ, mẹ anh cũng là một người có tư tưởng thoáng hơn những người nhà họ Hạ, lại rất ủng hộ việc ca hát của con trai. Thế nhưng cha anh lại không muốn như vậy, may mà còn một đứa con trai khác để kế thừa gia nghiệp nên dù có phản đối Thượng Quân Trùng theo nghề ca hát, nhị lão gia cũng không thể ngăn cản được anh.

Tuy nhiên lúc này thời thế đã thay đổi, vị thiếu gia kia lâm bệnh nặng không thể cứu chữa, nhị lão gia đương nhiên muốn lôi kéo Thượng Quân Trùng về bên mình để kế thừa vị trí.

Tam phu nhân và nhị lão gia không khác nào đang đấu trí so gán với nhau, chỉ có mình Thượng Quân Trùng là mù mịt chưa biết gì. Việc tam phu nhân âm thầm giúp đỡ và thường xuyên hỏi han chuyện ca hát của Thượng Quân Trùng cũng là nguyên nhân khiến cho Hạ Giáng Tư dần trở nên thân thiết với Thượng Quân Trùng. Cậu ta thậm chí còn muốn học theo Thượng Quân Trùng, thích khác biệt, một mình một kiểu, muốn làm những chuyện mình thích giống như Quân Trùng, hoàn toàn không có hứng thú với gia sản nhà họ Hạ. Tam phu nhân thì rõ ràng đang nâng đỡ Thượng Quân Trùng còn con bà thì lại ở bên cạnh hùa theo anh ta, khiến bụng bà nóng như lửa đốt. Tam phu nhân thấy Hạ Giáng Tư mỗi lúc một đi lệch quỹ đạo, mới nhận ra đã tự bẻ gãy chân mình, cuối cùng bà ta quy kết chính Thượng Quân Trùng đã làm hư con trai mình, nên lúc này mới nghĩ trăm phương ngàn kế để tách hai người họ ra xa nhau.

Hôm nay, tam phu nhân không thể tiếp tục hành động cô khai được nữa, vì thế mới sử dụng chiêu ngầm. Bà ta cho rằng Từ Nam Phương là bạn gái của Thượng Quân Trùng, liền muốn “tát nước theo mưa” để tạo mối bất hòa giữa Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư. Thứ mà bất kỳ người đàn ông nào cũng quan tâm chính là thế diện. Cho dù Thượng Quân Trùng không thích Từ Nam Phương, nhưng nếu biết người phụ nữ của mình thông đồng với người em trai thân thiết của mình, nhất định sẽ không chịu đựng nổi. Đây chính là mưu tính của tam phu nhân, bà ta hy vọng Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư đoạn tuyệt quan hệ, ít nhiều cũng sẽ khiến Hạ Giáng Tư không học theo Thượng Quân Trùng nữa hoặc giác ngộ phần nào, giảm bớt đi một đối thủ cạnh tranh, với tài trí của Hạ Giáng Tư, trở thành người thừa kế là chuyện dễ dàng...

Những điều này toàn bộ là nỗi lòng của Hạ Giáng Tư, nhưng đã được Từ Nam Phương suy đoán ra rõ ràng. Trực giác mách bảo cô, tam phu nhân không phải một người tầm thường, bà ta giữ lại cô ở lại không đơn giản chỉ vì muốn phá hỏng quan hệ tốt đẹp giữa Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư. Cô cảm thấy, tam phu nhân một khi đã vì hạnh phúc của con trai mình thì nhất định bà ta sẽ khiến cho Thượng Quân Trùng bị tiêu diệt triệt để.

Bằng không, với thực lực của chi thứ hai, ngộ nhờ Thượng Quân Trùng bị nhị lão gia kéo trở về tranh đoạt, thì nhất định họ sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối. Nghĩ đến Thượng Quân Trùng còn đang đứng tên một công ty, nói không chừng đây chính là một công cụ dùng để tranh đoạt của chi thứ hai, tam phu nhân làm sao dám lơ là, không phòng ngừa chu đáo cho được?

Từ Nam Phương mỉm cười thân thiện, khiến Hạ Giáng Tư mụ mị: “Chị cười cái gì?”.

Đôi mắt trong veo của cô nhìn Hạ Giáng Tư, lúc đầu: “Không có gì, Nam Phương chỉ không rõ thiếu gia đang phiền muộn điều gì mà thôi. Thiếu gia thật sự muốn theo đuổi niềm đam mê của mình, nhưng buồn bực vì bị tam phu nhân coi như con rối? Hay là, vô không hoàn thành được nguyện vọng của phu nhân, lại còn năm lần bảy lượt đối đầu với phu nhân nên thiếu gia đang cảm thấy ăn năn hối hận?”.

Sắc mặt Hạ Giáng Tư biến đổi, bỗng đứng ngơ ngác quay đầu đi chỗ khác: “Chị đang nói bậy bạ cái gì thế?”.

Từ Nam Phương không hề nói bừa, mỗi câu mỗi từ của cô đều nói trúng nỗi lòng của Hạ Giáng Tư. Nếu cô chọn Hạ Giáng Tư làm đồng bọn, vậy thì bắt buộc phải chiếm được sự tin nhiệm của cậu ta, giúp cậu ta giải quyết nhiều vấn đề, để cậu ta nhìn nhận được vai trò của cô, đến lúc cần mới có thể khiến cậu ta ra tay giúp đỡ mình.

“Giống như Tiểu Bạch của thiếu gia vậy, nó mong muốn có được sự yêu thương chăm sóc của chủ nhân. Thiếu gia chỉ có một người mẹ là tam phu nhân, đương nhiên sẽ hi vọng phu nhân quan tâm và ủng hộ mình. Thế nhưng phu nhân luôn luôn đổ trách nhiệm những hành động của thiếu gia, chưa một lần nhìn nhận tài năng của thiếu gia, đây chính là nguyên nhân khiến thiếu gia lúc nào cũng đối đầu với phu nhân”, Từ Nam Phương mạnh dạn nói.

Gương mặt Hạ Giáng Tư biến sắc, tựa như bị nói trúng tim đen.

“Thiếu gia vốn dĩ không phải một người sống buông thả, thiếu gia là người tốt, chỉ cần nhìn cách thiếu gia đối xử với Tiểu Bạch là biết ngay, nhưng thiếu gia lại cứng đầu luôn tỏ ra mình ham mê sắc đẹp. Rõ ràng rất sợ trông thấy vẻ thất vọng của phu nhân, vậy mà thiếu gia vẫn cứ khăng khăng đối đầu với phu nhân. Đường như bằng cách này, thiếu gia mới cảm thấy nỗi đau trong lòng dịu bớt. Nhưng sự thật là, thiếu gia chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ thực sự... Còn nữa, khi thấy phu nhân yêu quý Thượng Quân Trùng, thiếu gia liền cố gắng làm thân với anh ấy để học hỏi, nhưng không ngờ phu nhân lại quay ngoắt thái độ, không muốn thiếu gia giao du với anh Thượng. Trong lòng thiếu gia nhất định rất oán giận...”.

“Đù rồi! Đừng đem mấy lời hoa mỹ này để nói chuyện với tôi! Tôi ghét nhất bị dạy đời như thế!” Bị nhìn thấu tâm can, Hạ Giáng Tư có phần thẹn quá hóa giận, lập tức ngắt lời Từ Nam Phương, “Chị cho rằng chị là ai mà dám ở đây nói những nói cuội? Chị tưởng chị hiểu tôi lắm sao!”.

Hạ Giáng Tư đã tức giận tới đỏ mặt tía tai. Rốt cuộc thì cậu ta vẫn chỉ là một chàng thanh niên sốc nổi, ngang bướng, khi người khác vạch trần thì cảm thấy mất mặt, cuối cùng gắt âm lên không cho Từ Nam Phương tiếp tục nói.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cô nam quả nữ.

Từ Nam Phương mỉm cười: “Vâng, thiếu gia, Nam Phương chỉ thuận miệng nói bừa! Nhưng mà, thiếu gia có gì cần, Nam Phương luôn sẵn lòng nghĩ cách giúp thiếu gia”. Vốn đã đạt được mục đích, Từ Nam Phương liền dừng lại, không nói tiếp.

“Hừ!”, không đợi Từ Nam Phương nói hết câu, Hạ Giáng Tư đã đi ra phía cửa, vừa mới đẩy cánh cửa ra đã trông thấy hai người hầu mặc áo màu tro đứng khoanh tay chặn trước lối đi. Họ thân nhiên nhìn Hạ Giáng Tư, rồi giữ chặt cánh cửa.

“Đề rồi ra ngoài!”, Hạ Giáng Tư bực bội ra lệnh, cậu ta muốn xông ra nhưng hai người hầu đứng vững như núi Thái Sơn.

“Phu nhân đã dặn, khi nào thiếu gia chép xong một trăm lần tổ huấn mới được ra”.

Hạ Giáng Tư biết mình cứng đầu không được, liền giậm chân nói: “Tôi đói, tôi phải đi ăn”. Cậu ta vừa dứt lời, một cô người hầu xách theo hai cặp lồng thức ăn đứng ngoài cửa nói: “Thiếu gia muốn ăn gì? Xem mấy thứ này xem, nếu không thích, ở nhà bếp...”.

Không đợi cô ta nói hết, Hạ Giáng Tư đã đóng sầm cửa lại. Vừa quay vào trong cậu ta đã trông thấy Từ Nam Phương nhặt những cuốn Kinh Phật lên xếp ngay ngắn lại trên giá sách từ lúc nào.

“Này, chị định chép một trăm lần thật đấy à? Chị coi mình là học sinh tiểu học chắc? Hay là đang học viết thư pháp?”, Hạ Giáng Tư nhìn bộ dạng Từ Nam Phương giống như đang chuẩn bị mài nghiên mực mới. Trong mắt Hạ Giáng Tư, cái việc chép phạt này thực sự là một việc ấu trĩ.

Từ Nam Phương không quay đầu lại, vừa thu dọn các thứ vừa nói: “Tôi đã nói rồi, nếu như không chép đủ một trăm lần, phu nhân nhất định sẽ không cho phép tôi và thiếu gia được ra ngoài. Thiếu gia bị nhốt ở đây càng lâu, phu nhân càng thích, không đúng sao?”.

Hạ Giáng Tư biết những điều Từ Nam Phương nói hoàn toàn có lý, nhưng mà vẫn ngang bướng cãi: “Bắt buộc phải chép hả? Không có cách nào khác ư?”.

Từ Nam Phương khựng người lại, bỗng nhiên ngừng đầu lên nhìn Hạ Giáng Tư: “Cũng chưa chắc đâu!”.

“Cách gì?”, Hạ Giáng Tư sáng rực hai mắt, bất giác trở nên rất muốn biết cao kiến của Từ Nam Phương.

“Nếu như anh em, bạn bè của thiếu gia có việc gấp muốn gặp thiếu gia, phu nhân hẳn là sẽ để thiếu gia đi”. Từ Nam Phương điềm tĩnh giải thích.

Hạ Giáng Tư bĩu môi: “Cứ tưởng cách gì hay. Chị không nghe thấy mẹ tôi nói à, hễ tôi gặp ai thì bà ấy sẽ đánh gãy chân kẻ đó, làm sao có thể...”. Hạ Giáng Tư đột ngột dừng lại, như nghĩ đến cái gì, cậu ta tròn xoe mắt nhìn Từ Nam Phương đang tủm tỉm cười với mình, rốt cuộc cũng hiểu ra “an hem, bạn bè” mà Từ Nam Phương ám chỉ là ai.

“Chị đang nói đến anh Trùng hả?”, trên mặt Hạ Giáng Tư bỗng nhiên nở một nụ cười ấm áp, “Đúng rồi! Mẹ tôi muốn anh Trùng và tôi quay mặt thành thù, nhất định sẽ để anh Trùng thấy tôi và chị ở bên nhau để chọc giận anh ấy!”.

Hạ Giáng Tư rút điện thoại ra, vừa bấm số vừa nói: “Đề rồi gọi điện cho anh Trùng, bảo anh ấy tới cứu tôi, nhân tiện báo trước anh ấy một tiếng để anh ấy không bị mắc lừa mẹ tôi”.

“Ừm...”, Từ Nam Phương ngăn cản thì đã muộn, điện thoại đã được nối thông, bên trong vang ra giọng nói của Thượng Quân Trùng: “A lô, bạn Tư thân mến có chuyện gì thế?”. Thượng Quân Trùng cố ý nói với Hạ Giáng Tư bằng giọng điệu lịch sự pha chút bông đùa.

Mặc dù chỉ thoáng nghe được giọng nói của anh, nhưng sắc mặt Từ Nam Phương vẫn biến đổi một chút.

Hạ Giáng Tư cười tươi như hoa. Có lẽ giọng nói của Thượng Quân Trùng quá êm tai, có sức lôi cuốn nên khi Hạ Giáng Tư nghe giọng nói đó cũng bị “nhầm”.

“Anh Trùng, anh quá đáng lắm rồi đấy! Hôm kia em ngồi ngay ghế hàng đầu nháy mắt ra hiệu cho anh cả nửa ngày mà anh lại sấm lơ em đi!”

“Hôm kia á? Lúc nào?”

“Anh chóng quên thế? Ở buổi đấu giá ấy. Anh bỏ đi mà cũng không thèm chào em. Vội vàng đi hẹn hò à?”, Hạ Giáng Tư cười xấu xa, khóe môi nhếch lên, ánh mắt khiến người khác có cảm giác bất an. Cậu ta vừa trêu chọc Thượng Quân Trùng, vừa không quên liếc nhìn Từ Nam Phương, lúc này sắc mặt cô đã cực kỳ khó coi.

Mới nghe thấy giọng nói của Thượng Quân Trùng mà sắc mặt Từ Nam Phương đã xám ngoét lại. Điều này hiện lên trước đôi mắt nhạy cảm của Hạ Giáng Tư lại càng trở nên thú vị. Cậu ta không hề biết Từ Nam Phương có phản ứng như vậy cũng là vì chuyện hôm trước ở buổi đấu giá. Lúc đó nếu không phải bắt gặp cô thì Thượng Quân Trùng đã không hành động xốc nổi như vậy, để cuối cùng chuyện cần làm còn chưa làm mà đã bỏ đi.

“Ừ, lúc đó có việc bận đột xuất”, Thượng Quân Trùng vội qua loa lấp liếm, “Em tìm anh có việc gì? Chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp...”.

Hạ Giáng Tư cười xòa một cái: “Anh Trùng, em bị mẹ phạt chép tổ huấn. Không đủ một trăm lần thì không tha. Em bây giờ hoàn toàn bị mất tự do rồi...”.

Thượng Quân Trùng rốt cuộc cũng bật cười thoải mái, tiếng cười ấy như quét sạch lo lắng trong lòng Từ Nam Phương.

“Sao em lại làm mất lòng thím ba thế?”

“Đừng hỏi gì nữa, anh mau tới cứu em đi”, Hạ Giáng Tư đổi giọng năn nỉ, có pha lẫn chút ít làm nũng.

Thượng Quân Trùng còn chưa thôi cười: “Anh qua bây giờ sao được, sắp phải đi tổng duyệt rồi”. Ngấm nhĩ một lúc, anh ngừng cười, “Thôi để sáng mai anh đến, tối nay chắc phải mười giờ mới xong việc, muộn như vậy mẹ em ngủ mất rồi”.

Hạ Giáng Tư nghe Thượng Quân Trùng nói sáng mai mới tới được, có phần ngại muộn, nhưng nghĩ tới công việc của anh rất bận rộn, cũng đành phải chấp nhận: “Thôi được”. Cậu ta bất đắc dĩ nói, mắt lại liếc nhìn Từ Nam Phương, dường như lóe lên ý tưởng gì trong đầu, cậu ta lại sửa lời: “Không được, không được, nếu anh còn chậm trễ không tới thì quá muộn mất”.

Hạ Giáng Tư nghĩ, nếu để mình và Từ Nam Phương cô nam quả nữ ở đây một đêm thì nhất định sẽ thành chủ đề bàn tán của mọi người, huống hồ trong này chỉ có một chiếc giường.

Nghĩ đến mấy lời đồn đại nhảm nhí, Hạ Giáng Tư nhếch miệng nói với Thượng Quân Trùng: “Anh không đến ngay, chẳng lẽ không sợ em làm chuyện gì có lỗi với anh à? Em cũng là đàn ông, không cảm cự được đâu đấy!”.

Từ Nam Phương nghe mà dở khóc dở cười. Cô đến trước mặt Hạ Giáng Tư, xua xua tay ý bảo cậu ta đừng nói cho Thượng Quân Trùng biết mình đang ở đây.

Thế nhưng Hạ Giáng Tư lại cho rằng Từ Nam Phương xấu hổ nên giả vờ không hiểu ý của Từ Nam Phương, cố tình cười hi hi nói với Thượng Quân Trùng: “Mẹ em phạt em và một cô người hầu chép cùng nhau. Anh không muốn biết là ai à? Cực kỳ xinh đẹp đấy nhé”.

Từ Nam Phương trừng mắt lườm cậu ta, cô không dám lên tiếng vì sợ bị Thượng Quân Trùng nghe thấy, đành phải đi tới cạnh bàn lấy giấy bút viết.

“Tôi không đề tiện như cậu”, Thượng Quân Trùng không khách khí chọc giận Hạ Giáng Tư, “Đã có người ở cùng như thế cậu phải rất thích mới đúng chứ! Gọi tôi tới không sợ phá hỏng chuyện vui của cậu à?”.

“Ha ha, phải nói là em phá hỏng chuyện vui của anh mới đúng!” Hạ Giáng Tư đi đến bên cạnh Từ Nam Phương tiếp tục nói, “Anh Trùng, anh thật là không có chí khí chút nào, em còn tưởng anh không có hứng thú với người đẹp chứ! Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Nam Phương này vẫn còn hơn cái cô Ngô Thi Hủy chân dài nảo ngắn kia! Mà còn tốt hơn gấp trăm nghìn lần ý chứ. Em ủng hộ ông anh...”

Cũng chưa nói hết câu, Hạ Giáng Tư đã trông thấy Từ Nam Phương giờ lên mảnh giấy có ghi: “Đừng nhắc tới Nam Phương”. Thế nhưng đầu đây bên kia, Thượng Quân Trùng đã lên tiếng: “Em vừa nói cái gì? Ai cơ? Ai đẹp hơn Ngô Thi Hủy?”.

Từ Nam Phương viết quá chậm, vừa rồi Hạ Giáng Tư đã nói ra hai chữ “Nam Phương”. Cậu ta nhìn Từ Nam Phương với vẻ đầy nghi hoặc, nếu đã muốn Thượng Quân Trùng tới đây cứu người thì vì sao cô còn làm ra vẻ thần bí như vậy chứ?

“Em nói là Nam Phương?”, không đợi Hạ Giáng Tư trả lời nữa, khi nghe rõ hai từ kia Thượng Quân Trùng đã vội vặn hỏi lại, “Nam Phương nào?”. Giọng điệu của anh có phần nặng nề khiến Từ Nam Phương chợt cảm thấy bất an.

“Từ Nam Phương?”, Thượng Quân Trùng tiếp tục tự hỏi tự đáp.

Mặc dù không trông thấy Thượng Quân Trùng lúc này nhưng nghe giọng nói vừa gáo gáp vừa trầm, ít nhiều Hạ Giáng Tư cũng có thể hình dung được tâm trạng của anh đã đột ngột biến đổi. Đã vậy, sắc mặt Từ Nam Phương bây giờ lại rất khó coi, Hạ Giáng Tư càng thêm mù mờ không biết làm sao, mãi đến khi nghe Thượng Quân Trùng hỏi tới Từ Nam Phương, cậu ta mới “ừ” một tiếng.

“Cô ta ở đây làm gì?”, Thượng Quân Trùng chợt cười lạnh khiến Từ Nam Phương cảm thấy lo lắng. Cô hoàn toàn không biết mình bị làm sao, nói dối trắng trợn vốn dĩ là thủ đoạn thường dùng của cô, cũng chưa bao giờ cô áy náy vì lừa dối người khác. Vậy mà, khi nghe thấy giọng nói lạnh băng của Thượng Quân Trùng, cô lại cảm thấy hụt hẫng.

“Làm người hầu ở nhà em”. Hạ Giáng Tư giải thích, nhận ra sự thiếu thân thiện trong giọng nói của Thượng Quân Trùng, cậu ta không nhịn được cười, mắng ông anh họ của mình: “Sao nào? Lo lắng rồi phải không? Lo thì không tới gặp chị ta đi”.

Từ Nam Phương quay mặt đi chỗ khác, không dám đụng độ với cái nhìn của Hạ Giáng Tư, nhưng vẫn vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa hai người họ.

Thượng Quân Trùng im lặng một lúc lâu, bỗng dung lên tiếng: “Cô ta đang ở bên cạnh em à?”.

“Ừ, anh muốn nói chuyện với chị ta không?”, Hạ Giáng Tư liếc nhìn Từ Nam Phương, vừa cười vừa định đưa điện thoại cho cô nhưng rất nhanh bên kia đã truyền tới giọng của Thượng Quân Trùng: “Không cần”.

Câu nói có phần lạnh lùng, Hạ Giáng Tư hơi kinh ngạc. Thượng Quân Trùng lại tiếp tục nói, lần này thanh âm lớn hơn: “Tốt nhất em nên tránh xa cô ta a một chút! Đồ ngốc này!”. Nói xong, anh lập tức cúp máy.

Dù không đứng gần Hạ Giáng Tư nhưng Từ Nam Phương nghe rõ mồn một “lời khuyên chân thành” của Thượng Quân Trùng. Sắc mặt cô tái nhợt, rõ ràng là anh cố ý nói cho cô nghe, anh rút cuộc vẫn ghi nhớ nỗi hận bị cô lừa dối, thế nên mới cảnh cáo Hạ Giáng Tư tránh xa mình.

Tuy nhiên, những lời của Thượng Quân Trùng lọt vào tai Hạ Giáng Tư lại được hiểu theo chiều hướng khác. Cậu ta cười tươi với Từ Nam Phương: “Không ngờ đây, anh Trùng còn biến ghen nữa cơ! Đây, anh ấy bảo tôi tránh xa chị ra!”. Trong lòng Hạ Giáng Tư, người anh họ này trước giờ là một kẻ ngạo nghễ, chưa từng dấn dấp tới bất kỳ vụ tai tiếng nào, vậy mà hôm nay lại nghiêm nhiên nổi máu ghen với mình vì một người phụ nữ. Hạ Giáng Tư cảm thấy vô cùng phản kích, tưởng tượng tới dáng vẻ then quá hóa giận của Thượng Quân Trùng, không khỏi bật cười.

Cậu ta cười như được mùa, đang định nói mấy câu trêu chọc Từ Nam Phương thì đã thấy cô lấy lại bình tĩnh, cầm bút lông, chấm mực, mở giấy ra và bắt đầu chép gia quy.

Hạ Giáng Tư sùng sốt: “Chị còn chép làm gì nữa? Chị không thấy có người đã sột sỏ đến cuồng quýt lên rồi à? Chưa biết chừng còn hủy cả buổi tập luyện để chạy tới đây ngay ấy chứ! Chúng ta sắp được thả ra rồi! Ha ha, nhưng mà trước khi nói rõ mọi chuyện thì chị cứ để tôi trêu anh Trùng một chút đã, sau đó chị về giải thích với anh ấy sau nhé!”. Hạ Giáng Tư dường như rất háo hức muốn chứng kiến Thượng Quân Trùng mất mặt.

Từ Nam Phương lại chẳng hề ôm hy vọng như Hạ Giáng Tư: “Nếu lúc này thiếu gia không nhắc tới Nam Phương thì Thượng Quân Trùng sẽ tới, hiện giờ chỉ sợ anh ấy sẽ không tới nữa thôi. Anh ấy vốn dĩ không muốn gặp lại Nam Phương nữa”. Cô vừa nói vừa nắn nót viết từng chữ, đầu cũng không buồn ngẩng lên.

Hạ Giáng Tư đang định hỏi có chuyện gì giữa hai người, nhưng nhận ra sự thay đổi sắc mặt của Từ Nam Phương sau khi nghe cuộc điện thoại của Thượng Quân Trùng, cậu ta liền làm mặt lạnh: “Ha ha, tôi không tin, anh Trùng nhất định sẽ đến”. Hạ Giáng Tư lè lưỡi, nghĩ đến việc sắp được trêu chọc Thượng Quân Trùng một trận, không khỏi hào hứng hẳn lên. Thế nhưng mãi đến chiều tối vẫn không thấy Thượng Quân Trùng xuất hiện, Hạ Giáng Tư nằm trong buồng đã đánh một giấc ngon lành. Nửa đêm tỉnh dậy, cảm thấy bụng đói cồn cào, cậu ta đi ra gian ngoài, trông thấy Từ Nam Phương vẫn đang chép gia quy, trên bàn chỉ có một ngọn đèn dầu lờ mờ, căn nhà càng lộ rõ vẻ u ám.

“Chị sao thế hả? Sao không bật đèn?”, Hạ Giáng Tư theo thói quen đi tìm công tắc, nhưng sờ soạng một hồi vẫn không thấy đâu.

Từ Nam Phương buông cây bút lông trong tay xuống, xoa bóp bả vai nhức mỏi của mình: “Thiếu gia không cần tìm đâu, nơi đây chỉ có một ngọn đèn dầu này thôi”.

Hạ Giáng Tư choáng vàng: “Niệm kinh cũng không cần phải gian khổ thế chứ!?”. Cậu ta lại mở cửa, bên ngoài đã có hai người hầu khác tới canh giữ.

“Tôi đói, lấy đồ ăn cho tôi! Còn nữa, trong này không có đèn, mang đèn tới!” Vừa mới tỉnh ngủ, lại không thấy Thượng Quân Trùng đâu, Hạ Giáng Tư có phần bức bối, chỉ biết ra oai với đám người hầu.

Cô gái đứng bên ngoài vội đưa cặp lồng com tới, bên trong có đủ các món còn bốc hơi nghi ngút, nhưng không có người mang đèn đến, cô gái nói đây là quy định của tam phu nhân.

Hạ Giáng Tư ôm một bầu tức giận, dù đói meo bụng nhưng cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà ăn, lại không biết quẳng cục giận này vào đâu. Không kiềm chế được, cậu ta lại gọi cho Thượng Quân Trùng nhưng anh đã tắt điện thoại.

Gọi đi gọi lại mấy lần không được, Hạ Giáng Tư đành phải để lại tin nhắn, cậu ta rống to vào di động: “Nếu anh còn không đến, em sẽ lập tức xử lý bạn gái của anh đó! Anh biết em không có tính kiên nhẫn đâu đấy!”.

Nghe thấy vậy, Từ Nam Phương nhin không được ngẩng đầu nhìn Hạ Giáng Tư. Chỉ là một câu nói đùa thiếu suy nghĩ của Hạ Giáng Tư nhưng lại động chạm vào nỗi lòng của Từ Nam Phương.

Thực ra, cô chẳng mấy để tâm tới mối quan hệ giữa Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư, cô nói nhiều với Hạ Giáng Tư như vậy chẳng qua là để tự bảo vệ bản thân, đồng thời chiếm lấy sự tin nhiệm của cậu ta, tìm kiếm đồng minh của mình. Một khi đã vào được nhà họ Hạ, cô bắt buộc phải có một điểm tựa, mới nhẹ nhàng mà tiếp cận lão vương gia để lấy “ngôi sao lấp lánh”. Thế nhưng điều kiện tiên quyết của tất cả những chuyện này là tam phu nhân muốn đưa cô vào cửa nhà họ Hạ.

Bà ta để cô tới bên cạnh Hạ Giáng Tư là muốn gây hiểu lầm giữa Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng. Nói không chừng, trong mấy ngày đầu này, tam phu nhân sẽ thử nghiệm xem cô có cái tố chất tiềm ẩn ấy không, sau đó mới giữ cô bên mình. Nhưng nếu thật sự bà ta đang thăm dò, mà Thượng Quân Trùng lại không vì cô mà xích mích với Hạ Giáng Tư, đến lúc ấy cô biết làm sao?

Từ Nam Phương bất động nhìn chằm chằm Hạ Giáng Tư, đầu óc chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, dường như này sinh kế hoạch mới.

Hạ Giáng Tư bị cô nhìn cho nổi cả da như thế, liền nói: “Chị đừng có cuồng như vậy! Tôi tạm thời còn chưa có ý định làm gì chị. Tôi chỉ đùa anh ấy thôi”.

Nụ cười của Hạ Giáng Tư dưới ánh đèn dầu mờ mịt khiến Từ Nam Phương chột rùng mình. Cậu ta lại cầm điện thoại lên nói: “Này, có đúng là bạn gái của anh không thế hả? Đừng có chối, anh còn không chịu thừa nhận thì em không khách khí nữa đâu”.

Ngon lửa trước mặt Từ Nam Phương đột nhiên phập phồng. Không biết có con gió ở đâu thổi tới khiến Hạ Giáng Tư cảm thấy lạnh sống lưng, lại thêm ngọn đèn lờ mờ chiếu lên mặt Từ Nam Phương, nhìn cô trông như một bức tượng vậy. Hạ Giáng Tư bỗng nói đa ga.

Từ Nam Phương hồ hững nói: “Có lẽ Thượng Quân Trùng sẽ không đến đâu. Tam phu nhân càng không dễ thả Nam Phương và thiếu gia. Nam Phương đã chép được hơn ba mươi lần rồi, thiếu gia cũng nhanh chóng chép đi, có thể tối mai là xong.

“Chuyện vô vị như thế có đánh chết tôi cũng không làm!”, Hạ Giáng Tư cứng đầu nói. Cậu ta chớp mắt, dường như nghĩ ra cái gì, lại quay đầu cười giảo hoạt: “Này, không ổn, sao giờ này mà anh Trùng còn chưa tới? Hai người giận nhau à?”.

Đây là câu hỏi mà Từ Nam Phương đang chờ, cô gục đầu xuống, hàng mi khẽ động: “Nam Phương làm gì có tư cách giận đối Thượng Quân Trùng. Nam Phương chỉ cần thấy anh ấy vui vẻ là tốt rồi. Nếu không phải vì Nam Phương, anh Thượng và cô Ngô cũng sẽ không cãi nhau. Không biết anh ấy có dễ dàng được cô Ngô không...”. Giọng nói của cô có phần lạnh lẽo, nhưng rõ ràng hơn là sự cô đơn.

Về tư lực của Từ Nam Phương giống như cô thật sự lo lắng cho Thượng Quân Trùng, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể “ngẫm ra được điều gì đó từ lời nói của cô. Hạ Giáng Tư cười nham hiểm: “À, thế thì tôi biết là chuyện gì rồi. Anh Trùng bắt cả hai tay, đối xử tốt với chị nhưng lại không muốn bye bye cái cô Ngô Thì Hùng chân dài nảo ngắn kia. Cuối cùng chuyện của chị bị người đàn bà nào ngăn kia phá vỡ, anh Trùng muốn gặp chị cũng không được, mà không gặp cũng chẳng xong, đúng không?”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Mờ ám

Truyện được type lại bởi Cẩm Băng Đơn - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hạ Giáng Tư vừa nói vừa nhìn Từ Nam Phương, giống như đang chop lấy một chuyện cực kỳ thú vị. Từ Nam Phương mặt biến sắc, miệng áp úng: “Thực ra... cũng không hoàn toàn như vậy, bên trong đúng một phần, nhưng mà...”.

“Ồi dào, chị không cần phải nói nữa, tôi hiểu! Tôi cũng là đàn ông nên hiểu tâm tư của anh Trùng.” Trông bộ dạng quần bách của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư vờn người đứng dậy nói: Chị yên tâm! Nếu chị đã là người hầu của tôi, ha ha, tôi cũng sẽ không để anh Trùng đối xử như vậy với chị!”. Hạ

Giáng Tư vốn không phải một công tử lãng nhãng, chỉ cố tình tỏ ra phong lưu như vậy chứ bản chất thực ra rất tốt, rất biết thương hoa tiếc ngọc.

“Nói thật nhé, tôi thấy cái cô Ngô Thi Hủy kia căn bản chẳng cứng với anh Trùng, ngoài việc môn đăng hộ đối ra thì chẳng có điểm nào tốt. Thật không hiểu bác hai nghĩ sao mà lại muốn ghép cho anh Trùng và cô ta thành đôi”. Hạ Giáng Tư ra vẻ lồi đời, “Tôi nói thật, xét về tướng mạo, chị còn chon ca gấp trăm lần ấy chứ”.

“Có điều, ha ha, không ngờ anh Trùng lại là người như vậy! Hóa ra giới giả trí quả nhiên không có người nào tử tế.” Hạ Giáng Tư ra vẻ ông cụ non, liếc nhìn Từ Nam Phương một cái rồi bất ngờ đứng dậy, cầm cặp lồng com tói trước mặt cô, nói: “Chị không phải người sắt đá chứ? Cả đêm không ăn gì, không đói à?”.

Đúng là Từ Nam Phương có hơi đói, cô do dự một lúc rồi cầm lấy miếng dưa gần tay nhất, dù đói nhưng vẫn giữ vẻ nhả nhặn bỏ miếng dưa vào miệng mà nhắm nháp từng chút. Cô nói: “Chưa ăn mà mùi thơm đã xộc vào mũi, tan ngay trong miệng, ngọt mà không ngấy, rất vừa miệng. Đã lâu không được ăn thứ điểm tâm kiểu Tô Châu thế này”. Cô vừa nói vừa liếc nhìn Hạ Giáng Tư, bỗng nhiên bỏ miếng dưa còn chừa ăn hết xuống, đôi mắt thoáng hiện vẻ ưu tư.

Hạ Giáng Tư thấy vậy còn cho rằng Từ Nam Phương đang thương thân trách phận, không nhịn được vỗ ngực đảm bảo: “Chị yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để anh Trùng bắt nạt chị! Tôi sẽ giúp chị lấy lại công bằng”.

Từ Nam Phương mặt biến sắc: “Đừng, đừng làm vậy, thiếu gia! Cậu làm thế sẽ khiến Thượng Quân Trùng khó xử, nếu như hai người vì tôi mà bất hòa, chẳng phải tôi trở thành kẻ có tội hay sao, chẳng phải sẽ làm phụ nhân vừa ý hay sao?”.

Hạ Giáng Tư dường như bị sự hoảng hốt của Từ Nam Phương vô tình thức tỉnh: “À đúng rồi, mẹ tôi phạt tôi và chị ở đây chép gia quy tổ huấn gì gì đó, mục đích chính là muốn thấy giữa chúng ta phát sinh chuyện, muốn anh Trùng hiểu lầm. Vậy thì chỉ cần giúp mẹ tôi đạt được mục đích là được rồi, tôi cũng chẳng cần phải chép một trăm lần”.

Từ Nam Phương lập tức tỏ ra sợ hãi, Hạ Giáng Tư cho rằng những lời mình nói đã dọa cô, nên vội cười bỏ sung, rằng mình chỉ diễn kịch để lừa tam phu nhân.

“Nhưng tam phu nhân đâu có dễ bị lừa như thế?”, đôi mắt Từ Nam Phương có chút dao động, “Hay thôi cứ để Nam Phương giúp thiếu gia chép một trăm lần tổ huấn, được không?”. Từ Nam Phương đã có tính toán trong đầu, nếu cô chép phạt giúp Hạ Giáng Tư, tam phu nhân chắc chắn sẽ nhận ra, sẽ mượn cớ nói cô bao che cho Hạ Giáng Tư. Lúc ấy, quan hệ giữa cô và Hạ Giáng Tư nhất định sẽ nhận được sự cổ vũ của tam phu nhân, càng thêm không trong sáng.

Nhưng mà Hạ Giáng Tư lại không chịu nghe theo, cậu ta sốt sắng đến không muốn ở lại đây thêm dù chỉ một phút: “Như thế sao được! Chị chép chỗ này cũng phải mất cả ngày! Tôi chờ anh Trùng thì hơn”.

“Nhưng để tam phu nhân thả thiếu gia đi cũng cần phải có một cái cớ, nếu không sẽ mất uy tín với mọi người, chẳng hạn như thiếu gia bị ốm nặng.” Từ Nam Phương cố tình liếc nhìn Hạ Giáng Tư, “Nhưng thiếu gia đang khỏe mạnh thế này làm sao tự nhiên đổ bệnh được? Dù có nói thì phụ nhân cũng sẽ không tin”.

Hạ Giáng Tư vỗ tay tán thưởng: “Bệnh hả?”. Ánh mắt cậu ta sáng rực lên, “Nếu tôi cảm cúm hay phát sốt thì chưa chắc là khiến mẹ tôi chịu thua, nhưng nếu là cái khác thì biết đâu lại được”. Trên mặt cậu ta nở một nụ cười giảo hoạt, hào hứng lắc lắc cánh tay Từ Nam Phương: “Nam Phương, chị thật thông minh! Chị đã thức tỉnh tôi”.

Truyện được type lại bởi Cẩm Băng Đơn - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Từ Nam Phương ngây người, rút tay ra khỏi bàn tay Hạ Giáng Tư.

“Là chính thiếu gia nghĩ ra”, Từ Nam Phương thần nhiên nói, cô cũng không rõ Hạ Giáng Tư lại nghĩ ra cái trò ma quỷ gì, chỉ cười thầm trong bụng vì những điều cậu ta nói.

Ý định ban đầu của cô là đánh lừa Hạ Giáng Tư, khiến cậu ta nổi tính khí trẻ con lên, muốn cùng cô diễn kịch trêu đùa Thượng Quân Trùng đồng thời lừa gạt tam phu nhân một màn. Nhưng vừa rồi cô đã quá phô trương, vạch trần tâm sự của cậu ta, chẳng những không chiếm được lòng tin của cậu ta mà còn khiến cậu ta phản cảm, sau lại thẹn quá hóa giận.

Thế nên lúc này cô mới không dám xuất đầu lộ diện, mà nói móc khiến Hạ Giáng Tư làm theo ý mình muốn. Nếu không thể khiến Thượng Quân Trùng gây gổ với Hạ Giáng Tư, vậy thì cô chỉ còn cách tự mình gây ra chuyện xấu hổ, để tam phu nhân thấy được cô quả thực có khả năng khiến Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng này sinh xích mích.

Từ Nam Phương nghiêng đầu đi chỗ khác, trong bụng cười thầm. Hạ Giáng Tư muốn giả vờ bị bệnh thì cứ để mặc cậu ta đi, cô đã nắm chắc mười phần khiến hai người họ sẽ nảy sinh xích mích.

Cô không dự định lợi dụng Thượng Quân Trùng, thực ra, cô có làm như vậy cũng không tính là lợi dụng anh, chỉ có điều, cô có thể vào được nhà họ Hạ cũng là dựa vào quan hệ của Thượng Quân Trùng, cô muốn ở lại đây cũng cần phải dựa vào mối quan hệ này.

Hạ Giáng Tư cứ tưởng sắc mặt Từ Nam Phương đột nhiên sa sầm lại là vì mình “động tay động chân” với cô, nhịn không được tủm tỉm cười, rồi đột ngột lấy cánh tay Từ Nam Phương. Động tác bất thình lình khiến Từ Nam Phương hoàn toàn bị bất ngờ, sợ đến mức mặt tái nhợt, là hoảng lên: “Này, cậu làm cái gì thế hả? Bỏ tôi xuống!”.

Hạ Giáng Tư khẽ miệng bên tai cô, thì thầm: “Chị có thể nhẫn nại một chút không? Bằng không làm sao mẹ tôi để tôi ra ngoài chứ”.

Đúng là trong lòng Từ Nam Phương muốn Hạ Giáng Tư diễn kịch cùng mình, nhưng cũng không ngờ cậu ta lại diễn đến mức này. Cô nhất thời có cảm giác mình trộm gà không xong còn mất nắm gạo. Cô giẫy dụa: “Bỏ tôi xong, bỏ xuống!”.

Đương nhiên Từ Nam Phương biết Hạ Giáng Tư bế mình vào gian buồng để làm gì, đương nhiên cô hiểu ý tứ trong những lời cậu ta nói là gì. Rốt cuộc lúc này cô đã biết cậu ta muốn dùng biện pháp nào để lừa dối tam phu nhân.

Từ Nam Phương có phần cuống quýt: “Cậu điên rồi! Cậu muốn lừa gạt người khác cũng không cần phải làm thế này!”.

Nhưng Hạ Giáng Tư hoàn toàn bỏ ngoài tai những gì cô nói. Cậu ta mặc kệ cô giẫy dụa trong lòng mình, vẫn hăng hái bế cô vào trong buồng, đặt nằm xuống giường.

Hạ Giáng Tư buông Từ Nam Phương ra, lưng đã lấm tấm mồ hôi. Cậu ta thở hổn hển, đề lên người Từ Nam Phương, không cho cô đứng dậy. Hia khuôn mặt gần như dán vào nhau.

Từ Nam Phương quay đầu đi chỗ khác, khuôn mặt đã đỏ ửng lên: “Thiếu gia! Cậu không sợ Thượng Quân Trùng sẽ hiểu lầm sai?”.

“Yên tâm! Tôi đang muốn trêu anh ấy mà!” Hạ Giáng Tư nhìn về mặt sợ hãi của Từ Nam Phương, cảm thấy cô lúc này mới có chút thân thiết. Nhưng bị nửa thân Hạ Giáng Tư đè lên người, Từ Nam Phương vốn đang bận tính kế nhưng lúc này đầu óc bỗng dung rỗng tuếch.

Dáng vẻ cô lúc này khiến Hạ Giáng Tư cực kỳ buồn cười: “Này, sao chị lại căng thẳng đến thế hả? Cứ như chưa va chạm với đàn ông bao giờ ý”.

Từ Nam Phương nghe vậy cả người run lên, giống như chạm vào chuyện cũ, cô không giẫy dụa nữa. Hạ Giáng Tư thấy vậy liền suy đoán lung tung: “Ồ, tôi biết rồi, chắc chắn là vị muốn lấy lòng anh Trùng nên mới giả vờ tỏ ra thuần khiết! Ha ha, nhưng mà cái cách này của chị đã quá lỗi thời rồi, bây giờ trong quán bar đều lưu hành tào lưu ngự ty SM! Tôi thấy chị khá thích hợp làm ngự ty đấy”.

(Ngự ty SM: là một dạng nhân viên nữ phục vụ quán bar đặc biệt, nhất là cho nhu cầu không trong sáng của khách.)

Từ Nam Phương quả thật không hiểu Hạ Giáng Tư đang nói bậy cái gì, nhưng trái tim đang đập thình thịch của cô lúc này đã bình tĩnh trở lại: “Cậu muốn diễn kịch thế nào?”.

Hạ Giáng Tư thấy Từ Nam Phương không làm âm ỉ nữa, bắt đầu cởi quần áo, giày và bít tất vứt lung lung. Cậu ta thò một tay vào sau gáy Từ Nam Phương, định coi khuy áo cổ của cô ra, nhưng thấy vẻ mặt cảnh giác của cô, Hạ Giáng Tư cuối cùng vẫn rút tay lại: “Thôi được rồi! Nếu không thì chị tự cởi ra đi. Tôi mà làm chị lại hét toáng lên người khác nghe được lại tưởng tôi thích chơi trò cảm giác mạnh! Chuyện này truyền ra ngoài thật đúng là mất mặt”.

Truyện được type lại bởi Cẩm Băng Đơn - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trước giờ chỉ có phụ nữ yêu thương nhưng nhớ Hạ Giáng Tư, cậu ta cũng chưa bao giờ thiếu phụ nữ bên mình, đương nhiên cậu ta không muốn để người ngoài nghĩ rằng mình dễ tiện đến mức phải dùng thích “cảm giác mạnh”.

Từ Nam Phương hỏi với giọng không mấy thiện cảm: “Thiếu gia muốn giả vờ bị bệnh gì mà phải làm đến nước này?”. Cô nhú mày, bỗng nhiên cảm thấy mình với Hạ Giáng Tư chơi cái trò này giống như nghịch dao có ngày đứt tay.

Hạ Giáng Tư cười khì: “Khi còn bé, tôi đã giả bị bệnh rất nhiều rồi, mẹ tôi chắc chắn sẽ không tin. Có điều, hiện giờ tôi có một chủ ý cực kỳ hay có thể khiến mẹ tôi tin tưởng ý đồ của mình đã thực hiện được”. Nói tới đây, Hạ Giáng Tư lại chớp chớp mắt nhìn Từ Nam Phương, “Lại có thể khiến Thượng Quân Trùng ghen! Coi như nhất cử lưỡng tiện”.

Từ Nam Phương khóc không được, cười cũng chẳng xong. Cô tin Hạ Giáng Tư cps rất nhiều chủ ý xấu, chỉ có điều những thứ cậu ta nghĩ ra đều là những mách khéo kỳ lạ. Từ Nam Phương thật sự muốn cười chế giễu, nhưng vẫn gắng nhịn xuống: “Biện pháp gì nhất cử lưỡng tiện?”.

Hạ Giáng Tư ghé sát vào tai Từ Nam Phương nói nhỏ: “Lát nữa tôi sẽ hét lớn: Mông tôi bị cắn chảy máu...”.

Cậu ta còn chưa nói hết câu, Từ Nam Phương đã như bị dòng điện cao thế một trăm nghìn vôn chạy qua, suýt nữa tắc thở.

Hạ Giáng Tư vẫn đang đắc ý với kế hoạch của mình: “Ha ha, mông của tôi làm sao lại bị người khác cắn được chứ? Chẳng cần nghĩ cũng đoán ra được, đương nhiên là trong lúc tôi “trêu hoa ghẹo nguyệt” quá đà rồi! Mẹ tôi thấy hai chúng ta đã chơi đùa tới mức ấy thì chẳng phải sẽ cho rằng mục đích của bà khi nhốt chúng ta lại đã đạt được rồi sao? Hơn nữa tôi nói mông tôi bị chảy máu, mẹ tôi cũng không thể nào đòi kiểm tra mông tôi trước mặt mọi người được, đương nhiên sẽ cho chúng ta rời khỏi đây”. Hạ Giáng Tư cực kỳ hài lòng với kế hoạch của mình, “Dù sao thì mục đích của mẹ tôi đã đạt được, cho dù say này có phát hiện ra bị lừa thì cũng không làm được gì nữa! Phải không chị Nam Phương?”.

Đây là lần đầu tiên Hạ Giáng Tư gọi Từ Nam Phương một tiếng chị thật lòng.

“Tôi có thể hy sinh hình tượng của bản thân vì hạnh phúc của chị và anh Trùng đấy chứ? Sau này hai người thành đôi coi như nợ tôi một mối ân tình!”.

Từ Nam Phương đã bị cái suy nghĩ này của Hạ Giáng Tư làm cho tức đến run người, cô tuyệt đối không ngờ chàng trai mười tám, mười chín tuổi này lại

có tính cách trẻ con như vậy. Mất một lúc lâu Từ Nam Phuong mới bình tĩnh trở lại, nhưng hơi thở vẫn còn chút gấp gáp: “Cậu nói như vậy tất cả mọi người đều biết tôi và xấu xảy ra chuyện gì? Thượng Quân Trùng...”.

Chưa đợi Từ Nam Phuong nói hết, Hạ Giáng Tư đã hiểu ra ý cô. Cậu ta đưa tay lên vuốt mái tóc của mình cho rối tung, vừa làm vừa giải thích: “Chỉ cần tôi cởi quần áo ra, anh Trùng khôn thấy tôi bị thương là được rồi. Yên tâm đi, tôi đã rat ay thì chị không phải lo! Tôi chỉ trêu anh Trùng một tý thôi, chị cứ ngồi chờ xem kịch hay đi”.

Dường như đang tưởng tượng đến cái gì vui, Hạ Giáng Tư không kiềm chế được mà bật cười khanh khách. Nhân lúc Từ Nam Phuong không để ý, cậu ta vói tay giật hai chiếc kẹp tóc trên đầu cô xuống. Mái tóc đen nhánh xỏa phủ lên bờ vai Từ Nam Phuong, thoáng cái rối tung.

Không thể ngăn cản được Hạ Giáng Tư, Từ Nam Phuong chỉ còn cách che hai tay trước ngực, để phòng cậu ta kéo luôn cả cúc áo mình xuống, cô tỏ ra không mấy hợp tác.

Hạ Giáng Tư cười ha ha, thấy Từ Nam Phuong che thân trên, cậu ta đột nhiên tháo giày của cô ra. Hạ Giáng Tư cầm trên tay đôi giày của Từ Nam Phuong, nhìn cô với vẻ mặt đắc ý hệt như một thằng bé vừa thắng trong một trận đánh lộn.

Từ Nam Phuong cuống quýt: “Đưa giày cho tôi! Chẳng ai ưa cái trò này của cậu cả!”.

Nhưng cô càng sốt sắng thì lại càng quên mất rằng Hạ Giáng Tư là mẫu người càng bị kích động càng mạnh tay. Cậu ra ôm đôi giày vào người, cười nói: “Điện kịch thì phải chuyên nghiệp ư! Tốt nhất là cởi hết sạch quần áo ra đi!”.

Hạ Giáng Tư một khi đã kích động thì ăn nói cũng trở nên phóng dăng. Thấy sắc mặt Từ Nam Phuong lạnh băng, Hạ Giáng Tư đành thôi không dám yêu cầu nữa: “Vay chị ở đây đợi, tôi ra ngoài kia độc diễn”. Nụ cười trên mặt cậu ta rạng rỡ, giống như mình sắp sửa hoàn thành một kiệt tác.

Nói xong, cậu ta để mặc Từ Nam Phuong ngồi trên giường, một mình cầm theo đôi giày của cô ra gian ngoài. Bị lấy mất giày, Từ Nam Phuong không biết làm thế nào xuống giường đi chân đất không được, mà cứ ngồi ở đây cũng không xong.

Hạ Giáng Tư ném đôi giày vải của cô vào một góc nhà, rõ ràng đã chạy ra bên ngoài rồi sau đó chạy ra cửa hét lớn: “Ồi!”. Tiếng hét của cậu ta khiến Từ Nam Phuong sợ run người, cô chăm chú nhìn bộ dạng phản phích của Hạ Giáng Tư, rõ ràng là đang chuẩn bị diễn kịch rồi.

Từ Nam Phuong cảm thấy choáng váng. Thực lòng mà nói, Hạ Giáng Tư làm vậy ít nhất cho đến lúc này không có hại cho Từ Nam Phuong, thế nên cô càng khôn có lý do ngăn cậu ta làm loạn. Nhưng cách mà cậu ta làm loạn sẽ cuốn cả cô vào, chẳng hiểu sao cô có dự cảm mình đang tự chuốc họa vào thân.

Hạ Giáng Tư hét xong, quay về phía Từ Nam Phuong với vẻ mặt khó coi rồi lại chạy ra cửa. Cửa bị đập huỳnh huých, giống như bị vật gì đó đập vào, Từ Nam Phuong chỉ nghe thấy tiếng kêu hôn hén của Hạ Giáng Tư: “Đề tôi ra ngoài! Tôi bị chảy máu ở đằng sau”.

Nghe thấy như vậy, cô cảm thấy như muốn ngã nào xuống dưới, khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Ngoài kia, Hạ Giáng Tư đang lấy trình độ của diễn viên chuyên nghiệp làm thước đo cho bản thân, ra sức diễn kịch.

Mấy người hầu mặc áo màu tro đứng bên ngoài đã có phần mệt mỏi, đứng ở đó suốt tí nữa là ngủ gật. Nghe thấy tiếng hét trong nhà vang lên lúc nửa đêm chẳng khác nào lưỡi dao sắc nhọn đâm toạc bầu trời.

Bọn họ giật mình tỉnh ngủ, đưa mắt nhìn nhau, không biết trong nhà xảy ra thảm họa gì. Đúng lúc nàym cửa lại bị va đập mạnh, suýt nữa bọn họ bị dọa cho thất kinh rồi. Một lúc sau, họ thấy cậu chủ nhỏ của mình đẩy cửa ra trong bộ dạng chật vật nhếch nhác. Cậu ta gằn giọng: “Đằng sau tôi chảy máu!”.

“Đằng sau?”

Hai người hầu nhất thời không hiểu chuyện gì, kinh ngạc nhìn chằm chằm Hạ Giáng Tư. Cậu ta lúc này đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, khuy áo tung ra, ahi tay còn đang bận túm cặp quần. Hai người họ lại nhìn nhau, dường như muốn đọc ra điều gì đó từ đôi mắt đối phương.

“Nhìn gì mà nhìn? Còn không mau đề tôi ra ngoài! Không mau đi gọi bác sĩ?”, Hạ Giáng Tư giậm chân, trợn mắt mà gào.

“Vâng, vâng, đề tôi đi báo với phu nhân”. Một người cố nhịn cười, hiển nhiên đã hiểu ra câu nói “chảy máu ở đằng sau” của Hạ Giáng Tư nghĩa là gì. Chỉ có điều, không rõ là Hạ Giáng Tư ngại không nói chữ “mông” ta, hay là cố tình mập mờ, khiến hai người họ càng nghĩ xa xôi tới những điều dung tục khác. Nói chung, câu nói của Hạ Giáng Tư thật sự đã khiến hai người họ trơ mắt nhìn nhau, không biết phải tỏ thái độ ra sao.

Một người trong số họ nhanh chóng chạy đi, người còn lại vẫn đứng canh cửa, sắc mặt kỳ quặc của ông ta hoàn toàn được thu gọn vào mắt Hạ Giáng Tư.

Chỉ có điều, lúc này cậu ta chỉ có thể làm bộ rên rỉ kêu đau. Có lẽ độc diễn một lúc cảm thấy bore vị quá, cậu ta bỗng nhiên nhìn vào gian buồng, lớn tiếng: “Này! Đồ đàn bà chết dẫm kia! Không đi ra còn nằm đấy giả chết ad!”.

Câu nói vừa thốt ra của Hạ Giáng Tư khiến người hầu đang đứng bên ngoài không kìm được ngó đầu vào, trong đầu nghĩ ra một đồng thứ, vậy mà đáng tiếc không nhìn thấy cái gì.

Chỉ có Từ Nam Phuong nằm trong buồng nghe được thì hoàn toàn suy sụp. Thủ đoạn gạt người cô dùng không ít lần nhưng tuyệt đối không diễn khó coi

như Hạ Giáng Tư bao giờ.

Vốn dĩ Từ Nam Phương muốn một mình ở trong này, để mặc Hạ Giáng Tư gây rối ngoài kia, nhưng cuối cùng cậu ta cũng không kiềm chế được lái sự chú ý của mọi người sang cô.

Lúc này, dù cô có ra ngoài hay không thì kẻ ngốc cũng nghe được sự mờ ám trong câu nói của Hạ Giáng Tư.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hiểu lầm

Hạ Giáng Tư cực kỳ không hài lòng về thái độ đứng ngoài cuộc của Từ Nam Phương, vì thế không ngừng gọi tên cô, còn rất vô tư trước mặt người hầu quay vào trong buồng mà kêu gào. Từ Nam Phương lúc này chẳng khác nào kiến bò miệng chén, không thể tiếp tục ngậm ngốc trong gian buồng chật hẹp như cái lồng hấp này nữa.

Cô càng không thể chịu đựng được Hạ Giáng Tư ở ngoài kia kêu gào, lại càng không thể cầu nê những thứ khác nữa, đánh chân đất xuống giường, tay cầm dây buộc tóc qua loa cột lên.

Lúc xuất hiện ở giữa gian phòng niệm kinh, Từ Nam Phương chợt có cảm giác toàn thân bị thiêu đốt bởi ánh mắt của mọi người, cực kỳ khó chịu, cô cúi gầm mặt không dám ngẩng lên, giống như bản thân thật sự đã làm chuyện gì sai trái.

Ánh đèn bên ngoài chiếu vào trong nhà, chỉ có thể làm sáng phần nào, không gian có phần âm u. Từ Nam Phương cố gắng dựa vào tia sáng yếu ớt ấy để tìm đôi giày của mình.

Cô biết Hạ Giáng Tư và mấy người hầu ngoài kia đang dõi theo mình, cảm thấy rất mất tự nhiên. Từ lúc trưởng thành, cô chưa từng xuất hiện trước mặt người lạ trong bộ dạng khó coi như thế này, thật giống như bị đem ra làm trò cười.

Thậm chí, Từ Nam Phương có phần tức giận, chỉ là không biết phải trút giận với ai, bởi vì, đây là sự lựa chọn của chính cô. Cô định lần theo ánh sáng chiếu vào bên ngoài để tìm đôi giày có vẻ không dễ tìm đó, tuy thế vẫn có phần khôn đồn, trời mùa thu, sàn nhà khá lạnh. Cô bèn cầm theo đèn dầu đi tìm, khó khăn lắm mới trông thấy một chiếc giày nằm lẫn lóc ngay tầm mắt.

Từ Nam Phương một tay bưng đèn, cúi người xuống nhặt giày lên, bỗng dưng nghe thấy tiếng một cô người hầu gọi “thiếu gia”. Là giọng của Liên Bồng.

Hạ Giáng Tư vừa rên rỉ vừa hào hứng xem Từ Nam Phương tìm giày. Nghe thấy cô hầu nữ gọi mình, cậu ta không khỏi sùng sốt: “Ồ, nhanh thế?”.

Người hầu mới chạy đi báo tam phu nhân, sân vườn rộng như thế, cho dù có gọi điện báo thì đợi tam phu nhân nửa đêm tỉnh ngủ đi tới đây cũng phải mất một lúc lâu.

“A... ờ... ở đây!”, Hạ Giáng Tư nhú mày giả vờ đau.

Nghe thấy tiếng Hạ Giáng Tư từ bên trong vọng ra, Liên Bồng vui mừng, cao giọng nói: “Thiếu gia, anh Thượng đến tìm thiếu gia,, phu nhân bảo em cứ đưa anh Thượng tới thẳng đây”. Vì chỉ là người hầu nên Liên Bồng không hề biết quan hệ sâu xa giữa Thượng Quân Trùng và nhà họ Hạ.

Nghe Liên Bồng nói vậy, Từ Nam Phương khẽ chột dạ, chiếc giày trên tay chợt rơi xuống, chạm xuống sàn nhà vang lên một tiếng.

Hạ Giáng Tư lúc đầu cũng nghĩ giống Từ Nam Phương, cho rằng giữa Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng có nhiều hiểu lầm nên anh Trùng “xấu xa” của cậu ta cân nhắc đắn đo một hồi rồi lại không tới đây gặp Từ Nam Phương.

Thế nhưng không ngờ rằng, Thượng Quân Trùng lại xuất hiện.

Hạ Giáng Tư có phần kinh ngạc, xen lẫn vui mừng thậm chí còn quên cả việc giả vờ đau, hoặc có thể nói rằng cậu ta đã thấy không cần phải diễn kịch nữa. Cậu ta tươi cười, sải bước đi ra ngoài nói: “Anh Trùng, em biết ngay anh sẽ đến mà. Chị Nam Phương còn không chịu tin”.

Hạ Giáng Tư ra khỏi cửa, trông thấy một người đàn ông đang phát ra những tia sáng chói mắt, đi theo sau là Liên Bồng. Nhìn hướng ra chỉ cảm thấy luồng ánh sáng đó có phần nhức mắt, mãi đến khi người nọ tới gần, Hạ Giáng Tư mới xác định được anh ta chính là Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng mặc một bộ trường bào màu bạc, trên áo còn đính đầy những vảy kim lấp lánh, thế nên dù là dưới ánh đèn mờ nhòe nhưng chiếc áo vẫn phát ra những tia sáng chói mắt. Nếu đứng trong ánh đèn điện sáng trưng, có lẽ còn khiến người ta lóa mắt hơn thế.

Lúc này, người đàn ông trong bộ trang phục phát sáng kia để lộ ra gương mặt lạnh băng, dưới khúc xạ của ánh bạc, làn da lại càng thêm nhợt nhạt, trắng muốt như tuyết, thế nhưng lại càng tôn lên đôi mắt sáng khác người đó. Đó là một cặp mắt mê hồn còn hơn cả những vì sao trên trời.

“Chẳng phải cậu đang chép gia quy sao?”, bộ dạng lúc này của Hạ Giáng Tư hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của Thượng Quân Trùng. Anh vô thức mở cửa nhìn vào bên trong, giữa luồng sáng mờ nhạt của đèn dầu, chỉ có một khuôn mặt đang chăm chăm nhìn anh.

Trông thấy Từ Nam Phương, mặt Thượng Quân Trùng đột nhiên biến sắc, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn. Thực ra anh đã biết Từ Nam Phương ở trong này, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn có cảm giác khác hẳn khi nghe Hạ Giáng Tư nói.

“Sao cô ta lại ở đây?”, Thượng Quân Trùng chỉ tay vào trong, nhưng lại quay sang hỏi Hạ Giáng Tư.

Hạ Giáng Tư ngó vào trong, Từ Nam Phương đang bung chiếc đèn hương ra ngoài, thân thể cứng đờ bất động như bị điện giật. Hạ Giáng Tư cười xòa: “Chẳng phải em nói rồi sao? Chị ấy đang làm việc ở nhà em, à là người hầu thân cận của em”.

Cậu ta cố tình nhấn mạnh mấy chữ “người hầu thân cận”. Vừa rồi quan sát thấy sắc mặt Thượng Quân Trùng biến đổi sau khi nhìn thấy Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư đã quy chụp ngay ông anh họ của mình chắc chắn có ý với Từ Nam Phương, chẳng qua không dám thừa nhận mà thôi.

“Này, anh Trùng, lo lắng về Nam Phương hả? Muốn như thế này mới tới phải chăng sợ người khác bắt gặp à?”.

Thượng Quân Trùng nghe Hạ Giáng Tư hỏi vậy, chẳng biết phải làm sao, bèn chọc chọc vào ngực Hạ Giáng Tư, nói: “Anh lo lắng cho cô ta? Cậu bị ngốc đây à? Anh là lo cho cậu đây!”. Dứt lời, Thượng Quân Trùng lại quay đầu vào trong nhìn Từ Nam Phương, đôi mắt của cô dường như chất chứa một nỗi u buồn, khiến anh càng cảm thấy chán ghét: “Bỏ cái bộ mặt đáng thương của cô đi! Đừng có diễn kịch trước mặt tôi nữa”.

“Ồ, sao anh lại nói chị ấy như thế?”, Hạ Giáng Tư hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trùng lại dùng thái độ này đối xử với phụ nữ. Mặc dù đời tư của cậu ta không mấy đứng đắn, nhưng chính vì thường xuyên tiếp xúc với phụ nữ mà Hạ Giáng Tư hiểu được thế nào là thương hoa tiếc ngọc.

Hạ Giáng Tư ra mặt nói đỡ cho Từ Nam Phương khiến Thượng Quân Trùng nhất thời có cảm giác cậu ta không biết phân biệt tốt xấu.

“Anh vì muốn tốt cho cậu, người phụ nữ này chỉ biết nói dối, lừa gạt!”, Thượng Quân Trùng kích động đến mức toàn thân run lên, lớp vải kim tuyến trên áo ova chạm phát ra những tiếng leng keng.

Từ Nam Phương trông cảnh tượng trước mắt, chợt thấy áy náy, nhưng rồi cô lại mông lung nghĩ, anh mặc bộ đồ này lên sân khấu ca khúc chính mình sáng tác, nhất định sẽ rất thu hút mọi người.

“Có phải cô ta luôn tỏ ra đáng thương trước mặt của cậu không? Có phải cái gì cô ta cũng không biết không? Ngay cả giặt nước bồn cầu cũng không biết không?” Thấy Hạ Giáng Tư không tin, thậm chí có vẻ khinh miệt châm biếm, Thượng Quân Trùng không kiềm chế được thét lên: “Cô ta đang lợi dụng cậu! Cái đồ ngốc này!”.

Trước mặt người hầu, Thượng Quân Trùng lại nghiêm nhiên gọi Hạ Giáng Tư là “đồ ngốc”. Điều này đương nhiên khiến một người tính khí trẻ con như Hạ Giáng Tư bất mãn vô cùng, cơ giận ủa đến cậu ta không nhịn được mà phản đòn: “Chị ấy làm gì anh? Sao anh lại nói người ta như thế? Em không cho rằng chị ấy giả vờ đáng thương? Em thấy anh mới là kẻ quá đáng”.

“Thiếu gia!”, Từ Nam Phương lên tiếng, “Anh Thượng không nói gì sai! Hai người đừng vì tôi mà cãi nhau nữa! Như thế tôi không gánh được tội”.

Sự thông tình đạt lý đúng thời điểm của Từ Nam Phương lại càng khiến Hạ Giáng Tư tin rằng Thượng Quân Trùng đang cố tình hạ thấp danh dự của cô.

Thượng Quân Trùng cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên hừng hực, trong mắt ánh, kỹ thuật diễn xuất và khiêu khích của Từ Nam Phương đã đạt tới trình độ phi phàm. Nếu như ban đầu, nghe cô nói vậy, chắc chắn anh cũng cho rằng cô thật sự là một người mềm yếu, tin những lời cô nói đều từ đáy lòng. Thế nhưng anh đã tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của cô, chứng kiến sự kiên cường của cô khi đương đầu với đám người xấu, về mặt không hề sợ hãi và sự sáng suốt của cô khắc sâu trong đầu anh. Bởi vậy, nếu có lúc Từ Nam Phương tỏ ra yếu đuối, thì đối với Thượng Quân Trùng, đó chỉ là một màn kịch.

Thế nhưng, anh hoàn toàn không biết làm thế nào mới vạch trần được sự dối trá của Từ Nam Phương, mà chỉ biết tức giận. Hôm nay trong buổi tập, tâm trạng của anh thật sự không tốt. Vốn định về nhà nghỉ ngơi, cuối cùng anh lại lái xe tới đây. Anh thậm chí không biết vì sao mình tới, chẳng lẽ đơn giản là vì lo cho Hạ Giáng Tư, sợ cậu ta bị Từ Nam Phương lừa dối thôi ư? Nếu không phải vậy thì còn nguyên do nào khác?

Bóng đêm dường như bị quét đi trong chớp mắt, cả gian phòng niệm kinh đột nhiên sáng rực. Thượng Quân Trùng nghiêng đầu trông thấy vài người hầu xách đèn đồng, còn có một người mang theo hòm cứu thương vội vã chạy tới. Thấy Hạ Giáng Tư đứng ngoài cửa, người nọ lên tiếng: “Thiếu gia chảy máu ở đâu?”.

Người vừa hỏi chính là bác sĩ riêng của nhà họ Hạ. Ông ta đảo mắt qua Thượng Quân Trùng, ý bảo anh tránh đường, sau đó ra hiệu mời Hạ Giáng Tư vào trong để ông ta xem vết thương.

Đám người hầu xách đèn theo sau, gian phòng niệm kinh vốn dĩ tối om, thoáng cái sáng trưng như ban ngày.

Từ Nam Phương lập tức xuất hiện dưới ánh đèn, lọt vào mắt Thượng Quân Trùng. Cô đi chân trần, tóc rối bù buộc qua quýt sau đầu, những sợi tóc mái lật phất bay theo con gió, trong tay cô là đôi giày vải vừa mới tìm thấy. Lúc này bộ dạng của Từ Nam Phương hoàn toàn bị mọi người chứng kiến, hiện rõ trước mắt Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng lặng lẽ nhìn cô trong dáng vẻ nhếch nhác, sắc mặt nh càng thêm khó coi, lồng ngực dường như bị ai đó nhét vào một tảng đá lớn. Anh giận dữ nhìn về phía Hạ Giáng Tư, vừa rồi anh quá sốt sắng, chạy tới nơi cũng không nhìn ra Hạ Giáng Tư có gì khác lạ, lúc này mới phát hiện cậu

ta như vừa ngủ dậy, đầu tóc rối tung, áo chưa cài khuy, chân cũng không đi giày.

Mặc dù không muốn tin nhưng Thượng Quân Trùng vẫn phải mở to mắt ra mà nhìn vào sự thật đang phơi bày trước mắt. Anh nhìn chăm chăm Hạ Giáng Tư, lửa giận trong lòng như đang bốc ra ngoài.

“Hai người?”, Thượng Quân Trùng lạnh lùng nhìn Hạ Giáng Tư, không rõ hiện giờ bản thân đang có cảm giác gì.

Hạ Giáng Tư nhin cười, rồi thêm mắm thêm muối: “Anh Trùng, cho dù em với người hầu thân cận có xảy ra chuyện gì cùn chẳng liên quan gì tới anh. Dù sao anh cũng không quan tâm tới chị ấy, không phải sao?”.

Hạ Giáng Tư cố ý khích tướng, ngằm ngằm tận hưởng niềm vui khi trêu chọc Thượng Quân Trùng. Trong khi đó, vị bác sĩ kia vẫn chưa hết lo lắng cho Hạ Giáng Tư: “Thiếu gia, mau để tôi xem vết thương phía sau cho cậu. Sau này thiếu gia cần thận một chút, bị thương lúc phòng the có nặng ra sao, mau để tôi xem, nếu không, nhờ nghiêm trọng còn dẫn tới sưng viêm nữa...”.

Vì Hạ Giáng Tư không chịu hợp tác mà ông ta cứ lải nhải mãi, hết như con nhặng cứ vo ve mãi không dừng. Thượng Quân Trùng nghe những điều ông ta nói, rồi lại liếc nhìn đám người hầu đang cười trộm, chợt liên tưởng tới những cảnh tượng khiến người khác phải buồn nôn.

Anh đi tới trước mặt Từ Nam Phương, đột ngột giơ tay lên, ánh mắt tràn đầy oán giận.

Hạ Giáng Tư đứng bên cạnh, trông thấy bàn tay Thượng Quân Trùng đã giơ lên cao, dường như muốn đánh Từ Nam Phương. Cậu ta chẳng qua chỉ muốn đùa cợt một chút, không ngờ Thượng Quân Trùng lại nổi giận đến mức này, bèn vội vàng ghé sát tai Thượng Quân Trùng, muốn nói rõ chân tướng cho anh.

Chẳng ngờ, bàn tay đang giơ cao của Thượng Quân Trùng chợt nắm lại rồi đâm thẳng vào mặt Hạ Giáng Tư bên cạnh. Cú đâm dùng sức khiến Hạ Giáng Tư lao đảo lui lại đằng sau mấy bước.

Thượng Quân Trùng lại nhìn Từ Nam Phương đang tròn mắt kinh ngạc: “Đồ đàn bà không biết xấu hổ! Vì tiền mà cái gì cô cũng dám làm sao?”.

Từ Nam Phương lảng lảng nhìn về mặt phẫn nộ của Thượng Quân Trùng, cười lạnh lùng: “Là một người đã từng lừa gạt anh Thượng, Nam Phương có đáng để khiến anh nổi giận không?”.

“Tức giận vì cô? Tôi tức giận vì cô ư? Đầu cô có vấn đề rồi đấy à?”, dù bị Từ Nam Phương nói trúng tim đen, nhưng Thượng Quân Trùng cao ngạo quyết không thừa nhận, anh chỉ tay xuống Hạ Giáng Tư đang ngã trên sàn nhà: “Tôi chẳng qua là quan tâm tới bạn mình, sau này tốt nhất cô tránh xa cậu ấy ra! Cút khỏi cái nhà này đi!”.

Hạ Giáng Tư suýt nữa thì nghẹn lại vì những lời của Thượng Quân Trùng: “Muốn... tốt cho tôi?”.

Vừa bị trúng một đấm, Hạ Giáng Tư vẫn còn âm ỉ đau. Cậu ta cho rằng Thượng Quân Trùng đúng là đang viện cớ, rõ ràng anh quan tâm tới Từ Nam Phương, lạ còn đấm mình một cú nữa, vậy mà còn dám to giọng nói muốn tốt cho mình.

Hạ Giáng Tư dờ khóc dờ cười, quay sang gắt với ông bác sĩ đang luống cuống chân tay: “Mau đỡ tôi dậy? Tôi bị nội thương rồi đây!”.

Vị bác sĩ nọ tay còn đang bận ôm hòm thuốc, Từ Nam Phương nhanh nhẹn chạy hai bước tới, giơ tay định đỡ Hạ Giáng Tư đứng dậy.

Thượng Quân Trùng tròn mắt, hoàn toàn không nhìn ra cái vẻ lạnh lùng thường ngày của anh. Anh bức dọc nói: “Này, tôi bảo cô tránh xa cậu ấy ra! Cô có nghe thấy không hả?”.

Từ Nam Phương thản nhiên nhìn lại anh: “Cậu ấy là thiếu gia của tôi, tôi là người hầu của cậu ấy. Tôi đã ký hợp đồng làm việc với tam phu nhân rồi”.

Ánh mắt cô chợt hướng về phía cửa, đã thấy một bóng người đứng đó từ bao giờ.

Thượng Quân Trùng đang định lên tiếng thì Hạ Giáng Tư đã cảm nhận được đằng sau có người, bèn quay đầu lại, kêu lên: “Mẹ!”.

Tam phu nhân hòa nhã bước vào, uy nghi nhìn khắp gian phòng một lượt, ánh mắt hướng về phía người Thượng Quân Trùng, khóe miệng mỉm cười càng tươi. Bà ta biết rõ còn cố hỏi: “Quân Trùng, sao cháu tới mà không kêu người báo cô một tiếng?”.

Thượng Quân Trùng lấy lại bình tĩnh, trả lời: “Cũng khuya rồi nên cháu không muốn làm kinh động tới cô”.

Từ Nam Phương lúc này đã đỡ Hạ Giáng Tư đứng dậy, lạnh lùng xem tam phu nhân diễn kịch, à không đúng, phải là bà ta đang xem kịch hay ở đây mới phải. Trong mắt bà ta, rõ ràng Thượng Quân Trùng đã đấm Hạ Giáng Tư một cái vì Từ Nam Phương, đã thế anh ta lại còn thét lên trước mặt Từ Nam Phương. Thế là bà ta đã tìm được một người thích hợp có thể khơi dậy sự bất hòa giữa Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư rồi.

“Sao mẹ tới đây?”, Hạ Giáng Tư cũng giả vờ.

Tam phu nhân không mấy hòa nhã nhìn con trai mình, vẻ mặt tươi cười ban đầu lạnh như băng: “Tôi phải hỏi anh mới đúng! Tôi phạt anh đến đây chép gia quy, anh lại gây ra chuyện gì thế này? Lại còn gọi cả bác sĩ tới đây nữa! Cả cái phủ này bị anh làm rối tung rồi mù lên cả rồi!”.

Vừa trách mắng Hạ Giáng Tư, đôi mắt lạnh lùng của tam phu nhân vẫn không quên hướng về phía Từ Nam Phương. Bà ta nhìn một lượt Từ Nam

Phương và Hạ Giáng Tư trong bộ dạng quần áo xộc xệch, rõ ràng đã biết mọi chuyện nhưng vẫn vờ kinh ngạc quá lớn: “Các người ở đây làm cái trò gì thế hả? Đây là chỗ tụng kinh niệm phật! Các người đứng là... khụ... khụ”. Tam phu nhân tức giận mắng con, ho khan mấy tiếng. Bà ta lo lắng đảo mắt qua Thượng Quân Trùng, sắc mặt anh lúc này đã khó coi đến cực điểm.

Tam phu nhân không thèm nhìn nữa, cố gắng lấy lại điềm tĩnh rồi tiếp tục trách mắng con trai: “Anh đúng là đã làm mất mặt nhà họ Hạ! Soa nhà họ Hạ lại có thứ con cháu chỉ biết làm người khác thất vọng như anh chứ? Các người, các người qua thực là bất kính với thần linh”.

Hạ Giáng Tư trong lòng đã biết rõ mẹ mình đang diễn tuồng, cậu ta không kìm được lên tiếng châm chọc sự dối trá của mẹ: “Mẹ không tin Phật, không tin Chúa, thì sợ gì thần linh?”.

Bị Hạ Giáng Tư chọc ngoáy, tam phu nhân càng thêm tức giận, có lẽ là không muốn nói tiếp chuyện xấu hổ này trước mặt người hầu, bà ta hất cằm ra hiệu cho đám người hầu để lại đèn rồi ra ngoài.

Không thể làm gì được con trai, tam phu nhân đành phải chuyển sang dạy bảo Từ Nam Phương: “Nam Phương, tôi bảo cô tới giám sát thiếu gia học hành, thoạt nhìn cô là một người rất hiểu lý lẽ, sao lại cũng hồ đồ như thế?”.

So với lúc trách mắng Hạ Giáng Tư, giọng điệu của tam phu nhân còn dễ chịu hơn nhiều, có lẽ kiêng nể Thượng Quân Trùng nên bà ta vẫn tỏ ra khoan dung với Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương buồn bã cúi đầu.

Thượng Quân Trùng hừ lạnh: “Hiểu lý lẽ?”.

Tiếng cười lạnh của anh cực kỳ chói tai trong đêm khuya tĩnh lặng.

Vừa rồi tam phu nhân mắng Hạ Giáng Tư, Thượng Quân Trùng không hề xen nửa lời, có lẽ trong lòng anh cho rằng Hạ Giáng Tư đáng bị ăn mắng. Bằng không, anh cũn chẳng hơi đâu mà tặng cho cậu ta một cú đấm. Nhưng lúc tam phu nhân động đến Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng lại kìm lòng không động.

Thấy Thượng Quân Trùng cười nhạt, tam phu nhân lại giả vờ kinh ngạc: “Quân Trùng và Nam Phương biết nhau từ trước à?”.

“Không, không quen”.

“Cháu quen gì cô ta!”.

Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng không hẹn mà cùng lên tiếng.

Càng che giấu lại càng chứng tỏ đó là sự thật.

Tam phu nhân nén sự khinh bỏ đối với Thượng Quân Trùng vào đáy lòng, cố ý chậm rãi gật đầu, rồi lại từ tốn nói với Từ Nam Phương: “Nam Phương, có tôi ở đây, cô không phải lo. Nói đi, có phải thiếu gia cậy mạnh bắt nạt cô không? Tôi sẽ đứng ra đòi lại công bằng cho cô, cứ việc nói!”.

Cái thằng nghịch tử này càng ngày càng hỗn xược rồi”. Bà ta cố ý nói bằng giọng dọa dẫm, làm ra muốn giúp Từ Nam Phương can đảm hơn.

Từ Nam Phương biết rõ là tam phu nhân nhìn ra mối quan hệ mờ ám giữa mình và Thượng Quân Trùng nên mới càng cố tình nhấn mạnh “chuyện xấu” của cô với Hạ Giáng Tư, mục đích là tăng thêm mâu thuẫn giữa hai người họ, muốn khích Thượng Quân Trùng đấm Hạ Giáng Tư thêm cái nữa.

Từ Nam Phương vội lắc đầu: “Không, không phải, thật sự thiếu gia không làm gì Nam Phương hết! Nam Phương vẫn chép gia quy, đã chép được gần một nửa rồi”. Cô ngẩng đầu da diết nhìn tam phu nhân bằng ánh mắt mong mỏi bà ta tin sự trong sáng giữa mình và Hạ Giáng Tư.

Nhưng dù là ai cũng sẽ không tin vào những điều Từ Nam Phương nói, ngay cả Thượng Quân Trùng cũng không nhin được phải lên tiếng châm chọc: “Đúng thế! Không phải cô bị người khác làm gì, mà đúng ra phải là cô làm gì người khác!”.

Tam phu nhân liếc mắt nhìn Thượng Quân Trùng còn chưa nguôi cơn giận, trong lòng cười nhạt! Thượng Quân Trùng đúng là một kẻ ngu xuẩn, một kẻ đàn độn có chết vẫn cứ sĩ diện và không biết nguy trạng tâm trạng.

Hạ Giáng Tư lúc này cũng không quan tâm tới chuyện mình có được thả hay không, thấy Thượng Quân Trùng từ lúc vào nhà tới giờ vẫn làm khó đăm đăm với Từ Nam Phương, lại còn động thủ đánh người, cậu ta không nhin được nổi máu anh hùng: “Này, anh có nhân tính không thế hả? Có phải đăm ngời sao nghệ sĩ các anh đối xử với phụ nữ đều vô sỉ như thế không hả?”.

“Khụ... Giáng Tư, sao lại nói chuyện với anh Trùng con như thế?” Rõ ràng là khuyên can, nhưng Từ Nam Phương lại nghe ra sự hà hi trong giọng điệu của tam phu nhân.

Hạ Giáng Tư đương nhiên không đếm cía gì đến lời khuyên can của mẹ mình, cậu ta đứng chắn trước mặt Từ Nam Phương: “Nam Phương có gì không tốt? Anh Trùng, dù em với anh có thân thiết đến mấy nhưng nếu anh làm chuyện sai trái, em vẫn sẽ nói như vậy! Anh quá vô sỉ, vì muốn ở bên cạnh con bé Ngô Thi Hủy có ngực mà không có não, có mông mà không có óc kia mà vứt bỏ Nam Phương, hơn nữa còn tàn nhẫn với chị ấy như thế. Anh muốn làm gì hả? Muốn ăn hiếp chị ấy sao? Còn giả vờ không quen biết người ta, quá vô liêm sỉ...”.

Chương 27: Anh ấy tức giận rồi

“Không, không phải như vậy! Anh Thượng và tôi không phải như cậu nghĩ đâu!”, Từ Nam Phương căng thẳng đến nỗi mặt đỏ bừng, cuống quýt giải thích giúp Thượng Quân Trùng.

“Nam Phương, chị không cần bao che cho anh ấy!”, Hạ Giáng Tư càng thêm phần đồng tình với Từ Nam Phương khi thấy cô lúc này còn nói đỡ cho Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng, Thượng Quân Trùng đã phẫn nộ đến trắng bệch cả mặt. Nghiêm túc mà nói, sắc mặt biến đổi đúng một vòng, từ đỏ chuyển thành xanh, từ xanh chuyển sang đen, rồi từ đen lại chuyển thành trắng. “À, hóa ra cô nói vậy với họ sao?”, anh quay sang cười với Hạ Giáng Tư, toàn thân run run, “Cô ta nói cái gì với mọi người rồi? Đầu cậu là quả đu đủ à mà cô ta nói gì cũng tin? Tôi thích cô ta ư? Còn vứt bỏ cô ta nữa ư? Cô ta đang lừa gạt cậu đấy!”.

Từ Nam Phương cúi đầu. Thượng Quân Trùng hết nhìn tam phu nhân rồi lại nhìn Hạ Giáng Tư, rõ ràng hai người họ không tin những điều anh vừa nói.

“Thủ đoạn hay lắm! Mưu kế hay lắm!”, giọng nói của anh phảng phất một nỗi thất vọng, ánh mắt lạnh băng hướng về phía Từ Nam Phương, giống như hai tấm gương đang soi thấu lòng dạ cô. Đáng tiếc, anh không tìm ra được cái gì để chứng minh Từ Nam Phương nói dối.

“Này này!”, ánh mắt Hạ Giáng Tư nhìn Thượng Quân Trùng như muốn biến thành những thanh kiếm sắc, không nhìn được mà nói những lời như đổ thêm dầu vào lửa, “Không cần giả vờ trước mặt em! Đàn ông có vài người phụ nữ cũng là chuyện bình thường!”.

Cậu ta nói đến đây, Từ Nam Phương đứng bên cạnh không có phản ứng gì, nhưng tam phu nhân thì đã nhủ mảy liếc cậu ta, rõ ràng tỏ vẻ không hài lòng với những điều con trai mình nói.

Hạ Giáng Tư vờ như không thấy, tiếp tục khích tướng Thượng Quân Trùng: “Anh không thích Nam Phương thì thôi, em sẽ giữ chị ấy ở bên cạnh! Anh đừng có hối hận!”.

Mục đích của Hạ Giáng Tư là muốn Thượng Quân Trùng lo cuống lên, phải thổ lộ tình cảm thật, nhưng không ngờ, cậu ta vừa dứt lời đã thấy Thượng Quân Trùng càng phẫn nộ, anh cười gượng một tiếng rồi nói: “Được! Cậu giữ gìn cho cẩn thận!”. Anh chỉ có ý tốt muốn khuyên Hạ Giáng Tư không được để mắc lừa Từ Nam Phương, vậy mà lại bị cậu ta hiểu lầm thành lòng lang dạ sói, “Cậu đừng hối hận!”. Nói xong câu này, tâm trạng anh đã thoải mái hơn nhiều, con giận đã nguôi đi phần nào.

Thượng Quân Trùng lại nhìn Từ Nam Phương, thân nhiên nói: “Cô tự lo liệu đi!”. Sau đó, anh gật đầu chào tam phu nhân rồi sai bước ra ngoài.

Chiếc áo với những lớp ánh kim dần dần biến mất trong bóng đêm.

Từ Nam Phương vẫn lặng nhìn về phía màu ánh kim đó biến mất, câu nói của Thượng Quân Trùng “cô tự lo liệu đi” cứ vọng đi vọng lại bên tai cô. Cô im lặng không nói, Hạ Giáng Tư cũng sững sờ tại chỗ, cậu ta quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương với vẻ khó tin: “Anh ấy cứ như vậy mà đi sao?”. Cậu ta nghe được thanh âm của mình vang lên giữa gian nhà.

Từ Nam Phương không trả lời câu hỏi của Hạ Giáng Tư, mà thờ ơ nhìn tam phu nhân: “Phu nhân, thiếu gia thật sự không làm gì Nam Phương hết! Mong phu nhân tin tưởng Nam Phương”.

Hạ Giáng Tư đứng thẩn người ra, không ngờ đến lúc này Từ Nam Phương còn lên tiếng giải thích cho mình.

Tam phu nhân cực kỳ hài lòng với biểu hiện hôm nay của Từ Nam Phương, bà ta thân thiết kéo cánh tay cô: “Nam Phương, tôi đương nhiên tin tưởng cô. Thế nhưng nếu thật sự Giáng Tư có đối xử với cô như vậy, cô cũng không nên nén nhịn trong lòng, còn nữa, đây là nơi tụng kinh niệm phật, hai người không nên làm chuyện hồ đồ ở đây”.

Bà ta nói như vậy giống như đang cho rằng Từ Nam Phương còn chuyện gì đó ngại ngùng không dám thừa nhận.

“Hai đứa mau trở lại vườn Thanh Tông đi!”, tam phu nhân quay đầu lại liếc nhìn con trai, rồi lại nói với Từ Nam Phương, “Chuyện thanh niên mấy đứa, tôi không quản được, nhưng dù sao đây cũng là nhà họ Hạ, hai đứa phải chú ý hình ảnh”.

Hạ Giáng Tư kinh ngạc, thật sự mẹ dễ dàng thả mình như vậy sao?! Quả nhiên là vì đã khơi mào được mối bất hòa giữa mình và Thượng Quân Trùng.

Hạ Giáng Tư muốn mở miệng nói gì đó nhưng nghĩ đến âm mưu của mẹ mình, lại gượng nín nhịn.

Tam phu nhân vỗ vai Từ Nam Phương, thân thiết nói: “Nam Phương, giúp tôi quản lý thiếu gia cho tốt, nhớ phải đốc thúc thiếu gia học hành. Còn chuyện này nữa, hai ngày sau chúng ta sẽ đi thành phố T, nếu cô còn việc gì ở Bắc Kinh thì hãy thu xếp cho ổn thỏa, chúng ta tới thành phố T cũng phải mất một

thời gian”.

Từ Nam Phương cảm thấy tim mình như nhảy loạn lên trong lồng ngực. Dù đã cố gắng đè nén niềm vui nhưng giọng nói vẫn không giấu được sự phấn khích: “Vâng, phu nhân yên tâm”. Cuối cùng cô đã chiếm được lòng tin của tam phu nhân, khiến bà ta đưa mình tới nhà họ Hạ với cái mác “người hầu có giá trị lợi dụng”. Rồi tam phu nhân lại quay về phía Hạ Giáng Tư nhức nhở: ‘Mau về mà tiếp tục rèn luyện’. Thấy lần duy nhất đứa con trai không đối đầu với mình, tam phu nhân có phần ngạc nhiên. Trước khi về, bà ta dịu giọng nói với Hạ Giáng Tư: “Mấy trò làm loạn của tụi nhỏ chúng bay, mẹ coi như nhắm mắt cho qua. Về đến nhà rồi nhớ phải biết điều đó”.

Sau khi tam phu nhân rời khỏi, Hạ Giáng Tư ủ rũ ngồi khụy xuống, tay đập xuống nền nhà một cái, ánh mắt vẫn theo dõi hướng mẹ mình vừa đi: ‘Hừ! Hóa ra là sự thật! Trông thấy tôi và anh Trùng trở mặt với nhau, mẹ tôi không có bất cứ ý kiến gì”.

Cậu ta đột ngột đứng phắt dậy: “Muốn tôi và anh Trùng đoạn tuyệt ư? Tôi còn lâu mới để mẹ tôi thỏa mãn”.

Sự ngang ngạnh của Hạ Giáng Tư bắt đầu trở dậy, cậu ta kéo tay Từ Nam Phương, nói: “Chị yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa chọ đi tìm anh Trùng, giải thích rõ ràng với anh ấy”.

Từ Nam Phương xò chân vào giày, bình thản nói: “Chỉ e rằng anh Thượng bây giờ cũng sẽ không thèm nghe thiếu gia giải thích nữa”.

Hạ Giáng Tư đỏ ửng mặt, hoàn toàn không còn vẻ ngạo nghễ vốn có, mà thay vào đó là vẻ ăn năn của một đứa trẻ làm chuyện sai trái. Cậu ta đứng trước mặt Từ Nam Phương, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi!”.

Từ Nam Phương kinh ngạc tròn mắt nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta xin lỗi mình sao?

“Chị hãy tin ở tôi, tôi sẽ nói rõ ràng với anh Trùng. Anh ấy nhất định sẽ tin chuyện tối nay chỉ là một hiểu lầm. Hơn nữa, tôi cũng không ngờ anh ấy lại tới vào lúc nửa đêm thế này! Tôi còn muốn trêu đùa anh ấy một tý, ai biết đâu anh ấy lại tức giận đến vậy, thế nên nhất thời không nhận được mối đối đầu với anh ấy”.

Hạ Giáng Tư là lười, vừa nãy còn nói xin lỗi, lúc này lại lớn tiếng: “Anh ấy cũng thật là, người đâu mà kỳ quặc! Tôi không kiềm chế được mới thốt ra muốn giữ chị lại bên cạnh!”. Hạ Giáng Tư điềm nhiên cười với Từ Nam Phương, “Chị đừng có giữ cái bộ dạng trông như con cá chết thế, nói thật lòng, anh Trùng đối xử với chị như vậy mà chị còn nhớ anh ta, có phải chị bị ngốc không hả? Hay là chị thích tôi này!”.

Từ Nam Phương ấp úng nói: “Tôi nói rồi, không phải như cậu nghĩ đâu, tôi chỉ đơn giản là không muốn hai người gây gỗ mà thôi. Hiện giờ đã để tam phu nhân đắc ý rồi”.

Đối với một người cứng đầu không chịu thừa nhận, lại không có chút óc hài hước nào như Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư cuối cùng cũng chán không muốn trêu chọc nữa: “Haizzz, mấy người muốn nói thế nào thì nói! Dù sao thì ngày mai tôi vẫn sẽ tới tìm anh Trùng giải thích hiểu lầm hôm nay”.

Từ Nam Phương không muốn nhắc lại chuyện này, bản thân cô cũng không rõ cảm xúc của mình hiện giờ là gì, cô vừa thu dọn đồ đạc trong phòng niệm kinh, vừa nói với Hạ Giáng Tư: “Thiếu gia về nghỉ sớm đi!”. Những thứ khác giờ đây không còn quan trọng, với cô, được đi thành phố T mới là việc đáng quan tâm nhất.

Hạ Giáng Tư nhìn Từ Nam Phương bận rộn, không hiểu tại sao lại cảm thấy ánh đèn bàn chiếu lên lưng cô có phần lạnh lẽo đến rung mình. . .

Hạ Giáng Tư dọi điện cho Thượng Quân Trùng, vừa mới nói được câu “à lô”, cuộc gọi đã bị đối phương ngắt một cách dứt khoát. Đến khi cậu ta gọi lại thì chỉ còn nghe được câu thông báo “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”.

Hạ Giáng Tư ôm Tiểu Bạch, nhìn di động lâm cử chỉ buồn nôn, sau đó chán nản quăng di động sang một bên. Chợt như nhớ tới cái gì, cậu ta lại bấm một dãy số.

“A lô, anh cho tôi hỏi, Thượng Quân Trùng làm cho công ty nào?”...

“Cho tôi xin số điện thoại của chi nhánh công ty giải trí Thiên Đại Vũ Tuyết ở Bắc Kinh, à, số điện thoại của giám đốc ý...”

“A lô, tôi muốn tìm Thượng Quân Trùng, bảo anh ta ra nghe điện!... Tôi là ai? Tôi họ Hạ... Tôi nhớ công ty các anh có một hoạt động do tập đoàn Thiêm Lượng tài trợ đúng không?”.

“Cái gì? Anh nói Thượng Quân Trùng không ở công ty? Tôi mặc kệ, anh mau gọi anh ta ra đây! À, không, cho tôi số điện thoại của tất cả những ai đang ở bên cạnh anh ta bây giờ. Tôi không tin không thể ép anh ta ra nghe điện thoại của tôi”.

...

“A lô, tôi tìm Thượng Quân Trùng, anh để anh ấy nghe điện thoại giúp tôi”.

“Ai vậy?”

“Anh Trùng, anh...”

“Tít... tít...”

“A lô, gọi Thượng Quân Trùng nghe điện thoại cho tôi, nhanh lên!”

“Ai vậy?”

“Anh nghe em nói...”

“Tít... tít...”

“A lô, tôi là ABC, công ty tìm Thượng Quân Trùng có việc, anh mau đưa điện thoại cho anh ấy”.

“Xin lỗi, anh ấy nói anh không cần gọi điện cho anh ấy nữa!”

“Này, không phải chứ! Công ty tìm mà anh ấy cũng không nghe hả?”

...

“A lô, tôi là thư ký của bố anh Thượng Quân Trùng, bố anh ấy bị bệnh cấp tính, không liên lạc được với anh ấy, phiền anh tìm anh ấy ra nghe điện thoại một lát!”

“Nhưng... anh ấy nói... bố anh mới bị bệnh cấp tính!”

“...”

Hạ Giáng Tư gọi điện một lượt cho những người đang ở bên cạnh Thượng Quân Trùng nhưng vẫn thất bại, di động đã nóng bùng.

Cậu ta thở dài, xem ra chỉ còn cách đưa Từ Nam Phương đến gặp Thượng Quân Trùng.

Hạ Giáng Tư vốn dĩ bị tam phu nhân “giám lỏng” ở vườn Thanh Tông, bị cấm dẫn phải học hành, muốn ra khỏi cửa sợ rằng không thể. Nhưng khi cậu ta sai Liên Đồng đi nói với tam phu nhân rằng muốn đưa Từ Nam Phương ra ngoài giải quyết chuyện gia đình. Tuy thế điều bất ngờ lại không nằm trong dự liệu, cuối cùng cậu được phép ra ngoài.

Tam phu nhân đương nhiên tỏ ra quan tâm đặc biệt đến Từ Nam Phương, thế nên Từ Nam Phương mới có thể cùng Hạ Giáng Tư ra khỏi nhà trong ánh mắt dò xét và ganh ghét của mọi người.

Chuyến đi lần này, Hạ Giáng Tư không mang theo nhiều người như khi mẹ cậu ta ra ngoài, cậu ta lái một chiếc xe thể thao đưa Từ Nam Phương tới một đài truyền hình ở Bắc Kinh. Để không gây chú ý, hai người họ cũng đổi sang trang phục bình thường.

Trước khi đi, Hạ Giáng Tư đã dò hỏi được thông tin, hôm nay Thượng Quân Trùng sẽ ghi hình ở đài truyền hình này. Chỉ bằng mấy cuộc điện thoại, Hạ Giáng Tư đã dễ dàng đưa Từ Nam Phương ngồi vào ghế trong trường quay.

Bầu không khí trong này vô cùng sôi nổi, lúc hai người ngồi xuống, ánh đèn chợt tối lại, thay vào đó là thứ ánh sáng bảy sắc cầu vồng tập trung lên người Thượng Quân Trùng đang ngồi trên sân khấu.

Anh ôm một cây ghi-ta, hai mắt khép hờ, nhẹ nhàng mà cất tiếng hát. Đôi chân anh thấp thoáng trong làn khói trắng mờ ảo, một cơn mưa bong bóng đột ngột rơi xuống. Từ Nam Phương ngồi phía dưới, lặng lẽ quan sát tất cả những điều kỳ lạ đang diễn ra. Cô nhìn Thượng Quân Trùng như đang đắm mình trong giấc mộng, lắng nghe những ca từ sâu sắc chính anh viết nên, Từ Nam Phương cảm thấy bản thân dường như đã bắt căn ngã vào trong giấc mộng ấy của anh.

Những khán giả khác cất tiếng hát cùng anh, vốn dĩ đây là một bài hát có chút u sầu, thế nhưng mọi người trong hội trường lại quá nhiệt tình, nên làm nhạt đi nhiều cái cảm giác ảo mộng đó.

Từ Nam Phương vẫn lặng lẽ dõi theo Thượng Quân Trùng, không hiểu vì sao lại nhớ tới buổi tối nọ ở Sơn Tây, cùng anh ngắm sao. Mãi đến khi đèn đột ngột bật sáng, tiếng hát của Thượng Quân Trùng bỗng dừng ngừng lại, Từ Nam Phương mới tỉnh khỏi cơn mơ.

Trường quay vang lên những tràng pháo tay ròn rã. Từ Nam Phương ngẩng đầu nhìn Thượng Quân Trùng đưa cây đàn cho người trợ lý bên cạnh, sau đó nhìn xuống dưới mỉm cười với khán giả, thay lời cảm ơn.

Đám fan nữ hét lên: “Danny, Danny, em yêu anh như chuột yêu gạo!...”

Thượng Quân Trùng ngồi xuống ghế, một người đàn ông khác cũng ngồi xuống bên cạnh, vừa vỗ tay vừa nói: “Chẳng trách có rất nhiều fan nữ yêu thích Danny, anh vừa đẹp trai, vừa hát hay, ngay đến cả tôi là đàn ông mà còn suýt bị anh ấy hớp hồn”.

Đám fan nữ ở phía dưới nghe vậy cười vang.

“Họ đang làm gì thế?”, Từ Nam Phương vẫn còn ngỡ ngàng đối với loại talk show này, nhất là quay trực tiếp thế này khiến cô cảm thấy có phần kỳ lạ.

Hạ Giáng Tư nheo mắt nhìn cô, không biết cô đang hỏi cái gì, chỉ biết trả lời qua loa: “Ôi dào, ghi hình mấy cái chương trình này thực ra rất vô vị, chỉ ngồi một chỗ mà bốc phét”.

Từ Nam Phương cái hiểu cái không, tiếp tục theo dõi người đàn ông được gọi là “MC” kia cười nói: “Quân Trùng chính là khách mời của chúng ta ngày hôm nay, anh còn mang theo một món quà vô cùng đặc biệt. Tôi nghĩ, rất nhiều fan nữ có mặt tại trường quay lúc này – những người ăn và ngủ với âm nhạc của Thượng Quân Trùng chỉ cần nhìn thấy thôi là sẽ hét lên chói tai”.

Cách dẫn dắt giáo hoạt của anh ta lần nữa khiến khán giả xôn xao.

Người dẫn chương trình thấy khán giả đã có vẻ sốt ruột lắm rồi, mới tuyên bố: “Đó chính là khuê phòng của Danny! À, sorry, dùng từ khuê phòng để hình dung về nơi ở của Danny thì không đúng, chính xác phải là hoàng cung của vương tử Danny mới đúng!”. Anh ta bật cười vì chính sự hài hước của mình, Thượng Quân Trùng gượng gạo mỉm cười theo.

Nhưng bên dưới, khán giả đã reo hò ầm ĩ, thậm chí có vài cô gái đã không kiềm chế được mà đứng bật dậy khiến nhân viên công tác phải tới dẹp yên.

Trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh nhà riêng của Thượng Quân Trùng. Từ Nam Phương thoáng nhìn qua thì nhận ran ngay đây là căn hộ ở khu chung cư Đốc Viên Bô.

“Đây chính là những bức ảnh chụp nhà riêng của Quân Trùng ở Bắc Kinh. Hôm nay Danny đã vì chiều lòng người hâm mộ mà bỏ ra không ít công sức, để mọi người được thăm quan căn hộ của mình”, người dẫn chương trình tiếp tục nói đùa, “Cùng lúc có rất nhiều người đẹp ngắm nhà riêng của mình, cảm giác có phải rất tuyệt không?”.

Thượng Quân Trùng gượng cười nói: “Rất kỳ quái!”.

“Danny, chúng ta vốn đã thân nhau thế này rồi, anh có thể nói nhỏ cho chúng tôi biết được không, đã có bao nhiêu cô gái may mắn bước chân vào đó rồi?”, người dẫn chương trình cười xấu xa.

Từ Nam Phương nghe thấy câu hỏi này, chẳng hiểu sao nòng lòng như lửa đốt, cô bất giác ngược nhìn Thượng Quân Trùng, nhưng anh chỉ im lặng một lúc rồi nói bằng giọng chắc nịch: “Chưa có ai”.

Câu trả lời của anh khiến lòng Từ Nam Phương đột nhiên trống trải, trò đùa của người dẫn chương trình cũng im đi. Hạ Giáng Tư che miệng cười trộm: “Anh Trùng đúng là nói dối cũng không biết đường nói dối! Làm gì có ai nghĩ cả ngày mới nói ra câu trả lời như thế chứ! Ha ha, một tý hài hước cũng không cso, thật là vô vị”.

Bầu không khí ở trường quay có phần kỳ quặc, cũng may mà người dẫn chương trình khá chuyên nghiệp, vội vàng chuyển chủ đề: “Bây giờ chúng ta sẽ tham quan từng căn phòng một nhé! Đây là phòng ngủ, trong này còn có một con búp bê Ultraman, không ngờ Danny lớn như vậy mà còn thích Ultraman!”. Anh ta cao giọng đầy phấn khích như vừa phát hiện được châu lục mới, sau đó mời mấy người hâm mộ lên trả lời vài câu hỏi thú vị.

(Ultraman: Là nhân vật trong chương trình truyền hình của Nhật Bản về nhân vật hư cấu thể loại tokusatsu.)

Từ Nam Phương lạnh lùng nói: “Tất cả các ngôi sao ca nhạc đều phải làm những chuyện này à? Khác nào cởi hết quần áo ra cho người ta cười vào mặt, như con khi nhẩy múa trên đường vậy”. Khẩu khí của cô không mấy hòa nhã, thậm chí còn cảm thấy nhục nhã thay cho Thượng Quân Trùng vì trưng toàn bộ nhà riêng của mình ra cho thiên hạ xem.

“Trên phố chỗ nào có con khi diễn trò cơ?” Hạ Giáng Tư hiển nhiên hiểu sai những điều Từ Nam Phương nói. Thấy sắc mặt lạnh lùng của cô, Hạ Giáng Tư thêm mắm thêm muối: “Cái chị nói là múa thoát y, thường thường chỉ có phụ nữ mới múa! Nhưng mà nếu anh Trùng có thoát y thì chắc chắn cũng có rất nhiều người xem...”.

“...”, Từ Nam Phương không thể phản bác Hạ Giáng Tư, đành nói: “Thiếu gia đưa tôi tới đây để nói những điều này sao?”.

Hạ Giáng Tư khi khi cười: “Chẳng phải anh Trùng đang ghi hình chương trình sao? Chúng ta chỉ có thể chờ thôi”.

Từ Nam Phương không thêm đề ý tới cậu ta nữa. Trên màn hình lớn đổi từ bức ảnh này sang bức ảnh khác, vô cùng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của fan hâm mộ. Cho đến khi một nức ảnh xuất hiện trên màn hình, Thượng Quân Trùng mới mỉm cười.

“Oa, thật nhiều nhạc cụ! Tất cả chúng đều là bảo bối của anh đúng không?”

“Đúng, đều là bảo bối của tôi!”, vẻ mặt rạng rỡ của Thượng Quân Trùng làm lay động tất cả mọi người.

“Căn phòng này bình thường chắc đều được trang bị rất nhiều ổ khóa đúng không?”, người dẫn chương trình cười, “Chắc chắn anh không cho người khác tùy tiện vào?”.

Nụ cười của Thượng Quân Trùng càng thêm tươi: “Không khóa, nhưng đúng là tôi không cho phép bất cứ ai vào phòng làm việc của tôi!”, nói đến đây, anh chợt ngừng lại. Bên dưới, Từ Nam Phương cũng đột ngột dừng người.

Gian phòng đó anh không cho người khác vào? Nhưng cô đã vào?

Một nỗi xúc động nhất thời trào dâng trong lòng Từ Nam Phương.

Thượng Quân Trùng lại tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Ngoại trừ lúc ngủ, còn lại phần lớn thời gian tôi đều ở trong phòng này làm việc. Tôi thích một mình nghe nhạc, một mình ở bên cạnh những bảo bối này”.

“Tất cả nhạc cụ này anh đều biết sử dụng sao? Thật cũ? Chẳng trách người ta nói anh là thiên tài âm nhạc... Ở kia, cái này là nhạc cụ gì vậy? Nhìn có vẻ khá cổ.”

“Đây là cái huyền”, Thượng Quân Trùng nhìn về phía chiếc huyền, tâm trạng vui vẻ của anh chợt vụt tắt.

“Huyền? Đây có phải là nhạc cụ anh thích nhất không? Tôi thấy nó giống như một đồ cổ lâu năm?”, người dẫn chương trình nói.

Bờ mi Thượng Quân Trùng khẽ lay động, anh nở một nụ cười gượng gạo: “Không phải!”, anh cứng nhắc nói, “Đây là thứ tôi ghét nhất”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thực ra có quan tâm

Câu trả lời của Thượng Quân Trùng khiến người dẫn chương trình ghen hờn một lúc, thậm chí dàn nhạc cũng không biết phải chơi bản nhạc nào cho hợp.

Người dẫn chương trình đỏ mặt hời hợt, “ông hoàng nhỏ” này quả nhiên khó chiều. Anh ta cười chữa: “Chắc Danny sợ chúng ta cướp mất bảo bối của cậu ấy nên mới cố tình nói như vậy”.

Nhưng chỉ có Từ Nam Phương khi nghe Thượng Quân Trùng nói mới biết lý do câu trả lời đó. Rõ ràng muốn thoát lên rằng anh ta thật mực cười, thế nhưng trong lòng có chút buồn bực.

Từ Nam Phương cảm thấy bồn chồn, ngồi một chỗ không yên, Hạ Giáng Tư thì cứ chỉ trỏ trỏ ông anh họ của mình, nói anh đóng kịch thế nọ thế kia. Từ Nam Phương quay sang nói với cậu ta: “Thiếu gia, tôi đi ra ngoài một lát”.

“Ra ngoài? Làm gì?”, Hạ Giáng Tư kinh ngạc.

“Ở đây quá tẻ nhạt”, Từ Nam Phương bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài theo lối cửa sách.

Lúc cô đứng dậy khỏi ghế đã thu hút sự chú ý của Thượng Quân Trùng. Trường quay này không quá rộng, chỉ là một phòng thu có sức chứa chừng một hai trăm khán giả, thế nên trong lúc mọi người đều ngồi, Từ Nam Phương đứng dậy quả thực rất dễ nhận ra.

Thượng Quân Trùng mặt biến sắc, ánh mắt dõi theo nhất cử nhất động của Từ Nam Phương.

Hạ Giáng Tư cũng đứng dậy theo, cậu ta vui vẻ vỗ tay với Thượng Quân Trùng, ý bảo hai người họ ra ngoài đợi anh.

Vừa bị Hạ Giáng Tư khùng bỏ điện thoại, bây giờ lại thấy cậu ta đưa Từ Nam Phương tới tận đây tìm mình, thiếu chút nữa thì Thượng Quân Trùng không kiềm được nhắc cả cái ghế lên ném vào đầu cậu ta. Lúc này, người tuy còn ngồi trên sân khấu, nhưng tâm trạng anh đã rối tinh rối mù.

Người dẫn chương trình gọi hai lần, không thấy Thượng Quân Trùng trả lời, trường quay có phần hỗn loạn, anh ta đành phải gượng nói tạm dừng vài phút để mọi người nghỉ ngơi và Thượng Quân Trùng vào phía trong chỉnh sửa trang phục. Giải thích xong, ánh đèn lại một lần nữa tối sầm, anh ta nặng nề thở dài một hơi, phỏng vấn ngôi sao lớn quả nhiên mệt gấp mấy lần phỏng vấn người bình thường.

Từ Nam Phương một mình ra khỏi trường quay, bên ngoài người đi tới đi lui, cả tầng đều được lắp điều hòa ở giữa, cô cảm thấy khó chịu trong người. Cô nhìn vào tấm kính màu lam, thấy bóng mình phản chiếu trong đó, cô bỗng nhiên kinh ngạc tự hỏi, đó là mình sao? Là Từ Nam Phương sao?

Sắc mặt vốn ửng đỏ vì không khí ngột ngạt trong trường quay lúc này đột nhiên trắng bệch, Từ Nam Phương đưa tay lên day trán và hai bên thái dương. Cô vừa cúi đầu vừa đi, vô tình va vào người khác.

“Là cô sao? Sao cô lại ở đây?”

Từ Nam Phương còn chưa kịp nói câu xin lỗi thì đã nghe thấy giọng nói đầy kinh ngạc của đối phương. Cô ngẩng đầu lên, nhận ra Jim.

Cô không mấy thiện cảm với anh chàng Jim này, lúc đầu anh ta cũng khẳng khái không tán thành việc giữ cô bên cạnh Thượng Quân Trùng. Bây giờ vô tình gặp lại nhau ở đây, chắc hẳn anh ta cũng cảm thấy há hê? Đang định đi lướt qua thì Từ Nam Phương bị Jim gọi lại.

“Cô đến tìm Danny à?”, Jim tươi cười, có phần khiên cưỡng nhưng không hề có ác ý.

Từ Nam Phương không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ lạnh lùng nói: “Nếu không có việc gì thì tôi xin phép đi trước”.

“Hey, chờ đã!” Im cuống quýt, thấy Từ Nam Phương dừng bước, anh ta mới bình tĩnh trở lại: “Cô như vậy khiến tôi chẳng biết nên bắt đầu từ đâu...”. Jim liếc nhìn Từ Nam Phương, cảm nhận được sự thiếu kiên nhẫn trong mắt cô, anh ta lại vội vàng nói: “Tôi nói thẳng nhé, từ sau hôm đó, cũng phải đến gần chục ngày rồi Danny không thèm để ý tới tôi. Tôi nói chuyện với cậu ta chẳng khác nào nói chuyện với không khí...”.

Từ Nam Phương đương nhiên biết lý do vì sao Thượng Quân Trùng lại thờ ơ với Jim, đơn giản là vì Jim đã làm tan vỡ giấc mộng của anh. Lúc này Thượng Quân Trùng còn tiếp tục ca hát đã là một chuyện cực kỳ may mắn rồi.

“Qua một thời gian nữa sẽ ổn thôi, đến lúc đó, anh ấy nhất định sẽ hiểu ra anh muốn tốt cho anh ấy.” Từ Nam Phương không biết những lời này có thể an ủi Jim hay không, đầu sao cô cần bản cũng không đủ sức mà lo cho người khác.

Jim lắc đầu: “Qua một thời gian nữa? Chẳng biết đến bao giờ! Cô không biết đâu, sau hôm đó, Danny bỏ bê công việc mấy ngày trời, người hâm mộ gửi hoa gửi quà đến hỏi thăm mới có thể giúp cậu ta lấy lại dũng khí tiếp tục đi hát. Nhưng cậu ta chẳng thèm ngó ngang tới tôi nữa...”. Jim bắt đầu nói.

Từ Nam Phương nghe vậy, nghĩ tới sự suy sụp của Thượng Quân Trùng chợt cảm thấy trống rỗng. Nhưng cô không tin Jim tìm mình chỉ để nói những lời này, cô thúc giục anh ta.

Jim nhếch miệng cười: “Là thế này, tôi biết quan hệ giữa cô và Danny khá đặc biệt, lúc nào gặp cậu ấy, cô nói tốt giúp tôi vài câu được không?”. Thấy Từ Nam Phương vẫn lạnh lùng nhìn mình, Jim tiếp tục kể lể, “Là mẹ của Danny dặn dò riêng với tôi, nếu sau này cậu ta không để tôi tiếp tục làm người quản lý nữa thì tôi...”.

Từ Nam Phương bấy giờ mới biết hóa ra chàng Jim đến từ Ý này không phải người của nhị lão gia mà là người của mẹ Danny. Xem ra, mẹ của Danny quả thực không giống với người nhà họ Hạ, bà không những ủng hộ Thượng Quân Trùng ca hát mà còn giúp anh dọn đường sạch sẽ để đi, tình mẫu tử quả nhiên không phải thứ tình cảm bình thường.

“Cô khuyên nhủ Danny giúp tôi, tôi biết cô nhất định có cách.” Jim chần chú nhìn Từ Nam Phương, trong ánh mắt anh ta, Từ Nam Phương là một người phụ nữ lắm mưu nhiều kế, “Tôi sẽ nói tốt cho cô trước mặt mẹ Danny”.

Từ Nam Phương chau mày, anh ta rõ ràng đang làm ngã giá với mình, Từ Nam Phương cười nhạt: “Chỉ sợ tôi càng nói tốt cho anh thì Thượng Quân Trùng càng ghét anh mà thôi”.

Jim sững người, không hiểu những lời cô nói có nghĩa gì. Trong lúc anh ta còn đang mông lung thì lại nghe thấy cô bật cười: “Nhưng mà tôi biết một người thích hợp, nếu anh nhờ anh ta đi nói đỡ cho mình, chắc chắn sẽ thành công”.

“Ai? Ai cơ?”, ánh mắt Jim chợt sáng lên nhìn về phía Từ Nam Phương, bấy giờ mới phát hiện nụ cười của cô không phải dành cho mình. điễn đàn • quý đ • ôn. Từ Nam Phương đang nhìn ra đằng sau Jim, anh ta quay đầu lại, trông thấy một người đàn ông mặc comple đang đi về phía bên này.

Anh ta phong độ nhanh nhẹn, dù không mặc đồ hiệu, không đi giày bóng loáng, nhưng toàn thân toát lên một vẻ uy nghi khiến người khác nhìn vào phải kính sợ. Vẻ mặt đứng đắn không để lộ bất cứ một điểm xấu gì để người khác có thể bắt bẻ được, thế nhưng khuôn mặt theo đúng chuẩn mực đó lại khiến người ta có một cảm giác không dám tiến gần, như có một luồng khí lạnh đâm thủng tim gan người khác.

Từ Nam Phương nhìn chằm chằm vào người đàn ông nọ, thầm nghĩ, sợ rằng đây mới là bộ mặt thật của anh ta.

Người tới chính là Diệp Phi Vũ. Lần này anh ta không mặc quần áo thể thao mà thay bằng một bộ đồ nghiêm trang, đó không còn là vẻ mặt cổ tở ra hào nhả, dễ gần. Khi anh ta không cười, trông chẳng khác nào hung thần, có điều, anh ta lại là một hung thần đẹp trai.

Jim đã nhận ra Diệp Phi Vũ: “Ồ, chẳng phải anh Diệp Phi Vũ đấy ư? Trùng hợp quá, sao anh lại ở đây?”.

Từ Nam Phương thần nhiên nói: “Sợ rằng không phải chỉ là trùng hợp, đúng không anh Diệp?”.

Diệp Phi Vũ không hề để ý tới lời châm chọc của Từ Nam Phương, anh ta vươn tay ra, nói với Jim: “Quân Trùng gọi tôi tới giúp cậu ấy chút việc”.

“À, vậy sao? Anh Diệp chạy tới đây thế này, còn công việc ở công ty thì sao?”, Jim khẽ nhướn mày, trong lòng có phần không thoải mái. Thượng Quân Trùng có việc gì gấp mà phải gọi Diệp Phi Vũ tới giúp trong khi đã gạt mình sang một bên?

Diệp Phi Vũ trả lời: “Tôi đã thu xếp xong công việc ở công ty rồi, lần này đến giúp Quân Trùng một thời gian, công ty bây giờ đã đi vào quỹ đạo ổn định, cũng không quá bận rộn”. Nói xong, anh ta lại chia tay ra với Jim. “Sau này đi theo anh làm việc, mong nhận được sự giúp đỡ của anh”.

Dù chủ động làm thân nhưng Diệp Phi Vũ cũng không khiến Jim có cảm tình. Sắc mặt Jim lúc này rất xấu, Thượng Quân Trùng tìm người khác tới giúp việc là có ý gì? Một mình anh ta làm trợ lý không đủ sao, bây giờ Diệp Phi Vũ tới chính là để tranh bát cơm với mình? Không, chẳng lẽ Thượng Quân Trùng có ý muốn dđeer Diệp Phi Vũ thay thế mình?

Jim nhíu mày, bắt đầu coi Diệp Phi Vũ như kẻ địch: “Danny muốn anh giúp cái gì? Cậu ấy sắp đi thành phố T lưu diễn rồi, anh cũng đi theo ư?”.

Diệp Phi Vũ gật đầu: “Đúng thế, hoạt động biểu diễn từ thiện lần này ở thành phố T, tôi sẽ đi cùng Quân Trùng”.

Thành phố T? Từ Nam Phương giật mình, Thượng Quân Trùng cũng sắp đến thành phố T, thật sự chỉ vì buổi biểu diễn thôi? Vậy còn Diệp Phi Vũ? Cô nhìn thẳng vào mắt Diệp Phi Vũ, dường như muốn xuyên thấu xem tâm gan anh ta đang che giấu điều gì, có lẽ trong đó là một con báo đang rình rập chờ mồi!

Diệp Phi Vũ cũng nhìn Từ Nam Phương: “Cô Từ, đã lâu không gặp!”.

Thật hay cho một câu “đã lâu không gặp”! Từ Nam Phương cười giễu: “Xem ra anh Diệp có cảm giác về thời gian khác hẳn người thường!”. Cô không nhìn anh ta nữa mà quay sang nói với Jim, “Anh thấy rồi đấy, tôi nói không sai phải không? Lời nói của anh Diệp tuyệt đối hữu ích hơn bất cứ người nào! Đương nhiên, then chốt là...”, cô liếc nhìn Diệp Phi Vũ, “Suy nghĩ của anh ta đặc biệt hơn người thường rất nhiều”.

Lời nói của Từ Nam Phương có ẩn ý bên trong, ánh mắt quét qua Diệp Phi Vũ, nhưng anh ta không hề nổi giận. Cô còn định nói tiếp thì lúc này Hạ Giáng Tư đã chạy đến tìm được cô, không muốn để lộ sơ hở gì nên cô đành để cậu ta kéo mình đi.

Từ khi Diệp Phi Vũ xuất hiện, tâm trạng Từ Nam Phương trở nên cực kỳ xấu. Trước đến nay cô chưa bao giờ nghĩ xem rốt cuộc Diệp Phi Vũ sắm vai gì trong mờ ám oán với nhà họ Hạ, chính xác mà nói phải là, diễm đàn ๓๐๔ quý đ๓๐๔. cô chỉ đơn thuần cho rằng Diệp Phi Vũ không hiểu gì về nhà họ Hạ, cũng không liên quan gì đến cái gia tộc thâm căn cố đế, phức tạp này. Nhưng lúc này cô đã biết, hóa ra mình đã đánh giá thấp Diệp Phi Vũ.

Chưa đợi Từ Nam Phương dẹp cơn phẫn nộ trong lòng, Hạ Giáng Tư đã đưa cô vào một căn phòng. Cô bỗng chốc cảm thấy buồn bực, trong phòng vang lên tiếng nhạc du dương. Từ Nam Phương bình ổn lại tâm trạng: “Làm gì thế?”.

“Ồ, tôi đưa chị tới giải thích rõ mọi chuyện với anh Trùng!”; Hạ Giáng Tư cũng cảm thấy kỳ lạ, cậu ta đi theo Từ Nam Phương ra khỏi nơi ghi hình, nhưng nháy mắt đã không thấy cô đâu. Lúc quay vào đã thấy người dẫn chương trình thông báo tạm dừng, Hạ Giáng Tư bèn chạy đi thăm dò xem phòng hóa trang ở đâu, sau đó lại tìm Từ Nam Phương đang trốn một góc nói chuyện với mấy người bạn của Thượng Quân Trùng.

“Chỉ nhờ bọn họ nói giúp cũng vô dụng thôi, tốt nhất chúng ta ra mặt giải thích rõ ràng.”

Hạ Giáng Tư có nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện giữa Jim và Từ Nam Phương, nhưng lại hiểu thành Từ Nam Phương đang năn nỉ người khác nói giúp mình trước mặt Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương thực lòng không muốn giải thích điều gì với Thượng Quân Trùng, nhưng chưa kịp giẫy dụa thì Hạ Giáng Tư đã dàn xếp xong xuôi với nhân viên bảo vệ, sau đó mở toang cửa phòng hóa trang ra.

Truyện được type lại bởi Cẩm Băng Đơn - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hai nhân viên đang trang điểm giúp Thượng Quân Trùng, thấy cửa bị mở ra, vô tình lướt mắt qua hỏi: “Hai người là...?”.

Thượng Quân Trùng trông thấy Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương qua tấm gương, hai hàng lông mày khó khăn lắm mới giãn ra lại nhíu chặt vò. Rõ ràng anh đã bị Hạ Giáng Tư làm phiền đến phát bực, anh cố tình không nghe điện thoại của cậu ta, nhưng thật không ngờ cậu ta lại ngoan cố tìm tới tận đây, khiến anh muốn tránh cũng không được.

Hai nhân viên hóa trang dừng tay, liếc mắt nhìn nhau rồi biết ý ra ngoài.

Thượng Quân Trùng ngửa người về sau, không buồn nhìn Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương: “Muốn nói gì nữa? Nếu vẫn là mấy câu đó thì tôi khuyên cậu cứ từ từ đi”.

Hạ Giáng Tư cũng không tức giận: “Thôi nào, đừng có giận đối với em! Hôm qua em chỉ đùa anh thôi. Ha ha...”.

“Đùa tôi?”, giọng điệu của Thượng Quân Trùng trở nên khó nghe, nhưng thực lòng anh cũng hiểu được phần nào tính tình cậu em họ này, “Đùa cái gì?”. Anh hoàn toàn không biết Hạ Giáng Tư có ý gì.

“Ồ, ha ha, thực ra em và chị Nam Phương chẳng có chuyện gì cả! Em chỉ trêu tức anh thôi, ai biết được là anh không biết đùa!”. Hạ Giáng Tư vừa nói vừa cố tình liếc nhìn Từ Nam Phương đầy ẩn ý, rồi lại tươi cười với Thượng Quân Trùng, “Thế nên bây giờ anh không cần phải giận em nữa đâu!”.

Thượng Quân Trùng còn tưởng Hạ Giáng Tư sẽ nói ra điều gì hay ho, không ngờ nghe hồi lâu vẫn nói cậu ta giải thích giữa mình và Từ Nam Phương là thế này thế kia, cơn giận trong lòng lập tức tăng vọt, đôi mắt đẹp biến thành hai khối cầu lửa bùng lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thiêu cháy Hạ Giáng Tư.

Thấy bộ dạng này của Thượng Quân Trùng, Hạ Giáng Tư mờ mịt nói: “Này, anh làm sao thế hả? Nhìn như nhìn kẻ thù không bằng! Chẳng phải em nói rồi sao...”.

Hạ Giáng Tư chưa nói dứt lời đã bị Từ Nam Phương đẩy nhẹ một cái. Trước khi Thượng Quân Trùng lên tiếng, Từ Nam Phương hạ giọng năn nỉ: “Thiếu gia ra ngoài kia trước được không?”.

Hạ Giáng Tư liếc nhìn ánh mắt khẩn cầu của Từ Nam Phương, rốt cuộc hiểu ra mình ở đây chỉ thêm vướng chân vướng tay. Cậu ta tủm tỉm cười, gật đầu ra chiều hiểu rõ, sau đó phất tay với Thượng Quân Trùng: “Hai người từ từ nói chuyện nhé, dù gì anh Trùng cũng là ngôi sao lớn, để bọn họ chờ thêm một chút cũng không sao”. Cậu ta lại nói với Từ Nam Phương: “Tôi ra xe chờ chị, nếu tạm thời chị không về được thì bảo anh Trùng gọi điện cho tôi, tôi lập tức lái xe đi”.

Hạ Giáng Tư vừa đi, cửa còn chưa kịp đóng thì Thượng Quân Trùng đã nặng nề đẩy mạnh cái bàn trước mặt, chân bàn ma sát với mặt đất phát ra tiếng ken két nhứt óc, mép bàn va vào tấm gương lớn khiến tấm gương lắc lư một chút, lọ hoa trên bàn không đứng vững xiêu xiêu vẹo vẹo.

Thượng Quân Trùng thở hắt ra một hơi, Từ Nam Phương đứng bên cạnh không lên tiếng, nhất quyết đợi đến khi anh bình tĩnh trở lại.

“Cô muốn nói gì với tôi? Giữa tôi và cô không có bất cứ chuyện gì cần nói cả!” Thanh âm của Thượng Quân Trùng vang lên giữa căn phòng trống trải, tiếng vọng lại càng tăng thêm phần lạnh lẽo, “Chính xác mà nói, từ trước tới giờ tôi đều không muốn trông thấy hạng phụ nữ như cô”.

Anh nói không chút nề nang, nhưng Từ Nam Phương cũng không có phản ứng.

Thấy cô vẫn bình thản, Thượng Quân Trùng không nhịn được rít lên: “Cô có biết hổ thẹn hay không hả? Cô làm vậy không thấy mất mặt sao?”.

Ánh mắt sắc như lưỡi dao cứa thẳng vào trái tim Từ Nam Phương. Cô biết anh đang ám chỉ điều gì, anh đã hoàn toàn quy chụp sự hiểu lầm của Hạ Giáng Tư lên đầu cô.

Cô bình thản đối diện với ánh mắt của Thượng Quân Trùng. Dù lời nói của anh khiến cô đau lòng mà không rõ vì sao, nhưng khí thế của cô vẫn không bị đẩy lùi: “Tôi không làm chuyện gì đáng xấu hổ thì sao phải cảm thấy mất mặt?”.

“À, đúng rồi! Trong mắt cô, những chuyện đó đâu có gì đáng xấu hổ!”, Thượng Quân Trùng cười nhạt, “Xem ra tôi đã nghĩ quá tốt về cô rồi. Loại phụ nữ như cô, vì tiền mà vờ ngây thơ, vờ đáng thương, ngay cả chuyện bán thân bán thiêu đó cũng dám làm thì còn chuyện gì không làm được cơ chứ! Ngay cả nói chuyện với cô tôi cũng cảm thấy buồn nôn!”.

Lời nói của Thượng Quân Trùng có phần quá đáng, Từ Nam Phương nghe xong, chợt cảm thấy nóng ran, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Cô có nỗi khổ tâm của mình, có nguyện vọng của mình, cô cũng muốn tâm sự với người khác lắm chứ, nhưng không có chỗ để thổ lộ, đặc biệt là trước mặt người đàn ông này.

Từ Nam Phương gắng nhẫn nhịn, kìm hãm nỗi phần uất của mình, lạnh lùng nói: “Tôi làm gì cũng không liên quan tới anh cả! Tôi đã từng nói, tôi không nợ gì anh cả, cũng không có ý lợi dụng anh một lần nữa! Thế nên, nếu anh Thượng cảm thấy tôi chướng mắt thì có thể lờ tôi đi, còn nếu nah tiếp tục phần nợ với tôi như vậy thì chỉ tạo cơ hội cho kẻ khác lợi dụng mà thôi”. Từ Nam Phương không chắc những điều mình nói có thể nhắc nhở Thượng Quân Trùng hay không.

“Không có ý định lợi dụng? Tạo cơ hội cho kẻ khác lợi dụng?”, Thượng Quân Trùng cười, “Tôi thấy không đúng đâu! Ngay từ đầu cô đã biết mối quan hệ giữa tôi và Hạ Giáng Tư, bây giờ không lừa được tôi nên cô mới đi lừa Giáng Tư! Khiến nó thông cảm với cô! Cô cho rằng làm vậy sẽ có người tin cô sao? Có câu: ‘ Bao biện không dấu được sự thật’. Cho dù tôi không nói thì sau này người khác cũng sẽ nhìn rõ bộ mặt thật sự của cô! Sẽ không ai tin mấy lời xảo trá của cô đâu! Những điều cô bịa đặt về mối quan hệ giữa tôi và cô rồi sẽ chỉ khiến người khác cảm thấy nực cười mà thôi”.

“Câu đó là: Thức khuya mới biết đêm dài, ở lâu mới biết lòng người.” Từ Nam Phương bỏ sun giúp Thượng Quân Trùng vốn tiếng Trung có phần không tốt, cô khẽ cười, “Ồ lâu, anh cũng sẽ dần dần biết được rất nhiều chuyện! Còn nữa, tôi không hề bịa đặt bất cứ điều gì, có lẽ anh Thượng nên ngẫm lại phản ứng của mình một chút. Tục ngữ đã dạy, một cây làm chẳng nên non, chưa biết ai mới là người gây ra hiểu lầm đâu”.

“Cô có ý gì?”, Thượng Quân Trùng bắt đầu nổi giận, “Cái gì mà một cây làm chẳng nên non? Cô làm ra loại chuyện ghê tởm như thế mà còn muốn đổ trách nhiệm lên đầu tôi?”. Thượng Quân Trùng quả thực đã bị chọc giận đến phát điên, “Thôi đi! Hôm nay cô tới đây là để nói những lời này với tôi hả? Nói xong chưa? Xong rồi thì mau biến đi! Cút khỏi đây! Khi mở mắt ra, tôi không muốn còn phải trông thấy cô nữa!”, nói xong, anh nhắm nghiền mắt lại.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ anh lại kích động đến mức ấy, cô cũng không hiểu mình đã làm gì khiến anh phản ứng mạnh như vậy. Cô quyết định bình ôn lại tâm trạng, nói: “Anh Thượng không muốn trông thấy tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng tránh xa nah, nhưng nếu sau này chúng ta không thể tránh mặt nhau, vậy mong anh Thượng coi tôi như người xa lạ”.

Mục đích của cô là nhà họ Hạ, cô không muốn tiếp tục dính dáng tới Thượng Quân Trùng, sau này vào nhà họ Hạ rồi, tốt nhất coi anh như người xa lạ là được.

Nghe Từ Nam Phương nói những lời vô tình như vậy, thần sắc Thượng Quân Trùng chợt đông cứng lại, anh mở mắt nhìn cô chăm chăm, hơi thở hỗn hân: “Được lắm! Người xa lạ! Coi cô là người xa lạ!”, anh lặp đi lặp lại câu này, giọng điệu không che giấu được sự kích động, “Cô thật sự cần tiền đến vậy sao? Tiền quan trọng với cô đến vậy sao?”.

Sự lạnh lùng của Từ Nam Phương khiến Thượng Quân Trùng không nhịn được nó ra nghi hoặc trong lòng. Từ Nam Phương hoàn toàn nhận ra sự quan tâm của anh dành cho mình, cô có thể đoán được, anh nổi giận như vậy chẳng qua là vì anh quan tâm cô, bởi lẽ, hai người đã từng trải qua một lần hoạn nạn.

Từ Nam Phương gượng gạo cười: “Vấn đề không phải tiền, vấn đề của tôi sợ rằng bây giờ tiền cũng không giải quyết được. Mỗi người đều có sứ mệnh riêng của mình, có mục đích riêng của mình. Không phải ai cũng thiếu quyết tâm như tôi! Anh cũng nên cảnh giác một chút!”.

“Cảnh giác? Thật nực cười, người phụ nữ gảo hoạt nhất tôi từng gặp, lại nói với tôi rằng tôi cần phải cảnh giác cơ đấy!”. Thượng Quân Trùng cười nhạt, cũng giống như Từ Nam Phương, anh không thể tìm được một thái độ nào thích hợp để đối xử với cô.

Từ Nam Phương nhìn anh, một người đơn thuần như anh hoàn toàn không biết đang có bao nhiêu người tính toán lừa gạt bẫy mình.

“Ngay cả một người chẳng có liên quan gì tới anh là tôi đây cũng suýt nữa đã lợi dụng được anh, anh nên cẩn trọng với mỗi người ở bên cạnh mình! Xem bọn họ thực lòng tốt với anh, hay đang ôm âm mưu quỷ quyết gì? Anh không quan sát tỉ mỉ thì làm sao nhận ra được? Không chừng cuối cùng anh chỉ còn hai bàn tay trắng, thân bại danh liệt mà không rõ nguyên do”.

“Có phải cô nhìn ai cũng thấy người đó trong đầu che giấu mục đích hay không?”, Thượng Quân Trùng tựa hồ không mấy cảm kích với ý tốt của cô. Đối với anh, người lừa dối mình là Từ Nam Phương và im, nhưng người lợi dụng mình chỉ có một mình Từ Nam Phương.

“Tôi nghĩ, tôi chỉ cần đề phòng cô một mình là đủ rồi!”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nổi kinh hoàng ở thang máy

Đối với sự khẳng định chắc nịch của Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương cũng không muốn nhiều lời khuyên can nữa. Đúng lúc này có người gõ cửa, Thượng Quân Trùng lạnh lùng nhìn cô, thấp giọng nói: “Tôi khuyên cô tốt nhất nên tự mình rời khỏi nhà họ Hạ! Đừng đợi đến khi tôi vạch trần cô!”.

Từ Nam Phương ngây người, bỗng nhiên cảm thấy Thượng Quân Trùng có chút buồn cười. Anh chỉ khuyên cô mau chóng rời khỏi nhà họ Hạ, chứ thực chất không hề đề ý tới hiểu lầm giữa cô và Hạ Giáng Tư, vừa nãy nghe Hạ Giáng Tư giải thích, anh còn cực kỳ phản cảm, vậy mà sau khi trút giận với cô, dường như anh quên bống ngay việc này. Chẳng lẽ, nguyên nhân thật sự khiến anh tức giận cũng không phải chuyện này?

Từ Nam Phương mỉm cười, trong khi cô còn đang phỏng đoán suy nghĩ của Thượng Quân Trùng thì tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên, Thượng Quân Trùng lên tiếng: “Vào đi!”.

Cửa bị đẩy ra: “Quân Trùng, bọn họ gọi cậu ra ghi hình...”. Diệp Phi Vũ vừa đi vừa nói, trông thấy Từ Nam Phương, anh tỏ ra ngạc nhiên, làm như không có chuyện bất gặp cô khi nãy ở bên ngoài: “Cô Từ sao cũng ở đây?”.

Từ Nam Phương nhất thời trở nên cảnh giác. Vừa rồi cô vòng vo cả ngày trời với Thượng Quân Trùng, mục đích là muốn nhắc nhở anh đề phòng tên Diệp Phi Vũ này, tiếc là anh không cho cô cơ hội để nói ra. Nếu không phải Diệp Phi Vũ “đúng lúc” gõ cửa thì e rằng cô đã nói trắng ra rồi.

Cô lạnh lùng cười với anh ta: “Chẳng phải chúng ta vừa gặp nhau ngoài cửa sao? Anh Diệp đúng là chóng quên!”.

Diệp Phi Vũ giả vờ ngẫu nhiên gặp, nhưng lại bị Từ Nam Phương vạch trần, cô cố ý để Thượng Quân Trùng nhìn ra bộ mặt thật của người bạn thân này, anh ta lại càng không phải là một gã ngốc.

Đáng tiếc, Thượng Quân Trùng dường như không nhận ra điều gì kỳ lạ, anh quay mặt vào tấm gương chỉnh lại trang phục, sau đó nói với Diệp Phi Vũ: “Đi thôi, tân trợ thủ đại nhân của tôi!”, trên mặt anh lộ ra nụ cười rạng rỡ, rõ ràng anh rất tin tưởng vị “trợ thủ mới” này.

Diệp Phi Vũ ôn hòa mỉm cười với Từ Nam Phương, dường như chẳng để tâm tới hành vi vạch trần vừa rồi của cô.

Từ Nam Phương dụng tâm chẳng thành, không cam lòng mà dứt khoát lên tiếng: “Anh Diệp, chờ chút, tôi có việc nhờ anh!”.

Thượng Quân Trùng đã bước ra khỏi cửa, nhưng nghe thấy vậy lại dừng chân, quay đầu lại hoài nghi nhìn Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương.

Thấy đã thu hút được sự chú ý của Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương hết sức tỏ ra biết ơn với Diệp Phi Vũ, còn nói với vẻ lo lắng: “Tôi sắp phải rời khỏi Bắc Kinh, hành lý của tôi còn để ở chỗ anh, đã phiền anh nhiều rồi, không biết bây giờ có tiện cho tôi về đó lấy đồ không? Anh Diệp có về nhà bây giờ không?”.

Đôi mắt sáng như trăng rằm của cô nhìn chằm chằm Diệp Phi Vũ, trong lòng thầm nghĩ, Thượng Quân Trùng nghe được những lời này nhất định sẽ rất kinh ngạc! Anh sẽ không ngờ được giữa mình và Diệp Phi Vũ lại có qua lại như vậy, chắc chắn anh sẽ thêm cảnh giác và chán ghét Diệp Phi Vũ.

Đáng tiếc, Từ Nam Phương đã đoán sai. Thượng Quân Trùng nghe xong, vẻ mặt không hề thay đổi, tựa như tất cả đều không đáng để anh bận tâm, hoặc giả, mọi thứ anh đều đã biết rõ.

Thượng Quân Trùng vỗ vai Diệp Phi Vũ: “Cậu đi làm việc của cậu đi, tớ ghi hình xong sẽ tự về công ty”. Nói xong, anh đi thẳng không quay đầu lại.

Từ Nam Phương kinh ngạc nhìn theo bóng Thượng Quân Trùng, anh dường như cố tình để thời gian trống cho Diệp Phi Vũ đưa cô đi lấy hành lý, như vậy nghĩa là sao?

“Cô chắc chắn rất ngạc nhiên về phản ứng của cậu ấy phải không?” Diệp Phi Vũ nhìn theo bóng dáng Thượng Quân Trùng khuất dần, cửa phòng từ từ đóng lại, trên mặt anh ta thấp thoáng nụ cười tự tin: “Cậu ấy đã biết tôi đang giúp đỡ cô rồi, nói cho đúng thì là thế này, cậu ấy biết chuyện tôi tình cờ gặp cô, thấy cô đáng thương, lại không tìm được người thân, nên khi tôi nói giúp cô tìm khách sạn ở tạm, cậu ấy cũng không hề mắng tôi, còn trả tiền khách

sạn giúp cô. À đúng rồi, tôi nghe nói cậu ấy còn có ý định tìm việc làm cho cô, nhưng mà bây giờ, có lẽ cậu ấy đã biết mình hao tâm tổn sức vô ích rồi”.

Truyện được type lại bởi Cẩm Băng Đơn - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Từ Nam Phương khó tin nhìn Diệp Phi Vũ. Anh ta sớm đã có dự tính, làm việc cũng rất cẩn trọng, ngay cả chuyện cô muốn vạch trần anh ta trước mặt Thượng Quân Trùng cũng nằm trong dự liệu của anh ta. Từ Nam Phương cô lớn lên trong giả dối lừa lọc mà bây giờ lại bị một tên Diệp Phi Vũ gài bẫy.

“Có phải cảm tình của cô với Thượng Quân Trùng lại tăng thêm rồi không?” Diệp Phi Vũ vẫn duy trì nụ cười ôn hòa như trước, nhưng nụ cười ấy chẳng khác nào nắm mồ: “Rõ ràng bị cô lừa nhưng cậu ta vẫn thương xót cô, hoặc là, cậu ta thật sự có tình cảm với cô, thế nên dù có bị lừa cũng vẫn cam lòng”.

“Anh muốn làm gì?, nghe Diệp Phi Vũ nói, Từ Nam Phương đột nhiên cảm thấy người đàn ông này vô cùng đáng sợ. Anh ta nói năng cực kỳ nhẹ nhàng nhưng mỗi câu lời đều giống như lưỡi kiếm sắc bén dễ dàng đâm thủng trái tim người khác.

“Cậu này phải để tôi hỏi cô mới đúng”, Diệp Phi Vũ thân nhiên nhìn Từ Nam Phương, hai mắt kẻ sát vào mặt cô, “Tôi và cô ngồi cùng một thuyền, nhưng vừa rồi trước mặt Thượng Quân Trùng cô lại nói những lời kia, cô muốn làm gì? Muốn phá hỏng liên minh giữa hai chúng ta sao? Hay là cô muốn trở mặt? Cô có mục đích là “ngôi sao lấp lánh”, tôi cũng có dự định của tôi, chúng ta bắt tay theo nhu cầu, cùng hợp tác. Nhưng cô đột nhiên nói nhiều thứ với Thượng Quân Trùng như vậy, muốn ăn cháo đá bát ư?”.

“Tôi ăn cháo đã bát?”, Từ Nam Phương cười nhạt, dứt khoát nói rõ mọi chuyện, “À, là tôi ăn cháo đã bát, hay là anh vốn dĩ có chuyện lấp liếm? Anh làm bộ khó xử trước mặt tôi nhưng thực chất, mục đích của anh chính là muốn tôi vào được nhà họ Hạ! Vậy mà anh còn cố tình để tôi tự tìm tới anh giúp đỡ, muốn tôi nợ anh một cái ân tình. Anh cố tình nói với tam phu nhân rằng tôi và Thượng Quân Trùng có dây dưa với nhau, khiến cho bà ta giữ tôi lại bên cạnh, còn lợi dụng tôi để gây bất hòa giữa Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng. Anh và tam phu nhân chỉ việc đứng một bên hưởng lợi. Anh Diệp, anh vốn dĩ không đơn giản chỉ vì cô Ngô kia, ngay từ đầu anh đã biết thân phận thật sự của Thượng Quân Trùng, ngay từ đầu anh đã có ý định lợi dụng tôi, thật nhọc công tôi thành thật với anh, còn anh không hề có lấy một chút thành ý nào. Nếu đã là đồng đảng với tôi, cùng hội cùng thuyền với tôi thì đáng ra anh không nên che giấu tâm tư riêng mới đúng. Nếu tôi có vạch trần anh trước mặt Thượng Quân Trùng cũng đều là vì anh đã bội ước trước”.

Đợi Từ Nam Phương nói xong, Diệp Phi Vũ mới điềm tĩnh đáp: “Đúng, tôi có chuyện che giấu, nhưng cô thật lòng thật dạ với tôi ư? Hơn nữa, chuyện muốn vào nhà họ Hạ là cô tự yêu cầu, tôi không phải người nhà họ Hạ, chính cô đã nói, chỉ cần vào được nhà họ Hạ thì cho dù tôi dùng tù đoạn gì cũng được, không phải sao? Cô là người thông minh, đáng ra nên hiểu được trên đời này cầu xin sự giúp đỡ của người khác thì nhất định phải mang lại cho người đó lợi ích. Bây giờ cô đã vào được nhà họ Hạ, tôi cũng coi như đã giúp cô được như ý nguyện, thế nào gọi là vi phạm?”.

Từ Nam Phương lạnh mặt nhìn Diệp Phi Vũ. Người đàn ông này đến cả nói dối cũng không giống người thường, lạnh lùng đến mức khiến người ta không chỗ nào đào bới được.

“Cô quên rồi à? Lúc cô vào nhà họ Hạ, tôi đã nói với cô, hợp tác vui vẻ! Giữa chúng ta là sự hợp tác, không phải lợi dụng, càng không phải phản bội”.

“Không phải lợi dụng? Không phải phản bội?”, Từ Nam Phương trừng mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, những lời Diệp Phi Vũ nói khiến sống lưng cô đổ mồ hôi lạnh, “Diệp Phi Vũ, anh là kẻ đáng sợ nhất mà tôi từng gặp”. Không đợi ánh mắt dò hỏi của anh ta, cô phóng cái nhìn lạnh như băng về phía anh ta: “Ngay từ đầu anh đã gài bẫy tôi, ngay từ đầu tôi đã là quân cờ của anh”.

Về mặt tươi cười của Diệp Phi Vũ tắt dầnm anh ta lặng im chờ cô nói tiếp.

“Không cần làm bộ vô tội với tôi, lúc đầu ‘ngôi sao lấp lánh’ trị giá một trăm năm mươi triệu, khi đó anh nói với tôi, chỉ có Thượng Quân Trùng mới có nhiều tiền như thế. Chính là từ lúc đó anh đã gài bẫy tôi.” Trong mắt Từ Nam Phương nổi lên một tầng sương lạnh, “Thực ra trên người tôi lúc đó còn có nhiều tiền hơn con số một trăm năm mươi triệu”.

Nói xong câu này, ánh mắt cô chẳng khác nào mắt chim ưng không rời khỏi Diệp Phi Vũ, thậm chí còn có phần giống con báo hản học nhìn vào người thợ săn.

Từ lâu đã nghĩ tới chi tiết này, Từ Nam Phương cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Nếu không phải vừa rồi trông thấy chiếc đồng hồ quả quýt của Hạ Giáng Tư thì có lẽ cô sẽ không bao giờ phát hiện ra điều bất hợp lý.

Chiếc đồng hồ của Hạ Giáng Tư có tuổi thọ còn kém các món đồ của cô những một trăm năm, hơn nữa nó chẳng qua chỉ do một vị giáo sĩ phương Tây mang đến, xét về gia công, tuyệt đối không thể tinh xảo bằng những món đồ trang sức của Từ Nam Phương. Đồ trang sức của cô là do thợ thủ công giỏi nhất thời bấy giờ chế tạo, trong đó có nhiều món đồ ngự ban, so với lúc đó đã có giá trị xa xỉ, huống hồ hiện tại. Chiếc đồng hồ quả quýt của Hạ Giáng Tư đem bán cũng được những bốn triệu tệ, chẳng lẽ tất cả số trang sức của cô lại chỉ được có một hai trăm nghìn tệ?

Người đàn ông định giá những món đồ của Từ Nam Phương chắc chắn đã bị Diệp Phi Vũ mua chuộc, anh ta không muốn để cô tham gia cuộc bán đấu giá ấy. Cho dù cô có bán hết của cải cũng chưa chắc đã được bảy tám triệu, thế nhưng ngay từ đầu cô đã bị Diệp Phi Vũ gài bẫy, chưa biết chừng tam phu nhân xuất hiện tại buổi đấu giá đó cũng là âm mưu của Diệp Phi Vũ.

Tất cả mọi thứ đều là dự liệu của anh ta, đều nằm gọn trong lòng bàn tay anh ta, Thái độ của Thượng Quân Trùng đối với cô, mục đích lấy lại khối thiên thạch, tính toán của tam phu nhân,... căn bản đều là những thứ để Diệp Phi Vũ lợi dụng.

“Nhà họ Hạ, chính là nhà họ Hạ mới là mục đích thật sự của anh!”, Từ Nam Phương thốt lên, trái tim cô hoàn toàn đã bị đóng băng bởi những mưu tính của người đàn ông xảo quyệt này, “Ai cũng nhắm vào nhà họ Hạ, tôi vì khối thiên thạch, tam phu nhân vì vị trí thừa kế, còn anh là một người ngoài cuộc, một người ngồi xem trai cò đấu đá nhau!”. Anh ta cố gắng đáp ứng nhu cầu của tất cả mọi người, chỉ vì muốn vùng nước kia càng thêm đục ngầu, muốn

thấy nhà họ Hạ hỗn loạn, như thể một người ngoài như anh ta mới được hưởng lợi.

Nụ cười của Diệp Phi Vũ lúc này càng thêm nặng nề: “Chỉ có cô mới xứng đáng để hợp tác với tôi! Một khi chúng ta đứng ở trận tuyến đối lập nhau, tôi cũng không dám chắc có thể thắng được cô”.

Từ Nam Phuong cười thầm, những lời này nên để cô nói với Diệp Phi Vũ mới đúng. Tài trí của anh ta, hoàn toàn có thể so bì với những vương công quý tộc, cung tần tanh quyền đoạt vị trong hậu cung của bốn trăm năm về trước. Tiếc rằng, bây giờ khối thiên thạch đã rơi vào tay lão vương gia, cho dù cô có bán hết châu báu của mình đi thì cũng không thể mua lại được.

Thực ra, Từ Nam Phuong hoàn toàn có thể nhẫn nại, đợi thời cơ vạch trần bộ mặt thật của Diệp Phi Vũ, nhưng nghe những lời gian trá của anh ta, cô có phần kiềm chế không được. Dù sao, Diệp Phi Vũ cũng là người đầu tiên tin tưởng mình, người đầu tiên chịu nghe cô tâm sự, dù sao, trong thời điểm cô yếu đuối nhất cũng chỉ có anh ta xuất hiện bên cạnh, bất luận mục đích của anh ta là gì. Quan trọng hơn, anh ta và cô cũng là một loại người, để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, và cũng là loại người mà cô ghét nhất.

“Thế nên, tôi và cô chỉ có thể tiếp tục hợp tác”, Diệp Phi Vũ nắm rõ tử huyệt của Từ Nam Phuong, tiếp tục nói, “Cô đã đoán được mục đích của tôi, vậy thì cô có thể yên tâm được rồi, tôi nhất định sẽ giúp cô lấy được khối thiên thạch!”. Sự kiên định trong mắt anh ta khiến người khác khiếp sợ, tựa như thứ anh ta muốn lấy chính là tính mạng của lão vương gia.

Cô tin những gì Diệp Phi Vũ nói, nếu cô muốn tìm đồng minh, không có ai thích hợp hơn anh ta. Từ Nam Phuong không quan tâm Diệp Phi Vũ có thắng thần với mình hay không, nhưng để một kẻ lòng dạ còn thâm sâu khó lường hơn cả mình, một kẻ mà mình đầu không nổi ở bên cạnh, thì chẳng khác nào một ngọn núi lửa âm ỉ có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Diệp Phi Vũ làm như nhìn thấu nỗi lo lắng của cô, thẳng thắn nói: “Nếu cô hợp tác, diễn kịch cùng tôi, tôi đảm bảo cô nhất định sẽ lấy được khối thiên thạch kia, trừ khi...”, anh ta nhìn cô đầy ẩn ý, “Trừ khi cô không có ý định quay về quê hương nữa”.

“Sao tôi có thể không về được chứ?”, Từ Nam Phuong cười chua chát, mỗi người đều nên trở về với quỹ đạo vốn có của mình, đây là quy luật mà cô biết.

“Chưa chắc”, Diệp Phi Vũ cười, “Hôm nay chẳng phải vì muốn giúp Thượng Quân Trùng mà suýt nữa cô đã vạch trần tôi sao? Tôi thấy cô thật sự đã rung động trước cậu ta rồi. Chưa biết chừng cô ở lại đây, không về nữa”.

Rung động?

Từ này khiến cô hoảng hốt, sao cô có thể rung động với một người đàn ông? Từ lúc trưởng thành tới giờ, cô chưa bao giờ biết cái gì gọi là rung động. Nhưng, dù có thật sự rung động đi chăng nữa, cô vẫn sẽ lựa chọn quay về nơi thuộc về mình.

“Có điều, cô yên tâm, mục tiêu của tôi không phải Thượng Quân Trùng.” Có lẽ sợ Từ Nam Phuong sẽ vì Thượng Quân Trùng mà đổi đầu với mình, Diệp Phi Vũ vội bổ sung. “Tôi và cô như nhau. Chỉ lợi dụng cậu ấy để tiếp cận nhà họ Hạ mà thôi. Dầu sao cậu ấy cũng không có cảm tình với nhà họ Hạ, nếu tôi có xuống tay với nhà họ Hạ thì cũng không hại đến cậu ấy đâu”.

“Anh có ân oán gì với nhà họ Hạ?”, Từ Nam Phuong vừa thốt ra câu này liền hối hận, cô vốn dĩ là một người có chừng mực, biết cái gì nên hỏi và cái gì có thể hỏi ra được đáp án. Ân oán giữa Diệp Phi Vũ và nhà họ Hạ, không phải thứ mà cô có thể dò hỏi ra được. Nhưng cô cũng không rõ vì sao sau khi thời hiện đại này, mình đột nhiên lại lăm lăm như thế, chẳng lẽ là vì tiếp xúc với Thượng Quân Trùng nên nhiễm cái thói suy nghĩ đơn giản ấy của anh?

Truyện được type lại bởi Cẩm Băng Đơn - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Quả nhiên, đúng như dự liệu của cô, Diệp Phi Vũ không hề tiết lộ điều gì, nhưng anh ta lại nói: “Là oán, không phải ân!”. Câu này từ miệng anh ta thốt ra, mỗi từ đều như một mũi thâm thủ. Trong mắt anh ta tựa như có một con sóng dâng trào mãnh liệt, đằng sau sự cuộn trào ấy rốt cuộc là mối thù hận sâu sắc đến mức nào?

Từ lúc bước ra khỏi phòng hóa trang, Từ Nam Phuong và Diệp Phi Vũ lại lần nữa trở thành đồng minh. Chỉ có điều, lúc này hai người họ đã thẳng thắn với nhau hơn, Từ Nam Phuong nói ra những nghi vấn trong lòng mình, thực tế lại khiến họ phải nhìn đối phương với cặp mắt khác xưa.

Bước vào thang máy, Từ Nam Phuong liền suy nghĩ về những điều Diệp Phi Vũ nói. Cô và anh ta nhất định phải ngồi chung thuyền, bởi vì trong hai người, không ai có thể chắc chắn mình có thể lật đổ đối phương, nếu có một ngày họ đứng ở hai đầu chiến tuyến thì kết quả sẽ là một người thắng oanh oanh liệt liệt, còn một người chết cực thảm, đương nhiên, khả năng cực lớn là mục đích của cả hai đều sẽ không đạt được. Cho dù cô có cố gắng hết sức để khiến Diệp Phi Vũ lòi đuôi cáo ra, phá hỏng âm mưu của anh ta, cũng sẽ khiến cho bí mật của mình bị bại lộ.

Tốt nhất là hai người liên thủ với nhau! Từ Nam Phuong cười thầm, muốn lấy được khối thiên thạch, cô cũng chỉ có một con đường duy nhất này mà thôi.

Từ Nam Phuong đang mải mê suy nghĩ thì trước mặt đột nhiên tối sầm lại, cơ thể bị một trận chấn động kịch liệt, suýt nữa thì ngã khụy trong không gian chật hẹp của chiếc thang máy đang không ngừng lắc lư này.

“A”, sự tối tăm khiến Từ Nam Phuong nhìn không được mà la hoảng lên. Mãi tới lúc thang máy ngừng rung chuyển, cô vẫn còn chưa hết hoảng hốt, cô thờ dốt: ‘Xây... ra chuyện gì thế?’.

“Thang máy... thang máy... dừng rồi!”, giọng nói của Diệp Phi Vũ đột nhiên biến đổi, thậm chí còn có chút run rẩy, xem ra tâm trạng anh ta lúc này còn không tốt bằng Từ Nam Phương.

“Dừng? Vì sao dừng?”, Từ Nam Phương vốn không hiểu rõ về nguyên lý hoạt động của thang máy, “Không thể xuống được nữa sao?”.

“Vì sao đèn cũng tắt? Chúng ta ra ngoài như thế nào?: Từ Nam Phương có chút lo lắng, hỏi hai câu. Trong thang máy chỉ một màu đen kịt, giờ tay lên cũng không nhìn thấy năm đầu ngón tay, thậm chí ban đêm không trăng không sao, cũng không đến mức tối như thế này.

Cô có hơi sợ, hơi hoảng hốt. Diệp Phi Vũ không hề lên tiếng trả lời cô, anh ta giống như không nghe thấy cô hỏi. Thế nhưng Từ Nam Phương có thể nghe rõ mồn một tiếng thở hỗn hển của anh ta. Trong không gian chật hẹp này, tiếng thở càng trở nên chói tai.

“Anh mau lên tiếng đi chứ?”, Từ Nam Phương chợt nổi cáu, không hiểu vì sao người đàn ông này lại không nói gì nữa. Cô theo tiếng thở dốc mà đưa tay ra lần mò, vốn dĩ trong này chật hẹp, chỉ cần giờ tay là có thể chạm vào mọi thứ, nhưng lúc này cô chỉ chạm vào được bức tường.

“Này, anh ở đâu thế?”

Dù gan có to đến mấy, cô cũng vẫn không tránh được sợ hãi.

Bỗng nhiên, hai chân bị cái gì đó quăn lầy, Từ Nam Phương kêu lên thất thanh, suýt nữa tim cũng bắn ra ngoài. Cô ra sức giãy giụa, lúc này mới phát hiện tay mình vừa va vào đầu ai đó, còn thứ đang quăn chân cô chính là hai tay của người nọ. Hóa ra Diệp Phi Vũ đang ngồi chồm hổm dưới sàn, bảo sao cô đứng sờ soạng một hồi mà chỉ thấy khoảng không.

“Anh muốn làm gì?”, Từ Nam Phương rung mình, vừa nãy bị Diệp Phi Vũ bất ngờ ôm chặt chân, cô đã sợ chết khiếp, bây giờ mặc cho cô giãy giụa thế nào anh ta cũng không buông, trái tim đang treo lơ lửng của cô vì thế mà sắp vỡ nát.

Diệp Phi Vũ vẫn không trả lời, tiếng thở mỗi lúc một gấp gáp, hai tay ôm chân Từ Nam Phương mỗi lúc một chặt. Đừng nói Từ Nam Phương nhỏ nhắn mềm yếu, ngay cả một gã to béo thô kệch ở đây cũng không thể tách được tay anh ta ra.

“Này...”, Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ một người như Diệp Phi Vũ lại có hành động như thế. Lúc bình tĩnh lại, cô mới nhận ra, Diệp Phi Vũ đang cuộn tròn người trong góc thang máy, toàn thân dựa sát vào tường, tay ôm chặt lấy chân cô, đương nhiên ngoài việc ôm ra, anh ta không hề có bất cứ hành động gây rối nào. Nhưng vì sao cô nói gì, anh ta cũng như không nghe thấy? Hoặc là nghe được nhưng không thể trả lời?

Từ Nam Phương đành ngồi xuống theo, cô khế đẩy đẩy Diệp Phi Vũ. Anh ta lúc này hết như một con chim nhỏ, vừa bị đẩy, hai hàm răng va vào nhau, phát ra những tiếng lập cập khe khẽ, hai tay lập tức ôm lấy vai Từ Nam Phương.

“Anh làm sao thế? Ôm à?”, Từ Nam Phương bị Diệp Phi Vũ kéo, hít thở không thông, muốn đẩy anh ta ra nhưng toàn thân dường như đã bị dính chặt.

“Dừng... tôi, tôi sợ...”

Rốt cuộc Diệp Phi Vũ cũng chịu lên tiếng, nhưng câu nói của anh ta khiến Từ Nam Phương ngây người ra hồi lâu mới có phản ứng: “Anh... sợ bóng tối?”.

Diệp Phi Vũ không trả lời, nhưng cơ thể đang run bần bật và hơi thở hỗn hển đã tố cáo anh ta.

“Anh mà cũng sợ bóng tối á?”, Từ Nam Phương dờ khóc dờ cười. Cô còn tưởng, sẽ không thứ gì có thể dọa được một người như Diệp Phi Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Anh ta sợ bóng tối.

Diệp Phi Vũ không lên tiếng, cơ thể vẫn run rẩy không ngừng. Từ Nam Phương muốn đẩy ra mà vô ích, đành phải ngồi bên cạnh trấn an anh ta, dùng thánh giác và cảm giác để cảm nhận sự tồn tại của người đàn ông bên cạnh mình. Vị “đồng minh” khiến cô không dám khinh thường, khiến cô đôi lúc không phân định rõ được địch ta, lúc này lại như một chàng trai yếu đuối nhu nhược.

Dựa vào kinh nghiệm của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ chắc chắn mắc chứng sợ bóng tối. Có thể lúc nhỏ, bóng tối hắc ám đã để lại một nỗi ám ảnh kinh hoàng nào đó trong ký ức của anh ta, thế nên bây giờ anh ta mới có phản ứng mạnh đến vậy.

“Anh để tôi ra xem làm thế nào mở được cửa?”, Từ Nam Phương lay lay cánh tay Diệp Phi Vũ. Cứ ngồi chờ chết thế này không phải là tính cách của cô, cho dù cô cũng không biết cách mở cửa thang máy.

Nhưng Diệp Phi Vũ vẫn cố sức tóm chặt cánh tay cô: “Dừng... đừng bỏ tôi lại một mình!”.

Giọng nói run rẩy này khiến Từ Nam Phương dừng chân, đây chính là tên ngụy quân tử chỉ biết lợi dụng người khác, chỉ biết bày mưu tính kế hại người khác ư? Câu nói cô vừa nghe thấy vốn dĩ là một lời cầu cứu của đứa trẻ đi lạc, một thằng bé tội nghiệp, bơ vơ. Mặc dù Diệp Phi Vũ có ghê gớm đến mức nào đi chăng nữa thì lúc này anh ta cũng chỉ giống như một đứa trẻ, đã chạm vào lòng thương người của Từ Nam Phương.

Không thấy rõ khuôn mặt Diệp Phi Vũ lúc này, nhưng Từ Nam Phương có thể tưởng tượng được đôi mắt tràn ngập sự sợ hãi của anh ta, đôi mắt ấy vẫn đang nhìn chăm chăm cô như khăn cầu. Lúc này cô mới nhớ ra, chẳng trách khi lái xe ban đêm, Diệp Phi Vũ luôn mở hết đèn xe, còn khi ngồi trên xe người khác, Từ Nam Phương đều không thấy họ có thói quen này. Hóa ra là vì Diệp Phi Vũ sợ bóng tối.

Thế nhưng rốt cuộc khi bé, anh ta đã gặp phải chuyện đáng sợ gì khiến anh ta bị thương tổn nặng nề đến vậy?

“Tôi không đi đâu hết! Tôi chỉ muốn tìm cách ra ngoài thôi.” Lúc này, Từ Nam Phương thật sự không biết nên dùng thái độ gì mà đối xử với Diệp Phi Vũ. “Thôi bỏ đi!”, cô nhận thấy đôi tay Diệp Phi Vũ lạnh băng, “Ngoài kia mọi người không bảo được, chắc chắn sẽ phát hiện ra chúng ta bị kẹt trong này đúng không? Anh đừng sợ, một lát nữa là chúng ta ra ngoài được thôi”. Cô vỗ nhẹ lên lưng Diệp Phi Vũ, nghiêm nhiên trở thành một người đang dỗ dành đứa bé bị lạc.

“Chúng ta sẽ được ra nhanh thôi”, Từ Nam Phương cố gắng giúp Diệp Phi Vũ giảm bớt sự sợ hãi, “Tôi có thể nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt anh, sáng lắm nhé, anh thử nhìn xem có thấy mắt tôi cũng sáng không?”.

“Không... không có... không trông thấy. Cô lừa rồi...” Dù vẫn còn thờ hốt hốt nhưng Diệp Phi Vũ ít nhất cũng đã dùng tới đầu óc để suy nghĩ.

Từ Nam Phương cảm nhận được cơ thể anh ta co rúm lại, nhịp tim đập dồn dập, không biết với tình trạng này, Diệp Phi Vũ có thể chống đỡ được tới khi có người đến cứu họ ra không. Từ Nam Phương không nghĩ ra được biện pháp, đành phải tiếp tục thoát ra khỏi sự chú ý của anh ta.

“Tôi không lừa anh, anh nhìn lại đi, nhất định sẽ thấy.”

“Áy này, anh đừng kích động... Hay là tôi kể chuyện cười cho anh nghe nhé!”

Từ Nam Phương có phần sốt sắng, cũng không hiểu dây thần kinh nào của mình bị chạm mà lại coi Diệp Phi Vũ như đứa trẻ mà ôm lấy anh ta: “Chuyện cười, để rồi xem nào. Đúng rồi, là thế này, có một quan huyện vừa mới đóng một khoản thuế, muốn đi tiếp kiến tri phủ đại nhân, tri phủ đại nhân hỏi quan huyện, khí hậu ở huyện này như thế nào? Tri huyện nói, gió lớn, bụi nhiều, Vĩ tri phủ kia lại hỏi bách tính như thế nào? Tri huyện đáp, bạch hạnh không có, nhưng có hồng hạnh! Tri phủ đại nhân bực mình, tôi đang hỏi lễ thứ 2. Tri huyện sợ hãi nói: đại nhân đang hỏi cây lê 3 à, trong vườn nhà hạ quan cũng trồng mấy cây. Tri phủ đập bàn quát lên: Ta đang hỏi người! Tri huyện mềm nhũn chân, quỳ gối xuống đáp: “Tên mụ của hạ quan là Cầu Từ...”.

(1. “Bách tính”, “bạch hạnh” có cách phát âm gần giống nhau

2. Lê thứ: Đồng nghĩa với bách tính

3. Lê thứ và cây lê có cách phát âm gần giống nhau.)

Từ Nam Phương kể tới đây đã không nhận được cười, nhưng Diệp Phi Vũ lại không cười, anh ta nghe dường như cũng rất tốn công: “Không buồn cười tạo nào”. Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng vừa rồi dường như toàn thân anh ta cũng run lên một chút.

Từ Nam Phương thở phào một hơi: “Hay là tôi kể cho câu chuyện khác cho anh nghe nhé! Anh đợi chút... tôi nghĩ đã...”. Bảo cô ca hát, ngâm thơ thì cô còn làm được, nhưng bảo cô kể chuyện cười, mà lại bắt cô phải nghĩ ngay một câu chuyện cười để kể, chẳng khác nào làm khó cô cả. Từ Nam Phương đang mải suy nghĩ, thang máy bỗng nhiên chuyển động, bên ngoài dường như có tiếng người mơ hồ truyền đến, cửa thang máy bị vỗ dồn dập, âm thanh tuy yếu ớt nhưng mỗi lúc một nóng nảy.

“Trong đó có người không?”

Nghe thấy có người gọi, Từ Nam Phương mừng rỡ đẩy Diệp Phi Vũ: “Chúng ta sắp được ra ngoài rồi!”, cô lại lớn tiếng nói vọng ra ngoài: “Có, có người!”.

“Mọi người tránh xa ra một chút để chúng tôi bật cửa!”.

Từ Nam Phương căng lỗ tai lên mà nghe ngóng, sau đó thuật lại một lần nữa cho Diệp Phi Vũ.

Tay cô vẫn bị anh ta tóm chặt đến mức đỏ mề hời, anh ta rõ ràng rất kích động: “Ra ngoài, ừm, ra ngoài...”.

Khoảnh khắc cửa thang máy được mở ra, ánh sáng mạnh mẽ lọt vào bên trong, toàn bộ cảnh tượng bên trong bày ra dưới ánh sáng. Từ Nam Phương chỉ kịp đưa tay lên che mắt.

Mất một lúc lâu cô mới dám mở mắt, bấy giờ mới nhận ra thang máy không ở vị trí bình thường, mà đang lơ lửng giữa không trung, ánh sáng từ bên dưới chiếu lên, Từ Nam Phương có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng người.

Tất cả mọi người đều đang ngửa đầu nhìn lên trên, lẫn trong số đó là hình ảnh của Thượng Quân Trùng. Sắc mặt anh cực kỳ khó coi, thậm chí hai tròng mắt nư mồn nháy ra ngoài. Những người đến giúp nhìn họ với ánh mắt kỳ quái.

Từ Nam Phương cúi đầu, bỗng dưng nhận ra một điều, động tác của cô và Diệp Phi Vũ lúc này cực kỳ mờ ám. Anh ta cuộn người trong góc, hai tay ôm chân, cả người như vùi mình vào hông vai cô, còn cô thì một tay đặt trên lưng anh ta. Đứng từ xa cũng có thể nhận ra hai người đang trong tư thế “ôm nhau”.

Từ Nam Phương đẩy Diệp Phi Vũ ra, thấp giọng nói: “Không sao rồi”.

Sắc mặt anh ta tái nhợt, hai mắt không biết là do sợ sệt hay chưa kịp thích ứng với ánh sáng mà trở nên lờ mờ. Tuy nhiên, cơ thể anh ta đã dần bình thường trở lại, nhịp thở vẫn còn dồn dập nhưng cũng lấy lại lý trí để thu cánh tay lại, không cần bám vào “cây cột” Từ Nam Phương nữa.

“Hai người làm gì vậy?”, giữa một mớ âm thanh hỗn độn, rốt cuộc cũng có người nói chuyện với hai người họ, là tiếng của Jim. Không rõ anh ta đã đứng sau lưng cạnh Thượng Quân Trùng từ lúc nào.

Thang máy đột ngột dừng lại, xảy ra sự cố, chẳng biết ai đã nói với Thượng Quân Trùng rằng trợ lý của anh vào thang máy và không thấy đi ea, khiến anh lập tức hủy buổi ghi hình đang dở dang, chạy tới đây với mọi người.

Thượng Quân Trùng cũng đã chạy ra rồi, đài truyền hình làm sao có thể dừng dừng mà không cử người ra cứu trợ? Chẳng mấy chốc đã bật được cửa, nhưng không ngờ lại trông thấy cảnh tượng thế này.

Thần sắc Thượng Quân Trùng cứng đờ, nếu không phải mọi người đều đang tập trung sự chú ý tới hành động mờ ám giữa hai người trong thang máy thì chắc chắn sẽ phát hiện ra có một ngôi sao ca nhạc đang đứng ở đây, sắc mặt đen thui như gan lợn bị đem phơi nắng hai ngày.

Jim trước giờ vẫn nghĩ Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng có “quan hệ mờ ám”, lúc này lại thấy Từ Nam Phương và “đối thủ” của mình đang mờ ám một chỗ, anh ta thật muốn vỗ tay tán thưởng. Lúc thốt lên câu hỏi kia, giọng nói của anh ta không che giấu được sự vui mừng.

Diệp Phi Vũ nhìn Thượng Quân Trùng, đối diện với ánh mắt nóng như thiêu như đốt của Thượng Quân Trùng, anh ta đột nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, nỗi sợ hãi trong lòng vừa mới tan biến nhưng anh ta không biết phải đối mặt thế nào với cái nhìn của mọi người.

Từ Nam Phương vờ như không nhận ra Thượng Quân Trùng đang tức giận, thần nhiên vẫy tay với anh ta: “Anh Thượng, mau tới dìu anh Diệp đi. ANH ta đột ngột phát bệnh, tôi không đỡ anh ta dậy được”. Cô vừa nói vừa bắt góc nhìn Diệp Phi Vũ, anh ta bỗng dưng mỉm cười với cô, trong đôi mắt long lanh nước phảng phất một sự hỗn loạn xen lẫn cảm kích.

Nụ cười ấy khiến Từ Nam Phương bối rối, dù nó không đẹp như nụ cười của Thượng Quân Trùng, không khiến người khác có cảm giác hân hoan, vui vẻ, nhưng lại vô cùng chân thành. Có lẽ, sự chân thành ấy chỉ đến một lần duy nhất, ngắn ngủi như pháo hoa bùng cháy, thế nhưng ít ra nó đã khiến cho Từ Nam Phương hạ quyết tâm làm một việc.

Khi trông thấy vẻ mặt của Jim và Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương đã có phần do dự, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng nói đỡ Diệp Phi Vũ. Thực ra, cô hoàn toàn có thể nhân cơ hội này vạch trần bộ mặt của Diệp Phi Vũ, lợi dụng lúc này anh ta đang yếu đuối và mọi người tận mắt chứng kiến sự mờ ám giữa cô và anh ta, cố tình thêm dầu vào lửa khiến Thượng Quân Trùng biết Diệp Phi Vũ đang giấu diếm điều gì, khiến Thượng Quân Trùng tránh xa anh ta, chuyện này tuyệt đối có thể. Nếu bỏ lỡ, Từ Nam Phương sẽ rất khó có cơ hội thứ hai.

Thế nhưng, chính ánh mắt của Diệp Phi Vũ đã khiến cô từ bỏ.

Ánh mắt anh ta mang đến cho cô một thứ cảm giác nặng nề, một cảm giác rung động từ đáy lòng. Cô tự an ủi mình rằng, dấu sao cũng đã nắm được điểm yếu lớn nhất của Diệp Phi Vũ, cô nói đỡ cho anh ta như vậy ít nhất cũng khiến “đồng minh” cảm kích, anh ta sẽ càng thêm tin tưởng mình.

Mọi người chạy vào can thận đưa Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ ra khỏi thang máy, tranh thủ thể hiện trước mặt Thượng Quân Trùng, Tốt xấu gì người bị mắc kẹt bên trong cũng là trợ lý của Thượng Quân Trùng.

May mà đài truyền hình có quy định rõ ràng, không cho phóng viên tùy tiện chụp hình, thế nên Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương mới không bị vô số ánh đèn flash chiếu vào người.

Thượng Quân Trùng trông thấy sắc mặt Diệp Phi Vũ tái nhợt, trán đầm mồ hôi, khi được người khác dìu ra ngoài, anh ta còn suy nghĩ nửa không đứng vững. Thượng Quân Trùng trông thấy vậy, đã tin đến chín phần Từ Nam Phương nói. Hơn nữa, anh đã hoàn toàn tin tưởng cảnh tượng vừa rồi xác thực không có gì để truy cứu.

Về mặt Thượng Quân Trùng lúc này đã bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn cố tình trừng mắt với Từ Nam Phương. Anh tiến lên trước, dìu cánh tay Diệp Phi Vũ, thân thiết hỏi: “Cậu làm sao vậy? Sắc mặt kém thế?”.

Bị Thượng Quân Trùng vô cớ lờm một cái, Từ Nam Phương cũng chẳng rõ tâm tình mình lúc này tốt hay xấu. Nhưng cô đã đi guốc trong bụng anh ta, rốt cuộc thì người đưa đũa này chỉ đơn giản là đồng cảm với mình, hay là thật sự như Diệp Phi Vũ nói – trái tim anh đã rung động với cô? Một người con gái chỉ biết bày mưu tính kế để lợi dụng anh như cô mà cũng có thể khiến anh rung động sao? Thế gian này đâu có kẻ ngốc nào đi tình đến mức ấy? Nhưng mà, nếu không phải vậy thì sao Thượng Quân Trùng lại nổi giận với cô? Vì sao khi nhìn thấy cô và người đàn ông khác có hành động mờ ám, sắc mặt anh lại trở nên khó coi như thế?

Từ Nam Phương cười nhạt, muốn phủ định suy đoán của bản thân, nhưng khi vừa trông thấy bóng lưng của Thượng Quân Trùng, trong đầu cô lại vang lên câu hỏi của Diệp Phi Vũ, có phải cô cũng rung động trước Thượng Quân Trùng rồi hay không?

Rung động?

Từ Nam Phương không biết cái gì gọi là rung động, nhưng nếu không phải rung động, thì sự kính trọng của cô đối với Thượng Quân Trùng do đâu mà có? Vì sao khi bị anh hiểu lầm, cô lại cảm thấy ngọt ngào? Vì sao mỗi đêm ngắm sao, thỉnh thoảng cô lại nhớ tới đôi mắt đẹp hơn cả sao ấy?

Rung động? Hóa ra sự rung động giữa nam và nữ chính là một khoảnh khắc đó sao?

Từ Nam Phương đột nhiên cảm thấy cổ họng như bị bóp nghẹt, hình bóng Thượng Quân Trùng ngập tràn trước mắt cô. Cô bị chính sự thay đổi của mình làm cho sợ hãi, hóa ra, một người chưa bao giờ biết mềm lòng, chưa bao giờ biết nhân từ, chưa bao giờ biết kính trọng người khác như cô, sau khi xuyên qua thời gian, tính tình lại thay đổi nhanh đến vậy?

Cô không dám nghĩ xem vì sao lại có cảm giác xa lạ với chính mình như thế. Giữa đoàn người bon chen, Từ Nam Phương bất giác đã lùi về sau, muốn thoát ra khỏi đám đông. Nhưng chưa kịp rời đi, cô đã bị Thượng Quân Trùng gọi lại.

“Này!”

Anh dám thân nhiên gọi cô trước mặt bao nhiêu người như vậy. Nếu cô nhớ không nhầm, bất cứ mối liên quan nào giữa mình và Thượng Quân Trùng đều chỉ mang lại rắc rối cho anh.

Từ Nam Phương quay đầu lại mỉm cười, thái độ vừa lễ phép, vừa lạnh lùng: “Anh Thượng, có chuyện gì sao?”.

Cô đã từng bị phóng viên săn được ảnh, nhưng sự việc ngày đó đã bị im đi, thế nên lúc này ở trong đài truyền hình, dù ở giữa đám đông, nhưng cũng không ai biết tới lai lịch của cô.

Thượng Quân Trùng cũng đã quen với những tình huống thế này, dù tỏ ra không mấy để ý tới Jim đang đứng bên cạnh nháy mắt liên tục nhưng vẫn biết điều nói với giọng khách khí: “Cô đừng đi vội, không phải cô định đến chỗ Phi Vũ lấy đồ à? Để tôi bảo người đưa Phi Vũ tới bệnh viện trước đã, cô hãy đi cùng họ”.

Diệp Phi Vũ vốn dĩ chỉ sợ bóng tối, bây giờ được ra ngoài rồi, tâm trạng cũng dần trở lại bình thường, về yếu ớt lúc này của một phần là do cố tình, vì thế anh ta nói: “Không cần đâu, tớ nghỉ ngơi một lúc là ổn thôi. Bệnh cũ ấy mà”.

Thượng Quân Trùng nhướn mày: “Như thế không được! Thế này đi, tớ đưa cậu đi gặp một chuyên gia”. Anh dứt khoát len ra khỏi đoàn người, nói với người phụ trách đơn vị bạn rộn giả tán đám đông: “Tôi phải đưa Phi Vũ đi khám bệnh, chương trình hôm nay...”.

“Anh cứ đi giải quyết công việc đi!”, người phụ trách cười xạo, chưa đợi Thượng Quân Trùng nói hết câu đã hiểu ý mà tiếp lời: “Chuyện hôm nay thật không phải, thang máy xảy ra sự cố khiến nah gặp phiền phức, chương trình của anh đợi lúc nào anh rảnh rồi thì nói trước với chúng tôi một tiếng, chúng tôi sẽ tiếp tục ghi hình, bất cứ lúc nào cũng được”.

Thượng Quân Trùng gật đầu với người phụ trách hiểu chuyện, Jim nhận ra tâm trạng anh đều hiện rõ trên mặt, tranh thủ cơ hội này chủ động đảm nhận vai trò người đại diện, đứng ra xin lỗi lần cảm ơn nhân viên phụ trách, Thượng Quân Trùng phớt lờ anh ta.

“Đi thôi!”, anh không nhìn Thượng Quân Trùng, nhưng rõ ràng là nói với cô, “Đến gặp bác sĩ trước, sau đó đến nhà Phi Vũ lấy đồ”.

“Tớ thật sự không sao!”, sắc mặt Diệp Phi Vũ lúc này đã khá hơn nhiều, “Tớ thắng nhà tớ luôn đi! Tớ bảo người lái xe về đó”. Diệp Phi Vũ ám chỉ tới xe của người giúp việc cho Thượng Quân Trùng.

Từ trong đài truyền hình đi ra, Thượng Quân Trùng cũng hết sức cẩn thận.

“Á, không được, tôi không đi nữa”, Thượng Quân Trùng cười, nói với Diệp Phi Vũ, nhưng thực chất là để Thượng Quân Trùng nghe, “Hành lý của tôi lại phiền anh Diệp tiên sinh cất giữ giúp vậy, thiếu gia còn đang đợi tôi ngoài kia, tôi phải về rồi”.

Cô cũng không có ý định mang theo những món đồ xa xỉ kia bên người, như vậy chưa hẳn là chuyên tốt. Lúc này nói muốn lấy lại đồ đạc chẳng qua là để mượn cơ hội gây sự chú ý với Thượng Quân Trùng mà thôi, bây giờ không cần nữa.

Nhưng những lời Thượng Quân Trùng nói căn bản chỉ như gió thoảng bên tai Thượng Quân Trùng, anh vừa đi vừa nói rành mạch: “Không sao, đi cùng đi! Tôi sẽ nói với Giáng Tư”.

Quả nhiên Thượng Quân Trùng lấy di động ra, bấm một dãy số, nhưng chợt nhận thấy xung quanh vẫn còn nhiều người đang dò xét, anh lại cắt di động đi, nói: “Lát nữa lên xe rồi nói”.

Từ Nam Phương nhìn bóng lưng Thượng Quân Trùng đi phía trước, hoàn toàn không biết anh đang muốn làm gì.

Chiếc xe đa năng chạy rất nhanh trên đường lớn.

Ba người Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trùng đều ngồi phía sau. Mỗi người ôm một bầu tâm sự nặng nề.

Một lúc sau, Thượng Quân Trùng mới lấy di động ra gọi cho Hạ Giáng Tư, cuộc gọi vừa nối thông, tiếng cười không mấy tốt đẹp của cậu ta đã truyền

tới: “Ha ha, bây giờ mới chịu gọi điện cho em à?”.

Thượng Quân Trùng hoàn toàn làm ngơ trước tiếng cười của Hạ Giáng Tư, một mực lạnh lùng nói: “Cậu về trước đi”.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trùng, muốn lên tiếng nhưng bị anh lơ đi. Cô bất đắc dĩ phóng ánh mắt cầu cứu về phía Diệp Phi Vũ, anh ta chỉ thản nhiên nhìn cô, vẻ mặt không để lộ bất cứ điều gì.

“À... à...”, Hạ Giáng Tư lại cười đầy ẩn ý. “Em biết anh sẽ bảo em về trước mà! Yên tâm, em đã lái xe đi rồi, hai người cứ chơi cho thoải mái, lúc nào đưa chị Nam Phương về thì gọi điện lại cho em, em cũng đi xả hơi một tẹo đã”. Giọng nói của Hạ Giáng Tư đầy hưng phấn, nếu không có Từ Nam Phương, cậu ta cũng chẳng óc díp được ra ngoài chơi.

“Không, cô ấy sẽ không quay về nữa.”

Từ Nam Phương hoảng hốt, mở to mắt nhìn Thượng Quân Trùng ngồi đối diện: “Tôi... tôi phải về!”. Cô cố gắng muốn Thượng Quân Trùng nhìn mình, nghe mình nói, nhưng anh đã dứt khoát coi cô như người vô hình.

Vệ sĩ và tài xế ngồi ghế trước không khỏi tò mò liếc bọn họ qua gương chiếu hậu.

“Không về? Không được đâu. Muốn vậy cũng phải nói với mẹ em một tiếng.” Hạ Giáng Tư thấy Thượng Quân Trùng nói muốn đưa Từ Nam Phương đi, cũng không rõ là vui hay buồn, “Em đưa Nam Phương ra ngoài, giờ mà quay về một mình, mẹ sẽ lột da em mất. Anh nói với mẹ em đi, là anh cương quyết đưa chị Nam Phương đi, không liên quan tới em”.

Có lẽ nghĩ tới chuyện mẹ mình đã mất công không nghĩ kế mượn Từ Nam Phương để gây bất hòa giữa mình và Thượng Quân Trùng. Hạ Giáng Tư không khỏi tránh khỏi có phần khoái chí, ngau cả giọng nói cũng lộ rõ sự hào hứng.

Thượng Quân Trùng không nói đồng ý hay không, vẻ mặt vẫn thản nhiên: “Anh cúp máy trước, có gì nói chuyện sau”.

Hạ Giáng Tư còn đang muốn dặn dò Thượng Quân Trùng cái gì thì điện thoại đã vang lên những tiếng “tút tut”.

“Anh muốn làm gì?”, Từ Nam Phương cố gắng giữ bình tĩnh, khó khăn lắm cô mới vào được nhà họ Hạ, sắp được đi thành phố T đến nơi lại bị Thượng Quân Trùng gây rắc rối, cô không tránh khỏi tức giận.

“Tôi không muốn trông thấy cô nửa đời sau đều phải sống trong ngục giam” Lời tuy khó nghe nhưng giọng điệu của anh lại khiến cho cả tài xế và vệ sĩ cũng phải quay đầu nhìn nhau.

Mặc dù không hiểu Thượng Quân Trùng ám chỉ điều gì, nhưng Từ Nam Phương biết rõ anh đã coi mình là một người con gái thích lừa lọc. Anh bắt cô rời khỏi nhà họ Hạ chính là vì không muốn cô tiếp tục lừa gạt người khác nữa? Anh có ý định thay đổi mình sao?

Từ Nam Phương cười nhạt: “Chuyện của tôi không cần anh lo”. Nói ra câu này, tâm trạng của cô cũng chẳng mấy tốt đẹp. Cô nháy mắt với Diệp Phi Vũ, người đàn ông này vẫn nhắm mắt dưỡng thần, tự coi mình là người ngoài cuộc, không xen vào giữa cô và Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng không thêm đôi co với cô, anh bỗng nhiên vỗ vai Diệp Phi Vũ, chìa hai ngón tay ra hiệu. Diệp Phi Vũ lập tức hiểu ý, liếc nhìn Từ Nam Phương một cái rồi rút tấm séc trong túi ra đặt vào tay Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng cầm lấy, lại nhận một chiếc bút, nhanh chóng điền một con số và ký tên, xé tờ séc ra, đưa cho Từ Nam Phương: “Cầm đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trị giá bao nhiêu tiền?

Diệp Phi Vũ ngồi một bên nhắm mắt làm ngơ, cũng không rõ lúc này cảm xúc hiện tại của mình là gì. Trong mắt anh, Thượng Quân Trùng rõ ràng đang muốn giúp Từ Nam Phương, rõ ràng không rời bỏ được Từ Nam Phương, nhưng lại cố chấp tỏ ra thờ ơ và bức bối.

“Cái gì đây?”, Từ Nam Phương không nhận lấy.

“Hai triệu tệ, cô cầm đi!”, Thượng Quân Trùng quay đầu đi chỗ khác mà nói, cứ như nói chuyện với không khí vậy.

Nhưng Từ Nam Phương vẫn không chịu cầm. Điều này khiến Thượng Quân Trùng nhin không được rốt cuộc vẫn phải quay đầu lại. Anh cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng: “Sao? Chê ít à? Rốt cuộc cô muốn bao nhiêu tiền mới vừa lòng?”.

Thượng Quân Trùng vừa nói, bàn tay cầm tấm séc vừa run lên, anh ném tấm séc vào người Từ Nam Phương. Mảnh giấy còn chưa chạm tới người cô thì đã bay lên một vòng rồi chậm rãi rơi xuống sân. Thượng Quân Trùng thật sự không biết lòng tham Từ Nam Phương rốt cuộc lớn đến cỡ nào. Trong mắt

anh ta, Từ Nam Phương chỉ là một kẻ đáng thương cần tiền, vì muốn có tiền mà không có chuyện xấu xa nào là không dám làm, vậy mà đến khi anh dâng tiền tới tận mặt thì cô lại không hề cảm kích.

Từ Nam Phương cúi xuống nhặt tấm séc, trả lại cho Thượng Quân Trùng: “Không phải vấn đề tiền. Mỗi người đều có một con đường riêng, tôi nghĩ, Thượng tiên sinh đã can thiệp quá sâu vào chuyện của tôi rồi”.

Câu nói của cô suýt nữa khiến Thượng Quân Trùng chết ngẹn.

Xe của người giúp việc đã tới, đang dừng ngoài cổng khu chung cư của Diệp Phi Vũ. Thượng Quân Trùng nổi giận đùng đùng, nói với Diệp Phi Vũ: “Cậu đi lấy xe của cậu ra đây”.

Diệp Phi Vũ không nói lấy một lời, chủ lảng lảng nhìn Thượng Quân Trùng, mở cửa xuống xe. Từ Nam Phương muốn xuống theo nhưng vừa với nhóm người dậy đã bị Thượng Quân Trùng giữ lại, anh lại thò đầu ra ngoài nói với Diệp Phi Vũ: “Lấy luôn cả hành lý của cô tar a đây”.

Từ Nam Phương hoàn toàn không ngờ Thượng Quân Trùng lại đột nhiên nổi con ngang ngược lên như vậy, nhất quyết ép mình đi cùng. Dù biết anh có ý tốt nhưng cô vẫn không kìm được tức giận: “Chuyện của tôi không cần anh lo, tôi muốn làm gì anh cũng không có tư cách hỏi đến! Hiện giờ tôi là người của tam phu nhân, anh dựa vào cái gì đòi đuổi tôi đi?”.

Thượng Quân Trùng cười mỉa: “Cô đúng là không biết xấu hổ! Tôi thật không ngờ cô lại không biết phân biệt phải trái như thế!”.

Đột nhiên anh xuống xe, lôi cả tài xế cả vệ sĩ ngồi phía trước ra, tự mình ngồi vào ghế lái, khóa chặt cửa xe, không cho Từ Nam Phương có cơ hội bỏ trốn. Sau đó, không đợi Diệp Phi Vũ đi ra, Thượng Quân Trùng đã chuyển lái, nhấn ga; chiếc xe lao đi như bay.

Từ Nam Phương ngồi ở ghế sau bị tốc độ này dọa sợ chết khiếp, cô tựa sát người vào khung xe, qua ô cửa kính có thể nhìn thấy tất cả những chiếc xe ngoài kia đều bị xe của cô vượt lên trước, khoảng cách thoáng cái đã xa tít tắp. Từ Nam Phương sợ hãi lên tiếng: “Anh muốn làm gì?”.

“Này, tôi không đi đâu hết, anh khỏi cần uống công!”., Từ Nam Phương cường điệu khẳng định lòng quyết tâm của mình, nhưng tốc độ chạy xe của Thượng Quân Trùng khiến cô không thể thích ứng được, cuối cùng nôn thốc nôn tháo.

Con say xe ập đến, Từ Nam Phương không còn sức lực đòi co với Thượng Quân Trùng nữa, cô ngã người về một bên, cảm thấy cơ thể mình yếu ớt vô cùng.

Thượng Quân Trùng cũng không rõ mình giận dữ cái gì, xe lao băng băng một hồi lâu, anh mới để ý tới bộ dạng Từ Nam Phương. Lúc dừng xe, hai người đã lao ra khỏi khu vực thành phố khá xa.

Thượng Quân Trùng mở cửa sổ cho thông khí, với tay lại đằng sau, trên tay vẫn là tấm séc: “Chờ cô một cơ hội nữa. Cầm lấy tiền, đừng tiếp tục lừa người nữa”.

Từ Nam Phương không nhận.

Con gió nhẹ lướt qua mang theo mùi thơm của cây cỏ, nhưng tâm trạng Thượng Quân Trùng lúc này đã xấu tới cực hạn: “Nói đi, Rốt cuộc cô cần bao nhiêu tiền? Cô muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?”.

Từ Nam Phương lắc đầu cười chua chát: “Anh đừng hao tâm tổn sức với tôi nữa. Tôi sẽ không từ bỏ đâu”.

“Không từ bỏ?”, Thượng Quân Trùng cười khẩy, “Cô muốn và nhà họ Hạ đến vậy sao? Lừa gạt người khác thú vị như vậy sao? Tôi nói cho cô biết, cho dù người khác có sắp xếp thế nào, tôi cũng không bao giờ vào nhà họ Hạ làm một thiếu gia bù nhìn giống Giáng Tư! Thế nên, đừng đi, tôi cũng không cần lãng phí công sức với tôi! Cô càng không nên cho rằng Giáng Tư có thể cho cô được cái gì”.

Hóa ra, Thượng Quân Trùng nghĩ cô ham địa vị nhị thiếu gia của anh nên mới bịa đặt, mới tung tin đồn giữa hai người, thậm chí việc cô vào nhà họ Hạ cũng là vì muốn người khác hoàn toàn tin tưởng mối quan hệ giữa cô và anh, ép anh vào khuôn khổ. Có lẽ có rất nhiều phụ nữ ham muốn thân phận của anh? Từ Nam Phương lúc này đã hiểu rõ mọi chuyện, Thượng Quân Trùng cho rằng mình dùng nhiều âm mưu, thủ đoạn như vậy để vào nhà họ Hạ, mục đích là muốn gia nhập vào giới quý tộc, muốn một bước lên trời.

Từ Nam Phương mỉm cười: “Anh yên tâm, tôi không có chú ý tới anh”.

“Cô còn muốn chú ý tới ai? Giáng Tư?” Nghe thấy cô nói không chú ý tới mình, Thượng Quân Trùng lại càng tức giận.

“Những việc này không đến lượt anh quan tâm”, Từ Nam Phương bỗng nhiên cảm thấy chua xót, nhưng vẫn kiên định nói.

Sự ồn ào của Thượng Quân Trùng đã khiến lòng cô bị khuấy đảo, tình cảm của cô bị khuấy đảo, cô nhất định phải chặt đứt mớ rối ren này.

Nếu đã không có ý định lợi dụng Thượng Quân Trùng, nếu đã không muốn anh lún sâu vào vũng bùn này, cô chỉ còn cách dứt khoát đẩy anh ra ngoài: “Anh cứ tập trung việc ca hát của anh, nếu không muốn bước chân vào nhà họ Hạ, thì vĩnh viễn đừng thay đổi cái suy nghĩ này”.

Thượng Quân Trùng thực sự không thích hợp trở thành người nhà họ Hạ suốt ngày chỉ biết đến lừa lọc, gian trá kia. Nếu anh có thể hoàn toàn làm ngơ không đếm xỉa đến, vĩnh viễn đắm chìm trong thế giới âm nhạc của anh, Từ Nam Phương lại cảm thấy rất yên tâm. Huống hồ, còn đang có một tên Diệp Phi Vũ âm mưu, nhà họ Hạ xảy ra chuyện gì thật sự là một điều không ai biết trước. “Sau này, anh đi đường Dương Quan của anh, tôi đi cầu độc mộc

của tôi”

(*Đường Dương Quan, cầu độc mộc ở đây ám chỉ một tương lai sáng lạn thênh thang và một con đường gian nan trắc trở.)

Thượng Quân Trùng kinh ngạc nhìn Từ Nam Phương, sự ngạo nghễ và lạnh lùng của cô khiến anh tức giận, anh rời khỏi ghế lái, đột nhiên tóm lấy cánh tay cô.

Từ Nam Phương trừng mắt nhìn Thượng Quân Trùng: “Anh định làm gì? Anh còn đối với tôi như vậy, sẽ khiến tôi hiểu lầm anh thích tôi đấy”.

Cô biết rõ Thượng Quân Trùng sợ nhất bị người khác nói thấu tâm can, nhưng lúc này anh cũng không hề dừng tay, Anh vừa dồn sức, cơ thể mềm nhũn của Từ Nam Phương liền mất cân bằng, cô bị Thượng Quân Trùng lôi ra khỏi xe, suýt nữa loạng choạng ngã nhào xuống.

Bấy giờ cô mới phát hiện ra nơi này đã cách thành phố rất xa, xung quanh bao bọc với núi đồi và cây cối xanh um, nhìn trước ngó sau chỉ thấy rừng xanh nối tiếp.

Từ Nam Phương khó hiểu nhìn Thượng Quân Trùng, không rõ anh ta định làm gì.

Nhưng Thượng Quân Trùng đã vung tay cô ra, đóng cửa xe lại, sau đó chui vào ghế lái: “Cô muốn mơ giấc mộng vào nhà giàu thì ở đây mà nằm mơ đi”.

“Này, anh làm gì thế hả?”, Từ Nam Phương không khỏi căng thẳng, chỗ này là vùng ngoại ô hoang vu, chẳng lẽ Thượng Quân Trùng định vứt bỏ cô ở đây một mình ư?

Thượng Quân Trùng khởi động, quay đầu ném lại cho cô một câu: “Tôi chờ cô tỉnh mộng!”. Nói xong, anh lái xa chạy đi, chỉ để lại một vệt khói dài.

Thượng Quân Trùng vừa lái xe vừa nghĩ, bỏ mặc Từ Nam Phương thân gái một mình ở nơi hoang vắng như thế, nhất định cô sẽ nóng lòng như lửa đốt. Nghĩ vậy, tâm trạng anh thoải mái hơn nhiều ~~đ.đ.đ. l. q.đ.đ.~~ nhưng vừa dễ chịu được một chút, anh lại nghĩ, mình làm vậy với một cô gái liệu có phải quá đáng rồi không? Từ Nam Phương lại có vẻ không quen thuộc Bắc Kinh lắm, cho dù quen thuộc, một mình ở nơi hoang vu heo lánh như vậy cũng không biết có thể gặp nguy hiểm gì không?

Thượng Quân Trùng mông lung suy nghĩ, xe chạy chưa được mười phút, anh đã lập tức bẻ tay lái quay lại. Từ Nam Phương vẫn còn đứng chỗ cũ, dường như đoán được Thượng Quân Trùng sẽ quay về, trên mặt cô không hề có lấy một chút ngạc nhiên.

Trông dáng vẻ này của cô, Thượng Quân Trùng không tránh khỏi có phần thất vọng. Anh tưởng tượng người phụ nữ này sẽ ôm gốc cây mà khóc sụt sùi, nhìn về hướng xe anh chạy đi với vẻ trông chờ. Vậy mà hiện lại cô đang nhìn anh bằng ánh mắt ráo hoảnh, một giọt nước mắt cũng không có. Thượng Quân Trùng chợt nghĩ đến sự kiên định của cô, nghĩ tới lúc cô găm lên với lão béo ngày đó, người phụ nữ này quả thực có nội tâm mạnh mẽ đến mức khiến người khác không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Thượng Quân Trùng vẫn nghiêm mặt, nhưng khẩu khí đã giảm bớt sự ương ngạnh: “Nghĩ thông suốt chưa? Ở đây không gọi được xe, cô còn chưa tỉnh mộng thì tôi sẽ bỏ đi thật đấy”.

Từ Nam Phương bình thần cười, Thượng Quân Trùng nói lời này để uy hiếp cô, nhưng thực chất là đang năn nỉ. Những người mềm lòng căn bản không làm nên chuyện gì, Thượng Quân Trùng là ví dụ điển hình.

Từ Nam Phương quyết tâm không nhận thịnh tình của Thượng Quân Trùng, cô không mấy thiện cảm đáp lại: “Anh đi đi! Không có xe, tôi có chân, tôi muốn đi đâu mặc tôi”.

Thượng Quân Trùng phẫn nộ cực kỳ, hừ lạnh một tiếng: “Được! Vậy cô cứ đi thông thả!”. Lần này, anh thật sự không thèm quan tâm tới cô nữa.

Có ý tốt trở về đón Từ Nam Phương, nhưng Thượng Quân Trùng không ngờ cô lại không hề cảm kích, khiến anh có cảm giác lòng tốt đặt nhầm chỗ.

Lần này, anh không hề quay đầu lại, tăng tốc lên 120 km/h chạy xe về hướng nội thành Bắc Kinh.

Từ Nam Phương cứ như vậy nhìn chiếc xe khuất dần phía cuối con đường bên ngoài rừng cây, để lại những làn khói mịt mờ rất lâu vẫn không chịu tiêu tán. Bất giác, cô nhớ lại lần đầu tiên ngồi ô tô, lúc ấy, Thượng Quân Trùng cũng không chút nể nang lời mình đang choáng váng từ trong xe ra, ném cô lại một mình ở nơi vắng vẻ không một bóng người. Khi đó, cô sử dụng nước mắt để đối phó với anh, lợi dụng sự thương xót của anh để đối lấy niềm hy vọng sống sót của bản thân. Vậy mà hiện giờ, vẫn là màn diễn ấy, nhưng anh lo lắng cho cô, ~~đ.đ.đ. l. q.đ.đ.~~ còn cô lại bức anh bỏ đi không quay đầu lại.

Từ Nam Phương cảm thấy sống mũi cay cay, trầm nghĩ, mình không đáp lại tình cảm đó, có phải anh sẽ không quay lại nữa không?

Thượng Quân Trùng dừng xe đã thấy Diệp Phi Vũ đứng dưới cổng chờ mình. Trông thấy Thượng Quân Trùng, anh ta rút cuộn thờ phào một hơi: “Ông anh của tôi! Anh chạy đi đâu té? Tôi đứng đây đợi anh cả ngày, gọi điện cũng không nghe máy là sao hả?”.

Tâm trạng không tốt, đừng nói là chuông điện thoại, giờ có cả cái kèn đồng chĩa vào tai, Thượng Quân Trùng cũng chưa chắc đã nghe.

Anh xuống xe, không trả lời câu hỏi của Diệp Phi Vũ, mà nói sang chuyện khác: “Mọi người đâu rồi? Về đài truyền hình rồi à?”.

Diệp Phi Vũ ném chiếc mũ lưỡi trai cho Thượng Quân Trùng, ngẩng đầu lên nhìn trời và nhắc nhở một chút giận hờn: “Dù trời sắp tối nhưng ở đây người qua lại nhiều, nếu không muốn bị người ta chú ý thì vẫn nên cẩn thận một chút”.

Thượng Quân Trùng gật đầu, thở dài một hơi, giống như muốn trút sạch nỗi lo lắng trong lòng: “Bệnh cậu đỡ chưa?”.

Diệp Phi Vũ cười: “Đã bảo rồi, tớ không sao”, anh điềm nhiên như không, “Cô Từ đâu rồi? À, cậu đưa cô ấy về rồi à?”.

Thượng Quân Trùng không trả lời, chủ đề này khiến cho tâm trạng của anh ta không vui.

Nhưng Diệp Phi Vũ vẫn cố tình làm như không biết, tươi cười nói: “Không ngờ cậu lại “non” thế này, rõ ràng là thích người ta còn giả vờ không quan tâm. Cậu xem cậu kia, đưa người ta về nhà rồi bây giờ lại đăng trí thế này, sao phải tự làm khổ mình thế?”. Trước mặt Thượng Quân Trùng, Diệp Phi Vũ hoàn toàn biến thành một người khác.

Câu châm chọc của anh ta khiến Thượng Quân Trùng tức giận, chẳng qua đã quá thân với Diệp Phi Vũ nên Thượng Quân Trùng làm ngơ như không thấy.

“Thôi đi, ai thèm thích kẻ lừa đảo ấy chứ?! Thật là!” Thượng Quân Trùng lên tiếng thanh minh, đột nhiên cảm thấy mình càng nói càng khiến sự việc thêm rối, bèn thẳng thừng đẩy Diệp Phi Vũ, “Đừng có ở đây ăn nói vớ vẩn nữa đi. Chuyện lần trước tớ còn chưa tính sổ với cậu đấy, cậu đứng đây đợi tớ suốt từ nãy là chờ ăn đấm đấy hả?”. Thượng Quân Trùng cũng thật chẳng ngờ, mình bỏ đi lâu như vậy mà Diệp Phi Vũ vẫn đợi ở đây.

Diệp Phi Vũ cười ha ha, hai tay chấp lại làm bộ xin khoan dung, anh biết Thượng Quân Trùng đang nhắc tới chuyện lần trước mình đưa Từ Nam Phương tới cửa nhà cậu ta rồi một mình bỏ đi.

Lần nào cũng thế, Thượng Quân Trùng luôn đem “sự quan tâm đặc biệt” của mình dành cho Từ Nam Phương quy kết thành tội xen vào việc người khác của Diệp Phi Vũ.

Thượng Quân Trùng lúc này đã nguôi cơn giận, nói: “Đi đâu ăn bây giờ? Tớ mời. Hay là đi ăn món Pháp đi?”.

Diệp Phi Vũ bật cười: “Hai thằng đàn ông đi ăn món Pháp? Cậu có làm sao không thế? Không sợ bị người khác hiểu lầm là GAY hả?”. Anh ta chớp mắt, “Hay là gọi cô Từ đi cùng? Nếu cậu không muốn gọi thì để tớ gọi hộ cho”.

Thượng Quân Trùng trừng mắt lườm Diệp Phi Vũ, mới gặp vị trợ lý mới này có mấy phút mà phải nghe anh ta nhắc tới Từ Nam Phương vô số lần, Điều này khiến Thượng Quân Trùng cực kỳ khó chịu, ~~đến~~ l. q.đ nỗi lo lắng muốn xua đi ban nãy lại ào ạt tràn về.

Diệp Phi Vũ làm như biết rõ bí mật của Thượng Quân Trùng, thấy Thượng Quân Trùng cau mày, còn đẩy đẩy anh, giả vờ nói: “Thế nào? Thấy đề nghị của tớ thế nào? Tớ giúp cậu tìm cô ấy, số điện thoại cô ấy là bao nhiêu...”.

“Tìm cái gì mà tìm? Cô ta đang một mình ở trong núi mát mẻ rồi.” Vừa nhắc tới Từ Nam Phương, trong đầu Thượng Quân Trùng liền hiện lên dáng vẻ quật cường của cô, con giận lại vì thế mà dâng trào, “Thôi thôi, đừng nói chuyện về cô ta nữa”.

Diệp Phi Vũ tựa hồ không nghe thấy lời cảnh cáo của Thượng Quân Trùng: “Trong núi? Sao tự nhiên lại chạy vào núi?”. Anh dò xét sắc mặt Thượng Quân Trùng mà đoán ý, “Hai người cãi nhau à?”.

Thượng Quân Trùng trợn mắt, bất mãn nói: “Cãi nhau cái quái gì? Người như cô ta vào trong núi tự sinh tự diệt được, chẳng nào cũng giúp xã hội loại đi được một kẻ lừa đảo”.

Thượng Quân Trùng hùng hồn nói, nhưng lời thốt ra rồi mới phát hiện mình đang tự lừa mình dối người.

Diệp Phi Vũ bây giờ mới tỉnh ngộ: “Cậu bỏ mặc cô ta ở trên núi? Này cậu điên à?”, anh mở to hai mắt, “Cậu đùa cũng hơi quá đáng rồi đấy”.

“Yên tâm, tớ thấy trên đồi này không có thứ gì làm khó được cô ta đâu.” Thượng Quân Trùng nói với vẻ châm chọc, nghĩ tới việc Từ Nam Phương khăng khăng giữ ý kiến của mình, anh lại cảm tức không nói nên lời, “Chính cô ta nói, cô ta có tay có chân, tự biết đường về. Cô ta đã nói rồi, nếu còn không được, cô ta có hai chân, dù có đi bộ cũng sẽ quay về được”.

Không hẳn là Thượng Quân Trùng không biết chừng mực, thực ra trên đường lái xe về, anh cũng thấy nhiều xe cộ qua lại, không hẳn là quá hoang vu, hình như là một địa điểm du lịch nào đó, thế nên anh mới bớt lo lắng cho người phụ nữ khôn khéo, lanh lợi kia, anh cho rằng cô nhất định sẽ nhờ được người đưa về.

“Tớ nghe nói gần đây, anh ninh Bắc Kinh không tốt lắm. Giờ trời đã tối, cậu để một cô gái ngoài đường một mình, lại còn là giữa núi, ngộ nhờ cô ấy không tìm được đường về, hay gặp phải bpnj xấu thì...”, Diệp Phi Vũ liếc Thượng Quân Trùng, “Cậu đúng là quá đáng rồi...”.

Thượng Quân Trùng nhìn Diệp Phi Vũ, vẫn ngang ngạnh nói: “Sao cô ta có thể bị hại được chứ, kẻ xấu trông thấy cô ta còn phải đi đường vòng mà tránh ấy”. Dù nói vậy nhưng khẩu khí của anh đã có phần kiên cường, trong lòng mơ hồ một nỗi lo lắng.

Diệp Phi Vũ nhìn thấu tâm can của Thượng Quân Trùng, anh khẽ đẩy Thượng Quân Trùng, lắc đầu nói ~~đến~~ l. q.đ “Thôi được rồi, để tớ tìm cô ấy về đây giúp cậu là được chứ gì?”. Vừa nói, Diệp Phi Vũ vừa lên xe của mình, ngó đầu ra cửa sổ hỏi: “À, cậu để cô ấy xuống chỗ nào?”.

Nghe tiếng động cơ phát nổ, Thượng Quân Trùng đã bất giác tới gần xe, nói: “Tớ không biết, tớ không quen đường xá Bắc Kinh lắm. Hình như trên

bảng chỉ đường ghi là Lãng 11 hay là Lãng 12 gì đấy... Thôi thôi, xem ra cậu chẳng tìm được đâu, trời tối rồi, để tớ đi cùng”.

Thượng Quân Trùng tự vẽ một đường lui cho mình, rõ ràng trong lòng rất lo lắng nhưng vẫn cứng họng nói là đi cùng Diệp Phi Vũ.

Lúc này, Diệp Phi Vũ đột nhiên tái mặt: “Cậu nói ở đâu cơ?”.

“Lãng mười mấy gì đó, 12 thì phải?”.

“Là Lãng 13?” Diệp Phi Vũ dường như kinh hoàng thốt lên, “Cậu dám để cô ấy lại đấy?”. Anh có phần mất kiểm chế, lần đầu tiên có biểu hiện như vậy trước mặt Thượng Quân Trùng, ánh mắt anh chàng phảng phất một sự phẫn nộ: “Cậu dám để cô ấy lại chỗ đó một mình! Tớ thật là... Sao không hỏi kỹ chứ!”.

“Hỏi cái gì?”, Thượng Quân Trùng thực sự không hiểu Diệp Phi Vũ đang lăm nhăm cái gì.

Diệp Phi Vũ lắc đầu, nhấn ga tăng tốc, xe lập tức vọt đi như bay. Sắc mặt anh ta trở nên nặng nề, đối thoại với v lúc nàu dường như trở nên thừa thãi.

“Sao thế? Chỗ đó làm sao?”, Thượng Quân Trùng nhận thấy Diệp Phi Vũ cuống quýt, cũng không tránh khỏi chột dạ. Trước tới giờ, Diệp Phi Vũ chưa từng khẩn trương như vậy, lúc nào cũng điềm đạm, bình tĩnh, tựa hồ không biết giận, thế mà hôm nay lại vì Từ Nam Phương mà nổi trận lôi đình.

“Cậu không sao đấy chứ?.., Thượng Quân Trùng bồn chồn cảnh giác nhìn Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ bất giác nhận ra biểu hiện của mình có hơi cường điệu, tự dung vì một người xa lạ mà nổi giận trước mặt Thượng Quân Trùng. Anh cố gắng lấy lại bình tĩnh: “Cậu không biết chỗ đó, đó là khu lăng tẩm của Hoàng đế triều Minh, mộ phần ấy! Ở đấy không biết chôn cất bao nhiêu thi thể, chưa biết chừng còn có cả tuấn tang nữa. Cậu để cô ấy thân gái một mình ở cái nơi lắm ma nhiều quỷ ấy, không phải muốn dọa chết cô ấy sao?”.

“À, mộ phần?”, rốt cuộc Thượng Quân Trùng cũng hiểu vì sao Diệp Phi Vũ lại lo cuống lên như vậy, anh bật cười, “Tư tưởng của cậu đúng là cổ lỗ sĩ, thật là uổng công học tự nhiên. Cậu mà cũng tin trên đời này có linh hồn à? Tớ thà tin có quỷ hút máu còn hơn! Hey, cậu nói xem, chúng ta tới đó liệu có đụng mặt cương thi hay gì đó không?”.

Diệp Phi Vũ không đáo, Thứ anh lo lắng không phải ma quỷ, anh chỉ sợ, nơi đó có ý nghĩa đặc biệt với Từ Nam Phương, cũng giống như cô không dám bước chân vào cổ cung. Người con gái nàu nhất định là từ trong hoàng cung của triều Minh bốn trăm năm trước đi ra. Lúc nàu cô lại đang ở bên cạnh lăng tẩm của hoàng thất nhà Minh, không biết sẽ có cảm giác gì.

Thấy sắc mặt Diệp Phi Vũ vẫn không biến chuyển, Thượng Quân Trùng bỗng lo lắng theo, nhưng vẫn cố gắng an ủi: “Nơi đó hình như là điếm du lịch? Chắc không có chuyện gì xảy ra đâu?”.

Diệp Phi Vũ vẫn im lặng, chỉ gượng cười một cái. Xe lao vun vút một đường, Thượng Quân Trùng không ngắt lời nữa, để Diệp Phi Vũ chuyển tâm lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lãng mười ba triều Minh

Thực tế, so với nỗi lo lắng của Diệp Phi Vũ, tình trạng của Từ Nam Phương còn bi đát hơn.

Một cung phi xuyên qua bốn trăm năm, vô duyên vô cớ bị Thượng Quân Trùng ném lại trước cửa lăng mộ hoàng thất. Một khu lăng mộ xưa kia được gọi mọi người cúng bái, không ai dám ngược nhìn, vậy mà hôm nay lại trở thành nơi du ngoạn của vô số khách du lịch.

Sau khi Thượng Quân Trùng ngênh ngang bỏ đi, Từ Nam Phương đành phải một mình ra khỏi khu rừng, đến đây bây giờ cô mới phát hiện mình còn có một chút ấn tượng về nơi này, Núi Thiên Thọ. Kể từ sau đời vua Vĩnh Lạc, hầu như tất cả Hoàng đế, phi tần đều được mai táng tại đây. Từ Nam Phương nhớ rõ, cô đã từng cùng với Vạn Lịch tới đây xem lăng mộ mà ông ta chuẩn bị sẵn cho mình khi qua đời.

(* Vĩnh Lạc (1403 – 1424) là niên hiệu của vua Thánh tổ thời Minh).

Lúc ấy, lăng mộ Hoàng đế vừa mới được xây cất xong, Vạn Lịch vừa xem thọ vẽ đang hoàn tất bước trang trí cuối cùng bên trong lăng, vừa kéo tay Từ Nam Phương, bảo cô dựa vào những am hiểu phong thủy của mình để đánh giá nơi này. Trong mắt ông ta không giấu được sự phấn khích, rõ ràng vô cùng hài lòng với phần mộ của mình.

Từ Nam Phương nhớ khi ấy, cô còn vờ hờn dỗi trước mặt vị phu quân già nua của mình, dịu dàng nói muốn ở bên cạnh ông ta trọn đời trọn kiếp, không cho phép ông ta vội vàng quẳng mình đi như thế. Lúc đó, vị phu quân già có mái đầu hoa râm kia còn tươi cười đáp ứng cô, nói rằng sau khi cô qua đời sẽ đưa thi thể cô cùng an táng ở bên cạnh mình.

Cô đã than thở: “Hoàng thượng lại đồ ngon đồ ngọt người khác, Quy tắc tổ tiên của Đại Minh chỉ cho phép Hoàng hậu được hợp táng, Nam Phương chỉ

là một cung phi bé nhỏ, lấy đầu ra tư cách được làm bạn nghìn năm với Hoàng thượng? Nếu như Hoàng hậu nương nương nghe được những lời này lại quả trách Nam Phuong không biết phép tắc”.

Vạn Lịch vân vê cánh tay trắng nõn như củ sen của Từ Nam Phuong: “Trẫm cho nàng làm Hoàng hậu là được chứ gì? Không có nàng ở bên cạnh, Trẫm dù có lên Thiên giới cũng không vui”.

Đó chẳng qua chỉ là một câu đùa vui, sau khi trở về, Vạn Lịch không hề phế ngôi vị chính cung Hoàng hậu để đưa một Từ Nam Phuong lên thay. Từ Nam Phuong cũng không coi đó là thật.

Nhưng lúc này, khi nhìn theo đoàn khách du lịch đang nối nhau ra về, cô bỗng nhiên tò mò muốn tới xem, muốn biết rốt cuộc người chọn cất cùng Vạn Lịch rốt cuộc là ai.

Từ Nam Phuong nghe loáng thoáng những người kia nói chuyện, toàn bộ lắng tâm chỉ có vài phần mộ được khai quật, trong đó có Định Lăng của Hoàng đế Vạn Lịch. Ngay cả địa cung cũng bị mở cửa để làm khu du lịch, quan tài của một người từng là Thiên tử cũng nghiễm nhiên bị người đời sau coi là đối tượng để giải trí, chuyện này nếu cô kể lại với cha mình, nhất định sẽ bị coi là những lời bậy bạ vô căn cứ, à, không, cô mà nói ra miệng, chỉ e liên lụy tới chín họ.

Từ Nam Phuong chưa bao giờ tin vào thần phật, càng không tin Hoàng đế là “con trời”, chỉ có dân chúng chưa bao giờ được gặp Hoàng đế mới coi Hoàng đế như thần linh mà cung phụng và cúng bái. Đối với Từ Nam Phuong, 乾隆 Thiên tử chẳng qua chỉ là một lão già đã biết số mệnh của mình, thích nghe những lời nịnh nọt. Ông ta cũng có thất tình lục dục, cũng cần ăn uống chơi bời, lúc nhìn người phụ nữ cũng sẽ sáng rực hai mắt lên.

Bởi vậy, mặc dù hoàng lăng trở thành điểm du lịch, khiến vô số người chà đạp lên sự uy nghiêm của hoàng gia, nhưng Từ Nam Phuong ngoài cảm giác khó chịu ra, cũng không đến nỗi không thể chấp nhận.

Cô đi thẳng tới cửa lớn, đáng đi bình thản, nhã nhặn, nhưng vẫn cứ bị bảo vệ ngăn lại: “Cô cho xem vé vào cửa!”.

“Vé vào cửa?”, Từ Nam Phuong mờ mịt không hiểu, mặt trời lúc này đã ngả về tây, hầu hết mọi người đều đi ra ngoài, chỉ có mình cô thất thểu đi vào.

Bảo vệ chỉ về phía bán vé, ý bảo cô ra đó.

Người bán vé nói giá vé nhưng Từ Nam Phuong lúc này không một xu dính túi: “Tôi không có tiền”. Người nọ cúi đầu, không thêm đề ý tới cô.

Từ Nam Phuong lại quay vào cửa, người soát vé vẫn không cho cô vào.

“Anh để tôi vào đi, bạn tôi ở bên trong, cả vé và túi tiền của tôi đều ở chỗ bạn rồi.”

Nhưng bảo vệ khá nguyên tắc, 乾隆 dù Từ Nam Phuong nói rất khẩn khoản, anh ta vẫn nhẹ nhàng bảo cô đợi bên ngoài.

Từ Nam Phuong nhíu mày đứng tại chỗ, đang mải suy nghĩ thì một luồng hơi thở phả vào sau gáy cô. Một bàn tay đen nhem vỗ vai tên bảo vệ: “Này, sắp tan ca rồi, đi thôi, đến đồn Tam Lý!”. Ngoài khói thuốc, trên người hắn ta còn có một mùi mồ hôi rất khó ngửi.

Từ Nam Phuong nhíu mày, lùi người lại, muốn tránh xa người đàn ông kia, nhưng cử động của cô lại gây chú ý tới hắn ta.

“Ồ, ai thế này?” Dù câu hỏi là dành cho nhân viên bảo vệ, nhưng ánh mắt gian tà của người đàn ông lại phóng về phía Từ Nam Phuong.

“Không phải bạn gái đấy chứ?”, người đàn ông nói năng có phần ngả ngớn. Trúc giác giúp Từ Nam Phuong nhận ra hắn ta chẳng phải hạng người tốt đẹp gì.

“Ha ha, đại ca đúng là biết nói đùa, người ta đang muốn vào thăm quan lăng mộ.” Bảo vệ cười nói, Từ Nam Phuong nhìn thấy nụ cười của anh ta cũng phảng phất ý đồ xấu xa.

“Biết ngay mà, tên nhãi nhà cậu làm sao có điểm phúc như thế được!”.

Từ Nam Phuong cảm nhận được ánh mắt không hề kiêng dè gì của người đàn ông kia là lướt trên người mình. Cô không nán lại thêm nữa, xem lăng mộ hay không bây giờ không quan trọng, vấn đề là cô không muốn rước thêm phiền phức vào người. Thế nhưng tên da đen dung tục đầy mình kia đã chặn lối đi của cô.

Từ Nam Phuong cúi đầu nói: “Phiền anh nhường đường!”. Nơi này người tới người lui, cô nghĩ, hắn ta không thể giờ trò với mình.

“Sao không vào thăm quan nữa thế?” Khẩu khí của hắn ta ngập mùi đùa giỡn, “Không phải là thiếu tiền mua vé đấy chứ? Để anh đây vung tiền, mời em vào xem nhé, anh đưa em vào nhé!”. Hắn ta vỗ ngực bộp một cái, Từ Nam Phuong chỉ cảm thấy ghê tởm tột độ.

Rất nhiều thứ quy tắc trên phương diện này, nhất là những quy tắc quang minh chính đại, đối với một bộ phận những người có đặc quyền thì chẳng có thứ gì trói buộc được họ, cho dù là ở đâu, ở thời đại nào cũng vậy.

Tên bảo vệ vừa rồi còn ngăn cản Từ Nam Phuong, sau khi nghe người đàn ông kia nói, lập tức thay đổi thái độ: “Đại ca muốn vào à? Để em giới thiệu cho đại ca một hướng dẫn viên du lịch”. Những nhân viên vào vệ còn lại cũng nhắm mắt mở làm như không thấy việc làm trái quy định của anh ta.

Từ Nam Phương cười khẩy, cường hào ác bá xưa nay ở đâu cũng có, Tên da đen kia vẫn chặn lối đi của cô, tiếng cười nghe mà buồn nôn của hắn như con nhặng đang vo ve bên tai cô.

Từ Nam Phương thật sự không muốn nhìn hắn ta thêm một giây nào nữa: “Tốt nhất anh nên tránh xa tôi ra! Nếu không anh sẽ phải hối hận”. Trong đôi mắt cô toát lên một tia lạnh băng khiến người đàn ông sững sờ, nhưng chỉ chốc lát hắn ta đã cười lớn: “Cô em sao lại khiến anh đây hối hận? dᄇᄇđ☆L☆qᄇᄇđAnh đây chỉ có ý tốt muốn đưa cô em vào trong kia thôi, đừng có mà không biết tốt xấu như thế!”.

Tiếng cười của hắn chưa kéo dài được bao lâu thì sau ót đã bị cái gì đập vào, con đầu ập đến, da đầu nhất thời tê dại, toàn bộ ý thức đều đóng băng.

“Đúng vậy, người ta bảo mày tránh ra thì tốt nhất nên biết điều mà tránh!” Một giọng nói lạnh đến rợn người vang lên từ phía sau lưng tên da đen khiến đám lưu manh chợt cảm thấy như toàn thân bị dội nước đá.

Từ Nam Phương dường như đã nghe thấy giọng nói này ở đâu đó, cô ngẩng đầu trông thấy một người đàn ông mặc áo gió màu đen đứng sau lưng tên da đen, vẻ mặt thần nhiên quan sát cảnh tượng đang diễn ra.

Cô biết, anh ta đang nhìn mình, cho dù đôi mắt anh ta vẫn được che đậy bởi cặp kính râm như lần trước. Rốt cuộc thì cũng chỉ cần một cái liếc mắt, Từ Nam Phương đã nhận ra anh ta – người đã cứu mình và Thượng Quân Trùng ở nhà hàng cách đây không lâu.

Tên lưu manh da đen lúc này vẫn chưa hết đau, hắn ta giơ tay sờ vào cái gáy của mình, cúi đầu nhìn đã thấy tay đầy máu, ngay dưới chân hắn ta là một hòn đá, bây giờ hắn mới biết là gáy mình bị người kia dùng một hòn đá để ném thùng. Hắn ta thẹn quá hóa giận, Đây là địa bàn của mình, vậy mà có người dám điều võ dương oai với mình?

Tên lưu manh quay đầu lại, nổi cơn thịnh nộ với người đàn ông mặc áo gió, Tiếc rằng, nắm đấm của hắn ta còn chưa kịp xuất ra thì không biết ở đâu chui ra hai người nữa lời hắn đi, bọn họ làm ra vẻ bạn cũ lâu ngày không gặp, thân thiết bắt chuyện với tên lưu manh: “Đi thôi, chúng ta lên xe ngồi tâm sự!”.

Tên lưu manh kinh hãi nhìn bọn họ, gắng ghe nén cơn đau mà giả vờ: “Này, các người là ai, là ai...”.

Thanh âm của hắn càng lúc càng xa, mấy người bảo vệ chỉ biết trơ mắt ra nhìn hắn ta bị hai kẻ lạ hoắc kia lôi đi.

Du khách và những nhân viên khác chứng kiến cảnh tượng này với biểu hiện bình thản như đi chợ mua rau, dᄇᄇđ☆L☆qᄇᄇđ chẳng mấy chốc đã thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi đường của mình, làm việc của mình.

Từ Nam Phương không hề quay đầu nhìn theo hướng tên lưu manh bị lôi đi. Ngồi vào xe tâm sự ư? Sợ rằng hắn ta sẽ có kết cục cực kỳ thảm.

Người đàn ông mặc áo gió vỗ bàn tay đeo găng tay trắng muốt lên vai một tên bảo vệ. Chỉ là một cái vỗ rất nhẹ nhưng đã khiến cho cả vai tên bảo vệ trĩu hẳn xuống, mặt mũi méo xệch.

“Chúng tôi muốn vào thăm quan.” Người đàn ông mặc áo gió nói gọn.

Không ngoài dự đoán, bảo vệ lập tức lùi ra, nhường lối đi cho anh ta, còn cúi người làm tư thế “mời vào”, bộ dạng nom nớp lo sợ. Không một ai có ý định báo cảnh sát, đối với họ mà nói, thêm một chuyện, không bằng bớt một chuyện.

Từ Nam Phương đi theo người đàn ông kia vào cửa, nhẹ nhàng nói: “Thật lòng cảm ơn anh”.

Anh ta nhếch miệng lên, nửa cười nửa không: “Không cần khách sao! Chỉ là trùng hợp thôi”.

Từ Nam Phương cũng mỉm cười, cô ngẩng đầu lên ngược nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu: “Chỉ sợ không phải là ngẫu nhiên? Anh là người của nhà họ Hạ?”. Mặc dù người đàn ông này thế lực không lồ, sát khí đầy mình, giết người không chớp mắt, nhưng Từ Nam Phương cảm thấy không cần phải sợ anh ta. Lần trước, lúc cứu Thượng Quân Trùng, anh ta gọi “Trùng thiếu gia”, hiện tại anh ta lại cứu cô một lần, xem ra, sự xuất hiện của anh ta không hề đơn giản, có lẽ tạm thời cũng không có hành động gì với cô.

Người đàn ông vẫn duy trì nụ cười như có như không: “Suy đoán của cô có hơi phiến diện! Dù nhà họ Hạ có mạnh đến đâu, tôi cũng không kém đến mức nghe lệnh của tất cả bọn họ”.

Từ Nam Phương gật đầu lĩnh hội, dᄇᄇđ☆L☆qᄇᄇđ xem ra anh ta chỉ nhận lệnh từ một người nào đó, đương nhiên, cũng có thể nghe lệnh nhiều người, lợi dụng cuộc đấu đá nội bộ của nhà họ Hạ để làm lợi cho mình.

“Vậy anh tìm tôi làm gì?” Từ Nam Phương đi thẳng vào vấn đề, Người qua đường trông thấy cô và anh ta đứng một chỗ, đều nhìn bằng ánh mắt kỳ quái.

Người đàn ông thần nhiên cười: “Theo lẽ thường, mỗi khi tôi xuất hiện, nếu không phải muốn lấy mạng người khác thì người khác muốn lấy mạng tôi!”. Anh ta nói rất nhẹ nhàng, sống chết, chết sống trong miệng anh ta thực ra chẳng khác gì những từ ngữ bình thường khác.

Từ Nam Phương lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, anh ta quay lưng về phía mặt trời, ánh hoàng hôn yếu ớt chiếu lên người anh ta có cảm giác như một bóng ma, Cô có thể quan sát anh ta ở một cự ly rất gần, anh ta có khuôn mặt tựa như nhìn thấy cõi đời, tất cả chỉ là một sự lạnh lùng, Có phải trong mắt anh ta, tính mạng con người chỉ là chuyện của một nhát dao? Chuyện đời buồn vui li hợp, sinh tử, trong mắt anh ta có lẽ không có gì khác nhau?

“Vậy thì khác nào cái xác không hồn?”.

Câu nói của Từ Nam Phương không biết vì sao khiến người đàn ông cứng đờ người. Anh ta tưởng rằng khi nghe mình nhắc đến sống chết, cô gái này sẽ liên tưởng tới bản thân, sẽ run rẩy sợ hãi, đây chẳng phải là phản ứng bình thường của một người bình thường ư? Thế nhưng, anh ta hoàn toàn bất ngờ vì câu nói của Từ Nam Phương.

Người đàn ông phải phải tro bụi bám trên tấm áo choàng, chỉnh lại tà áo vừa bị gió thổi bay, giọng điệu bình chân như vại: “Việc chúng tôi làm, vốn dĩ chính là cái xác không hồn”.

Từ Nam Phương cười: “Nhưng anh đâu phải, nên nói là anh vẫn chưa làm được”.

Cái liếc mắt của cô khiến cho người đàn ông cảm thấy dù mình đã đeo kính đen nhưng vẫn bị cô nhìn thấu tâm sự.

Từ Nam Phương chân thành nói: “Một cái xác không hồn đáng ra sẽ không bận tâm tới việc trên áo mình bám bụi chứ? Nếu ngay cả cái áo của mình bị bẩn cũng khiến anh ta không chịu được phải phải đi, thì chắc chắn anh ta là một người biết quý trọng mạng sống, lại càng không thể nhìn thấy chuyện sống chết trên đời”.

Cô hưng phấn nhìn người đàn ông đối diện, anh ta khựng lại mất vài giây, sau đó hừ lạnh: “Cái suy nghĩ này của cô chẳng có tý lô-gích nào!”.

Câu nói mạnh mẽ của anh ta cũng không dành được sự đồng tình của Từ Nam Phương. Cô một mình đi lên phía trước, hai bên lối đi bày mười tám bức tượng đá hình người và thú, không lồ, sừng sững bất động.

Từ Nam Phương đi ở chính giữa, mỗi bước đi tựa như quay về hai mươi năm.

Người đàn ông vẫn theo sau cô, không khỏi khỏi cười nói: Cô quả nhiên là người đặc biệt, biết rõ tôi đến để lấy mạng cô mà còn có thể thản nhiên tham quan được”.

Từ Nam Phương dừng chân: “Nếu thật sự muốn lấy mạng tôi, anh sẽ không giúp tôi giải quyết tên lưu manh kia”.

“Chẳng qua tôi không thích người khác làm hỏng kế hoạch của mình.”

“Vậy à? Vậy anh để tôi vào đây làm gì? ㄟㄎㄨㄟđ☆L☆qㄟđ Chỗ này người qua lại rất nhiều, không sợ bị phát hiện sao?”, Từ Nam Phương lại suy đoán.

Sự trấn tĩnh của cô khiến người đàn ông vô cùng kinh ngạc. Anh ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô: “Tôi khá là nhân hậu, thấy cô muốn vào đây như vậy, đương nhiên giúp cô hoàn thành tâm nguyện, chết rồi còn có thể yên lòng nhắm mắt”.

Anh ta nói cực kỳ nghiêm túc, Từ Nam Phương nghe xong chỉ lắc đầu cười.

Người đàn ông hận không thể bỏ kính xuống để nhìn cho kỹ rốt cuộc trái tim cô gái này được làm bằng gì mà hoàn toàn thờ ơ trước tất cả những điều mình nói.

Từ Nam Phương chợt lên tiếng: “Anh đã tốt bụng như vậy thì giúp tôi hoàn thành tâm nguyện cuối cùng đi. Muốn giết tôi cũng được, nhưng để tôi chọn nơi chết được chứ?”.

“Ở đâu?” Người đàn ông cảnh giác hỏi.

Từ Nam Phương chỉ về phía trước: “Địa cung Định Lăng!”.

Giọng nói đầy âm khí của cô kết hợp với cơn gió bất chợt xuất hiện khiến người ta có cảm giác lạnh cóng.

Định Lăng, địa cung, cô gái này dám chọn một huyệt mộ?

Người đàn ông sững sờ. Từ Nam Phương lại nở một nụ cười quỷ dữ: “Anh muốn làm cái xác không hồn? Đáng tiếc vẫn không làm được. Anh sợ chết! Một người muốn nắm trong tay tính mạng của người khác thì trước tiên phải không được tin vào chuyện ma quỷ, linh hồn! Một cái xác không hồn thật sự không được có bất cứ cảm giác gì. Càng không được giúp người sắp chết hoàn thành tâm nguyện. ㄟㄎㄨㄟđ☆L☆qㄟđ Anh nói xem có đúng không?”.

Người đàn ông cứng họng. Những điều Từ Nam Phương nói giống như đâm một nhát vào ngực anh ta. Xưa nay chưa từng có ai nói như vậy với anh ta, lúc anh ta xuất hiện, mục đích duy nhất là lấy mạng người khác, sau đó là tiền tài. Lúc trông thấy màu người khác chảy xuống, anh ta cũng không có bất cứ cảm giác gì, kẻ khác nhìn thấy anh ta đều sợ hãi như trông thấy quỷ, muốn trốn chạy cũng không được. Anh ta đã lấy đi tính mạng của bao nhiêu người, đã trông thấy bao nhiêu người ngừng thở, tất cả đều coi anh ta là ác ma, sự xuất hiện của anh ta đồng nghĩa với sự chết chóc của người khác, chưa bao giờ có người dám nói anh ta cũng sợ chết!

Chuyện này, quả thực chẳng khác nào chuyện cười!

Sau khi dứt lời, Từ Nam Phương đã một mình đi lên phía trước. Người đàn ông ngậy người một lúc mới định thần trở lại, anh ta nhìn theo bóng lưng cô, cảm thấy hoang loạn sau đó dần vơi dần.

Từ Nam Phương đi rất thong thả, cô chỉ vào những bức tượng bằng đá và nói: “Bọn chúng đều là thần thú trong truyền thuyết, người ta tin rằng, thần thú có thể bảo vệ lăng mộ, thần thú càng cao thì sức mạnh càng lớn. Anh có biết những bức tượng thần thú này được chuyển tới đây bằng cách nào không?

Mùa đông, người ta đổ nước ra đường, nước đóng băng, như vậy mới dễ dàng kéo tượng đá về đây...”.

Từ Nam Phương thành thực đi vào Định Lăng, mặc dù nơi này đã khác xưa rất nhiều nhưng phương hướng không hề thay đổi, cô dễ dàng tìm được lăng tẩm của Hoàng đế Vạn Lịch.

Tuy nhiên, lúc hai người tới nơi, giờ tham quan cũng kết thúc. Nhìn tẩm biếu treo trên cao đề rõ mấy chữ “Lăng Hoàng đế Đại Minh Thần Tông”, Từ Nam Phương kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ, nói không nên lời.

Người đàn ông chỉ vào cửa, nói với cô: “Đây, đóng cửa rồi, có vào nữa không?”.

Sắc trời đã âm u, khí lạnh mỗi lúc một dày đặc.

Từ Nam Phương khoanh tay trước ngực, không quay đầu lại, cô biết ẩn ý sau câu hỏi của anh ta. Dựa vào thế lực của anh ta, khiến người khác mở cửa chỉ là chuyện còn con.

“Xây lăng mộ này đã tiêu tốn tám triệu lượng bạc, sáu năm mới hoàn thành. Ba mươi năm sau đó lại tu sửa một lần, mất mười triệu lượng bạc, trong vòng sáu năm mới sửa xong.” Từ Nam Phương tiếp tục nói. Mặc dù cô vạch trần được người đàn ông này thực chất rất quan tâm tới sống chết, nhưng phần lớn thời gian anh ta đều tỏ ra lạnh lùng, những điều cô nói cũng không khiến anh ta có phản ứng gì lạ.

Nhìn Minh lâu đã bị tu sửa lại thành viên bảo tàng, Từ Nam Phương không khỏi nở nụ cười: “Nếu người chết biết được mấy trăm năm sau, lăng mộ của mình trở thành một nơi thăm quan, thi thể của mình chẳng khác nào con rối mua vui, không biết họ có còn muốn tiêu tốn nhiều của cải để xây dựng huyệt mộ cho mình hay không nữa?”.

“Cô không cần nói với tôi những điều này.” Người đàn ông lạnh lùng nói.

Từ Nam Phương định thần lại, ngẩng đầu nhìn anh ta, bỗng nhiên cô mỉm cười: “Vậy thì để tôi đoán xem vì sao anh tới giết tôi nhé? Anh quen biết nhị lão gia nhà họ Hạ. nói cách khác, ông ta là khách hàng của anh? Ông ta thuê anh tới giết tôi, đúng không?”.

Ngay lúc nghe người đàn ông này nói muốn lấy mạng mình, Từ Nam Phương đã lập tức nghĩ tới mối quan hệ rắc rối đằng sau. Trước đây chỉ bằng một cú điện thoại, Jim đã có thể gọi anh ta tới cứu Thượng Quân Trùng, chứng tỏ anh ta có nghĩa vụ đặc biệt là bảo vệ Thượng Quân Trùng. Tuy nhiên, anh ta và Jim lại không thuộc về một cùng phạm vi thế lực, thế nên chỉ có một khả năng duy nhất, anh ta nghe lệnh của nhị lão gia.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Địa cung Định Lăng

Nếu đúng là nhị lão gia muốn giết cô, vậy thì lý do của ông ta cũng giống với lý do tam phu nhân muốn giữ cô ở lại nhà họ Hạ, đều vì Thượng Quân Trùng. Dù ngày đó, Jim đã cố gắng hết sức để dìm tin đồn cô là bạn gái của Thượng Quân Trùng xuống, nhưng màn che mặt thiên hạ này chỉ lừa được người bình thường, đối với nhị lão gia nhà họ Hạ, thế lực hùng mạnh như vậy, nhất định ông ta đã nắm rõ toàn bộ sự việc.

Vì đứa con trai ở cùng ông ta không thể tiếp quản sản nghiệp họ Hạ, ông ta chỉ còn cách đặt cược lên Thượng Quân Trùng. Tam phu nhân là phận nữ, nên cần tới Diệp Phi Vũ làm mặt thám, còn nhị lão gia không như vậy. Hiện tại, phần lớn sản nghiệp nhà họ Hạ đang nằm trong tay ông ta, tại mất nhiều, thủ đoạn nhiều, ông ta đương nhiên không cần biết Từ Nam Phương là người như thế nào, chỉ cần biết cô suýt nữa làm ảnh hưởng tới danh dự của Thượng Quân Trùng là đủ lý do để ông ta xử tử cô.

Người đàn ông không khỏi khen ngợi: “Cô rất thông minh”.

“Nhưng một mình anh, không thể giết được tôi!”, Từ Nam Phương mỉm cười chắc thắng.

Bị cô coi thường, người đàn ông không khỏi cười khẩy một cái: “Nếu co cho rằng dựa vào hệ thống an ninh ở đây mà thôi không dám ra tay thì cô làm rồi! Cho dù ở đây có cả hệ thống bảo vệ Quốc gia, có cảnh sát, tôi cũng cứ ra tay thôi”.

Từ Nam Phương không biết anh ta đang nói cái gì, cô chỉ lùi về sau vài bước: “Anh có biết vì sao không giết được tôi không? Người ta nói, rỗng mạnh đến mấy vẫn thua rắn bản địa. Ngoài kia là địa bàn của anh, tôi không làm gì được anh, nhưng trong này, anh không làm gì được tôi”.

Người đàn ông còn chưa hiểu hết ý tứ của Từ Nam Phương đã thấy cô đánh mắt về phía sau mình, anh ta quay lại nhìn, bỗng dừng giật mình nghĩ ra điều gì, quay lại lần nữa thì đã không thấy bóng dáng Từ Nam Phương đâu.

Một trận gió từ rừng cây ủa tới, lá xào xạc.

Người đàn ông tháo cặp kính râm xuống, cố gắng nhìn rõ mọi thứ xung quanh. Anh ta thấy rõ có bóng người đằng sau Minh lâu nhưng khi đuổi tới chỉ thấy bóng cây lay động trong gió, người kia dường như thoáng cái chui vào lòng đất, không còn thấy bóng dáng đâu.

Anh ta tức giận tháo đôi găng tay quăng xuống đất, thăm nghĩ, người phụ nữ này dám chuồn mất trước mắt mình, quả nhiên cô ta đã tự coi mình là “rắn bản địa”. Nhưng dù thế nào anh ta cũng phải tìm cho bằng được Từ Nam Phương.

Lúc này, Từ Nam Phương xác thực đã chui vào lòng đất. Từ lúc bước vào đây, cô cố ý vòng vo nói nhiều điều với người đàn ông kia, vừa giới thiệu về Lăng mười ba, vừa như có như không nói ra tâm sự của anh ta, thực ra tất cả chỉ là để đánh lạc hướng. Cô đợi đến khi vào Định Lăng mới đối đầu trực diện với anh ta, là vì cô muốn lợi dụng màn đêm để trốn thoát.

Người đàn ông không hiểu vì sao Từ Nam Phương lại nói rùng rợn đến vậy cũng phải thua rắn bản địa, bởi anh ta không biết cô hiểu rõ về nơi này còn hơn cả nhà khảo cổ.

Trước kia, vào những năm năm mươi của thế kỷ hai mươi, nhà sử học Ngô Hàm đã đề nghị tiến hành khai quật Lăng mười ba, địa điểm được chọn để khai quật là Định Lăng. Các nhà khảo cổ đã tốn rất nhiều công sức cả về nhân lực, tiền của và thời gian mới tìm thấy một lỗ hổng trên tường do viên gạch rơi ra, để đào một đường hầm vào bên trong.

Mười ngày sau, bọn họ phát hiện ra một cửa hầm, từ cửa hầm này có thể loáng thoáng nhìn thấy một hành lang nằm giữa hai bức tường. Thế nhưng, ngay khi các nhà khảo cổ chuẩn bị vào hành lang đó tìm hiểu thì lại không thấy nó đâu nữa, tựa như nó chưa từng xuất hiện. Về sau, họ phải đào thêm đường hầm thứ hai, thứ ba mới phát hiện ra “bức tường kim cương” nằm trong địa cung, do đó công việc khai quật mới thuận lợi tiến hành.

Sự việc này, Từ Nam Phương đương nhiên không biết, lại chưa từng nghe nói đến, nhưng cô lại biết những bí mật chưa hẳn mọi người đã biết. Địa cung này được xây dựng dựa vào bát quái âm dương ngũ hành, vào mỗi canh giờ, vị trí những cánh cửa ẩn đều không giống nhau. Bởi vậy, vào lúc này khi người khác phát hiện ra một cánh cửa ẩn nào đó, thì qua mấy canh giờ sau sẽ không còn thấy nó nữa.

Cách bài trí này có sự tham gia của Từ Nam Phương, cô đã tốn rất nhiều tâm huyết, Hoàng đế Vạn Lịch còn vì điều này mà khen ngợi cô không ngớt. Đối với nơi này, Từ Nam Phương đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn nữa. Thế nên, thời điểm này có cánh cửa bí ẩn nào mở ra vốn dĩ đã nằm trong dự liệu của cô, chỉ cần chờ người đàn ông kia mất cảnh giác là cô đã có thể đi vào trong, người khác làm sao tìm được cô?

Thượng Quân Trùng và Diệp Phi Vũ tới Lăng mười ba thì trời đã tối đen như mực. Thượng Quân Trùng dựa vào trí nhớ chỉ đường cho Diệp Phi Vũ lái xe tới chỗ Từ Nam Phương bị bỏ lại ban chiều.

Nhưng làm sao cô còn đứng ở đây chờ anh?

Thượng Quân Trùng vẫn muốn tìm, nhưng Diệp Phi Vũ đã trực tiếp lái xe quay về. Cửa lớn Lăng mười ba đã đóng, chỉ còn lại ánh đèn le lói phát ra từ bụi gác bên cạnh.

Thượng Quân Trùng và Diệp Phi Vũ vội vàng chạy vào phòng bảo vệ, chưa đợi bọn họ hỏi, hai người đã khua chân múa tay miêu tả hình dáng Từ Nam Phương.

Nhân viên bảo vệ vừa nghe Diệp Phi Vũ nói, vừa nhìn Thượng Quân Trùng phối hợp diễn, mãi mới thốt ra được một câu: “Hai anh muốn hỏi gì?”.

Lăng phí bao nhiêu lời, Thượng Quân Trùng hơi bực: “Chúng tôi muốn hỏi cô gái đó có tới đây không? Nếu tới thì đã đi từ lúc nào?”.

Thượng Quân Trùng dù đang đội mũ lưỡi trai nhưng lúc cuống anh ngẩng đầu lên, mấy nhân viên bảo vệ kia đang định lắc đầu thì thấy anh có phần quen mắt: “Ồ, anh không phải là... là...”.

Không đợi bọn họ nói hết, Diệp Phi Vũ đã móc ra mấy tờ một trăm đồng, đặt trên bàn: “Mong các anh nghĩ kỹ xem, có thấy cô gái như vậy đến đây không?”.

Vừa trông thấy tiền, thái độ của bảo vệ liền thay đổi. Dựa vào những đặc điểm mà Diệp Phi Vũ miêu tả, bọn họ ngẫm nghĩ một hồi cũng nhớ ra Từ Nam Phương.

“Nhớ, nhớ ra rồi, chiều nay chừng bốn giờ có một cô gái tới đây, nói muốn vào trong thăm quan, suýt nữa còn xảy ra đụng độ với người khác.”

Lúc ấy một bảo vệ trực đêm vừa tới nhận giao ca, nên anh ta có ấn tượng khá rõ về sự việc, về sau anh ta còn thấy tên lưu manh quấy rầy Từ Nam Phương đã bị đánh cho đầu rơi máu chảy.

Người bảo vệ kia lại quan sát Thượng Quân Trùng và Diệp Phi Vũ, cuối cùng cũng nhớ ra Thượng Quân Trùng là ai: “Ồ, anh chính là ca sĩ kia sao? Thượng Danny phải không? Tôi nhớ rõ mà, chẳng qua nghĩ mãi mà không ra cái tên thôi, ha ha...”. Bảo vệ có vẻ rất phấn khích vì nhớ ra tên Thượng Quân Trùng.

Trái lại, Thượng Quân Trùng không lấy gì làm vui vẻ, vừa nghe họ khẳng định Từ Nam Phương có tới đây, anh thở phào một hơi, nhưng nghe đến đoạn cô xảy ra chuyện với bọn lưu manh thì tim lại giật thót, vội vàng hỏi: “Cô ấy gặp gỡ với ai? Sau đó thì sao?”.

Thấy một ngôi sao ca nhạc đêm hôm xuất hiện ở đây, lại còn sốt sắng hỏi thăm tin tức của một cô gái, nhân viên bảo vệ rất tò mò, chuyện này chưa biết chừng có thể xếp đầu bảng tin sốt dẻo trên mạng QQ trong nhiều ngày liên tiếp. Tuy nhiên lúc này, bọn họ chỉ có thể nhận tiền mà ngoan ngoãn đáp: “Với một tên du côn vùng này, nhưng mà sau đó cô gái ấy được một du khách giải vây, rồi hai người họ cùng vào trong khu mộ, cuối cùng bọn họ đi ra lúc nào, ra lối nào, thì tôi không biết”.

Bảo vệ nói rõ ràng mạch, Thượng Quân Trùng và Diệp Phi Vũ hai mắt nhìn nhau.

Diệp Phi Vũ tóm đúng trọng tâm, hỏi: “Người cứu cô ấy trông như thế nào? À, thế này đi, các anh có nhớ chính xác thời gian không? Phòng giám sát nằm ở đâu?”.

Thượng Quân Trùng nghe vậy liền hiểu ra Diệp Phi Vũ muốn xem băng ghi hình, như vậy có thể dễ dàng tìm ra Từ Nam Phương.

“Phòng giám sát?”, bảo vệ đột nhiên cảnh giác, “Nhưng chúng tôi không vào được”.

Diệp Phi Vũ không thêm đề ý tới câu nói của anh ta, thẳng tay bỏ xuống một xấp tiền. Nhân viên bảo vệ kia sáng rực hai mắt, số tiền này có khi còn nhiều hơn cả tháng lương của anh ta.

“Anh chỉ cần tìm người quản lý lại đây, những việc còn lại tự tôi giải quyết.”

Trong phòng giám sát, người quản lý đang mở cuốn băng ghi hình lúc hơn bốn giờ ngoài cổng chính khu lăng mộ, Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trùng chăm chú quan sát tìm kiếm hình ảnh Từ Nam Phương, Jim đứng bên cạnh chỉ chỉ trỏ trỏ. Dựa vào sự quen biết của Diệp Phi Vũ, đương nhiên không thể sai khiến được nhân viên quản lý lăng mộ, chỉ có thể gọi Jim tới đây. ~~đồng thời~~ Jim là trợ lý của Thượng Quân Trùng, biết cách để không bại lộ chuyện tối nay ra ngoài, cũng biết phải đi con đường nào, thông qua ai để tìm được tung tích Từ Nam Phương.

Mặc dù vẫn nhìn Jim bằng ánh mắt lạnh lùng, nhưng để tìm được Từ Nam Phương, Thượng Quân Trùng bắt buộc phải dùng tới đặc quyền thuộc về thân phận mình.

Trên màn hình đã xuất hiện hình ảnh Từ Nam Phương, Toàn bộ sự việc từ lúc cô mới đến đều được hiện ra rõ ràng, Nhưng hình ảnh cuối cùng của cô chỉ được camera ngoài cửa nhà bảo tang Định Lăng ghi lại, sau đó thế nào, mấy cặp mắt nhìn chăm chăm vào đều không thấy cô đâu.

Bọn họ chỉ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo gió đen đang đứng trông trời nhìn ngó xung quanh, rõ ràng là Từ Nam Phương đã trốn đi.

Thượng Quân Trùng nhận ra anh ta, anh liếc nhìn Jim. Mặc dù không nghe được cuộc đối thoại giữa Từ Nam Phương và người đàn ông kia, nhưng từ động tác anh ta nghiêng răng nghiêng lợi rút cái găng tay ra quẳng xuống đất cũng đủ nhận ra anh ta hoàn toàn không có ý đồ tốt gì với Từ Nam Phương.

Thượng Quân Trùng nghi hoặc nhìn Jim. Anh tóm cổ Jim lôi sang gian phòng bên cạnh, đóng cửa lại rồi hỏi: “Đó là ai? Anh lệnh cho hắn ta đi tìm Từ Nam Phương phải không?”.

Sự cảnh giác và cảnh giác thể hiện rõ trong lời nói.

Khó khăn lắm mới tìm lại được vị trí của mình bên cạnh Thượng Quân Trùng, bây giờ lại vô duyên vô cớ lại phải rước cái họa này, Jim vội giải thích: “Danny, chuyện này không liên quan tới tôi! Nói thật, tôi cũng không chỉ huy được hắn ta. Hắn ta tên là Bạch Thanh Dật, trùm xã hội đen. Có người nói, ở khu vực châu Á – Thái Bình Dương này, không có chuyện gì là hắn ta không nhúng tay vào được. Câu này tuy có hơi khuyếch trương nhưng đúng là thế lực của hắn ta rất lớn. Chuyện lần trước cậu cũng chứng kiến rồi đấy, ở Bắc Kinh này không ai là dám qua mặt hắn”.

Jim cuống quýt giải thích, muốn Thượng Quân Trùng tin tưởng.

“Thế lần trước chẳng phải hắn ta tới cứu tôi sao? Không phải vì anh gọi điện à?”

Jim vội nói: “Tên Bạch Thanh Dật đó nợ ân tình của bố cậu, bố cậu nói nếu cậu gặp nguy hiểm thì gọi điện cho hắn ta, hắn ta nhất định sẽ giúp”.

“Bố tôi?”, Thượng Quân Trùng cười gằn, liếc nhìn Jim.

Jim lại bổ sung: “Lần trước tôi cũng vì bất đắc dĩ mới tìm tới hắn ta. Nếu không có hắn ta thì ta cũng bị xử tử xong xuôi rồi, cả Từ Nam Phương cũng vậy”.

Không nhắc tới Từ Nam Phương còn đỡ, ~~đồng thời~~ đằng này Jim vừa dứt lời. Thượng Quân Trùng lại trừng mắt: “Mau gọi điện hỏi hắn ta!”.

“Hỏi hắn?”, Jim tròn mắt, đôi con ngươi vừa căng lớn lại bị Thượng Quân Trùng trừng lại.

“Được, được, tôi hỏi!”

Bạch Thanh Dật là người cuối cùng trông thấy Từ Nam Phương, nếu ngay cả hắn ta cũng không biết Từ Nam Phương ở đâu thì Thượng Quân Trùng làm sao tìm được?

Thế nhưng, câu trả lời mà Bạch Thanh Dật có thể cho Thượng Quân Trùng cũng chỉ là “không biết”. Anh ta chỉ thấy Từ Nam Phương biến mất trước cửa Định Lăng, Không một ai có thể chạy thoát ngay trước mặt Bạch Thanh Dật, dù có chạy đi cũng sẽ bị anh ta tóm lại, nhưng người con gái này đã thật sự biến mất.

Thượng Quân Trùng cầm gậy ta hỏi Bạch Thanh Dật có quan hệ gì với Từ Nam Phương, nhưng anh ta chỉ cười khẩy một cái, không thêm đề ý tới Thượng Quân Trùng. Trong điện thoại lập tức vọng ta những tiếng tút dài.

Lúc Thượng Quân Trùng quay lại, Diệp Phi Vũ vẫn đang xem băng ghi hình, anh ta nhìn chăm chăm vào mấy chữ không rõ nét trên đá: “Lăng Hoàng đế Đại Minh Thần Tông”, đột nhiên trong lòng nổi lên một dự cảm.

“Lăng mộ đó chôn cất ai? Hoàng đế Thần Tông là ai? Cách đây bây giờ bao nhiêu năm?”

Nhân viên công tác trả lời: “Lăng mộ này của vị vua thứ mười ba của triều Minh, hợp táng cùng hai vị Hoàng hậu. Hoàng đế Thần Tông có niên hiệu là Vạn Lịch, thế nên mọi người mới quen gọi ông là Vạn Lịch Hoàng đế, đăng cơ năm 1573, trị vì bốn mươi tám năm, mất năm 1620. Cách hiện tại hơn ba trăm năm, chừng bốn trăm năm.” Dù không phải hướng dẫn viên du lịch, nhưng cũng nghe nhiều quen tai, anh ta làm việc ở đây lâu như vậy cũng hiểu biết khá nhiều.

Diệp Phi Vũ đắm chiêu gât đầu, anh nhớ rõ Từ Nam Phương nói với mình rằng vô vượt qua thời gian từ thời vua Vạn Lịch bốn trăm năm trước tới đây, anh nhớ rõ về mặt của cô khi trông thấy cổ cung, có lẽ cô và hoàng thất Đại Minh còn có mối quan hệ rất sâu xa.

“Này, cậu tập trung vào việc chính đi!” Thấy Diệp Phi Vũ hỏi nhân viên quản lý mấy chuyện không đầu không đuôi, Thượng Quân Trùng không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng Diệp Phi Vũ lại hỏi nhân viên quản lý: “Có thể mở cửa Đình Lăng để chúng tôi vào được không?”.

Không kể người khác, ngay cả Thượng Quân Trùng và Jim cũng phải há hốc miệng.

“Ồ, nhưng lúc cô ấy xuất hiện ở đây thì cửa đã đóng rồi, cô ấy không thể đi vào được...”

“Đúng thế, toàn bộ khu lăng mộ cũng chỉ có một cánh cửa duy nhất này, mà cánh cửa này chưa hề có một vết tích gì cả. Anh cũng quá coi thường chúng tôi rồi, nói cho anh biết, hệ thống an ninh ở Đình Lăng tiêu tốn những mười triệu tệ đấy...”

Nhân viên kia còn chưa nói xong, một người trong phòng đã hoảng hốt chạy ra, tay chỉ vào màn hình camera: “Quản lý, quản lý, trong Đình Lăng hình như có người!”.

Một câu nói lập tức khiến mọi người run rẩy. Thượng Quân Trùng và Jim đưa mắt nhìn nhau, nhân viên công tác kia chạy vào phòng, mọi người cũng lần lượt đi theo.

Một dãy màn hình xếp san sát nhau khiến người ta nhìn vào chỉ cảm thấy chóng mặt, hoa mắt.

“Đâu? Hồng ngoại không có cảm ứng à?”, quản lý căng thẳng hỏi.

“Ồ trong địa cung”, người nọ chỉ vào màn hình, nói, “Nhưng giờ lại không thấy đâu nữa rồi...”.

“Mở lại hình ảnh đã ghi ra!”, Diệp Phi Vũ lớn tiếng ra lệnh.

Một bóng người xuất hiện trong tầm nhìn, thoát ẩn thoát hiện như hồn ma. Bầu không khí lại trở nên tĩnh lặng, người đó chính là Từ Nam Phương.

“Sao... sao có thể?”. Trên mặt nhân viên công tác lộ rõ vẻ khó tin. Lúc cửa đóng, nhân viên bảo tàng đã khẳng định bên trong không còn du khách, hơn nữa, cô gái này vào thời điểm đó vẫn đứng bên ngoài, làm sao có thể vào được trong địa cung?

“Cô ta ở trong đó thật?”, Jim ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong đêm tối, gió núi âm u, lại thêm sự việc kỳ bí này, khiến người ta không khỏi nổi da gà.

“Quản lý, tôi nói rồi, camera trong địa cung ít quá, hồng ngoại cũng không cảm nhận được...”, người phát hiện ra Từ Nam Phương vẫn lái nhai như muốn tranh công.

Hệ thống giám sát bên trong Đình Lăng vốn đã hoàn hảo, nhưng vì địa cung có kiến trúc phức tạp, các nhà khảo cổ cũng không dám chắc chắn, thế nên tất cả quốc bảo, di vật văn hóa có giá trị đều được mang ra ngoài, có lẽ là được bảo quản trong Minh lâu. Những thứ còn lại trong địa cung đều là bích họa và quan tài. Đây là những thứ mà dân trộm mộ không thể lấy đi, vậy nên công tác giám sát an ninh ở địa cung không được chu đáo như trên mặt đất. Từ Nam Phương ở dưới địa cung một lúc lâu mới bị những người này phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Quan sàg của tôi

Khi nhân viên trực ca lăng thứ mười ba mở cửa lớn của bảo tàng Đình Lăng, bật hệ thống chiếu sáng, dẫn theo đoàn người Diệp Phi Vũ, Thượng Quân Trùng và Jim vào địa cung. Dọc theo hành lang vừa rộng vừa sâu dẫn tới địa cung là những hậu điện quan tài của Hoàng đế.

Tùng đột gió lạnh từ phía sau thổi tới, nhân viên trực ca không khỏi nhũn mảy. Nếu không phải vì số tiền đã nhận, nếu không phải vì kiêng nể mối quan hệ của Jim thì bọn họ đã chẳng dại gì mà nửa đêm còn đi vào nơi quỷ quái này.

Nhưng khi Thượng Quân Trùng bước trước bước sau kéo Diệp Phi Vũ tới hậu điện, nơi mà họ trông thấy Từ Nam Phương qua camera, thì lại không thấy bóng dáng cô ở đó, một con kiến cũng không thấy.

“Kỳ lạ, người đâu?”, giọng nói của Thượng Quân Trùng có phần mất kiên nhẫn, nhưng rõ hơn là sự lo lắng.

Anh nhìn chung, bốn bề im ắng. Đám nhân viên chạy theo đằng sau thờ hồng học, sắc mặt cực xấu: “Tôi đã bảo ở đây không có rồi mà, dđđ L☆qđđ hệ thống giám sát của chúng tôi giá trị những mười triệu tệ, các anh...”.

“Thế vừa rồi các anh trông thấy trên camera là cái gì?”, Thượng Quân Trùng ngắt lời anh ta.

Một nhân viên trẻ tuổi bỗng dưng thốt lên đầy khiếp sợ: “Không... không phải là ma chứ?”.

Thanh âm anh ta không lớn nhưng lại vang vọng, loáng thoáng, Jim vừa nghe vậy đã nổi da gà, ôm hai tay, tìm cách rút lui: “Danny, tôi thấy cũng đúng, bảo tàng không phải nơi tùy tiện ra vào được”.

“Sao? Anh cũng biết sợ à?”, Thượng Quân Trùng vốn còn bất mãn với Him, nghe anh ta nói xong lại càng bức, “VẬY anh ra ngoài chờ đi”.

Bị Thượng Quân Trùng nói vậy, Jim lập tức ngậm miệng. Khó khăn lắm mới quay về làm trợ lý cho Thượng Quân Trùng được, dđđ L☆qđđ anh ta đâu ngờ mà từ bỏ đơn giản như vậy.

“Đúng thế, vừa nãy chúng ta trông thấy, nhưng đã là một lúc lâu rồi, có thể cô ấy đã đi chỗ khác”, Diệp Phi Vũ vô cùng bình tĩnh nói.

Nhưng có lẽ đám nhân viên đã nghe được quá nhiều chuyện nên có phần kiêng kỵ đối với mộ cổ, lúc này bèn lấy một vài chuyện ma quỷ ra để dọa người: “Ờ đây âm khí nặng quá, vừa nãy chúng ta nhìn thấy trong camera có người, nhưng biết đâu chỉ là ảo giác? Không chừng còn là oan hồn ấy chứ? À không phải oan hồn, nơi này mai táng Hoàng hậu Hiếu Đoan và Hiếu Tĩnh”.

Khi anh ta nói đến những chữ cuối cùng, một giảm giác rung rợn đột ngột truyền đến, chỉ có điều, không ai biết cảm giác ấy đến từ đâu.

Chính giữa địa cung bày ba bộ quan tài: Hoàng đế Vạn Lịch, hai bên là hai vị Hoàng hậu của ông ta.

Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trùng quay đầu lại nhìn ba chiếc quan tài kia, chợt có cảm giác kỳ lạ.

“Nói vớ vẩn!”, Thượng Quân Trùng quát lớn, khiến không khí âm u trong địa cung thoáng cái bị quét sạch.

Không chút nể nang với đám người này, dđđ L☆qđđ Thượng Quân Trùng thẳng thắn nói: “VẬY các anh cứ ra ngoài đi, tôi tự tìm”.

Jim nghe vậy, trong mắt hiện rõ sự lo lắng, định khuyên can thì Diệp Phi Vũ đã nhanh miệng phụ họa: “Tớ và cậu đi tìm, chia nhau ra”.

Địa cung quá rộng lớn, hai người lại không quen đường, nhưng thấy những người khác đều tỏ ra gượng ép và sợ hãi, hai người chỉ còn cách cầu người không bằng tự cầu mình.

Thấy chỉ còn Diệp Phi Vũ ủng hộ mình, Thượng Quân Trùng hứng chí vỗ vai người bạn, sau đó tự chọn một lối rẽ bên cạnh hậu điện, mỗi người một hướng đi tìm.

Đám nhân viên và Jim lúng túng đứng ngây người tại chỗ, Jim do dự một chút, sau đó cắn răng nói theo: “Danny, chờ tôi”.

“Quản lý, chúng ta làm gì bây giờ?”. Nhân viên công tác nhìn nhau, “Hay ra ngoài chờ họ đi!”.

“Ra ngoài cái đầu cậu! Chúng ta không ở đây trông liệu có được không? Cậu còn nhớ công việc của mình là gì không hả? Yên tâm, mặc dù lúc khai quật còn nhiều thứ chưa được khám phá rõ ràng nhưng mà chỗ này trở thành bảo lâu đời như thế rồi, bao nhiêu người đến đây thăm quan, dđđ L☆qđđ có chừng khí vong linh gì cũng đã bị dọn sạch sẽ rồi...” Bọn họ đứng đây tự an ủi nhau.

“Hay là vậy đi, chúng ta ở đây giữ liên lạc với phòng giám sát, bên kia họ phát hiện ra điều gì thì chúng ta cũng có thể trực tiếp hành động, như vậy cũng nhanh chóng...”

Đám nhân viên đứng ở lối rẽ chính giữa địa cung, mỗi người một ý, nhưng điểm chung duy nhất là bọn họ đều sợ hãi.

Diệp Phi Vũ chọn một lối rẽ, đi thẳng về phía trước, hành lang trống trơn chỉ vang lên tiếng bước chân của anh. May mà dọc đường còn có ánh đèn chiếu sáng, nếu không người thường đi vào nơi này đều sẽ nơm nớp lo sợ, dđđ L☆qđđ huống chi một người mắc chứng sợ bóng tối như anh.

Lối rẽ của Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trùng đều đi dẫn tới điện thờ phụ, hai bên hành lang là những bức tranh lớn do các họa sĩ cung đình vẽ, miêu tả công lao của Hoàng đế Vạn Lịch. Điểm cuối của hành lang dài chính là điện thờ phụ trái và điện thờ phụ phải.

Trông thường, ở điện thờ phụ sẽ bày những vật được tuần táng. Ví dụ như điện thờ phụ mà Thượng Quân Trùng phát hiện ra lúc này chính là ba hàng cảm thạch dài, bày hai mươi một chiếc rương, bên trong rương là những đồ dùng bằng vàng, bạc, để Hoàng đế Vạn Lịch hưởng thụ khi xuống cõi âm. Tuy nhiên, toàn bộ những món đồ đó đã được đưa đi trưng bày tại nơi khác, chỉ còn lại hai mươi một chiếc rương gỗ lim mô phỏng.

Thế nhưng, bên điện thờ mà Diệp Phi Vũ đi tới lại là một khoảng không trống trải, không có bất cứ thứ gì ngoài một chiếc giường đá để đặt quan tài.

Diệp Phi Vũ nhìn quanh một vòng, gian phòng này rất lớn, sự trống rỗng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Trên thềm đá có một tấm biển dựng đứng, trên đó là những dòng chữ bằng cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh để giới thiệu.

Diệp Phi Vũ chần chờ một lúc. Nếu ở đây không có Từ Nam Phuong thì anh phải quay ra đi chỗ khác tìm.

Nhưng đúng lúc anh quay đầu định đi thì có âm thanh khe khẽ chọt vang lên phá vỡ không gian im lặng. Diệp Phi Vũ quay đầu lại, ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~đ trông thấy Từ Nam Phuong với mái tóc rối bù, lẳng lặng đứng sau mình.

Những âm thanh khe khẽ kia chính là do quần áo của cô ma sát mà sinh ra. Mái tóc đen nhánh của cô bị gió thổi nhẹ nhàng bay, ánh mắt sắc bén của cô thoát nhìn tựa như quai vệt giữa màn đêm, khiến Diệp Phi Vũ giật nảy mình.

Anh nhìn về phía sau cô, không hề có cánh cửa nào, anh không biết cô từ đâu đi ra,

“Anh đã đến rồi!”, giọng nói của cô không giấu được vẻ vui mừng.

“Cô rất quen thuộc địa hình nơi này à?”, Diệp Phi Vũ dường như không nhận ra sự mừng rỡ của Từ Nam Phuong, câu đầu tiên anh ta nói với cô có phần lạnh lùng.

Diệp Phi Vũ quả thực rất lạnh nhạt, anh nghĩ Từ Nam Phuong có thể đột nhiên biến mất, không cần đi bằng lối cửa chính là vẫn vào được địa cung, như vậy, cô có lẽ là người đầu tiên hiểu rõ về nơi đây ở thời đại này.

Thực tế, lúc thấy đèn điện trong này được bật sáng, Từ Nam Phuong đã đoán ra được có người vào, Nhưng cô không xác định được người vào là kẻ mặc áo gió đen, hay là Diệp Phi Vũ, là kẻ muốn giết mình, ha là người tới cứu mình.

Thế nên mãi tới khi Diệp Phi Vũ xuất hiện trong tầm mắt, cô mới bước ra từ con đường bí mật. Trốn chạy một lúc lâu, hiện tại nhìn thấy bạn mình, dù chỉ là bạn tạm thời, nhưn cũng giúp tâm trạng cô tốt lên nhiều. Thế nhưng, ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~đ niềm vui từ đáy lòng này nhất thời bị thanh âm hờ hững của Diệp Phi Vũ quét sạch.

Từ Nam Phuong thâm cười nhạo mình, bây giờ là lúc nào rồi mà cô còn có thứ suy nghĩ ngây thơ như thiếu nữ ấy? Trông thấy Diệp Phi Vũ, cô thật sự đã cho rằng quân cứu trợ của mình tới, nhưng thứ mà anh ta quan tâm chỉ là sự hợp tác giữa hai người. Cô được cứu, thực chất chỉ là thoát khỏi tay kẻ mặc áo gió đen, chẳng qua chỉ là “tránh vô dưa, lại gặp vô dưa”.

“Bây giờ anh mới đến, nếu tôi không hiểu rõ nơi này thì có lẽ đã bị người khác giết rồi. Lúc ấy anh có muốn lợi dụng tôi cũng không còn cơ hội nữa.” Từ Nam Phuong lấy lại tinh thần, bình tĩnh nhìn Diệp Phi Vũ. Kẻ áo đen kia muốn giết cô vì Thượng Quân Trùng, vậy thì cô chỉ còn biết cầu cứu Diệp Phi Vũ mà thôi.

Diệp Phi Vũ hoàn toàn làm như không nghe thấy yêu cầu của Từ Nam Phuong, mà thẳng thừng giải thích về đầu trong câu nói của cô: “Thượng Quân Trùng tìm người tới giúp, tôi có muốn cứu cô cũng không đủ bản lĩnh”. Anh liếc mắt nhìn về phía đầu hành lang tối như mực, “Cậu ta bỏ cô lại ở đây, chắc chắn đã hối hận muốn chết! Hiện giờ không biết đã lo lắng đến mức nào rồi”.

Từ Nam Phuong cười khẩy: “Sao? Anh muốn tôi rung động với anh ta đến vậy sao? Đối với anh mà nói, đây chưa chắc là chuyện tốt?”. Cô chớp mắt, lật tẩy động cơ của Diệp Phi Vũ.

Nhưng cô cũng không hiểu vì sao khi biết Thượng Quân Trùng đang cuồng quyết đi tìm mình, lại có cảm giác khó tả như vậy.

Diệp Phi Vũ thản nhiên cười: “Cậu ấy ở bên kia, chúng ta qua đó đi”.

Điện thờ bên phải còn thông với mấy gian phòng nữa, Thượng Quân Trùng không thấy Từ Nam Phuong ở đó, nhất định sẽ đi nơi khác tìm kiếm.

Nhưng Từ Nam Phuong lại không có ý định rời đi. ~~đ~~☆~~L~~☆~~q~~đ Khuôn mặt cô vẫn quay về phía chiếc giường đá cao ráo trông trơn kia, xung quanh được quần mấy sợi xích sắt.

“Biết đây là gì không?”

Diệp Phi Vũ quay đầu lại nhìn cô, thấy sắc mặt cô cực kỳ khó coi. Trong lòng anh dự cảm được điều gì, đang định nhìn lại tấm bảng giới thiệu kia nhưng còn chưa kịp đi tới thì Từ Nam Phuong đã chỉ tay về bức tường đá phía sau chiếc giường quan tài kia, Thanh âm của cô giống như đến từ bên ngoài bức tường đá đó, xuyên qua độ dày hơn mười xe-ti-mét, xuyên qua khoảng thời gian ba bốn trăm năm: “Ở đây vốn dĩ còn có một cỗ quan tài, mà người nằm trong đó là tôi”.

Lúc cô nói ra những lời này, Diệp Phi Vũ chột đồ mồ hôi lạnh, cảm giác giống như đang nghe một câu chuyện ma. Thế nhưng trên mặt anh không hề gọn một chút sợ hãi nào, anh nhìn Từ Nam Phuong, cái nhìn như muốn hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”.

Từ Nam Phương đắm chiều nhìn về cuối hành lang, chuyện cũ dần cuộc sống trong lòng. Có lẽ lúc này, cô chỉ có thể nói hết với Diệp Phi Vũ – người duy nhất thấu hiểu và tin câu chuyện của cô, cho dù cô đã coi anh ta là một cái cây không có tình cảm.

“Vốn dĩ chính ở chỗ này từng có một cô gái đưa vị phu quân già nua của mình tới đây để xem xét lăng tẩm của ông ta. Cô gái ấy đã thề non hẹn biển, rằng sẽ ở bên cạnh trượng phu của mình suốt quãng đời còn lại, đến khi xuống đất cũng sẽ ở bên cạnh ông ta. Lúc ấy, vị phu quân già nua của cô gái cũng đồng ý, nói sau này cô qua đời, nhất định sẽ an táng cô tại đây.”

Sắc mặt Từ Nam Phương tái nhợt như màu tuyết, chẳng khác nào người vừa mới sồn dậy từ cõi chết: “Tôi, chính là cô gái đó”.

Cô nói tới đây, ánh mắt phóng tới Diệp Phi Vũ, tia lạnh lẽo trong mắt đủ khiến trái tim người khác bị đóng băng.

“Cô... cô là Hoàng hậu của Vạn Lịch?” Dù đã lờ mờ đoán ra Từ Nam Phương là người trong hậu cung, nhưng khi nghe chính miệng cô thừa nhận, Diệp Phi Vũ hoàn toàn không kịp quen. Thực ra, anh từng nghĩ tới thân phận thật sự của Từ Nam Phương, nhưng thứ nhất, có khả năng cô lấy tên giả, **đđ☆L☆qđđ** thứ hai, cái tên Từ Nam Phương không xuất hiện trong bất cứ sách lịch sử nào, hơn nữa anh cũng không biết chính xác niên đại mà cô sống, cơ bản không thể tra cứu được cái gì. Bởi vì vậy, anh chỉ có thể phỏng đoán về người phụ nữ này. Không ngờ hôm nay, chính tại nơi này, thân phận thật sự của cô đã hoàn toàn lộ rõ.

Từ Nam Phương lắc đầu: “Không, tôi không phải Hoàng hậu. Tôi chỉ là một phi tần. Vào cung mười năm, tôi bắt đầu từ thân phận một cung nữ hèn mọn, từng bước từng bước leo cao. Nhưng cuối cùng chỉ có thể làm một phi tần, được sủng ái, nhưng không có quyền lực. Thế nên, tôi không có tư cách được mai táng trong lăng tẩm, không có tư cách được hợp táng cùng Hoàng đế”. Cô cười khẽ, “Nhưng Hoàng thượng sẵn giường quan tài ở đây, đợi khi tôi chết sẽ được mai táng bên cạnh ông ta, mãi mãi không lìa xa”.

Nói tới đây, khẩu khí của cô bình thản đến ghê người, nhưng bên trong lại ẩn chứa nỗi xót xa như “chìm quyền đồ máu”: “Chính giữa hậu điện là vị Hoàng đế thứ mười ba của Đại Minh, hay còn gọi là Hoàng đế Vạn Lịch. Bên cạnh ông ta là hai vị Hoàng hậu, còn tôi, chỉ là một vật bồi táng, giống như những món đồ cổ bằng vàng bạc kia, là món đồ chơi của ông ta. Món đồ chơi của ông lão sáu mươi tuổi”.

Những lời này của Từ Nam Phương ở thời cổ đại nhất định sẽ bị coi là bất kính, nhưng tất cả đều là suy nghĩ lặp đi lặp lại trong đầu cô rất nhiều lần, thế nên bây giờ nói ra mới bình thản như vậy, bình thản tựa như đang kể chuyện người khác.

Những điều cô vừa nói hoàn toàn giống với bản ghi chép khắc sau quan sãng và phần giới thiệu ở chính đường hậu điện.

Diệp Phi Vũ lắng nghe Từ Nam Phương nói, cảm nhận câu chuyện của cô, người vợ của một lão già sáu mươi tuổi. Mười năm trong cung, từ một cô bé mười tuổi hồn nhiên ngây thơ đến khi trở thành một thiếu nữ hai mươi như hoa như ngọc. Quãng thời gian tươi đẹp nhất của một người con gái đã phải dâng hiến cho một ông chồng già nua? Mỗi ngày cô còn phải gồng mình lên chống đỡ với những âm mưu, lừa gạt...

Diệp Phi Vũ bất giác đưa tay lên, **đđ☆L☆qđđ** hướng về phía Từ Nam Phương, mới đến lưng chừng, anh lại lặng lẽ rút về. Anh cúi mặt, nghiêng đầu đi chỗ khác, nhưng trong lòng vẫn từ từ thấm thấu nỗi đau khổ của Từ Nam Phương.

“Vậy vì sao cô còn muốn trở về đó...”, lúc Diệp Phi Vũ ngẩng đầu lên, trong mắt anh tràn ngập một niềm khát khao, anh muốn cô ở lại.

Đôi mắt Từ Nam Phương trống rỗng vô hồn: “Tôi phải bảo vệ một người, thế nên, tôi nhất định phải về”.

Cô vừa dứt lời, chợt thấy tiếng bước chân truyền đến. Diệp Phi Vũ đang muốn hỏi gì đó cũng phải quay đầu lại, cùng Từ Nam Phương nhìn về phía cuối hành lang. Thượng Quân Trùng đột ngột lao ra từ bóng tối, Từ Nam Phương còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy hai tay mình ảm áp, cả người cô bị Thượng Quân Trùng ôm gọn vào lòng.

Từ Nam Phương ngậy người đứng tại chỗ. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh, nghe được nhịp hô hấp của anh, tiếng thở dồn dập lẫn trong câu nói chất đầy tâm trạng: “Làm tôi sợ muốn chết! Trùng cô làm mọi cho bọn khốn kia rồi”.

Giọng của Thượng Quân Trùng vang lớn, cất lên cao vút, nhưng khi vào lỗ tai Từ Nam Phương, cô lại cảm thấy ngọt ngào dễ chịu, sự ảm áp và dịu dàng ấy khiến những giọt nước mắt của cô trào ra.

Diệp Phi Vũ và Jim há hốc miệng đứng bên cạnh. Jim rất muốn nhắc nhở Thượng Quân Trùng giữ gìn hình tượng, ở đây còn có camera theo dõi, sẽ có ảnh hưởng không tốt với Quân Trùng. Nhưng vì sợ Thượng Quân Trùng ghét bỏ nên Jim chỉ có thể hắng giọng ho khan vài tiếng.

Nghe được tiếng ho khan của Jim, Thượng Quân Trùng dường như tỉnh táo lại. Anh lập tức đẩy Từ Nam Phương ra, còn khoa trương phui phui quần áo của mình, giống như đang rũ sạch mùi vị sau khi tiếp xúc với Từ Nam Phương.

Cho dù đang nhủ mảy, nhưng Thượng Quân Trùng cũng không thể che giấu đi sự vui mừng trên mặt. Từ Nam Phương cúi đầu, không muốn dùng đôi mắt uor ướt của mình nhìn Thượng Quân Trùng.

Nếu không phải cô đang ở địa cung Định Lăng, **đđ☆L☆qđđ** nếu người đầu tiên tìm được cô không phải là Diệp Phi Vũ mà là Thượng Quân Trùng, nếu Thượng Quân Trùng có thể thấu hiểu được nỗi lòng cô, nếu...

Những chữ “nếu” liên tiếp hiện lên trong đầu Từ Nam Phương, chỉ có điều, cô không dám tưởng tượng, nếu tất cả những cái “nếu” ấy trở thành sự thật, thì những giọt nước mắt cố gắng kìm nén liệu có lập tức xối xả chảy ra hay không, không biết quyết tâm quay về của cô có còn hay không...

“Cô đúng là đầy bản lĩnh! Dám trốn tận đây, nếu tổ chức cuộc thi trốn tìm toàn cầu, chắc chắn cô sẽ được giải nhất!”

Sau khi đẩy Từ Nam Phương ra, Thượng Quân Trùng không kìm được tức giận với chính mình vì vô cớ ôm lấy cô, thế nên lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, nói những lời châm chọc.

Từ Nam Phương không trả lời, hành động của Thượng Quân Trùng cũng không thật sự thể hiện điều gì, như vậy lại khiến cô thoải mái hơn.

“Cô tới đây định làm gì? Trộm mộ chắc? Giờ người sống không dễ lừa nên chuyển sang lừa người chết hả?”

Mỗi khi Từ Nam Phương không chịu đối đáp, Thượng Quân Trùng y như rằng sẽ tìm những lời lẽ gay gắt để kích động cô, buộc cô phải tranh cãi với mình,

Từ Nam Phương lắc đầu đáp lại: “Cảm ơn anh đã đến tìm tôi”.

“Cô đừng có tưởng rằng ai cũng thích cô!”, Thượng Quân Trùng lập tức phủ nhận. Làm sao anh có thể thừa nhận mình quan tâm tới Từ Nam Phương? Anh chỉ tay vào Diệp Phi Vũ, nói: “Là Phi Vũ tốt bụng, nói sợ cô bị sói ăn thịt, bị oan hồn lấy mạng. Tôi chỉ làm người tốt mà thôi. Người như cô, tôi thêm vào quan tâm! Xem cô bị oan hồn cuốn lấy còn dám ra ngoài hại người khác hay không!” Thượng Quân Trùng càng nói càng độc miệng nhưng những lời này vào tai Từ Nam Phương lại khiến cô không kìm được tủm tỉm cười.

Diệp Phi Vũ không lên tiếng, anh chỉ chăm chú quan sát Từ Nam Phương. Nỗi lòng của Thượng Quân Trùng như thế nào, anh hiểu rất rõ. Còn Từ Nam Phương, có lẽ lúc này anh cũng đã nhìn ra.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Mạo hiểm tính mạng.

Mấy nhân viên trực ca vẫn đứng chờ trong hậu điện, người quản lý đang ôm bộ đàm liên hệ với phòng giám sát, muốn tìm thêm người đến hỗ trợ.

“Lạ thật, sao lại không liên lạc được?”, d.đ. l. q.đ người nọ thử liên lạc mấy lần mà không được, anh ta vô đầu, chuyện này có vẻ không bình thường. Anh ta đưa bộ đàm cho người khác, để họ thay đổi vị trí thử xem sao, nhưng cũng không có tín hiệu.

“Sao ở đây tín hiệu lại kém thế?”, nhân viên công tác bắt đầu cảm thấy bồn chồn, “Mấy ngày nay không mưa, hơn nữa, trước giờ tín hiệu vẫn ổn...”.

“Quản lý, hình như di động cũng không có tín hiệu...” Anh nhân viên trẻ tuổi kia thốt lên những tin tức kinh khủng trong những lúc quan trọng nhất.

Nghe anh ta nói vậy, những người khác cũng bắt đầu lấy di động của mình ra.

“Cậu dùng mạng Liên Thông, tín hiệu kém là đúng rồi, không phải... Mạng di động của tôi cũng không được...”

Khi phát hiện ra sự việc kỳ lạ này, trên mặt ai nấy cũng hiện rõ vẻ lo lắng. Một người trong số họ chợt nghĩ tới cái gì, vội giơ tay ấn vào nút cảm ứng hồng ngoại, anh ta đứng đó liên tục lắc lư, nhưng lại không nghe thấy còi báo động vang lên...

“Chết rồi!” Khi họ ý thức được vấn đề thì đã muộn. Tất cả đều cảm thấy đầu óc quay cuồng, chưa kịp định hình chuyện gì xảy ra thì toàn thân đã mềm nhũn, đôi mắt đen kịt, bất tri bất giác ngã gục xuống, chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen thoáng qua...

“Danny, tìm được rồi thì mau chóng quay về thôi!”, Jim đã sắp mất hết kiên nhẫn ở nơi âm khí tràn đầy này, nửa đêm nửa hôm trông thấy nhiều quan tài như vậy thật sự là không may mắn và đáng sợ.

“Họ còn ở bên ngoài chờ chúng ta đấy”, d.đ. l. q.đ Jim dè dặt thúc giục. Nhưng khi anh ta vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng cười từ đầu bên kia truyền tới. Tiếng cười ấy khiến Từ Nam Phương rung mình, đành phải nấp sau lưng Thượng Quân Trùng. Cô nhận ra giọng cười này.

Cốc mồ cò xoi, hán ta không ngu đến mức vội vã bỏ đi như vậy.

“Bạch... Bạch Thanh Dật!” Trông thấy người kia, Jim không nhận được hết to. Xem ra, vừa rồi anh ta xuất hiện trong camera theo dõi đúng là có liên quan tới Từ Nam Phương.

“Là anh!” Thượng Quân Trùng cau mày. Đối với người đàn ông này, anh không biết đối phó ra sao.

Bạch Thanh Dật tháo kính râm. Lần đầu tiên Từ Nam Phương trông thấy rõ khuôn mặt anh ta, không rõ là vì anh ta mặc bộ đồ màu đen, d.đ. l. q.đ hay là dưới địa cung âm khí quá nặng, Bạch Thanh Dật tạo cho người ta có cảm giác anh ta chính là sứ giả địa ngục. Đôi mắt sâu thẳm thăm âm u của anh ta

giống như sinh ra ở nơi địa cung này. Anh ta híp hai mắt lại, nhìn thẳng Từ Nam Phương, giống như có theer đóng đinh người khác treo trên tường.

Từ Nam Phương nghiêng ngấm cái tên này. Bạch Thanh Dật, mấy chữ vốn trong treo, đặt lên người đàn ông này lại khiến người ta nghe thấy lạnh run người, ý nghĩa đều bị thay đổi hoàn toàn.

Bạch Thanh Dật cúi người gật đầu với Thượng Quân Trùng: “Chào thiếu gia!”.

Mấy tên thuộc hạ của anh ta đã lần lượt đi vào, đứng hai bên anh ta.

“Các anh...?”, lần này Jim không hề gọi điện cho Bạch Thanh Dật tới, thế nên sự xuất hiện của đám người kia khiến cho tất cả mọi người đều không có cảm tình.

Bạch Thanh Dật không trả lời câu hỏi của Jim, mà cười với Từ Nam Phương: “Ai nói tôi không có bản lĩnh giết được cô? Cho dù cô có thể trốn vào tận đây, tôi cũng có cách vào được”. Bạch Thanh Dật không hề sợ hãi, khẩu khí đã chứng tỏ mình là người chiếm ưu thế. Cái cách ta nhìn Từ Nam Phương hết như nhìn một con kiến bị rơi vào nước, anh ta muốn ra tay với cô chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Trong khi Thượng Quân Trùng vẫn còn mù mờ không hiểu gì, Diệp Phi Vũ đã nhanh chóng có phản ứng: “Anh muốn giết cô ấy?”. ๔๔๔. 1. ๑๔๔ Dù là câu hỏi, nhưng điều này lại có tác dụng thức tỉnh Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng nhìn Bạch Thanh Dật, thấy trên mặt hắn ta không để lộ bất cứ biểu hiện gì, giống như ngầm thừa nhận.

“Vì sao?” Mặc dù Thượng Quân Trùng nhận định Từ Nam Phương không phải một cô gái tốt, trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là một kẻ lừa đảo ngốc nghếch, cô hủ, cái gì cũng không biết, vì vài đồng tiền mà bán đứng bản thân, thế nhưng cô lại khiến cho Bạch Thanh Dật phải điều động lực lượng tới lấy mạng. Thượng Quân Trùng thật sự cảm thấy khó hiểu. Dựa vào thực lực của Bạch Thanh Dật, đối phó với một Từ Nam Phương nhỏ bé chỉ cần sai vài tên thuộc hạ tới là đã có thể dễ dàng dọn dẹp xong.

Thượng Quân Trùng mặc dù không nắm rõ thông tin về nhóm người nàu, nhưng ự chênh lệch về thực lực và hoàn cảnh giữa Bạch Thanh Dật và Từ Nam Phương, kẻ ngốc cũng dễ dàng nhận ra.

Thượng Quân Trùng bỗng dừng nghĩ đến việc Bạch Thanh Dật và Từ Nam Phương cùng xuất hiện trong camera theo dõi, hóa ra người đàn ông này tới đây là để lấy mạng cô, hóa ra cô chạy vào lãng mộ chẳng qua là vì muốn trốn hắn ta, nhưng không ngờ vẫn bị bại lộ.

Bạch Thanh Dật cười nói với Thượng Quân Trùng: “Thiếu gia tốt nhất không nên biết nguyên do, chuyện này không liên quan đến cậu”. ๔๔๔. 1. ๑๔๔ Vừa nói, anh ta vừa ra hiệu cho thuộc hạ tiến lên lời Từ Nam Phương ra.

“Chờ đã!” Thấy mấy tên áo đen đã bước lên, Thượng Quân Trùng lại nổi máu anh hùng, đứng chắn ở trước mặt Từ Nam Phương, đang hạ tay rache chờ cho cô. Hành động của anh lúc này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, Jim đứng bên cạnh một mực lau mồ hôi, cảm thấy rồi mình lại phải đứng ra taly Thượng Quân Trùng giải quyết hậu quả lần này.

“Các người vì sao muốn lấy mạng cô ấy đi? Mau cho tôi một lý do! Trung Quốc là xã hội pháp trị các người không thể làm xằng bậy được!”, Thượng Quân Trùng oai phong nói, nhưng những điều này đối với Bạch Thanh Dật thật nực cười.

“Lúc Trùng thiếu gia bị người ta đánh, sao không thấy nói những lời này?”, Bạch Thanh Dật cười khẩy, phớt lờ Thượng Quân Trùng, tiếp tục ra lệnh cho thuộc hạ.

“Không ai được tới! Nếu không, tôi sẽ không khách khí với anh!”, Thượng Quân Trùng đã được lĩnh giáo sự độc ác của đám người này, lúc Từ Nam Phương vô thức lùi lại phía sau anh, đầu óc anh đã nóng như lửa đốt, liếc nhìn lên tiếng.

Những tên thuộc hạ kia đương nhiên biết Bạch Thanh Dật nhượng bộ Thượng Quân Trùng một chút, vì thế khi thấy Thượng Quân Trùng đứng chắn trước Từ Nam Phương, bọn họ cũng chần chừ, liếc nhìn Bạch Thanh Dật để xin chỉ thị.

Bạch Thanh Dật móc một điều thuốc trong túi áo gió ra, bàn tay đeo găng tay thò vào trong túi áo lấy bật lửa. Chiếc bật lửa màu đỏ sẫm koe lên một cái, phun ra ngọn lửa như tia máu tươi. Anh ta châm điều thuốc, đặt lên miệng, thông thả phun ra hai làn khói.

“Trùng thiếu gia, tôi đã nói là không liên quan tới chuyện của cậu! Như vậy đã là khách khí với cậu lắm rồi! Thực ra, cậu có muốn xen vào cũng không được!” Bạch Thanh Dật nói không nề nang.

“Tôi nói với cậu thế này nhé! Bạch Thanh Dật tôi muốn lấy mạng người, nếu không phải báo ân báo oán thì là vì tiền! Cái mạng của cô gái này đã bị tôi nhắm trúng rồi! Trùng thiếu gia tốt nhất bớt nhiều chuyện đi!”, Bạch Thanh Dật trực tiếp hút một hơi thuốc, làm như không biết thân phận của Thượng Quân Trùng.

Lần này, Jim cực kỳ luống cuống, anh ta muốn cầu xin giúp Từ Nam Phương nhưng nghĩ tới sự tàn bạo và thế lực hùng hậu của Bạch Thanh Dật, lại cảm thấy có nói cũng chỉ có vô ích. Gia thế của Thượng Quân Trùng tuy mạnh, nhưng có cầu, nước xa không cứu được lửa gần, hiện tại Bạch Thanh Dật nhất định đòi mạng của Từ Nam Phương, Jim có muốn gọi cứu viện của Thượng Quân Trùng đến,๔๔๔. 1. ๑๔๔ e rằng cũng không kịp nữa. Huống hồ, thứ Bạch Thanh Dật muốn không phải là mạng của Thượng Quân Trùng, mà là mạng của một cô gái tầm thường, cho dù Jim có thật sự gọi bố mẹ của Thượng Quân Trùng tới đây thì chưa chắc họ đã ra tay cứu.

“Anh không được làm càn! Tất cả các ngõ ngách trong bảo tàng này đều được giám sát. Phòng giám sát nhận thấy chuyện không ổn nhất định sẽ báo

cảnh sát. Anh ra khỏi cửa hãy nghĩ xem nên khai báo thế nào đi!”; Diệp Phi Vũ muốn nhắc tới những chiếc camera được lắp đặt ở đây, sự phân tích lý trí của anh cũng nhận được sự tán thành của Thượng Quân Trùng.

Nhưng Bạch Thanh Dật không hề sợ hãi với “lời nhắc nhở” của Diệp Phi Vũ, hoặc là, anh ta căn bản không có gì phải lo lắng: “Anh cho rằng tôi ngu đến mức cứ xông vào đây như vậy sao? Nói cho anh biết, các anh quá coi thường chúng tôi rồi. Mọi tín hiệu liên lạc trong này đều đã bị chúng tôi cắt đứt, bộ thiết bị này của tôi chính là để đối phó với căn cứ quân sự. Bảo tàng thì sao nào, chẳng qua người ta chỉ khuếch đại lên! Hiện giờ hình ảnh trong phòng giám sát đã bị thay đổi, chẳng ai biết trong này xảy ra chuyện gì hết”. Bạch Thanh Dật mặt không biểu tình, nhưng giọng nói không giấu được sự đắc ý, “Hơn nữa, thật sự muốn dọa dẫm ta? Cảnh sát với công an là cái thá gì?”.

Nói tới đây, Bạch Thanh Dật nhìn về phía Jim. Anh ta đang thấy Jim run rẩy sợ hãi, dường như những lời vừa rồi là Bạch Thanh Dật nói cho Jim nghe, Không hiểu sao Jim tự dưng nhớ tới bộ dạng giết người không chớp mắt của hắn ta, về mặt hắn ta lúc ấy thật chẳng khác gì hiện tại.

“Anh có bản lĩnh gì là chuyện của anh! Nhưng muốn giết cô ấy thì phải hỏi tôi trước!” Sự kiên định của Thượng Quân Trùng khiến đáy lòng Từ Nam Phương xót xa. Dường như tất cả những trách móc của anh đều chỉ là vì tức giận bộc phát, một khi cô gặp nguy hiểm, anh sẽ quên hết sự tức lửa đối của cô và sự bất mãn của bản thân để chạy tới trước mặt che chở cô. Những điều Thượng Quân Trùng nói đúng là rất ngây thơ, d.đ. l. q.đ rất bạo gan, nhưng chính điều đó lại càng khiến người ta lo lắng, càng khiến người ta không nỡ và trân trọng.

Bạch Thanh Dật cười nhạt: “Trùng thiếu gia không sợ hãi đúng là chuyện tốt, nhưng nhiều khi cần phải biết lượng sức mình mới được. Cậu muốn cứu cô ta ư? Sợ rằng cậu không có bản lĩnh ấy”. Nói xong, trên tay Bạch Thanh Dật đã xuất hiện một khẩu súng, chìa thẳng vào Từ Nam Phương.

“Súng kíp?”, Từ Nam Phương cảm giác không chắc chắn khi nói ra. Cô chưa từng trông thấy súng lục, nhưng Đại Minh đã có rất nhiều súng kíp được sử dụng. Từ Nam Phương không hề xa lạ.

Những người khác không thể bình thản được như Từ Nam Phương, Jim lúc này đã tái nhợt mặt, đầu gối thậm chí hơi khuya xuống, cơ thể mất thăng bằng, anh ta muốn giơ tay lên ngăn cản, khua khua bên cạnh d.đ. l. q.đ “Có chuyện gì từ từ nói...”, giọng nói của anh ta run rẩy. Súng thật súng giả gì bọn họ đều đã từng được thấy, Jim sợ là vì còn phải xem súng nằm trong tay ai.

Bạch Thanh Dật chỉ vào Từ Nam Phương, nụ cười càng nham hiểm: “Cô muốn trốn sau lưng người khác à? Cô luôn miệng nói đến sinh tử, chẳng lẽ chính cô cũng sợ chết” Bạch Thanh Dật dường như không muốn mạng Từ Nam Phương, mà chỉ muốn vạch trần tâm tư của cô, đồng thời cho cô biết mùi vị.

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn Bạch Thanh Dật đi tới, cô phỏng đoán ký do Bạch Thanh Dật đến đây, nếu anh ta thật sự muốn giết cô thì không biết đã có biết bao nhiêu cơ hội rồi. Hiện tại chìa súng vào cô hoặc là chỉ có đe dọa và áp chế, hoặc là muốn đem việc này ra để trao đổi thứ khác.

Cô không trốn sau lưng Thượng Quân Trùng nữa, Bạch Thanh Dật nói rất đúng, nếu anh ta thật sự muốn giết cô, Thượng Quân Trùng căn bản không thể cứu được. Huống hồ, Bạch Thanh Dật tới đây vốn không phải để lấy mạng cô.

Từ Nam Phương đi ra, đối đầu với ánh mắt của Bạch Thanh Dật: “Tôi chưa bao giờ nói tôi không sợ chết, nếu không sợ chết thì tôi đã chẳng phải trốn vào đây. Nhưng tôi vẫn nói như cũ, đến chỗ này, anh chưa chắc đã giết được tôi”.

Lời của cô chắc như đinh đóng cột, d.đ. l. q.đ không ai dám ngờ vực, chỉ có Thượng Quân Trùng là nóng nảy: “Cô già bộ mánh mề cái quái gì! Cút ra đằng sau!”. Anh túm lấy cánh tay Từ Nam Phương, kéo cô lại sau lưng mình.

Từ Nam Phương lao đảo, suýt nữa ngã nhào xuống. Nhìn đôi mắt Thượng Quân Trùng, trong lòng cô cuộn sóng mãnh liệt.

Anh vẫn đứng chắn trước mặt cô, trừng mắt nhìn Bạch Thanh Dật: “Được, nổ súng đi! Để tôi xem kỹ thuật bắn của anh có chuẩn không?”.

Lời này của Thượng Quân Trùng chẳng khác nào đang khiêu khích đối phương, Jim nghe thấy mà sợ chết khiếp. vội vàng lên tiếng nói đỡ: “Áy, áy, anh Bạch, các anh có tư thù gì, có thể tìm cơ hội khác giải quyết được mà. Bây giờ rat ay, ngộ nhớ làm Danny bị thương thì anh với nhà họ Hạ cũng...”. Jim dè dặt nhắc nhở Bạch Thanh Dật món nợ ân tình với nhị lão gia. Bất luận thế nào, thân thể của Thượng Quân Trùng cũng không thể xem nhẹ, Bạch Thanh Dật không sợ Thượng Quân Trùng, nhưng tuyệt đối sẽ sợ thế lực nhà họ Hạ.

Bạch Thanh Dật đảo mắt nhìn mọi người một lượt, trả lời câu hỏi của Jim: “Chính vì món nợ ân tình với nhị lão gia mà tôi mới ra tay!”. Anh ta vừa dứt lời, ngón tay móc vào cò súng.

Ánh mắt Thượng Quân Trùng chăm chăm nhìn về cổ tay Bạch Thanh Dật, không hề nhúc nhích. Khi nhìn thấy ngón tay hắn ta khẽ động, anh ta lập tức đẩy Từ Nam Phương xuống đất, nằm đè lên người cô, hai tay ôm lấy đầu cô.

Từ Nam Phương vô cùng kinh ngạc, hành động bất thình lình của Thượng Quân Trùng khiến cô hoảng hốt. Cô vừa ngã nhào xuống đất, còn chưa kịp cảm nhận cơn đau, chưa kịp cảm nhận trọng lượng cơ thể Thượng Quân Trùng đè lên thì đã nghe thấy một tiếng nổ bên tai. Toàn bộ địa cung dường như rung chuyển, những âm thanh vọng lại chồng chéo lên nhau càng thêm rõ rệt.

Từ Nam Phương muốn bịt tai lại nhưng hai tay d.đ. l. q.đ cô lúc này đã bị Thượng Quân Trùng đè xuống, chỉ cảm nhận được cơn đau buốt ở tai và gạch đá vỡ vụn rơi xuống trước mặt cô, cô ho khan, bây giờ mới hiểu Thượng Quân Trùng đột ngột bỏ nhào về phía mình để làm gì.

Sau khi âm thanh kia kết thúc, Thượng Quân Trùng mới ngẩng đầu lên, hai tay anh vẫn đang bịt tai Từ Nam Phương. Anh cuống quýt hỏi: “Cô có sao không?”.

Giọng nói thân thiết và đôi mắt long lanh nước của anh khiến Từ Nam Phương thoáng ngẩn người.

Đây là đôi mắt đẹp nhất cô từng trông thấy, đôi mắt ấy dường như có sức mạnh hút năng lượng, khiến người ta nhất thời mềm nhũn toàn thân. Lúc này, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy ánh mắt của anh tuyệt đẹp, không thể nào rời mắt đi được.

“Cô làm sao rồi?”, không thấy cô trả lời, Thượng Quân Trùng dùng tay lay lay đầu cô. Bấy giờ Từ Nam Phương mới định thần lại, nhịp tim đang bình thường bỗng trở nên dồn dập như tiếng chân con nai chạy điên cuồng, khuôn mặt thoáng ửng đỏ, đổ ửng.

“Sao anh có thể tùy tiện nổi sùng như thế? Có bản lĩnh thì giết sạch chúng tôi đi!”, Diệp Phi Vũ phẫn nộ tới cực điểm, cuống quýt nâng Thượng Quân Trùng từ mặt đất dậy. Từ Nam Phương lúc này đã toàn thân vô lực, phải cần đến hai người đỡ mới có thể đứng thẳng người.

Sắc mặt đỏ bừng của cô vẫn chưa dịu đi. Sau khi được Thượng Quân Trùng đỡ dậy, cô một mực cụp mí mắt, không dám nhìn anh, càng không mở miệng nói dù chỉ một chữ, thậm chí một câu “cám ơn” cũng không có.

Mặc dù không nói được gì, nhưng khoảnh khắc ấy, trái tim cô tựa như bị một lưỡi dao sắc cứa một nhát thật sâu. Cô cảm nhận được nhịp tim dồn dập của mình, Thượng Quân Trùng đã cứu cô, thậm chí mạo hiểm cả tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Xin anh hãy buông tay

Thượng Quân Trùng lại tỏ ra bức bối với sự im lặng của Từ Nam Phương, muốn trao đổi ánh mắt với cô nhưng cô chỉ chừa lại cho anh một khuôn mặt ửng đỏ. Bản thân anh cũng không biết vì sao lại đột nhiên quên cả mạng sống của mình để bảo vệ người con gái kia, anh còn đang đợi cô nói lời cảm ơn để phân bác và giải thích, dẫu sao cho dù việc làm này chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi. Thế nhưng, Từ Nam Phương thậm chí không cho anh cơ hội ấy, mà thẳng thừng giả câm giả điếc.

Thượng Quân Trùng đành ôm một bụng phẫn nộ của mình trút lên đầu Bạch Thanh Dật: “Được lắm! Nổi sùng phải không? Chúng ta chết cùng nhau!”.

Hai tròng mắt anh như muốn bắn ra ngoài, đáng về sống chết không sợ.

Thế nhưng, Bạch Thanh Dật lại tháo găng tay, dùng nó để lau súng, rồi bỏ vào trong túi áo gió: “Được rồi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành”.

Nghe anh ta nói như vậy, Thượng Quân Trùng lại càng khó hiểu. Chợt nghĩ tới điều gì, anh quay đầu lại, trông thấy một viên đạn đâm sâu vào bức tường phía sau, cự ly hơn một mét.

Như vậy... Bạch Thanh Dật vừa rồi nổi sùng chỉ là một động tác giả?! Cho dù anh không mau lẹ đẩy Từ Nam Phương xuống, thì viên đạn ấy cũng sẽ không bay vào người cô? Bạch Thanh Dật vốn dĩ không hề có ý định giết Từ Nam Phương?

“Rốt cuộc anh có ý đồ gì?”, dẫu sao anh cũng không biết nhiều về nội tình, nhưng Thượng Quân Trùng không phải một kẻ ngu ngốc, nhìn vết đạn, ngh kha-khí của Bạch Thanh Dật, anh đã có thể phát hiện ra.

Bạch Thanh Dật mỉm cười nói: “Trùng thiếu gia bảo vệ cô ta như vậy, nếu tôi bắn hạ cô ta thì việc làm ăn của tôi chắc chắn sẽ thua lỗ! Viên đạn vừa rồi là tôi bắn, nhưng Trùng thiếu gia đã đứng ra cứu người, khiến tôi mất chuẩn, mọi người ở đây đều trông thấy”, vừa nói, anh ta vừa nhìn Từ Nam Phương: “Tôi muốn giết người để như tờ tiền, có điều, tôi không muốn phải ỉn náy với đồng tiền. Mà cho dù tôi không thèm tiền đi nữa thì anh em thuộc hạ của tôi vẫn cần tiền”.

Từ Nam Phương một mực im lặng. Những lời Bạch Thanh Dật nói tuy mập mờ nhưng hàm nghĩa đã lộ ra quá rõ rồi. Anh ta đổ tất cả trách nhiệm lên người Thượng Quân Trùng, như vậy, thực chất anh ta không hề có ý định giết cô, anh ta chỉ súng về phía cô chẳng qua là để dụ Thượng Quân Trùng đứng ra cứu cô. dẫu sao cho dù làm vậy, anh ta vừa có thể dễ dàng báo cáo kết quả với nhị lão gia, vừa khiến Thượng Quân Trùng nợ anh ta một ân tình, một mũi tên trúng hai đích quả nhiên là một vụ làm ăn chỉ lãi chứ không lỗ.

Những điều Bạch Thanh Dật vừa nói khiến Thượng Quân Trùng mông lung. Rõ ràng hắn ta cảnh cáo anh không được nhúng tay vào chuyện này, thậm chí khi anh thật sự bất chấp tính mạng để lao vào bảo vệ Từ Nam Phương, Bạch Thanh Dật lại thực hiện một cú bắn hồng, viên đạn bay về phía một nơi cách rất xa anh. Rõ ràng, hắn ta cố ý gài bẫy, chứ làm gì có chuyện sau khi nổi sùng còn đột nhiên bán cho mình một đạo lý ân tình?

Bạch Thanh Dật tặng cho Thượng Quân Trùng một nụ cười lịch sự, rồi quay đầu nói với Từ Nam Phương: “Hôm nay là Trùng thiếu gia bảo vệ cô, tôi bán cho cậu ấy một cái nhân tình, không tính toán với cô. Nhưng mà đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, cũng đừng để tôi tìm thấy cô!”. Nói xong, anh ta hiên ngang quay người, dẫn theo thuộc hạ rời khỏi đây, bóng dáng biến mất nơi cuối hành lang đen sẫm, không gian chỉ còn vọng lại tiếng bước chân xa dần, dẫu sao cho dù tựa như mỗi bước đi đều đang giẫm lên những viên đạn.

Đến khi Bạch Thanh Dật đã đi khuất, Từ Nam Phương vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ về những điều anh ta nói. Có phải Bạch Thanh Dật đang cảnh cáo cô không được một mình xuất hiện? Có phải anh ta sẽ còn tới tìm tới đòi mạng cô? Không phải? Tuyệt đối không phải! Từ Nam Phương rùng mình,

anh ta nói những lời này không phải để cho cô nghe!

“Cô làm gì mà lại đắc tội với cái tên Bạch Thanh Dật đó?”, Jim tức giận chất vấn Từ Nam Phương. Dù không có chuyện gì xảy ra, nhưng tình cảnh vừa rồi quả thực nguy hiểm, Jim lo lắng cho Thượng Quân Trùng mà không kìm được tức giận, kể cả biết rõ giữa quan hệ giữa anh và Từ Nam Phương không bình thường.

“Tôi thấy chưa chắc đã là cô Từ đắc tội với anh ta.” Diệp Phi Vũ vẫn giữ được sự bình tĩnh, thái độ giống như mình và Từ Nam Phương chỉ là những người qua đường gặp nhau một lần. “Vừa nãy Bạch Thanh Dật cũng nói rõ rồi, dđ☆L☆qđ anh ta làm việc vì tiền, có lẽ cô Từ đắc tội với người khác, kẻ đó muốn mua mạng của cô qua Bạch Thanh Dật”.

“Cô đắc tội với ai hả?”, Thượng Quân Trùng hiển nhiên đồng tình với những điều Diệp Phi Vũ phân tích, nhưng khi nói chuyện vẫn cố tình tỏ ra a đây, anh hừ lạnh một tiếng: “Chắc chắn đi lừa người, bây giờ người ta tìm đến cửa”.

Từ Nam Phương không hề rầy rỗi nửa lời, chỉ có Diệp Phi Vũ nói đỡ cho cô: “Người mà cô Từ đắc tội lại có thể sai khiến được Bạch Thanh Dật đích thân ra tay, chứng tỏ người này không phải đơn giản”. Diệp Phi Vũ đứng trên góc nhìn của người xem mà phân tích rõ ràng, “Bạch Thanh Dật là trùm bang nhóm Chu Thiên, với thân phận đó, sợ rằng chẳng bao giờ anh ta phải đích thân ra tay. Hơn nữa, cô Từ lại chẳng có thân thế gì đặc biệt, nếu không phải Quân Trùng bảo vệ thì Bạch Thanh Dật đã có thể tùy tiện sai tay chân đến lấy mạng cô Từ rồi, đúng không? Đâu cần anh ta phải huy động nhân lực ở ạt như vậy?”.

Từ Nam Phương lạnh lùng nhìn Diệp Phi Vũ, chọc thẳng vào âm mưu của Diệp Phi Vũ, Anh ta nhất định đã đoán ra người sai Bạch Thanh Dật đến giết cô là nhị lão gia, nhưng Thượng Quân Trùng không biết điều này thế nên mới cố tình phân tích tỉ mỉ, làm như đang mãi suy nghĩ, đang cố gắng tìm hiểu nguyên do, thực chất là gợi ý Thượng Quân Trùng đoán ra đáp án.

Quả nhiên, Thượng Quân Trùng cau mày nói: “Như vậy sao? Ai có thể khuyển hấn ta đích thân xuống tay? Là ông già nhà tôi? Hay là còn ai khác?”. Thượng Quân Trùng nhớ Jim từng nói Bạch Thanh Dật còn nợ một mối nợ ân tình, lẽ nào cũng là do bố anh sai khiến?

Thượng Quân Trùng hít sâu một hơi, Jim nhanh miệng nói theo: “Đúng thế, nhất định là Hạ tiên sinh có bản lĩnh này. Tôi nghe nói cũng chỉ có nhà họ Hạ mới sai khiến được Bạch Thanh Dật...”. Nói tới đây, nhận ra mình lỡ lời, Jim vội chữa cháy, “Đương nhiên có thể có người khác mà chúng ta không biết”.

Từ Nam Phương âm thầm quan sát Diệp Phi Vũ. Lúc này, trên mặt anh ta là vẻ mờ mịt khó hiểu: “Nhà họ Hạ hả?”, anh ta nhìn Thượng Quân Trùng, bỗng dưng mỉm cười, “Đúng rồi, tớ nhớ cậu từng nói với tớ chuyện thân thế của cậu, dđ☆L☆qđ ôi trí nhớ của tớ thật là tồi!”. Diệp Phi Vũ gượng gạo cười, vờ như trước giờ mình là người vô tư, không biết chuyện gì.

Từ Nam Phương dừng dừng nhìn người đàn ông giả dối giống mình, thỉnh thoảng lại bị Thượng Quân Trùng lay lay: “Này, bố tôi sao lại muốn giết cô?”.

Hỏi xong, anh lại như tỉnh ngộ điều gì: “Tôi biết rồi. Là vì tôi?”.

Sắc mặt Thượng Quân Trùng thoáng cái trắng bệch, anh tóm chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, quẳng xuống đất, hai tay chống thắt lưng, giống như bị con tức giận làm cho nghẹn: “Được lắm! Ông ta muốn tôi về đó làm con rồi để điều khiển chứ gì? Nằm mơ đi! Tôi có chết cũng không để ông ta đạt được mục đích!”. Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Từ Nam Phương đương nhiên hiểu Thượng Quân Trùng đang ám chỉ cái gì. Anh hẳn là đã biết nguyên do nhị lão gia muốn sát hại Từ Nam Phương. Vụ tai tiếng cô gây ra mặc dù không bị phơi bày, công chúng không biết chuyện, nhưng thực ra rất nhiều đài truyền hình và phóng viên đều đã biết, chỉ là họ giữ kín không nói ra, thậm chí ông chủ của công ty giải trí Thiên Đại Vũ Tuyết còn gửi cho Thượng Quân Trùng xem những bài viết mà các tờ tạp chí chuẩn bị công bố. Sự việc ấy cỡ nào kinh khủng, cỡ nào ảnh hưởng tới hình ảnh của Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng không chịu nghe theo sự sắp xếp của nhị lão gia, bước vào con đường ca hát đã là đi ngược với ý muốn của bố mình, bây giờ lại gây ra tin đồn đáng xấu hổ như vậy, nhất định ấn tượng về anh trong lòng nhị lão gia sẽ bị giảm đi đáng kể. Cho dù trên thực tế, giữa v và Từ Nam Phương không có gì, dđ☆L☆qđ nhưng nhị lão gia cũng không cần quan tâm, chỉ bằng một cú điện thoại đã có thể giải quyết Từ Nam Phương.

Thượng Quân Trùng là người ngang ngạnh, ưa mềm, không bao giờ chịu khuất phục trước sức mạnh, về điểm này, anh và Hạ Giáng Tư rất giống nhau. Có lẽ người nhà họ Hạ đều có nét tính cách này. Thượng Quân Trùng không phải kẻ ngốc, chỉ cần một chút tin tức mà Diệp Phi Vũ “vô tình” tiết lộ, anh đã nhìn thấy mưu đồ của bố mình. Hiện giờ, biết bố mình sẵn sàng xuống tay giết người vì mục đích tìm người thừa kế gia sản, anh lại càng phẫn nộ, càng bất mãn.

Buộc anh về để cạnh tranh vị trí người thừa kế ư? Tốt nhất là nằm mơ đi!

Thượng Quân Trùng kéo Từ Nam Phương chạy ra ngoài, dđ☆L☆qđ Jim và Diệp Phi Vũ đi theo sau, thậm chí không còn nhớ đến đám nhân viên công tác đang ngắt lịm nằm ở chính giữa hậu điện. Thượng Quân Trùng hùng hổ lôi Từ Nam Phương suốt dọc đường, bước chân vội vã, những âm thanh do quần áo ma sát vang lên tạo cảm giác ngột ngạt.

“Thôi đi, anh lôi tôi đi đâu?, Từ Nam Phương yên lặng nãy giờ, hiện tại thấy mình bị kéo tới gần xe của Jim mà không phải xe của Diệp Phi Vũ, chợt cảnh giác dừng chân, không chịu đi nữa.

Thượng Quân Trùng giận dữ nhìn cô: “Đứng lại làm gì? Không biết có người muốn giết cô à?”. Đôi khi, anh cảm thấy giữa mình và Từ Nam Phương hình như không thể chung sống hòa bình được.

“Biết, nhưng anh không giúp được tôi!”, Từ Nam Phương nói chắc như đinh đóng cột.

Đáng tiếc trên mặt không có râu, dẫu đi l. q.đ.đ. bằng không, Thượng Quân Trùng nhất định sẽ bị những lời này của cô chọc giận đến mức râu cũng phải dựng đứng lên.

“Cô tưởng dựa vào một tí thông minh ấy của mình thì có thể giữ lại được mạng chắc? Cô quá tự đề cao mình rồi đấy.”

Jim lúc này đã lên xe, Thượng Quân Trùng mở cửa, muốn đẩy Từ Nam Phương vào. Nhưng cô vẫn đứng im không chịu nhúc nhích. Cô giữ thái độ chừng mực, nói với Thượng Quân Trùng: “Tôi không đi. Tôi phải quay về nhà họ Hạ. Thấy tôi giờ này còn chưa về, cậu Giáng Tư nhất định sẽ bị phụ nhân quở trách”. Khẩu khí của cô không chút sợ sệt, tựa như chuyện xảy ra tối nay không hề liên quan tới mình.

Truyện được type lại bởi Cẩm Băng Đơn - *****

Thượng Quân Trùng trợn mắt: “Nói cô không phải người điên, có đánh chết tôi cũng không tin! Tôi nói cho cô biết, người muốn mạng của cô chính là bố tôi, cô vẫn còn định quay về nhà họ Hạ sao? Cô có phải sợ mình chết không đủ nhanh không hả?”.

Thượng Quân Trùng tiếp tục ra sức đẩy Từ Nam Phương, cô lao đảo mắt thẳng bằng, cả người ngã nhào vào ghế sau xe, sống lưng đau nhức.

Cô bắt lực nhìn Thượng Quân Trùng, có lẽ anh sẽ dùng mọi cách để ngăn cản mình quay về nhà họ Hạ, bây giờ đã bức mình lên xe, nhất định là muốn đưa cô tới một nơi hẻo lánh nào đó, có thể là ra nước ngoài, dẫu đi l. q.đ.đ. cũng có thể là một vùng nông thôn nhỏ, không để cô xuất hiện ở thành phố này, không để bố anh tìm được cô.

“Tôi nói rồi, chuyện của tôi không cần anh lo.” Từ Nam Phương nổi cáu, “Cho dù có phải chết cũng là do tôi lựa chọn. Không liên quan tới người khác”.

Giọng điệu của cô khiến Thượng Quân Trùng ngẩn người. Đây là một điều tốt “ngủ xuân” nhất mà anh làm. Xưa nay đều là Thượng Quân Trùng anh phụ lòng người khác, không ngờ hôm nay quan tâm, lo lắng cho Từ Nam Phương chỉ đổi lại sự khinh bỉ của cô ta. Có điều, chuyện Từ Nam Phương bị truy sát ít nhiều cũng có liên quan tới anh nên anh vẫn quyết phải nhúng tay vào.

Từ Nam Phương nổi giận nhìn Thượng Quân Trùng, trong mắt không phải biết ơn mà là phẫn nộ, bùng lên như ngọn lửa: “Đề tôi xuống xe! Chuyện của tôi, tôi tự biết cách giải quyết”. Cô đẩy Thượng Quân Trùng ra ngoài, khiến anh suýt nữa ngã nhào về sau.

“Đồ điên!” Chính lại tư thế ngồi, dẫu đi l. q.đ.đ. Thượng Quân Trùng lại đẩy Từ Nam Phương vào trong, rồi ngồi sát vào cô, “Người điên như cô phải đem nhốt vào bệnh viện tâm thần!”.

Chưa kịp nói hết câu, Thượng Quân Trùng đã bị một lực đập mạnh vào người, anh đang trong tư thế ngồi vào xe nhưng hông còn chưa chạm ghế thì cơ thể đã mất thăng bằng, hoa mắt chóng mặt, ngã phịch xuống đất, mặt ngửa lên trời.

Đầu bị va đập vào nền bê tông, Thượng Quân Trùng cảm thấy đau đớn đến chóng váng.

Jim và Diệp Phi Vũ trở mặt kinh ngạc, còn Từ Nam Phương thì thần nhiên xuống xe, đi đến bên cạnh Thượng Quân Trùng, giọng nói lạnh băng: “Cảm ơn lòng tốt của anh”.

Cô quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn anh. Vừa rồi khi trông thấy anh ngã, nghe một tiếng “phịch” vang lên, ngực cô tựa như bị ai đấm một cú, không, có cảm giác như một con kiến đang chậm rãi bò trên người, không đau không ngứa, nhưng lại cực kỳ khó chịu, khó chịu đến mức cô chỉ muốn lập tức chạy trốn khỏi đây.

Nhưng Từ Nam Phương còn chưa kịp bỏ chạy thì tay đã bị Thượng Quân Trùng tóm lấy: “Để thực hiện giấc mộng bước chân vào gia đình giàu có, cô dám mạo hiểm cả mạng sống của mình sao? Những thứ đó hấp dẫn đến thế sao? Khiến cô lưu luyến đến thế sao?”.

Thượng Quân Trùng cố nén cơn đau, dẫu đi l. q.đ.đ. chất vấn Từ Nam Phương. Một tay anh giữ tay cô, một tay kia chống xuống đất, chính anh cũng không biết vì sao mình lại cố chấp đến vậy trong khi cô không hề có lấy một chút cảm kích nào với mình.

Câu hỏi của Thượng Quân Trùng khiến Từ Nam Phương vô cùng khổ sở. Cô không dám quay mặt lại nhìn anh, sự quan tâm của anh, ý tốt của anh chính là gánh nặng của cô kiếp này.

Cả đời cô, chỉ cần một mối lo là đủ rồi, thêm nữa, nhất định sẽ chỉ chuốc thêm mầu thuẫn mà thôi.

Từ Nam Phương chậm chạp mắt mắt lại: “Đúng thế! Tôi lưu luyến, tôi bị ôi! Anh bớt nhiều chuyện đi”.

Cô nhận ra thanh âm của mình run rẩy, cô cố gắng giữ tâm trạng bình thường. Khó khăn

lắm mới mở mắt ra được, nhưng ngay lập tức cô ngước mắt lên thấy Diệp Phi Vũ đang nhìn mình chăm chăm.

Thượng Quân Trùng đã tức giận đến cực điểm nhưng vẫn không chịu buông tay, dường như sau khi hiểu ra những điều cô nói, anh còn chưa kịp phản ứng.

Từ Nam Phương vùng vẫy rút tay ra, nhưng Thượng Quân Trùng lại càng nắm chặt hơn, đến mức Từ Nam Phương cảm thấy cánh tay đã tê buốt. Cô không kiềm chế được, cả tiếng mắng: “Anh quá ngu ngốc hay đang ảo tưởng về tình cảm? Tôi lừa gạt, tiếp cận anh chỉ vì anh là con cháu nhà họ Hạ!

Nếu anh đã không có ý định bước chân vào nhà họ Hà thì cũng đừng có ngăn cản tôi đi tìm người khác, đừng có ngăn cản tôi thực hiện giấc mộng của mình!"

"Anh đừng suy nghĩ vừa rồi cứu tôi thì tôi sẽ biết ơn anh, sẽ nghe theo sự sắp xếp của anh!" Từ Nam Phương càng nói càng khó nghe, nét mặt cô giữa màn đêm có phần hung dữ, "Anh yên tâm, món nợ ân tình này tôi nhất định sẽ trả lại anh."

Lời nói của cô cứ luẩn quẩn quanh bãi đỗ xe, tựa như hàng ngàn mũi kim đâm vào lỗ tai Thượng Quân Trùng. Nắm tay anh càng lúc càng siết mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp nát cổ tay cô.

Từ Nam Phương đau đến mức trán đổ lấm tấm mồ hôi, nhưng cô vẫn nín nhịn, dường như sự đau đớn ở tay còn không khó chịu, ngọt ngào như sự đau đớn trong lồng ngực.

Đột nhiên, cô cảm thấy cổ tay mình được thả lỏng, Thượng Quân Trùng đã buông tay cô.

Cô nghe thấy tiếng cười khê của anh: "Rốt cuộc tôi đang làm gì thế này?" Thượng Quân Trùng đặt tay lên ngực tự hỏi, nhưng người mà anh muốn hỏi lại không thể cho anh đáp án.

Jim ngồi trong xe, chân chừ không biết có nên xuống xe để giảng hòa hay không. Diệp Phi Vũ lại đứng im quan sát, làm như mình là một kẻ ngoài cuộc, không hề có ý định xen vào việc giữa hai người họ.

Thượng Quân Trùng nhìn chằm chằm vào Từ Nam Phương. Cô cố nén cơn giận trong lòng, đón lấy ánh mắt của anh, hôm nay trong mắt anh chỉ có ảm đạm và tuyệt vọng. Cô biết, anh đã hoàn toàn thất vọng về mình. Từ lúc anh bỏ cô lại một mình, đến khi anh tới cứu cô, cuối cùng là sự phủ nhận của cô đối với anh, mặc dù lúc này anh không nói gì thêm, nhưng hành động của anh đã chứng minh lòng chán thành của anh - thứ mà Từ Nam Phương cô khó có thể tiếp nhận được.

Thượng Quân Trùng nhìn cô, ánh mắt anh viết rõ mấy chữ "không chịu hối cải". Cuối cùng thì anh cũng đã từ bỏ rồi, anh lên xe rồi, đóng cửa xe rồi, thậm chí, anh không nói thêm với cô một câu, càng không nhìn cô lấy một cái.

Từ Nam Phương nhìn theo chiếc xe của Thượng Quân Trùng lần thứ hai rời xa mình, tâm trạng càng thêm nặng nề. Mình hết lần này tới lần khác lừa dối anh ấy, cự tuyệt anh ấy, nhất định anh ấy đã thất vọng về mình rồi? Sẽ không còn ôm tâm tư gì về mình nữa?

Diệp Phi Vũ lặng lẽ đứng phía sau Từ Nam Phương, mãi tới khi cô không còn nghe thấy tiếng ô tô chạy vun vút nữa, anh mới lên tiếng: "Cô đi đâu vậy?"

Từ Nam Phương cười khẩy: "Anh biết rõ rồi còn muốn hỏi sao?"

Diệp Phi Vũ mở cửa xe, hồ hững nói: "Tôi chỉ không rõ vì sao tới tận lúc này mà cô vẫn cự tuyệt cậu ấy? Sự quan tâm cậu ấy dành cho cô, có lẽ còn vượt xa những gì tôi và cô nghĩ."

Từ Nam Phương hoàn toàn hiểu ý của Diệp Phi Vũ. Lúc Bạch Thanh Dật nổ súng, Thượng Quân Trùng đã bỏ nhào về phía cô, tại thời khắc sống chết kề cận, anh đã bảo vệ cô một cách vô thức, làm sao cô không nhận ra sự quan tâm của anh dành cho mình lớn thế nào? Có một người quan tâm mình như vậy, cô cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, đáng tiếc, dòng nước ấy cuối cùng vẫn cứ bị đóng băng.

"Tôi nói rồi, tôi nhất định phải về bảo vệ một người." Từ Nam Phương nói, "Hon nữa, nếu tôi đi cùng Thượng Quân Trùng thì sao có thể làm nội ứng cho anh được đây?" Vừa dứt lời, cô liền bác bỏ lập luận của chính mình, "Nhưng mà, hình như tôi đã suy nghĩ lệch lạc rồi thì phải! Hiện tại, anh nhất định hy vọng tôi bỏ đi cùng Thượng Quân Trùng thì mâu thuẫn giữa cha con anh ấy càng thêm gay gắt. Nhà họ Hạ càng loạn, anh càng có cơ hội để đục nước béo cò, đúng không?"

"Cô có phải đã nghĩ quá xấu về tôi rồi không?" Diệp Phi Vũ khởi động xe, hồ hững nói.

"Tôi nghĩ xấu anh? Hay là con người anh vốn dĩ như vậy?" Từ Nam Phương lạnh lùng cười, "Có lẽ đúng là nhị lão gia muốn lấy mạng tôi, nhưng Bạch Thanh Dật xuất hiện chỉ nhằm mục đích để Thượng Quân Trùng biết sự dối nghịch giữa anh ấy và cha mình. Còn anh, vờ vịt đứng ngoài cuộc phân tích rõ mọi chuyện, cũng vì muốn cho Thượng Quân Trùng biết cái gọi là "chân tướng", muốn cha con bọn họ đoạn tuyệt quan hệ." Từ Nam Phương nói không kiêng dè. "Anh và Bạch Thanh Dật, vốn dĩ là đồng bọn."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Liều mạng giúp đỡ

"Tôi không có bản lĩnh lớn đến mức có thể sai khiến được Bạch Thanh Dật", bị người khác vạch trần bộ mặt thật, Diệp Phi Vũ cũng không cảm thấy lạ, vẫn bình tĩnh lái xe, "Những gì tôi nói đều là sự thật. Đúng là tôi đoán không sai! Đúng là tôi mong muốn bỏ con Thượng Quân Trùng mâu thuẫn, mong muốn nhà họ Hạ đại loạn, nhưng dù sao Thượng Quân Trùng cũng không muốn bước chân vào nhà đó, nên phá hỏng quan hệ bỏ con họ chưa chắc đã là chuyện không tốt, hơn nữa còn bớt đi một sự liên lụy".

Diệp Phi Vũ nhìn thẳng phía trước: “Nhắm vào miếng mồi béo bở của nhà họ Hạ, không chỉ có một người. Tôi, Bạch Thanh Dật, còn có người khác!”.

Câu nói của Diệp Phi Vũ khiến lòng Từ Nam Phương chùng xuống. Gia tộc họ Hạ lớn như vậy, nhưng ngay đến cả người thừa kế cũng không xác định được. Trong lúc nội bộ lục đục đầu đá nhau vì cái vị trí người thừa kế, thì những kẻ khác – từ những kẻ không dám ngược nhìn nhà họ Hạ đến những kẻ thêm muốn địa vị nhà họ – từ những kẻ bị nhà họ Hạ đánh bại thậm chí cho đến những kẻ chưa kiếm được món hời nào, nhất định sẽ nhân cơ hội này để “đục nước béo cò”. Tốt nhất là phải làm cho nhà họ chia rẽ mỗi người một ngã.

Mọi thứ trên đời này, hợp lâu ắt tan mà tan lâu ắt hợp, không ai có thể mãi mãi hùng mạnh được. Nhà họ Hạ có thể duy trì lâu như vậy đúng là một kỳ tích, nhưng hiện tại xem ra có rất nhiều vấn đề tồn tại: nội bộ đầu đá, bằng mặt không bằng lòng. Những người như Diệp Phi Vũ và Bạch Thanh Dật lợi dụng “nước đục thả câu” cũng sẽ là lẽ bình thường.

Từ Nam Phương tư lự thờ dài một hơi, rồi nhìn Diệp Phi Vũ: “Nếu nhà họ Hạ thật sự không tránh khỏi sụp đổ, tôi y vọng, anh sẽ thực hiện được nguyện vọng của mình”.

Trong bóng đêm, đôi mắt phản chiếu ánh sao của cô như bùng sáng, cô nói những lời này để lấy lòng Diệp Phi Vũ, nhưng đó cũng là suy nghĩ thực lòng của cô. Giống như việc cô quyết tâm lấy cho bằng được khối thiên thạch, Diệp Phi Vũ cũng vì mục đích của anh ta mà hao tổn công sức. Từ Nam Phương tin rằng có chí nhất định sẽ thành công, cô cũng tin, Diệp Phi Vũ làm nhiều việc như vậy chẳng qua là bắt đắc dĩ.

Nghe những điều Từ Nam Phương nói, d.đ. l. q.đ Diệp Phi Vũ liếc mắt sang bên cạnh nhìn cô, nhưng chưa kịp mở miệng thì ở phía trước đã xuất hiện một luồng sáng lóa mắt. Theo phản xạ, Từ Nam Phương đưa tay lên che mắt.

Đối diện có một chiếc ô tô đang chạy về hướng này, đèn bật chói sáng. Xe của Diệp Phi Vũ dường như đang mất lái, Diệp Phi Vũ mở mắt không nổi, chỉ có thể dựa vào cảm giác để điều khiển vô lăng, cố gắng quay đầu xe lại. Khi anh ta vừa mới kịp phanh xe, Từ Nam Phương gắng gượng mở mắt ra đã thấy chiếc xe kia lao đến tông vào xe mình,

Khoảng khắc ấy, cả Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đều nghĩ mình sắp chết, cảm giác thân thể nhẹ bẫng như hồn lìa khỏi xác.

Từ Nam Phương mở to mắt nhìn chăm chăm vào thùng xe sau đã bị mũi chiếc ô tô kia đâm vào, một con chấn động ủa đến trong tích tắc. Ngay lúc cô cảm thấy cơ thể của mình sắp rụng rời, muốn bay ra ngoài theo hướng của Diệp Phi Vũ, thì chiếc ô tô kia đột nhiên xoay ngang một đường, sự ma sát giữa hai chiếc xe tạo ra những tia lửa bắn tung tóe, tiếng ken két nghe như sắp nổ tung.

Trong không gian lắc lư kịch liệt, Diệp Phi Vũ đã cực nhanh mở cửa xe ra, nói với Từ Nam Phương: “Đưa tay đây!”.

Thế nhưng khi cô còn đang loay hoay cời dây an toàn thì Diệp Phi Vũ đã vươn tay ra, nghiêng rằng nghiêng lợi một cái gắng hết sức kéo cô ra khỏi xe. Trong xe thoáng chốc ngập mùi xăng, động tác của Diệp Phi Vũ vô cùng nhanh nhạy, Từ Nam Phương chỉ kịp cảm nhận thấy hai tay mình bị kéo căng, bà vai gần như sắp vỡ vụn.

Hông cô va đập vào tay lái, hai chân bị vướng tại khe giữa chỗ ngồi. Khi Diệp Phi Vũ đưa nửa thân cô ra ngoài, xe của hai người đã bị chiếc xe kia kéo một vòng. Diệp Phi Vũ lại dòn sức, hai người lập tức ngã nhào xuống mặt đất, lăn đi thật xa.

Chỉ trong ngày hôm nay, Từ Nam Phương đã bị giày vò quá nhiều lần, trước kia còn là phi tần, mặc dù “ăn nửa nay, lo bữa mai”, nhưng cũng không đến mức tiêu tụy như bây giờ. Khó khăn lắm cô mới ngăn cơ thể mình tiếp tục lăn, định thần lại, cảm thấy toàn thân ể ảm.

Cố gắng chịu đựng, đang muốn đứng dậy thì đã thấy Diệp Phi Vũ chìa tay về phía mình.

“Cám ơn.” Từ Nam Phương ngẩng đầu, trông thấy khuôn mặt lấm lem của Diệp Phi Vũ. Không ngờ anh ta còn chưa kịp lau bùn đất trên mặt mà đã chạy tới giúp mình.

Từ Nam Phương đứng dậy, nhìn về phía hai chiếc xe, hoảng hốt cực độ.

Chiếc xe vừa tông vào họ đã mất lái, trượt xa vài mét, đâm vào một góc cây ven đường. Cây không vấn đề gì nhưng xe thì đã biến dạng, chỉ còn lại ánh đèn ngắc ngoải. Từ Nam Phương còn loáng thoáng nhìn thấy có người ngồi ở ghế lái, nhưng chỗ hấn lại không động tĩnh gì, cô mơ hồ có cảm giác mùi máu tươi ngập trong chiếc xe kia đang lan tỏa ra bên ngoài.

Theo sát đằng sau là một chiếc xe việt dã lớn, đèn bóng đang chìm trong bóng đêm. Nếu không nhờ vào ánh đèn lúc sáng lúc tối như đang cười nhạo kia thì có lẽ Từ Nam Phương đã quên mất sự tồn tại quan trọng của nó. Lúc này khi chiếc ô tô kia bất chấp tất cả cố tình lao vào xe của cô và Diệp Phi Vũ, d.đ. l. q.đ chính chiếc việt dã này đã đẩy chiếc xe kia lệch đi, cứu cô một mạng.

Lúc này, Từ Nam Phương và chiếc xe đó gần như kề sát nhau, hai trong ba chiếc xe đã vỡ tan, chỉ còn mình chiếc việt dã là hiên ngang đứng mảnh, nó quay đầu, chạy ra khỏi hiện trường sự việc, ánh đèn quét ngang qua mặt Từ Nam Phương, khiến cô nhúm mày.

Diệp Phi Vũ dường như ý thức được điều gì, kéo Từ Nam Phương lùi lại mấy bước, cách xa chiếc xe đang rì xảng kia.

Nhưng Từ Nam Phương quay đầu lại, mắt vẫn không rời khỏi chiếc xe ấy. Ban đêm, con đường này vô cùng vắng vẻ, rất lâu cũng không thấy có bất cứ chiếc xe nào chạy qua, thậm chí đèn đường cũng không mở, chỉ có đèn xe chiếu xuống, nhưng cố gắng cũng có thể nhìn rõ cảnh tượng.

Cửa xe mở ra, người bước xuống là Bạch Thanh Dật, trên mặt anh ta lộ rõ nụ cười tự tin và đắc ý.

Anh ta móc khẩu súng ra, chĩa về phía Từ Nam Phương, thế nhưng lúc bóp cò lại hướng họng súng về chiếc ô tô con ở góc đường kia. Người trong ô tô đã chết, Bạch Thanh Dật bắn thẳng bình xăng, mùi xăng nồng nặc hơn cả mùi thuốc súng, tiếng nổ lớn nhấn chìm tất cả các thanh âm khác.

Hai ngọn lửa lớn bùng lên cháy rừng rực, khói đen bao phủ toàn bộ không gian, nghi ngút bốc lên trời. Đêm đen và khói bụi quyện lại với nhau, dẫu đèn đường sáng rực đã khiến cho mọi thứ đều trở nên sáng rõ như ban ngày, kể cả mặt người.

Diệp Phi Vũ đứng chắn trước mặt Từ Nam Phương, cảnh giác nhìn Bạch Thanh Dật: “Anh muốn làm gì?”. Đi rồi quay lại, chẳng lẽ anh ta muốn đợi Thượng Quân Trùng đi, sau đó tiếp tục truy sát Từ Nam Phương? Nhưng nếu đúng vậy thì sao vừa rồi anh ta còn cứu hai người bọn họ? Còn nếu không đúng thì người lái chiếc xe tông vào họ là ai, có liên quan gì tới Bạch Thanh Dật? Hẳn là anh ta xuất hiện cùng lúc với chiếc xe đó!

ở nơi trống trải này, một chiếc ô tô muốn ẩn nấp, đột nhiên khởi động rồi lại bị người khác phát hiện, sợ rằng không có khả năng. Như vậy, Bạch Thanh Dật và người trong chiếc xe kia chắc chắn là đồng bọn.

sau khi Bạch Thanh Dật xuống xe, đám thuốc hạ của anh ta cũng theo sau. Bạch Thanh Dật bỗng quay đầu lại, khẩu súng lục trong tay xoay ngoắt một cái, ba tiếng “păng” vang lên, một tên thuốc hạ chết tại chỗ.

Đạn xuyên qua từ ngực hấn ta, rồi lại bắn ra sau lưng. Không nhìn thấy đạn bay từ phía trước vào thế nào, nhưng ở lưng hấn ta xuất hiện lỗ thủng lớn, máu và thịt lẫn lộn, trên mặt đất lênh láng một vùng máu. Dường như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ máu trong cơ thể hấn ta đều bị ép chảy ra đến cạn khô,

Kẻ đó gục đầu trong vùng máu của mình, trên mặt những tên thuốc hạ khác đầy kinh ngạc xen lẫn khiếp sợ, nhưng ngay cả thờ ơ cũng không dám. Bọn họ thật sự không biết đại ca của mình đang nghĩ gì mà đột nhiên lại giết người không chớp mắt.

Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ nhìn chăm chăm vào sự khát máu của Bạch Thanh Dật, không rên một tiếng.

Sau khi giết tên thuốc hạ kia dễ như trở bàn tay, Bạch Thanh Dật quay lại nói với những tên còn lại: “Bình Từ là người mà nhị lão gia nhà họ Hạ gài vào chỗ chúng ta để giám sát ta. Đây là kết cục cuối cùng của hấn ta”. Giọng nói lạnh băng của Bạch Thanh Dật vang lên, hàm nghĩa rõ ràng, anh ta vừa mới xử lý một gian tế.

Chưa đợi đám thuốc hạ kia hiểu ra, Bạch Thanh Dật đã đi về phía Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ, mỉm cười với cô: “Tôi cứu cô một lần, lần này cô giúp tôi loại trừ một tên nội gián. Chúng ta hợp tác vui vẻ!”.

Hợp tác vui vẻ? Từ Nam Phương găm nhăm mấy từ này. Cảnh tượng đám lửa rừng rực cháy và máu me chết chóc trước mắt khiến cô đột nhiên tỉnh ngộ. Bạch Thanh Dật đã đoán được nhị lão gia gài người bên cạnh anh ta để kịp thời nắm bắt tình hình của anh ta, nhất là những chuyện có liên quan tới nhà họ Hạ. Bạch Thanh Dật từ lâu đã muốn lật tẩy tên nội gián kia, cho dù hấn không gây trở ngại gì tới công việc của mình. Với tính khí và địa vị trong giới xã hội đen của Bạch Thanh Dật, anh ta có thể bán mạng cho nhị lão gia, nhưng không thể chịu đựng được cảnh tai mắt của người khác bên cạnh mình.

Lần này, nhị lão gia sai Bạch Thanh Dật đến giết Từ Nam Phương, nhưng vì Thượng Quân Trùng mà Bạch Thanh Dật đã thả cho cô một con đường sống. Tai mắt của nhị lão gia đương nhiên sẽ cấp báo chuyện này với ông ta. Trong khoảng thời gian đó, ông ta sẽ yêu cầu Bạch Thanh Dật cấp tốc xử lý Từ Nam Phương. Bạch Thanh Dật nhân lúc này mượn đao giết người, lôi tai mắt của nhị lão gia cạnh mình ra giải quyết tại chỗ. Làm như vậy vừa nhỏ được cái gai trong mắt, vừa thị uy với thuốc hạ, quay về chỉ cần tùy tiện lấy một cái cớ để qua mặt nhị lão gia là xong, người chết rồi cũng không có gì để đối chùng, chuyện này thế là ổn thỏa rồi.

Nếu đúng như vậy sự xuất hiện của Bạch Thanh Dật hôm nay đâu chỉ một mũi tên trúng hai đích, rõ ràng là chỉ xuất một chiêu mà đã giải quyết được rất nhiều việc.

Từ Nam Phương cười khẩy, xem ra, tất cả bọn họ đều không đơn giản. Cô những tưởng mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của Diệp Phi Vũ, không ngờ, tên Bạch Thanh Dật này cũng chẳng kém cạnh.

Bạch Thanh Dật lại giương súng như chuẩn bị bóp cò, hàng lông mày nhướn lên, mở miệng kêu một tiếng “păng” bắt chước âm thanh súng nổ. Trong mắt anh ta thấp thoáng nụ cười chế giễu, bởi vì lúc này sắc mặt Từ Nam Phương tràn đầy hoảng hốt, rõ ràng đã bị cảnh chết chóc vừa rồi làm cho sợ hãi.

“Sao thế? Sợ à?”

Từ Nam Phương hoàn toàn không để ý đến lời châm chọc của Bạch Thanh Dật, mà một mình đi đến cạnh thi thể kia, dáng vẻ điềm nhiên.

Bạch Thanh Dật ngây người, cô gái này đang chứng minh bản thân không biết sợ ư?

Ánh đèn chiếu lên thi thể đầy máu kia, một cảnh tượng yên tĩnh đáng sợ bao trùm, những tên sát thủ còn lại dù đã giết người vô số nhưng khi tận mắt trông thấy đồng bọn của mình đã tắt thở gục ngã, cũng không đành lòng nhìn.

Vậy mà Từ Nam Phương lại bình thản đi tới cạnh thi thể kia, chăm chú nhìn vài giây, sau đó mặc kệ ánh mắt đầy kinh ngạc của Bạch Thanh Dật, cô thản nhiên quay lại nói: “Không ngờ súng kíp hiện nay có sức đột phá lớn đến thế! Nếu cha tôi thấy được thiết bị cao siêu này nhất định ông sẽ rất phấn khích”.

Những lời này là cô nói với Diệp Phi Vũ, có vẻ như cô hoàn toàn không bận tâm tới sự cảnh cáo của Bạch Thanh Dật.

Cô nhìn thẳng vào Bạch Thanh Dật, nói: “Tôi giúp anh được việc, nhưng anh đã làm hỏng xe của chúng tôi rồi, vụ giao kèo này hình như chúng tôi chịu lỗ thì phải?”.

Bạch Thanh Dật hoàn toàn không ngờ người phụ nữ này còn nghiêm nhiên cò kè mặc cả với mình, anh ta cười khẩy một cái, sau đó ngồi vào xe của mình, bỏ mặc Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ đứng như trời trồng một chỗ. Bạch Thanh Dật trực tiếp gạt ra khỏi đầu yêu cầu của Từ Nam Phương. Anh ta xuất hiện ở đây chỉ với một mục đích giải quyết nội gián nên hoàn toàn không có hứng thú với mạng sống của Từ Nam Phương. Tất cả chẳng qua chỉ là màn kịch của ta và người khác mà thôi.

Lúc này, Bạch Thanh Dật lái xe, dẫn theo đám thuộc hạ rời khỏi đây. Trước đó, mấy tên thuộc hạ kia cũng đã khiêng xác đồng đội của mình bỏ vào cốp xe, ngênh ngang bỏ đi.

Trên mặt đất chỉ còn lại bãi máu lênh láng, đen đen, đỏ đỏ, và ánh lửa lập lòe do hai chiếc ô tô đang bốc cháy. Con hỏa hoạn ban đầu đã nhanh chóng lui tàn, chỉ sót lại vài đốm lửa nhỏ chập chòn bên trong xe, như muốn phơi bày sự việc khiến đám đã xảy ra.

Diệp Phi Vũ không kịp rửa sạch đất cát trên người, vội vàng lôi Từ Nam Phương chạy vào hướng rừng cây um tùm.

Từ Nam Phương khó hiểu hỏi: “Đi đâu?”.

Diệp Phi Vũ vừa lôi cô chạy, vừa đáp: “Trốn khỏi hiện trường càng xa càng tốt, lát nữa cảnh sát tới đây, chúng ta không thể giải thích rõ được. **đ★L★q** Tốt hơn hết là đợi cảnh sát tìm tới cửa, để Thượng Quân Trùng tới xử lý”.

Từ Nam Phương chạy theo Diệp Phi Vũ một đoạn đường khá dài. Đường đất gồ ghề, cây cối rậm rạp che khuất ánh trăng trên đầu, ánh sáng càng lúc càng mờ nhạt, mấy lần Từ Nam Phương suýt vấp ngã.

Nắm tay của Diệp Phi Vũ dần dần nói lỏng, hơi thở của anh dồn dập, không rõ là vì chạy nhanh hay do chứng sợ bóng tối tái phát.

“Anh... anh có sao không?”, khi Diệp Phi Vũ dừng lại, **đ★L★q** Từ Nam Phương đi tới trước mặt anh ta, dịu dàng hỏi.

Ánh trăng mờ mờ lung lutz thừa thốt chiếu vào người Diệp Phi Vũ trông như những ánh sáng của đom đóm; đầu luồng sáng đó không thể chiếu rọi nhưng không đến mức không thể trông thấy nhau.

Diệp Phi Vũ quay đầu lại. Mặc dù không nhìn rõ vẻ mặt của anh ta, nhưng Từ Nam Phương có thể cảm nhận được sự bất thường trong giọng nói của anh ta: “Không có gì, nhưng e rằng chúng ta phải trốn ở đây một lúc”.

Từ Nam Phương “ùm” một tiếng, đã thấy Diệp Phi Vũ ngồi xuống một tảng đá. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, tảng đá khá lớn nên dễ dàng nhìn ra. Diệp Phi Vũ gọi cô tới ngồi cùng: “Ngồi đây an toàn hơn, dưới đất nhiều kiến”.

Từ Nam Phương cẩn thận ngồi xuống cạnh Diệp Phi Vũ, tốt bụng đề nghị: “Hay là nhóm lửa lên nhé?”.

Vừa rồi Diệp Phi Vũ liệu mình cứu cô ra ngoài, ác cảm của Từ Nam Phương đối với anh ta cũng giảm bớt phần nào. Thực ra lúc đó, anh ta hoàn toàn có thể bỏ cô lại trên xe, dù sao cũng không ai biết xảy ra chuyện gì. Giữa con chấn động kịch liệt và sự va chạm kinh hoàng của hai chiếc xe, người ta thường chỉ để ý đến sự an nguy của bản thân, chỉ lo lắng tìm cách thoát nạn. Vậy mà, kẻ đồng đảng có vẻ chẳng đáng tin cậy này lại từ bỏ một cơ hội chạy trốn để cứu cô.

Diệp Phi Vũ khẽ cười, anh đương nhiên hiểu ý tốt của Từ Nam Phương, nhưng chỉ lắc đầu: “Yên tâm, tôi không sao”. Giọng nói của anh ta vô cùng ấm áp, hoặc có thể là do màn đêm tăm tối đã giấu đi tất cả sự dối trá trên mặt anh. Diệp Phi Vũ lúc này không kiềm chế được bản thân, chột thổ lộ nỗi lòng: “Lúc nhỏ, tôi từng bị người ta nhốt trong một cái hòm ba ngày ba đêm”.

Anh chỉ nói một câu, nhưng vậy cũng đã đủ.

Từ Nam Phương có thể cảm nhận được Diệp Phi Vũ phải quyết tâm bao nhiêu mới có thể nói ra được lời này. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến anh ta sợ bóng tối? Vì sao anh bị nhốt trong hòm? Lúc ấy anh ta đã trông thấy cái gì? Có chuyện gì xảy ra? Và làm thế nào anh ta ra khỏi cái hòm đó được?

Từ Nam Phương có thể tưởng tượng được đằng sau câu nói ngắn ngủi kia là nỗi sợ hãi và đau khổ không gì so sánh được của một đứa bé.

Cô muốn an ủi Diệp Phi Vũ, nhưng không biết phải dùng cách gì. Cô tiện tay ngắt một chiếc lá cây, đưa lên miệng thổi một khúc nhạc đơn giản, giai điệu du dương của nó đi thẳng vào trái tim người khác.

Khúc nhạc vang lên giữa đêm khuya tựa như một sợi dây nối liền trái tim họ với nài, khiến họ có thể nhìn thấu tâm tư đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đêm trăng của hai người

Âm thanh trong trẻo vang lên phá vỡ bầu trời đêm. Giữa mảnh rừng trống vắng, âm thanh đó tựa như một con phượng hoàng được sinh ra trong đêm đen, cất tiếng hót vút lên trời cao, tiếng hót ấy xoay tròn cuốn theo tất cả những âm thanh khác, khiến người nghe chợt cảm thấy cõi lòng run rẩy theo.

Sau khi Từ Nam Phương dừng thổi, phải một lúc lâu, Diệp Phi Vũ mới định thần lại, thì thầm: “Nhất định phải quay về sao?”.

Từ Nam Phương khựng lại, không hiểu ẩn sau câu hỏi của Diệp Phi Vũ là cảm xúc gì. Cô còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy anh ta nói tiếp: “Khúc nhạc cô thổi rất hay, cũng giống như Thượng Quân Trùng vậy, có thể khiến trái tim người nghe rung động. Theo cách nói của cậu ấy, con người ta khi đối diện với thứ âm nhạc tuyệt vời nhất, mọi cảm xúc đều như được bọc lộ hoàn toàn”.

Bọc lộ hoàn toàn?

Từ Nam Phương không lên tiếng, cô hiểu ý tứ trong lời nói của Diệp Phi Vũ, chỉ là hơi bất ngờ trước cách biểu đạt của anh ta.

“Nam Phương!”

Đây là lần đầu tiên Diệp Phi Vũ gọi tên cô. Chẳng hiểu sao, cô chợt cảm thấy lúc này anh ta yếu đuối một cách lạ thường. Khi cô khẽ lên tiếng đáp, một bầu không khí kỳ lạ bao trùm hai người. Từ Nam Phương hoàn toàn không rõ cảm giác của mình với người đàn ông này là thứ cảm giác gì, vừa cảnh giác, vừa bài xích, lại thêm chút thấu hiểu; vừa khinh bỉ những việc làm của anh ta, nhưng lại đồng cảm với sự đau khổ của anh ta. Đồng cảm? Có thật sự chỉ là sự đồng cảm thôi không? Từ Nam Phương nhận ra cảm giác của mình với Diệp Phi Vũ quả thật khó diễn đạt.

Ý nghĩ này khiến cô hoảng sợ, cô ra sức lắc đầu. May mà trời tối, Diệp Phi Vũ không nhìn thấy.

Từ Nam Phương sợ hãi nghĩ thầm, chẳng lẽ khi đi đến một không gian khác, suy nghĩ con người ta cũng sẽ thay đổi? Cô còn chưa kịp lấy lại sự bình tĩnh thì Diệp Phi Vũ đã lên tiếng trước.

Thượng Quân Trùng đối với cô thế nào, tôi nghĩ cô cũng cảm nhận được. Tôi chơi với cậu ấy lâu như vậy, chưa thấy cậu ấy quan tâm tới ai như quan tâm cô. Thật lòng cô cũng thích Quân Trùng, đúng không?”

Từ Nam Phương chợt căng thẳng. Khoảng cách giữa cô và Diệp Phi Vũ vừa bị khúc nhạc phá vỡ thì bây giờ lại kiên cố trở lại, cao lớn và vững vàng như một bức tường đá.

“Anh lại muốn nói chuyện gì nữa?”, khẩu khí của cô lạnh lùng như cũ, “Muốn khuyên tôi tiếp tục lừa gạt tình cảm và lòng tin của Thượng Quân Trùng? Muốn tôi tiếp tục ở lại bên cạnh anh ấy, khoét thêm mâu thuẫn giữa cha con anh ấy, tạo cơ hội cho anh nước đục thả câu?”.

Từ Nam Phương cười khẩy, lòng dạ của Diệp Phi Vũ, cô đã quá rõ rồi. Đến lúc này rồi mà anh ta cũng không chịu từ bỏ bất kỳ cơ hội lợi dụng nào.

“Đúng, đó là điều kỳ vọng với tôi”, Diệp Phi Vũ thản nhiên thừa nhận. “Nhưng hôm nay cô có ý cự tuyệt Thượng Quân Trùng, chẳng phải vì muốn chọc tức để cậu ta bỏ đi sao? Cô làm vậy còn không phải để bảo vệ cậu ta sao?”

Bảo vệ Thượng Quân Trùng?

Từ Nam Phương giật mình, sống lưng đổ mồ hôi lạnh. Đúng thế, cô nói với Thượng Quân Trùng bao nhiêu lời lẽ cay nghiệt như vậy, chẳng phải để cắt đứt mọi suy nghĩ của anh với mình, để buộc anh rời xa mình hay sao? Không phải muốn anh rời xa chốn thị phi của mình sao? Không phải muốn anh không bị liên lụy vào những rắc rối của mình sao?

Cô không trả lời, cũng không ngại biệt, chính là ngầm thừa nhận.

Diệp Phi Vũ không ngại thái độ của cô, tiếp tục nói: “Cô đã từng nghĩ tới chuyện này chưa? Cô muốn bảo vệ một người ở bốn trăm năm trước, lại muốn bảo vệ Thượng Quân Trùng ở hiện tại, cô rốt cuộc có mấy đầu mấy tay? Ngộ nhớ khi hai bên đột ngột nảy sinh xung đột, cô sẽ lựa chọn bảo vệ ai? Khi cô bước chân vào nhà họ Hạ, thời điểm cô lấy được khối thiên thạch cũng chính là lúc cô vĩnh viễn không nhìn thấy Thượng Quân Trùng. Hơn nữa, để lấy khối thiên thạch đó sẽ phải trả giá rất đắt, có làm tổn thương tới Thượng Quân Trùng hay không; đó không phải là việc cô có thể kiểm soát, càng không phải là việc cô muốn tránh là được”.

Lời này của Diệp Phi Vũ thật sâu xa. Nếu hai bên đều mâu thuẫn thì Từ Nam Phương phút chốc mất đi chủ kiến, mọi việc đều có hai mặt, có được cái này cũng đồng nghĩa với mất đi cái khác. Khối thiên thạch nằm trong tay lão vương gia, cô muốn có được nó còn chưa biết phải đánh đổi những gì, liệu có làm Thượng Quân Trùng tổn thương hay không?

Nếu là trước kia, chẳng thứ gì có thể làm lung lay lòng quyết tâm của Từ Nam Phương, nhưng hiện tại, không rõ vì sao khi biết sẽ không gặp lại Thượng Quân Trùng nữa, cô lại có chút buồn bã. Ngộ nhớ mọi chuyện xảy ra đúng như Diệp Phi Vũ đoán, việc cô muốn lấy khối thiên thạch sẽ khiến cho Thượng Quân Trùng chịu tổn thương, cô làm sao có thể kiên định hạ quyết tâm cho được?

“Nếu có một ngày, cô phải lựa chọn giữa Thượng Quân Trùng và người cô muốn bảo vệ ở bốn trăm năm trước, trong hai người chỉ có một người được sống, cô sẽ chọn ai?”

“Đương nhiên là...”, Từ Nam Phương đang định nói là cha mình, nhưng nghĩ tới Thượng Quân Trùng phải chết, lòng cô chợt âm ỉ đau. Phép so sánh này

của Diệp Phi Vũ thật vô vị? Cô chẳng qua chỉ muốn lấy lại một khối thiên thạch mà thôi, sao có thể đe dọa tới tính mạng Thượng Quân Trùng được chứ!

“Đã biết lịch sử bốn trăm năm trước không thể thay đổi, vì sao cô không lựa chọn tiếp tục hiện tại chưa biết kết quả này?”, câu nói này của Diệp Phi Vũ như một lưỡi dao cứa sâu vào trái tim Từ Nam Phương. “Lịch sử đã được định sẵn rồi, cô có bao giờ nghĩ rằng, tình cảnh hiện tại của mình cũng là do ông Trời sắp đặt? Tôi nghe nói chiêm tinh đoán mệnh, quan trọng nhất là thuận theo tự nhiên, hay nói cách khác, không thể làm sai ý Trời, không phải sao?”

“Nhưng tôi làm sao có thể để mặc cha tôi? Sao có thể để ông lẻ loi ở đó?” Nước mắt bất ngờ trào ra, nỗi lòng tích tụ bấy lâu bộc phát. “Cha tôi cũng giống Thượng Quân Trùng, ông đắm chìm trong thế giới riêng của bản thân, thế giới ấy chỉ có lịch pháp, chiêm tinh, chỉ có Số học, Hình học. Hoài bão của cha tôi rất lớn, tôi rất ngưỡng mộ ông. Ông là người duy nhất tôi kính nể trên đời này và là người thân duy nhất của tôi. Nguyên vọng một đời của cha tôi chính là hoàn thiện lịch pháp, hoàn thiện Số học, vì thế mỗi ngày cha tôi đều làm việc, nghiên cứu sách vở triền miên không dứt. Tôi nghe mẹ tôi nói, cha tôi vì giấc mơ này mà dồn hết thời gian vào việc học tập, mất tròn ba mươi năm, cha tôi mới thi được Tiến sĩ”. Nhắc đến cha, Từ Nam Phương không cầm được nước mắt, nụ cười trên khóe môi đầu chưa xót và bất lực, “Cha tôi cứ tưởng rằng thi được Tiến sĩ, gặp được Thánh thượng là có thể phát huy hơn nữa những gì mình đã dày công nghiên cứu. Nhưng những kẻ hủ Nho thụ động thích an nhàn đâu có thay đổi vì một người không quyền không thế như cha tôi? Hoàng đế ngày càng chìm đắm trong chốn hậu cung kia đâu có hứng thú với nghiên cứu của cha tôi?”

Diệp Phi Vũ bỗng nhiên ý thức được điều gì: “Thế nên cô đã vào cung vì cha mình?!”

Giọng nói trống trải của Diệp Phi Vũ khiến nỗi chua xót từ đáy lòng cô trào lên sống mũi: “Tôi chỉ không nỡ từ chối mà thôi. Nguyên vọng của cha tôi là muốn người đời chấp nhận những kiến giải của mình. Từ nhỏ tôi đã theo cha học chiêm tinh, lịch pháp, tôi biết rõ năng lực của ông, những suy nghĩ của ông tuyệt đối là suy nghĩ tiên bộ”. Đáy mắt Từ Nam Phương chợt sáng lên, nhưng thoáng chốc đã âm ảm trở lại, “Nhưng những kẻ nắm quyền binh trong tay nào có tự nhiên đi phổ biến lịch pháp của ông ấy? Đúng nói đến việc truyền bá khắp nơi mà chỉ đề cập tới thôi sợ rằng đã bị tai bay vạ gió”.

Từ Nam Phương buồn rầu: “Mẹ tôi mất sớm, hai chan con tôi nương tựa lẫn nhau, cha là tất cả những gì tôi có. Muốn giúp cha hoàn thành tâm nguyện, muốn bảo toàn tính mạng của hai cha con tôi, chỉ có hai con đường để đi, một là trở thành kẻ thống trị; hai là khiến cho kẻ thống trị nghe lời mình”.

Từ Nam Phương vừa dứt lời, phía xa chợt vọng lại tiếng chim quạ kêu thoảng thốt, chúng vỗ cánh bay lên khoảng không, để lại những âm thanh âm y, ghê rợn.

Diệp Phi Vũ một từ cũng không nói, nhưng có thể cảm nhận được sự bất lực và tình yêu của người con gái này. Nếu hiện tại, vầng mặt trời nhô lên, cô nhất định sẽ trông thấy vầng mặt long lanh của anh ta

Diệp Phi Vũ nhớ rõ từng lời mà Từ Nam Phương nói, lúc ở trong địa cung, rằng cô chỉ là một món đồ chơi của Vạn Lịch, anh nhớ rõ dáng vẻ cô lúc chỉ tay về phía quan tài trống trơn và nói rằng cô và người chồng sáu mươi tuổi của mình đã từng ở đây “thề non hẹn biển” với nhau. Nếu nói Từ Nam Phương là một con chim hoàng yến trong cái lồng xa hoa lộng lẫy, thì con hoàng yến này thực ra chưa từng được sống hạnh phúc. Không có tình yêu, sống hôm nay không biết ngày mai, động lực duy nhất khiến cô cầm cự được đến lúc này chính là cha cô. Một thiếu nữ mười ba tuổi chấp nhận vào cung mười năm, chỉ vì muốn cha mình được sống yên ổn, muốn ông nhận được sự thừa nhận của Hoàng đế.

Gánh nặng trên vai cô, thực sự không phải thứ mà người bình thường có thể tưởng tượng được.

“Nam Phương...”, Diệp Phi Vũ lại gọi tên cô, giọng có chút đượm buồn, “Cô đã phải đánh đổi quá nhiều rồi...”. Anh dường như muốn nói điều gì đó, nhưng còn chưa nói hết tự nhiên lại bị nuốt vào.

Từ Nam Phương thần nhiên cười: “Chỉ cần bản thân không thấy khổ thì sẽ không khổ”. Những lời này của cô càng khiến Diệp Phi Vũ xót xa. Cô lại nói với vẻ xa xăm, “Điều này, tôi tin là anh có thể thấu hiểu”.

Nghe vậy, toàn thân Diệp Phi Vũ run lên. Đương nhiên, đương nhiên anh hiểu được nỗi đau của cô, đơn giản là vì cả anh và cô đều chung cảnh ngộ. “Nhưng tôi và cô khác nhau, trời cao cho cô một cơ hội làm lại từ đầu, cho cô rời khỏi thoirai đại đen tối như con ác mộng kia, để cô bắt đầu mọi thứ một lần nữa. Cô còn trẻ, có thể ở đây bắt đầu một cuộc sống mới. Còn tôi, không có cơ hội rời khỏi đây, trời cao chỉ cho tôi cơ hội để báo thù”.

Hai từ cuối cùng thốt ra từ miệng Diệp Phi Vũ cực kỳ đanh thép, Từ Nam Phương hiểu rõ sự kiên quyết của anh ta, nó nặng như núi, không ai có thể lay chuyển.

“Tôi nói rồi, anh có thể thấu hiểu tôi, thì tôi cũng sẽ hiểu lòng quyết tâm của tôi và anh đều sắt đá như nhau”, Từ Nam Phương mỉm cười.

“Nam Phương... Từ...”, Diệp Phi Vũ đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, “Cha cô có phải là... Từ... Từ Quang Khải không?”

Nghe được ba từ này, cơ thể Từ Nam Phương đột ngột run lên, ngồi không vững nổi liền rớt xuống dưới: “Anh... anh biết cha tôi?”. Hỏi xong, cô lại tự thì thầm với mình, “Đúng rồi, tôi nên đoán ra mới đúng, nghiên cứu của cha tôi nhất định đã được người đời tán thưởng, lưu truyền thiên cổ, đương nhiên sẽ có nhiều người biết và nhớ tới ông, đúng không?”.

Từ Nam Phương lúc này y hệt như một bé gái được người ta cho kẹo, vui mừng đến nỗi giọng nói cũng trở nên thành ngọt ngào, như gió xuân.

“Tôi đã từng nghĩ tới việc cô là con gái của Từ Quang Khải. Tôi học Lịch sử kém lắm, biết cha cô, nhưng không liên tưởng được mối quan hệ của hai người.” Diệp Phi Vũ nói như đang tự trách, Từ Nam Phương hiểu biết sâu rộng về chiêm tinh, thiên văn cô lại còn mang họ Từ, anh ta hẳn là nên đoán được, cô chính là con gái của nhà thiên văn học tiếng tăm lừng lẫy Từ Quang Khải mới đúng. “Hiện giờ ở Thượng Hải có Từ Gia Hối, người ta nói là vì Từ Quang Khải, à, chính là cha cô, nên để tưởng nhớ tới ông, họ mới đặt tên như vậy. Khi nào có dịp, cô tới đó xem xem”

(Từ Gia Hối: Trung tâm thương mại lớn ở Thượng Hải.)

Đôi mắt Từ Nam Phương thoáng cái nhòa đi, nếu biết mấy trăm năm sau hậu thế còn nhớ tới mình như vậy, hẳn là ông sẽ rất hài lòng! Nhưng hôm nay, cô lại phải dùng cách này để tưởng niệm cha mình, thật bi ai...

Diệp Phi Vũ như nhớ tới điều gì, bèn lấy ra di động. Trông thấy anh ta dùng một cái bút nhỏ chấm chấm trên màn hình, Từ Nam Phương mờ mịt không hiểu anh ta làm gì.

“Nam Phương!”, ngay khi vừa dừng động tác, Diệp Phi Vũ liền tóm lấy cổ tay cô, nắm rất chặt. Từ Nam Phương giật mình hoảng hốt, không biết anh thực sự muốn làm gì, đang định giẫy dụa thì thấy Diệp Phi Vũ không thêm đề ý tới sự thô lỗ của mình nhét chiếc điện thoại vào tay cô.

Từ Nam Phương đọc những dòng chữ giản thể này có hơi cực nhọc, nhưng cố gắng cũng có thể đoán được bảy tám phần. Từng câu, từng câu như đang cửa thẳng vào trái tim cô.

Từ Quang Khải (1562-1633) tự Từ Tiên, hiệu Huyện Hộ, thụy Văn Định. Người Minh Tùng Giang. Tác giả của: Từ thị bảo ngôn, Thi kinh lục thiếp; biên soạn: Nông chính toàn thư, Sùng Trinh lịch thư; dịch: Hình học căn bản, Thủy pháp phương Tây,... Năm Vạn Lịch thứ Ba mươi hai (1604), đỗ tiến sĩ. Tinh thông thiên văn, lịch toán, súng ống. Nhập đạo Thiên Chúa, cùng tu sĩ Matteo Ricci nghiên cứu và trao đổi học vấn. Năm Bốn mươi, đảm nhiệm viện biên soạn sách lịch, cùng với giáo sĩ Sabatino de Ursis chế tạo quan tượng nghi. Năm Bốn mươi bảy, quân Minh bại bởi Tát Nhĩ Hử, Sơ Thịnh tự hiệu, đề bạt làm Ngự sự Hà Nam Đạo, luyện binh ở Thông Châu. Hi Tông lên ngôi, Từ Quang Khải không được trọng dụng nên cáo bệnh về quê. Thiên Khải năm thứ nhất (1621), ông được phục chức rồi có công nhập pháo Chú Hồng Di về ngăn địch, sau đó do không theo Ngụy Trung Hiền nên bị cách chức. Năm Sùng Trinh thứ nhất (162, ông được triệu hồi, được phong làm Thống soái quân đội chống cứu quân Thanh. Năm thứ ba, khai khẩn ruộng đất, trị thủy, cứu đói... được cất nhắc lên làm Lễ bộ thượng thư, phụng chỉ hoàn thiện lịch pháp cùng với các giáo sĩ Long Hoa Dân, Đặng Ngọc Hàm, La Nhã. Năm Sùng Trinh thứ năm, Từ Quang Khải được phong làm Lễ bộ thượng thư kiêm đại học sĩ Điện Các được cử làm cơ mật, Năm Sùng Trinh thứ sáu (1633), qua đời tại Bắc Kinh, tặng thiếu bảo, thụy Văn Định.

(Quan tượng nghi: Là một loại máy dùng để quan sát thiên văn, khí tượng.

Chú Hồng Di: Là một loại pháp sản xuất tại châu Âu vào thế kỷ XVI, sau đó cuối thời nhà Minh được truyền vào Trung Quốc.

Thiếu bảo: Là một chức quan thuộc hàng Nhất phẩm trong triều đình.)

“Đọc xong chưa?”, Diệp Phi Vũ không rời mắt khỏi Từ Nam Phương. Ánh đèn của chiếc điện thoại yếu ớt chiếu vào khuôn mặt cô, mờ mờ ảo ảo, đôi mắt cô dường như có sóng nước đang lay chuyển, chỉ còn đợi ngưng đọng thành hai hạt lệ.

“Xong rồi”, một lúc lâu Từ Nam Phương mới lên tiếng.

“Thấy dòng cuối không?”, giọng điệu của Diệp Phi Vũ chột cao vút, đây mới là điều anh ta muốn nói, chỉ đợi cô trả lời.

“Thấy, thì sao?”, Từ Nam Phương cũng không rõ Diệp Phi Vũ định làm gì.

“Sùng Trinh năm thứ sáu, cô chưa nghĩ tới sao? Lúc cô rời khỏi là năm Vạn Lịch thứ Bốn bảy? Là năm... 16..”

“1691.”

“Đứng! Về sau vào thời Sùng Trinh, cha cô vẫn làm quan và sống sung túc hơn lúc cô còn ở đó, làm tới tận Thượng thư, còn được phong làm Thiếu bảo, rõ ràng là thuận buồm xuôi gió. Tất cả những gì cô muốn thấy chẳng phải chính là cha cô yên ổn hưởng già sao? Hôm nay cô đã thấy rồi đấy cho dù không có cô bên cạnh, cha cô cũng bình an vô sự”.

(Thượng thư: Chức bộ trưởng đời Minh và Thanh, Trung Quốc.

Thiếu bảo: Chức quan thuộc hàng tam cô thời xưa, gồm thiếu sư, thiếu phó. Thiếu bảo.)

“Sao anh biết?”

Câu hỏi vặn của Từ Nam Phương quả thực khiến Diệp Phi Vũ phát điên.

“Vì sao cô không nghĩ cho mình

một chút hả? Vạn Lịch chỉ là một lão già, cô quay về đó thì chẳng được bao lâu thì ông ta qua đời. Ông ta qua đời rồi thì cô chỉ là một góa phụ, không còn được ông ta sủng ái, liệu đám hoàng hậu phi tần kia có bỏ qua cho cô? Cô vô có biến mất như thế này, và cha cô cũng nhanh chóng nhận được sự ngưỡng mộ của người khác, chẳng phải như vậy sẽ tốt hơn sao?

"Khỏi sao xa đưa cô tới đây, nhưng cũng chẳng có gì đảm bảo nó sẽ không mang cô đến không gian khác, lúc ấy cô lại phải bắt đầu lại mọi thứ? Thay vì hao tâm tổn sức cho một số phận mờ mịt, vì sao cô không thể sống tốt cho mình ở hiện tại?"

Giọng nói của Diệp Phi Vũ khuấy động cảm xúc Từ Nam Phương, cô chưa từng thấy anh ta sốt sắng vì mình đến vậy.

Cô đương nhiên hiểu ý tứ của Diệp Phi Vũ, nói cho cùng, anh ta cũng muốn cô ở lại, động cơ của anh ta không đơn giản. Nhưng cái cách anh ta nói lại

chạm vào trái tim cô, anh ta nói, cô còn trẻ, anh ta nói, cô phải sống cho mình.

Từ Nam Phuong vẫn kiên quyết lắc đầu: "Nếu là trước khi vào Định Lăng, anh cho tôi xem những thứ này có lẽ tôi sẽ cân nhắc, tôi nên sớm nghĩ tới việc cha tôi được lưu danh thiên cổ, nên cảm thấy thỏa mãn, nên vui vẻ sống tiếp ở nơi này. Anh nói đúng, đầu sao thì khối sao sa đó chưa chắc đã tốt, nó chỉ là một ả số, còn chưa biết có thể đưa tôi quay về hay không. Còn tôi chỉ cần biết cha tôi bình an vô sự là được rồi."

"Thế nhưng... ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đến Định Lăng. Lăng tẩm của Hoàng thất triều Minh đời thứ mười ba, nơi này có rất nhiều lăng mộ, cũng có nhiều ngôi mộ của các vị vua, nhưng chỉ duy nhất ngôi mộ của Hoàng đế Vạn Lịch được khai quật, chỉ có tất cả những thứ trong lăng mộ của ông ấy phơi bày trước mặt tôi, tôi lại ngẫu nhiên trông thấy quan tài của Vạn Lịch, quan tài của tôi!", Từ Nam Phuong nói những lời này, lại ở giữa rừng cây tăm tối, tựa như tiếng khóc xa xăm vọng lại, nức nở, triền miên không ngớt.

"Quan tài của cô làm sao?" Diệp Phi Vũ nhanh chóng tóm được ý chính câu chuyện, Suy nghĩ này khiến giọng anh lại cất lên cao vút: "Đúng rồi quan tài của cô không có cái gì hết! Cô đã nói chỗ đó là để đặt quan tài của cô, nhưng hiện giờ chỗ đó trống rỗng, có phải chứng minh cô không hề trở về?"

"Anh sai rồi! Ở đó trống không, nhưng lúc đầu thật sự có một cỗ quan tài. Chỉ có điều, sau này Định Lăng bị khai quật, gian phòng đó không được đóng kín, thế nên quan tài mục nát, người ta chỉ có thể mang quan tài đi." Đôi mắt Từ Nam Phuong trở nên âm u, "Nhưng rõ ràng người ta đã treo bảng giới thiệu, Hoàng thượng cho xây cất một quan sáng mới ở đây là để chuẩn bị riêng cho tôi, người nằm ở đó cũng chỉ có thể là tôi!", cô tỏ vẻ hiểu Vạn Lịch, "Hơn nữa, kết quả cuối cùng dù đã được biết nhưng vẫn cần con người ta đi đúng phương hướng đã định. Cũng giống như tôi biết sau này cha tôi có thể vang danh thiên hạ, khiến người đời sau ghi nhớ, nhưng ông ấy lại không màng thế sự, để cho mọi chuyện xảy ra, nhất định phải có một người tiến hành tuân tự từng bước theo lịch sử. Mà tôi, lại chính là người đó! Không ai có thể đi ngược quỹ đạo này, tôi xuất hiện ở thời đại của các anh chẳng qua chỉ là một sai sót. Thực tế đã cho thấy rõ, cuối cùng tôi cũng sẽ quay về quá khứ, đi tiếp con đường của mình."

Lời Từ Nam Phuong nói nhẹ tênh, nhưng lọt vào tai Diệp Phi Vũ lại trở nên nặng nề, khó nghe.

"Cô vẫn muốn quay về?" Diệp Phi Vũ chợt thấy trống rỗng, "Cô....cô nói, trong quan tài đặt ở Định Lăng thực sự... là cô?"

Không ngờ Diệp Phi Vũ cũng có lúc nói lắp.

Từ Nam Phuong cười đáp lại: "Đúng thế, suýt nữa tôi đã có thể trông thấy thi thể của mình." Cô chợt cảm thấy mình như đang bị mộng du.

"Tôi hiểu rồi", Diệp Phi Vũ không khuyên nữa, hình như quyết tâm quay về của Từ Nam Phuong lúc này khiến anh buồn bã. Biểu hiện của anh có phần thái quá, tựa như Từ Nam Phuong không thể làm như những điều anh mong muốn là cùng Thượng Quân Trùng vui vẻ "hưởng thụ cuộc sống", khiến cha con Thượng Quân Trùng đoạn tuyệt quan hệ.

Thế nhưng, khi một cơn gió vừa nổi lên, Từ Nam Phuong chợt phát hiện ra: Nếu mình thật sự làm theo suy nghĩ của Diệp Phi Vũ, không tiếp tục truy tìm khối sao sa nữa, thì làm sao có thể giúp anh ta thực hiện được âm mưu tranh đoạt nhà họ Hạ? Nếu thật sự mình làm theo ý định của Diệp Phi Vũ, ở bên Thượng Quân Trùng, thì sao có thể khiến Diệp Phi Vũ làm chuyện gì có lỗi với Thượng Quân Trùng?

"Hóa ra mọi thứ đều đã được sắp đặt sẵn!" Từ Nam Phuong cảm thấy như có tiếng vọng trở lại, lờn vờn trong khu rừng đang lúc rạng sáng, lặp đi lặp lại mãi không thôi....

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Vứt bỏ khi nguy nan

Sáng sớm hôm sau, Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phuong về nhà họ Hạ. Từ khi nghe cô nói rõ ràng quyết tâm của mình, quan trọng nhất là cô đã nói cho anh về nơi chôn cất mình bốn trăm năm trước, Diệp Phi Vũ đã không còn khuyên nhủ cô bất cứ điều gì nữa.

Phải nói là, Diệp Phi Vũ một mực giữ thái độ xa cách với cô, về mặt không chút biểu cảm. Chỉ có điều, khi đưa cô tới nơi, anh ta lại lịch sự nói với cô một câu "tạm biệt". Từ Nam Phuong hoàn toàn không hiểu rõ tâm trạng suy sụp của Diệp Phi Vũ lúc này, rõ ràng quyết định quay về của cô đối với Diệp Phi Vũ chỉ có lợi chứ không có hại, vậy thì chẳng lẽ anh ta đang thực sự suy nghĩ và lo lắng cho cô sao?

Diệp Phi Vũ là người vậy sao?

Trong cuộc nói chuyện đêm qua, việc anh ta lừa mình cứu cô rõ ràng không giống như đang đóng giả.

Từ Nam Phuong không đoán già đoán non về Diệp Phi Vũ nữa, nếu cô quyết định quay về quá khứ thì chỉ có thể tiếp tục đi con đường này mà thôi.

Khi Từ Nam Phuong vừa xuất hiện trong khuôn viên phủ họ Hạ với bộ dạng tiều tụy, đám người hầu đều nhìn cô bằng ánh mắt hả hê, thậm chí có vài người còn thì thầm với nhau trông rất kỳ quái, nhưng lại cố tình để lộ cho cô nghe thấy: "Cứ tưởng con hồ ly tinh này không về nữa chứ! Không ngờ còn dám vác mặt về đây, đúng là không biết xấu hổ".

Vừa nói, cô ta vừa liếc nhìn Từ Nam Phương với vẻ đắc ý. Ánh mắt đó khiến Từ Nam Phương chợt có cảm giác chẳng mấy tốt đẹp gì.

Liên Trân ghét cô là điều đương nhiên, cô “làm hỏng” đồng hồ quý, tam phu nhân chẳng những không trách phạt mà còn tạo cơ hội cho cô và Hạ Giáng Tư gần gũi, ngày hôm sau lại cho phép Hạ Giáng Tư đưa cô ra ngoài, hơn nữa còn muốn cô đưa đi thành phố T. Tất cả những việc này đều khiến kẻ khác đã kinh sợ lại vừa ao ước. Liên Trân và Liên Hương làm người hầu thân cận nhất của tam phu nhân mà còn không được đãi ngộ như vậy, dựa vào cái gì mà Từ Nam Phương không được?

Thế nhưng, dù bọn họ có bất mãn thì cũng chỉ có thể nhỏ giọng gièm pha với nhau, nào dám lớn tiếng trước mặt cô như Liên Trân lúc này? Sự không kiêng dè của họ đối với Từ Nam Phương chứng tỏ một điều rằng, tam phu nhân đã thay đổi thái độ! Bởi vậy, đám cáo mượn oai hùm kia mới dám tát nước theo mưa.

Quả nhiên, lo lắng của Từ Nam Phương rất nhanh chóng được chứng thực. Liên Trân quay đầu lại, cười hả hê: “À đúng rồi, từ hôm nay trở đi cô không cần ở đây làm việc nữa! Nhà họ Hạ là nơi nào mà có thể cho thứ đệ tiện như cô ở lại chứ? Phu nhân đã sắp xếp việc khác cho cô, mau đi theo tôi! Đừng có ở đây làm vậy bẩn thiếu gia!”.

Từ Nam Phương kinh ngạc. Hạ Giáng Tư cũng lấy làm lạ bèn kéo ống tay Liên Trân nói: “Mẹ tôi muốn đưa chị ấy đi đâu?”.

Liên Trân đắc ý: “Thiếu gia, phu nhân có nhiều xưởng dệt như vậy, đưa cô ta đến nơi nào chẳng được? Thiếu gia đừng lo chuyện này nữa!”.

“Không, tôi không đi!” Từ Nam Phương vội vàng trốn sau lưng Hạ Giáng Tư. Nếu những điều Liên Trân nói là thật thì nhất định là do tội qua Hạ Giáng Tư đã nói với tam phu nhân rằng cậu ta không hề có hứng thú với cô, khiến tam phu nhân thấy không thể lợi dụng được mình, muốn vứt bỏ mình. Tệ hơn là, Hạ Giáng Tư đưa cô ra ngoài gặp Thượng Quân Trùng, hôm nay cô trở về tiêu tụy như vậy, tam phu nhân ắt hẳn sẽ cho rằng Thượng Quân Trùng đã không còn hứng thú với cô. Nếu đã như vậy thì rõ ràng giá trị lợi dụng của cô đối với tam phu nhân đã hết, bà ta sao còn giữ một kẻ vô dụng lại bên người?

“Tôi muốn gặp tam phu nhân!”, Từ Nam Phương nói với Hạ Giáng Tư, ánh mắt cô khẩn khoản nhìn cậu ta. Cô nhất định phải gặp tam phu nhân cho bằng được, nếu muốn bình an vô sự vào nhà họ Hạ, cô chỉ có thể dựa vào người phụ nữ này.

“Tam phu nhân không muốn trông thấy cô!” Liên Trân không khách khí cắt ngang lời Từ Nam Phương, “Cô từ bỏ hy vọng đi! Đừng có ở đây lãng phí thời gian của mọi người”.

Hạ Giáng Tư cũng bức bối với sự sắp xếp của mẹ mình. Công việc ở xưởng dệt đứng tên tam phu nhân không ở miền Bắc, tất cả đều ở Chiết Giang, bà ta làm vậy rõ ràng là muốn đuổi Từ Nam Phương đi thật xa.

“Mẹ tôi quá đáng rồi!”, Hạ Giáng Tư chau mày, quay đầu lại cười an ủi Từ Nam Phương, “Chị yên tâm! Nói thế nào chị cũng là người phụ nữ của anh Trùng, tôi phải cẩn thận chăm sóc chị. Bằng không, anh Trùng lại tìm tôi tính sổ thì tôi có chạy cũng không thoát được”.

Nếu là vừa rồi, nghe Hạ Giáng Tư nói vậy, Từ Nam Phương nhất định sẽ phản bác, nhưng lúc này cô chỉ có thể im lặng. Tuy nhiên, để một mình Hạ Giáng Tư thuyết phục tam phu nhân sợ rằng không được, dù thế nào cô cũng phải gặp được tam phu nhân. Hạ Giáng Tư cũng lắm chiêu giúp được cô không phải đi xưởng dệt mà thôi, muốn tam phu nhân tin tưởng cô lần nữa và đưa cô về nhà họ Hạ, thì cô phải dựa vào bản thân mình.

“Chị Liên Trân, chị đưa em tới gặp tam phu nhân được không? Em phải giải thích trực tiếp với tam phu nhân!”, Từ Nam Phương tỏ ra yếu thế trước mặt Liên Trân, dù cô ta không cho cô cơ hội.

Liên Trân ở trước mặt Hạ Giáng Tư không ngừng nhắc đến tam phu nhân, một bên thì van nài, một bên thì cao ngạo truyền lời, khiến cái tính ngang ngạnh của Hạ Giáng Tư

nổi lên, anh ta muốn cãi cò với mẹ mình.

"Tôi đi nói với mẹ tôi!" Hạ Giáng Tư sốt sắng, vừa nói vừa xông ra ngoài, Từ Nam Phương vội vàng chạy ra cùng, bỏ lại Liên Trân đằng sau luống cuống đuổi theo.

Tam phu nhân lúc này đang ở vườn hoa đằng sau tập yoga. Tiếng chim trong trẻo cùng tiếng nước chảy róc rách trên khe đá non bộ khiến người ta có cảm giác hòa mình vào thiên nhiên.

Hạ Giáng Tư mặt đỏ bừng bừng chạy tới, tiếng bước chân lộp bộp phá vỡ hoàn toàn bầu không khí thanh tịnh này.

"Mẹ, vì sao mẹ để chị Nam Phương đến làm việc ở xưởng dệt?"

Lúc vừa trông thấy Hạ Giáng Tư xuất hiện, Liên Hương và mấy người hầu đứng bên cạnh đã vội vàng ra hiệu cho cậu ta không nên quấy rầy tam phu nhân.

Tam phu nhân vẫn giữ nguyên tư thế ngồi khoanh chân, mắt nhắm nghiền, vờ như không thấy Hạ Giáng Tư hỏi.

Hạ Giáng Tư chống hông, nghĩ đến việc tam phu nhân có rất nhiều cách để phớt lờ mình, cậu ta càng thêm tức giận, nhưng tức giận đến mấy cũng chỉ có thể nén nhịn, rồi lại mở miệng gọi: "Mẹ!"

Từ Nam Phương nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta thật ra cũng biết sợ mẹ, hoặc có thể nói cậu ta cũng muốn làm con ngoan, chỉ có điều quan hệ giữa hai mẹ con họ không được giải quyết tốt nên mới càng ngày càng nhiều bất đồng

Tam phu nhân lúc này đã từ từ mở mắt, thông thả thu hai tay đang dang rộng về. Bà ta thờ ơ đảo mắt về phía con trai, nhưng hoàn toàn không thèm chú ý đến Từ Nam Phương đứng ngay sau Hạ Giáng Tư, dường như đã coi cô là không khí.

Thấy mẹ mình cuối cùng cũng chịu nhìn về phía này, Hạ Giáng Tư thở phào một hơi, chuẩn bị lên tiếng thì giọng nói đủ sức của tam phu nhân đã truyền tới: "Không ở trong phòng học bài, chạy đến đây làm gì?" Giọng bà lạnh băng như đang trách mắng Hạ Giáng Tư làm phiền mình tập luyện.

Liên Trân lúc này đã đuổi tới nơi, trong lòng thấp thòm lo sợ vì mình đã để Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư chạy đến đây "làm loạn". Cô ta đỡ lấy tách trà trong tay Liên Hương, cẩn thận mở nắp, rồi bùng tới trước mặt tam phu nhân, tranh thủ mở miệng biện minh cho mình: "Phu nhân, đều là do Từ Nam Phương nhất định đòi chạy theo thiếu gia, cháu không ngăn được..." Cô ta đương nhiên không thể đổ trách nhiệm lên đầu Hạ Giáng Tư, chỉ có thể lờ Từ Nam Phương ra làm lá chắn.

Tam phu nhân không lên tiếng, chỉ nhả nhận uống trà, mắt cũng không nhìn Liên Trân.

Liên Trân làm việc tắc trách, dè dặt nhìn chủ nhân chuẩn bị tinh thần bất cứ lúc nào cũng có thể đưa tay ra nhận lấy tách trà.

Hạ Giáng Tư đang lúng túng không biết nói gì với mẹ mình, nhân lúc Liên Trân mở miệng trước liền tiếp lời: "Vi sao mẹ muốn đuổi Nam Phương đi?"

Tam phu nhân bình thản nói: "Thế nào gọi là đuổi? Nam Phương là người hầu nhà chúng ta, hợp đồng thì đã ký rồi. Trong đó ghi rõ, mẹ muốn cô ta làm gì thì cô ta phải làm cái đó, chỉ cần là việc không trái pháp luật pháp là được. Cô ta cũng không thể vi phạm hợp đồng. Bây giờ mẹ sắp xếp cho con đi làm việc khác, con còn có gì muốn nói nữa không?"

Bị hỏi bất ngờ, Hạ Giáng Tư sững sờ đến mức không nói được câu nào. Cậu ta không cam lòng nói: "Không được, con đã nói rồi, Nam Phương sẽ không quay lại nhà chúng ta làm người hầu. Để con gọi cho anh Trùng đến đưa Nam Phương đi."

Hạ Giáng Tư không còn nói đỡ, nhưng khi chưa dứt lời, tam phu nhân đã đặt tách trà vào khay của Liên Hương, tiếng chạm cốc vang lên, nước trong tách trà sánh ra ngoài: "Con có biết phép tắc nữa không hả? Việc trong nhà này do mẹ làm chủ, hay con làm chủ? Tất cả đã được ghi rõ trong hợp đồng rồi, cho dù Thượng Quân Trùng có tới đây cũng sẽ không vì một hai câu của cậu ta mà hủy bỏ hợp đồng được." Tam phu nhân nói bằng giọng lạnh lùng. Mấy hôm trước còn vui vẻ với Thượng Quân Trùng, bây giờ thái độ lại chẳng khác nào kẻ thù, trước còn khách khí với Từ Nam Phương, giờ ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm.

"Thế là thế nào?" Hạ Giáng Tư biết tam phu nhân xưa nay nói gì cũng dài dòng văn tự, liền đơn giản nói mấy câu: "Mặc kệ, thế nào con cũng không đồng ý để chị Nam Phương đi đến xưởng dệt. Nếu mẹ không biết sắp xếp cho chị ấy việc gì nữa thì để chị ấy lại cho con sắp xếp."

Tam phu nhân hừ lạnh: "Con lo học cho từ tể đi! Chính con nói không muốn để anh Trùng của con hiểu lầm, vậy sao con còn dám để Nam Phương lại đây nữa? Đưa người đi càng sớm càng tốt."

Từ Nam Phương thầm thở phào một hơi. Hóa ra tam phu nhân khó chịu về kế hoạch phá hỏng quan hệ giữa Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng thất bại, nhưng bà ta không thể bức dọc ra mặt, nên chỉ có thể đổ hết trách nhiệm và trút giận lên đầu cô.

Hạ Giáng Tư bị một câu nói của tam phu nhân làm cho cứng họng, tạm thời không biết phản bác như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đến thành phố T

Từ Nam Phương lúc này đã bật khóc nức nở: "Phu nhân, phu nhân đừng đuổi Nam Phương đi!". Giọng nói của cô khàn đặc, sự tủi thân và khiếp sợ trong đó khiến Liên Trân và Liên Hương không khỏi nhìn nhau há hê.

Tam phu nhân vẫn đứng đưng, hoàn toàn không để ý tới tiếng khóc lóc, van xin của Từ Nam Phương, mà chỉ nói với Hạ Giáng Tư: "Chúng ta đâu sao cũng được coi là một phần của nhà họ Hạ. Người nhà họ Hạ đương nhiên không dễ dàng để kẻ khác bắt nạt được. Bản thân mình không thể nói năng bừa bãi thì lại càng không cho phép kẻ khác nói một đằng, làm một nẻo! Con nên nhớ cho mẹ điều này". Những lời này rõ ràng là bà ta cố ý nói cho Hạ Giáng Tư nghe, nhưng thực chất lại nhằm vào Từ Nam Phương: "Đây không phải là cái chợ, ai muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, thực sự không coi nhà họ Hạ chúng ta a gì! Nên thưởng thì phải thưởng, đáng phạt thì phải phạt! Huống chi, mẹ chỉ đang phân công việc mà thôi!".

Nghe tam phu nhân nói vậy, toàn thân Từ Nam Phương mềm nhũn đến nỗi suýt té xuống đất. Bà ta đã quyết tâm không mang cô đi cùng đến thành phố T, nhưng cô không thể không đi! Cô ngẩng đầu, ngược đôi mắt đẫm lệ lên nhìn thẳng tam phu nhân đang ngồi sững như núi Thái Sơn, cắn răng một cái, than khóc: "Phu nhân, xin phu nhân đừng đuổi cháu đi! Nếu không, nhất định cháu sẽ bị giết chết! Cháu không muốn chết, không muốn chết... huh u huh...".

“Giết? Ai muốn giết chị?”, Hạ Giáng Tư nghe vậy không tránh khỏi kinh ngạc. Đúng như mong muốn của Từ Nam Phương, cậu ta lập tức đã lên tiếng hỏi.

Liên Hương bĩu môi: “Chắc chắn là bọn cho vay nặng lãi tìm đến! Đáng đời!”. Ngày đầu tiên bước chân vào nhà họ Hạ, Từ Nam Phương đã được tam phu nhân ứng trước một khoản tiền, Liên Hương suy đoán như vậy cũng không phải vô căn cứ.

“Không phải! Không phải! Cháu không vay nặng lãi bao giờ! Cháu không biết mình đã gây thù chuốc oán với ai! Tự nhiên hôm qua có người tìm đến sát hại cháu. Nếu không nhờ... Không nhờ... Cháu nhất định đã mất mạng rồi... Cháu sợ lắm...”

Từ Nam Phương nắm chặt hai tay trước ngực, bộ dạng run rẩy như vừa nghĩ lại một chuyện kinh hoàng nào đó, sợ hãi đến mức không dám thở mạnh.

Tam phu nhân bỗng chốc nổi hứng. Về mặt thờ ơ lúc đầu biến mất, bà ta nhìn Từ Nam Phương bằng ánh mắt tò mò, dường như muốn đào bới ra tin tức hay ho nào đó từ những lời cô vừa nói. Bà ta nhẹ nhàng đảo mắt trên người Từ Nam Phương, quần áo rách nát bẩn thỉu, quả thực giống như trái qua một con ngựa nan nào đó.

Hạ Giáng Tư nhủ mảy, muốn lên tiếng hỏi nhưng lời còn chưa kịp thốt ra thì đã bị tam phu nhân trách mắng: “Được rồi, ở đây không có việc của con, mau về học bài đi!”.

Khẩu khí của bà ta lúc này có phần mất kiên nhẫn, nôn nóng muốn đuổi Hạ Giáng Tư đi. Bởi vì bà ta quan tâm nhất hiện giờ là chuyện của Từ Nam Phương.

Hạ Giáng Tư nào có chịu nghe lời, nhưng đã nhanh nhẹn đến bên cạnh tam phu nhân, cung kính khom lưng chào, nhỏ nhẹ với Hạ Giáng Tư: “Thiếu gia về trước học bài đi, không cần lo cho Từ Nam Phương, Nam Phương không sao đâu”.

Tam phu nhân tiếp lời: “Yên tâm, mẹ không ăn thịt cô ta!”. Lúc này bà ta đã hoàn toàn không nhắc đến việc đuổi Từ Nam Phương đi.

Hạ Giáng Tư vẫn còn lẩn cấn, nhưng không dám làm trái, trong đầu thầm nghĩ thôi thì cứ ra ngoài đợi cũng được. Nghĩ vậy, cậu ta không nói gì thêm mà dứt khoát đi ra bên ngoài, nếu tam phu nhân có đuổi Từ Nam Phương đi, nhất định sẽ gọi người hầu tới, lúc ấy cậu ta ngăn lại còn kịp.

Đi được một đoạn khá xa, Hạ Giáng Tư dừng chân quay đầu lại đã nhìn thấy mẹ mình đứng khòì tẩm tẩm tập yoga. Bà ta dẫn Từ Nam Phương đi vài bước vào sâu trong bãi cỏ, cách xa chỗ mấy người hầu còn lại, dường như muốn nói chuyện riêng với Từ Nam Phương.

Tam phu nhân cứ đi mãi về phía trước, đến khi xác định không ai có thể nghe lén được, bà ta mới thở dài một hơi đầy ảm ỉ, mắt nhìn ra xa. Bãi cỏ này khá cao, vốn dĩ là một sườn dốc, leo lên đến đỉnh còn có thể trông thấy toàn bộ quang cảnh trong vườn.

“Nam Phương, cô thật sự khiến tôi thất vọng!”, khi tam phu nhân mở miệng, giọng điệu tràn ngập sự tiếc nuối. Bà ta quay người lại, nhìn Từ Nam Phương với ánh mắt đau đớn.

Từ Nam Phương ngước mắt, vẻ mặt tủi hổ giống như đang hổ thẹn với sự cất nhắc của bà ta.

“Lúc đầu vừa trông thấy cô tôi đã thích, vừa ngoan ngoãn vừa biết biểu, thế nên tôi mới để cô thay rồi quản thúc Giáng Tư.” Tam phu nhân nói như thể tất cả đều là những điều đương nhiên, “Nhưng không ngờ cô tới chỗ Giáng Tư được một ngày một đêm mà đã gây ra không ít chuyện như vậy, thậm chí còn nghiêm nhiên như vậy trong phòng niệm kinh! Haizzzz...”. Tam phu nhân oán hận nói, “Tôi có ý tốt để cô ra ngoài thu xếp việc nhà, cô lại không biết điều, dám một đi không trở về! Nếu cô và Quân Trùng thật sự tốt với nhau, tôi cũng không giữ cô lại đây, cô gọi Quân Trùng tới...”.

“Không, không phải, phu nhân! Cháu không...”, Từ Nam Phương tỏ ra khó xử, mặt ửng đỏ. Tam phu nhân đương nhiên biết rõ trong những chuyện này Từ Nam Phương không sai, bà ta vô cùng hài lòng với thái độ muốn giải bày mà bất lực này của cô.

“Cô không cần nói nhiều nữa! Ở đây là nhà họ Hạ, cô cần tiền nên mới vào đây, nên biết thân phận của mình. Vì sao lại chưa nói rõ ràng mà đã báo Giáng Tư về đây thông báo với tôi rằng cô muốn bỏ việc? Hôm nay cô lại một mình quay về, quả là không coi tôi ra gì! Cô bảo làm sao tôi còn có thể giữ cô lại bên cạnh nữa?”, tam phu nhân nói như thể mình là một chủ nhân vô cùng tốt.

“Phu nhân, Nam Phương không cố ý! Hôm qua chỉ là... suýt nữa cháu bị người ta lấy mạng, nên không kịp trở về...”, Từ Nam Phương cuống quýt nói, thái độ như rất dễ tâm tới những điều tam phu nhân nói.

“Hôm qua cô suýt bị lấy mạng?”, tam phu nhân mở to mắt, đây mới chính là vấn đề mà bà ta quan tâm.

“Vâng! Có người muốn giết cháu!”, Từ Nam Phương run rẩy nói.

“Trời! Là ai? Cô gây thù chuốc oán với ai?”, tam phu nhân vờ quan tâm.

Từ Nam Phương lắc đầu, không trả lời.

Tam phu nhân liếc mắt, cứng rắn nói: “Nếu cô không muốn thì thôi vậy!”.

Từ Nam Phương vội vàng lên tiếng: “Không phải, không phải! Chỉ là chưa cũng không biết ai muốn lấy mạng cháu!”, cô vờ ngây ngô, “Cháu chỉ biết đám người đó mặc đồ đen, vừa thấy cháu liền nổ súng không do dự. Nếu không phải lúc đó có anh Trùng đẩy cháu ra, che chở cho cháu, thì giờ này sợ

rằng cháu đã không ở đây nói chuyện với phu nhân...’.

“Mặc đồ đen?”, tam phu nhân nhú màu, có lẽ đã nghĩ tới Bạch Thanh Dật, “Quân Trùng bảo vệ cô? Họ quen biết nhau sao?”.

Từ Nam Phuong khẽ cau mày, vẻ mặt khó hiểu: “Chắc là vậy! Nhưng mà lúc đó kẻ kia chĩa súng về phía cháu, nếu không nhờ anh Thượng nhanh tay nhanh mắt thì không biết... À đúng rồi, kẻ kia còn nói, nếu anh Thượng không có ở đó thì đã giết cháu rồi. Hắn ta còn nói làm vậy vì muốn tốt cho anh ấy...”, bằng quơ nói tới đây, suýt nữa Từ Nam Phuong cũng bị chính lời nói của mình làm cho cảm động đến bật khóc.

Những điều Từ Nam Phuong nói quá rõ ràng, hướng cho tam phu nhân đã sớm có suy đoán trong lòng. Những lời Từ Nam Phuong nói chẳng khác nào càng chứng tỏ suy đoán của bà ta là đúng, kẻ truy sát cô là Bạch Thanh Dật, nguyên nhân là vì Thượng Quân Trùng, mà người có thể sai khiến Bạch Thanh Dật cũng chỉ có mỗi nhị lão gia. Mục đích ông ta xuống tay với Từ Nam Phuong chính là cắt đứt mọi liên hệ giữa Từ Nam Phuong và con trai mình, trách cô làm lỡ dở chuyện đại sự của Thượng Quân Trùng.

Tam phu nhân nhếch miệng cười mỉa.

Từ Nam Phuong nhìn sắc mà đoán tâm tư, hạ giọng cầu xin bà ta: “Phu nhân, xin bà đừng đuổi cháu đi! Bằng không, cháu nhất định sẽ bị kẻ đó giết chết. Cháu... cháu thật sự không biết mình đắc tội với ai...!”. Lúc này Từ Nam Phuong đã nhận ra tam phu nhân lại nhen nhóm hy vọng đối với mình một lần nữa. Dù rằng nhị lão gia muốn giết cô vì lý do gì đi nữa, tam phu nhân giữ lại cô và mang cô tới phủ họ Hạ cũng khiến nhị lão gia lo lắng. Nếu tam phu nhân thật sự muốn đối đầu với nhị lão gia thì đương nhiên sẽ đưa Từ Nam Phuong theo. Tuy nhiên, muốn bà ta đưa mình theo, cô nhất định phải chủ động đưa ra yêu cầu trước.

Quả nhiên, lúc này tam phu nhân đã tỏ ra cực kỳ khoan dung, không hề từ chối lời khẩn cầu của Từ Nam Phuong, mà “thuận nước đẩy thuyền” làm một việc nhân nghĩa: “Nếu đã như vậy thì cô ở lại! Ngày kia chúng tôi vẫn quay lại thành phố T như dự kiến, cô đi cùng chúng tôi, tốt xấu gì cũng có người bảo vệ, không sợ những kẻ đó làm bừa!”. Khi đã chắc chắn kẻ chủ mưu là nhị lão gia, tam phu nhân đương nhiên tin tưởng ông ta không dám xuống tay, đợi đến khi Từ Nam Phuong xuất hiện trong phủ họ Hạ, đứng trước mặt ông ta, chắc chắn sẽ khiến ông ta rùng mình.

Thấy thái độ của tam phu nhân quay ngoắt một trăm tám mươi độ, dù đúng như dự đoán của mình nhưng Từ Nam Phuong vẫn giả vờ tỏ ra vui mừng khôn xiết, cung kính gấp người cảm ơn bà ta, dòng lệ nơi khóe mắt cũng không kịp lau.

Trên đường quay về vườn Thanh Tông, tâm trạng Từ Nam Phuong lại không hề tốt. Cô có thể khiến tam phu nhân chấp nhận một lần nữa cũng là nhờ lợi dụng Thượng Quân Trùng. Nếu không để tam phu nhân biết nhị lão gia phái người ám sát cô thì bà ta sao giữ cô lại bên cạnh? Chỉ có điều, cô không biết tam phu nhân mưu mô xảo trá này muốn lợi dụng điều gì ở mình? Rồi cô lại lo lắng cho Thượng Quân Trùng, liệu cô tới nhà họ Hạ có gây ra rắc rối cho anh không?

Từ Nam Phuong cười chua chát. Sao không ảnh hưởng tới anh ấy được chứ?

Cô chợt nghĩ tới những điều Diệp Phi Vũ nói, dĩ nhiên là, dĩ nhiên cô lấy được “ngôi sao lấp lánh” mà khiến Thượng Quân Trùng bị tổn thương, liệu cô có thể thanh thân được không?

Đương nhiên là không!

Nhưng, cô còn con đường nào khác nữa sao?

Khi đoàn xe hộ tống tam phu nhân đã chạy trên đường phố của thành phố T, Từ Nam Phuong vốn mệt mỏi vì gần mười tiếng ngồi ô tô bấy giờ mới thở phào một hơi.

Thành phố T hoàn toàn không giống những thành phố khác ở Trung Quốc. Những thành phố khác, khu trung tâm là nơi tập trung đông dân nhất, cao ốc san sát, những tòa nhà chọc trời nói cho người ta biết rằng đây chính là trung tâm kinh tế, càng ra xa thì cao ốc càng thưa thớt, ruộng đồng càng nhiều.

Thế nhưng thành phố T thì ngược lại, cấu trúc thành phố có dạng hai ô vuông lồng vào nhau, vòng ngoài là cao ốc, càng vào trong thì càng đậm vẻ cổ xưa, nhà cửa thấp dần.

Nguyên nhân là vì sự phồn thịnh của thành phố T đều được quyết định bởi nhà họ Hạ, lấy nhà họ Hạ làm trung tâm mà phát triển dần ra xung quanh. Chính giữa thành phố T là phủ họ Hạ, được xây dựng từ triều vua Thuận Trị, khi nhà họ Hạ được phong vương, ba trăm năm qua đã được tu sửa nhiều lần nhưng kiến trúc không hề bị xê dịch. Mặc dù triều Thanh diệt vong, mặc dù chung quanh đều đã mọc lên nhà tầng, lão vương gia vẫn kiên quyết ở lại trong phủ, giữ gìn vương phủ vẹn nguyên như lúc đầu.

Nhà họ Hạ tuy bất biến, nhưng gia tài thì lại thay đổi cực lớn. Sự nghiệp phát triển, gia thế hùng mạnh giúp nhà họ Hạ biến thành phố T trở thành một khu vực kinh tế phát triển của Trung Quốc. Nhưng lão vương gia đưa ra ba quy định: không được đập phá khu tường thành cổ, không được xây dựng lại, bảo tồn kiến trúc vốn có của thành phố T. Thế nên, tất cả những tòa cao ốc đều được xây dựng ngoài tường thành, tất cả đều hướng ra ngoài, bao lấy vương phủ và tường thành ở giữa. Như vậy, thành phố T nghiêm nhiên được chia làm hai phần bên trong và bên ngoài: bên thành trong là kiến trúc cũ, bên thành ngoài là kiến trúc mới. Nhưng nếu nói về giá đất, ngoài thành là hai mươi nghìn tệ một mét vuông, như vậy chỉ cách nhau một bức tường, mà giá nhà đã tăng gấp đôi, nào có ai không muốn ở gần nhà họ Hạ thần bí kia?

Có điều, dù có nhiều tiền đến mấy cũng không thể mua được nhà trong nội thành. Thành phố T dưới triều Thanh đã phồn thịnh, dĩ nhiên là, dĩ nhiên hơn nữa địa hình nhiều sông nhiều hồ, trong vương phủ đâu đâu cũng thấy có nước thủy đình nhiều vô kể, tường khu thành trong cũng được quần quanh bởi kênh

rạch, song ngồi, lái xe chạy một vòng mất đến hai giờ đồng hồ, chứ đừng nói đến khu vực thành ngoài còn rộng lớn hơn gấp mấy lần.

Người nhà họ Hạ vốn dĩ muốn thu tóm toàn bộ khu thành trong, nhưng lão vương gia không cho phép, cho rằng làm vậy không được lòng người. Vì thế, họ Hạ chỉ còn cách trang bị các thiết bị an ninh tiên tiến nhất trong khu này và cả vương phủ, thêm vào đó là lực lượng bảo vệ tinh nhuệ để bảo vệ nhà họ Hạ.

Số người được vào khu thành trong mỗi ngày cũng bị giới hạn, chỉ những người có máu mặt mới được phép vào, dù vậy, nội thành vẫn vô cùng náo nhiệt.

Tam phu nhân dẫn theo bốn người hầu về vương phủ, hình như đây cũng là quy định của họ Hạ, để phòng lắm người nhiều chuyện, tránh cho người hầu các phòng xích mích với nhau. Ngoài Từ Nam Phương, ba người kia là quân gia Nhân Hỷ, Liên Hương và một cô gái tên Liên Tâm.

Lúc mới trông thấy Liên Tâm, Từ Nam Phương vô cùng kinh ngạc, không biết vì sao một cô bé có ngoại hình xấu xí như vậy lại được theo hầu tam phu nhân, nhưng khi thấy cô bé đó hành động mau lẹ, nhìn người thấu đáo thì cô cũng hiểu ra, Liên Tâm là một người lão luyện, hẳn là vệ sĩ của tam phu nhân.

Tam phu nhân bình thường có rất nhiều vệ sĩ, nhưng ai được phép vào vương phủ là do vương phủ chỉ định. Ngay đến cả vệ sĩ riêng của mình cũng không mang vào được, tam phu nhân chắc hẳn rất lo lắng, thế nên chỉ những lúc thế này cô gái Liên Tâm mới xuất hiện ở đây, để bảo vệ tam phu nhân.

Cũng phải! Nhà họ Hạ cường thịnh như vậy, không ai dám giễu võ dương oai ở địa bàn của họ. Tam phu nhân hoàn toàn không cần phải cảnh giác đến thế. Nhưng hiện tại, địch lại ngay trong nhà, nếu như có người muốn xử lý tam phu nhân và Hạ Giáng Tư thì chẳng phải tất cả đều hóa hư vô rồi sao? Ý muốn tranh quyền đoạt vị của tam phu nhân cũng tan như bong bóng xà phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Làm khó Nam Phương

Từ Nam Phương đang mãi suy nghĩ thì bất giác xe đã tiến vào phủ nhà họ Hạ theo lối cửa sau. Cửa chính của vương phủ là để cho lão vương gia và những người đàn ông có tước vị ra vào. Hiện giờ, tuy rằng thời nay đã không còn ai được phong tước nữa nhưng Hạ Giáng Tư là cậu thiếu niên vừa tròn mười tám tuổi, tam phu nhân lại là một người phụ nữ, cho nên chỉ có thể đi bằng lối cửa sau.

Tam phu nhân vừa xuống xe đã gặp phải phiền phức. Từ Nam Phương chờ mấy người hầu cùng đi vào nhưng lại bị người hầu ở vương phủ ngăn cản.

Tam phu nhân và Hạ Giáng Tư vốn dĩ đã qua cửa, nhưng khi thấy hầu cận của mình bị giữ lại, liền quay lại nhíu mày hỏi: “Các người làm gì thế?”

Người hầu ở vương phủ cung kính đáp: “Nghe nói miền Bắc gần đây đang có dịch cảm cúm, chúng tôi chỉ phụng mệnh hành sự, những người muốn vào phủ đều phải để áo khoác ở ngoài này, để phòng mang vi khuẩn lây nhiễm vào phủ”.

Đâu phải dịch SARS! Chỉ là cảm cúm mà thôi, cần phải quan trọng hóa như vậy sao?”, Hạ Giáng Tư nghĩ đám người này đúng là chuyện bé xé ra to.

Sắc mặt tam phu nhân xám xịt lại: “Nói vậy thì tôi cũng phải cởi bỏ quần áo sao? Từ phu nhân để cho các người quản việc này sao?”.

Rốt cuộc Từ Nam Phương đã hiểu, không phải đám người hầu này làm việc theo lề thói, mà là chủ nhân của họ cố ý gây khó dễ cho tam phu nhân, người đó có lẽ là tứ phu nhân. Phụ nữ với nhau luôn không tránh được đấu đá.

Vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã tới. Từ Nam Phương nghe thấy một giọng nói nũng nịu vang lên từ đằng sau: “Bác ba, sao vừa mới gặp nhau mà đã tức giận thế?”.

Từ Nam Phương ngẩng đầu, trông thấy một cô bé chừng tám tuổi đi ra từ sau tấm bình phong, đi thero cô bé là một người phụ nữ mặc bộ đồ màu trắng đục, nhìn quan cũng biết chất vải thuộc hàng thượng đẳng, dưới ánh nắng trời phát ra những tia óng ánh. Chắc hẳn bà ta chính là tứ phu nhân, còn cô bé vừa cất giọng ngọt ngào gọi “bác ba” kia là tứ tiểu thư.

Từ Nam Phương còn nhớ trước đây được nghe Liên Bồng nói qua về tình hình nhà họ Hạ, chỉ bốn là con trai út của lão vương gia nhưng không sinh được con trai mà chỉ có một cô con gái. Phu nhân của đại lão gia không màng chính sự, nhưng phu nhân của chi thứ hai lại dồn mọi tâm tư lên cậu con trai đang sắp chết của mình, về phần tam phu nhân, quanh năm ở bên ngoài, không có việc quan trọng thì không quay về cái nhà này. Thế nên trách nhiệm quản lý vương phủ được giao cho tứ phu nhân.

“Chị va!”, tứ phu nhân đi lên phía trước, thoáng nhìn là biết vẻ mặt tươi cười của bà ta là biểu hiện bên ngoài, “Ngại quá! Trong nhà có chút việc vặt, em bận quá nên em quên mất. Người hầu nói chị đã tới nhưng không kịp ra cửa đón tiếp chị.

“Cám ơn ý tốt của thím!”, tam phu nhân nửa cười nửa khóc không đáp.

Tứ phu nhân giả ngây ngô: “Sắc mặt chị bao sao lại xấu thế? Chắc không phải tức giận vì chuyện vặt này đấy chứ? Việc này cũng không thể trách

em được, vì tối qua An Nhân muốn em xoa bóp, nói chuyện, tận bây giờ tay em vẫn còn tê mủi”. Vừa nói, bà ta còn giơ hai tay lên vỗ vỗ mấy cái.

Tam phu nhân không thèm để tâm tới màn “kê khổ” phô trương của bà ta, nói thẳng: “Người của thím không để tôi vào nhà, rốt cuộc là có ý gì đây? Đại An Nhân chỉ khiến tôi quản việc nhà, xét về vai vế, tôi còn xếp trên thím, người của tôi nên mặc quần áo gì, đi đường nào, không đến lượt thím phải lên tiếng dạy dỗ”.

Tam phu nhân đúng là một người nóng nảy! Từ Nam Phương nghĩ thầm, lúc này bà ta nói những điều kia chỉ khiến cho mâu thuẫn giữa hai chị em dâu nhà họ càng thêm gay gắt.

“Chị dâu quanh năm không về phủ, có lẽ đã quên hễ quy củ dòng họ rồi?”, tứ phu nhân bật cười chế giễu, “Lần này, hẳn là trông thấy thời cơ xuất hiện, nên mới về đây?”. Ý tứ trong lời nói của bà ta chính là tam phu nhân về phủ vì chuyện tranh chấp.

Tam phu nhân hừ lạnh nói: “Thím Tư nói vậy không đúng rồi! Nửa tháng nữa là đến đại thọ bảy mươi của Đại An Nhân, chẳng lẽ thím cho rằng tôi không nên về sao? Hơn nữa, chưa Tết nào là tôi thất lễ, thím nói vậy rõ ràng đang chụp mũ lên đầu tôi rồi”.

Từ Nam Phương bang quan đứng nhìn, tam phu nhân nói những lời này đúng là đã không chừa lại đường lui cho mình, hơn nữa, thái độ với tứ phu nhân cũng không hòa nhã chút nào. Tam phu nhân là một người nhiều cơ mưu, bà ta có thể vờ đóng kịch trước mặt Từ Nam Phương, nhưng lại không muốn giả bộ thân thiết với tứ phu nhân, dù thấy bà ta ghét tứ phu nhân đến mức nào. Từ Nam Phương bỗng dưng nghĩ, trong bốn vị phu nhân, chỉ có mỗi tam phu nhân không ở trong vương phủ, rốt cuộc thì giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Tam phu nhân đáp trả lại chỉ khiến tứ phu nhân liếc mắt khinh bỉ, nhưng tam phu nhân dường như vẫn chưa thỏa mãn, bà ta tiếp tục chọc vào tứ huyết của tứ phu nhân: “Huống hồ, một vài người cả đời chẳng có được cơ hội nào nên mới giờ thói ăn không được thì đập đổ, nói người khác thừa cơ lấn tới, thật không biết ai mới đang ghen ăn tức ở!”.

Quả nhiên là nói trúng ti đen của tứ phu nhân! Đúng lúc này, tứ tiểu thư bỗng lên tiếng: “Anh Tư, Tiểu Bạch của anh lớn quá! Lần trước anh về đây em còn có thể một tay xách được nó lên!”.

Không rõ là nghe thấy tiếng con gái mình hay bị câu “anh Tư chọc đúng chỗ ngứa, tứ phu nhân không kim chế được bèn lên tiếng quở trách: “Không biết thứ bên ngoài bản lĩnh à? Bỏ xuống, về rửa tay đi!”.

Bà ta nói hệt như đoàn người của tam phu nhân vừa trở về từ ổ dịch SARS không bằng!

Nghe thấy tứ phu nhân chê Tiểu Bạch của mình bản, Hạ Giáng Tư nổi cơn giận: “Thím tư, thím dựa vào đâu mà nói Tiểu Bạch của cháu bản? Chưa biết chừng vì khuẩn trên tay người còn nhiều hơn trong lông mèo ấy chứ? Lẽ ra cháu mới phải nói mấy người đừng có làm bản Tiểu Bạch của cháu!”.

Bình thường Hạ Giáng Tư luôn đối đầu với mẹ mình, nhưng biểu hiện của cậu ta hôm nay hoàn toàn khiến tam phu nhân hài lòng, nghĩ đến trước kia con trai vốn thói hay chống đối người khác, bây giờ lại thau mình đập tắt đi cái vẻ kiêu căng của tam phu nhân.

Tứ tiểu thư bật cười khúc khích, nhìn mẹ mình nói: “Mẹ đừng làm khó Tiểu Bạch nữa!”, rồi ôm lấy con mèo từ trong tay Hạ Giáng Tư. Con gái vẫn là con gái, trời sinh đã thích những cái mới lạ.

Tứ phu nhân nghe lại càng tức giận, con gái mình dứt ruột sinh ra lại nghiêng nhiên đứng về phía người ngoài. Đúng lúc này một người hầu đi tới truyền lời, Đại An Nhân biết tam phu nhân trở về, gọi tam phu nhân tới nói chuyện, còn bảo tứ phu nhân cũng phải đi cùng.

Đến nước này, tứ phu nhân không biết phải bỏ qua hay tiếp tục làm khó dễ những người này. Nếu tiếp tục đòi co, chỉ sợ làm lớn chuyện, chậm trễ tới gặp Đại An Nhân, nhưng cứ bỏ qua như vậy thì tứ phu nhân lại nuốt không trôi cục giận.

Bà ta còn đang chần chừ, tam phu nhân đã nói với người hầu ngoài: “Cô đi báo với Đại An Nhân, tứ phu nhân ngăn chúng tôi ngoài cửa, bắt cởi quần áo, tắm giặt sạch, khử trùng mới cho vào! Hiện giờ không kịp tới thỉnh an Đại An Nhân!”.

Người hầu vừa tới truyền lời là người hầu của Đại An Nhân, không thuộc phạm vi sai khiến của tứ phu nhân, thế nên, sau khi tam phu nhân nói xong, tứ phu nhân đã tái mét mặt. Chỉ có điều cả hai vị phu nhân này đều không ai chịu nhường ai, kẻ tám lạng người nửa cân. Tứ phu nhân chợt nhìn Từ Nam Phương, thấy có người hầu mới, trong đầu nảy lên ý hay, khước miệng bà ta nhếch lên, nhìn tam phu nhân đang nhận chiếc gương trong tay Liên Hương: “Chị ba, em cũng chỉ vì mồn tốt cho cái nhà này thôi, hơn nữa đây không phải quy định do em lập ra!”. Nói xong, bà ta điềm nhiên dặn dò người hầu: “Các người mau xịt thuốc khử trùng vào người họ. Chị ba, còn về cô gái này, sợ rằng em phải tìm người đưa cô ta ra ngoài!”. Bà ta chỉ tay vào Từ Nam Phương.

Cả Từ Nam Phương lẫn tam phu nhân đều kinh ngạc. Từ Nam Phương không ngờ mình đã vào được đến phủ họ Hạ rồi mà còn phải vướng vào chuyện này, ánh mắt vô tội của cô hướng về phía tam phu nhân, chỉ có thể xem bà ta sẽ thay mình xử lý thế nào.

Tam phu nhân trong lòng đã đoán tứ phu nhân nhất định gây khó dễ với mình, bà ta vừa đưa trả lại cái gương cho Liên Hương, vừa nhướn mày nhìn tứ phu nhân: “Lại sao nữa?”.

Tứ phu nhân bật cười: “Chị ba hỏi câu này, người khác không biết lại tưởng rằng chị không phải con dâu họ Hạ? Sao ngay cả mấy quy tắc của nhà chúng ta mà chị cũng không biết thế? Người hầu này em chưa từng gặp, sao chị có thể tùy tiện đưa người mới đến phủ?”.

Tam phu nhân cười khẩy: “Người hầu làm việc cũng có thời hạn, nhà họ Hạ hằng năm chẳng phải đều có người mới và người hết hợp đồng đầy thôi? Nếu vĩnh viễn không có người mới thay thế, tứ phu nhân làm gì cũng phải đích thân ra tay rồi!”. Nói xong, bà ta nhìn về phía người hầu của Đại An Nhân để

tìm đồng minh, “Ngân Hiên, cô phân xử giúp tôi, việc hầu hạ Giáng Tư nhà tôi, chỉ có người này làm tốt nhất, sau này sẽ còn tiếp tục hầu hạ rất nhiều năm, chẳng lẽ mỗi lần về đây lại phải đổi một người khác?”.

Ngân Hiên gượng gạo cười một cái, tam phu nhân nói quả thực có lý, không thèm cảm người hầu mới vào vương phủ, mới cũ luân phiên là chuyện thường tình. Nhân Hiên không đáp, nhưng tứ phu nhân cũng đã nhận ra lý lẽ của mình không thuyết phục, đành lên tiếng: “Không phải em có ý đó, chỉ có điều nhà họ Hạ ‘chúng ta’ ở đây không như bên ngoài”, bà ta nhấn mạnh hai chữ “chúng ta

, có ý coi tam phu nhân như người ngoài, “Những người hầu muốn vào phủ đều phải được kiểm chứng thân thế rõ ràng. Chị ba chưa nói một câu đã mang theo một người lạ mặt đến, có phần không coi nhà họ Hạ ra gì rồi, nơi này không giống như bên ngoài có thể để người ta ra vào vào tùy ý”.

Tam phu nhân không thèm để ý lời của tứ phu nhân, chỉ bình thản đáp, nhưng giọng điệu đầy mỉa mai: “Nếu đây là nguyên do thì tôi càng không hiểu! Hôm khai tôi đã gửi thông số cá nhân của cô ta tới đây, hôm qua tôi còn nhận được e-mail nói đã xét duyệt, nói chung không có vấn đề gì. Thím tư sao lại không biết chuyện này được? Xem ra Đại An Nhân giao cho thím tư quản lý việc nhà, có cẩn thận mấy cũng có lúc làm ăn tắc trách rồi”.

Từ Nam Phương nghe Liên Bồng nói qua, việc quản lý ở nhà họ Hạ rất chặt chẽ, tất cả người hầu đều có sơ yếu lý lịch chi tiết, nếu tam phu nhân muốn đưa người tới phủ thì nhất định phải gửi hồ sơ tới để thẩm định trước, nhà họ Hạ sẽ có người chuyên làm công việc kiểm tra đối chiếu thông tin, nếu không có gì sai lệch, đồng thời phù hợp yêu cầu, thì sẽ được thông qua. Từ Nam Phương vào nhà họ Hạ là do Diệp Phi Vũ đứng ra lo liệu, cô vốn dĩ còn đang lo lý lịch của mình không được thông qua, ai ngờ hôm qua tam phu nhân đã cho cô xem hồ sơ của mình, mặc dù bà ta không nói trực tiếp nhưng lại bóng gió để Liên Bồng tiết lộ tin tức ra.

Nhà họ Hạ lựa chọn người hầu chẳng khác nào triều Thanh tuyển tú nữ, nhất định phải là quý tộc Mãn Thanh. Nhưng xã hội Trung Quốc thích nhất là bằng mặt mà không bằng lòng, nhà họ Hạ cũng vậy. Góc gác quý tộc thật sự không còn là bao, dẫu có cũng không ai sẵn sàng vào nhà họ Hạ làm người hầu, họ chấp nhận làm người hầu của nhà họ Hạ cũng chỉ vì muốn gia nhập giới quý tộc. Chẳng hạn viết cô là hậu duệ của Từ Vị ở vùng Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang. Vì nghĩ tới Từ Nam Phương cũng mang họ Từ nên tam phu nhân đã dựa vào đó mà hoàn thiện hồ sơ giúp cô.

(Từ Vị (1521 – 1593): nhà văn, nhà thư họa, nhà quân sự thời Minh – Trung Quốc)

Chuyện thân phận người hầu này vốn dĩ trước giờ chỉ lướt qua, không ai đi kiểm chứng thật sự thế nên tam phu nhân cũng không nghĩ nhiều về nó lắm, nhưng để yên tâm, bà ta đã đưa hồ sơ cho Từ Nam Phương xem, muốn chuẩn bị tinh thần sẵn sàng trả lời nếu bị hỏi đến.

Đã là một việc làm qua loa thì đương nhiên không cần đến tứ phu nhân đích thân quản lý, còn nếu thật sự làm đến nơi đến chốn, chỉ e, quá nửa số người hầu trong nhà đều không hợp tiêu chuẩn. Tiếc rằng, tứ phu nhân quá mức nôn nóng, cùng với

việc vài lần bị tam phu nhân “chiếu tướng”, thành ra đã không còn có đối sách gì nữa, lúc này nghe tam phu nhân nói vậy lại càng không nhịn được liền quay sang trách móc người hầu bên cạnh: “Mai Anh, cô làm việc như thế đấy hả? Tam phu nhân gửi hồ sơ người hầu đến sao không nói với tôi một tiếng?”

Thông thường những lúc thế này, chủ nhân thường đổ trách nhiệm lên đầu kẻ dưới, dù sao phạt bọn họ vẫn tốt hơn là tự phạt mình. Chiều này Từ Nam Phương đã chứng kiến nhiều rồi.

Cô người hầu tên là Mai Anh nghe thấy tứ phu nhân nói vậy, vội vàng cúi đầu nhận sai: “Vâng, xin lỗi phu nhân! Mai Anh nghĩ phu nhân bận rộn nhiều việc, không có thời gian quản mấy việc vặt này, hơn nữa, Mai Anh đã cùng phía công an đối chiếu hồ sơ, chắc là không có sai sót.”

“Chắc là? Thế nào gọi là chắc là? Làm việc sao có thể qua loa như thế hả?” Tứ phu nhân nhanh chóng nắm bắt sơ hở, “Những chuyện khác có thể qua loa được, nhưng chuyện của tam phu nhân sao có dám làm qua quýt?” Bà ta một lời hai ý, vừa nói vừa liếc nhìn tam phu nhân, sau đó lại nói với Mai Anh: “Mang lý lịch của cô ta ra đây tôi xem!”

Tứ phu nhân làm tới mức này chính là mong có thể lật tẩy Từ Nam Phương trước mặt mọi người, hy vọng móc được khúc xương từ trong quả trứng ra. Bà ta biết rõ đám người hầu thường thường đều không phải danh gia vọng tộc, chẳng qua là lo đi không truy cứu, nhưng lúc này bà ta cố ý kiểm chuyện với Từ Nam Phương, chỉ cần đem lý lịch đi đối chất là có thể vạch trần được sơ hở. Như vậy có thể khiến cho tam phu nhân mất mặt, tứ phu nhân đương nhiên được nở mày nở mặt.

Ngân Hiên thấy tứ phu nhân có tình gây sự, không nhịn được phải lên tiếng can ngăn: “Đại An Nhân còn đang đợi đấy!” Thế nhưng tứ phu nhân đã nổi cơn phẫn nộ, lại vội được thời cơ tốt, làm sao bà ta lại dễ dàng bỏ qua cho được? Dù vậy, tứ phu nhân cũng không dám qua mặt Ngân Hiên, dẫu sao cô ta cũng là người hầu của Đại An Nhân, vì thế bà ta liền nhân lúc này đá quả bóng sang cho tam phu nhân: “Hay là chị ba cứ đi với Ngân Hiên trước, em ở lại giải quyết xong công việc rồi sẽ tới thăm Đại An Nhân?”

Vậy nên, tứ phu nhân đã nói đến thế nhưng tam phu nhân vẫn nhất quyết không rời đi.

Mai Anh rút một tập giấy trong bộ hồ sơ đang cầm, đưa cho tứ phu nhân. Tứ phu nhân nhận lấy, nhìn bức ảnh trong hồ sơ, rồi lại nhìn Từ Nam Phương, giọng nói có phần khinh miệt: “Cô tên là Từ Nam Phương.”

Từ Nam Phương liếc nhìn tam phu nhân, lúc này trong mắt bà ta đã tràn ngập sự phẫn nộ vì không thể tìm được chứng cứ nào nữa, chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Thấy Từ Nam Phương nhìn mình, bà ta liền nói: “Vị này là tứ phu nhân, quả lý các công việc trong phủ họ Hạ. Cô cứ trả lời đúng những gì tứ phu nhân hỏi là được.”

Từ Nam Phương bấy giờ mới khom lưng đáp: “Đúng vậy, thưa tứ phu nhân!”

Tứ phu nhân lại đọc tiếp, chú ý tới chi tiết liên quan tới Từ Vị, trong lòng ngầm tính toán, ngoài miệng cười châm chọc: “Ồ đây nói cô là hậu duệ của Từ Vị? Cô có thể nói cho tôi một chút về ngài Từ Vị này được không?” Từ phu nhân cho rằng, Từ Vị chẳng qua chỉ là một họa sĩ, mọi người hẳn là không biết nhiều về ông ta.

“Vâng”. Từ Nam Phương điềm nhiên trả lời, giọng điệu chắc nịch: “Tổ tiên tên húy là Vị, tự Văn Trường, hiệu Thiên Trì, vốn là người vùng núi Chiết Giang. Tiên tổ sống tự do tự tại, là người chính trực công minh, không nịnh nọt người quyền thế làm quan, không nhiều công tích. Người vốn được Trương Nguyên Biện triều Gia Tĩnh tán thưởng, chỉ có điều quan lộ không được như ý nên thần kinh có phần không bình thường. Dù không biết là điên thật hay giả điên nhưng từ sau đó trở đi bắt đầu rẽ sang con đường thi họa. Lúc Tiên tổ còn sống, tranh của người không được ai thường thức, sau khi người mất hai mươi năm, đến thời Vạn Lịch, Công An tam Viên lại cực kỳ yêu thích tranh của Tiên tổ, đi khắp nơi tìm hiểu về văn tự bút tích gốc của Tiên tổ, viết sách về người, từ đó trở đi, tranh của Tiên tổ trở thành trào lưu được người đời khen ngợi. Có người nói, ở thời Vạn Lịch, Hoàng đế còn viết thơ về Tiên tổ, nội dung bài thơ đó Nam Phương vẫn nhớ kỹ, không biết phu nhân có hứng thú muốn nghe không...”

Từ Nam Phương nói liền một mạch không ngừng nghỉ, khiến tất thấy mọi người đều phải im miệng. Số người biết về Từ Văn Trường tuy có nhiều nhưng có thể kể ra chi tiết như Từ Nam Phương thì sợ rằng không có mấy ai làm được.

Ngay cả tam phu nhân đang lo mướt mồ hôi cho Từ Nam Phương mà sau khi nghe cô nói cũng phải tươi cười hài lòng, chỉ còn kém nước khen ngợi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hậu thế của Từ Vị

Tứ phu nhân không khỏi có phần hụt hẫng, trong lòng thầm nghĩ lẽ nào Từ Nam Phương chính là hậu duệ của Từ Văn Trường? Biết rõ đến mức như chính cô ta đã được chứng kiến?

Thực ra, đúng là Từ Nam Phương đã được tận mắt chứng kiến. Khi cô sinh ra, Từ Vị đã qua đời, nhưng Công An tam Viên lại đang ở thời kỳ cường thịnh, đều giữ chức trong triều đình, sự tôn sùng của họ dành cho Từ Vị khiến cho ông nhanh chóng rạng danh thiên hạ. Từ Nam Phương vào cung chưa lâu, Viên Hồng Đạo liền đổ bệnh nặng, lúc nằm trên giường không dậy được, ông ta đã nhờ anh trai đáng thương cầu Hoàng đế Vạn Lịch viết một bài thơ cho Từ Vị. Lời thỉnh cầu này quả thực trăm năm hiếm thấy. Lúc đó Từ Nam Phương đang hầu hạ trong thư phòng của Hoàng đế Vạn Lịch, ông ta cảm thấy việc này thú vị, thuận tiện hỏi một chút, biết cung tỷ bên cạnh mình cũng mang họ Từ, vì thế liền giao trọng trách này cho Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương chấp bút thay Hoàng đế, viết một bài thơ tụng ca Từ Vị. Nhắc tới mới nhớ trùng hợp, nếu tam phu nhân nói Từ Nam Phương là hậu duệ của một họ Từ nào đó sau thời Vạn Lịch, hoặc tứ phu nhân hỏi tên cha mẹ, địa chỉ nhà ở hiện đại, sợ rằng Từ Nam Phương vì không rõ ràng mà sẽ làm lộ thân thế. Thế nhưng, tứ phu nhân lại chọn trúng một câu hỏi mà bà ta cho rằng sẽ làm khó Từ Nam Phương, nhằm chặn họng cô.

“Từ Vị cũng được coi là danh gia vọng tộc ư? Nếu như thế mà cũng được tính là danh gia vọng tộc, thì khắp cái đất Trung Quốc này có biết bao nhiêu dòng họ như vậy?”, tứ phu nhân không cam lòng, lạnh lùng nói.

Câu trả lời lưu loát của Từ Nam Phương khiến tam phu nhân vô cùng kinh ngạc, bà ta không ngờ cô lại chuẩn bị tốt như vậy, đang định lên tiếng khen ngợi thì lại nghe tứ phu nhân nói những lời kia không khỏi nổi giận, bà ta gắng nhẫn nhịn, nói: “Tứ phu nhân nói vậy là sai rồi, tranh của Từ Vị hiện giờ hơn chục triệu một bức, ngay cả trong cổ cung cũng cất giữ rất nhiều bức, chẳng lẽ tứ phu nhân cho rằng ánh mắt của những người sưu tầm tranh Từ Vị có vấn đề? Hay là trong mắt tứ phu nhân, họa sĩ tài giỏi này không phải danh nhân nên Từ Nam Phương cũng không phải con cháu danh gia vọng tộc? Thím tư cho rằng phải như hậu duệ của quan lớn như thím mới được tính là danh nhân sao? Chỉ e, cách nghĩ này ngay cả đến lão vương gia cũng không đồng tình đâu!”.

Nghe tam phu nhân nói vậy, Từ Nam Phương thầm nghĩ, xem ra lão vương gia cũng là một người học đòi văn vẻ. Nếu vậy, hậu duệ của Từ Vị chắc chắn được người ta yêu quý. Quả nhiên, tứ phu nhân không vặn vẹo vấn đề này nữa, mà nói sang chuyện khác: “Cô là hậu duệ của Từ Vị thì lẽ ra nên ở Chiết Giang mới đúng, sao lại đến Sơn Tây? Cô chứng minh thế nào?”.

“Về sau gia đình đã di dân rồi, trong nhà còn giữ gia phả, mấy năm trước còn đến Chiết Giang nhận người thân. Nếu tứ phu nhân không tin thì có thể phái người đến thôn đó mà hỏi thăm.” Từ Nam Phương nói dối không chớp mắt, cô nghĩ bụng, chuyện xác nhận gia phả này dù có muốn làm thật cũng không phải ngày một ngày hai là xong, huống hồ, tứ phu nhân chỉ muốn đuổi Từ Nam Phương ngay lập tức để thị uy với tam phu nhân, hiện tại nghe Từ Nam Phương nói vậy, có lẽ vấn đề này không có gì phải lần cấn thêm nữa, đành phải tìm lối rẽ khác.

“À, ở đây ghi cô tốt nghiệp đại học chuyên ngành Toán học? Sao tôi thấy không giống lắm!” Trông thấy địa chỉ của Từ Nam Phương là ở một thôn làng nào đó càng xa xôi càng tốt, nếu có muốn thăm tran cũng không dễ dàng. Nhà họ Hạ yêu cầu người hầu phải có bằng đại học, hậu thế của danh gia vọng tộc, bất luận là nam hay nữ đều phải biết thơ ca, nữ còn phải thi thêu thùa, nam phải đấu cờ nghệ, sức khỏe cũng cần đủ tiêu chuẩn mới qua cửa, cực kỳ nghiêm ngặt. Tuy nhiên, trên có chính sách thì dưới có đối sách, ngoài sức khỏe ra thì những chỉ tiêu định lượng này có thể liếc mắt đánh giá được ngay, còn lại thì phần lớn đều được mắt nhắm mắt mở cho qua nên những người đạt chuẩn thật sự không đến một nửa.

Hiện giờ, tứ phu nhân đã bắt đầu hoài nghi bằng cấp của Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương mặc dù không biết cái gì gọi là “ngành Toán học” nhưng vẫn sẵn sàng nghênh đón mọi thứ: “Nếu có câu hỏi gì, tứ phu nhân xin cứ kiểm tra Nam Phương”.

Bên cạnh, Hạ Giáng Tư và tứ tiểu thư đứng xem náo nhiệt, hai người họ cũng vừa mới học xong phổ thông, vô cùng căm ghét môn Toán, lúc này nghe thấy nhắc đến Toán, Hạ Giáng Tư sáng rực mắt, nói: “Nam Phương, hóa ra chị học Toán à, giỏi quá! Thật sự không ngờ đấy”.

Tứ tiểu thư huých tay Hạ Giáng Tư: “Này, anh học Toán cũng dốt à? Em còn tưởng anh thông minh hơn em chứ!”.

Thấy con gái mình và Hạ Giáng Tư cười cười nói nói, tứ phu nhân tức giận quát lớn: “Bích Ba, bài tập hằng ngày làm hết chưa? ~~đ.đ.đ~~ ~~l. q.đ~~ Không phải đi học ngoại ngữ nữa à?”.

Hạ Bích Ba lè lưỡi. Xem ra, thái độ của tứ phu nhân đối với con gái cũng chẳng khác gì thái độ của tam phu nhân với Hạ Giáng Tư là bao. Bị mẹ mắng bốp, Hạ Bích Ba không敢 cãi lại như Hạ Giáng Tư, chỉ hậm hực trả lại Tiểu Bạch cho Hạ Giáng Tư rồi rời đi.

Bất chợt, một giọng nói già nua nhưng rần ròi vang lên: “Cãi nhau cái gì thế?”.

Tham âm từ phía xa vọng lại, Từ Nam Phương ngẩng đầu, trông thấy một bà lão chừng sáu mươi tuổi, vẫn còn khỏe mạnh, đi xuống từ sau hành lang uốn khúc, theo sau có mấy người hầu nữ. Trên mặt bà lão nở một nụ cười vui vẻ, nhưng vì hơi gầy nên khi cười, làn da nhăn nheo lại càng co rúm lại, khuôn mặt đầy những vết nhăn.

Bà lão vừa xuất hiện, mọi người đều đứng ngay ngắn, hai tay đặt bên hông, đầu gối khẽ khuya xuống, có vẻ như đang hành lễ với bà lão kia. Từ Nam Phương tới nhà họ Hạ đã lâu, đây là lần đầu tiên thấy những người phụ nữ kia hành lễ theo kiểu cổ xưa này, biết ngay bà lão là một người có địa vị quan trọng.

Quả nhiên, ngay sau đó cô nghe thấy tam phu nhân thân mật gọi một câu: “Con dâu vẫn an An Nhân”.

Những người khác cũng lên tiếng: “An Nhân!”, “Tiểu An Nhân trường thọ!”.

Từ Nam Phương ngược nhìn bà lão, trang phục điển hình của phụ nữ quý tộc miền Nam thời Minh. Tóc búi sau đầu, cài một chiếc trâm phượng hoa cổ lệ xưa, tinh tế trang nhã, giá trị chắc hẳn là rất xa xỉ. Trên trán bà lão buộc một chiếc khăn, vẫn mang phong cách đời nhà Minh, chỉ có điều chính giữa chiếc khăn không khảm ngọc trai mà là một chuỗi kim cương, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Xem ra, bà lão này chính là vợ hai của lão vương gia nhà họ Hạ.

“Miễn đi, miễn đi, làm cái gì thế?”, Tiểu An Nhân tỏ vẻ kinh ngạc, ‘Không phải trong tình cảnh đặc biệt gì, không cần phải dùng tới lễ nghi này’. Vừa nói, Tiểu An Nhân vừa vỗ tay tam phu nhân, “Con về rồi đấy à!”, ~~đ.đ.đ~~ ~~l. q.đ~~ trong ánh mắt toát lên sự vui mừng.

Tiểu An Nhân chỉ hỏi một câu rồi quay ra nói với những người khác: “Ta và chị hai chờ mấy người tới, mà đợi mãi không thấy ai, đang ở đây cãi cọ cái gì thế? Ta đến góp vui có được không?”, nói xong, bà lão cười rộ lên, bầu không khí vì thế cũng dịu đi phần nào.

Từ Nam Phương suy đoán tâm tư của Tiểu An Nhân, bà ta tuy rằng lớn tuổi nhưng kiểu cách trang phục lại xen lẫn vài nét mới mẻ trong phong cách cổ xưa, dù đã nhiều tuổi nhưng không biết an phận. Từ Nam Phương biết, thời nhà Thanh mặc dù bị dân tộc Mãn thống trị, nhưng trang phục của dân tộc Hán vẫn không khác thời nhà Minh là bao, nhất là vùng Giang Nam. Mà người nhà họ Hạ ăn mặc theo phong cách dòng dõi quý tộc vương triều nhà Thanh, thậm chí vì sở thích của lão vương gia mà những phong tục xưa này càng thể hiện rõ nét, thậm chí con cháu nhà họ Hạ dù không hài lòng nhưng cũng không dám làm trái ý của lão vương gia. Bởi vậy, mỗi người trong nhà này đều có một nhà thiết kế riêng tư vẫn cho mình cách ăn mặc, cách điệu dựa trên nền tảng trang phục xưa.

Tam phu nhân cũng vậy, bản thân không phải là một người bảo thủ, chỉ có điều, ngày hôm nay trở lại nhà họ Hạ vì chuyện người kế vị thế nên bà ta không dám ăn mặc tùy tiện mà rất đúng quy củ, đương nhiên là không muốn để các vị bề trên bắt bẻ mình cái gì.

Tiểu An Nhân trông thấy Hạ Giáng Tư, ánh mắt sáng lên, không quan tâm tới vấn đề mình vừa hỏi nữa, vẫy tay với Hạ Giáng Tư: “Giáng Tư, đến chỗ bà nội rồi mà còn ở đó nghịch mèo, không thèm quan tâm tới bà nội à”.

Nghe thấy Tiểu An Nhân gọi mình, Hạ Giáng Tư đã nhanh tay nhét con mèo vào trong tay Từ Nam Phương rồi chạy đến bên cạnh Tiểu An Nhân, mặt mày rạng rỡ. Xem ra, Tiểu An Nhân rất quý Hạ Giáng Tư, đầu sao thì tam lão gia cũng là con trai duy nhất của Tiểu An Nhân, Hạ Giáng Tư là cháu nội duy nhất của bà, bà thân thiết với chi thứ ba là lẽ đương nhiên, trông thấy Hạ Giáng Tư, sự yêu thương từ đáy lòng Tiểu An Nhân chợt dâng trào.

Hạ Giáng Tư hệt như một đứa trẻ lao vào lòng Tiểu An Nhân, tam phu nhân đứng một bên khẽ mắng: “Thằng nhóc này sao không biết lễ nghi phép tắc gì thế hả? Không mau thỉnh an bà nội đi!”.

Nghe mẹ mình nói vậy, vẻ mặt hớn hờ của Hạ Giáng Tư lập tức biến mất, trở lại bộ dạng xa cách, rời khỏi vòng tay Tiểu An Nhân. Tiểu An Nhân có phần hụt hẫng nhưng không thể làm gì khác, đành hỏi thăm Hạ Giáng Tư vài câu rồi nhìn ra phía sau cậu ta. Bỗng dừng nghĩ tới cái gì, bà liền hỏi tam phu nhân: “Lần này đổi người hầu mới hả? Hầu hạ Giáng Tư hả?”. Tiểu An Nhân rất quan tâm tới cháu trai, ngay cả người hầu bên cạnh Hạ Giáng Tư là ai cũng nhớ kỹ.

Tam phu nhân gật đầu, đang định lên tiếng thì tứ phu nhân đã tranh lời trước: “Vâng, Tiểu An Nhân! Chúng con cũng đang nói chuyện về người hầu này. Trên sơ yếu lý lịch có viết cô ta tốt nghiệp đại học chuyên ngành Toán học, hơn nữa còn từng đi du học, nhưng tên trường học này con chưa từng nghe nói đến bao giờ, không biết có phải là giả không? Con còn đang kiểm chứng, nếu như có sai sót, con bắt buộc phải xử lý theo gia quy”. Tứ phu nhân tranh thủ thời cơ nói rõ ràng trọng trách của mình. Dù Tiểu An Nhân muốn thiên vị tam phu nhân, nhưng nếu thân phận Từ Nam Phương bị bóc mẽ thì chỉ

có thể bị đuổi khỏi nhà họ Hạ. Tứ phu nhân sẽ được nở mày nở mặt.

Hạ Giáng Tư vừa nghe đã biết ngay tứ phu nhân vẫn chưa từ bỏ ý đồ muốn đuổi Từ Nam Phuong đi, cậu ta mỉm cười nhìn Tiểu An Nhân, tăng bốc Từ Nam Phuong: “Bà nội, đây là Từ Nam Phuong. Nam Phuong vừa thông minh vừa cẩn thận, làm việc rất hợp ý con, tốt nhất trong tất cả những người hầu của con”, Hạ Giáng Tư nũng nịu bà để nói đỡ cho Từ Nam Phuong.

Bị Hạ Giáng Tư làm nũng, Tiểu An Nhân đành dỗi dằn: “Được rồi, chỉ cần Giáng Tư thích thì giữ lại cô ta là được”, thế nhưng cậu ta đã đánh giá quá cao bà nội mình. Tiểu An Nhân tuy rằng thiên vị Hạ Giáng Tư nhưng bà chẳng qua chỉ là phận vớ lẽ, ghế trên còn có Đại An Nhân. Chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do con cháu của Đại An Nhân lo liệu, hiện giờ nếu đã đứng ở đây thì phải tỏ ra công minh chính trực, không thể bắt công với ai, càng không thể thiên vị ai. Tứ phu nhân đã lời quy củ dòng họ ra thì Tiểu An Nhân dù vai vế cao cũng không muốn để người khác nói này nói nọ, đành vỗ vai Hạ Giáng Tư mà nói: “Giáng Tư tìm được người hầu vừa ý là chuyện tốt, nhưng mà, gia quy nhà chúng ta cũng không thể phá hỏng được”. Vừa nói xong, Tiểu An Nhân quay sang nhìn tứ phu nhân, “Thế đã điều tra ra chưa? Có vấn đề thì đuổi cô ta đi, không vấn đề thì giữ lại cho Giáng Tư thôi!”.

Chưa đạt được ý nguyện, Hạ Giáng Tư vẫn chưa nguôi hy vọng: “Bà nội, vừa nãy người hầu của thím tư đã nói rồi, phía công an đã thẩm tra xong, tư liệu của Từ Nam Phuong đều khớp, thím tư vẫn nhất định đòi kiểm tra Nam Phuong, nhưng mà câu nào Nam Phuong cũng đều trả lời được hết. Phải không thím tư?”. Lúc đầu Hạ Giáng Tư vốn không tích cực nói giúp Từ Nam Phuong như thế là bởi vì tam phu nhân và tứ phu nhân đang giằng co với nhau, cậu ta muốn chen miệng vào cũng không có chỗ, nhưng hiện tại có Tiểu An Nhân ở đây, Hạ Giáng Tư đã có đất dụng võ.

“Giáng Tư, thím tư của con làm việc nghiêm túc cũng là lẽ đương nhiên, nếu không thì sao bà nội lớn của con lại để cho thím tư quản lý việc nhà chứ?”, Tiểu An Nhân một mực tro ra hiểu lý lẽ, tuyệt đối không vì Hạ Giáng Tư là cháu ruột mình mà nghe theo cậu ta, mà cạy lớn

bắt nạt nhỏ.

Tứ phu nhân biết rõ tính tình của Tiểu An Nhân, thế nên dù bị Hạ Giáng Tư chọc tức, bà ta cũng không thêm so đo với Hạ Giáng Tư.

Chỉ có điều, Tiểu An Nhân vừa khen tứ phu nhân xong, liền hỏi tiếp: “Kết quả như thế nào? Cục Công An xác minh rồi thì hẳn là không còn vấn đề chứ?”

Từ Nam Phuong vô cùng bội phục sự điềm tĩnh của Tiểu An Nhân, lấy thân phận trưởng bối ra mà giải quyết sự việc, thái độ đúng mực, tựa như không hề thiên vị bên nào, mặc dù có vẻ là công minh chính trực nhưng thực chất là đang ngầm ngầm giúp Hạ Giáng Tư, khiến người khác không có cái cớ nào để vin vào nói xấu.

Tứ phu nhân bị chất vấn, làm sao có thể dễ dàng thừa nhận kết quả là mình đã mất công không một hồi, vì thế bà ta lại cứng miệng nói: “Hồ sơ bên Công an cấp cũng có thể là giả! Thời buổi này có cái gì không thể làm giả? Nếu muốn kiểm tra, chưa biết chừng còn mất nhiều việc ấy chứ.” Con bực tức nhất thời khiến bà ta phá hỏng đại sự.

Tam phu nhân lập tức tóm lấy sơ hở: “Đúng thế! Tứ phu nhân thím nói không kiểm tra được, hồ sơ của Công an đều là giả, vậy thì phủ chúng ta lớn thế này, không biết lý lịch của tất cả người hầu có phải đều là thật hết hay không? Nếu như đều là giả, tứ phu nhân cũng không phát hiện ra, chẳng phải...”

“Trời ơi! Đừng nói lung tung!” trông thấy tứ phu nhân mặt biết sắc, Tiểu An Nhân lập tức quát lớn, quay sang trách tam phu nhân dương dương tự đắc, rồi khuyên giải: “Hai con không được ở đây nói bậy! Những chuyện này truyền tới tai lão vương gia, mảy má không gánh nổi tội đâu”.

Tứ phu nhân còn muốn tranh cãi, nhưng lúc này cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, không dám lên tiếng. Hôm nay bà ta đã làm chuyện thừa thãi, vô tình khui ra chuyện hồ sơ giả, nếu như thật sự làm tới cùng, sợ rằng hơn nửa số người hầu trong phủ đều không hợp tiêu chuẩn, bà ta có thể trách phạt bọn họ tội làm giả giấy tờ, nhưng nếu lão vương gia nổi giận, bà ta cũng khó tránh khỏi liên lụy.

Tứ phu nhân lặng lẽ chấm dứt cuộc tranh cãi.

Tiểu An Nhân đảo mắt nhìn đám người hầu, sắc mặt một số người đã tái mét đi, chắc do nghe thấy cuộc nói chuyện của chủ nhân nên lo lắng vấn đề lý lịch của mình.

Tiểu An Nhân lên tiếng: “Nếu bên Công an đã chứng thực rồi thì hẳn là không có vấn đề gì nữa. Xem xem còn có cái gì cần xác minh nữa không, nếu không thì không cần kiểm tra nữa.” Tiểu An Nhân vỗ vai tứ phu nhân giống như đang nghĩ cho bà ta.

Tứ phu nhân nghe vậy cũng không còn dám tiếp tục đòi hỏi vấn đề này nữa, chỉ liếc Từ Nam Phuong một cái rồi nói: “Vây hôm nay đừng ở đây thôi!” Mặc dù vẻ mặt tứ phu nhân không để lộ ra điều gì nhưng tam phu nhân lại nhận ra chút ẻo lải trong khẩu khí của bà ta.

Tiểu An Nhân thấy sự việc được giải quyết êm thấm, bấy giờ mới kéo tay tứ phu nhân. Tứ phu nhân kinh ngạc, nhận ra Tiểu An Nhân đang có ý định trấn an mình, vội vàng đi tới diu bà, bên kia, tam phu nhân cũng đi tới, Tiểu An Nhân vui vẻ nói với Ngân Hiên: “Cô về trước nói với chị cả, ba mẹ con chúng tôi lập tức tới.”

Ngân Hiên đứng đợi cả buổi, lúc này nghe thấy Tiểu An Nhân căn dặn, vội vàng dạ một tiếng rồi quay về.

Tam phu nhân và tứ phu nhân mỗi người diu một tay Tiểu An Nhân, ba người đều vui vẻ, tiếng cười nói rộn vang, bước vào bên trong. Từ Nam Phuong cùng những người hầu khác đi theo sau, thấy tứ phu nhân quay đầu lại gọi Hạ Bích Ba, cô bé dạ một tiếng rồi kéo Hạ Giáng Tư chạy lên. Từ Nam Phuong nghe loáng thoáng hai anh em họ nói chuyện: “Anh xem mẹ em và bác ba lúc này cứ như chị em tốt ấy, vừa rồi còn cãi nhau không ra gì. Giáng Tư, anh nói xem có phải người lớn rất giả tạo hay không? Chúng ta vĩnh viễn đừng lớn nhé!”

“Vớ vẩn, cái gì mà đừng lớn!? Em nhìn kiểu gì mà thấy anh và em giống nhau hả?”, Hạ Giáng Tư có vẻ rất không hài lòng vì bị Hạ Bích Ba đánh đồng, đầu sao thì cậu ta cũng là một công tử nhà giàu, đương nhiên không muốn làm trẻ con như Hạ Bích Ba.

Nghe những lời này của Hạ Giáng Tư, Hạ Bích Ba bần thần một lúc, sau đó ôm bụng cười ồm lên: “Này! Anh già vờ ông cụ non với ai chứ! Lúc nào rảnh thử làm trắc nghiệm tâm lý xem, em đảm bảo anh không vượt quá mười lăm tuổi.”

Chưa đợi Hạ Bích Ba nói hết câu, Hạ Giáng Tư đã gờ nắm đấm lên dọa nạt. Hạ Bích Ba vừa né vừa làm bộ hồ hoán: “Ồi... Anh đánh em! Em mách bác ba!”

Chiều này quả nhiên hữu hiệu, Hạ Giáng Tư ghét nhất là nghe mẹ cằn nhằn, cậu ta thu tay lại, nói: “Anh không thèm làm đứa trẻ giống em. Vô vị!” Nói xong, Hạ Giáng Tư quay đầu đi nơi khác, mặc kệ Hạ Bích Ba liên tục làm mặt xấu bên cạnh cũng không thèm để ý.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Vương phủ họ Hạ

Hai vị thiếu gia và tiểu thư vừa đi vừa đùa nghịch, Từ Nam Phương và Liên Tâm đi kèm phía sau Liên Hương và Nhân Hỷ, ánh mắt âm thầm quan sát vương phủ.

Đương nhiên, nơi này rộng lớn hơn hẳn phủ của tam phu nhân ở Bắc Kinh, quan trọng nhất là mỗi góc ngách đều được chú trọng tỉ mỉ, phong cách cổ xưa vừa tao nhã, vừa không mất đi vẻ mới lạ. Đoàn người tam phu nhân đi vào theo lối cửa sau, vừa bước vào cửa là thấy ngay hậu hoa viên. Ở những phủ khác, hậu hoa viên đều là hoa và đá, nhưng ở vương phủ, hậu hoa viên được trang trí đủ kiểu phong cảnh, nếu không phải nước chảy chân cầu thì cũng là thác ghềnh khe suối, thậm chí còn có cảnh băng tuyết được chạm khắc tinh xảo. Muốn đi ngắm hết cảnh trí trong vườn, sợ rằng phải mất đến một hai giờ đồng hồ.

Đi qua hậu hoa viên sẽ trông thấy mấy nhánh hành lang, dọc lối đi giữa là khu chính họ Hạ, chẳng khác nào hoàng cung, cũng chia ra ba lối, chính giữa, và hai bên đông, tây. Chính giữa là đại sảnh lớn, phòng ngủ phía sau, hai bên là mấy khu vườn riêng biệt. Chính giữa chỉ có lão vương gia và Đại An Nhân ở, Tiểu An Nhân và con cháu ở các phòng phía đông và phía tây. Chỉ có điều, chính điện của lão vương gia và Đại An Nhân rộng lớn nhất nhưng lại trống trải nhất, không hề khiến người ta cảm thấy uy nghi mà ngược lại có cảm giác hoang vắng, hoang vắng đến già nua.

Từ Nam Phương đi theo sau mọi người đến khu vườn chính Ngân Hiên vào trong thông báo, cô ta dè dặt vén rèm che, bước qua bậc cửa. Từ Nam Phương dễ dàng nhận ra Ngân Hiên phải rón rén đi từng bước một, tránh gây ra tiếng động. Trước kia khi còn làm cung nữ, Từ Nam Phương cũng phải như vậy.

Một lúc sau, Ngân Hiên đi ra, nói bằng vẻ áy náy: “Đại An Nhân đang ngủ, tôi không dám làm kinh động tới bà. Thành thật đến giờ này Đại An Nhân thường ngủ một lát”.

“Vậy thì chúng ta ở ngoài này đợi một lát xem sao!” Tam phu nhân nhìn về phía giàn nhai trong vườn, dưới giàn nho có một bộ bàn ghế đã có thể ngồi được một lúc.

Tiểu An Nhân cười nói: “Thôi thôi, không cần làm thế! Lát nữa ta vào báo với chị một câu là được rồi. Các con ngồi cả ngày trên xe rồi, mau về phòng tắm rửa nghỉ ngơi, rồi lát qua đây cũng không muộn”.

“Như vậy được ạ?”, tam phu nhân liếc nhìn Tiểu An Nhân, lần này quay về là để thực hiện mục đích của mình nên bà ta không muốn mắc bất cứ sơ suất nào cả.

Hạ Giáng Tư không muốn ngồi chờ ở đây, ngáp dài một cái rồi nói: “Bà nội nói vậy rồi thì cứ làm theo ý bà đi!”.

Tam phu nhân không thể phản bác, chỉ lờm con trai một cái rồi cáo từ Tiểu An Nhân, căn dặn Ngân Hiên khi nào Đại An Nhân tỉnh dậy phải lập tức gọi điện báo cho mình.

Nơi ở của Hạ Giáng Tư và tam phu nhân được gọi là Vân Ngạn cư. Lúc Từ Nam Phương mới tới phủ của tam phu nhân ở Bắc Kinh cũng đã dò hỏi Liên Bông nhiều chuyện, Liên Bông nói cho cô biết, chỗ ở của tam phu nhân trước kia vốn to hơn Vân Ngạn cư rất nhiều, còn chỗ Vân Ngạn cư này là nơi hẻo lánh nhất, nhỏ nhất trong vương phủ. Sau khi tam phu nhân tức giận rời khỏi vương phủ, việc trong nhà được giao cho tứ phu nhân, tứ phu nhân nắm quyền rồi lệnh di dời nơi ở của tam phu nhân tới chỗ khác.

Tam phu nhân dù bất mãn nhưng cũng không tìm được lý do phản đối, bản thân đã rời khỏi phủ lâu vậy, địa vị ban đầu đương nhiên xuống dốc không phanh. Không như tứ phu nhân, ngày tới ngày tới tới lui lui bên cạnh Đại An Nhân, quản lý việc lớn việc nhỏ trong nhà.

Vân Ngạn cư dù nhỏ nhưng vẫn đầy đủ nhà giữa, nhà kề, phòng ở của người hầu, nhà bếp... Hạ Giáng Tư thoát khỏi Hạ Bích Ba nghịch ngợm, tâm trạng tốt hẳn lên, vừa vào tới Vân Ngạn cư liền kéo tay Từ Nam Phương đi về phía phòng mình: “Nam Phương, tôi đưa chị xem một thứ rất hay!”.

“Cái gì?”

Hạ Giáng Tư ghé tai Từ Nam Phương nói: “Một món đồ cổ, nhìn thấy là chị biết ngay thôi”. Cậu ta vừa dứt lời thì tiếng quát tháo của tam phu nhân vang lên: “Đứng lại!”.

Từ Nam Phương lập tức bất động, nháy mắt với Hạ Giáng Tư, cậu ta đành phải quay lại nhìn mẹ mình. Ánh mắt lạnh băng của tam phu nhân hướng thẳng về phía Hạ Giáng Tư.

“Lúc tới đây con đã đồng ý với mẹ cái gì?” Tam phu nhân điềm nhiên nhìn Hạ Giáng Tư, “Con còn gây rối nữa thì đừng trách mẹ không khách khí”.

Từ Nam Phương mông lung nhìn Hạ Giáng Tư, thấy nụ cười trên mặt cậu ta thoáng cây biến thành hư vô. Nhưng cậu ta không cãi lại mẹ mình, chỉ bất đắc dĩ nói: “Con biết rồi”.

Từ Nam Phương còn mải suy nghĩ xem rốt cuộc tam phu nhân đã nói gì với Hạ Giáng Tư mà hôm nay đột nhiên ngoan ngoãn “giơ tay chịu trói” như vậy, nhưng chưa nghĩ thông thì đã nghe tam phu nhân gọi: “Nam Phương, đến phòng rồi!”.

Nói xong, bà ta tiến vào nhà giữa, đầu cũng không ngoảnh lại. Từ Nam Phương liếc nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta tỏ ra quan tâm nhà nói với cô: “Không sao đâu, chị vào đi! Tôi đợi chị ngoài này”.

Từ Nam Phương mỉm cười với cậu ta. Hạ Bích Ba nói đúng, Hạ Giáng Tư vẫn chỉ là một đứa trẻ, lúc nào cũng giả vờ trầm mặc, muốn dùng sự lòng bông đùa che giấu nội tâm cô tịch của mình, dùng sự im lặng giả dối để che giấu đi sự ngột ngạt chất phác của bản thân, tỏ ra chống đối để tìm sự yêu thương của mẹ mình.

Lúc Từ Nam Phương vào trong phòng, tam phu nhân đang ngồi bên lò sưởi. Vừa trông thấy Từ Nam Phương, bà ta liền nở nụ cười, đôi mắt nheo lại, giống như muốn nhìn thấy tâm can của Từ Nam Phương.

“Nam Phương, ngồi đi!”.

Từ Nam Phương chẳng khó khăn gì để nhận ra lý do tam phu nhân gọi mình tới nói chuyện.

Vừa rồi trước mặt tứ phu nhân, cô đối đáp trôi chảy, khiến tam phu nhân nổi lên nghi ngờ, không phải nói cô gì sai mà là cô vào được trong nhà này trước sau đều nhờ vào Diệp Phi Vũ, vậy mà hôm nay những gì cô nói hoàn toàn mâu thuẫn với thân phận của mình.

Lý lịch của cô chán hẳn đều là tam phu nhân tìm người làm, thế nhưng bà ta thật không ngờ cô lại có thể đối đáp trôi chảy, hơn nữa lúc nói tuyệt nhiên không căng thẳng, chứ đừng nói đến bị lắp bắp hay sợ hãi.

Bộ dạng ấy của Từ Nam Phương sao mà không khiến cho một người khôn khéo như tam phu nhân sinh lòng nghi hoặc?

“Nam Phương không dám ngồi.” Từ Nam Phương hai tay đan vào nhau đặt ở đằng trước, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của tam phu nhân.

“Gi cơ? Không dám? Vậy sao?” Tam phu nhân nhẹ nhàng cười, tiếng cười phát ra từ đường mũi luôn khiến người ta có cảm giác bất an, “Cô nói thế không đúng rồi! Dù cô cẩn thận đến mức nào, cuối cùng cũng sẽ có lúc làm lộ bộ mặt thật. Tôi nói không sai chứ?”.

Mí mắt Từ Nam Phương khẽ rung, nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ, lúc ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đã thấp thoáng nỗi sợ hãi: “Phu nhân, Nam Phương không rõ ý phu nhân”.

Tam phu nhân lạnh lùng cười, rất muốn xem Từ Nam Phương tiếp tục đóng kịch, nhưng lại phát hiện ra trong mắt cô hoàn toàn là sự sợ hãi xen lẫn oan ức.

“Cô quả nhiên là có năng khiếu diễn kịch! Người ngay thẳng không nói điều dối trá, cô thừa biết tôi đang nói về cái gì!”

Thấy Từ Nam Phương không lên tiếng, tam phu nhân đành nói thẳng: “Cô là người ở đâu, tôi không biết. Nhà họ Hạ chúng tôi dù đều tuyền hậu duệ quý tộc, nhưng tôi cũng biết rõ những người vào đây phải có đến hơn nửa là đi đường vòng, tạo cơ hội cho nhiều kẻ kiếm được lợi. Thế nên mới không có người thật sự đi chứng thực lý lịch cá nhân. Cô cũng giống những người khác, cũng là đi cửa khác để vào nhà họ Hạ. Lúc cô mới tới, tôi còn thật sự cho rằng cô cần tiền, muốn kiếm được tiền từ trong này, Nhưng hiện giờ tôi ngắm lại, tôi đã nhìn lầm rồi! Chính xác mà nói, là tôi đã quá coi thường cô”.

“Không, phu nhân, Nam Phương đến đây thật sự, là vì tiền...” Thanh âm của Từ Nam Phương nhỏ dần, đôi tai đỏ ửng.

Đương nhiên tam phu nhân không tin: “Cô còn không chịu thừa nhận? Lý lịch của cô là giả! Tôi sai người làm giả, nhưng cô lại nói không sai một tiếng! Trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao? Từ Nam Phương, cô rốt cuộc là một người quá cẩn trọng, hay là một kẻ thông minh cực độ, mới có thể diễn kịch chân thực đến mức người khác không phát hiện ra thật giả?”.

“Không, không phải...! Phu nhân, cháu, cháu nói như vậy là bởi vì anh Diệp, anh Diệp đã dẫn dò cháu phải nhớ kỹ những thông tin này. Những thứ tam phu nhân đưa cho cháu xem, cháu đều đã xem hết. Anh Diệp nói với cháu, nhà họ Hạ yêu cầu nghiêm ngặt, Nam Phương không hề tốt nghiệp đại học, càng không phải hậu duệ của Từ Vị nào cả, nhưng mà anh Diệp nói, chưa biết chừng tới đây sẽ bị người ta hỏi những vấn đề này. Nam Phương sợ nếu bị điều tra ra, nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi nhà họ Hạ. Cháu bị đuổi là chuyện nhỏ, nhưng chỉ lo làm liên lụy tới tam phu nhân, như vậy, cháu... cháu thật sự không thể yên lòng được...” Từ Nam Phương nói, nước mắt vòng quanh, thái độ chân thành khản khết, khiến tam phu nhân cũng không tránh khỏi lưỡng lự.

Người càng thông minh, đôi khi lại càng dễ bị lừa. Người tự cho mình là thông minh, càng không muốn bên cạnh mình có kẻ thông minh hơn. Thông qua những hầu thân cận của tam phu nhân, Từ Nam Phương đại khái cũng đã nắm được phần nào yêu cầu của bà ta đối với người hầu.

Hiện giờ, tam phu nhân đang lợi dụng cô, nhưng nếu để bà ta phát hiện ra tất cả chỉ là sự nguy trang của cô, phát hiện ra trong lúc bà ta lợi dụng người khác cũng đã bị người khác lợi dụng ngược lại, thậm chí ngay cả mưu trí của mình cũng bị Từ Nam Phương nhìn thấu, thì bà ta sao còn yên ổn giữ cô lại bên người nữa? Thế nên, cô thà đổ hết trách nhiệm lên đầu Diệp Phi Vũ, còn hơn thừa nhận mình có âm mưu. Huống chi, Diệp Phi Vũ vốn là một kẻ tâm địa, trước kia, anh ta giới thiệu cô vào nhà họ Hạ cũng bằng cách lợi dụng kế hoạch Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư của tam phu nhân, như vậy, dã tâm của Diệp Phi Vũ có lẽ từ lâu đã bị tam phu nhân phát hiện, hoặc giả bà ta không biết, cũng có thể đoán được Diệp Phi Vũ không phải tốt đẹp gì, chẳng qua bà ta đang tát nước theo mưa mà thôi.

Quả nhiên, sau khi nghe Từ Nam Phương nói, tam phu nhân liền nhủ mảy, tựa hồ đã có chút tin tưởng lời cô nói. Bà ta bán tín bán nghi hỏi: “Là Diệp Phi Vũ bảo cô làm vậy?”.

Từ Nam Phương cúi mặt, ánh mắt sáng lên, cổ sức gât đầu: “Vâng, anh Diệp và Thượng là bạn tốt, cháu có thể đến chỗ của phu nhân ít nhiều cũng nhờ anh Diệp giúp đỡ. Cháu nghĩ, anh Diệp dặn dò như vậy cũng có lý của anh ấy, cháu cũng không muốn rước thêm rắc rối cho phu nhân, thế nên...”, Từ Nam Phương liếc nhìn tam phu nhân, nhận ra nụ cười đầy ẩn ý trong mắt bà ta. Cô hiểu, tam phu nhân đang nghĩ rằng cô đã coi kẻ thù là ân nhân.

Từ Nam Phương không nhìn bà ta nữa, tiếp tục cúi gằm mặt nói: “Thế nên, cháu mới làm theo lời anh Diệp căn dặn, những gì cần xem, cần nói, đều phải nhớ kỹ trong lòng...”. Thanh âm của cô mỗi lúc một nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn vo ve như tiếng muỗi kêu.

Đây mới là bộ dạng và tính cách mà Từ Nam Phương cần có. Tam phu nhân bấy giờ mới yên tâm đôi chút, thấy cô nhắc tới Thượng Quân Trùng, không khỏi nghi ngờ: “Nam Phương, cô làm vậy là sai rồi! Nói thế nào thì nói, ngay từ lúc đầu vừa thấy cô là tôi đã thích cô rồi, cô nói thiếu tiền, tôi cũng đã sai Nhân Hỷ đưa tiền cho cô. Cô bị truy sát, tôi còn đưa cô theo bên người, không để kẻ khác động vào cô. Nhưng cô lại không thành khẩn với tôi, đây là cách cô đối nhân xử thế hả?”.

“Không... không phải!”, khuôn mặt Từ Nam Phương đã đỏ bừng, tỏ ra vô cùng luống cuống trước sự hiểu lầm của tam phu nhân, “Nam Phương thật sự không lừa dối phu nhân! Nam Phương trước giờ luôn cảm kích phu nhân”.

“Vậy sao? Không lừa dối tôi?”, tam phu nhân nhếch miệng, “Tôi nhớ rõ ràng cô không quen biết Quân Trùng, sao bây giờ lại một câu anh Thượng, hai câu anh Thượng thế? Còn dám nói không giấu giếm chuyện gì?”. Tam phu nhân khế nghiêng người về trước, giống như một bận bệ trên đang quan tâm tới bề dưới. Bà ta còn chưa nói hết câu đã nhận ra hai gò má của Từ Nam Phương ửng đỏ, bàn tay vẫn vò vào nhau.

Từ Nam Phương cắn môi, hai mắt long lanh nước nhìn tam phu nhân: “Nam Phương không hề

Cố ý gạt phu nhân, chỉ là... chỉ là... Nam Phương sợ sẽ gây phiền phức cho anh Thượng, thế nên Nam Phương thà nhận rằng trước giờ không quen biết anh ấy. Phu nhân không biết đâu, mấy hôm trước cháu bị người ta đuổi giết, hình như cũng là vì anh Thượng, cháu nghĩ chắc chắn là do cháu xấu mệnh, khiến anh Thượng phải phiền lòng, thế nên mới có người nhìn không vừa mắt, muốn cháu mãi mãi không được gặp anh ấy nữa.” Nói đến đây nước mắt cô đã chảy rơi, “anh Thượng là người tốt. Cháu không thể để liên lụy tới anh ấy! Nhưng... nhưng cháu lại không biết phải làm thế nào mới được...” Nước mắt tuôn ra như suối, cô trông thấy vẻ mặt “đầy cảm thông” của tam phu nhân. Bà ta kéo tay cô, nói: “Cô gái ngốc! Cô rất giống tôi khi còn trẻ, ngốc quá.”

Từ Nam Phương ngược đôi mắt đầm lệ nhìn tam phu nhân. Bà ta cũng nhận ra mình lỡ lời, nhưng thần sắc không biến đổi, chỉ thờ dãi nói tiếp: “Có lẽ cô đã yêu Quân Trùng mất rồi!”

Rõ ràng là giả, rõ ràng là đóng kịch, nhưng khi nghe tam phu nhân nói câu này, Từ Nam Phương chợt run lên. Yêu? Yêu là gì? Cô còn có tư cách yêu sao? Rõ ràng cô tự nhủ sẽ không lợi dụng Thượng Quân Trùng nữa nhưng nếu không dựa hơi anh ấy thì liệu cô có bước chân được vào nhà họ Hạ, có giữ lại đến giờ không?

“Phu nhân đừng trêu cháu! Cháu sao có thể? Thân phận của Thượng Quân Trùng và cháu cách nhau một trời một vực, anh ấy nhìn thấy cháu, cháu trốn còn không kịp, giống như gặp phải ôn dịch vậy. Cháu và anh Thượng...” Cô gắng sức lắc đầu, nhẹ nhàng lau nước mắt.

Tam phu nhân cười: “Tôi chỉ hỏi cô có yêu Thượng Quân Trùng hay không. Cô lại nói với tôi là không thể ở bên Thượng Quân Trùng, lạt đề rồi nhé! Còn nói là không phải là đã yêu rồi sao?”

“Cháu...” Từ Nam Phương vội lên tiếng, nhưng chợt nhận ra mình không còn lời nào biện giải.

Tam phu nhân khoát tay, tỏ ý bắt đồng: “Hơn nữa, dựa vào đâu nói thân phận khác biệt thì không được yêu nhau? Giờ đâu phải thời cổ đại mà còn môn đăng hộ đối?” Tam phu nhân giả vờ tốt bụng thay cô gỡ rối.

Từ Nam Phương đoán lúc này hẳn là bà đang cố xúi mình và Thượng Quân Trùng đến với nhau. Nhị lão gia muốn Thượng Quân Trùng tranh giành sản nghiệp thì đương nhiên sẽ kéo Thượng Quân Trùng về nhà họ Hạ. Lúc ấy, cô và anh gây ra chuyện mới là ý muốn của tam phu nhân.

Từ Nam Phương cúi đầu, xấu hổ không nói lời nào. Tam phu nhân không hỏi tiếp nữa, mọi thứ đã sáng tỏ, bà ta chỉ cần dùng thân phận bề trên mà an ủi cô một lúc, sau đó cho phép cô ra ngoài.

Ra khỏi phòng, Từ Nam Phương thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, vừa vận trông thấy Hạ Giáng Tư đứng ngoài cửa. Thấy cô đi ra, ánh mắt cậu ta sáng lên, chạy tới hỏi: “Mẹ tôi không gây khó dễ cho chị chứ?”

Từ Nam Phương lắc đầu, Hạ Giáng Tư mỉm cười như đã dự đoán được: “Nghĩ lại thì thực ra cũng chẳng có vấn đề gì.” Cậu ta nhìn về mặt lo lắng của Từ Nam Phương, tiếp tục nói “Suýt quên, tôi đưa chị đi xem cái kia.” Về tươi cười lại hiện lên mặt Hạ Giáng Tư, cậu ta kéo Từ Nam Phương vào phòng mình, không biết móc đâu ra một chiếc huyên, cười nói: “Cái huyên này lần trước chúng ta đã trông thấy trong chương trình của anh Trùng đây. Tôi đảm bảo đây nhất định là món đồ cổ, hơn nữa tôi còn tìm thấy trong phòng có một bức tranh về nhạc cụ. Ha ha, đến lúc ấy chị đưa những thứ này cho anh Trùng, đối với một người yêu thích nhạc cụ như anh ấy, chắc chắn sẽ rất vui...”

Từ Nam Phương dờ khóc dờ cười, hóa ra Hạ Giáng Tư đưa cô tới xem cái này? Cô không nhận chiếc huyên, chỉ nói: “Thiếu gia đã đồng ý điều kiện gì với phu nhân?”

Hạ Giáng Tư sững sờ một lúc sau đó cười giảo hoạt: “Điều kiện gì chứ? Đây chị mau cân nhắc sáng kiến cầu tôi đi! Tôi nghe nói anh Trùng sắp tới thành phố T lưu diễn. Lúc ấy chúng ta tới xem, chị mang cái này đến tặng anh ấy nhé.” Hạ Giáng Tư vỗ tay một cái, giống như mình vừa nghĩ ra một ý tưởng hay ho.

Từ Nam Phương phớt lờ cậu ta, thực ra cậu ta không trả lời, cô cũng đoán được. Tam phu nhân chắc chắn đã lợi dụng cô để ép Hạ Giáng Tư hợp tác, như vậy bà ta mới bằng lòng đưa cô theo. Hạ Giáng Tư không biết nguyên do thật sự của mẹ mình, còn tưởng Từ Nam Phương được ở lại là công lao của mình.

Từ Nam Phương lắc đầu, bắt đầu dĩ nhiên lấy chiếc huyên. Hạ Giáng Tư lại nói: “Nhiều ngày trôi qua rồi, chị đã hết giận anh Trùng rồi chứ hả? Ha ha... anh ấy sẽ tới đây biểu diễn ngay thôi. Lúc ấy chị đến tặng hoa cho anh ấy, ôm một cái, đảm bảo hai người lại hòa thuận như lúc đầu, như vậy thì tôi không còn phải bận tâm nữa rồi.”

Từ Nam Phương quay đầu đi chỗ khác, không buồn nói chuyện với cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Quan hệ phức tạp

Sau khi đuổi Từ Nam Phương ra ngoài, tam phu nhân gọi Nhân Hỷ vào trong, nhỏ giọng căn dặn: “Anh tìm người điều tra rõ ràng về Từ Nam Phương cho tôi, xem rốt cuộc cô ta có lai lịch thế nào?”.

Nhân Hỷ sững sờ, khẽ hỏi: “Phu nhân, Từ Nam Phương có vấn đề gì?”.

Tam phu nhân nhướn mày: “Diệp Phi Vũ rõ ràng không tốt đẹp gì, lại còn là kẻ lăm mưu nhiều kế. Tôi muốn biết Từ Nam Phương rốt cuộc là cùng một giuộc với cậu ta, hay là kẻ ngốc bị cậu ta lợi dụng mà còn coi cậu ta như ân nhân cứu mạng?”. Tam phu nhân cười khẩy, “Nếu cô ta là một kẻ ngu xuẩn thật thì tôi có thể yên tâm dùng, nhưng nếu là quả bom hẹn giờ mà Diệp Phi Vũ cài vào bên trong tôi, thì tôi sẽ gỡ ra trả cậu ta”.

“Bom? Phu nhân, Nhân Hỷ không hiểu ý phu nhân.” Không biết ông ta có tình hay thật sự không hiểu, kính cẩn hỏi lại tam phu nhân.

Tam phu nhân liếc ông ta một cái, thăm mắng một câu: “Đồ ngu”, nhưng không kiên nhẫn được đành lên tiếng: “Diệp Phi Vũ thoát nhìn nho nhả lễ độ, biết cách đối nhân xử thế, tuyệt đối không có chỗ nào là không chu toàn, thế nhưng lâu dần sẽ phát hiện ra, trên người cậu ta có một thứ khí sắc như dao nhọn mà không phải ai cũng chống đỡ được. Từ Nam Phương cũng vậy, bề ngoài có vẻ đơn thuần, dè dặt, nhưng không ai biết cô ta ngốc thật hay đang giả ngu. đi_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn Nếu cô ra giả ngu thì cô ta đã lừa được con mắt của tôi, tài diễn xuất còn giỏi hơn diễn viên đoạt giải Oscar”. Nói tới đây,đ_ế☆đ☆l☆q_đ tam phu nhân chợt thấy toàn thân khí lạnh bao trùm.

“Phu nhân, nếu như vậy Từ Nam Phương chẳng phải là còn đáng sợ hơn cả Diệp Phi Vũ ư?”, Nhân Hỷ lên tiếng, không kìm được mà ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, đáng tiếc, tất cả đã bị ngăn cách.

Tam phu nhân lại nói: “Thế nên tôi mới bảo anh sai người đi tìm hiểu về thân thế Từ Nam Phương. Anh căn cứ theo thông tin địa chỉ và gia đình mà cô ta đăng ký lúc đầu, tìm một vài người đáng tin đi thăm dò. Nhớ kỹ, phải kỹ càng một chút, bởi vì rất có thể Diệp Phi Vũ đã sắp xếp sẵn mọi chuyện trước rồi”.

Nhân Hỷ gật đầu nhận lệnh, bỗng dưng lại nghiêng mặt hỏi: “Phu nhân, Diệp Phi Vũ kia rốt cuộc muốn làm gì? Theo lý mà nói, cậu ta hẳn là làm việc cho nhị lão gia, vì sao lại muốn lấy lòng phu nhân? Tôi nghe nói, xường được mà Thượng Quân Trùng thu mua hiện giờ chủ yếu là do Diệp Phi Vũ quản lý. Phu nhân, cậu ta chủ động kết giao với phu nhân, chưa biết chừng sau này có lợi cho phu nhân”.

Tam phu nhân nhếch miệng, mắt híp lại: “Ông thì biết cái gì? Mỗi người, mỗi sự kiện đều có mục đích của mình. Diệp Phi Vũ là người không đơn giản, cậu ta lấy lòng tôi, không phải vì muốn đầu quân cho tôi, mà có thể là vì cậu ta hy vọng tôi sẽ khiến cho chi hai suy sụp”, tam phu nhân vừa nói vừa nhớ lại cảm giác mà Diệp Phi Vũ tạo cho mình, “Chỉ có điều, sự ngang ngược toát ra từ cậu ta khiến người khác có cảm giác cậu ta không thể là thuộc hạ của ai được. Người này chẳng qua có xuất phát điểm thấp, nếu không, sợ rằng không ai có thể cản trở được cậu ta”.

Nhân Hỷ nghe câu được câu chẳng, định nói tiếp điều gì chợt có tiếng Liên Hương từ bên ngoài vọng vào, nói là người bên Đại An Nhân gọi điện tới

thông báo Đại An Nhân đã tỉnh, vừa khéo đã sang giờ chiều, bà bảo tam phu nhân chuẩn bị rồi đến thẳng Thung Dung đường ở chính viện.

Thung Dung đường là đại sảnh lớn nhất nằm giữa nội đường chính viện, phía sau là một hồ nước rộng chừng hai mẫu, được bao quanh bằng hàng lan can bằng bạch ngọc, giữa lan can còn được điêu khắc tranh. Con đường quanh co kéo dài dẫn ra mái thủy đình giữa hồ, mái thủy đình này được gọi tên là Yên Thủy Đình, bởi vì trên mặt nước phẳng phất hơi sương, tựa như khói xanh nơi tiên cảnh, tôn lên vẻ đặc biệt chẳng khác nào những mái thủy đình xuất hiện trong cõi mộng.

Giờ này, chính viện có phần cô quạnh, đi đến sân lớn yên tĩnh thoáng thấy một hầu người hầu từ trong đại sảnh đi ra, cảm giác như hồ nước đã chìm vào chốn tiên cảnh trần gian, xung quanh tĩnh lặng càng làm tôn nên vẻ đẹp khó tả của nơi này.

Có người nói cái tên Thung Dung đường do vua Thuận Trị đặt, mặc dù vương phủ nhà họ Hạ hiện giờ không còn nguyên vẹn như thời nhà Thanh, nhưng người nhà họ Hạ luôn giữ gìn gian nhà này cẩn thận, coi như bảo bối, các phòng đã được sửa, chỉ riêng bức hoành phi vẫn được giữ nguyên.

Từ Nam Phuong theo đoàn người của tam phu nhân đến Thung Dung đường, trông thấy sự xa hoa ở đây mới biết hôm nay sẽ có dạ tiệc, có lẽ sẽ là một vở kịch rất hay.

Gian nhà phụ phía Đông của Thung Dung đường chuyên dùng để tổ chức tiệc tùng, Người hầu đã trang trí nơi này rất long lẫy, phía trên và hai bên được bày những chiếc bàn dài, mỗi chiếc đều được xếp ngay ngắn. Mỗi bàn có hai chỗ ngồi, xếp vòng quanh dọc theo hai bên sảnh, mỗi hàng kê bốn chiếc bàn. Hôm nay chắc hẳn là tiệc tối của họ Hạ, thảo nào tam phu nhân chỉ mang theo cô và Liên Tâm đến hầu hạ, một người để bảo vệ bà ta, còn Từ Nam Phuong, sợ rằng tam phu nhân đang nóng lòng muốn xem thái độ của nhị lão gia khi trông thấy Từ Nam Phuong ở đây.

Lúc tam phu nhân đến, ngoài người hầu đang bày biện trong Thung Dung đường thì không có ai khác. Tam phu nhân lên tiếng hỏi: “Mấy giờ bắt đầu bữa tiệc tối?”.

Một người hầu đáp: “Hình như là bây giờ ạ”.

Nghe được câu trả lời, ánh mắt tam phu nhân thoáng hiện một tia không vui. Từ Nam Phuong quay đầu nhìn ra bên ngoài, mặt trời vừa mới ngả về Tây, chỉ mới hơn năm giờ chiều. Đại An Nhân bắt tam phu nhân chờ ở đây rõ ràng là gây khó dễ cho tam phu nhân, làm sao tam phu nhân có thể thoải mái cho được? Chỉ có điều, không biết đây là chủ ý của Đại An Nhân hay là do tứ phu nhân ở giữa xen vào.

Chút tức giận chỉ lóe lên trong ánh mắt tam phu nhân một lát rồi vụt tắt, đã tới rồi thì yên tâm ở lại, tùy cơ ứng biến. Hẳn là tam phu nhân đã tham gia yến tiệc gia đình kiểu này nhiều lần, biết rõ vị trí của mình ở nơi nào, nên lúc này bà ta đi thẳng tới chỗ của mình, bàn thứ hai bên phải.

Tam phu nhân đã ngồi xuống, nhưng Hạ Giáng Tư không chịu an phận, nghe người hầu nói là bây giờ mới bắt đầu, ở đây quá nhàm chán nên muốn đi chỗ khác chơi lại bị tam phu nhân gọi lại: “Đi đâu?”. Khẩu khí nghe ra không được tốt cho lắm.

Hạ Giáng Tư quay lại, bất mãn oán hờn: “Bây giờ mới bắt đầu, còn hơn nửa tiếng nữa, ngồi chờ ở đây thế này sao?”.

Tam phu nhân lơ đãng nói: “Phận con cháu ngồi chờ bề trên thì có làm sao?”.

Hạ Giáng tư không biết phản bác thế nào, chỉ có thể nghe theo lời mẹ. Chợt một thanh âm từ phía sau truyền đến, trầm khàn như tiếng con lạc đà uể oải vừa vượt qua sa mạc xa xôi, trải qua phong ba bão táp mà tới đây. Từ Nam Phuong ngẩng đầu, trông thấy một người đàn ông chừng bốn mươi, da đen sạm, mắt thâm quầng, mũi thẳng, miệng rộng, lông mày cong vút, vóc dáng cao lớn bề bệ, phong độ không phải không có, chỉ là thoạt nhìn cảm thấy ảm đạm. Tóc mai hai bên tai tựa như vì quá vất vả mà đã bạc trắng, càng khiến cho người đàn ông này thêm vẻ tang thương.

“Chúng ta vào đây chờ trước đã!”

Người đàn ông nói câu này với người phụ nữ bên cạnh. Người phụ nữ kia búi tóc giống tam phu nhân, mặc bộ xường xám màu đỏ, khoác một chiếc áo choàng màu đen viền ánh kim, thoạt nhìn bà ta chừng hơn năm mươi tuổi, có vẻ già hơn người đàn ông đứng bên mình.

Lúc bọn họ bước vào đại sảnh hình như vẫn chưa biết tam phu nhân đã ngồi dậy, nhìn thấy đôi phu nhân đi đến, yên lặng không nói gì.

Từ Nam Phuong âm thầm quan sát đôi nam nữ trung niên kia. Xem cách họ ăn vận thì biết ngay họ không phải người hầu trong phủ, hơn nữa nhìn họ có vẻ là vợ chồng. Chẳng lẽ đây chính là nhị lão gia và bà vợ thứ của ông ta? Tứ phu nhân thì Từ Nam Phuong được diện kiến rồi, đại lão gia thì đã qua đời.

Cuối cùng là người phụ nữ kia lên tiếng trước. Bà ta định thần lại, cười hững hờ: “Hóa ra là thím ba, sao đã ra đây sớm thế?”. Thanh âm của người phụ nữ này có vẻ yếu ớt, hết như người đàn ông ngồi bên cạnh, tựa hồ đến từ một nơi vô cùng cơ cực, toát lên một vẻ yếu ớt khó tả.

Sắc mặt tam phu nhân đột nhiên cứng đờ, đứng bật dậy, mắt nhìn hai người kia, nhưng lời lại nói với Hạ Giáng Tư: “Thấy bác cả và anh cả mà sao không ra chào hỏi?”.

Từ Nam Phuong ngây người. Thật không ngờ người đàn ông thoạt nhìn như bốn mươi, năm mươi tuổi này lại là cháu trưởng của nhà họ Hạ.

Bị mẹ quở trách, Hạ Giáng Tư đành phải miễn cưỡng đi lên, hành lễ với đại phu nhân và đại thiếu gia: “Bác cả, anh cả!”.

Đại phu nhân mỉm cười, vừa chân thành bắt đầu đi: “Không cần đa lễ như thế, hôm nay cũng không phải lễ tết gì”.

Từ Nam Phương lại nhìn vị đại thiếu gia già nua kia, trên mặt anh ta là nụ cười khiên cưỡng: “Học hành sao rồi? Học ở trường nào thế?”.

Hạ Giáng Tư sừng sốt chốc lát rồi tươi cười nói: “Anh không sao chứ? Em sắp ra nước ngoài mà! Đợt Tết về nhà, anh cũng đã hỏi em một lần rồi”. Đại thiếu gia xấu hổ cười, thần sắc cứng ngắc: “À, đúng rồi nhì! Anh dạo này trí nhớ kém quá!”. Dứt lời, anh ta bật ho mấy tiếng, tiếng ho khan dờn dờn như che giấu đi mấy câu lơ lửng vừa rồi. Đại phu nhân quan tâm nhìn anh ta: “Huyền Lãm, con vẫn còn mệt phải không? Để ta đi gọi bác sĩ đến! Con xem, không biết tự chăm sóc mình gì cả, San San lại không thể chăm sóc con”.

Đại thiếu gia vừa lấy tay bưng miệng, vừa lắc đầu nói: “Con không sao, mẹ ngồi đây, con ra ngoài một lát”.

Tam phu nhân lên tiếng: “Huyền thiếu gia ốm đấy ư? Ốm thì phải chữa trị cho khỏi mới được”.

Hạ Huyền Lãm run lên, cúi đầu, dáng vẻ như đang phòng bị: “Cảm... cảm ơn thím ba”. Đại phu nhân ngẩng đầu nhìn tam phu nhân, tựa hồ lung tung trước thái độ “hào hữu” của bà ta.

“Thiếu phu nhân sao không tới?”, bầu không khí có phần tê nhạt, tam phu nhân đành mờ lờ.

“À, có có thai, dự tính ngày sinh vào tháng sau”, vẻ mặt đại phu nhân bấy giờ mới rạng rỡ đôi chút.

“Ồ!”, tam phu nhân nhìn Hạ Huyền Lãm, “Nhanh vậy à?”. Ánh mắt bà ta thoáng hiện lên vẻ phức tạp, nhưng lại nhanh chóng biến thành nụ cười, “Nói thế nào cũng phải chúc mừng Huyền thiếu gia sắp được làm bố!”,

“Ừm.” Cơ thể Hạ Huyền Lãm lại run lên một chút, gục đầu xuống, gật gật, “Cảm tạ thím ba!”.

Giọng nói anh ta chột nặng nề, dĩ nhiên đã ăn☆qu☆y☆đ☆ôn dường như đã phải tiêu hao toàn bộ sức lực mới nói ra được câu này.

Sắc mặt tam phu nhân thoáng cái cũng trở nên cứng đờ, nhưng chung quy vẫn là “gừng già” nên chẳng mấy chốc đã lấy lại thái độ bình thường. Bà ta nhìn về phía người hầu đang dọn dẹp: “Còn không mau bưng trà tới cho đại phu nhân và đại thiếu gia!”.

Mấy người hầu này hình như chẳng coi đại phu nhân và tam phu nhân ra gì, họ ngồi một lúc lâu mà không ai chịu bưng trà rót nước. Mãi đến lúc nghe tam phu nhân thúc giục mới chậm chạp ra ngoài pha trà.

Đại phu nhân luống cuống, kéo tai áo Hạ Huyền Lãm, nói với tam phu nhân: “Không cần đâu, tam phu nhân ngồi đây nhé, tôi đưa Huyền Lãm ra ngoài đi dạo, hít thở không khí một chút cho thoải mái”.

Nghe mẹ mình nói vậy, Hạ Huyền Lãm ngược mắt lên nhìn tam phu nhân còn ngồi yên vị bên trong. Nơi bà ta ngồi có một tấm rèm mỏng, không trông rõ trên mặt bà ta đang có biểu hiện gì.

Hạ Huyền Lãm lại cúi đầu, đại phu nhân ra ngoài, khê ho khan một tiếng, Hạ Huyền Lãm vội đi theo mẹ mình, bước chân không đồng đều, áo trường bào của anh ta bị gió thổi tung, vạt áo trước quần ra đằng sau cũng không để ý.

Từ Nam Phương liếc nhìn tam phu nhân, thấy bà ta cũng đang ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng Hạ Huyền Lãm. Cô rùng mình, vội vàng thu lại ánh mắt. Nếu như tam phu nhân và tứ phu nhân luôn luôn đấu đá nhau, thì thái độ giữa tam phu nhân và đại phu nhân dường như có phần bí ẩn, đặc biệt là cái nhìn cuối cùng của tam phu nhân dành cho đại thiếu gia.

Tam phu nhân nhận ra mình luống cuống, phản ứng đầu tiên là nhìn chung quanh bằng ánh mắt cảnh giác.

Từ Nam Phương lúc này đang nhận lấy tách trà từ tay người hầu trong phủ, vẻ mặt thản nhiên bưng tới chỗ tam phu nhân.

Hạ Giáng Tư vẫn còn nhìn theo hai mẹ con đại phu nhân, ngờ ngác lắm lắm: “Sao anh cả lần nàu cũng lắm cảm như thế? Rõ ràng tới giờ rồi, giờ lại đi! Đây chẳng phải bệnh rồi sao?”.

Hạ Giáng Tư vừa nói vừa xua xua tay phản bác. Tam phu nhân nhú mày: “Con nói linh tinh cái gì thế hả?”.

Hạ Giáng Tư trề môi: “Còn không đúng sao? Anh cả thoát nhìn quyết đoán như vậy nhưng nói năng làm việc đều không đáng tin cậy”. Hạ Giáng Tư nhìn Từ Nam Phương: “Nam Phương, chị không thấy anh cả tôi nhìn rất già sao? Trông chẳng kém bác cả là bao”.

“Đủ rồi!”, tam phu nhân rút cuộc cũng không chịu được mà quát lớn.

Từ Nam Phương liếc nhìn bà ta, Hạ Giáng Tư cũng ngây người tại chỗ, cảm thấy mẹ mình càng ngày càng dễ nổi giận.

Từ Nam Phương vừa đưa trà cho tam phu nhân, vừa yểm trợ cho Hạ Giáng Tư: “Thiếu gia, hay là để Nam Phương đưa thiếu gia ra ngoài dạo một lát!”,

Tam phu nhân có vẻ nguôi giận, vẫy tay với Từ Nam Phương, ra hiệu bảo hai người họ có thể đi.

Hạ Giáng Tư như trút được gánh nặng, kéo tay áo Từ Nam Phương chạy đi, ra ngoài rồi, cậu ta thở dài một hơi, đi mấy bước mới quay đầu lại nhìn tam phu nhân, nhú mày: “Mẹ tôi đúng là tới thời kỳ mãn kinh rồi! Nam Phương, tôi thật sự ao ước được như anh Trùng, có thể vứt bỏ mọi thứ để làm việc mình muốn!”. Cậu ta vừa thở dài đi đến cạnh hồ nước, cúi người xuống nhặt một viên sỏi, ném xuống mặt hồ. Viên sỏi nhanh chóng lặn mất tăm, đường

như đã khiến Hạ Giáng Tư bất mãn, cậu ta lại nhặt một viên khác, ngghiêng người lia đi, viên sỏi nảy lên rơi xuống bốn, năm lần mới tòm xuống nước.

Hạ Giáng Tư thỏa mãn quay đầu lại nhìn Từ Nam Phương: “Nam Phương, chị nói xem, tôi bỏ trốn khỏi đây có được không?”.

Từ Nam Phương khẽ cười, đi dọc theo mép hồ, tay chạm vào lan can bạch nggọc vừa ấm, vừa lạnh: “Thiếu gia trốn đi vì bản thân hay vì muốn chọc giận tam phu nhân?”.

Hạ Giáng Tư bị nói trúng tim đen, xấu hổ không dám thừa nhận: “Khiến mẹ tôi tức giận cái gì chứ!”. Cậu ta vừa nói vừa ngược lên nhìn Từ Nam Phương. Lúc này Từ Nam Phương vừa quay đầu lại, trong đôi mắt ẩn hiện ý châm chọc, dường như đã nhìn thấu tâm tư của cậu ta.

Hạ Giáng Tư từng được lãnh giáo sự thông minh của Từ Nam Phương, bấy giờ có nói dối nữa cũng không có tác dụng. *đi ☆ đến ☆ l ☆ ê ☆ qu ☆ ý ☆ đ ☆* ôn đành nuốt câu sau vào bụng.

Hai người im lặng đi bộ một lát, Hạ Giáng Tư lại ném sỏi đá xuống mặt nước, Từ Nam Phương đứng bên cạnh theo dõi hành động của cậu ta. Hạ Giáng Tư chuyn quy vẫn chỉ là một đứa trẻ, cái lời mẹ chẳng qua là tâm lý phản kháng của trẻ con, muốn được mẹ coi trọng. Vốn dĩ, Từ Nam Phương cho rằng tam phu nhân nghiêm khắc với Hạ Giáng Tư là vì mong con trưởng thành, chỉ là bà ta không biết cách tiếp cận tâm tư con trai. Thế nhưng lúc này, Từ Nam Phương đột nhiên mơ hồ nhận ra, mọi chuyện không đơn giản chỉ có thế.

Ánh mắt tam phu nhân nhìn Hạ Huyền Lãm, sự bất an của đại phu nhân và Hạ Huyền Lãm khi đối diện với tam phu nhân, thái độ lấp bắp của Hạ Huyền Lãm... tất cả những điều này khiến Từ Nam Phương cảm thấy giữa tam phu nhân và chị lớn có mối quan hệ không đơn giản, nhưng cụ thể là gì, cô không dám đoán bừa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Dạ tiệc bắt đầu

Từ Nam Phương đến gần Hạ Giáng Tư, đảo mắt xung quanh nhằm xác định không có ai khác, nhỏ giọng hỏi: “Hình như đại thiếu gia và thiếu gia không thân lắm? Nhìn qua, thiếu gia có khi còn thân với Thượng Quân Trùng hơn!”.

Hạ Giáng Tư cười giễu: “Anh cả tôi là thế, chẳng gần gũi với ai bao giờ. Hơn nữa, bác cả cũng ít nói giống anh ấy, hễ gặp người là cúi đầu, tôi chẳng biết phải nói gì với họ”.

“Thế chẳng lẽ lão vương gia không thích đại thiếu gia? Tôi nghe Liên Bồng nói, đại thiếu gia cũng rất tài giỏi, quản lý công ty trên dưới rất tốt.”

“Nhưng ông nội không thích anh cả thì cũng đành chịu.” Hạ Giáng Tư rút tay về, đôi mắt chợt sáng lên, cười nói: “Chị Nam Phương à, sao tự dưng dò hỏi nhiều về anh cả tôi thế? Ngày, không phải chị đã phải lòng anh ấy rồi chứ?”.

Từ Nam Phương vờ giật mình lờm Hạ Giáng Tư một cái. Việc này đổ lên đầu cô, ít nhiều khiến cô có cảm giác kiêng dè: “Tôi chỉ tò mò nên hỏi vu vơ vậy thôi. Cảm thấy tuổi tác của đại thiếu gia so với trong tưởng tượng của tôi khác biệt nhiều quá”.

Hạ Giáng Tư còn muốn trêu chọc nữa nhưng nghe Từ Nam Phương nói đến tuổi tác, chợt như tìm được tiếng nói chung: “Đúng thế, đừng nói là chị thấy khác biệt, tôi mỗi năm gặp được anh ấy một lần mà còn cảm thấy anh ấy càng lúc càng già đi cơ mà. Chẳng mấy mà già hơn cả chú tui!”. Thấy đáng về trầm tư của Từ Nam Phương, Hạ Giáng Tư lại nổi máu đùa, “Này này, đừng nói với tôi là chị thích kiểu trai già như thế nhé! Tôi và anh Trùng đều không thuộc loại đấy đâu”. Cậu ta vừa nói vừa sờ cằm, làm bộ như đang vuốt râu.

Câu nói của Hạ Giáng Tư vô tình đã chạm đúng chỗ đau của Từ Nam Phương, sắc mặt cô đột nhiên sa sầm lại. Hạ Giáng Tư vẫn không phát hiện ra điều khác lạ, tiếp tục nói: “Nói đi cũng phải nói lại, thực ra anh cả mới ngoài ba mươi, chứng trên dưới ba lăm gì đấy. Vậy mà nhìn còn già hơn cả chú tui. Haizzzz, nếu bỏ tôi không xuất gia, chưa biết chừng còn sánh ngang cả bố tôi ấy chứ!”.

“Sánh ngang với tam lão gia>”, Từ Nam Phương vô thức nhắc lại những lời này, ánh mắt chợt sáng lên, “Đúng rồi thiếu gia, vì sao năm xưa tam lão gia lại xuất gia?”.

Vấn đề này, cô đã từng hỏi Liên Bồng, nhưng chuyện tam lão gia xuất gia đã là chuyện từ mười tám năm trước, lúc ấy Hạ Giáng Tư vừa mới chào đời, Liên Bồng đương nhiên không biết về việc này. Người bên cạnh tam phu nhân ngoài Nhân Hỷ ra thì toàn là những người trẻ tuổi, chuyện quá khứ chẳng rõ được là bao.

Nghe nhắc tới cha mình, Hạ Giáng Tư cũng không phản ứng gì khác, dường như Từ Nam Phương đang nói về một người xa lạ nào đó. Cậu ta nhún vai: “Tôi làm sao biết được? Tôi vừa mới được sinh ra đã không thấy mặt bố tôi rồi”. Hạ Giáng Tư nói xong, ánh mắt đã bị thứ khác thu hút, cậu ta vẫy vẫy Từ Nam Phương, sắc mặt tươi tỉnh, “Nhìn thấy cái kia không? Lúc nhỏ tôi toàn trèo lên đấy, tiếc là chẳng bao giờ trèo được. Hừ! Đây là mục tiêu mới của tôi!”. Dứt lời, cậu ta liền chạy về phía cái cây.

Chỉ có điều, Hạ Giáng Tư còn chưa kịp thực hiện mục tiêu của mình thì đã bị một người hầu ngăn lại, nói là tam phu nhân gọi thiếu gia về, tiệc tối sắp bắt

đầu rồi,

Hạ Giáng Tư tiếc nuối, nhưng cũng phải chịu. Từ Nam Phương bám gót Hạ Giáng Tư quay lại đại sảnh, lúc này mới nhận ra mình đã bắt tri bắt giác đi ra thùy đình ở giữa hồ. Ngoảnh mặt nhìn ra bên ngoài, chợt thấy mây đen u ám, khiến người ta có cảm giác nặng nề.

Hai người trở lại Thung Dung đường đã thấy bên trong có thêm một người đang ngồi đối diện với tam phu nhân. Tam phu nhân ngồi ghế thứ hai bên phải, còn người kia ngồi ghế thứ nhất bên trái.

Những người hầu ở trong đại sảnh lúc này vẻ mặt ai nấy cũng đều nghiêm trang, làm việc nhanh nhẹn lại cẩn thận, giống như rất sợ chọc giận hai vị chủ nhân.

Người đàn ông kia chừng năm mươi tuổi, thể nhưng hai bên tóc mai bạc trắng kia cũng không thể che giấu được ý chí mạnh mẽ của ông ta, nếp nhăn nơi khóe mắt càng không làm mờ đi khí phách và tham vọng của ông ta.

Lúc này, Từ Nam Phương hẳn là đã đoán ra được tám chín phần. Hàng ghế bên trái chính dành cho người có địa vị, ghế thứ nhất bên trái, ngoài lão vương gia ra thì hẳn là vị trí dành cho người có thân phận cao nhất, vậy thì người đàn ông kia còn có ai khác ngoài nhị lão gia.

Quả nhiên, lúc Từ Nam Phương vừa bước vào đã thấy tam phu nhân liếc mắt, vẻ lo lắng ban đầu chuyển thành nụ cười giả dối, bà ta không gọi Hạ Giáng Tư mà lại rành mạch gọi: “Nam Phương, lại đây! Lát nữa cô đứng bên cạnh tôi, để Liên Tâm đi hầu hạ Hạ Giáng Tư.

Tam phu nhân cố ý gọi tên Từ Nam Phương, khiến trong mắt nhị lão gia nổi lên tia sát khí. Bà ta đặc ý liếc nhìn nhị lão gia.

Hạ Giáng Tư đang định chào hỏi nhị lão gia, nghe tam phu nhân nói thế lập tức bắt bình: “Mẹ, Nam Phương là người hầu của con”.

Tam phu nhân ngược mắt: “Mẹ mừng một chút không được à? Với cả, chốc nữa anh Trùng của con cũng tới, trông thấy con đi với Nam Phương sẽ không thoải mái đâu!”. Nói xong, bà ta lơ đãng nhìn Từ Nam Phương một hồi rồi lại hướng về phía nhị lão gia, cuối cùng quay sang Hạ Giáng Tư.

Nhị lão gia nheo mắt.

Hạ Giáng Tư nghe mẹ nói vậy, thoáng cái mắt đã sáng rực, cũng nhìn Từ Nam Phương: “Anh Trùng sẽ tới à?”.

Đây cũng là điều Từ Nam Phương muốn hỏi, nhưng sao Thượng Quân Trùng lại đến đây? Cô chợt nhớ đến ánh mắt tuyệt vọng của anh lúc chia tay, nghĩ đến việc anh không có ý định vào nhà họ Hạ để tranh quyền đoạt vị, nghĩ đến việc anh không muốn nhìn thấy cô, vậy thì vì sao anh lại xuất hiện ở đây?

Tam phu nhân nhìn người đối diện, một lời hai ý: “Việc này phải hỏi bác hai của con. Nhị lão gia sao chịu bỏ qua cơ hội này chứ?”. Giọng điệu bà ta cất cao, ánh mắt hiện rõ vẻ châm chọc.

Nhị lão gia quả thực đã bị tam phu nhân chọc giận. Ông ta đập tay xuống bàn, khiến tách trà nóng nảy lên: “Liễu Thi Văn! Cô muốn giờ trò gì?”.

Đám người hầu đang bận rộn, nhận thấy bầu không khí trong đại sảnh lúc này thật sự không ổn, sợ hãi rồn rén bỏ ra ngoài, chỉ còn lại nhị lão gia, tam phu nhân, Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư.

Nhị lão gia nhăn mặt lại vì giận dữ còn tam phu nhân lại vô cùng đắc ý.

Ánh mắt nhị lão gia nhìn tam phu nhân hệt như con chim ưng đang quan sát mồi: “Cô làm vậy rốt cuộc được lợi gì?”.

Tam phu nhân cười khẩy, liếc nhìn Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư.

Hạ Giáng Tư cảnh giác nhìn mẹ mình và nhị lão gia, dù không rõ hai người họ đang nói chuyện gì nhưng bằng trực giác vẫn có thể cảm nhận được lời lẽ của hai người hoàn toàn không tốt đẹp gì. Cậu ta nhìn sang Từ Nam Phương, thấy cô đã nhủ chặt hai hàng lông mày, vẻ mặt cứng ngắc.

Tam phu nhân rốt cuộc được lợi lộc gì?

Câu hỏi của nhị lão gia xoáy sâu vào tâm can Từ Nam Phương. Đúng thế, nếu tam phu nhân vì muốn Hạ Giáng Tư đạt được địa vị thì lẽ ra không nên đưa cô đến đây, cho dù đưa tới cũng sẽ không để cô ở bên cạnh Hạ Giáng Tư.

Hóa ra cô đã nghĩ sau chuyện này, không, là cô đã đơn giản hóa sự việc. Cô những tưởng, tam phu nhân để cô làm người hầu của Hạ Giáng Tư là vì muốn Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng trở mặt với nhau. Sau khi mục đích này không thành, bà ta muốn đá bay cô ra khỏi nhà họ Hạ, nhưng khi nghe cô nói nhị lão gia muốn truy sát mình, tam phu nhân lại giữ cô lại, vì cho rằng cô có thể làm tăng thêm mâu thuẫn giữa nhị lão gia và Thượng Quân Trùng.

Tuy nhiên, Hạ Giáng Tư cũng một mực che chở cho Từ Nam Phương. Tam phu nhân biết rõ mang theo một mối phiền phức bên mình, tuy có thể chọc giận nhị lão gia nhưng cũng có thể gây phiền phức cho Hạ Giáng Tư. Còn nữa, mục đích ban đầu của tam phu nhân là muốn Từ Nam Phương làm cho Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư huynh đệ tương tàn, khiến ấn tượng của lão vương gia với Thượng Quân Trùng giảm sút, nhưng như vậy Hạ Giáng Tư cũng đâu có tránh được bị lão vương gia ghét bỏ?

Đúng như nhị lão gia nói, việc làm này của tam phu nhân rõ ràng đã khiến cả hai bên đều bị tổn hại.

Vị trí thừa kế kia, tam phu nhân không muốn Thượng Quân Trùng đạt được, cũng không muốn Hạ Giáng Tư đạt được, chỉ có một khả năng!

Người mà tam phu nhân muốn giúp, chính là... Đại thiếu gia Huyền Lẫm!

Đáp án kia nảy lên trong đầu Từ Nam Phương, khiến cô hít phải một luồng khí lạnh.

Đúng lúc này, tứ phu nhân đã đưa con gái mình vào trong đại sảnh.

Từ Nam Phương sợ sự luống cuống của mình sẽ làm lộ chân tướng trước mặt tam phu nhân. Cô khẽ nắm tay lại, len lén nhìn tam phu nhân. Trông thấy tứ phu nhân vào, tam phu nhân và nhị lão gia lập tức lấy lại thần sắc, tựa như đối diện mình chẳng hề có ai, mà chỉ là không khí.

Tứ phu nhân ngồi xuống bên cạnh tam phu nhân, đổ thêm dầu vào lửa: “Sao trong này có vẻ căng thẳng thế? Xem ra, cuộc tranh giành đã bắt đầu rồi?! Chị ba, chị cũng thật là thiếu kiên nhẫn”.

Tam phu nhân liếc bà ta một cái, lặng lẽ uống trà.

Thế nhưng, rốt cuộc tam phu nhân đang diễn màn kịch nào? Chẳng lẽ bà ta thật sự bỏ qua con trai mình mà đi giúp đỡ Hạ Huyền Lẫm? Hay là, bà ta chỉ đang mượn đao giết người? Tiền trạm hậu tẩu?

Từ Nam Phương lắc đầu. Tam phu nhân tuy rằng khôn khéo nhưng không đến trình độ này, cũng không có khả năng đa mưu túc trí như thế. Mục đích chân thực nhất của bà ta sợ rằng chỉ có một – muốn giúp Hạ Huyền Lẫm loại trừ đối thủ! Có thể khiến bà ta từ bỏ cả quyền lợi của con trai mình, rốt cuộc thì quan hệ giữa Hạ Huyền Lẫm và tam phu nhân là gì?

Từ Nam Phương nghĩ đến sự luống cuống của Hạ Huyền Lẫm khi trông thấy tam phu nhân, lại nghĩ đến ánh mắt của tam phu nhân khi Hạ Huyền Lẫm rời đi, trong đầu cô cơ hồ đã có câu trả lời. Cô bắt đầu nhìn Hạ Giáng Tư, với cô mà nói, người thân chính là quan trọng nhất, trên đời này, cũng chỉ có cha mẹ mới yêu thương con cái mình nhất, vậy mà tam phu nhân lại không màng tới con trai ruột của mình, đi giúp đỡ một người đàn ông khác, lại còn là một bậc con cháu, một người bà ta không nên quan tâm.

Từ Nam Phương không thể lý giải được điều này, không thể hiểu được sự lựa chọn của tam phu nhân. Cô vốn tưởng sự hà khắc của tam phu nhân đối với Hạ Giáng Tư chỉ là biểu hiện của người mẹ mong con thành tài, nhưng hiện giờ xem ra, trong lòng bà ta, Hạ Giáng Tư cũng chẳng chiếm được mấy phần.

Từ Nam Phương cứ dờ dẩn đứng sau lưng tam phu nhân như vậy, ngay cả Hạ Giáng Tư đi sang hàng ghế đối diện ngồi vào vị trí cuối cùng từ lúc nào cũng không biết, ngay cả Thung Dung đường đã tê tịu đông đủ từ lúc nào cũng không biết.

“Nam Phương! Nam Phương!”, tam phu nhân gọi hai tiếng, Từ Nam Phương mới định thần lại, vội vàng điều chỉnh cảm xúc đối diện với tam phu nhân. Bà ta thấy vậy cũng không nói gì, tựa như trong lòng bà ta cho rằng đây là phản ứng dĩ nhiên của Từ Nam Phương.

Bà ta tươi cười trên: “Sao vừa nghe đến Quân Trùng đã ngăn người ra thế?”.

Từ Nam Phương cúi gầm mặt, lắc đầu.

Tứ phu nhân ngồi bên cạnh đồng tai lên theo phản xạ, không rõ chủ tớ họ nói gì.

Thoáng chốc, trên bàn của mọi người đã được dọn lên đủ món ăn. Phía sau, người hầu đang xếp hàng chuyền đĩa thức ăn qua tay nhau. Từ Nam Phương ngược mắt, trông thấy ở phía đối diện, Hạ Giáng Tư đang nhảy mắt với mình, cười một cái. Cô mỉm cười, bắt đầu đánh giá tình hình.

Trái phải tổng cộng tám bàn đã đủ người. Dãy bên trái, bàn đầu là nhị lão gia, bàn hai là một người đàn ông trẻ hơn nhị lão gia vài tuổi, ăn vận không khác là bao, Từ Nam Phương đoán ông ta chính là tứ lão gia. Bàn thứ ba là Hạ Huyền Lẫm, bàn cuối là Hạ Giáng Tư.

Dãy bàn bên phải có vẻ đông đúc hơn, bàn đầu tiên là đại phu nhân và nhị phu nhân, bàn thứ hai là tam phu nhân và tứ phu nhân, bàn thứ ba trống không, bàn thứ tư là Hạ Bích Ba và một cô bé tuổi cũng xấp xỉ nhau, chắc hẳn là con gái của nhị lão gia với vợ thứ.

Bàn thứ ba dù không có người ngồi nhưng vẫn bày thức ăn và hai bộ bát đĩa, Từ Nam Phương đoán một trong hai người ngồi ở đó là vợ của đại thiếu gia Hạ Huyền Lẫm. Theo lý mà nói, cháu trai nhà họ Hạ, ngoài Thượng Quân Trùng ra thì thiếu gia còn lại của chi thứ hai cũng phải đến.

Từ Nam Phương còn đang mãi suy nghĩ thì xung quanh đã trở nên nhộn nhạo, tất cả đứng dậy, ngoảnh mặt nhìn ra cửa. Xuất hiện trong tầm mắt của mọi người là một bà cụ đang được Ngân Hiến dìu bên cạnh. Bà cụ rất đẹp lão, da mặt hồng hào nhưng mái tóc đã bạc trắng, đeo chiếc khăn quần trắng bằng lụa đen đính một viên ngọc trắng pha ánh đỏ, nhìn qua cũng biết đó là viên ngọc mài từ nghìn năm trước rồi.

Tiểu An Nhân đi phía sau bà cụ kia, lúc này hào quang của Tiểu An Nhân đã hoàn toàn bị Đại An Nhân che lấp, ánh mắt mọi người đều dồn cả vào Đại An Nhân, đâu còn có ai nhìn tới Tiểu An Nhân nữa?

Đường thượng có hai chiếc bàn, một chiếc vừa rộng vừa dài, chiếc còn lại kê nghiêng. Hai vị An Nhân mỗi người ngồi vào một chiếc bàn, vị trí trống bên cạnh Đại An Nhân chắc hẳn là dành cho lão vương gia.

Đại An Nhân được Ngân Hiến đỡ xuống ghế ngồi mới phát tay tỏ ý mọi người có thể ngồi. Đại An Nhân tuy rằng tay chân chậm chạp, nhưng mắt vẫn còn tinh, bà nhìn quanh phòng một lượt, dừng mắt phía tam phu nhân chốc lát rồi lại đảo ánh mắt đi chỗ khác, tựa như trông thấy một kẻ vô thường vô phạt.

(* Đường thượng: vị trí ở chính giữa đại sảnh, chỗ ngồi của cha mẹ.)

Tam phu nhân đành phải đứng dậy, tươi cười thỉnh an Đại An Nhân, nói vừa rồi không dám đến quấy rầy giấc ngủ trưa của bà.

Đại An Nhân cũng không nhìn tam phu nhân, mà chỉ im lặng gật đầu tỏ ý đã nghe thấy, mắt vẫn nhìn về chính giữa, không để ý tới ai.

Tam phu nhân nói xong những lời vô nghĩa, đợi Đại An Nhân gật đầu rồi mới dám ngồi xuống. Xem thần sắc của Đại An Nhân, tam phu nhân cũng biết mình vừa bị mất mặt.

Đại An Nhân lại hướng về phía cái bàn trống: “Cháu dâu cả vẫn còn chưa tới sao?”.

Đại thiếu gia Hạ Huyền Lãm đứng dậy, cúi đầu kính cẩn thưa: “Thưa Đại An Nhân, San San vừa bị cảm lạnh, cháu sợ cô ấy ra ngoài không tốt cho thai nhi nên đã bạo gan để cô ấy ở lại trong phòng nghỉ ngơi rồi ạ”.

Lúc đại thiếu gia nói, Từ Nam Phuong đứng bên cạnh tam phu nhân khẽ nghiêng người nhìn lên

bà ta. Bà ta cúi đầu tập trung uống nước, nước trong chén tràn ra một chút nhưng bà ta không phát hiện được.

Đại An Nhân cong khóe môi, tỏ ý không hài lòng. Nhưng vì thiếu phu nhân sắp lâm bồn nên Đại An Nhân không hài lòng cũng chỉ có thể nói: “Dọn bàn đồ đi, lát nữa lão gia tới, thấy bàn trống không sẽ không vui.”

Ngân Hiến đang định đi dọn thì nhị lão gia đứng dậy: “Mẹ, không vội, lát nữa tiểu thư nhà họ Ngô sẽ tới!”

“Ồ? Nhà họ Ngô sẽ tới à?”, Đại An Nhân mỉm cười, vừa rồi do câu chào hỏi tam phu nhân và lý do xin nghỉ cho vợ của đại thiếu gia khiến bà phật ý, thì giờ thần sắc đã tươi tỉnh trở lại. Từ Nam Phuong còn đang mãi nghĩ xem vị tiểu thư sắp tới là ai thì đã nghe thấy tiếng cười quen tai vang lên, cô nhất thời cảm thấy choáng váng. Vì sao cô không sớm nghĩ tới, còn là vị tiểu thư nhà họ Ngô chứ?

Ngô Thi Hủy từ đầu đến chân một màu đỏ chói, giọng cười khanh khách có phần tùy tiện. Có lẽ bởi sự câu nệ của mọi người và được Đại An Nhân quý mến nên Ngô Thi Hủy mới được đăng chân lên đây. Vốn được chiều chuộng từ bé nên cô ta mới kiêu kỳ như vậy.

Ngô Thi Hủy đi thẳng về phía trước, tay ôm một cái hộp, ngọt ngào nói: “Con chào Đại An Nhân”.

Đại An Nhân vẫy tay với cô ta: “Tới đây ta xem nào!”

Ngô Thi Hủy không khách khí chạy lên, ghé đầu sát vào Đại An Nhân, Đại An Nhân cười nói: “Bao nhiêu ngày không gặp rồi, càng lớn càng xinh đẹp thế này!”.

Ngô Thi Hủy thích chí nhận lời khen của Đại An Nhân, chìa chiếc hộp trong tay ra: “Đại An Nhân, đây là nước hoa con biểu bà, bà ngửi xem! Ba con mang từ bên Anh về đây, đích thân phu nhân thủ tướng tặng, còn nói Nữ Hoàng Anh cũng dùng loại này. Ba con bảo, nước hoa này nhất định hợp với Đại An Nhân. Thi Hủy cũng nghĩ như vậy, không ai thích hợp dùng nước hoa này hơn Đại An Nhân cả!”.

Được Ngô Thi Hủy tặng bốc, Đại An Nhân chỉ lắc đầu nói: “Ta già rồi, dùng nước hoa để làm gì chứ!”. Dù nói như vậy nhưng trên mặt vẫn tỏ ra vô cùng vui vẻ, rõ ràng là rất hài lòng với những điều Ngô Thi Hủy nói.

Ngô Thi Hủy đúng là có tài nịnh nọt, nghe Đại An Nhân nói mình già, cô ta lập tức tranh lời: “Đại An Nhân đâu có già? Nữ hoàng kia còn dùng nước hoa, mà Đại An Nhân còn trẻ hơn bà ta nhiều lắm”.

Đại An Nhân nghe vậy không khỏi bật cười.

“Thi hủy đúng là ngoan! Cháu xem, cháu vừa tới, ta vui vẻ hơn bình thường gấp bội rồi.”

Nhị lão gia thấy Đại An Nhân được Ngô Thi Hủy nịnh nọt đến thích chí, tranh thủ cơ hội lên tiếng: “Mẹ, sau này Thi Hủy trở thành cháu dâu mẹ rồi, chắc chắn ngày nào mẹ cũng sẽ vui vẻ như thế, càng ngày càng trẻ ra”.

Tiểu An Nhân cũng phụ họa theo, còn Ngô Thi Hủy mặt mày rạng rỡ.

Chuyện mà bọn họ nói đến đương nhiên là chuyện giữa cô ta và Thượng Quân Trùng rồi.

Những người còn lại ngồi im như tờ, tam phu nhân cảm thấy khó chịu, làm như vô ý nói chen vào một câu: “Nhị lão gia, sao Trùng thiếu gia còn chưa về? Con dâu đã tới rồi mà con trai vẫn chưa thấy đâu?”. Dù giọng điệu mềm mỏng nhưng hàm ý lại tỏ vẻ châm chọc.

Ngô Thi Hủy vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, thay Thượng Quân Trùng lấp liếm: “À, anh ấy bận nhiều việc, không có thời gian rảnh cố định”.

Đại An Nhân thôi cười, chỉ tay về phía nhị lão gia, “Thằng bé này làm gì mà không có thời gian như thế? Chuyện công ty giao cho kẻ dưới lo liệu không

được à? Ngay cả về nhà ăn một bữa cơm cũng không có thời gian sao? Haizzz... từ khi nó về nước, ta mới chỉ gặp nó có một lần...”. Nghe khẩu khí này thì hình như Đại An Nhân không biết gì về công việc của Thượng Quân Trùng.

Tam phu nhân lại như bắt được thóp nhĩ lão gia, rồi nhìn ông ta bằng ánh mắt khiêu khích. Rõ ràng cả Đại An Nhân và lão vương gia đều không biết chuyện Thượng Quân Trùng về nước làm ca sĩ, suy nghĩ báo thù của hai người họ nhất định sẽ khiến họ cảm thấy thất vọng vì công việc hiện tại của Thượng Quân Trùng.

Tam phu nhân đang nghĩ tới thời cơ sau này, Đại An Nhân đã lại kéo tay Ngô Thi Hủy trò chuyện một hồi, sau đó mời để cô ta về bàn ngồi. Cô Ngô này xem ra còn thân thiết với Đại An Nhân hơn cả đám con cháu họ Hạ.

Lúc Ngô Thi Hủy rời khỏi bàn của Đại An Nhân, Từ Nam Phuong vô thức cúi gằm mặt, người cũng khẽ nhích sang một bên tránh để cô ta nhận ra. Nhưng vì cô đứng ngay sau lưng tam phu nhân, cho dù có cúi đầu vẫn thu hút ánh mắt của Ngô Thi Hủy.

Từ Nam Phuong cảm nhận được có ánh mắt rơi trên người mình, quánhiên, chưa đến một giây, nụ cười tươi rói trên mặt Ngô Thi Hủy đã tắt lịm, thay vào đó là vẻ kinh ngạc. Cô ta mặc kệ mình đang là khách của nhà họ Hạ, gờ tay lên chỉ vào Từ Nam Phuong: “Sao cô lại ở đây?”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Hạnh Trùng, Quân Trùng

Ngô Thi Hủy đương nhiên không ngờ Từ Nam Phuong lại ở đây. Mặc dù trong mắt cô ta, Từ Nam Phuong chỉ là một kẻ quê mùa hạ đẳng, nhưng hề nhìn thấy Từ Nam Phuong là tâm trạng cô ta lại trở nên trống rỗng. Cô ta đương nhiên không quên chính Từ Nam Phuong là thủ phạm gây ra những cuộc cãi vã liên miên giữa mình và Thượng Quân Trùng, càng không bao giờ quên vở kịch “tôn thương” khiến Thượng Quân Trùng suýt nữa không đếm xỉa gì đến mình.

Trông thấy vẻ mặt đỏ bừng vì tức giận của Ngô Thi Hủy, tam phu nhân thấy trong lòng rất hả hê, bà ta đương nhiên đoán ra được Ngô Thi Hủy và Từ Nam Phuong như nước với lửa.

“Áy, sao Ngô tiểu thư lại quen biết Nam Phuong?” Tam phu nhân hỏi nhẹ, thanh âm đủ để mọi người đều nghe thấy.

Ngô Thi Hủy nhìn chằm chằm Từ Nam Phuong hồi lâu, mãi mới có phản ứng về việc vì sao Từ Nam Phuong lại xuất hiện ở đây. Cho tới khi tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Ngô Thi Hủy, cô ta mới thôi không để ý nữa, rồi thản nhiên nói: “Không quen!”, rồi ngồi vào chỗ của mình, đương nhiên là đã khắc cốt ghi tâm mối hận với Từ Nam Phuong.

Thế nhưng, Ngô Thi Hủy ở bàn bên cạnh tam phu nhân nên có muốn lờ Từ Nam Phuong đi cũng chẳng được.

Mọi người không mấy để ý tới sự luống cuống vừa rồi của Ngô Thi Hủy. Chỉ có nhị lão gia là dung ánh mắt hàn băng phóng về phía tam phu nhân ngồi phía đối diện. Tam phu nhân nhìn lại ông ta bằng vẻ đắc ý. Nhị lão gia mời Ngô Thi Hủy tới đây hòng lấy lòng Đại An Nhân, thế nhưng có Từ Nam Phuong ở đây, chỉ e chiêu này của ông ta mất hiệu nghiệm rồi.

Tam phu nhân quay đầu lại, nhắc bầu rượu bằng gổm trắng đã được hâm nóng lên đưa cho Từ Nam Phuong, nhỏ nhẹ nói: “Nam Phuong, qua bên kia rót rượu hoa quả cho Ngô tiểu thư, cô ấy ngồi đó chắc sẽ lạnh lắm”.

Một hương rượu lên men thơm lừng bay lên từ phía tay tam phu nhân, lòn vòn trong không khí, một luồng khí nóng hiện rõ dưới ánh đèn rực rỡ khiến cho người ta vừa ngủ đã thấy say.

Từ Nam Phuong nhận lấy bầu rượu, cô biết rõ ý đồ của tam phu nhân, nhưng không thể phản kháng. Cô bung bầu rượu mới tiến đến được hai bước thì đã thấy Ngô Thi Hủy quay đầu lại, cảnh giác nhìn mình: “Cô lại muốn làm gì?”.

Từ Nam Phuong khựng người, không dám bước tiếp nữa: “Tam phu nhân mời Ngô tiểu thư uống rượu hoa quả”. Nói xong, cô chuyển lại bầu rượu cho người hầu đứng ngay sau Ngô Thi Hủy, rồi xoay người định trở về chỗ cũ.

Thế nhưng lần này Từ Nam Phuong chưa kịp nhắc chân thì đã thấy hiện trường xôn xao, ngay cả Đại An Nhân và Tiểu An Nhân đang ngồi yên vị trên ghế cũng phải đứng dậy. Hai dãy bàn mọi người đều đã đồng loạt nhắc mình, đứng bên cạnh chỗ ngồi, đầu khẽ cúi.

Đám người hầu đang bận rộn công việc thì lập tức dừng tay, ngoan ngoãn lui về sau, Từ Nam Phuong cũng học theo họ, lùi lại mấy bước, rồi đưa ánh mắt quan sát cảnh tượng xung quanh.

Xuất hiện ở cửa là một ông lão quốc thước, khỏe mạnh đang chống một cây trượng màu đen, vẻ mặt tươi cười. Ông bước vào trong nhà, nhìn quan bốn phía, thu toàn bộ vào mắt rồi mới chống gậy từng bước đi lên phía trước, bước chân vững vàng. So với Đại An Nhân cần người dìu đi thì ông lão rõ ràng là khỏe mạnh hơn nhiều.

Ông lặng lẽ đi tới chỗ ngồi của mình, đưa cây gậy cho người hầu bên cạnh. Ngoại trừ lúc ngồi xuống có phần chậm chạp và cứng nhắc, còn lại phần lớn hành động của ông đều khiến người ta không thể tưởng tượng được đây là một ông cụ gần trăm tuổi.

Ngồi sánh vai với Đại An Nhân chính là lão vương gia của nhà họ Hạ. Từ Nam Phương nhận ra chiếc gậy của ông, thoát nhìn có vẻ không được quý phái như mạ vàng, cũng không thanh cao như ngọc nhưng chiếc gậy này lại được làm từ một loại gỗ cam thạch ở vùng Tây Tạng. Loại gỗ này thoát nhìn có màu đen của kim loại, độ cứng của nó thậm chí còn hơn cả đá nguyên khối, mỗi cây đều có đường kính nửa mét. Cây gậy như của lão vương gia đang dùng, được mài liên tục từ thân cây cam thạch, nếu như thợ thủ công làm ngày làm đêm không ngừng nghỉ, cũng phải mất tròn một năm mới làm được cỡ đó. Tiếp theo, lại trải qua hai năm để chạm khắc, một năm đánh bóng mới có thể sử dụng. Đương nhiên, quý nhất chính là loại gỗ cam thạch này rất hiếm có, lại có công dụng kéo dài tuổi thọ. Thế nên, cây gậy kia của lão vương gia chắc chắn là cây gậy quý nhất trên đời.

Lão vương gia yên vị rồi mới ngẩng đầu lên nhìn con cháu, cười nói: “Được rồi, tất cả ngồi xuống đi”. Giọng ông già nua nhưng không hề yếu ớt.

Sau khi lão vương gia lên tiếng, mọi người cúi đầu hành lễ rồi mới dám ngồi xuống, những người hầu lại tiếp tục công việc của mình, Từ Nam Phương cũng trở về đứng cạnh tam phu nhân, gấp thức ăn giúp bà ta.

Lão vương gia nhìn khắp phòng một lượt, ánh mắt dừng trên người Hạ Giáng Tư, Hạ Giáng Tư thấy thế, vội vàng đứng dậy, chủ động chào hỏi lão vương gia.

“Ông nội, cháu ở Bắc Kinh đã luôn nhớ lời ông nội dặn, học Tứ thư ngũ kinh, bây giờ đã có thể đọc thuộc được khá nhiều... Cháu nhớ ông nội thích Kinh thi nên lúc ở Bắc Kinh cháu đã hỏi một vài vị học giả đức cao vọng trọng, nghe nói họ đã khai quật được một ngôi mộ cổ, tìm thấy những bài thơ bị Không Tử cất bót. Cháu xin đọc mấy bài cho ông nội nghe...”. Hạ Giáng Tư nói bằng giọng nịnh nọt, hai tay chấp sau lưng, làm điệu bộ sắp đọc thơ. Thực ra cậu ta đã có dự định sẵn nên mới cố ý chuẩn bị.

Hạ Giáng Tư làm ra vẻ nho nhã lễ độ, thỉnh an lão vương gia trước mặt mọi người, nhắc đến Kinh thi mà lão vương gia thích nhất, nói đã đến nơi nào đó ở Bắc Kinh tìm được một cuốn cổ bản cho lão vương gia. Trông thấy Hạ Giáng Tư lấy ở đâu ra một cuốn sách được bao bọc cẩn thận, đích thân mang đến trước mặt lão vương gia, ai nấy cũng đều kinh ngạc, không ngờ một người thoát nhìn còn trẻ con, chưa hiểu chuyện như cậu ta lại đột nhiên thay đổi thái độ.

(Cổ bản: Những cuốn sách chỉ còn lại một phần vì thất lạc.)

Người ngạc nhiên nhất chính là tam phu nhân, trong mắt bà ta, Hạ Giáng Tư chỉ cần không gây chuyện đã là tốt lắm rồi, trước giờ chưa từng thấy cậu ta tranh giành tạo ấn tượng tốt đẹp với người khác. Vậy mà hiện tại, biểu hiện của Hạ Giáng Tư lại khiến tam phu nhân cảm thấy chỉ muốn hắt một gáo nước vào mặt xem có phải mình đang nằm mơ hay không.

Lão vương gia vui vẻ nhận lấy cuốn sách trong tay Hạ Giáng Tư. Có lẽ vì tuổi tác này, tay ông run run, mãi mới mở ra được sách. Nhìn món quà của Hạ Giáng Tư, lão vương gia không kìm được nụ cười, sắc mặt càng thêm hồng hào, mở miệng khen Hạ Giáng Tư vài câu. Vừa rồi sau khi nghe Hạ Giáng Tư đọc thuộc Kinh thư mà cách nhìn của lão vương gia dành cho đứa cháu trai này đã thay đổi phần nào, hiện tại nhận được một cuốn cổ bản hiếm có mà cậu ta nhọc công tìm được, lòng lão vương gia lại càng thêm vui mừng.

Sắc mặt Đại An Nhân chợt trở nên khó coi, còn Tiểu An Nhân thì mặt mày rạn rở. Lúc này, ngoài Tiểu An Nhân thật sự hài lòng về cháu trai mình, những kẻ còn lại đều ôm ý xấu trong lòng.

Hạ Giáng Tư quay về chỗ ngồi xuống, đắc ý nhìn tam phu nhân. Thế nhưng, có lẽ tam phu nhân không có biểu hiện như cậu ta đã mong đợi.

Không biết Hạ Giáng Tư học những thứ này từ bao giờ, có lẽ là do cảm thấy quá nhàm chán khi đối đầu với mẹ mình mãi. Hơn nữa, Hạ Giáng Tư cũng đã bị Từ Nam Phương bóc mẽ, thế nên cậu ta mới lựa chọn một cách thức khác. Nếu không thể dùng sự phản kháng của bản thân để gây chú ý cho mẹ, thì khiến cho mọi người kinh ngạc về mình vậy. Hạ Giáng Tư đã sớm lên kế hoạch mọi chuyện, muốn tới nay ai cũng phải giật mình về cậu ta, cậu ta đã mua sẵn quà, chuẩn bị những lời lẽ hoa mỹ, đợi đến tới nay sẽ cho tam phu nhân một sự bất ngờ xen lẫn vui mừng.

Lúc này, nụ cười trên gương mặt Hạ Giáng Tư đã trở nên âm ỉ, bởi vì tam phu nhân không hề có lấy một chút vui vẻ nào, ngược lại, là sự thất vọng và hoài nghi.

Haizzz... Từ Nam Phương thở dài. Hạ Giáng Tư đáng thương kia một mực cho rằng mẹ mình toàn tâm toàn ý muốn nâng mình lên vị trí cao nhất, nhưng cuối cùng, cậu ta chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay tam phu nhân mà thôi...

Từ Nam Phương nghĩ mà thương xót cho Hạ Giáng Tư.

Đại An Nhân thăm dò ý của lão vương gia xong, tuyên bố tiệc rượu bắt đầu, mọi người nâng ly rượu trong tay, hướng về phía lão vương gia chúc rượu, đồng loạt nẩy lời chúc thọ.

Sau đó từng bàn một đi lên kính rượu, bắt đầu từ đại phu nhân cho đến tứ lão gia, tứ phu nhân. Nghe lời chúc tụng của họ, nhìn những bồn cảnh cây cúc, từ Nam Phương mới biết bữa tiệc hôm nay không phải là để tiếp đón tam phu nhân về, chẳng qua, hôm nay đúng vào ngày tết Trùng cửu, gia đình phải tụ họp.

(Tết trùng cửu: Ngày 9/9 âm lịch)

Thời bây giờ người ta không leo núi vào tết Trùng cửu giống như thời của Từ Nam Phương, dù nhà họ Hạ chú trọng truyền thống nhưng lão vương gia tuổi tác đã cao, muốn đi leo núi cũng bất lực, vì thế chỉ có thể đoàn tụ cả nhà vào bữa cơm tối, uống rượu trái cây hoa cúc, ăn bánh Trùng cửu nóng hổi

vừa được bung lên.

Từ Nam Phương quan sát bữa cơm náo nhiệt của nhà họ Hạ, nhìn bọn họ chúc tụng nhau. Cho dù sự náo nhiệt ấy đâu là chân thật hay hư vùi, bọn họ vẫn là người một nhà, dầu sao vẫn phải đi con đường định sẵn của mình. Ngày vui như thế này không khỏi khiến Từ Nam Phương cảm thấy buồn bã.

Cô đang mãi suy nghĩ thì đã đến lượt các cháu đến chúc rượu lão vương gia.

Đầu tiên là đại thiếu gia Hạ Huyền Lâm, anh ta bung ly rượu lên, chúc lão vương gia hai câu, lão vương gia lại hỏi vì sao cháu dâu không đến. Nghe Hạ Huyền Lâm giải thích xong, lão vương gia cũng không quở trách, chỉ mềm mỏng nói: “Chất trai tháng sau ra đời rồi, mấy đứa phải chú ý giữ gìn cho ta. Ta ngần này tuổi rồi mà vẫn chưa có đứa chất nào”. Trong giọng nói của ông phảng phất một sự tiếc nuối.

Đại An Nhân tiếp lời: “Cháu cũng thật là... Lớn như vậy rồi mới cưới vợ, nếu không thì ông nội đã som được bé chất rồi”. Câu nói của Đại An Nhân lập tức biến lời của lão vương gia trở thành khoa trương.

Hạ Huyền Lâm vội cúi đầu. Lão vương gia bình thản như không, bảo anh ta về chỗ ngồi. Hạ Huyền Lâm nhiều tuổi, lại đã có gia đình, đương nhiên phải một mình tới kính rượu. Hạ Giáng Tư, Hạ Bích Ba và hai cô bé còn lại tuổi tác tương đương nên cùng nhau lên kính rượu lão vương gia. Hạ Giáng Tư đứng giữa, có hơn ba cô gái bên cạnh một cái đầu. Cậu ta có khuôn mặt tuấn tú với đôi mắt trong trẻo, lại thêm mấy cô em họ xinh đẹp ở bên cạnh, thoạt nhìn, quả nhiên là đẹp.

Bên cạnh Hạ Giáng Tư có tứ tiểu thư Hạ Bích Ba, Ngô Thi Hủy và nhị tiểu thư Hạ Bích Tầm – chính là em gái cùng cha khác mẹ với Thượng Quân Trùng.

Cháu trai cháu gái đều lần lượt trở tài nịnh nọt của mình, nói những lời mật ngọt với lão vương gia và Đại An Nhân.

Bị đám cháu vây lấy, tâm trạng lão vương gia khá hơn rất nhiều. Chỉ có điều, sắc mặt ông bỗng dưng ảm đạm, nhìn Hạ Bích Tầm mà nói: “Tầm, nếu anh trai con có ở đây thì thật tốt”.

Nghe lão vương gia nói ra câu này, nhị phu nhân cũng trở nên buồn bã. Từ Nam Phương đoán người mà lão vương gia nhắc đến chính là Hi thiếu gia. Xem ra, lão vương gia rất yêu thương Hi thiếu gia. Người này mặc dù còn sống nhưng đã hôn mê bất tỉnh nửa năm nay, ngoài việc nhịp tim vẫn đập đều đặn thì chẳng khác gì người chết.

Thấy không khí vui vẻ bỗng dưng bị lão vương gia phá vỡ, mọi người cũng không ai biết nói gì cho phải, Đại An Nhân bèn lên tiếng: “Vương gia, cháu của ông còn nhiều mà. Nay, đây chẳng phải chị dâu tương lai của Bích Tầm ư?”

Ngô Thi Hủy nghe Đại An Nhân nói vậy, mặt ửng đỏ, nhưng không giống được nụ cười rạng rỡ.

Lão vương gia nhìn Ngô Thi Hủy, nhất thời chưa hiểu ý Đại An Nhân: “Vợ của ai?”.

Đại An Nhân cười nói: “Hạn Trùng của lão nhị chứ còn ai nữa? Vương gia sao lại không nhận ra chứ?”. Hạnh Trùng mà Đại An Nhân nhắc đến chính là tên thật của Thượng Quân Trùng.

Hai nhà Ngô – Hạ thường xuyên qua lại, thế nên Ngô Thi Hủy cũng khá thân thiết với người nhà họ Hạ. Được Đại An Nhân nhắc nhở, lão vương gia mới nhớ ra, gật đầu nói: “À, hóa ra là tiểu thư nhà họ Ngô. Ha ha, lâu ngày không gặp, quả nhiên là đã lớn rồi, mỗi ngày một khác”.

Được lão vương gia nhớ ra, lại được Đại An Nhân gọi là cháu dâu tương lai, Ngô Thi Hủy vô cùng vui vẻ: “Lão vương gia bận rộn nhiều việc như vậy mà còn nhớ tới cháu”.

“Sao không nhớ được chứ. Cha cháu khi còn bé thường xuyên đùa nghịch trước mặt ta. Bây giờ không đến nữa rồi”. Lão vương gia buồn bã nói, nhưng có lẽ cảm thấy mình phá vỡ bầu không khí vui vẻ, lại tươi cười: “Sau này cháu nhớ thường xuyên đến nhà chúng ta chơi với các em nhé. Thân thích, chỉ có đi lại nhiều, mới càng thêm thân”.

Ngô Thi Hủy gật đầu, Đại An Nhân thấy lão vương gia cũng thích Ngô Thi Hủy, liền tranh thủ trêu đùa: “Đúng thế, bây giờ gần gũi với cô em chồng một chút, để em chồng nói tốt cho mình trước mặt mẹ chồng!”.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt nhị phu nhân khựng lại. Nói cho cùng, Hi thiếu gia mới là con ruột của bà ta, lão vương gia vừa nhắc tới Hi thiếu gia giống như chọc vào nỗi đau của nhị phu nhân, mà thoáng cái, sự thương yêu dành cho Hi thiếu gia đã bị Đại An Nhân chuyển sang một người khác, khó tránh nhị phu nhân có cảm giác nguội lạnh thê lương.

Nhưng Đại An Nhân nói cũng đã nói rồi, nhị phu nhân cũng chỉ có thể đáp: “Có Đại An Nhân nâng niu rồi, con dâu có muốn thương yêu cũng không kịp”.

Thấy một nhà tiếng cười rộn rã, lão vương gia cũng bị lây cái bầu không khí “vui vẻ hòa thuận”. Bỗng nhiên ông di chuyển ánh mắt từ Ngô Thi Hủy sang nhị lão gia: “Lão nhị, sao Hạnh Trùng còn chưa tới? Lần trước chẳng phải đã nói rõ rồi sao, nếu đã là cốt nhục nhà họ Hạ chúng ta thì nên trở về giúp đỡ việc nhà”.

Nhị lão gia nghe vậy thì giọng gào nói: “Là vì, Hạnh Trùng có công ty riêng của mình, làm việc rất tốt, trở thành xí nghiệp được nhất nhì Đại Lục. Có lẽ nó muốn học hỏi thêm kinh nghiệm kinh doanh bên ngoài rồi mới về”. Nhị lão gia nói giúp Thượng Quân Trùng.

Lời này của ông ta đương nhiên nhận được sự ủng hộ của lão vương gia: “Thanh niên, một mình lăn lộn cũng

tốt. Công ty đó ta cũng đã tìm hiểu qua rồi, làm ăn rất tốt! Nó có thể làm được như vậy từ một bàn tay trắng trong thời gian ngắn, chứng tỏ rất có bản lĩnh. Nhưng mà, cho dù có muốn tôi luyện đi nữa thì nhà họ Hạ cũng có nhiều cơ hội cho nó tôi luyện, không cần tiếp tục lăn lộn ở bên ngoài nữa. Nhớ gọi nó quay về, ta còn rất nhiều thứ phải dạy bảo và giao cho nó.”

Lão vương gia nói vậy, hàm ý chính là gọi Thượng Quân Trùng trở về để ông kiểm tra thực lực rồi tiếp quản cơ nghiệp, nhị lão gia vội vàng gật đầu nói: “Vâng!”

Chẳng ngờ lão vương gia cũng hấp tấp, trực tiếp ra kỳ hạn cho nhị lão gia: “Bắt nó trong vòng ba ngày phải về, ta ghét nhất là làm việc lê mê.”

Tam phu nhân thừa cơ xen vào, châm ngòi nổ: “Nghe nói Trùng thiếu gia mấy ngày này đang ở thành phố T, sao nhị lão gia không gọi điện hỏi xem sao? Nếu cậu ấy đến đây rồi thì bảo cậu ấy tối nay về nhà, tất cả mọi người đều đang ở đây, chẳng phải như đoàn viên rồi ư?”

Nghe tam phu nhân “vô tình” đưa ra một kiến nghị hay, sắc mặt nhị lão gia đã tức đến mức trắng bệch. Ông ta gắng nén giận, đáp: “Tam phu nhân đừng nói lung tung”, khẩu khí cứng rắn nặng nề dọa.

Hạ Hạnh Trùng là tên thật của Thượng Quân Trùng, nói cách khác, ngôi sao ca nhạc nổi tiếng Thượng Quân Trùng chính là con cháu nhà họ Hạ. Tin này rất ít người biết, kể cả người nhà họ Hạ, bởi vì nhị lão gia tận lực che giấu, phần lớn mọi người cũng không biết Thượng Quân Trùng chính là con trai của nhị lão gia với vợ trước.

Thượng Quân Trùng chỉ đến nhà họ Hạ một lần, lại là cuộc gặp lén lút với lão vương gia và Đại An Nhân. Bọn họ đương nhiên không biết Hạ Hạnh Trùng đã dùng tên giả là Thượng Quân Trùng nổi danh khắp nơi. Những người khác trong nhà họ Hạ cũng chưa từng được gặp mặt Hạ Hạnh Trùng, thế nên mọi chuyện tạm thời chưa bị phát giác.

Ngay lúc này, lời nói của tam phu nhân khiến lão vương gia không khỏi chất vấn. “Hả? Hạnh Trùng đã ở thành phố này rồi à? Đã tới rồi sao lại không qua đây trước?”

“Quân Trùng bọn bề nhiều việc, mà con người anh ấy thì lúc nào cũng chỉ nghĩ đến công việc. Cứ phải xong việc rồi mới nghĩ tới chuyện khác.” Ngô Thi Hủy lè lưỡi, giải thích thay Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng, cái cách vẽ rắn thêm chân của cô ta vẫn khiến lão vương gia càng thêm mù mờ: “Quân Trùng? Quân Trùng là ai?”

Tam phu nhân vẫn đang chờ thời cơ này, thừa lúc chưa ai kịp giải thích, bà ta đã nhanh chóng đáp lời: “Ồ, Quân Trùng chính là thiếu gia Hạnh Trùng của chúng ta. Quân Trùng là nghệ danh của cậu ta.” Bà ta cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘nghệ danh’, khoe môi cong lên.

Tam phu nhân liếc nhìn nhị lão gia như đã cầm chắc chiến thắng trong tay.

Đại An Nhân thấy lão vương gia nhú chặt mày, trước khi ông còn chưa kịp hiểu ra sự việc, bà vội bổ sung: “Chắc là tên nhà kia đặt lại cho Hạnh Trùng. Người đàn bà kia cũng thật là, cốt nhục của nhà họ Hạ, có tên tuổi đằng hoàng, thế mà còn đổi tên khác. Đại An Nhân liếc nhìn tam phu nhân, rõ ràng đã biết rõ dụng tâm tà ác của bà ta.

Thế nhưng lão vương gia nào hồ đồ như vậy? Thực ra sự việc này sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, trừ khi Thượng Quân Trùng từ bỏ sự nghiệp ca hát, triệt để rửa ta gác kiếm. Đáng tiếc, Thượng Quân Trùng chẳng những không từ bỏ mà ngày càng nổi tiếng. Nhị lão gia dù có giấu cũng chỉ được một thời gian, hiện giờ, cái kim trong bọc đã lòi ra.

Lão vương gia nghiêng đầu, nhìn tam phu nhân: “Lão tam, vừa rồi còn nói nghệ danh thế nghĩa là sao?”

Tam phu nhân liếc nhìn Đại An Nhân, tỏ ra ‘lạc mèm buột chặt’ nói: “Khôngkhông có gì à, như Đại An Nhân nói, chỉ là một cái tên khác.” Bà ta nói lấp lửng, muốn nói lại thôi, mục đích là muốn lão vương gia hỏi lại.

Lão vương gia buông đôi đũa trong tay xuống, kiên quyết muốn nói rõ chuyện này: “Cho con nói thì nói đi!”, khẩu khí của ông có phần không vừa ý, “Mấy người cho rằng ta già rồi, mắt mờ nên muốn gạt ta phải không?” Thực ra, không có gì có thể che mắt được lão vương gia, thế nên tam phu nhân càng ‘lạc mèm buột chặt’, ông càng muốn truy ra cho bằng được.

Nụ cười trên khóe miệng tam phu nhân đã không thể che giấu nổi nữa, lão vương gia rõ ràng đã tức giận rồi. Những người khác thấy lão vương gia muốn làm cho đến cùng, cũng không ai dám động đũa nữa, tất cả đều ngừng lại, bầu không khí trong phòng nhất thời im ắng. Hạ Giáng Tư và mấy cô bé gái kia cũng im bất không dám nói gì.

“Nói! Rốt cuộc là giấu diếm ta chuyện gì?”

Đại An Nhân và Tiểu An Nhân vội vàng lên tiếng khuyên nhủ, dù sao lão vương gia tuổi tác cũng đã cao, tức giận chỉ có hại cho thân thể: “Nào có chuyện gì giấu diếm ông chứ....”

Đương nhiên lão vương gia không tin, ông chỉ tay về phía tam phu nhân: “Nói mau! Nghệ danh là sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Trùng thiếu gia đến

Tam phu nhân không dám “giấu giếm” nữa, lén nhìn Hạ Huyền Lãm, giống như mọi chuyện không liên quan tới mình. Tam phu nhân nói: “Nghệ danh của Hạnh Trùng thiếu gia là Thượng Quân Trùng”.

Câu nói của bà ta rất ngắn gọn nhưng lại khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc. Vài nữ hầu suýt nữa không nén được tiếng la hét, sức hút của Thượng Quân Trùng quả nhiên là vô địch. Bọn họ vào phủ nhà họ Hạ làm người hầu, dĩ nhiên, dĩ nhiên không phải chưa từng gặp những nhân vật nổi tiếng, ngay cả các vị lãnh đạo quốc gia cũng đã từng được trông thấy, theo lý mà nói thì cũng không cần phải ngạc nhiên đến vậy.

Thế nhưng, gia tộc họ Hạ vốn dĩ bảo thủ, người đến viếng thăm dù nhiều nhưng chưa từng có ngôi sao, lại càng đừng nói đến ngôi sao vừa tuần tú vừa phong độ như Thượng Quân Trùng. Kinh ngạc hơn, Thượng Quân Trùng lại là một thành viên trong nhà họ Hạ, đám người hầu kia suýt nữa không kìm được mà la lên cũng là điều dễ hiểu.

Mặc dù những nữ hầu kia đã cố gắng nén sự xúc động trong mình, nhưng vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng trên mặt họ vẫn bị thu vào ánh mắt của lão vương gia. Lão vương gia nhìn quanh một lượt, trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.

Lão vương gia hỏi: “Thượng Quân Trùng? Các người đều nghe đến cái tên này?”.

Mấy nữ hầu nhìn nhau, lúc này một là đắc tội với lão vương gia, hai là bị nhị lão gia ghi thù, thật sự là tiến thoái lưỡng nan. Nhị lão gia đứng dậy, trước kia mỗi khi lão vương gia tức giận, nhị lão gia một mực không lên tiếng. Đơn giản là vì khi người ta tức giận, mình càng giải thích sẽ càng gây phản cảm cho đối phương. Có lẽ vì nhị lão gia xưa nay luôn nghe lời, nên lão vương gia mới giao phần lớn sản nghiệp cho đứa con trai vừa nghe lời lại có năng lực này quản lý. Thế nên, nhị lão gia biết rõ tam phu nhân cố ý bởi mớ chuyện của mình trước mặt lão vương gia nhưng không dám tùy tiện lên tiếng, chỉ có thể đợi lão vương gia nguôi giận rồi mới đứng lên, khẽ gọi một tiếng: “Cha!”.

Thấy vẻ áy náy và thành kính trên mặt nhị lão gia, lão vương gia liền nén giận, giao quyền chủ động cho ông ta” Lão nhị, anh nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Nhị lão gia đi lên mấy bước, đứng trước mặt lão vương gia, cúi đầu nói rằng: “Cha bớt giận, không phải là con trai cố ý giấu giếm gì, chỉ là Hạnh Trùng ngoài việc ở xí nghiệp được, nó còn yêu thích nghệ thuật, bẩm sinh có tài về âm nhạc. Hơn nữa, mẹ của Hạnh Trùng lại không ngăn cản, có ý định để nó ở đây phát triển sự nghiệp. Thế nên mới bắt nó thay tên đổi họ. Có điều, con nghĩ, dĩ nhiên, dĩ nhiên bây giờ chỉ là Hạnh Trùng còn trẻ nhất thời ham vui, nhưng chuồn quy sau này vẫn sẽ quay về giúp việc gia đình. Vấn đề này, Hạnh Trùng cũng rất sẵn sàng. Vậy nên con mới không nói với cha chuyện ca hát của Hạnh Trùng. Không ngờ rằng, thằng bé càng hát lại càng nổi tiếng đến vậy. Con nghĩ rằng Hạnh Trùng làm việc vì cũng nghiêm túc như thế”. Nhị lão gia vẫn không quên tranh thủ khen ngợi Thượng Quân Trùng một câu, “Đây cũng là do con quản lý không được, để mẹ Hạnh Trùng nuông chiều nó đến hồ đồ. Con đã nói chuyện với Hạnh Trùng rồi, nó cũng đồng ý về sau sẽ không làm những chuyện không đáng hoàng ấy nữa”.

Được lão vương gia cho phép lên tiếng, nhị lão gia liền khéo léo nói, vừa quan sát sắc mặt lão vương gia.

Lão vương gia hừ lạnh một tiếng: “Thích nghệ thuật thì có gì xấu. Từ cổ chí kim, hết thấy các vị hiền triết coi ai là không tài hoa xuất chúng, nghệ thuật siêu phàm? Chỉ có điều, mấy người che che giấu giấu như thế làm gì? Hừ, chắc chắn không đơn giản như thế!”.

Lão vương gia rõ ràng là một người không dễ lừa. Nghe lão vương gia nói vậy, nhị lão gia chỉ có thể ấp úng đáp lại: “Thực ra là con sợ cha biết chuyện Hạnh Trùng không chuyên tâm làm việc chính sẽ buồn phiền”.

“Rốt cuộc là nó thích loại hình nghệ thuật gì?”, lão vương gia nhất quyết hỏi cho ra nhẽ, “Không phải là cái kiểu ê ê a a bây giờ đấy chứ? Cái đấy mà cũng gọi là nghệ thuật?”.

Nhị lão gia im lặng. Lão vương gia ghét nhất chính là nhạc trẻ hiện đại, lúc nào cũng cho rằng thứ âm nhạc đó vừa thô tục vừa chẳng đẹp đẽ tí nào cả, không xứng với những nơi trang nhã, lịch sự. Các công ty của nhà họ Hạ chưa bao giờ mới xa xỉ về làm đại diện, quảng cáo; thứ nhất là vì lão vương gia không thích giới nghệ sĩ, thứ hai là tiếng tăm nhà họ Hạ cũng không cần dùng tới các ngôi sao kia. Cái mảc họ Hạ đã hơn hẳn hiệu ứng do đám nghệ sĩ ấy tạo nên rồi. Chỉ có điều, lão vương gia đã không thích, nếu biết Thượng Quân Trùng cũng chính nằm trong số những ngôi sao ấy, thì sao còn cảm tình với đứa cháu này nữa?

Thế nên lúc này, sự việc đã bại lộ, nhị lão gia chỉ còn cách liều mạng thoái thác, nhưng ông ta còn chưa kịp nghĩ ra có gì thì đã thấy lão vương gia quát lớn: “Lén lút nói cái gì”. Thanh âm sắc bén, lạnh lùng đột ngột vang lên khiến mọi người giật nảy mình, bấy giờ họ mới biết lão vương gia đang quát người hầu nam đi vào từ phía sau.

Người đàn ông kia vừa vào đại sảnh là đi thẳng tới sau lưng nhị lão gia, thì thầm gì đó với nữ hầu đứng đó từ trước. Dĩ nhiên, dĩ nhiên Không khí xung quanh lúc này đang im lặng, mọi người không dám lên tiếng, thế nên hành động của người đàn ông kia quá lộ liễu. Hơn nữa, lão vương gia nhìn thẳng ra cửa lớn, đang ôm một khối giận trong lòng không có chỗ trút, trông thấy người hầu thân cận của nhị lão gia vội vàng đi vào trong điện, thì thầm với nữ hầu, chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Người hầu kia nhất thời choáng váng, ngay người nhìn về phía chủ nhân, không biết mình đã phạm phải điều cấm kỵ gì?

“Không... không có gì ạ” ông ta ấp úng.

Lão vương gia càng thêm khó chịu, Đại An Nhân vừa dè dặt đỡ lưng ông như sợ ông sắp gục xuống đến nơi rồi, lại vừa trách mắng nhị lão gia: Chuyện làm ăn có cái gì cũng chờ cơm nước xong xuôi đã rồi nói”, rồi nói với người hầu kia, “Có gì báo cũng không cần gấp gáp như thế, nói gì thì trực tiếp mà nói, làm vậy khác nào lão gia các người có điều mờ ám!”.

Câu nói bồi của Đại An Nhân càng khiến lão vương gia thêm phản cảm, ông ngắt ngang lời bà: “Nói mau! Có chuyện gì không thể để người khác nghe mà phải thậm thà thậm thụt với lão gia nhà các người?”.

Người hầu liếc nhìn lão vương gia, vô tội nói: “Thưa lão vương gia, có người muốn gặp nhị lão gia”.

“Ai? Ai mà cần báo gấp như thế?”

Người nọ cúi đầu: “Là... Là Trùng thiếu gia có việc gấp muốn gặp nhị lão gia...”.

Ông ta vừa dứt lời đã khiến cho xung quanh xôn xao cả lên. Tam phu nhân thì đang chờ xem trò hay của hai cha con nhị lão gia, đám người hầu thì chờ được gặp Thượng Quân Trùng.

“Thế nghĩa là Hạnh Trùng cũng đang ở đây? Đã tới thành phố T thì sao không trực tiếp vào nhà? Lại còn muốn gặp riêng anh?” Sắc mặt lão vương gia lúc này đã dịu đi chút ít.

“Vâng. Hạnh Trùng không biết tối nay nhà ta ăn tiệc, có thể là nó tìm con vì chuyện công việc”, nhị lão gia ứng phó.

“Được rồi, chọn ngày không bằng gặp ngày.” ~~đ.đ. l. q.đ~~ Nếu đã tới rồi thì để Hạnh Trùng vào đi”, lão vương gia căn dặn.

Lời của lão vương gia thì đương nhiên không ai dám làm trái. Từ Nam Phương trông thấy khoe miệng tam phu nhân lấp lánh nụ cười, không biết chuyện Thượng Quân Trùng tìm đến nhị lão gia có liên quan gì tới bà ta hay không? Trực giác mách bảo cô, lần này, Thượng Quân Trùng lại gặp phải rắc rối rồi.

Sự xuất hiện của Thượng Quân Trùng ở nhà họ Hạ khiến cho tất cả không khỏi nhốn nháo.

Anh vừa bước vào, ánh mắt mọi người lập tức sáng rực. Có lẽ đang là mùa thu, tiết trời mát mẻ, Thượng Quân Trùng mặc áo POLO dài tay, bên ngoài khoác thêm một chiếc sơ mi ca-ro Scotland. Nhìn qua có phần tùy ý nhưng lại toát lên một vẻ quyền rũ lạ thường, qua loa nhưng cao quý, rồi rạc nhưng ngạo nghễ.

Bộ dạng Thượng Quân Trùng lúc này khác hẳn với những người nhà họ Hạ, tất cả dù nam hay nữ đều mặc trường bào, tay áo hẹp, trông vô cùng đơn điệu. Những nữ hầu trong nhà này bình thường đều phải đối diện với những người đàn ông trong bộ dạng cổ xưa, cũ kỹ đến phát chán, bây giờ được trông thấy Thượng Quân Trùng, cảm giác như một làn gió xuân thổi tới.

Lúc Thượng Quân Trùng đến, anh vẫn còn đeo kính râm, đội mũ lưỡi trai, ung dung đứng giữa đại sảnh, lập tức đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Quả nhiên, anh không giống người thường.

Thượng Quân Trùng trời sinh đã có khí chất của một ngôi sao, khi anh bỏ mũ lưỡi trai xuống, để lộ ra khuôn mặt, rốt cuộc đã khiến những nữ hầu kia không kiềm chế được mà thốt lên. Đèn lúc họ ý thức được mình luống cuống thì cũng đã không thể cứu vãn được nữa.

Đôi mắt của Thượng Quân Trùng còn sáng hơn cả màn hình huỳnh quang, tựa như một khúc tình ca thảo nguyên rung động lòng người, khiến cho những nữ hầu kia ngây người, cảm giác như thân thể không còn là của mình. Tuy rằng sự chấn động lẫn kinh ngạc chỉ trong tích tắc, nhưng bầu không khí bữa tiệc đã hoàn toàn thay đổi, ngay cả chiếc đèn lồng treo trên trần nhà cũng đột nhiên trở nên u ám.

Việc đầu tiên của Thượng Quân Trùng là đảo mắt nhìn khắp phòng một lượt. Ánh mắt anh phóng tới đâu lập tức được đáp lại nồng nhiệt tới đó.

Lòng Từ Nam Phương nóng như lửa đốt, ~~đ.đ. l. q.đ~~ cô cảm thấy tim đập loạn nhịp, có chút căng thẳng không diễn tả được bằng lời.

Ánh mắt của Thượng Quân Trùng đã lơ dềnh lướt về phía cô. Khi đường nhìn hai người chạm nhau, Từ Nam Phương chợt thấy lòng run lên nhưng Thượng Quân Trùng đã rất nhanh rời ánh mắt đi nơi khác, giống như chưa từng nhìn thấy cô, giống như hai người chưa từng quen biết.

Từ Nam Phương thầm cười gượng, bỗng dưng lại cảm thấy mình bị một đôi mắt khác theo dõi, cô ngẩng đầu lên, phát hiện sau lưng Thượng Quân Trùng còn có Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ vẫn trong bộ dạng quen thuộc, comple, giày da, mực thước đến mức không thể hơn được nữa. Trong tay anh ta là một chiếc túi xách, quả nhiên là một trợ thủ xịn của Thượng Quân Trùng.

Thấy Từ Nam Phương nhìn mình, Diệp Phi Vũ khẽ cong khóe môi lên, coi như mỉm cười chào hỏi. Sau đó, anh nhanh chóng rời ánh mắt khỏi Từ Nam Phương, nhìn thẳng về phía trước.

Từ Nam Phương sừng sốt, lẽ ra lúc này Diệp Phi Vũ nên giả vờ không quen biết cô mới đúng chứ? Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ ra bất cứ điều gì thì đã trông thấy nhị lão gia hấp tấp rời khỏi chỗ ngồi, đi đến bên cạnh Thượng Quân Trùng: “Không mau chào ông chào bà đi, còn đứng ngây ra thế? Lắm lúc chậm chạp còn hơn cả em Hy của con nữa”.

Nhị lão gia đột nhiên nhắc tới Hy thiếu gia khiến cho lão vương gia và nhị phu nhân lại ừ ừ.

Lão vương gia nghiêng người nhìn Thượng Quân Trùng. Dưới ánh đèn, khuôn mặt của anh toát lên khí chất của tuổi trẻ, thần nhiên mà không kiêu ngạo. Lão vương gia chợt nhận thấy Thượng Quân Trùng có vẻ ngoài hao hao giống người cháu mà mình yêu quý nhất, vốn đang định trách mắng cách ăn mặc của Thượng Quân Trùng, nhưng nhất thời lại nuốt những lời ấy vào trong, chỉ lạnh lùng nói: “Sao đến thành phố T rồi mà cũng không nói với mọi người một tiếng? Hôm nay là tết Trùng cửu, mọi người đều ở cả đây, mau tới chào các vị bề trên và nhận anh em đi”.

“Đúng rồi!”, Đại An Nhân vừa trông đã thích Thượng Quân Trùng, bà ta vẫy tay gọi Thượng Quân Trùng, vừa nói với lão vương gia: “Cháu Trùng nhà chúng ta có vẻ ngoài hoàn toàn khác với những anh em khác của nó”.
Đến đây, nhị lão gia lập tức cười, chỉ tiếc không thể nắm lấy Thượng Quân Trùng trong lòng bàn tay.

Thượng Quân Trùng lơ đãng nhìn lão vương gia và Đại An Nhân, nhưng không có ý định tiến lên, vẻ mặt anh cũng không để lộ một chút vui mừng nào. Anh nhìn nhị lão gia, trong ánh mắt là sự lạnh lùng và khinh bỉ: “Con có chuyện cần nói với bố”. Thanh âm của anh không lớn, chỉ đủ để nhị lão gia nghe thấy, nhưng giọng điệu lại không hề giống con trai nói chuyện với bố.

Nhị lão gia tức giận tới cực điểm vì sự ngỗ ngược của Thượng Quân Trùng. Vừa rồi, ông ta đã phải hao tâm tổn sức nghĩ cách biện minh cho Thượng Quân Trùng, đến đây, nhị lão gia không ngờ anh sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng vào lúc này, hơn nữa, lão vương gia cũng đang ở đây. Như thế này chẳng phải bao công sức nói đỡ cho Thượng Quân Trùng đã đổ xuống sông xuống bể rồi sao?

Đại An Nhân vô cùng yêu quý Thượng Quân Trùng, nhưng bao nhiêu câu hỏi của lão vương gia đều bị Thượng Quân Trùng gạt sang một bên, khiến lão vương gia không khỏi nhủ mảy.

Thượng Quân Trùng không thêm để ý tới tâm trạng của lão vương gia nhưng lại đặt nhị lão gia ở vị trí đầu tiên. Nhị lão gia có phần nóng nảy, đôi mắt điều hâu nhìn chăm chăm vào Thượng Quân Trùng, nên thấp giọng nói: “Có chuyện gì lát nữa nói, giờ chào hỏi ông bà đi đã”. Tuy là lời ra lệnh nhưng khẩu khí lại như van xin.

Thượng Quân Trùng hoàn toàn làm như không nghe thấy: “Con có việc cần nói với bố, nói xong con đi ngay”. Lần này anh nói bằng giọng lớn hơn, đến đây, nhị lão gia tất cả mọi người đều nghe thấy, kể cả Từ Nam Phương đứng sau lưng tam phu nhân cũng nghe rõ mồn một.

Sắc mặt Từ Nam Phương trắng bệch, cô không khỏi lo lắng cho Thượng Quân Trùng vì sự không biết trên biết dưới của anh. Lúc này cô chỉ tức là không thể đi lên đá cho Thượng Quân Trùng một cái.

Nhưng mà hiện giờ, sắc mặt khó coi nhất vẫn là nhị lão gia, có cảm giác như mạch máu trên mặt ông ta đen kịt lại, hai con mắt trống huơ trống hoác.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được bầu không khí khác thường. Đoàn người Hạ Giáng Tư vốn đang đứng dưới bậc thềm cạnh lão vương gia cũng bắt giác lùi sang một bên, tròn mắt nhìn hai cha con nhị lão gia đang mắt lớn mắt bé trừng nhau.

Lão vương gia đã hết sức nhẫn nại rồi, ông ta bèn chỉ tay vào người hầu đứng cạnh, quát: “Đi! Đi đưa hai cha con nó lại đây, ta muốn nghe xem rốt cuộc bọn họ muốn nói gì?”. Rõ ràng là ông rất tức giận vì Thượng Quân Trùng không coi mình ra gì.

Hai trông mắt nhị lão gia gần như sắp rơi xuống đất. Ông ta nhìn Thượng Quân Trùng, muốn áp chế con trai mà không biết phải làm thế nào, cảm giác vô cùng chật vật.

“Mày đứng có được voi đòi tiên!” Lời cảnh cáo của nhị lão gia phát ra tín hiệu của sự nguy hiểm. Từ Nam Phương có thể nhìn ra cái ớn lạnh trong mắt ông ta, cái lạnh đủ để đóng băng Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng, không rõ là to gan lớn mật hay cố tình ngoảnh mặt làm ngơ, Thượng Quân Trùng vẫn hờ hững với lời cảnh cáo của nhị lão gia, với sự phẫn nộ của lão vương gia, với thái độ hạ hê và bang quan của những người khác, dường như tất cả những điều đó chẳng có liên quan nào tới mình. Anh nhìn chăm chăm vào nhị lão gia, từng câu từng từ nói rành mạch: “Bố không cần trừng mắt với con! Con nói xong những gì cần nói sẽ đi ngay. Sau này bố đừng có can dự vào chuyện riêng của con, cũng đừng nhúng tay vào việc tư của con! Bằng không, con sẽ gọi cảnh sát đến xử lý”.

Thượng Quân Trùng nói những lời này ra mà không thêm để ý tới người khác nghe vào tai sẽ thấy nực cười thế nào.

Quang cảnh hiện tại rối loạn, nhà họ Hạ xưa nay chưa từng xảy ra chuyện như thế này, ngay cả một người ngỗ ngược như Hạ Giáng Tư cũng không dám phản kháng trước mặt nhiều người bao giờ. Vậy mà Thượng Quân Trùng lại không hề biết sợ, anh lúc nào cũng chỉ làm theo cảm giác của mình, nói xong những lời vừa rồi liền cho rằng nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, cùng nhị lão gia giải quyết xong việc, đoạn tuyệt nghĩa tình.

Ngô Thi Hủy và Hạ Giáng Tư đứng gần Thượng Quân Trùng, nghe anh nói xong, mặt lập tức biến sắc. Ngô Thi Hủy cũng không sợ mình liệu có lỡ lời nói sai gì không, vẫn cố chạy tới bên cạnh Thượng Quân Trùng, nháy mắt giậm chân ra hiệu trước mặt mọi người. Nhưng Thượng Quân Trùng nhắm mắt làm ngơ, anh đảo mắt một vòng nhìn đám người đang có mặt ở đây vì gia sản nhà họ Hạ, trên môi nở một nụ cười khinh bỉ, tựa như đang ngầm nói với nhị lão gia, mình sẽ không bao giờ làm theo ý muốn của ông.

“Được rồi, các vị tiếp tục ăn cơm!”

Anh khẽ mỉm cười, tay đưa lên phui phui bả vai của mình giống như bước chân vào đây khiến anh bị bám bụi bẩn. Phui xong, anh xoay người định bỏ đi.

Một tiếng kim loại vang lên khiến mọi người đều giật mình. Hóa ra lão vương gia đứng đây, mắt tròn xoe: “Coi nơi này là cái chợ sao mà dám muốn đến thì đến, muốn đi là đi? Coi chúng ta là bọn tiểu thương đầu đường xó chợ sao? Anh xem anh ăn mặc ra cái thể thống gì kia? Xứng với họ Hạ sao?”

Lão vương gia được dìu một bên, cảm thấy không thoải mái liền đẩy người hầu ra, cánh tay chống gậy run run lên bần bật, tức giận đến mức không ngừng gõ gậy xuống nền nhà.

Thượng Quân Trùng lạnh lùng cười. Thực ra, anh chỉ bất mãn với nhị lão gia, chứ không phải cố tình làm nger ông bà nội, chẳng qua, lúc này anh không có tâm trạng đâu mà đi chào hỏi họ. Hiện giờ, lão vương gia đã đích thân chất vấn, Thượng Quân Trùng thật muốn trả lời, mình không mang họ Hạ, càng không dự định mang họ Hạ, chứ chưa muốn nói tới việc lão vương gia không vừa mắt cách ăn mặc của anh. Đối với một người từ nhỏ sống ở nước ngoài, không am hiểu về văn hóa Trung Quốc như Thượng Quân Trùng lại ngay lập tức trở thành người nhà họ Hạ, nếu bắt anh hề một tý phải chú ý cái này, chú ý cái kia, có khi còn đáng sợ và nhục cười hơn là giết anh đi.

Hơn nữa, Thượng Quân Trùng hoàn toàn không hứng thú với sản nghiệp họ Hạ, chỉ mong từ giờ trở đi không còn dính dáng gì nữa, cũng đừng ai hy vọng có thể đào bới cái gọi là “tiềm năng” trên người anh.

Chỉ có điều, Thượng Quân Trùng còn chưa kịp nói thì đã ai đó kéo lại phía sau. Thượng Quân Trùng quay đầu lại, thấy Diệp Phi Vũ đang nháy mắt ra hiệu cho mình đừng nói. Ban nãy, Ngô Thi Hủy vừa ho khan vừa giậm chân nhưng cũng không khiến Thượng Quân Trùng liếc mắt, anh đều tỏ ra dửng dưng đối với thiện ý nhắc nhở hay ác ý cười cợt của người khác, riêng với Diệp Phi Vũ, thái độ của anh hoàn toàn khác.

Sau khi bị Diệp Phi Vũ kéo lại, Thượng Quân Trùng coi như còn chút lý trí mà không tiếp tục đòi co nữa. Dù vậy, mọi người có mặt ở xung quanh lúc này đều đã cảm thấy như mình bị bỏ vào nồi nước sôi, chỉ thêm vài giây nữa sẽ quăng quai lên xuống.

Từ Nam Phuong lòng rối như tơ vò. Nghĩ tới nguyên nhân hôm nay Thượng Quân Trùng khiêu khích sự tức giận của mọi người, cô chợt có cảm giác phiền muộn không thể diễn tả thành lời. Cô nhớ rõ ánh mắt ngập tràn phẫn nộ của Thượng Quân Trùng tối hôm ấy, khi biết người muốn ám sát cô chính là cha anh, anh đã sốt sắng muốn đưa cô chạy trốn.

Hôm nay anh tới đây để vạch rõ giới hạn với nhị lão gia là vì mình hay là vì chuyện tối hôm ấy?

Trong lòng Từ Nam Phuong rất khó chịu. Đôi khi, cô mong muốn Thượng Quân Trùng thật sự hận mình, thật sự coi mình là người xa lạ, còn hơn là bây giờ, anh đối với cô lúc nào cũng luôn tỏ ra “khẩu xà tâm phật”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nghệ danh thiếu gia

Lão vương gia rời khỏi chỗ của mình, đi về phía này.

Toàn bộ người nhà họ Hạ đã không thể ngồi yên được mà đứng hết lên, dịch chuyển về phía trung tâm. Nhiệt độ không khí ở giữa nhà lúc này đột ngột tăng cao, ngay cả Thượng Quân Trùng thờ ơ với mọi thứ mà cũng cảm nhận được sự ngột ngạt này.

Nhị lão gia không tiếp tục trừng mắt với Thượng Quân Trùng nữa, sự việc đến nước này, ông ta chỉ biết lão vương gia đã thực sự nổi giận.

“Cha, cha già yếu rồi xuống đây làm gì, cũng không có chuyện gì to tát...”, nhị lão gia giờ giờ hai tay muốn đỡ lão vương gia, như sợ lão vương gia sẽ vấp ngã.

Lão vương gia dùng gậy đánh vào bả vai nhị lão gia. Người ta nói yêu nhau yêu cả đường đi, hiện giờ thái độ của lão vương gia đối với cha con họ chính là ghét nhau ghét cả đường đi lối về. Chưa đợi nhị lão gia nói hết câu, nhị lão gia đã đẩy ông ta lùi xa hai mét, sau đó lại nhanh như chớp chìa cây gậy về phía Thượng Quân Trùng: “Anh coi nhà họ Hạ là nơi nào hả? Không coi air a gì cả, không có quy củ phép tắc gì hết! Đừng nói trong người anh chảy dòng máu họ Hạ, anh...”

Có lẽ do hơi thở nghẹn lại trong cổ họng, lão vương gia bật ho khụ khụ, mãi không nói hết câu.

Thượng Quân Trùng nhìn lão vương gia, đang định nói thì lại bị Diệp Phi Vũ kéo lại, cướp lời: “Vương gia bớt giận, ở đây có chút hiểu lầm. Trùng thiếu gia tuyệt đối không có ý!”

Anh ta vừa mở miệng, mọi người đều nhìn về phía anh ta, ngay cả Thượng Quân Trùng cũng nhất thời dừng sờ nhìn anh bạn tốt kiêm trợ thủ này, không hiểu anh ta định giải thích điều gì nữa.

“Hừ! Hiểu lầm! Lão nhị! Anh tới đây, nói rõ xem cha con anh có hiểu lầm gì?”

Lão vương gia phóng ánh mắt về phía nhị lão gia, nhị lão gia ngậy người tại chỗ, còn chưa kịp định thần lại thì Diệp Phi Vũ lại nói tiếp: “Vương gia, thực ra Trùng thiếu gia và nhị lão gia có chút ý kiến bất đồng. Trùng thiếu gia luôn hành động theo cảm tính, là người rất coi trọng sự nghiệp, trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới công việc, thế nên vừa vào cửa đã muốn nói chuyện công, không suy nghĩ tới lễ nghi phép tắc...”.

Nghe Diệp Phi Vũ nói, lúc đầu nhị lão gia giận đến mức muốn lột da anh ta, nhưng sau lại nhận ra Diệp Phi Vũ đang khen Thượng Quân Trùng, mà lại không tỏ ra phê phán mình thế nên lẳng lặng đứng một bên quan sát.

Lão vương gia lạnh lùng nói: “Bất đồng cái gì?”.

Thấy Diệp Phi Vũ cố tình liếc nhìn nhị lão gia, tỏ vẻ kiêng dè không dám nói, lão vương gia bèn lên tiếng: “Cứ nói đi!”.

Diệp Phi Vũ hít sâu một hơi, bắt đầu bịa chuyện: “Có lẽ vương gia không biết, năm kia Trùng thiếu gia có mua lại một xí nghiệp được suýt phá sản. Hiện giờ, xí nghiệp này không những đã khởi tử hoàn sinh, mà còn trở thành xí nghiệp đứng đầu Trung Quốc, năm vừa rồi nộp vào ngân sách nhà nước ba trăm triệu tiền thuế. Thấy công ty phát triển như vậy, Trùng thiếu gia có ý định mở rộng việc kinh doanh sang hướng khác, dự tính bắt đầu từ năm sau sẽ bắt đầu tiến hành kế hoạch trong vòng năm năm, đó là xây dựng trung tâm nghiên cứu và pha chế của công ty. Dù sao thì trên phạm vi thế giới, các công ty lớn thường dựa vào việc nghiên cứu chế tạo loại thuốc mới để củng cố thị trường. Thế nhưng, có lẽ nhị lão gia không mấy ủng hộ quan điểm này của Trùng thiếu gia. Ở Trung Quốc, cho dù là công ty lớn hay là một xí nghiệp được nhỏ, thì khâu nghiên cứu và chế tạo vẫn được xem là yếu nhất. Ở Việt Nam thị trường y dược ở Trung Quốc còn chưa được kiện toàn, so với việc tiêu tốn tiền của đầu tư nhân lực, vật lực cho nghiên cứu và chế tạo, thì không bằng xây dựng xưởng sản xuất thuốc theo đơn đặt hàng các mẫu của nước ngoài. Thế nên, nhị lão gia cho rằng cách làm của Trùng thiếu gia có phần vội vàng và mạo hiểm. Chính vì vấn đề này mà nhị lão gia và Trùng thiếu gia mới bất đồng quan điểm”.

Cái cớ tùy tiện này của Diệp Phi Vũ mặc dù khiến cho nhị lão gia bị bôi đen nhưng lại dát vàng lên người Thượng Quân Trùng, dĩ nhiên vì thế nhị lão gia cũng sẽ không oán giận.

“Thực ra, suy nghĩ của nhị lão gia cũng không phải vô căn cứ, xí nghiệp dược Nhân Hàm phát triển được như ngày hôm nay đã là một điều hiếm có, nếu như dồn hết tiền của sức lực vào việc nghiên cứu thì chẳng khác nào đặt toàn bộ công ty vào thế nguy nan. Dù sao hiện giờ cũng chưa có công ty dược nào thật sự nghiên cứu được thuốc mới. Nhưng cá nhân tôi lại cho rằng thiếu gia nên thử một lần, nếu muốn trở thành công ty tầm quốc tế thì nhất định phải dám đi trước thiên hạ, không thể nhìn trước ngó sau do dự được”. Ngừng một lúc, Diệp Phi Vũ lại nói tiếp, khoe mắt sáng lên như đang nói về hoài bão của chính mình, “Nhị lão gia muốn thiếu gia giữ lại số vốn đầu tư, liệu có phải... Hôn nữa, Nhân Hàm dù sao cũng là một tay thiếu gia gây dựng nên, Nhân Hàm đi con đường nào, tôi tin rằng thiếu gia hiểu rõ nhất”. Nói xong, Diệp Phi Vũ lại liếc nhị lão gia, ngầm ám chỉ nhị lão gia đã vượt quá phận sự của mình.

Từ Nam Phương đứng một bên nghe mà phải thầm bái phục Diệp Phi Vũ. Anh ta nói vậy, vừa giải thích lý do vì sao Thượng Quân Trùng không coi ai ra gì, làm nger lão vương gia, tranh cãi với nhị lão gia, vừa khoe “công lao vĩ đại” của Thượng Quân Trùng. Đương nhiên, quan trọng nhất là Diệp Phi Vũ cũng đã tự thể hiện mình. Lời giải thích này hoàn toàn không phải cách nhìn của Thượng Quân Trùng, mà là của chính anh ta. Lão vương gia có thể cho rằng những suy nghĩ mà Diệp Phi Vũ nói ra là của Thượng Quân Trùng, thế nhưng nhị lão gia lại không nghĩ như vậy.

Mặc dù Diệp Phi Vũ làm vậy khiến cho nhị lão gia phải sắm vai bảo thủ, thậm chí là can thiệp quá sâu vào công việc của Thượng Quân Trùng, nhưng màn ca ngợi này rõ ràng cũng khiến cho nhị lão gia vừa lòng. Xem ra, hình tượng Thượng Quân Trùng trong mắt lão vương gia có thể khởi tử hoàn sinh được hay không, còn phải nhờ vào Diệp Phi Vũ.

Sau khi nghe Diệp Phi Vũ nói, hàng lông mày đang nhíu chặt của lão vương gia dần giãn ra, lúc này mọi chuyện trước đó đã sáng tỏ. Thượng Quân Trùng bất mãn với sự quản thúc của nhị lão gia, với những kiến nghị của nhị lão gia về xí nghiệp dược Nhân Hàm, thế nên nhẫn nhịn không nổi, rốt cuộc phải tìm nhị lão gia để trút giận, còn yêu cầu ông không được xen vào chuyện của mình. Công ty là của Thượng Quân Trùng, dù nhị lão gia là cha nhưng về mặt pháp luật cũng không có quyền hành gì với công ty.

Lão vương gia liếc nhìn nhị lão gia, nói: “Đúng vậy không? Nếu vậy thì rõ ràng là lỗi của lão nhị anh rồi đấy”.

Lúc này, Thượng Quân Trùng mới có phản ứng trở lại. Vừa rồi nghe Diệp Phi Vũ nói đến cái gì mà công ty, xí nghiệp dược, Thượng Quân Trùng chỉ cảm thấy lơ mơ như chìm trong đám sương mù, bây giờ mới hiểu ra mục đích của Diệp Phi Vũ.

“Phi Vũ, cậu làm cái gì thế?”, Thượng Quân Trùng tròn mắt, “Nói vớ va vớ vẩn cái gì thế?”, khẩu khí đầy bức dọc và trách móc Diệp Phi Vũ đã tự ý xen vào chuyện của mình.

Thế nhưng, thái độ này của Thượng Quân Trùng lại bị lão vương gia và mọi người cho rằng anh chỉ đang không muốn người ngoài xen vào việc nhà họ Hạ, cho dù cha con hai người họ có xung đột cũng không tới phiên người ngoài can thiệp.

Lão vương gia gật gù, trong đầu thầm nghĩ, Thượng Quân Trùng vừa vào đã bất mãn trút giận lên nhị lão gia, đúng là rất ngỗ ngược, nhưng nếu đúng như những gì Diệp Phi Vũ giải thích thì rõ ràng Thượng Quân Trùng chỉ vì một lòng một dạ lo cho công ty, có gan chống đối, khiêu chiến lại cha, lại tỏ ra rất quyết đoán. Sau đấy, nghe thuộc hạ của mình lên tiếng bênh vực, Thượng Quân Trùng lại đứng về phe cha mình, rõ ràng là lòng lúc nào cũng nghĩ về nhà họ Hạ, dĩ nhiên không thể nói là bất hiếu được. Như vậy xem ra, Trùng thiếu gia đúng là không đến nỗi nào.

Nghĩ vậy, sự tức giận trên mặt lão vương gia dần dần hóa thành nụ cười, ông ngoảnh đầu lại nhìn nhị lão gia, nói bằng giọng dọa dẫm: “Mặc dù nhà họ Hạ chúng ta ít nhiều cũng có kinh nghiệm trong ngành sản xuất thuốc, dĩ nhiên nhưng mà lão nhị này, ta thấy những hiểu biết của anh về vấn đề này còn không bằng cả con trai anh đấy!”.

Nhị lão gia khúm núm nhận lỗi, dù bị phê bình nhưng trong lòng ông ta lại thầm mừng rỡ, rốt cuộc cũng có thể thờ phào một hơi.

Lão vương gia lại nhìn Thượng Quân Trùng, vừa rồi còn muốn dùng gậy đánh đứa cháu ngỗ ngược này, hiện giờ lại thu gậy, hai tay chống trước ngực, vẻ mặt hiện lên sự hài lòng: “Hạnh Trùng, công ty do cháu quản thì không cần phải để ý tới cha cháu. Cha cháu không có quyền can dự, cháu nghĩ thế nào thì làm thế đi”.

Lão vương gia nói như vậy với Thượng Quân Trùng, chứng tỏ Thượng Quân Trùng đã lại chiếm được chỗ đứng trong lòng lão vương gia.

Thượng Quân Trùng vốn bất bình vì bị coi là quân cờ, nhưng nghe lão vương gia nói vậy rồi hiểu theo ý mình, tạm thời đành nén cơn giận xuống, lạnh lùng nhìn cha mình: “Con còn muốn nói rõ chuyện này, con tuy là con trai bố, nhưng đã trưởng thành rồi, bố không được can dự việc của con! Ông nội cũng đã nói rồi, chỉ cần không phải việc phạm pháp, con làm gì, kết giao với ai, bố không có quyền can thiệp!”.

Thượng Quân Trùng nói vậy quả nhiên là không nể nang gì cha mình. Hạ Giáng Tư đứng bên cạnh âm thầm gio ngón cái lên hưởng ứng.

Thấy siêu sao Thượng Quân Trùng hiện tại cũng lạnh lùng y hệt trên ti vi, những nữ hầu đều nắm chặt tay, bàn tay đầy mồ hôi.

Chuyện Thượng Quân Trùng nói và chuyện lão vương gia nói không phải là một, hơn nữa khẩu khí còn rất thiếu tôn kính, nhưng nhị lão gia cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, không thể tiếp tục tranh cãi, nếu không sẽ khiến cho Thượng Quân Trùng cắt đứt quan hệ đến cùng.

Đại An Nhân thấy tình hình đã tốt hơn, vội lên tiếng: “Thôi được rồi, vấn đề đã được giải quyết rồi thì mau cùng nhau ăn cơm đi”.

Tiểu An Nhân cũng tiếp lời: “Lát nữa còn tới sân khấu nhà nghe Côn khúc, có hai vị nghệ sĩ nổi tiếng tới biểu diễn. Trùng thiếu gia có thể đưa lão vương gia đi xem được rồi”.

(Côn khúc còn gọi là ca kịch Côn khúc là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật ca kịch Trung Quốc. Đây là loại hình nghệ thuật đầu tiên của Trung Quốc được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại.)

Tiểu An Nhân đúng là chữa lợn lành thành lợn què. Lão vương gia vừa nghe bà nhắc tới vấn đề này đã lập tức nhớ đến chuyện Thượng Quân Trùng thích “nghệ thuật”. Ông nhủ mảy: “Ta nghe nói cháu còn có một nghệ danh, cháu nói cho ta nghe xem, cháu thích cái gì?”.

Lão vương gia vừa dứt lời, ánh mắt Thượng Quân Trùng đã sáng rực, hào hứng nói: “Thích nhất thì phải kể đến nhạc Jazz. Cháu thích nhạc Jazz, loại nhạc này trải qua quá trình từ vô danh cho đến phổ biến thế giới, đến âm nhạc tuyệt vời nhất chính là xuất phát từ nhân gian, nhạc Jazz tiết tấu mạnh mẽ, đậm màu sắc châu Phi...”.

Dù lão vương gia nghe không hiểu lắm về cái gọi là “nhạc Jazz”, nhưng khi nghe thấy hai chữ “tước sĩ”, tự nhiên liền tưởng tới thân phận gì đó.

(Tước sĩ: Trong tiếng Trung, nhạc Jazz được gọi là tước sĩ nhạc.)

Thấy Thượng Quân Trùng nói nhiều, mà càng nói nhiều càng dễ nói sai, Diệp Phi Vũ vội vàng lái sang chuyện khác: “Thiếu gia không ngại thì nói một chút về âm nhạc dân tộc được không, chẳng phải thiếu gia khá thích âm nhạc phong cách cổ đấy ư?”.

Ý đồ của Diệp Phi Vũ chính là muốn dẫn dắt Thượng Quân Trùng nói về những thứ mà lão vương gia biết. Nhị lão gia có thể nhìn ra dụng ý của Diệp Phi Vũ, không khỏi nhìn anh ta bằng cặp mắt khác xưa. Ông ta cảm thấy, có Diệp Phi Vũ bên cạnh Thượng Quân Trùng, mình nhất định sẽ giảm đi được nhiều lo lắng.

Quả nhiên, Thượng Quân Trùng đã bị lời của Diệp Phi Vũ dẫn sang một hướng khác anh lại thao thao bất tuyệt: “Ồ, âm nhạc dân tộc Trung Quốc cũng rất phong phú. Đặc biệt là âm nhạc thời Đường đúng không?”, anh không hiểu rành lắm về lịch sử, “Thời Đường, âm nhạc cực kỳ phát triển, nhất là dàn nhạc cung đình. Nhắc đến mới nhớ, bộ phim gần đây cháu mới đồng tên Thiên hạ thiếu niên, nói về thời Đường, trong phim có sử dụng âm nhạc thời Đường. Nghe ca khúc này, Nhật Bản và các nước Đông Nam Á đều có bóng dáng âm nhạc thời Đường chúng ta, đủ thấy đây là thứ âm nhạc kinh điển”.

Thượng Quân Trùng nói những lời này ra quả nhiên là mèo mù vớ phải cá rán, chạm trúng nỗi lòng của lão vương gia: “Đương nhiên, Trung Hoa rộng lớn của chúng ta có nền văn hiến năm ngàn năm. Các nước bé nhỏ kia làm sao có thể so bì được chứ”.

“Vậy thì tốt rồi, lão vương gia có thể tìm người tới nói chuyện được rồi, lát nữa bảo Hạnh Trùng cùng lão vương gia đi nghe kịch.” Đại An Nhân tỏ ra vô cùng vui vẻ khi thấy thái độ yêu quý của lão vương gia đối với Thượng Quân Trùng, không khỏi nhủ mảy mỉm cười.

Nhưng tam phu nhân lại cực kỳ bất mãn. Rõ ràng đã thấy được lão vương gia bị Thượng Quân Trùng chọc giận, rõ ràng thấy được Thượng Quân Trùng sắp bị tống cổ ra khỏi nhà họ Hạ, đối thủ cạnh tranh lớn nhất gần như vị loại bỏ, vậy mà bà ta không ngờ chỉ bằng mấy lời ba hoa của Diệp Phi Vũ lại có thể thay đổi hoàn toàn cục diện.

Tam phu nhân nắm chặt chén bạch ngọc trong tay, rượu bên trong sánh ra, bà ta cũng không hề chú ý. Lúc này bà ta đã tức giận đến cực điểm, tên Diệp Phi Vũ kia rốt cuộc muốn làm gì? Nếu như cậu ta đứng về phe Thượng Quân Trùng thì lẽ ra không nên lên lên lút lút giờ trò sau lưng Thượng Quân Trùng, gài bẫy từ Nam Phương bên người bà ta mới đúng? Còn nếu cậu ta muốn lật đổ chỉ thứ hai thì vừa rồi sao còn lên tiếng nói giúp?

“Trùng thiếu gia là siêu sao, nghe nói các siêu sao ca nhạc bây giờ đều hát nhạc Rock, nhảy mấy cái loại vũ đạo điên cuồng gì đó, chắc không hiểu Côn khúc đâu?”, tam phu nhân không cam lòng thấy lão vương gia bị một tên Diệp Phi Vũ che mắt nên cuối cùng cũng không kiềm chế được mà đổ dầu vào lửa, cố tình nói cho lão vương gia biết công việc thật sự mà Thượng Quân Trùng đang làm.

Tam phu nhân đúng là rất hiểu lão vương gia. Vừa nghe tới cái gì mà “siêu sao”, “Rock”, “điên cuồng”, lão vương gia liền nhủ mảy may. May mà âm nhạc đã đẩy lên sự hưng phấn của Thượng Quân Trùng: “Thím ba nói vậy không đúng rồi! Kịch nào khác thì cháu không biết, nhưng Côn khúc thì cháu có biết qua. Năm 2001, Côn khúc đã được công nhận là di sản văn hóa phi vật thể và di sản truyền miệng của nhân loại. Lúc ở Ý, cháu đã bắt đầu tìm hiểu về loại hình nghệ thuật này, còn mời một giáo viên chuyên hát Côn khúc tới dạy một thời gian. Côn khúc khác với kinh kịch, lúc diễn tấu lấy thổi sáo làm chủ đạo. À, cháu còn biết thổi Bộ bộ kiều...”.

Sắc mặt tam phu nhân tái nhợt, cảm thấy mình đúng là “trộm gà không xong còn mất nắm gạo”. Vừa rồi bà ta nói những lời kia hòng muốn vạch trần sự việc Thượng Quân Trùng là ca sĩ hát nhạc trẻ đang thịnh hành trên thị trường, nhưng không ngờ mục đích không thành, lại còn tạo điều kiện cho Thượng Quân Trùng thể hiện, khiến lão vương gia càng thêm thương yêu đứa cháu trai này hơn.

Tâm tư của tam phu nhân hoàn toàn không qua nổi mắt Đại An Nhân. Bà ta năm lần bảy lượt gây thị phi đã khiến cho Đại An Nhân vô cùng khó chịu, lần này không nhẫn nhịn được nữa mà hừ lạnh: “Xem ra con cháu biết không hề ít nhỉ? Thường ngày chẳng những chăm lo cho Hạ Giáng Tư mà còn quan tâm tới những thứ khác nữa sao?”.

Tứ phu nhân nghe ra sự châm chọc đối với tam phu nhân trong lời nói của Đại An Nhân, bèn tranh thủ bới móc: “Con thấy, tam phu nhân không chỉ quan tâm bấy nhiêu thôi đâu. Đại An Nhân có biết, gần đây tam phu nhân đã trở thành nhân vật của công chúng rồi không? Con nghe nói, rất nhiều báo chí bên ngoài đều đăng hình và viết bài về tam phu nhân. Tam phu nhân bây giờ cả ngày bận rộn đến quay cuồng đầu óc ấy chứ”.

Tứ phu nhân nghiêng đầu nhìn tam phu nhân. Họ Hạ xưa nay vẫn luôn kín tiếng, rất ít khi nhận phỏng vấn của truyền thông, tam phu nhân lại làm việc lộ liễu như vậy, sao không gây sự chú ý tới lão vương gia cho được?

“Việc này ta đã nghe nói rồi.” Lão vương gia trở lại chỗ ngồi, nghiêm mặt nhìn tam phu nhân, “Nói đến mới nhớ, con xem có nên giải thích cho ta về chuyện đấu giá hay không?”.

Tam phu nhân không ở phủ họ Hạ, xung quanh lão vương gia hầu hết là người của nhị lão gia, thế nên những tin tức liên quan đến Thượng Quân Trùng đều bị hạn ngoài tầm kiểm soát của lão vương gia, nhưng bất cứ một chuyện nào nhỏ của tam phu nhân đều không thể qua mắt được lão vương gia.

Tam phu nhân ngày đó đưa Hạ Giáng Tư tới buổi đấu giá, được coi là sự kiện công khai lộ diện hiếm hoi của họ Hạ trong vài năm trở lại đây, mặc dù từ đầu tới cuối không hề nhận phỏng vấn bao giờ nhưng cũng đã làm lộ ra một vài thành viên trong gia tộc. Sau đó, lão vương gia bỏ ra một tỷ để mua khối thiên thạch, khiến mọi người phải xôn xao. Thế nhưng, người được hỏi nhất chính là tam phu nhân, sự xuất đầu lộ diện lần này của bà ta đã giúp cho giá trị cổ phiếu của khối tài sản mà bà ta đứng tên tăng không ngừng. Nhị lão gia đương nhiên không cam tâm, nhìn thấy lão vương gia đang dò hỏi tam phu nhân, trong lòng chỉ chờ đợi trò hề mà bà ta đang diễn.

Chỉ có điều, tam phu nhân chưa kịp lên tiếng, Hạ Giáng Tư đã thay mẹ đứng ra giải thích: “Là vì mẹ con biết “Ngôi sao lấp lánh” vô cùng thần kỳ thế nên muốn đưa con tới nhìn tận mắt, sự định mua khối sao sa đó về sẽ đem biếu ông nội. Không ngờ, ông nội đã sớm biết về nó...”

“Chỉ e là không đơn giản như vậy.” Tứ phu nhân cắt ngang lời Hạ Giáng Tư, “Nếu thật sự có lòng, tam phu nhân có thể ủy thác người khác đi đấu giá. Hà tất phải đích thân ra mặt? Biết rõ lão vương gia không thích bị giới truyền thông dòm ngó mà tam phu nhân còn cố tình lui tới những nơi có phóng viên mai phục, hẳn là phu nhân còn có dụng ý khác phải không?”.

Biết tứ phu nhân đang cố tình khiêu khích, Đại An Nhân vì muốn “giảng hòa” bèn ho khan một tiếng để nhắc nhở, thế nhưng trên mặt Đại An Nhân vẫn phảng phất một sự thích thú xen lẫn khen ngợi tứ phu nhân.

“Giờ chứ, thím tư, khối thiên thạch đó rất thần kỳ. Chắc chắn ông nội cũng thấy vậy nên mới bỏ ra hẳn một tỷ để mua về! Cháu và mẹ cháu đều rất tò mò nên hôm ấy mới đến tận nơi xem, lúc ấy còn thấy khối thiên thạch phát ra tia sáng kỳ lạ nữa cơ.” Nói cho cùng thì Hạ Giáng Tư vẫn có biện pháp, thoáng cái đã dồn trọng tâm câu chuyện sang khối thiên thạch, “Ông tin tức trên báo giới nói đôi khi không phải chuyện xấu mà. Bây giờ tất cả mọi người ai cũng biết ông có khối thiên thạch sáng nhất thế giới”.

Hạ Giáng Tư nói đầu cuối rành mạch, có lẽ do thường ngày được luyện tập nhiều với tam phu nhân.

Tam phu nhân im lặng nhìn con mình. Từ sau khi thấy Hạ Giáng Tư thay đổi tính tình, dường như tam phu nhân chẳng hề có lấy một chút vui vẻ nào, ngược lại còn có phần cam chịu.

Lúc này, trái tim Từ Nam Phương đã rộn ràng trong lồng ngực, cô nhìn không rời mắt khỏi lão vương gia, muốn ông nhanh chóng nói ra tin tức về khối thiên thạch.

Về chuyện hôm bán đấu giá, lão vương gia không có ở hiện trường mà vẫn dễ dàng mua được, chẳng cần quan tâm tới bao nhiêu lời rèm pha. Lão vương gia không xuất hiện nhưng tất cả báo chí đều đặt tin tức về ông lên trang nhất. Chỉ có điều, ông không thích người nhà họ Hạ xuất đầu lộ diện trước mặt đám phóng viên, nhưng ông cũng biết sự thần bí và tiền tài chính là tấm thẻ bài lớn nhất của nhà họ Hạ, vì thế mới nhanh chóng lợi dụng điểm này. Thân sắc ông trở nên mong lung: “Ngôi sao lấp lánh đúng là khác thường. Nhưng mà từ sau khi trông thấy ngôi sao lấp lánh cũng chưa gặp phải điềm lành gì, không biết là cần phải có cơ duyên gì mới được? Giáng Tư, cháu được trông thấy nó rồi, có thấy điều gì khác lạ không?”.

Nghe lão vương gia nhắc tới “ngôi sao lấp lánh”, Từ Nam Phương bất giác ngẩng đầu, bất giác lại chạm vào ánh mắt của Diệp Phi Vũ. Chỉ có anh ta mới biết trong đầu cô đang nghĩ gì. Cô mỉm cười với anh ta, nụ cười đầy sự bất đắc dĩ.

Quang cảnh lúc này, Hạ Giáng Tư ghen lời không biết phải nói gì.

Đại An Nhân thực ra cũng không thích lão vương gia và Hạ Giáng Tư không thể đưa ra câu trả lời làm hài lòng lão vương gia, nên nhân cơ hội này bà

đành lên tiếng: “Sau này ông từ từ tìm hiểu xem”, rồi thăm mong sự việc này mau chóng bị lấp đi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đối đầu trong im lặng

Ấm ỉ cả buổi cuối cùng cũng bình yên, mọi người trở lại chỗ ngồi. Dưới sự sắp đặt của tứ phu nhân, Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư ngồi cùng nhau ở bàn cuối cùng. Diệp Phi Vũ chỉ là thuộc hạ của Thượng Quân Trùng nên đứng phía sau, thực ra Thượng Quân Trùng muốn Diệp Phi Vũ cùng ngồi nhưng như vậy không hợp lễ nghi, hơn nữa Diệp Phi Vũ cũng không chịu.

Thượng Quân Trùng biết vừa rồi Diệp Phi Vũ bịa chuyện nói bừa như vậy chẳng qua là muốn tốt cho mình, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, thế nên từ lúc ngồi xuống vẫn một mực giữ im lặng, vẻ mặt rầu rĩ.

Tiệc rượu lại tiếp tục, ăn uống linh đình, những lời chúc rượu lời khách sáo trống rỗng vẫn cứ vang lên. Sau đó là tiết mục góp vui do tứ phu nhân sắp xếp, mời một nam một nữ tới diễn xiếc, biểu diễn trên những chiếc bình gốm đặt giữa đại sảnh.

Tiệc rượu nhà họ Hạ cũng rất truyền thống, đợi lão vương gia nói hết những điều cần nói, con cháu ngồi phía dưới mới được tự do uống rượu, thưởng nhạc. Lão vương gia cũng hằng say thưởng thức xiếc, thỉnh thoảng nhấp chút rượu và ăn chút gì đó.

Bầu không khí bây giờ dần trở nên náo nhiệt, chỉ có Thượng Quân Trùng là thờ ơ với mọi thứ, hoàn toàn trái ngược với Hạ Giáng Tư, tâm trạng vô cùng phấn khích. Cậu ta vốn đã chơi thân với Thượng Quân Trùng, lại tự mình cảm thấy hài lòng về biểu hiện của mình trước mặt lão vương gia, vừa giải vây cho mẹ mình lúc này nên rất vui vẻ, cứ quẩn quýt lấy Thượng Quân Trùng.

“Anh Trùng, không ngờ anh hem mình lại có thể ngồi ăn cơm với nhau! Kính anh một ly!”, Hạ Giáng Tư bung ly rượu lên. Thấy Thượng Quân Trùng cảm chèn lên rồi lại hạ xuống, Hạ Giáng Tư giả hoạt cười: “Chén này em thay Nam Phương uống với anh”.

Nghe vậy, sắc mặt Thượng Quân Trùng sa sầm xuống, anh hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Cậu đừng có xen vào chuyện của người khác nữa đi!”.

Từ Nam Phương ở phía đối diện thấy Hạ Giáng Tư liếc mình, rồi lại thấy sắc mặt Thượng Quân Trùng sa sầm lại, dù không nghe thấy họ nói gì nhưng cũng đoán được chắc chắn có liên quan tới mình. Thật không biết Hạ Giáng Tư lại muốn gây rắc rối gì nữa.

Tiếc rằng, Hạ Giáng Tư quá vô tư, không nhận ra bầu không khí lạnh lẽo này, còn cho rằng Thượng Quân Trùng lạnh nhạt như vậy là vì xấu hổ. Cậu ta chọc vào lưng Thượng Quân Trùng, nói: “Giờ nhẽ? Nam Phương dẫu sao cũng là người hầu thân cận của em, em lại thích nhất là làm ông tơ mai mối, hai người có thể tốt đẹp cũng là nhờ em đẩy nhẽ, anh không cần phải khách sáo như vậy đâu”. Hạ Giáng Tư đảo mắt nhìn quanh, rồi lại tùm tùm cười với Thượng Quân Trùng giống như biết rõ hai người họ đang chiến tranh lạnh vì một lần “lừa tình khó tắt” của Thượng Quân Trùng, “Thực ra Nam Phương cũng không giận anh, còn muốn tặng anh một món quà...”.

Ánh mắt lạnh băng của Thượng Quân Trùng chuyển hướng: “Giận? Cậu có biết rõ chuyện gì không hả?”.

Hạ Giáng Tư giật mình, ngây người hồi lâu. Thượng Quân Trùng ngửa mặt uống một hơi cạn ly rượu, điềm nhiên nói: “Cậu lo bản thân mình cho tốt đi đã, Từ Nam Phương và tôi chẳng có quan hệ gì hết, trước đây không có, sau này càng không có”.

Giọng nói của Thượng Quân Trùng tuy không lớn nhưng lại rất vang. Có lẽ do một ly rượu, anh bất giác ngược mắt lên nhìn đối diện, hơi rượu nóng phảng phất trong không khí làm mờ đi tầm nhìn. Từ Nam Phương có thể cảm nhận được đằng sau luồng hơi rượu là tâm trạng nguội lạnh của anh.

Bỗng nhiên, một tiếng gọi vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của Từ Nam Phương. Cô cúi người đi lên mấy bước, xem tam phu nhân có gì dặn dò.

“À, không có gì, tôi muốn cô qua bên kia chuyển lời đến Giáng Tư, nên có chừng mực, không được uống quá nhiều rượu” tam phu nhân làm như vô tình can thiệp một việc bình thường.

Từ Nam Phương ngoài mặt thì kinh ngạc nhìn tam phu nhân, nhưng trong lòng đã hiểu rõ ý đồ của bà ta. Tam phu nhân giữ cô bên cạnh chính là muốn cô làm cho Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư bị mất mặt trước mọi người nhà họ Hạ. Mấy kẻ hoặc lúc trước đều đã thất bại, đương nhiên bà ta không cam lòng, hiện giờ là lúc cần dùng tới cô, nếu không phía là đề gây thêm rắc rối thì còn lý do nào khác nữa!

Từ Nam Phương vờ tỏ ra ngượng ngùng: “Phu nhân, phu nhân biết cháu sang bên đó... không hay lắm...”.

Biết Từ Nam Phương không muốn nhưng tam phu nhân vẫn nắm lấy tay cô, thân thiết nói: “Bên cạnh tôi chỉ có cô khiến tôi cảm thấy yên lòng nhất, cô rất quan tâm tới Giáng Tư, nó cũng chỉ nghe lời cô. Cô cứ theo lời tôi mà làm, giúp tôi chuyển lời tới Giáng Tư, còn có thể nói chuyện với cậu ấy”.

Tam phu nhân thờ ơ không đáp, chỉ nhìn Từ Nam Phương với vẻ chờ mong.

Từ Nam Phương cười thầm, cô có thể từ chối được sao? Nếu dám từ chối thì sao còn bước chân vào cái nhà này? Huống hồ, tam phu nhân làm vậy,

rất có khả năng là thăm dò cô.

Từ Nam Phương gật đầu. Tam phu nhân vui vẻ nói tiếp: “Cô sang bên đó với Giáng Tư, tôi để người khác ở đây là được rồi”.

Từ Nam Phương không lên tiếng nữa, chắc chắn tam phu nhân sẽ không chịu buông tha cơ hội này. Cô lùi về sau hai bước, dưới tầm nhìn của tam phu nhân, cô đi dọc theo tấm rèm che phía sau, qua bàn của Hạ Giáng Tư.

Người đầu tiên phát hiện ra Từ Nam Phương là người đang đứng phía sau – Diệp Phi Vũ.

Khi hai người nhìn nhau, con ngươi anh ta phản chiếu ánh đèn, trong suốt.

Diệp Phi Vũ bình thần nhìn Từ Nam Phương, dường như đã biết rõ thái độ của Thượng Quân Trùng với Từ Nam Phương, không muốn nhắc nhở anh.

Từ Nam Phương đi tới trước mặt họ, khi Hạ Giáng Tư vừa ngẩng đầu lên, cô liền nói: “Phu nhân dặn dò thiếu gia giữ lễ nghi, không nên uống quá nhiều”.

Khi cô vừa lên tiếng, ly rượu trước mặt Thượng Quân Trùng sánh ra ngoài một ít. Thượng Quân Trùng bưng chén lên uống cạn, rồi lạnh lùng đặt mạnh cái chén xuống bàn. Nếu không phải là vì xung quanh đang khá âm ỉ thì có lẽ tiếng động vừa rồi đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Hạ Giáng Tư quay đầu lại nhìn Thượng Quân Trùng, thấy sắc mặt anh khác thường, đoán ngay ra nguyên nhân. Cậu ta kéo Từ Nam Phương lại, nói: “Nam Phương, chỉ tới đúng lúc quá. Tôi vừa mới bảo thay chị uống với anh Trùng một ly. Giờ chị tới rồi thì hai người trực tiếp cạn ly với nhau nhé”. Nói xong, cậu ta đổ đầy ly rượu rồi đặt vào tay Từ Nam Phương.

Từ Nam Phương vội lui về phía sau, giọng gào nói: “Thiếu gia, giữa chủ và tớ nên có trên dưới, mời thiếu gia ngồi xuống”.

Cô không muốn gây sự chú ý cho mọi người. May mà lúc này Hạ Giáng Tư cũng không hề đồ, thấy cô không tình nguyện nên không ép nữa, chỉ cảm thấy kỳ quái khi mình bị mắc kẹt giữa Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương.

Hạ Giáng Tư ngồi im một lúc, thở dài, rồi cuộc vẫn không kiềm chế được, bèn đứng dậy nói: “Em đi mời rượu!”. Cậu ta nói nhưng mắt vẫn nháy ra hiệu cho Từ Nam Phương cứ như muốn tạo cơ hội riêng tư cho cô và Thượng Quân Trùng.

Cậu ta vừa nhắc chân đi được một bước lại quay đầu nói với Diệp Phi Vũ: “Anh không muốn đi vệ sinh à?”.

Diệp Phi Vũ ngẩng người, chợt hiểu ra ý đồ của Hạ Giáng Tư. Anh liếc nhìn Từ Nam Phương, rồi bình thản đi ra ngoài, chỉ còn lại Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng ở một chỗ.

Thượng Quân Trùng vốn không thích tiếp xúc với người nhà họ Hạ nên sẽ không rời bàn đi mời rượu ai hết. Có lẽ tâm trạng không tốt, anh cời khay cổ áo ra, tự rót cho mình một ly rượu.

Từ Nam Phương có thể nhìn ra tâm trạng Thượng Quân Trùng lúc này. Anh cầm ly rượu lên uống một hơi cạn, mặc dù chén nhỏ nhưng uống mấy chén liền mà không ăn gì lót dạ cũng rất khó chịu. Từ Nam Phương không đành lòng, bèn lên tiếng nhắc nhở: “Trùng thiếu gia cẩn thận say”.

Thượng Quân Trùng coi như gió thoảng bên tai, vẫn tiếp tục uống. Từ Nam Phương đành nói tiếp: “Nếu thiếu gia không muốn trông thấy Từ Nam Phương, Nam Phương sẽ rời khỏi đây”.

Cô cảm nhận được lòng phiền muộn của anh nhưng cô chỉ có thể thờ ơ như không thấy. Thực ra cô rất muốn nói, cảm ơn ý tốt và sự quan tâm của anh. Tiếc rằng, nhưng lời này cô chỉ có thể giữ trong lòng, bởi vì cô luôn chỉ khiến anh thất vọng.

Thượng Quân Trùng không ngăn cản, chỉ hờ hững nói: “Xem ra, cô sống ở đây chẳng khác nào cá gặp nước”, giọng điệu phảng phất sự châm chọc.

Từ Nam Phương không muốn giải thích, cô đang lùi về sau thì cơ thể đột ngột xiêu vẹo vì đụng phải cái gì đó, nếu không nhanh tay bám vào cây cột bên cạnh thì có lẽ đã ngã song soái rồi. Cô chặt vật đứng dậy, bấy giờ mới nhìn rõ người mình đụng suýt ngã là ai.

Từ Nam Phương cười thầm. Đúng rồi, Ngô Thi Hủy làm sao chịu để cho cô và Thượng Quân Trùng ở riêng với nhau chứ? Lúc này, cô ta đã ngồi vào vị trí của Hạ Giáng Tư, quay đầu ra lệnh với Từ Nam Phương: “Mang cho tôi thêm một bộ bát đĩa”.

Thượng Quân Trùng kinh ngạc, không ngờ Ngô Thi Hủy cũng tới đây, càng không ngờ cô ta dám ngang ngược chiếm chỗ của Hạ Giáng Tư, anh nhướn mày: “Cô làm cái trò gì thế? Đây là chỗ của Giáng Tư, cô là nữ, sang bên kia mà ngồi”.

Ngô Thi Hủy điềm nhiên như không, cười nói: “Đề cậu ấy ngồi cùng đại thiếu gia đi! Em đã xin phép tứ phu nhân rồi, bác sĩ đã đồng ý cho em ngồi đây”, cô ta đắc ý, “Em đi hỏi Đại An Nhân, chắc chắn bà cũng sẽ cho phép thôi”.

Ngô Thi Hủy cho rằng mình rất được hoan nghênh ở nhà họ Hạ nên mới ngông nghênh như thế. Thượng Quân Trùng không khỏi nhủ thầm vì thái độ huênh hoang này của Ngô Thi Hủy, nhưng cũng không thêm nổi câu.

Thấy Thượng Quân Trùng phớt lờ mình, Ngô Thi Hủy vội lấy lòng: “Quân Trùng, ngày kia là liveshow của anh phải không? Em đưa đám bạn em đến cổ vũ anh nhé. Chúng nó đều rất thích nghe anh hát”.

Thượng Quân Trùng lên tiếng: “Không cần, bạn của cô không biết thưởng thức âm nhạc, đừng làm lãng phí thời gian của nhau”.

Bị Thượng Quân Trùng châm chọc, Ngô Thi Hủy tức giận mà không có chỗ trút, lúc này thấy một người hầu khác đã bung bát đĩa tới, cô ta lập tức giận cá chém thớt: “Lấy bát đĩa mà cũng chậm như thế! Vừa rồi tôi bảo ai đi lấy hả? Sao lại sai người khác?”.

Người hầu kia sững sờ, nghĩ bụng, ai lấy chẳng như nhau? Huống hồ, người hầu của tam phu nhân vừa mới đến đây, sao biết được bát đĩa để nơi nào?

Từ Nam Phương biết Ngô Thi Hủy cố ý gây chuyện, bèn nhanh chóng nhận lấy bát đĩa từ tay người hầu, đặt xuống trước mặt cô ta.

Đã từng được lĩnh giáo sự lợi hại của Từ Nam Phương, Ngô Thi Hủy lúc này không dám có hành động gì. Nhưng cứ nghĩ tới sự bảo vệ của Thượng Quân Trùng dành cho Từ Nam Phương, cuộc chạm mặt bất ngờ với Từ Nam Phương ở nơi này, thái độ hờ hững của Thượng Quân Trùng dành cho mình, và việc sau này hai người bọn họ có thể liên tục chạm mặt với nhau, Ngô Thi Hủy lại cảm thấy máu nóng bốc lên đầu. Nhìn Từ Nam Phương bày đĩa, cô ta không nhịn được lầm bầm: “Tôi không uống rượu, cô mang chén ra làm cái gì. Không có nào à?”.

Từ Nam Phương bèn lẳng lặng cầm lại hai cái chén.

Thượng Quân Trùng ngồi bên trong lòng buồn bực, muốn mắng Ngô Thi Hủy, nhưng lại không muốn nói giúp Từ Nam Phương, đành phải đứng dậy định đi chỗ khác.

Ngô Thi Hủy cả kinh, tóm lấy tay Thượng Quân Trùng kéo lại hỏi: “Anh muốn đi đâu?”.

Thượng Quân Trùng lạnh lùng nói: “Tôi ngồi đây chả để làm gì, tôi về khách sạn”. Nói xong, anh vung tay, Ngô Thi Hủy luống cuống. May mà lúc này vở kịch đã đổi thành kịch hát Từ Xuyên, vai mặt hoa bỗng dừng phun lửa từ trong miệng, thu hút ánh nhìn của mọi người nên không ai chú ý tới

phía bên này.

(*Vai mặt hoa: Trong hát tuồng.)

Ngô Thi Hủy hét lên: “Em vừa mới qua đây ngồi, anh đã muốn đi, thế là ý gì hả? Anh không sợ bố anh sẽ tức giận à?”.

Thượng Quân Trùng không hề có ý định ngồi xuống: “Chân mọc trên người tôi, không liên quan tới người khác”.

Ngô Thi Hủy giậm chân: “Thượng Quân Trùng, anh nhất định phải tỏ ra thù phàn với em như thế sao?” Giọng nói của cô ta khá lớn, Hạ Huyền Lãm ngồi ở bàn bên cạnh đã quay sang nhìn, nhưng có lẽ cảm thấy không liên quan tới mình, lại nhìn thẳng về phía trước.

Thượng Quân Trùng giận dữ nói: “Tôi làm sao?”.

Từ Nam thấy hai người họ sắp cãi nhau, đang định lên tiếng giảng hòa nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Ngô Thi Hủy đẩy ra: “Tôi và Thượng Quân Trùng nói chuyện, đến lượt cô chờ mồm vào à?”. Tinh khí tiểu thư của cô ta lại nổi lên.

Ngô Thi Hủy đẩy Từ Nam Phương một cái, chợt nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng truyền đến: “Ồ, làm gì thế kia?”.

Chẳng rõ tam phu nhân đã đi về phía bên này từ khi nào, nét mặt rạng rỡ.

Từ Nam Phương biết rõ bà ta qua bên này nhằm đánh trống khuấy chàng nhằm thu hút sự chú ý của mọi người. Cô vội cúi đầu giải thích: “Nam Phương tay chân lỏng lẻo, không làm việc chu toàn”.

“Thế à?”, tam phu nhân quay sang nhìn Ngô Thi Hủy, nụ cười như ẩn chứa lưỡi dao, “Ngô tiểu thư, Nam Phương là người hầu của tôi, nếu có gì khiến cháu không hài lòng, cháu cứ nói, tôi nhất định không bao che khuyết điểm. Huống hồ, Ngô tiểu thư lại là vị hôn thê của Trùng thiếu gia, được thiếu gia che chở, nếu tôi mà bao che cho người hầu, nhất định sẽ bị Đại An Nhân và Trùng thiếu gia hận chết mất!”.

Tam phu nhân hành động bất chấp hậu quả, cũng không màng tới chuyện có bị Đại An Nhân quở trách hay không, bà ta chỉ muốn thấy Thượng Quân Trùng và Ngô Thi Hủy cãi nhau cho lão vương gia xem.

Rõ ràng lời nói vừa rồi của tam phu nhân đã khiến cho cả Thượng Quân Trùng và Ngô Thi Hủy tức giận.

Thượng Quân Trùng khá thân với tam phu nhân, nên vội vàng giải thích: “Không phải đâu thím ba, cháu không có vị hôn thê”. Giọng anh không lớn nhưng đủ để mọi người xung quanh đều nghe thấy.

Vốn dĩ nghe thấy tam phu nhân nói mình được Thượng Quân Trùng che chở, Ngô Thi Hủy đã cảm thấy rất ấm ức, giờ lại nghe Thượng Quân Trùng phủ nhận chuyện vị hôn thê, cô ta càng thêm phẫn nộ, nhấc gót giày lên giẫm mạnh xuống chân Thượng Quân Trùng, mặt xám ngoét lại: “Thượng Quân Trùng! Anh còn có lương tâm nữa không hả?”. Dứt lời, cô ta lặc cả giọng, nước mắt thì tuôn ào ra như suối.

Ngô Thi Hủy ở đây gây chuyện, thu hút sự chú ý của mọi người đúng như ý muốn của tam phu nhân. Nhị lão gia ngay từ đầu đã lo lắng, thấy tam phu nhân đi tới chỗ họ, bàn tay siết càng chặt.

Thượng Quân Trùng nhìn quanh một vòng, thấy nhị lão gia đang dòm ngó về phía mình, anh nghĩ Ngô Thi Hủy nhất định sẽ khiến mọi người khó xử thế nên không đợi Diệp Phi Vũ quay về mà quyết định một mình rời khỏi đây.

Ngô Thi Hủy bị Thượng Quân Trùng bỏ rơi, càng thêm phần nộ: “Thượng Quân Trùng, đầu óc anh có vấn đề gì à? Vì sao Ngô Thi Hủy tôi lại không bị được với một con bé nhà quê?”.

Ngô Thi Hủy không biết kiêng dè gì mà hét lên, rốt cuộc đã thu hút sự chú ý của lão vương gia.

Từ Nam Phương muốn tránh đi, nhưng lại sững sờ tại chỗ xem Thượng Quân Trùng và Ngô Thi Hủy cãi nhau, xem vẻ mặt đắc ý của tam phu nhân.

Đúng thế, nụ cười nham hiểm của bà ta như lưỡi dao sắc có thể cắt chính bà ta ra thành từng mảnh. Từ Nam Phương quả nhiên là một chất xúc tác hữu hiệu. Vừa rồi tam phu nhân nghĩ đủ mọi cách để lão vương gia thấy được việc xấu của Thượng Quân Trùng mà không thành, thế mà chỉ bằng việc phái Từ Nam Phương đến lớn von trước mặt Thượng Quân Trùng mà đã có thể khiến cho Thượng Quân Trùng và Ngô Thi Hủy to tiếng với nhau. Xem ra giữ Từ Nam Phương ở lại nhà họ Hạ là một chiêu bài hoàn toàn chuẩn xác.

Tam phu nhân còn đang cười một cách đắc ý khi thấy lão vương gia đứng dậy, chuẩn bị đi về phía này. Trong đầu bà ta hiện ra cảnh tượng Thượng Quân Trùng bị lão vương gia cầm trượng đuổi khỏi nhà, nhưng chẳng được bao lâu thì cảnh tượng đẹp đề ấy bị gián đoạn. Toàn bộ hiện trường bị bao phủ bởi một màu đen kịt. Tam phu nhân định thần lại thì xung quanh đã vang lên những tiếng la hét sợ sệt, đại sảnh hỗn loạn, chỉ còn lại duy nhất ngọn lửa lập lòe phát ra từ trong miệng diễn viên ca kịch ở chính giữa đại sảnh.

Phụ họ Hạ bỗng dưng mất điện! Chuyện chưa từng xảy ra, càng không phải là chuyện có khả năng xảy ra. Tất cả người hầu đều hoảng loạn, hơn nữa, toàn bộ nhà họ Hạ đều tụ tập ở đây và đang đắm chìm trong những câu chuyện riêng tư, thế nên khi mất điện, phản ứng đầu tiên của họ chính là ngây người, lặng im vài giây, rồi đột ngột la hét và sợ hãi

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Danny, cứu tôi

Hiện trường hỗn loạn, tiếng nhĩ lão gia hô hoán: “Mau đưa lão vương gia và An Nhân vào trong!”.

Mệnh lệnh của ông ta cao vút giữa những mớ âm thanh lộn xộn, nghe có phần khản trương và cấp bách, những người còn đang lơ mơ không hiểu chuyện gì xảy ra lập tức trở nên cảnh giác, không biết có phải đại sảnh xuất hiện phản từ khủng bố có ý đồ hành tung hay không. Bên người nháo nhác chen lẫn nhau ra cửa.

Đại sảnh tối om giờ tay không nhìn thấy năm ngón, Từ Nam Phương đột nhiên cảm thấy ngột ngạt, bầu không khí căng thẳng tựa vây lấy cô, trực giác mách bảo, trong này có dấu hiệu của sự nguy hiểm.

Diễn viên kịch đứng ở giữa sảnh vẫn tiếp tục biểu diễn, dường như mọi chuyện xung quanh không liên quan tới anh ta. Ngọn lửa hồng rực từ trong miệng anh ta bắn ra những đốm lửa đỏ, chỉ chớp mắt là đã tắt, nhưng lại cuốn đi tựa như những con thuyền luồng đang lặng lẽ trôi dưới nước, như những con rồng đen cười mây đạp gió trên bầu trời.

Từ Nam Phương bỗng nhiên ý thức được mình đã bị dòng người xô đẩy dịch chuyển vào giữa đại sảnh, không biết từ lúc nào cô đã cảm nhận được hơi nóng của ngọn lửa phun ra từ miệng diễn viên kia.

Từ Nam Phương bất an, não bộ dường như thoáng chốc bị ngừng hoạt động. Vương phủ được bảo vệ chu toàn như thế, vì sao hệ thống chiếu sáng lại dễ dàng bị cắt như vậy? Người có khả năng làm được việc này chỉ có thể là người nhà họ Hạ, hoặc là chính người nắm quyền hành ở đây.

Sớm không mất, muộn không mất, đợi đến khi Thượng Quân Trùng và Ngô Thi Hủy cãi nhau, lão vương gia sắp nhúng tay thì đột nhiên điện bị cắt. Người làm việc này là ai? Mục đích là gì? Chẳng cần nghĩ nhiều cũng đoán được ngay.

Từ Nam Phương nhớ rõ ràng câu thét của nhị lão gia sau khi bị điện cắt, sợ rằng mệnh lệnh đó không đơn giản chỉ là lo cho sự an nguy của lão vương gia mà chính là muốn đưa lão vương gia quay về để không chứng kiến vụ nháo nhác của Thượng Quân Trùng và Ngô Thi Hủy. Chắc chắn là nhị lão gia thấy Thượng Quân Trùng lần này không thể biện hộ, nên dứt khoát cắt điện, đưa lão vương gia đi, có thể kéo dài được lúc nào hay lúc ấy.

Có điều, chẳng lẽ mục đích của ông ta chỉ đơn giản như vậy?!

Trong lúc hai chân Từ Nam Phương không tự chủ được bị đám người chen lấn đẩy vào giữa đại sảnh, một người đàn ông đột ngột giữ lấy cô, cố định cô đứng im một chỗ, rồi lại đẩy cô về phía diễn viên đang biểu diễn.

Ngọn lửa trong miệng anh ta có phải sẽ phun thẳng vào mặt mình không? Từ Nam Phương muốn giãy dụa nhưng không có sức lực. Đây là nhị lão gia muốn nhân lúc náo loạn để giải quyết cô, hay chỉ cần diễn viên kia làm cô bị thương, để cô không còn được ở lại nhà họ Hạ nữa? Như vậy, nhị lão gia có thể danh chính ngôn thuận “mời” cô ra khỏi đây, còn tất cả mọi chuyện tối nay đều trở thành sự cố ngoài ý muốn, cho dù tam phu nhân hay Thượng Quân Trùng có truy cứu sự việc cũng không thể đổ lên đầu ông ta được.

Từ Nam Phương chợt thấy sống lưng đỏ mồ hôi lạnh, khó khăn lắm cô mới vào được nhà họ Hạ, cô không thể để uổng phí bao công sức của mình như

thế!

Cô hét lên: “Danny! Cứu tôi!”.

Lúc cô gọi cái tên này, Từ Nam Phương thực lòng không rõ là mình cố tình hay cố ý, cô chỉ biết mình lại một lần nữa gọi cái tên ấy, giống như lần đầu tiên khi cô lợi dụng Thượng Quân Trùng để bảo vệ bản thân mình.

Chỉ có điều, khi thốt ra cái tên này, cô lại cảm thấy có cảm giác khác lạ.

“Này! Từ Nam Phương?”

Cô nghe được Thượng Quân Trùng đáp lại mình, nhưng thanh âm có phần xa xôi.

“Tôi ở đây, Danny!”

Từ Nam Phương bất chấp mọi chuyện, không cần biết mình có rước phiền hà đến cho Thượng Quân Trùng hay không, cô chỉ cảm thấy mặt mình sắp bị văng vào đám lửa, chỉ muốn tiếng gọi của mình có thể xuyên qua đám đông nhộn nhạo mà truyền tới lỗ tai Thượng Quân Trùng, để hóa dữ thành lành.

Chỉ có điều, tiếng gọi của Từ Nam Phương cũng không thể đẩy lui hoa liễu* đang phun lửa, trái lại, càng khiến cho dòng người xô đẩy mình mạnh hơn.

(Hoa liễu: Diễn viên hí khúc đóng vai tính cách mạnh mẽ hoặc thô bạo.)

Nhận thấy nửa khuôn mặt của mình sắp bị lửa thiêu rụi, Từ Nam Phương kinh hãi đến nỗi không thể hét lên được, cơ thể tựa như con dê non bị một cánh tay vô hình ném vào đám lửa chuẩn bị nướng. Khi nóng mồm nực trước mặt cô, ánh lửa như những mũi kim đâm thẳng vào mắt, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy mình sắp bị ngọn lửa nuốt trọn, làm gì cũng không kịp nữa. Trong khoảnh khắc đó, cô chỉ nghĩ tới việc sắp thắng lại bại của mình.

“Phụt!”

Rõ ràng là ngọn lửa sắp thiêu cháy Từ Nam Phương đột ngột chuyển hướng, xẹt qua má phải cô, cảm giác bỏng rát khó chịu.

Lực đẩy cô về phía trước đột ngột biến mất, thay vào đó là một cánh tay khác ôm chặt lấy cô, khiến cô đang từ suýt nữa ngã tự nhiên đứng vững trở lại.

Xung quanh âm ĩ, nhưng Từ Nam Phương vẫn nghe được tiếng hít thở của người vừa cứu mình. Khoảnh khắc cô được ôm chặt, đôi tay kia dường như rất sợ cô biến mất.

“Tôi... tôi không sao...”, thoát nạn trong gang tấc, trái tim Từ Nam Phương đập loạn xạ trong lồng ngực.

“Không sao là tốt rồi! Đừng lộn xộn!”, giọng nói của Thượng Quân Trùng vang lên bên tai Từ Nam Phương. Đôi tay ôm lấy cô dần buông lỏng, cô run lên, là Thượng Quân Trùng cứu mình sao?

Từ Nam Phương ngẩng mặt nhìn, ngọn lửa vừa rồi đã biến mất tăm. Có Thượng Quân Trùng ở đây, kế hoạch của nhị lão gia quả nhiên đã thất bại.

Hai chữ “Danny” cô thốt lên không ngờ lại ngọt ngào đến thế. Sống sót sau hoạn nạn, nỗi sợ hãi và tình cảm ảm áp nhận được khiến Từ Nam Phương ít nhiều thấy lòng rối loạn. Cô vươn tay muốn chạm vào Thượng Quân Trùng, khoảnh khắc ấy, cô mới biết hóa ra mình cũng chỉ là một người con gái bình thường, không thể tự bảo vệ mình, cần được che chở và cũng mong chờ được che chở.

“Có tôi đây.”

Từ Nam Phương nghe thấy thanh âm của Thượng Quân Trùng vang lên bên trái, cô giơ tay muốn bám lấy anh. Giọng nói của Thượng Quân Trùng có dịu dàng, có ngọt ngào, thế nhưng đã không còn sự đáng ghét và lạnh nhạt. Lúc đầu cô cứ nghĩ, anh sẽ không bao giờ rung động với mình nữa, nhưng hóa ra bức tường ngăn cách hai người rất mong manh, đến nỗi vừa chạm đã vỡ tan.

Từ Nam Phương cảm thấy sống mũi cay cay, cô hiểu rõ nỗi lòng của Thượng Quân Trùng, sự lạnh lùng của anh đến từ sự thất vọng với cô, nhưng cứ mỗi khi cô tới gần anh, anh sẽ lập tức xuất hiện không cần đắn đo, giống như cô chưa từng làm tổn thương anh, chưa từng đoạn tuyệt quan hệ với anh.

Đúng lúc này, quang cảnh xung quanh bỗng dưng bừng sáng. Bàn tay vừa giơ lên của Từ Nam Phương lại vội vàng thu về che lấy mắt, ánh sáng của ngọn đèn khiến cô nhất thời không kịp thích ứng. Tình trạng nhộn nhạo dần dần lắng xuống.

Lúc mở mắt ra, Từ Nam Phương đã thấy Thượng Quân Trùng đứng bên cạnh mình, hai tay khoanh trước ngực, lông mày nhíu chặt, trách mắng: “Cô không đứng nguyên một chỗ, chạy xa tới làm gì hả?”.

Giọng nói đó không chỉ bao hàm sự trách móc, mà trong đó còn ẩn chứa cả sự quan tâm.

Đám người hầu đã bắt đầu công việc của mình. Mặc dù chỉ mất điện trong tích tắc nhưng hiện trường đã trở nên lộn xộn, hũ rượu, ly rượu lăn lóc trên bàn, ghế vương ghề dài xộc xệch. Toàn bộ đại sảnh chẳng còn lại mấy người, Từ Nam Phương trông thấy diễn viên hát kịch đã ngã song soài trên mặt đất, bộ trang điểm đỏ chót trên mặt vẫn chưa bị tháo tung.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trùng, không kịp nghĩ xem có phải anh đẩy ngã người kia không thì đã thấy nhị lão gia đeo một khuôn mặt đen kịt

vì tức giận đang sai người đến đỡ họ dậy.

Tứ phu nhân và những người khác đứng một bên, mờ mịt không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tam phu nhân không nói một lời, chỉ phóng ánh mắt oán giận nhìn nhị lão gia, bởi vì lúc này, lão vương gia và hai vị An Nhân đều đã được người của nhị lão gia “hộ tống an toàn” rời khỏi đây. Trong lòng tam phu nhân đương nhiên hiểu rõ sự việc này là do một tay nhị lão gia gây nên.

Lúc này cũng chỉ có mình Ngô Thi Hủy khóc như mưa, nhưng vẫn không quên cầm cái chén giận dữ phi thẳng xuống nền nhà, một tiếng loảng xoảng vang lên, dường như để xả cho hết cái thói tiểu thư đông đánh của mình.

Mặt nhị lão gia biến sắc, ông ta lên tiếng giải thích qua loa rằng có lẽ đường dây gặp trục trặc ở đâu đó, rồi hạ lệnh cho tứ phu nhân và người hầu: “Mọi người ra ngoài trước đi, tôi và Hạnh Trùng có chuyện cần nói với nhau”. Lúc này trong nhà, nhị lão gia trở thành người lãnh đạo tuyệt đối.

Thế nhưng, Thượng Quân Trùng không quá tình nguyện, anh hừ lạnh, hỏi: “Có chuyện gì?”.

Dường như anh vẫn còn chút nể nang nhị lão gia nên chưa rời đi. Tứ phu nhân nhiệt tình nói với Thượng Quân Trùng: “Tôi đã sai người chuẩn bị phòng phía đông rồi, Trùng thiếu gia tôi nay ở lại đây nhé, lát để tôi đi hỏi lão vương gia xem có kịch xem nữa không”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51

Thượng Quân Trùng định nói không cần nhưng tứ phu nhân đã dẫn người đi ra ngoài. Các chi khác cũng đã rời khỏi đại sảnh, chỉ có tam phu nhân một mực đứng tại chỗ, đến khi nhị lão gia liếc mắt nhìn, bà ta mới quay sang nói với Từ Nam Phương: “Nam Phương, còn đứng ở đây làm gì? Cô quên có người muốn đối phó với cô sao?”. Câu nói của bà ta rõ ràng đang nhằm vào nhị lão gia rồi.

Mí mắt nhị lão gia run lên, nhưng tam phu nhân dẫu sao cũng là con dâu nhà họ Hạ, có thể lực nhất định, nhị lão gia cũng không thể tỏ thái độ với bà ta được. Nhưng những lời này của bà ta rõ ràng đã kích động tới Thượng Quân Trùng, anh nhớ đến lúc Bạch Thanh Dật chĩa súng vào Từ Nam Phương, lập tức trở nên cảnh giác và chán ghét nhị lão gia. Anh cao giọng: “Từ Nam Phương, quay lại đây!”.

Từ Nam Phương toàn thân run rẩy, hai chân mềm nhũn. Thượng Quân Trùng lập tức đi tới bên cạnh cô, một tay tóm lấy cô lôi đến trước mặt nhị lão gia: “Tôi rất muốn nhìn xem, ai dám động vào cô! Ai trong mắt không có vương pháp?”.

Vương pháp? Từ Nam Phương muốn cười mà cười không nổi. Dù là thời đại nào cũng có một nhóm người không chịu sự ràng buộc của pháp luật. Thượng Quân Trùng đã tiếp xúc với đủ loại người, vậy mà vẫn còn tin tưởng thế giới này tươi đẹp, tin tưởng mọi thứ đều tuân theo phép tắc.

Ngô Thi Hủy lúc này đang ngồi cạnh bàn thút tha thút thít, thấy Thượng Quân Trùng đang bảo vệ cho Từ Nam Phương, cô ta không nhịn được đá chân vào bàn, tiếc rằng chiếc bàn làm bằng gỗ từ đàn* vừa dày vừa rộng kia không dễ đổ, chỉ nghiêng ngả một chút rồi lại đứng im.

(Gỗ từ đàn: Một trong những loại gỗ sưa, được coi là quý hiếm.)

Nhị lão gia tức giận chỉ tay vào Thượng Quân Trùng: “Anh đừng có làm càn! Quá hỗn xược rồi đó! Nói cho cùng anh cũng là con trai tôi, bỏ quá chuyện con trai là đạo lý hiển nhiên! Anh đừng có đứng đây mà gở mấy cái lý lẽ phương Tây ra với tôi! Hôm nay tôi đã nhẫn nhịn anh đủ rồi, anh đừng có bức ép tôi”.

Lúc này ngoài Từ Nam Phương và Ngô Thi Hủy ra, cũng chỉ còn hai cha con họ, nhị lão gia mới không cần kiêng dè gì, hai mắt sáng quắc.

Thế nhưng, sự áp chế và đe dọa của ông ta lại là cách thức tồi tệ nhất, bởi vì Thượng Quân Trùng chỉ ưa mềm không ưa cứng. Thấy hai cha con họ sắp sửa đầu khẩu, Từ Nam Phương vội giẫy giụa thoát ra khỏi người Thượng Quân Trùng, chủ động nói: “Cảm ơn thiếu gia quan tâm, Nam Phương đã có tam phu nhân quan tâm, hơn nữa, Nam Phương không có kẻ thù, làm sao có người muốn hại Nam Phương? Thiếu gia không nên suy nghĩ lung tung như vậy, Nam Phương xin lui trước”.

Từ Nam Phương nói những lời này, thứ nhất là vì muốn Thượng Quân Trùng và nhị lão gia hòa hoãn với nhau, hai là để cho nhị lão gia hiểu rõ rằng cô luôn giữ khoảng cách với Thượng Quân Trùng. Cô nhắc tới tam phu nhân, mục đích là cảnh cáo nhị lão gia không nên nghĩ tới việc động vào cô nữa, tránh làm lớn chuyện để tam phu nhân tóm được nhược điểm. Cô muốn ở lại nhà họ Hạ thì không cho phép nhận ân tình của Thượng Quân Trùng.

Sự hờ hững của cô khiến Thượng Quân Trùng lại cảm thấy khó chịu xen lẫn buồn bực, rõ ràng đã tự nhủ bản thân không được quan tâm tới chuyện của Từ Nam Phương nữa, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nhúng tay vào. Anh rõ ràng không cần tới phủ họ Hạ nhưng lại tới, rõ ràng có thể rời khỏi đây ngay khi tiệc tối bắt đầu nhưng lại ngồi xuống, rõ ràng có thể làm như không thấy Từ Nam Phương nhưng lại xen vào chuyện của cô. Vậy mà người con gái kia lúc này lại làm như không quen biết anh.

Thượng Quân Trùng chán nản, trông thấy Từ Nam Phương quay lưng bỏ đi, không nén nổi có chút ngán ngạo, cô lạnh lùng lúc này với người con gái

hoảng hốt vừa rồi là một ư?

Tam phu nhân muốn gọi Từ Nam Phương lại, nhưng cô hiện tại giống như sẽ không nghe theo bất cứ sự quản thúc của người nào, chân bước nhanh ra ngoài, cúi đầu đi về hướng Vân Ngạn cư. Mãi tới khi Thung Dung đường đã khuất tầm nhìn, Từ Nam Phương cảm thấy nhẹ nhõm. Cô tự nhủ với lòng mình, phía trước chỉ có một con đường duy nhất để đi.

Từ Nam Phương vừa về đến Vân Ngạn cư, Hạ Giáng Tư đã tìm tới cô

hỏi chuyện. Vì tâm tình phiền muộn, cô trả lời cậu ta để lấy lệ, Hạ Giáng Tư vốn dĩ muốn hỏi xem hôm nay có phải mình thể hiện rất xuất sắc hay không, nhưng thái độ của Từ Nam Phương như vậy cũng trở nên cụt hứng.

Có lẽ lão vương gia cũng bị sự việc mất điện đột ngột làm cho mất hứng, nên đã hủy bỏ buổi xem kịch. lại đến một lượt tam phu nhân trở về Vân Ngạn cư liền cho người sang gọi Từ Nam Phương tới nói chuyện.

Hạ Giáng Tư đang hí hửng theo Từ Nam Phương vào phòng tam phu nhân, trong lòng thầm nghĩ nhất định tam phu nhân sẽ không còn nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, mà sẽ thay bằng một vẻ tươi cười. Tiếc rằng, Hạ Giáng Tư vừa bước vào cửa đã thấy tam phu nhân sa sầm mặt, nhìn khó coi hơn lúc trước: "Con vào đây làm gì? Mẹ chỉ gọi Nam Phương thôi cơ mà!" Vẫn là thái độ lạnh nhạt như trước, thậm chí còn thêm chút trách móc.

Hạ Giáng Tư sững người, lúc lâu mới rời đi trong bộ dạng mờ mịt. Cậu ta sao hiểu được nỗi lòng của tam phu nhân?

Thấy Hạ Giáng Tư đi rồi, Từ Nam Phương vội lên tiếng: "Phu nhân, Nam Phương không cố ý không nghe lời phu nhân, chỉ là.... Nam Phương... Nam Phương..."

Sắc mặt cô thoáng cái đỏ bừng. Trước mặt tam phu nhân, cô luôn cố gắng sắm vai một người rụt rè, sợ sệt, một cô gái nhỏ nỗ lực bảo vệ người trong lòng mình.

"Nam Phương không muốn Trừng thiếu gia vì Nam Phương mà làm hỏng các mối quan hệ khác."

Khỏe môi tam phu nhân nhếch lên cười: "Xem cô nói kia, tôi đâu có trách cô?" Nụ cười bà ta khiến Từ Nam Phương không khỏi sợ hãi. "Tôi gọi cô đến, chỉ là muốn mọi người thẳng thắn với nhau một lần."

Từ Nam Phương không lên tiếng, cô không hiểu tam phu nhân đang muốn giờ trò gì.

Có lẽ đoán được phản ứng của Từ Nam Phương, tam phu nhân cũng không mấy để ý tiếp tục nói: "Tôi biết cô thích Thượng Quân Trừng, không muốn cha con họ cãi nhau. Thế nên, dù biết tôi và nhị lão gia ở hai chiến tuyến đối lập cô vẫn quyết định bảo vệ Thượng Quân Trừng."

Nghe tam phu nhân nói vậy, Từ Nam Phương vờ tỏ ra ngạc nhiên, ngẩng đầu nói với vẻ lo lắng: "Phu nhân, Nam Phương không cố ý! Thật sự không cố ý!"

Tam phu nhân cười: "Tôi đã nói rồi, chúng ta thẳng thắn với nhau! Từ Nam Phương, từ lâu tôi đã hoài nghi không biết cô có thật sự yếu đuối nhu nhược, ngốc nghếch như biểu hiện bên ngoài hay không, nhưng mà, tôi chỉ có thể nói, diễn xuất của cô đúng là được xếp vào hạng nhất, chỉ hơn chứ không kém diễn viên chuyên nghiệp." Tam phu nhân vừa cười vừa nói, khẩu khí lạnh lẽo như thấm đến tận xương tủy.

Từ Nam Phương chỉ có thể cúi đầu, trước khi hiểu ra ý đồ của bà ta, cô không dám tiếp lời.

Tam phu nhân đứng dậy, đi xuống chỗ Từ Nam Phương, dùng ngón tay nâng cằm cô lên. Ánh mắt bà phóng thẳng vào đôi mắt cô, giống như muốn nhìn thấu con người cô. Nhưng trong mắt Từ Nam Phương chỉ có sự hoang mang xen lẫn hoảng loạn, không dám nhìn bà ta.

"Cô là một người phụ nữ không hề đơn giản, nếu ở thời cổ đại, dù không nghiêng nước nghiêng thành thì cũng là chim sa cá lặn? Nếu cô là một người bình thường, dù không biết trang điểm thì cũng biết cách để lộ ra những nét đẹp trên gương mặt mình, nhưng cô lại một mực che giấu dung mạo của mình, chiều này quả nhiên rất xuất sắc", tam phu nhân lời ít ý nhiều, "Nhưng mà, tí vết không che được ánh ngọc, cho dù cô cố gắng sức làm bản thân mờ nhạt cũng không tránh được sơ hở. Có thể坦然 trước mặt người muốn hành hung mình! Xem ra chỉ có Thượng Quân Trừng mới khiến cô lộ bản tính."

Lòng Từ Nam Phương chùng xuống, phụ nữ rất nhạy cảm, tam phu nhân không ngoại lệ. Cô dám phủ nhận như đinh đóng cột, chuyện có người muốn truy sát mình trước mặt nhị lão gia, đương nhiên khiến tam phu nhân nhận ra điều bất thường.

Tam phu nhân lại nói: "Tôi nhìn người không chuẩn, nhưng xem cách người đối xử với người cũng không tệ. Cô là loại người nào, tôi không hiểu lắm, nhưng cô đối với Thượng Quân Trừng là thái độ gì thì tôi nhìn rõ mồn một. Cô là người thông minh, có lẽ cũng đoán được ý nghĩ của tôi, chúng ta cũng không nên nói vòng vo với nhau, tôi một lòng một dạ muốn Hạ Giáng Tư tốt thì sẽ không có Thượng Quân Trừng, điều này cô hiểu rõ nhất, Cô biết rõ tôi ở đây chưa chắc đã là chuyện tốt đối với Thượng Quân Trừng, nếu cô đã thích cậu ta thì nghĩ cho cậu ta, lẽ ra không nên tới nhà họ Hạ mới đúng. Vậy thì, mục đích cô tới đây rốt cuộc là gì? Chúng ta nói rõ chuyện này ra đi, được không?"

Tam phu nhân mong muốn dùng sự chủ động của mình để lấy sự thẳng thắn của Từ Nam Phương. Chỉ có điều, nghe những lời bà ta nói, Từ Nam Phương cảm thấy chưa phải suy nghĩ thực lòng, thế nên cô gắng nhẫn nhịn, mục đích thật sự của cô, càng ít người biết, càng ít nguy hiểm: "Nam Phương theo tam phu nhân, thật sự là vì tiền."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Nụ hôn hẹn ước

Người nhân viên nam vừa nói vừa đi về phía trước, đưa mấy người vào bên trong, qua một bức tường già, anh ta chỉ vào chiếc giường tròn cực rộng, giới thiệu: “Đây là chiếc giường cao cấp kiểu châu Âu do một nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế. Tất cả nguyên vật liệu đến từ châu Âu cả, gia công cũng được thực hiện bên đó, cả Trung Quốc chỉ có mười chiếc. Chiếc giường này còn có cả bàn ăn nhỏ, ghế sofa nhỏ, giá đựng tạp chí, còn có tủ rượu, ha ha... Cái gì cần có cũng đều có hết. Đương nhiên, mấu chốt là chiếc giường này đường kính ba mét, đủ rộng để tất cả các vị nằm! Không gian sử dụng sẽ hoàn toàn thoải mái.

Anh nhân viên vừa dứt lời, Hạ Giáng Tư liền bật cười nghiêng ngả, cậu ta bá vai anh nhân viên: “Ha ha... Đầu óc anh có cái gì thế hả? Đen tối hết đường cứu chữa! Chúng tôi chỉ đi cùng hai người họ đến mua thôi!”. Vừa nói, Hạ Giáng Tư vừa chỉ vào Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương, rồi lại chỉ vào mình và Diệp Phi Vũ, “Chúng tôi đơn thuần là đi xem cùng họ thôi”.

Từ Nam Phương sắc mặt lúc này đã đen kịt lại. Nhân viên vội vàng chữa lời: “À, là em lầy ví dụ ấy mà. Thực sự xin lỗi, em không cố ý! Có lẽ buồn ngủ quá rồi nên lấy ví dụ không được hay lắm, em không cố ý đâu...”, vòng vo một hồi, anh ta lại nhìn Từ Nam Phương, “Anh chị tới mua sắm cho nhà mới phải không ạ? Thực ra chiếc giường này cũng rất thích hợp, hai người có thể ngồi trên giường xem ti-vi, ăn cơm dưới ánh nến, một môi thì ngã lưng một lát, lại có thể vừa làm giường vừa làm sofa, vô cùng lãng mạn...”.

Từ Nam Phương không thể nghe tiếp được nữa, lẳng lặng quay lưng bỏ ra ngoài. Nhân viên ngây người đứng tại chỗ, không biết mình vừa nói sai cái gì.

Từ Nam Phương đi rồi, những người khác cũng chỉ có thể đuổi theo. Anh nhân viên cố vớt vát, hỏi cách thức liên lạc nhưng không ai dừng lại.

Cách chào hàng của nhân viên khiến Từ Nam Phương cảm thấy rất không thoải mái. Cô một mình đi ra, đang định ấn nút thang máy đi xuống thì Thượng Quân Trùng đã dùng một tay kéo cô lại. Từ Nam Phương bức mình nói: “Lòng tốt của anh Trùng, tôi xin nhận! Nhưng tôi không cần, tôi chẳng qua chỉ là người hầu tằm thường trong nhà họ Hạ, không dùng được loại giường này.

Hơi thở của Thượng Quân Trùng vẫn phảng phất mùi rượu, giọng nói ẩn chứa sự cảm thông, nụ cười của anh sáng như đèn chum thủy tinh treo trên trần nhà.

“Được rồi, tôi bảo bọn họ xuống dưới chờ, tôi đưa cô đi xem, cô cũng khôn cần phải để ý mấy lời đám nhân viên kia nói.”

“Cái gì?”, Từ Nam Phương càng lúc càng bất an, hôm nay Thượng Quân Trùng đối xử với cô tốt một cách thái quá. Lúc ở trong phủ, anh còn châm chọc cô như mọi khi, vậy mà sau vài ly rượu đã đột ngột thay tính đổi nết, tỏ ra thân thiết với cô, kiên quyết bảo vệ cô trước mặt nhị lão gia. Từ Nam Phương càng nghĩ càng cảm thấy nặng nề.

“Gọi tôi là Danny, trước giờ không phải vẫn gọi tôi như thế sao?”, Thượng Quân Trùng mỉm cười, hai mắt típ lại, mạch máu nổi lên, có lẽ đã uống quá nhiều, ý thức có phần chậm chạp, thiếu tinh nhanh.

Nghe Thượng Quân Trùng nói vậy, Từ Nam Phương cũng không tranh cãi nữa, chỉ nói: “Cảm ơn anh vừa này cứu tôi”. Cô chợt nhớ đến khi này mình hét tên anh trong bóng đêm, nhớ đến anh đã mạo hiểm cứu mình, trong lòng cô lại cảm thấy ấm áp.

“Cứu? Cứu cái gì?”, Thượng Quân Trùng mơ hồ không hiểu, nhưng đã nhanh tay kéo cô quay vào trong cửa hàng, vấn đề vừa nói như gió thoảng qua.

Thượng Quân Trùng đưa Từ Nam Phương vào một gian hàng khác có hai nhân viên nữ, bọn họ đã bắt đầu quét dọn chuẩn bị đóng cửa. Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương bước vào khiến cho nền nhà vừa lau dọn xong lại xuất hiện vết chân, nữ nhân viên kêu lên: “Áy, hai người đi sang bên kia đi!”.

So với nam nhân viên ở gian hàng lúc nãy, cô gái này có vẻ thiếu nhiệt tình hơn, Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương đến một lúc lâu mà không ai a tiếp đón, nhưng như thế lại khiến Từ Nam Phương thoải mái.

Thượng Quân Trùng đưa cô đến chọn, cô đành phải chọn ra một chiếc giường đơn trông có vẻ mực thước. Thượng Quân Trùng quan tâm hỏi lại: “Quyết định là chiếc này chưa? Có cần xem lại không?”.

Từ Nam Phương lắc đầu, Thượng Quân Trùng lúc này mới gọi nhân viên tới. Từ Nam Phương không nói một lời, cảm thấy ngọn đèn trong gian hàng quá chói khiến người ta khó chịu, lại cảm thấy việc Thượng Quân Trùng đưa cô đi mua giường khiến cô nhất thời chưa thể quen ngay được.

Cô nhân viên dường như chẳng mấy hứng thú với chuyện bán hàng, khi Thượng Quân Trùng đưa thẻ tín dụng ra, yêu cầu tối nay giao hàng đến nhà, thái độ của cô ta có phần khoa trương: “Tối nay? Tối nay chắc không thể. Chỗ chúng em thường đến ngày hôm sau mới giao hàng”.

Thượng Quân Trùng tức giận nói: “Đêm nay ngủ mới phải mua giường, ngày mai mới giao hàng thì khỏi cần! Cô tính tiền thêm cũng được”.

Cô gái nhún mày: “Anh trả bao nhiêu tiền cũng không được. Việc giao hàng không phải do tại em quyết định”. Nói xong, cô ta ngước mắt, toàn thân

lập tức cứng ngắc, nhìn thêm một lúc, cô ta mới dám xác định: “Thượng... Thượng... Anh là Danny!”.

Nữ nhân viên còn lại nghe thấy đồng nghiệp của mình hô toáng lên, cũng tò mò quay về phía này, lập tức đã nhận ra Thượng Quân Trùng. Hai người vừa kinh ngạc, vừa luống cuống, chỉ còn kém nước nhảy căng lên vì sung sướng.

“Danny, ký tên, ký tên cho em!”

Hai cô gái, một người túm lấy áo, một người tóm vạt áo Thượng Quân Trùng mà giằng qua kéo lại, vẻ mặt phấn khích đến mức đỏ ửng.

Thượng Quân Trùng cũng không khước từ, cầm bút lên ký ền, sau đó hỏi: “Lúc nào có thể chuyển giường đến?”.

Hai nữ nhân viên vốn đã mệt nhọc cả ngày, nhưng bây giờ nghe Thượng Quân Trùng yêu cầu chuyển hàng, lại nhiệt tình nói: “Hôm nay có thể, ngay bây giờ có thể. Danny, anh chỉ cần nói, tụi em sẽ nghĩ cách làm được”.

“Đừng thế, đừng thế, Danny, không ngờ lại được gặp anh ở đây! Chỗ chúng em thường thường cũng có rất nhiều ngôi sao tới nhưng chúng em đều cho rằng anh sẽ không đến đây...”.

Hai cô gái vui đến sắp không cầm được nước mắt, nói không rõ lời.

Thượng Quân Trùng hồ hững cười, không rõ là cười vì đặc quyền mình được hưởng hay là không hài lòng với thái độ của hai nữ nhân viên. Thượng Quân Trùng thanh toán hóa đơn, báo địa chỉ nhà họ Hạ rồi ra về. Nhưng vừa nghe anh báo địa chỉ giao hàng, hai nữ nhân viên kia lập tức nổi lên hứng thú: “Danny, anh mua giường cho chị này phải không? Có phải anh ấy và tiểu thư nhà họ Hạ đang yêu nhau không?”.

Từ Nam Phương bị hiểu lầm là tiểu thư nhà họ Hạ, bốn con mắt chiếu lên người cô với vẻ ước ao và đồ kỵ. Thượng Quân Trùng lại đúng giờ này đưa cô đi mua thứ đồ nội thất đầy mờ ám, càng xem càng thấy giống như anh đang yêu đương vụng trộm nhưng lại khoa trương.

Thượng Quân Trùng không bận tâm tới câu hỏi của họ, chỉ nhắc lại một lần nữa rồi dẫn họ nhanh chóng giao hàng. Hai nữ nhân viên càng cảm thấy kỳ quặc. Từ Nam Phương không nói lời nào, chỉ thấy Thượng Quân Trùng đang mỉm cười rồi cầm tay cô ra khỏi gian hàng, để lại tiếng la hét của hai nữ nhân viên đằng sau. Từ Nam Phương quay đầu lại, thấy họ đã hí hửng chạy sang gian hàng bên cạnh khoe chuyện vừa rồi.

Lúc đứng chờ thang máy, Thượng Quân Trùng nói với Từ Nam Phương: “Có chiếc giường này thì đêm nay có thể yên tâm ngủ được rồi. Đợi mai tôi bảo Diệp Phi Vũ đi mua một căn hộ ở thành phố T, như vậy chúng ta có thể dọn vào ở ngay được rồi, mai chúng ta quay lại đây mua sắm đồ dùng”.

Nói xong, Thượng Quân Trùng chia tám thẻ tín dụng ra khiến Từ Nam Phương mông lung không hiểu ra sao: “Ý anh là gì?”.

Thượng Quân Trùng mỉm cười, chia tám thẻ trong tay mình ra: “Chẳng phải rất rõ ràng rồi sao?”. Đúng lúc này cửa thang máy mở ra, Từ Nam Phương đi vào theo Thượng Quân Trùng, nhìn chằm chằm anh, chờ câu trả lời.

“Tôi nuôi cô. Sau này tôi sẽ cấp tiền cho cô, cô làm con gái của tôi. Về phía nhà họ Hạ, tối nay cô thu xếp đi, tôi sẽ nói chuyện với Giáng Tư.” Thượng Quân Trùng nói liền một hơi, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt Từ Nam Phương.

Đến nước này, Từ Nam Phương đương nhiên hiểu ra ý tứ của Thượng Quân Trùng. Chỉ có điều, cô thật sự không ngờ anh bị kích động đến mức nói tron tru những lời vừa rồi, cô cười: “Tôi nghĩ anh Thượng hiểu lầm rồi”.

“Hiểu lầm? Tôi hiểu lầm ở đâu được?”, đôi mắt Thượng Quân Trùng đã nổi lên những tia màu đỏ, men rượu đã xông lên đầu, “Chẳng phải cô muốn giàu có sao? Nghĩ trăm phương ngàn kế vào nhà họ Hạ chẳng phải chỉ vì tiền sao? Giờ tôi nuôi cô, còn tốt hơn là ở lại nhà họ Hạ chịu thiệt thòi phải không? Đây không phải mục đích của cô ư?”

Thượng Quân Trùng sỗ sàng nhét thẻ tín dụng vào tay Từ Nam Phương.

Cô chợt thấy lòng chua xót, bi ai. Cô nhìn ra được lúc này Thượng Quân Trùng đã bị men rượu làm cho không còn tỉnh táo. Khi rượu xong cũng là lúc con người ta thốt ra những lời thật nhất, chẳng nhẽ anh đang thật lòng?

Thật lòng? Anh khinh thường cô, nhưng lại không rũ bỏ cô được? Thế nên, sự mâu thuẫn khiến anh đối xử với cô lúc nóng lúc lạnh, khi thì bảo vệ cô, khi lại xỉ nhục cô, bây giờ còn nói sẽ nuôi cô. Có lẽ là vì cảm giác của Thượng Quân Trùng đối với cô giằng xé, xung khắc như nước với lửa, nên hôm nay uống rượu vào, anh mới kích động đến vậy.

Từ Nam Phương cười khẩy, trả lại thẻ tín dụng cho Thượng Quân Trùng: “Không biết là vì tôi chưa nói rõ, hay là anh nghe chưa hiểu? Đúng, mục đích ban đầu của tôi khi tiếp cận anh là vì tiền, nhưng hiện giờ không phải, tôi vào nhà họ Hạ là có nguyên do khác, không cần...”.

Cô còn chưa nói hết câu đã thấy Thượng Quân Trùng tiến sát vào mình. Không đợi cô kịp phản ứng, anh đã đưa đôi môi ẩm ướt của mình lên đôi môi mềm mại của cô.

Từ Nam Phương cảm thấy như huyết áp đột nhiên tăng cao. Trong thang máy đang chạy xuống, hai chân cô đứng không vững, đầu óc quay cuồng.

Cô túm chặt lấy áo sơ mi của Thượng Quân Trùng, bàn tay liên tục đánh vào người anh, nhưng anh vẫn làm như không thấy, đầu lưỡi nhanh nhẹn tách hàm răng cô ra.

Từ Nam Phương chỉ cảm thấy luồng hơi rượi len vào miệng mình theo một dòng nước ấm, xông thẳng vào tâm tư cô, khiến não bộ của cô nhất thời tê liệt. Tất cả những điều cô muốn nói lúc này lọt vào lỗ tai Thượng Quân Trùng chẳng khác nào âm thanh ù ù của thang máy.

Từ Nam Phương hoàn toàn không rõ bản thân bị Thượng Quân Trùng cưỡng hôn, hay là đối phương đang trong trạng thái không tỉnh táo. Tệ hơn là, cô lại vô thức nhắm mắt lại, tựa hồ có một thứ cảm giác mờ ảo vây lấy mình, dẫu là thứ cảm giác mà xưa nay cô chưa từng có.

Cánh cửa thang máy mở ra ở tầng một, có hai khách hàng đang định đi vào thì khựng lại vì thấy cảnh một nam một nữ hôn nhau bên trong, họ liền đổi sang thang máy bên cạnh.

Từ Nam Phương giật mình, mở mắt ra, nhìn gương mặt của Thượng Quân Trùng gần trong gang tấc. Mắt anh vẫn nhắm nghiền, đắm mình trong nụ hôn. Hàng lông mi dài kiêu hãnh kề sát trước mắt cô, hết như một đứa trẻ sơ sinh đáng yêu.

Trong một khoảng thời gian cực ngắn, mọi thứ dường như lâm vào tĩnh lặng, mãi đến khi cánh cửa thang máy mở ra lần thứ hai, xuất hiện trước tầm mắt của Từ Nam Phương chính là Diệp Phi Vũ.

Cô trông thấy một chút xao động trong đáy mắt anh ta, nhưng rất nhanh đã trở lại tĩnh lặng như cũ.

Diệp Phi Vũ vẫn đứng bất động nhìn Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng. Từ Nam Phương nhất thời cảm thấy không thoải mái, bao nhiêu dịu dàng, ấm áp phút chốc bị ánh mắt của Diệp Phi Vũ xua tan. Cô dùng sức đẩy Thượng Quân Trùng ra, kéo anh ra khỏi thang máy.

Mất một lúc Thượng Quân Trùng mới tỉnh táo lại, trông thấy Diệp Phi Vũ liền vỗ vai nói: “Tớ đang định nói với cậu, mai đi mau hộ tớ một căn hộ”.

Dù đã rời khỏi đôi môi Từ Nam Phương, nhưng Thượng Quân Trùng vẫn không khách khí khoác tay lên vai cô, giữ chặt cô trong tầm với của mình.

Nghe Thượng Quân Trùng nói vậy, Diệp Phi Vũ liếc nhìn Từ Nam Phương, chẳng khó khăn gì để hiểu ra ý Thượng Quân Trùng. Dưới ánh đèn mờ mờ của hầm đỗ xe, sắc mặt vốn tái nhợt của Diệp Phi Vũ càng trở nên trắng hơn. Nhưng anh vẫn cố nở nụ cười: “Không thành vấn đề! Sáng mai tớ đi thu xếp giúp cậu”.

Hạ Giáng Tư chẳng biết chui ra từ xó nào, vẻ mặt tươi cười như không có gì qua được mắt cậu ta. Chưa đợi cậu ta lên tiếng, Từ Nam Phương đã vội nói: “Không còn sớm nữa, mau về thôi, tam phu nhân đã có chút phật lòng với Nam Phương, nếu về muộn, chỉ sợ thiếu gia cũng phải chịu trách nhiệm với Nam Phương”.

Câu nói của Từ Nam Phương khiến Diệp Phi Vũ giật mình. Từ Nam Phương đang ám chỉ cho anh biết tam phu nhân đã nảy sinh nghi ngờ với cô. Chỉ có điều, anh không ngờ cô lại nhanh chóng quay lại về lạnh lùng như vậy. Vừa rồi rõ ràng cô đã ngầm đồng ý với quyết định của Thượng Quân Trùng, lại thêm hành động của hai người họ trong thang máy, khiến anh còn cho rằng cô đã quên mất chuyện ở nhà họ Hạ, không có ý định tiếp tục kế hoạch của mình nữa. Thế nhưng, Diệp Phi Vũ tỉ mỉ ngầm nghĩ một hồi, làm sao anh không hiểu rõ lòng quyết tâm của Từ Nam Phương có thể dao động?

Thế nhưng, Diệp Phi Vũ không biết, Từ Nam Phương đang phải cố gắng ra sao để tự thuyết phục mình tỉnh dậy từ trong thứ cảm xúc tuyệt vời kia. Cô thậm chí không dám nhìn sang Thượng Quân Trùng bên cạnh, sợ trong đầu lại hiện lên hình ảnh hai người cùng nhau ngắm sao, cùng nhau ăn cơm, và nụ hôn vừa nãy, tất cả dường như đã làm rối tung suy nghĩ của cô.

Bốn người ngồi vào xe, vị trí dù không thay đổi nhưng không khí lại có phần lỳ lợ. Thượng Quân Trùng nghiêng đầu dựa sát vào Từ Nam Phương, im lặng không nói gì, một đôi mắt sáng như vậy không ngờ trong đêm sen cũng trở nên vô thần, đầu óc cũng trở nên không còn tỉnh táo.

Hạ Giáng Tư lái xe vào khu thành bên trong, sự ồn ào náo nhiệt thoáng cái biến mất, thay vào đó là sự tĩnh lặng. Ngoại trừ ngày lễ tết có hội đèn lồng, tiệc rượu thì ở đây cứ sau bảy giờ tối là các cửa hàng đều đóng cửa, hoàn toàn đối lập với sự hào nhoáng, lộng lẫy kéo dài suốt đêm ở bên ngoài.

Khu thành trong không lớn lắm, từ cửa Tây đi vào phủ họ Hạ phải đi qua một rừng đào, giữa rừng đào có một con đường đá, xe chạy trên con đường này dù không quá xóc nhưng vẫn nghe được âm thanh ma sát bên ngoài.

Tiếng lộc xọc rớt vào lỗ tai nghe đến mức rợn người, Từ Nam Phương muốn giữ bình tĩnh nhưng thân thể đột nhiên đổ nhào về phía trước, suýt nữa đụng vào hàng ghế trước. Lúc ngồi thẳng trở lại, cô mới biết xe đã dừng.

Hạ Giáng Tư và Diệp Phi Vũ ngồi đằng trước cũng nghiêng người theo quán tính, vừa ổn định lại tư thế ngồi lập tức mở cửa xuống xe kiểm tra. Từ Nam Phương lo lắng, xe đột nhiên dừng lại, hẳn là có điều gì không hay vừa xảy ra.

Cô ngo đầu ra ngoài, nghe thấy Hạ Giáng Tư hậm hực nói: “Có ma chắc, bốn bánh thì ba bánh bị thủng! Thứ gì mà kinh khủng như vậy?”. Thế nhưng cậu ta vừa dứt lời thì thân thể đã mềm nhũn, ngã phịch xuống đất, nằm im bất động.

Từ Nam Phương hoảng sợ, dưới ánh trăng, một bóng đen thoát hiện ra, đến khi cô nhìn rõ thì đã thấy một người đàn ông trước mặt mình. Ánh trăng lạnh lẽo chiếu trên mặt anh ta, Từ Nam Phương dù còn chưa nhìn rõ nhưng cũng không khỏi rùng mình.

“Là anh!”

Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương cùng lúc thốt lên. Sự xuất hiện của Bạch Thanh Dật khiến hai người nhất thời mơ hồ, nhưng chẳng mấy chốc đã hiểu ra ý đồ của anh ta.

Từ Nam Phương quay đầu nhìn Thượng Quân Trùng còn đang ngủ say trong xe.

Diệp Phi Vũ kinh ngạc, khẩu khí đầy cảnh giác: “Anh tới đây làm gì? Mọi chuyện còn chưa chấm dứt sao?”.

Bạch Thanh Dật xuất hiện chỉ với một mục đích, Từ Nam Phuong có thể đoán được qua ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm mình. Anh ta tới vẫn là để lấy mạng cô, anh ta đánh ngất Hạ Giáng Tư nhằm tránh để con chấy nhà họ Hạ quấy rầy tới công việc của mình, Thượng Quân Trùng thì đang hôn mê ngoài ý muốn. Người nào bức thiết muốn lấy cho bằng được mạng sống của cô như vậy? Làm gì còn ai khác ngoài nhị lão gia!

“Đêm nay sẽ kết thúc!”

Khi giọng nói cao vút kia truyền ra từ cánh rừng, Từ Nam Phuong biết mình không thể ngồi yên được nữa. Cô đẩy cửa, xuống xe, đối mặt với Bạch Thanh Dật và nhị lão gia vừa xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Dã tâm

“Nhị... nhị lão gia?”, Diệp Phi Vũ kêu lên thất thanh, anh liếc nhìn Bạch Thanh Dật, lại nhìn nhị lão gia, ban đầu là sợ hãi, sau là căng thẳng, cơ thể dường như còn co rúm lại.

Tất cả những biểu hiện này của Diệp Phi Vũ đều được Từ Nam Phuong thu vào tầm mắt. Hôm nay biểu hiện của anh ta thật sự rất khác lạ, từ kinh ngạc đến căng thẳng, muốn nói rồi lại thôi. Nếu không phải biết rõ con người Diệp Phi Vũ, có lẽ Từ Nam Phuong cũng phải cho rằng anh ta rất tôn kính nhị lão gia.

Thực ra nhị lão gia lại có ấn tượng rất tốt với Diệp Phi Vũ, vừa nhìn thấy Diệp Phi Vũ, vẻ mặt hung hãn của ông ta chợt hiện lên nụ cười: “Tên nhãi này, cậu họ Diệp phải không? Công ty kia của Hạnh Trùng là do cậu một tay điều hành phải không?”.

Diệp Phi Vũ kinh ngạc nhìn nhị lão gia, ánh mắt toát lên một vẻ tha thiết, giống như gặp được nhị lão gia khiến anh ta thất thần, mãi lúc sau mới lên tiếng: “Cháu tạm thời giúp thiếu gia quản lý công ty. Nhưng thực ra thiếu gia rất quan tâm tới công ty, các quyết định chủ yếu...”.

Chưa nói xong, Diệp Phi Vũ đã bị nhị lão gia phát tay ngắt lời: “Cậu không cần nói đỡ cho nó, tâm tư nó đặt ở đâu, người tinh mắt đều có thể nhìn ra”. Khẩu khí của ông ta có phần phẫn nộ, nhưng ánh mắt vẫn chưa rời khỏi người Diệp Phi Vũ. Ông ta lấy thái độ ôn hòa: “Tiểu Diệp, cậu đã vất vả nhiều vì giúp đỡ nó rồi, nó đâu?”.

Bạch Thanh Dật xê dịch vị trí, để nhị lão gia nhìn thấy Thượng Quân Trùng trong xe.

Trong mắt ông ta nổi lên lửa giận, có lẽ nghi ngờ tới sự ngang ngược của Thượng Quân Trùng lúc ở nhà họ Hạ nên trong lòng không thoải mái. Nhị lão gia lại nhìn về phía Diệp Phi Vũ, ánh mắt vẫn như trước. Có lẽ ý thức được mình thất lễ, Diệp Phi Vũ vội cúi đầu.

Nhị lão gia có vẻ rất hứng thú với anh ta, thậm chí còn bỏ quên cả Từ Nam Phuong, quay sang hỏi chuyện Diệp Phi Vũ: “Chúng ta trước đây có quen biết à?”.

“A, không quen, không quen”, Diệp Phi Vũ gượng gạo đáp.

Từ Nam Phuong cũng phải bội phục bản lĩnh giả mù mưa sa của anh ta. Chiếm được sự chú ý và cảm tình của nhị lão gia, đây hẳn là mục đích của Diệp Phi Vũ khi đi theo Thượng Quân Trùng? Lúc ở nhà họ Hạ, anh ta giúp Thượng Quân Trùng lấp liếm, giải vây, tất cả là để lấy lòng nhị lão gia, để ông ta biết bên cạnh con trai mình còn có một nhân tài. Diệp Phi Vũ ở trước mặt lão vương gia lên tiếng nói hộ suy nghĩ của Thượng Quân Trùng, thực chất là nói cho nhị lão gia nghe suy nghĩ của bản thân anh ta. Không thể phủ nhận, Diệp Phi Vũ đã diễn rất hay, mục đích của anh ta hôm nay rốt cuộc là đạt được rồi.

Nhị lão gia không tiếp tục xoáy vào chuyện của Diệp Phi Vũ nữa, mà chỉ vỗ vai vào anh ta, thân mật nói: “Hạnh Trùng còn phải nhờ vào cậu nhiều, lát nữa nó tỉnh lại, nên làm thế nào, chắc cậu tự biết!”.

Diệp Phi Vũ nhàu mày, thấy nhị lão gia vỗ tay ra hiệu, hai bóng người từ màn đêm đi ra, một người cầm túi vải, trùm lên đầu Hạ Giáng Tư, người còn lại đi thẳng tới chỗ Từ Nam Phuong.

Từ Nam Phuong vội lùi hai bước, suy nghĩ xem nên nói với nhị lão gia cái gì, Ông ta có phải muốn làm cho cô và Hạ Giáng Tư lặng lẽ biến mất khỏi thế giới này không? Mặc dù cô đã cố gắng ám hiệu cho ông ta biết mình sẽ không gây rắc rối cho Thượng Quân Trùng, nhưng ông ta vẫn lựa chọn cách trừ khử cô mà không hề do dự.

Đúng thế, làm gì có ai im lặng hơn một người đã chết đây? Muốn triệt để cắt đứt suy nghĩ của Thượng Quân Trùng cũng chỉ còn cách này mà thôi.

“Nhị lão gia”, vẫn là Diệp Phi Vũ lên tiếng trước thế nhưng tiếng gọi của anh ta không nhanh không chậm, mỗi một từ dường như đều phải được cân

nhắc kỹ, “Nhị lão gia, lát nữa Thượng Quân Trùng tỉnh dậy, đừng để L.★Q.đ thất sự là cháu vẫn không biết phải giải thích với cậu ấy thế nào. Hơn nữa, thấy cô Từ và cậu Hạ đột nhiên biến mất, Quân Trùng nhất định sẽ báo cảnh sát, chỉ sợ đến lúc điều tra ít nhiều vẫn sẽ gây phiền phức”. Diệp Phi Vũ cố gắng dùng lý trí để thuyết phục nhị lão gia.

Mặc dù anh ta phân tích rất rõ ràng, nhưng Từ Nam Phương nghe vẫn cảm thấy có gì không ổn. Lời lẽ đầy lý trí, lạnh lùng, không một chút cảm tình nào, khiến người ta thấy vô cùng tê nhạt. Chẳng hiểu vì sao cô lại nghĩ, nếu đổi lại là Thượng Quân Trùng, chắc hẳn anh sẽ nhảy dựng lên?

Phụ nữ đôi khi đều như vậy, trong tiềm thức lúc nào cũng hy vọng có một người đàn ông sẵn sàng bảo vệ mình, vì hồng nhan sẵn sàng xông pha, cho dù chỉ là vô ích.

Nhị lão gia nghe Diệp Phi Vũ nói vậy, chỉ cười lạnh rồi nhìn Từ Nam Phương: “Một công tử bột thích lêu lổng ở quán bar, tùy tiện lên giường với phụ nữ, thì biến mất cùng với người hầu của mình có gì mà lạ? Cái chuyện này, cũng lắm chỉ xuất hiện ở mấy tờ báo nhỏ, hằng năm có biết bao nhiêu việc như thế, thêm một việc cũng không nhiều, bớt một việc cũng không ít”.

Thoạt nhìn, nhị lão gia đã sớm nghĩ được biện pháp giải quyết tốt Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư.

Từ Nam Phương rung mình, nhị lão gia đã tìm được cái cớ rồi, sau đó mới phục kích ở rừng đào để nhanh chóng trừ khử cô.

Từ Nam Phương lạnh lùng cười: “Nhị lão gia, ông giải thích như thế sợ rằng cũng chỉ lừa được đứa trẻ ba tuổi mà thôi. Tam phu nhân khôn khéo như vậy, ông cho rằng bà ta sẽ tin vào cái cớ này ư?”.

Đối với thái độ “cà cuống chết đến đất còn cay” của Từ Nam Phương, nhị lão gia vẫn điềm nhiên: “Liễu Thi Vân muốn đấu với tôi, trình độ vẫn còn non kém. Đây là rừng đào rậm rạp, thuộc hạ của tôi lại ra tay mà không để lại tí vết, cho dù Liễu Thi Vân có nghi ngờ tôi thì sao nào? Nếu bà ta có bản lĩnh, muốn tranh giành với tôi...” . Dường như nhớ tới thái độ của tam phu nhân ở tiệc rượu, nhị lão gia liếc nhìn Hạ Giáng Tư đang nằm trên mặt đất, vẻ mặt phần nộ như muốn đập cho cậu ta mấy cú.

Thế nhưng Từ Nam Phương lại nói: “Nếu là trước đây thì người khác có thể tin, nhưng sau chuyện tối nay thì chưa chắc. Biết đâu ngay sáng mai thôi, lão vương gia và mọi người sẽ nghe được tin gì đó, thậm chí, chẳng cần đến tam phu nhân nhắc nhở, họ cũng sẽ dồn ánh mắt quan sát nhị lão gia, bắt đầu hoài nghi có phải nhị lão gia rat ay bắt cóc tam thiếu gia và Nam Phương hay không?”.

Từ Nam Phương nói khiến nhị lão gia có chút lung lay. Diệp Phi Vũ và Bạch Thanh Dật chỉ bang quan đứng nhìn, đừng để L.★Q.đ thấy nhị lão gia đã có hứng thú với những điều Từ Nam Phương nói, nhưng lại không tin mà hỏi lại một lần nữa.

Từ Nam Phương vẫn bình thản giảng bài: “Tam phu nhân đưa Nam Phương vào nhà họ Hạ nhằm mục đích gì? Nhị lão gia hẳn là quá rõ ràng. Tam phu nhân muốn lợi dụng tôi để khiến cho Trùng thiếu gia mất mặt trước lão vương gia và mọi người. Quan trọng hơn là, để vạch trần thân phận ngôi sao ca nhạc của Trùng thiếu gia, bịt kín con đường quay về nhà họ Hạ của Trùng thiếu gia. Dù tôi không có bản lĩnh này, nhưng nhị lão gia cũng thấy sự việc hôm nay rồi đây, Trùng thiếu gia suýt nữa đã sa bẫy. Tam phu nhân đã sớm vạch kế hoạch, hôm nay không thành công, còn có ngày mai, ngày kia. Bà ta đã quyết giữ tôi bên cạnh thì chắc chắn đã tính toán sẵn rất nhiều biện pháp đối phó và chống đỡ. Một kế không thành, ắt có kế thứ hai. Hơn nữa, sau chuyện hôm nay, tình hình càng đáng lo ngại, bởi vì, tam phu nhân đã nói thẳng muốn hợp tác với tôi nhưng đã bị tôi từ chối. Bà ta then quá hóa giận, thấy tôi không còn giá trị lợi dụng liền mao hiểm một phen, được ăn cả ngã về không, giao tất cả chứng cứ, quyết sống mái một lần”. Từ Nam Phương chậm rãi mà nói, “Nhị lão gia muốn trừ khử tôi, tiện tay trừ khử luôn Hạ Giáng Tư, tam phu nhân chẳng phải cũng có ý nghĩ như vậy sao, mượn Từ Nam Phương để trừ khử Trùng thiếu gia. Nhưng sợ rằng kết quả lại là hai hồ cắn nhau, còn què con cụt, ngư ông đắc lợi”.

Nhị lão gia nheo mắt, rõ ràng đã bị những lời Từ Nam Phương nói làm cho dao động, nhưng vẫn cố mở miệng hỏi: “Bà ta có chứng cứ gì?”. Khẩu khí ông ta đã voi bót sự hung hãn.

Thấy Từ Nam Phương chỉ mỉm cười, nhị lão gia liếc nhìn cô từ đầu đến chân: “Không ngờ cô lại là một người bụng dạ khó lường như vậy. Cũng đúng, có thể khiến Hạnh Trùng đề ý, khiến Hạnh Trùng đối đầu với tôi, chắc chắn bản lĩnh của cô không hề nhỏ”.

Từ Nam Phương cười thầm, chẳng phải cô có bản lĩnh khiến Thượng Quân Trùng đối nghịch với nhị lão gia, sự thật chính là dã tâm của ông ta đã khiến Thượng Quân Trùng tự nảy sinh tâm lý phản kháng.

“Nhưng cô cho rằng tôi không có biện pháp hay sao?” Trong mắt nhị lão gia vẫn đầy sát khí, “Tôi có thể trừ khử cô và Hạ Giáng Tư thì cũng có thể tìm cách trừ khử cả Liễu Thi Vân”.

“Nhị lão gia, nếu như giết người là biện pháp tốt nhất thì ông còn phải đợi đến lúc này sao?”, Từ Nam Phương nhếch môi, không hề sợ hãi trước sự dọa nạt của nhị lão gia, “Tôi chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng Trùng thiếu gia, Tư thiếu gia thì không. Nếu tôi đoán không nhầm, hôm nay nhị lão gia muốn giết tôi là thật, nhưng chưa chắc đã có ý định làm gì Tư thiếu gia.

Nhị lão gia lại nheo mắt nhìn Từ Nam Phương.

“Lão gia! Cho phép tôi nói thẳng, chưa biết chừng lúc này tam phu nhân đang thầm mong ông trừ khử tôi đi ấy!” Ánh mắt Từ Nam Phương lúc này lạnh lẽo như ánh trăng, “Mấy ngày nay theo hầu tam phu nhân, tôi đã phát hiện ra, dường như bà ta có uẩn khúc gì đó. Hạ Trùng thiếu gia là thật, nhưng giúp Tư thiếu gia là giả!”.

“Tam phu nhân không giúp con mình thì còn giúp ai được?”, Diệp phi Vũ “ngây ngô” hỏi.

“Anh Diệp thử nghĩ mà xem, nếu Trùng thiếu gia và Tư thiếu gia đều không được làm người thừa kế, thì ai sẽ là người thích hợp nhất?”, Từ Nam Phương

liếc nhìn Diệp Phi Vũ và nhị lão gia, một người cau mày đắm chiều, một người giật mình bừng tỉnh trong sự ngạc nhiên tốt độ.

Từ Nam Phương cười thầm. Biểu hiện của Diệp Phi Vũ giả vờ, nhưng biểu hiện của nhị lão gia lại rất sâu xa. Theo lý mà nói, nếu nhị lão gia biết tam phu nhân và Hạ Huyền Lâm có tư tình, hẳn là sẽ kinh ngạc và cười mỉa mai. Thế nhưng lúc này ông ta chỉ nắm chặt tay, mí mắt tròn tròn, tựa hồ rất miễn cảm với câu hỏi của Từ Nam Phương. Ông ta hừ lạnh một tiếng lỗ mũi, gằn giọng: “Quả nhiên!”.

“Nhị lão gia, Từ tiểu thư đối xử với Quân Trùng rất tốt”. Diệp Phi Vũ lúc này vẫn không quên nói đỡ cho Từ Nam Phương, “Cháu nghĩ cô ấy cũng muốn Quân Trùng có thể trở thành người thừa kế nhà họ Hạ, nếu không thì đã không thể chọc giận tam phu nhân”.

“Ồ, vậy ư? Nực cười! Nếu muốn tố cho Hạnh Trùng thì lẽ ra cô ta không nên vào nhà họ Hạ mới đúng!”, nhị lão gia vẫn giữ vững lập trường.

Từ Nam Phương biết lão gia này khó chơi, cô cố tình nói chuyện tư tình giữa tam phu nhân và Hạ Huyền Lâm cũng chỉ là lời một chuyện mọi người đều đã biết ra để thuận nước đẩy thuyền, khiến nhị lão gia tin rằng cô có ý định quy hàng, hiện tại chỉ còn thiếu một bước nữa.

“Nhị lão gia, tình tình Trùng thiếu gia ra sao ông cũng hiểu rõ, càng ép buộc càng không được. Ông muốn Trùng thiếu gia và Ngô tiểu thư ở bên nhau, người ngoài đều thích, nhưng chỉ mình Trùng thiếu gia kiên quyết không chịu. Ông muốn Trùng thiếu gia từ bỏ sự nghiệp ca hát, rời xa tôi, kết quả thế nào?”, ánh mắt sắc bén của Từ Nam Phương chọc thẳng vào tim nhị lão gia, “Không phải tôi tự tăng bốc bản thân, nhưng ông và Trùng thiếu gia suýt chút nữa bất hòa là do đâu, lão vương gia suýt nữa hoàn toàn thất vọng về Trùng thiếu gia là vì sao? Sợ rằng, nếu muốn Trùng thiếu gia được lòng lão vương gia và được giao quyền thừa kế cho Trùng thiếu gia, cũng không thể dựa vào một mình nhị lão gia ông mà được”.

Trong mắt nhị lão gia hiện lên sự kinh ngạc, dường như không ngờ Từ Nam Phương lại biết nhiều đến vậy, hơn nữa còn dám nói thẳng tuột ra. Một cô gái quê màu chẳng rõ danh tính lại có thể nói ra những điều khiến người khác phải kinh hãi, nhị lão gia hoàn toàn không dám tin.

Từ Nam Phương lại tiếp tục mà không đợi nhị lão gia mở miệng: “Nam Phương sẵn lòng giúp nhị lão gia. Chỉ cần tôi và cả Trùng thiếu gia đều có thể lấy được lòng lão vương gia, như vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường sao? So với việc ông trừ khử tôi đi, khiến Trùng thiếu gia càng thêm thù hận ông, rõ ràng là tốt hơn nhiều”.

“Cô... lấy lòng lão vương gia?”, nhị lão gia lại chăm chú quan sát Từ Nam Phương một lần nữa, đột nhiên phát hiện, người phụ nữ này dưới ánh trăng dường như toát lên một phong thái mà không phải người phụ nữ nào cũng có được, một vẻ đẹp cao sang, quyền quý và uy nghiêm.

“Sao nào? Nhị lão gia không tin tôi có bản lĩnh này ư?” Từ Nam Phương tự tin cười, “Chỉ cần nhị lão gia giúp tôi có

cơ hội tiếp xúc với lão vương gia chưa biết chừng còn thu được kết quả tốt hơn cả sức tưởng tượng đấy.”

Thấy nhị lão gia hồi lâu không lên tiếng, Từ Nam Phương đoán được ông ta đã có quyết định trong đầu. Tầng đá đè nặng này giờ trong lòng cô lúc này mới buông xuống được.

Bach Thanh Dật từ đầu tới cuối chỉ đứng xem kịch giữa hai người kia mà không hề hứng thú với câu chuyện của họ, tất cả những gì anh ta phải làm cũng chỉ có giết và không giết mà thôi.

Nhị lão gia cười khẩy, vẫn muốn thử Từ Nam Phương: “Cô nói đêm nay tam phu nhân sẽ đưa chứng cứ bắt tội của Thượng Quân Trùng ra, vậy cô nói xem nên làm gì bây giờ?”

Từ Nam Phương hít sâu, thực ra, tam phu nhân sẽ giở trò cô cũng không đoán được, cô vốn dĩ muốn tìm Diệp Phi Vũ để bàn bạc về vấn đề này, tìm một đối sách mới. Nhưng hiện giờ nhị lão gia đã dò hỏi, cô cũng chỉ có thể tiếp tục giả vờ như đã định liệu sẵn: “Giắc đến tướng chặn, nước dâng bờ ngăn. Biết tam phu nhân giờ chiều gì, mới có thể từng bước đẩy lùi, chẳng phải càng tốt hơn sao.”

Sau khi nhị lão gia và Bạch Thanh Dật đã đi khỏi, Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ mang Hạ Giáng Tư vào trong xe. Cả Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng đều chưa tỉnh.

Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương đứng bên ngoài, hai người dường như đều cảm thấy có uẩn khúc với nhau. Từ Nam Phương còn đang suy nghĩ cảm giác này do đâu mà có, thì Diệp Phi Vũ đã lên tiếng: “Cô... à, tam phu nhân biết cái gì rồi?”

“Biết tôi đóng kịch, biết dã tâm của anh, biết cả tôi và anh đều có mục đích không cho người khác biết.” Từ Nam Phương bình thản đáp, chẳng hiểu sao câu chữ lại có phản kích động, lời nói ý tứ sâu xa.

Mãi đến khi bị Diệp Phi Vũ nhìn chăm chăm, Từ Nam Phương mới định thần lại, thở dài một hơi rồi nói: “Tôi vốn muốn bàn bạc với anh, nhưng hiện giờ có lẽ không cần nữa rồi.” Khi nói ra chuyện giữa tam phu nhân và Hạ Huyền Lâm, cô đã biết, trong cuộc đấu giữa nhị lão gia và tam phu nhân, tam phu nhân đã bị rơi vào thế yếu.

“Đúng thế.” Diệp Phi Vũ tiếp lời, “Bàn bạc với tôi cũng chỉ có uống công. Tôi cũng chưa chúc mừng cô thì phải, chỉ nói có mấy câu mà đã thay đổi được cái nhìn của nhị lão gia dành cho mình, mới vào nhà họ Hạ được mấy ngày mà đã trở thành đồng minh của nhị lão gia. Xem ra, ngày lấy được ‘ngôi sao lấp lánh’ không còn bao xa nữa rồi.” Diệp Phi Vũ có phần buồn bã, thanh âm hư vô mờ mịt.

Từ Nam Phương cười khẩy: “Anh quá khiêm tốn rồi. Nói về tâm cơ, về mưu kế, tôi làm sao dám so với anh?”

Thấy Diệp Phi Vũ im lặng, Từ Nam Phương điềm nhiên nói tiếp: "Ngay từ đầu, anh đi theo Thượng Quân Trùng, quản lí công ty được ở Sơn Tây, anh đã coi đó là công cụ để dẫn tới sự chú ý của nhị lão gia. Anh cố tình làm thân với Thượng Quân Trùng rồi lấy danh nghĩa trợ thủ của anh ấy để dễ dàng bước vào nhà họ Hạ. Hôm nay, anh ra mặt giúp Thượng Quân Trùng biện minh nhưng nói thẳng ra là anh đang cố tình diễn kịch trước đám người nhà họ Hạ kia. Có lẽ, anh đã sớm biết Thượng Quân Trùng sẽ bị chỉ trích nên mới chờ đợi đến dịp này, phải không?"

Câu hỏi thẳng thắn của anh ta khiến Từ Nam Phương ngẩn ra. Trờ mặt? Cô không nghĩ tới vấn đề này, nhưng cô ý thức được bản thân mình thực sự sợ hãi, cô sợ cái mục đích của Diệp Phi Vũ. Trong đầu cô chợt lóe lên hình ảnh anh ta chần chừ muốn nói lại thôi khi vừa trông thấy nhị lão gia. Cô cảm thấy sự khiêm tốn, nhã nhặn và ánh mắt tôn kính của anh ta dành cho nhị lão gia đều là giả. Anh ta đã sắp đặt quá nhiều thứ, từ lúc tiếp cận Thượng Quân Trùng, cẩn thận trong từng bước đi để tiếp cận những người nhà họ Hạ. Cuối cùng anh ta đã có thể gặp được nhị lão gia. Biểu hiện kì lạ của anh ta khi trông thấy nhị lão gia khiến cô vô cùng sợ hãi. Mục đích thật sự của Diệp Phi Vũ rốt cuộc là gì? Anh ta muốn vào nhà họ Hạ để làm gì? Liệu anh ta có giữ đúng lời hứa, không hại Thượng Quân Trùng?

Hại Thượng Quân Trùng?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu đã khiến Từ Nam Phương hoảng hốt. Hóa ra đấy mới chính là vấn đề mà cô lo lắng nhất.

Diệp Phi Vũ chưa từng nói cho cô biết mục đích thật sự của anh ta, cô chỉ biết mục tiêu của anh ta là nhà họ Hạ. Như vậy, đảm bảo của anh ta về Thượng Quân Trùng liệu có đáng tin hay không?

Từ Nam Phương quay đầu nhìn Thượng Quân Trùng còn đang ngủ say trong xe, anh hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Thượng Quân Trùng chẳng khác nào một đứa trẻ sơ sinh còn nằm trong nôi, đối với anh, thế giới bên ngoài chỉ là một mớ hỗn độn, mặc kệ bao nhiêu gió táp mưa sa, anh vẫn có thể bình yên ngủ say trong giấc mộng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Là anh cứu tôi

Diệp Phi Vũ yên lặng nhìn Từ Nam Phương. Bộ dạng lo lắng của cô dành cho Thượng Quân Trùng, làm sao có thể qua được mắt Diệp Phi Vũ? Anh quay lưng ngẩng đầu về phía ánh trăng, không muốn nhìn tiếp, anh tựa như một con sói bị thương đang muốn dựa vào ánh trăng lạnh lẽo nhưng trong trẻo để trị vết thương của mình.

"Cô yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương cậu ấy." Diệp Phi Vũ cố gắng duy trì giọng nói bình thường, "Tôi đã đồng ý với cô thì nhất định sẽ làm được. Thế nên tôi nhất định sẽ lấy 'ngôi sao lấp lánh' về cho cô". Khẩu khí của anh tràn đầy sự kiên định.

"Vậy ư? Diệp Phi Vũ, chúng ta đều là một loại người nên tôi hiểu rõ, nếu như anh sẵn sàng chịu nhục, làm việc gì cũng che giấu bản thân, tất cả chỉ là vì anh có mục đích quan trọng. Có thể khiến anh hao tổn tâm tư và sức lực nhiều đến như vậy, mục đích của anh chắc chắn không hề đơn giản?", Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ, nói chuyện với anh ta về mục đích thật sự, nhưng luôn có một cảm giác nặng nề tồn tại giữa hai người, "Anh khó khăn lắm mới đợi được đến ngày nhà họ Hạ tuyển người, anh muốn chiếm được lòng tin của nhị lão gia phải không? Tôi nhận ra sự tận tâm tận lực trong ánh mắt của anh khi anh nhìn nhị lão gia. Nó nói rõ dã tâm của anh vô cùng đáng sợ".

Từ Nam Phương đã bóc trần dụng tâm của Diệp Phi Vũ, nhìn anh ta bằng ánh mắt khản khoản. Cô lo lắng Diệp Phi Vũ có ý định đối với Thượng Quân Trùng, nhưng trong thâm tâm cô lại ôm hy vọng. Đối với cô, Diệp Phi Vũ là một người đặc biệt, anh là người duy nhất biết lai lịch của cô, thế nên cô mơ hồ mong muốn anh ta có thể thẳng thắn với mình. Cô biết Diệp Phi Vũ có nỗi khổ tâm, nên anh ta mới dùng trăm phương ngàn kế lợi dụng người khác, mới tìm đủ cách để soán ngôi kẻ khác. Thế nhưng, rốt cuộc những điều này có mối quan hệ thế nào? Cô thật lòng chia sẻ cùng Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương tiếp tục nói: "Chúng ta đã là đồng minh với nhau, anh có thể nói chuyện của anh với tôi!". Giọng nói của cô cực nhẹ, mỗi một tiếng đều như nước chảy vào trái tim Diệp Phi Vũ.

Vậy mà, Diệp Phi Vũ không nói bất cứ cái gì: "Tôi có lý do của tôi, một ngày nào đó cô sẽ biết. Tôi đồng ý với cô, chỉ cần ngày nào cô còn ở đây, tôi sẽ không động đến một sợi tóc của Thượng Quân Trùng!". Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, ánh mắt như có một dòng nước ngầm đang chờ tuôn chảy.

"Chỉ cần ngày nào tôi còn ở đây?", Từ Nam Phương cười khẩy, "Ý của anh là, nếu như tôi lấy 'ngôi sao lấp lánh' và trở về quá khứ, anh sẽ không còn tuân thủ lời hứa này?".

"Không. Nếu như vậy thì tôi càng không cần động vào cậu ta nữa." Khi nghe Từ Nam Phương nói câu kia, thần sắc Diệp Phi Vũ trở nên buồn bã, khẩu khí có phần sa sút.

Lời Diệp Phi Vũ nói dường như có thâm ý, nhưng Từ Nam Phương nghe không ra. Cô không nói gì nữa. Cô đã không dưới một lần muốn chia sẻ nỗi lòng anh ta, như vậy mới thật sự là ngồi chung một chiến tuyến, thế nhưng chính Diệp Phi Vũ không cảm kích, không cho người khác có cơ hội chạm vào mình.

Từ Nam Phương cười nhạt: "Nếu anh không muốn nói thì tôi cũng không ép nữa. Anh đã nói sẽ giúp tôi lấy được 'ngôi sao lấp lánh', vậy thì chúng ta

vẫn là đồng minh, tiếp tục hỗ trợ nhau, được không?”.

Cô học cách chia tay ra bắt tay đối phương, muốn dùng nghi thức này để biểu hiện lòng tin của mình đối với Diệp Phi Vũ.

Từ Nam Phương vươn tay ra, nhưng trong đầu thầm nghĩ, vừa rồi là cơ hội cuối cùng cô cho Diệp Phi Vũ. Nếu anh ta thẳng thắn với cô, cô sẽ tin tưởng anh ta, nhưng anh ta đã cự tuyệt, khẳng khái muốn cô thủ thì Từ Nam Phương đã có dự tính sẵn trong lòng. Diệp Phi Vũ nói đúng, bất cứ khi nào cô cũng có thể đứng ở phe đối đầu với anh ta. Bí mật mà anh ta cất giấu quá lớn, sợ rằng chuyện anh ta muốn làm cũng sẽ không ai ngăn được, cũng giống cô vậy. Nếu đã như thế, Từ Nam Phương cũng phải che giấu tâm tư của bản thân, chuyện qua cầu rút ván cô đã làm nhiều rồi, cho dù Diệp Phi Vũ là một đối thủ đáng gờm nhưng vẫn có nhược điểm.

Cô nghĩ tới nhược điểm của anh ta, tay vẫn giữ tư thế cũ, tươi cười nói: “Sao thế? Tay tôi sắp tê cứng rồi đấy”.

Diệp Phi Vũ do dự một chút, chậm chạp nhấc tay lên. Từ Nam Phương mỉm cười nắm lấy, mắt vẫn nhìn thẳng Diệp Phi Vũ. Lúc tay hai người chạm nhau, cô thấy anh ta nhũn mảy, khỏe mỗi nhếch lên một chút.

Lúc này Từ Nam Phương mới ý thức được bàn tay mình chạm vào không hề có độ ấm, mà dường như là vài bông, cô cúi xuống nhìn. Diệp Phi Vũ đã nhanh chóng rút tay lại, nhưng Từ Nam Phương vẫn có thể nhìn thấy một màu trắng như tuyết. Diệp Phi Vũ lại giấu tay vào trong ống tay áo dài.

“Anh... tay anh làm sao thế?”, Từ Nam Phương thốt lên. Nếu cô không nhìn nhầm thì tay Diệp Phi Vũ đang quần băng gạc.

Diệp Phi Vũ cười đáp: “Không sao, không cần thận bị thương. Cảm ơn cô quan tâm”. Anh ta khách sáo nói, tựa như không muốn nhiều chuyện với cô.

Diệp Phi Vũ khom người, mở đèn trong xe lên, lấy điện thoại và ví tiền trên người Thượng Quân Trùng ném ra ngoài, tạo hiện trường bị cướp giả.

Nhưng Từ Nam Phương vẫn chưa hết nghi vấn, cô chợt nhớ tới lúc mới ra khỏi phủ họ Hạ, Thượng Quân Trùng bảo Diệp Phi Vũ lái xe, sắc mặt anh ta tái nhợt, lúc lái xe, anh ta cũng chỉ dùng một tay, khiến xe lượn trái lượn phải, mãi đến khi Hạ Giáng Tư thay anh ta lái xe, thần sắc của anh ta mới tốt hơn một chút. Cũng có thể là không phải tốt hơn, mà chỉ là Từ Nam Phương đã quen rồi, hơn nữa trong đêm khuya cũng không cảm thấy có gì đột ngột.

“Vì sao tay anh lại bị thương?”, Từ Nam Phương mơ hồ có cảm giác là lạ. Cô tóm lấy tay Diệp Phi Vũ, anh ta khẽ rên một tiếng. Cô kéo ống tay áo của anh ta lên, kéo tay anh ta vào gần ánh đèn để nhìn cho kỹ, băng gạc quần dây cộm, kín cả bàn tay. Giữa lòng vải trắng có một vết màu đen, dẹt, l, qu, mùi thuốc đông y nồng nặc bốc lên, còn thoang thoảng có mùi khét. Vùng da chung quanh chỗ được băng bó ửng đỏ, còn có vài bọt nước thừa thốt.

Từ Nam Phương lập tức tỉnh ngộ: “Anh bị bỏng?”. Cô khó tin nhìn Diệp Phi Vũ, “Người cứu tôi... là anh?”.

Diệp Phi Vũ cười, nụ cười thoáng hiện lên nỗi bi thương. Anh ta luôn cười như thế, nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa nỗi đau tê tái.

“Tôi nên sớm đoán ra mới đúng” Từ Nam Phương lắc đầu, cô cho rằng người cứu mình từ tay diễn viên kia là Thượng Quân Trùng, hóa ra chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi. Thượng Quân Trùng sao biết mình gặp nguy hiểm? Lúc mình gọi tên anh ấy, anh ấy còn đứng ở rất xa, sao kịp chạy tới cứu mình chứ?

Không phải cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, có lẽ trong tiềm thức, khi được người kia ôm lấy, giữ chặt như bảo bối, cô đã mặc định cho đó là vòng tay của Thượng Quân Trùng, mặc định hơi thở gấp gáp đó là sự lo lắng của Thượng Quân Trùng.

Thế nhưng, hiện tại cô mới phát hiện, mình đã sai.

Người cứu cô thoát chết là Diệp Phi Vũ, cái ôm kia là anh ta, hơi thở gấp gáp kia là do anh ta bị thương khẽ rên lên. Sau đó, khi nghe cô gọi tên Danny, đôi tay ấy liền buông lỏng. Khi cô kéo tay Thượng Quân Trùng, khi đèn điện trong đại sảnh bật sáng, Diệp Phi Vũ đã một mình kìm nén nỗi đau rồi khỏi hiện trường, đi ra ngoài trị thương.

Từ Nam Phương không hiểu vì sao sống mãi mình lại cay cay. Không phải cô chưa từng nghĩ tới khả năng người cứu mình là người khác, nhất là khi thấy phản ứng của Thượng Quân Trùng khi cô nói cảm ơn. Thế nhưng, cô lại chưa bao giờ nghĩ người đó là Diệp Phi Vũ. Cô đã từng chứng kiến Diệp Phi Vũ co người trong bóng tối, chứng sợ bóng tối trong không gian hẹp khiến anh ta cần bản không thể di chuyển được, làm sao anh ta có thể tới cứu cô?

Nhưng, nếu không phải Diệp Phi Vũ thì còn ai vào đây nữa? Ai có thể đoán được diễn viên kịch kia là hung thủ muốn đẩy Từ Nam Phương vào chỗ chết? Ai có thể hiểu rõ chuyện đại sảnh bị cắt điện là chiêu một mũi tên trúng hai đích của nhị lão gia? Nếu không phải Diệp Phi Vũ, thì vết bỏng trên tay anh ta là do đâu mà có?

Từ Nam Phương cảm thấy choáng váng đầu óc. Nhìn Diệp Phi Vũ rút tay lại, trong lòng ngực cô chợt nặng trĩu. Anh ta liều mạng cứu cô, đầu chỉ có một lần này? Anh ta làm vậy là vì quan tâm tới cô, hay là đang dùng khổ nhục kế để chiếm lòng tin của cô?

“Đau lắm phải không?”, Từ Nam Phương lo lắng hỏi. Người ta nói, tay đứt ruột xót, bàn tay bị ngọn lửa hừng hực phả vào bỏng rát, cảm giác này, chắc hẳn là đau đến tận tim gan? Vậy mà, Diệp Phi Vũ vẫn điềm nhiên như không, vẫn lo lắng đến sự an nguy của cô, còn nhẫn nhịn chịu đựng những lời châm chọc của cô.

Diệp Phi Vũ bất đắc dĩ cười: “Đau thì sao? Cô quan tâm không?”. Nhưng tia sáng lóe lên trong mắt anh vụt tắt trong chốc lát, không ngờ Từ Nam Phương có phản ứng, anh đã nói tiếp: “Cô là đồng minh của tôi, tôi sẽ không để cô xảy ra chuyện gì”.

Hai câu nói rời rạc, đây chính là lời biện giải của Diệp Phi Vũ ư? Từ Nam Phương quay mặt đi chỗ khác, trong lòng càng thêm khó chịu. Anh ta không

nói như vậy còn tốt, đằng này, nhìn Diệp Phi Vũ điềm nhiên trả lời như vậy, Từ Nam Phuong bỗng trở nên lưỡng lự. Ngay khi cô đã chuẩn bị tâm lý để trở mặt với Diệp Phi Vũ, thì ông trời lại để cô biết anh ta chính là chủ nhân của những hơi thở nặng nề trong lúc nguy nan kia. Từ Nam Phuong biết cả mình và Diệp Phi Vũ đều là một loại người, chỉ biết lừa gạt và lợi dụng người khác, tình nghĩa chẳng qua chỉ là chiếc mặt nạ, đằng sau chiếc mặt nạ ấy là bộ mặt thế nào, không một ai biết.

Từ Nam Phuong bỗng dưng không thể giải thích được hành động của Diệp Phi Vũ. Với một người lớn lên giữa những tranh giành đầu đá, giữa sự giả dối trắng trợn như cô, thì được hưởng chân tình là một điều không thể. Cô có niềm hi vọng có phần bảo thủ với Thượng Quân Trùng, thế còn trước mặt Diệp Phi Vũ thì sao đây? Cô không biết dùng từ nào để diễn tả cảm giác của mình đối với anh ta. Sự nhẫn nhịn, thâm trầm của Diệp Phi Vũ luôn khiến cô có cảm giác bị gông cùm, xiềng xích. Vì Diệp Phi Vũ, và cũng là vì chính cô.

Cô tự nhủ, Diệp Phi Vũ chỉ đang đang diễn kịch, chẳng qua là hiện giờ anh ta so tài trí dững với cô, thậm chí còn đẩy cả tâm kế nữa.

Từ Nam Phuong không nói gì nữa, lặng lẽ chui vào xe, ngồi bên cạnh Thượng Quân Trùng. Bầu không khí lúc này trở lại yên tĩnh. Diệp Phi Vũ đẩy tay vào lồng ngực Hạ Giáng Tư để đánh thức cậu ta dậy, Từ Nam Phuong vỗ nhăm mắt lăm như mê man bất tỉnh.

Hạ Giáng Tư tỉnh lại, nghe Diệp Phi Vũ kể lại bọn họ bị đám cướp đường đánh ngất, may mà có Bạch Thanh Dật tới nơi mới có thể dọa đám kẻ cướp sợ bỏ chạy.

Hạ Giáng Tư vì bị đánh ngất nên cũng tin chuyện bị cướp tấn công. Cậu ta đến chỗ Từ Nam Phuong đánh thức cô dậy, còn Từ Nam Phuong quả nhiên đang giả cờ mơ màng mở mắt, sau đó lại cũng Hạ Giáng Tư gọi Thượng Quân Trùng dậy. Nhưng Thượng Quân Trùng ngủ say như chết, nhịp thở nặng nề phảng phất mùi rượu.

Hạ Giáng Tư đẩy Thượng Quân Trùng một cái rồi chề anh từu lượng kém, say mềm đến mức gọi thế nào cũng không tỉnh. Diệp Phi Vũ đương nhiên hiểu rõ Thượng Quân Trùng, nói hề say là Thượng Quân Trùng đều như vậy. Từ Nam Phuong nghe xong chợt cảm thấy có gì là lạ nhưng nhất thời không thể nghĩ ra.

Diệp Phi Vũ và Hạ Giáng Tư đổi chỗ ngồi, Diệp Phi Vũ lái xe đưa Từ Nam Phuong và Hạ Giáng Tư về phủ, rồi đưa Thượng Quân Trùng về khách sạn ở khu thành ngoài, sắp tới buổi biểu diễn của Thượng Quân Trùng, sáng hôm sau tỉnh dậy, anh còn phải chuẩn bị cho buổi tập.

Hạ Giáng Tư biết rõ Thượng Quân Trùng rất coi trọng công việc ca hát của mình, hơn nữa, trong mắt cậu ta, Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phuong đã xóa bỏ hiểu lầm, xác định mối quan hệ. Hạ Giáng Tư đặc chí cho rằng tất cả những việc này công lớn thuộc về mình. Nên bây giờ tạm thời hai người bọn họ xa nhau một chút cũng không sao.

Nghĩ vậy, cậu ta lại tiếp tục suy nghĩ xem nên tạo ngất ngờ gì cho Thượng Quân Trùng trong buổi diễn sắp tới. Vừa xuống xe, cậu ta liền túm Từ Nam Phuong chạy vào nhà theo lối cửa sau.

Lúc đi vào phủ, Từ Nam Phuong nhìn đồng hồ, đã là hai giờ sáng mà hai người lại có thể qua cửa thuận lợi mà không chút trở ngại nào. Ngay cả Hạ Giáng Tư cũng kinh ngạc mà than vãn: “Chẳng phải thám tử luôn muốn bói móc lỗi của chúng ta sao? Muộn thế này tôi với cô mới về nhà mà thám ấ cũng làm ngơ, thật là mắt công nghĩ cách đối phó này giờ, thám ấ vốn dĩ chẳng quản lý cái gì hết. Haizzz... Mắt cả hứng!”.

Hạ Giáng Tư huyết sáo, bộ dạng phẫn khích.

Chỉ có Từ Nam Phuong biết rõ, thực ra không phải là tứ phu nhân không quản lý, mà là khi nhị lão gia về đã đánh tiếng với tứ phu nhân, nói bà ta cứ mặc kệ chuyện ở Vân Ngạn cư.

Quả nhiên, Từ Nam Phuong về phòng mình đã thấy giường mới được bày ngay ngắn. Việc này tuy không làm kinh động tới lão vương gia và Đại An Nhân, nhưng sao có thể qua mặt được tứ phu nhân, chẳng qua là nhị lão gia đã mớm lời.

Ông ta đang đợi mình xuất chiêu, Từ Nam Phuong thầm nghĩ. Cạnh giường có một chiếc đồng hồ báo thức, để phòng người hầu ngủ quá giờ, làm lỡ công việc buổi sáng. Từ Nam Phuong đặt giờ rồi từ từ nhắm mắt lại. Mùi giường mới xông vào mũi khiến cô không thể nào ngủ nổi, trước mắt đều hiện ra hình ảnh của Thượng Quân Trùng. Hề nghĩ tới anh là mặt cô lại nóng ran, nhịp tim tăng vọt như đặt trong nước nóng. Cảm giác này thật giống như một loại hoa có hương thơm quyến rũ lòng người, khiến Từ Nam Phuong đã nhắm mắt lại mà vẫn không kim được nhớ tới cảnh tượng trong thang máy. Cô một mặt tự nhủ mình không được nghĩ tiếp, một mặt lại tự an ủi, chỉ nghĩ một chút thôi. Trong cơn mê, cô tựa hồ cảm nhận được một ngọn lửa đang thiêu đốt mình, đau đớn đến mức ngất lịm. Trán đã lấm tấm mồ hôi, cô chợt thấy một người dùng cơ thể anh ta để ngăn cản ngọn lửa đang muốn nuốt chửng cô. Cô nhìn người đó, là Diệp Phi Vũ, cô lại dụi dụi mắt, khuôn mặt kia lại biến thành Thượng Quân Trùng... Trong mơ, cô kéo tay Thượng Quân Trùng, trong tay cầm một con dao đầy máu, cô thấy Diệp Phi Vũ ngã trong vũng máu, anh ta nhìn cô với vẻ không cam lòng, ánh mắt anh ta ẩn chứa nỗi sợ hãi xen lẫn sự bi thương.

Từ Nam Phuong thấy sợ ánh mắt đó, nhìn vào đôi mắt của Diệp Phi Vũ rồi chợt cảm thấy chúng như những ngọn nến đã chảy những giọt cuối cùng.

Cả đêm, Từ Nam Phuong đều chìm ngập trong những cơn ác mộng như thế, mãi đến khi chuông báo thức vang lên, cô mới giật mình tỉnh giấc. Cô ngồi dậy mới biết lưng mình đã ướt đầm mồ hôi.

Từ Nam Phuong chạm vào chiếc gối ướt sũng, cô không nhớ ra nước mắt này vì ai mà chảy, chỉ mang máng nhớ cảnh Diệp Phi Vũ bị đâm, cô lôi Thượng Quân Trùng ra. Đáy lòng cô dường như có quá nhiều khúc mắc.

Thế nhưng, cô không có nhiều thời gian suy nghĩ về việc này, cô đây chuẩn bị một lát rồi bước nhẹ ra khỏi phòng. Cô muốn tới hậu hoa viên trong phủ họ hạ, khi vườn này rất rộng, nối liền cửa sau với ba đường chạy về phía Đông, Tây, chính giữa.

Thông với con đường chính giữa kéo dài đến chính điện là vườn bách thảo, lão vương gia mỗi sáng sẽ ra đây luyện tập gân cốt.

Từ Nam Phương ra sớm hơn lão vương gia, cô cầm một bình sứ nhỏ, cẩn thận hứng những giọt sương đọng trên lá non. Đến khi đã được gần nửa bình, Từ Nam Phương rút cuộc cũng nghe thấy tiếng bước chân. Cô tiếp tục giả vờ tập trung hứng sương, một giọng nói đầy căng thẳng vang lên, giống như rất kinh ngạc vì hiện giờ trời còn chưa sáng tỏ, chỉ thấy một bóng người mờ nhòa trong làn mưa bụi.

“Ai kia?”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Nam Phương giai đồng

Từ Nam Phương đi ra, trông thấy lão vương gia trong bộ áo dài rộng thùng thình, chân đi giày vải, không chống gậy, hai tay dang ra trong tư thế chuẩn bị vận động.

Bên cạnh lão vương gia là hai người hầu, một nam, một nữ. Người đàn ông đứng trông nom lão vương gia, người phụ nữ trong tay cầm một hộp thức ăn và khăn mặt. Tiếng quát vừa rồi là của người hầu nam kia.

Lão vương gia không mấy chú ý đến tiếng quát của người hầu, mãi khi thấy Từ Nam Phương cầm chiếc bình đi tới hành lễ, ông mới ý thức được nơi này còn có người.

Có lẽ bầu không khí trong lành ở đây giúp tinh thần lão vương gia rất phấn chấn, sắc mặt hồng hào, chẳng khác nào một ông cụ sáu mươi, bảy mươi tuổi.

Người hầu kia không biết Từ Nam Phương, càng không biết vì sao cô lại xuất hiện trong vườn bách thảo. Ông ta hỏi: “Sao cô lại ở đây? Cô là người mới tới à?”

“Nam Phương là người hầu của tam phu nhân. Vì thấy sương sớm trong này rất trong lành, lại không có người nên tự ý vào”, Từ Nam Phương dè dặt trả lời, thái độ khiêm nhường mà không sợ hãi.

Cô ngẩng đầu, thấy người đàn ông kia sắc mặt không được tốt, có lẽ lúc lão vương gia luyện tập không cho phép ai quấy rầy. Làm người hầu hẳn là phải tới trước xe, có ai trong này không, nhưng vì nghĩ giờ này trong vườn chẳng có ai nên họ mới lười đến kiểm tra.

“À, hóa ra là người của chi ba.” Nghe thấy Từ Nam Phương giới thiệu mình là người hầu của tam phu nhân, sắc mặt lão vương gia giảm đi trông thấy, có lẽ trong lòng đã có sẵn thành kiến với tam phu nhân.

Lúc này một người hầu khác mới đến, nói với Từ Nam Phương: “Lão vương gia còn phải rèn luyện thân thể, cô còn không mau rời khỏi đây”.

Bị ông ta thúc giục, Từ Nam Phương vội vâng một tiếng rồi đi, nhưng bước chân nhẹ nhàng, dè dặt của cô đã thu hút sự chú ý của lão vương gia. Ông nhìn vào chiếc bình sứ trong cái giỏ mà Từ Nam Phương đang xách, kinh ngạc hỏi: “Cô đang hứng sương sớm?”.

Từ Nam Phương gật đầu, thành thật đáp: “Thưa lão vương gia, bởi vì khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống thì sương sớm trên cây cỏ sẽ tích tụ tinh hoa cao quý nhất của mặt trời, chỉ cần lấy đúng lúc thì sẽ không có bất cứ bụi bặm nào, nhất là sương trên lá tùng và hoa cúc, những loại cây này vốn được Đạo gia dùng làm dược liệu để tu luyện, dưỡng sinh, sương sớm trên thảo dược lại càng đáng quý. Thế nên Nam Phương mới đợi ở đây để hứng sương sớm, không ngờ đã quấy rầy lão vương gia, thật sự xin lỗi.” Từ Nam Phương liếc nhìn lão vương gia, cảm giác được ông đã có hứng thú với mình.

“Cô biết không ít nhỏ”, lão vương gia nhìn bình sứ trong tay Từ Nam Phương, hỏi: “Cô hứng sương sớm làm gì?”.

Từ Nam Phương tươi cười: “Kim ô nãi dương, chủ nhân chi nguyên thần. Sương sớm lúc này được coi là thần thủy, dùng thần thủy, trộn lẫn dư lương, thiên môn đông, địa hoàng, phục linh, thêm một chút mật, phấn hoa, sẽ tạo thành hương hoàn có tác dụng kéo dài tuổi thọ cho lão vương gia”. Từ Nam Phương lơ đãng lướt nhìn trang phục của lão vương gia, nói tiếp: “Lão vương gia lại luyện công, lại càng quan tâm đến khí mạch, nếu như ăn hương hoàn này, có thể hành khí thông kinh mạch. Vương gia chỉ cần kiên trì ăn, một mình cũng có thể vượt ngã hai tráng sĩ”.

Nghe đến đây, lão vương gia rút cuộc không nhịn được bật cười, sáng sớm được nghe những lời êm tai như thế khiến lão vương gia cảm thấy rất sảng khoái.

“Như thế nghĩa là sương sớm này cho ta? Đây là ý của chi ba sao?”

Từ Nam Phương gật đầu, sóng mắt di chuyển: “Là ý của tam phu nhân. Tam phu nhân căn dặn Từ Nam Phương chế hương hoàn. Khi còn ở Bắc Kinh, Nam Phương cũng từng mua nguyên liệu, cũng hứng sương sớm, nhưng không khi ở đây trong lành hơn Bắc Kinh thế nên mới đánh bạo tới đây tích góp sương sớm...”.

Lão vương gia không mấy tin: “Lão tam gia có được ý tốt như thế ư?”. Thấy Từ Nam Phương ngây người khó hiểu, lão vương gia nói, “Nếu đúng là như vậy thì vẫn phải cảm ơn cô”, nói rồi ông lại tươi cười.

Có lẽ sáng sớm nên tâm trạng tốt, cũng có lẽ là xung quanh bớt đi nhiều kẻ nịnh nọt nên lúc này lão vương gia hoàn toàn khác với một người đứng đầu gia tộc nổi trợn lời đanh thép hôm qua, mà như một ông lão hiền lành, ôn hòa.

“Không ngờ thời buổi này còn có người hiểu được những thứ kia. Tam phu nhân chọn được một người hầu như cô đúng là tốt phúc.”

Từ Nam Phương ngẩn người, làm bộ vừa mừng vừa ngạc nhiên khi được lão vương gia khen ngợi: “Vương gia quá khen rồi, Nam Phương không dám nhận. Chế hương hoàn cho lão vương gia vốn cũng là bổn phận của Nam Phương”.

Lão vương gia sung đạo, sáng sớm đều tới vườn rèn luyện thân thể, nhưng điều này là do nhị lão gia tiết lộ với Từ Nam Phương. Lão vương gia có thể sống tới ngàn năm tuổi đều là nhờ chú trọng đạo dưỡng sinh. Từ Nam Phương chứng kiến nhiều bậc đế vương, không ai là không hy vọng trường sinh, lão vương gia cũng vậy. Từ Nam Phương chỉ đáp ứng đúng nhu cầu mà thôi.

Lão vương gia lắc đầu: “Ha ha, bổn phận? Trên đời này nào có mấy người làm đúng bổn phận của mình?”, vừa nói, ông vừa đảo ánh mắt qua mấy người hầu, bọn họ đều xấu hổ cúi gầm mặt, “Đem cái chuyện thu sương này ra nói, sương là thiên thủy, một vài loại thuốc uống với nước sương sớm sẽ đạt được hiệu quả rất tốt, nhưng thật sự có mấy người chịu khó sáng sớm đi lấy sương? Ha ha, ta còn chưa thấy ai trong cái phủ này làm vậy bao giờ. Có phải sương sớm hay không, ai dám đảm bảo? Chưa biết chừng còn tùy tiện dùng nước suối để qua mắt.”

Từ Nam Phương khẽ cười. Lão vương gia tinh tường như vậy, bình thường có lẽ đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thấy cô cười, lão vương gia càng thêm vui vẻ, những người khác hẳn thấy ông, nếu không rụt rè sợ sệt thì cũng coi ông là một ông lão gần đất xa trời, nào có giống như Từ Nam Phương vô tư cười, không ngại nói chuyện với mình cũng như nói chuyện với một bậc trưởng lão.

Nhận thấy đã thu được kết quả tốt, Từ Nam Phương hành lễ một lần nữa rồi: “Nam Phương không quấy rầy vương gia luyện tập nữa”.

Lão vương gia gật đầu, nhưng Từ Nam Phương đi được hai bước lại gọi vọng lại: “Đúng rồi, cô tên gì?”.

Từ Nam Phương trả lời, sau đó lão vương gia lại cười nói: “Nam Phương hữu giai đồng, phụng hoàng lai tê chi. Từ Nam Phương, tên vừa mềm mại lại vừa không làm mất khí khái hào hùng, làm tên nữ nhi, quả nhiên không tệ chút nào”.

Từ Nam Phương thẹn thùng cười: “Tên dù hay đến đâu cũng cần vương gia bình luận mới được. Vương gia dùng câu Nam Phương hữu gia đồng, phụng hoàng lai tê chi để nói về Nam Phương, thật sự là khiến Nam Phương xấu hổ”.

Lão vương gia bật cười: “Cô biết xuất xứ hai câu này?”. Ánh mắt lão vương gia nhìn Từ Nam Phương có phần kỳ vọng, tin tưởng cô sẽ không làm mình thất vọng.

Từ Nam Phương mỉm cười đáp: “Kinh thi – đại nhã có câu: ‘Phụng hoàng minh hĩ, vu bi cao cương. Ngộ đồng sinh hĩ, vu bi triều dương. Trong Kinh thi – đại nhã – quyển a cũng nói: ‘Phụng hoàng chi tính, phi ngô đồng bất tề, phi trúc thực bất thực. Chẳng hay, Nam Phương trả lời có đúng không ạ?’”.

Từ Nam Phương biết lão vương gia thích Kinh thi là nhờ tới qua Hạ Giáng Tư nói ra, nhưng cô cũng không ngờ lão vương gia lại thích tới mức này.

Lão vương gia kinh ngạc: “Không ngờ người hầu của cho ba lại hiểu biết đến thế!”. Trên mặt ông ta hiện rõ sự vui vẻ, không ngăn Từ Nam Phương ra về nữa, tiếp tục việc luyện tập của mình.

Từ Nam Phương rời khỏi vườn bách thảo đã không thấy tam phu nhân trong Vân Ngạn cư nữa. Tam phu nhân đi đâu, làm gì, cô không biết, nhưng không phải đối diện với bà ta cũng có thể là một chuyện tốt, chí ít thì hai bên không cần lật bài ngửa với nhau.

Buổi trưa, lão vương gia sai người gọi Từ Nam Phương đến phòng. Hạ Giáng Tư rất ngạc nhiên, thậm chí còn có phần căng thẳng, dò hỏi kỹ người hầu xem lão vương gia có ý gì, có phải tam phu nhân cũng đang ở đó không. Đương nhiên Hạ Giáng Tư không hề biết chuyện sáng sớm nay Từ Nam Phương khi đi lấy sương đã thu hút được sự chú ý của lão vương gia. Mặc dù khi nghe người hầu nói tam phu nhân không có ở chỗ lão vương gia, nhưng cậu ta vẫn lo lắng, nhất định đòi đi theo Từ Nam Phương.

Lão bộc khó xử, nhưng Hạ Giáng Tư dẫu sao cũng là thiếu gia, không thể từ chối, đành mặc kệ cho cậu ta đi theo.

Từ Nam Phương biết Hạ Giáng Tư thứ nhất là thực lòng quan tâm mình, thứ hai là muốn lấy lòng lão vương gia, lấy lòng tam phu nhân, thế nên không cần cậu ta.

Lúc hai người đến thư phòng, lão vương gia và nhị lão gia đã ngồi nói chuyện gì đó, có lẽ là bàn bạc chuyện làm ăn nhà họ Hạ. Thấy lão bộc đưa Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương vào đây, nhị lão gia không khỏi ngạc nhiên. Trong lúc ông ta còn đang kinh ngạc thì hai người họ đã đi lên hành lễ.

Lão vương gia sai một nữ hầu mang cuốn tranh ra ngoài này, đưa cho Từ Nam Phương.

Thấy Từ Nam Phương kinh ngạc, lão vương gia cười nói: “Hôm nay có người chỉnh sửa lại bức tranh đã sưu tầm được trước đây, ta cảm thấy tặng cháu sẽ rất thích hợp. Cháu mở ra xem đi”.

Từ Nam Phương vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cẩn thận mở cuộn tranh ra. Nhị lão gia và Hạ Giáng Tư cũng không kìm được mà nghiêng đầu vào xem, không biết vương gia vì sao lại tặng tranh cho Từ Nam Phương.

Mở cuộn tranh ra, Từ Nam Phương liền trông thấy chính giữa là một con phượng hoàng vàng rực quanh quần bên khóm mẫu đơn đang nở rộ ngụy vàng, cánh đỏ, góc trên còn có lá cây ngô đồng rậm rạp. Cả phía trên, dưới và giữa bức tranh đều được ngô đồng phân chia rõ ràng. Phượng hoàng và mẫu đơn thể hiện sự đầy đủ, sung túc, mỗi nét bút đều tỉ mỉ, công phu, cho dù là lông chim hay đường gân trên lá cây cũng được vẽ rõ ràng. Con phượng hoàng nấn ná dưới khóm hoa tươi, mỏ vươn lên tựa như đang nói gì đó, trông vô cùng sống động.

Từ Nam Phương ngẩng đầu nhìn lão vương gia đang mỉm cười với mình, cô cuộn bức tranh lại, dâng lên bằng hai tay: “Món quà quá quý, Nam Phương không dám nhận”.

“Đâu phải tác phẩm nổi tiếng gì, đây chẳng qua là lễ vật của một hậu bối mang đến tận, không thể coi là món đồ quá quý gia. Ta đã tặng thì cháu cứ nhận.”

Từ Nam Phương vẫn một mực lắc đầu, đến cả nhị lão gia cũng nhú mày, Hạ Giáng Tư nhỏ giọng khuyên: “Nam Phương, ông nội đã tặng cho chị thì chị nhận đi, bao nhiêu người hầu mong còn không được ấy”.

Từ Nam Phương lên tiếng: “Không phải chuyện quý giá hay không, chỉ là, bức tranh này vương gia nhận được, chứ Nam Phương không thể nhận được”.

Lời này của cô khiến lão vương gia khó hiểu: “Sao không thể nhận được? Sáng nay ta đã nói với cháu Nam Phương hữu giai đồng, phượng hoàng lai tề chi, bức tranh này vừa đúng với hai câu thơ đó. Ta còn gọi cháu đến đây rồi biết câu thơ đó lên đây tặng cháu, rất hợp với cháu đó”.

Từ Nam Phương khom người, cảm tạ lòng tốt của lão vương gia rồi giải thích: “Đặc ân của vương gia khiến cháu thụ sủng nhược kinh, chỉ có điều, người vẽ tranh tặng vương gia bức tranh này chính là để nói về thân phận của vương gia. Bức tranh này tuy không đề chữ làm tên, nhưng thực chất tên đã ngụ trong tranh. Cây ngô đồng, phượng hoàng và mẫu đơn lần lượt là vua của các loài cây, vua của các loài chim và vua của các loài hoa. Bức tranh này hẳn được gọi tên là ‘vương gia đồ’, hợp với thân phận của lão vương gia. Người tâm thường như Từ Nam Phương sao dám nhận?”.

Lời giải thích của Từ Nam Phương khiến mọi người đều phải giật mình kinh ngạc. Sắc mặt lão vương gia lộ rõ vẻ vui mừng, vô cùng tán thưởng sự cẩn thận của Từ Nam Phương. Làm người hầu, quan trọng nhất là phải chú ý lời nói, hành động, mà người hầu bây giờ rất nhiều người không biết sau, hiếm có được ai như Từ Nam Phương, lời nói đều biết nhìn trước ngó sau, thật là không phải ai cũng làm được.

Lão vương gia tươi cười nói: “Cháu không cần quá để ý cái này”. Nói là nói vậy, nhưng thấy Từ Nam Phương khiêm nhường, ông cũng không ép nữa.

Nhị lão gia ngồi im quan sát, sự khước từ của Từ Nam Phương chẳng những không làm cho lão vương gia tức giận mà ngược lại, còn khiến ông mặt mày hoan hỉ. Nhị lão gia thấy vậy mà mừng thầm.

Vì Từ Nam Phương không chịu nhận bức tranh này nên lão vương gia cho phép cô vào trong buồng tự chọn một bức. Từ Nam Phương đành vâng lời, cùng Hạ Giáng Tư một trái một phải đi theo lão vương gia vào gian phòng bên trong.

Lão vương gia rất thích nghiên cứu hội họa, sự tâm rất nhiều tranh. Từ Nam Phương chọn một bức màu sắc không quá bắt mắt, trong tranh vẽ một con thuyền nhỏ đang trôi ngược dòng, một thư sinh đứng trên mũi thuyền, lưng đeo túi hành lý, tay che trán nhìn về phía núi xanh ẩn hiện trong mây mù phía xa, thấp thoáng một dòng thác từ khe núi chảy ra. Thần sắc người thư sinh mới tuổi trẻ, tràn ngập vẻ vui sướng. Bức tranh này vẽ bằng mực tàu, chỉ phác lấy ý, không quá tỉ mỉ nhưng vẫn rất nghệ thuật. Phía trên bức tranh còn có một bài thơ.

Hạ Giáng Tư nhìn vào bức tranh, đọc bài thơ kia lên: “Thiên thanh sơn vân tiếp, tuyền mang mang tổng thị, mịch thần tiên hà xứ, hang lai vấn độ đầu. Bài thơ này có điểm kỳ lạ!”. Hạ Giáng Tư vuốt cằm, dù không mấy hứng thú với thơ cổ nhưng cậu ta không đến nỗi mù tịt như Thượng Quân Trùng, tiếc rằng thứ “kiến thức nửa vời” càng phơi bày “học vấn thực” của cậu ta.

“Cháu nói cho ta nghe, kỳ lạ ở đâu?”

Thấy Hạ Giáng Tư chau mày nghĩ không ra, nhị lão gia cũng không gặng hỏi nữa, chẳng trách cháu trai này biết ông bảo thủ, biết ông thích Kinh thi nên mới chọc thuộc đọc cho ông nghe chứ thực chất, cậu ta không hề thích, còn lại tất cả chỉ là bề nổi bên ngoài.

Lão vương gia thờ dài trong lòng.

Từ Nam Phương sau một lúc xem kỹ, phát hiện ra ý nghĩa, cô lên tiếng: “Đề chùa thay thiếu gia trả lời. Đây là một bài tàng đầu thi, nếu chiết tự các chữ cái đầu của mỗi câu thành hai chữ, rồi lại di chuyển chữ đầu tiên xuống cuối câu, thơ ngũ ngôn sẽ biến thành thất ngôn. Chẳng hạn, chữ thiên chiết tự thành nhất đại, câu đầu tiên sẽ trở thành ‘nhất đại thanh sơn vân tiếp thiên’”, Từ Nam Phương tiếp tục đọc trôi chảy, “Nhất đại thanh sơn vân tiếp thiên, bạch thủy mang mang tổng thị tuyền bất kiến thần tiên hà xứ mịch, châu công lai vấn độ đầu hang”.

Từ Nam Phương vừa dứt lời, Hạ Giáng Tư liền bừng tỉnh, vẻ mặt buồn bã của lão vương gia cũng trở nên tươi tỉnh. Có lẽ, ông cũng từng nghĩ từ trước đến giờ Từ Nam Phương cố ý lấy lòng mình, nhưng hiện tại xem ra, cô xác thực là hiểu biết rộng, chứ không phải cố làm ra vẻ để nịnh nọt.

Nhị lão gia làm sao biết, ở thời đại của Từ Nam Phương, mọi người am hiểu thoro ca gấp trăm lần người hiện đại, huống hồ Từ Nam Phương lại là người trong hoàng thất, để bảo vệ mình, cô phải nỗ lực rất nhiều, chỉ có ngâm thơ, vẽ tranh thì có gì là khó với cô?

Lão vương gia hỏi vì sao chọn bức tranh này, Từ Nam Phương mỉm cười đáp, người thư sinh trong tranh nhìn về núi non xa cõi, dù không thể tới được nhưng vẫn mỉm cười, trong lòng thanh thản, tựa như tràn đầy niềm tin với những điều mà bản thân theo đuổi, chính sự lạc quan này khiến cô cảm động.

sâu sắc.

Từ Nam Phương nói lời này cũng là những tâm sự thật lòng mình, Dù bây giờ vẫn chưa được thấy

Khởi thiên thạch nhưng cô tin rằng nhất định cô sẽ lấy lại được nó. Đương nhiên, Từ Nam Phương chọn bức tranh này cũng là vì nó không phải tác phẩm nổi tiếng gì, vừa không tỏ ra huênh hoang, vừa không mất công bình phẩm.

Quả nhiên, lão vương gia càng thêm tán thưởng Từ Nam Phương, ông quay sang nói với Hạ Giáng Tư: “Mẹ cháu xem như là còn có mắt nhìn người.” ý tứ rõ ràng là khen ngợi tam phu nhân đã chọn được một người hầu học rộng hiểu sâu, biết nói năng lễ độ.

Hạ Giáng Tư vui mừng nhìn Từ Nam Phương được lão vương gia yêu thích, lại càng phấn khởi vì câu nói của Lão vương gia lại giành cho mẹ mình. Trong lòng Hạ Giáng Tư nghĩ đơn giản, những việc Từ Nam Phương làm là lẽ đương nhiên.

Nhì lão gia lúc này cũng phải thay đổi cách nhìn với Từ Nam Phương. Cô nhiễm nhiên có thể tự nhiên nói chuyện thi ca với lão vương gia, lão vương gia còn mang những vật quý giá mà mình sưu tầm, nếu không phải Đại An Nhân sai người mời lão vương gia đi uống thuốc thì lão vương gia còn muốn nói chuyện thêm với Từ Nam Phương.

Đến lúc Từ Nam Phương đi, lão vương gia vẫn quyến luyến, dặn dò cô sáng như đi thu thập sương sớm. Từ Nam Phương tươi cười cáo từ, cảm thấy mọi thứ đều trở nên thuận lợi hơn, đương nhiên mỗi ngày cô sẽ đều đặn đi thu thập sương sớm, đã diễn trò thì phải diễn đầy đủ.

Từ Nam Phương tạo được ấn tượng tốt với lão vương gia, khiến lão vương gia vui vẻ, chỉ có điều, mãi đến nửa đêm khi tam phu nhân trở về, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Tam phu nhân không biết Từ Nam Phương đã chiếm được cảm tình của lão vương gia, Từ Nam Phương cũng không biết tam phu nhân ra ngoài cả ngày làm gì. Nhưng trực giác cho cô biết, giống như cô đang không ngừng nỗ lực ở trong nhà họ Hạ, thì ta, phu nhân ra ngoài cũng có thể đã làm được không ít việc cho đại thiếu gia. Bà ta vừa về tới phủ liền đi thẳng vào phòng, nét mặt ủ rũ, Từ Nam Phương hỏi còn làm như không thấy. Có vẻ như bận rộn cả ngày trời bà ta đã thấm mệt, không muốn để ý tới chuyện của Từ Nam Phương, thế nhưng Từ Nam Phương tin chắc, bà ta còn có nhiều dự tính hơn cô.

Ngày hôm sau, Thượng Quan Trùng và Diệp Phi Vũ cũng không tới tìm cô. Thượng Quan Trùng cũng không đưa cô đi mua sắm, không nói sẽ đưa cô tới căn hộ mới nào đó. Có lẽ đêm qua anh chỉ say rượu nói bừa, tất cả những điều anh nói, những việc anh làm, có thể đúng là thật lòng, nhưng một khi đầu óc tỉnh táo đương nhiên sẽ không dám làm thật.

Gánh nặng trong lòng Từ Nam Phương đã nhẹ nhõm, nhưng cô lại cảm thấy hụt hẫng. cô xem trên tivi thấy những hình ảnh Thượng Quân Trùng đang diễn tập chuẩn bị cho buổi biểu diễn, thấy anh mệt mỏi lau mồ hôi, nhưng sắc mặt anh rất tốt, tinh thần phấn chấn. ca hát đối với anh luôn là chuyện quan trọng nhất, có lẽ được làm những gì mình thích thì lúc nào cũng hài lòng như thế. Thượng Quân Trùng vì lần biểu diễn này mà dốc hết sức lực, mà không có thì giờ suy nghĩ tới những thứ khác. Từ Nam Phương tự an ủi bản thân như thế, chỉ cần anh không sao là tốt rồi.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Từ Nam Phương lại đi lượn sương và lại gặp lão vương gia. Lần này cô còn dậy sớm hơn nên khi lão vương gia xuất hiện ở vườn bách thảo, cô đã hứng được gần đầy bình sứ.

Lúc chiều tối, Thượng Quân Trùng sai người tới, tuy nói là tìm Hạ Giáng Tư nhưng thực chất là gặp Từ Nam Phương. Người nọ đưa đến cho cô hai tấm vé xem liveshow, cả hai đều là vé VIP, ngồi gần sân khấu nhất, xem rõ ràng nhất.

Hạ Giáng Tư nhận lấy vé, cười mờ ám, cậu ta đương nhiên còn nhớ rõ màn ôm hôn thắm thiết của Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương ở cửa hàng hôm trước. lần này, dụng ý của Thượng Quân Trùng chính là bảo cậu ta đưa Từ Nam Phương đi xem buổi biểu diễn. thực ra, dù Thượng Quân Trùng không tặng vé thì Hạ Giáng Tư cũng có ý định đi, chỉ có điều vị trí ngồi sẽ không được đẹp như Thượng Quân Trùng sắp xếp. người mang vé đến còn đưa cho Từ Nam Phương một cái hộp giấy khá lớn.

Từ Nam Phương không ngờ lúc này còn nhận được quà của Thượng Quân Trùng, cô mở ra xem, là một chiếc váy liền thân màu đen, kiểu dáng đơn giản, không có bất luận hoa văn gì, tất cả phụ kiện chỉ là một chiếc dây lưng bằng kim loại, thế nhưng khi cô mặc chiếc váy lên người, chiếc dây lưng long lanh trên hong lập tức khiến toàn bộ đường cong mềm mại của cô được phô bày. Từ Nam Phương đi ra, mái tóc dài phủ bờ vai, chính là vì chiếc váy đơn giản, nhưng không mất đi vẻ sang trọng, càng làm bật lên vẻ xinh đẹp tao nhã của cô.

Hạ Giáng Tư lái xe đưa Từ Nam Phương đến sân vận động của thành phố T, miệng không ngừng khen ngợi chiếc váy cô mặc, thậm chí còn trêu chọc Thượng Quân Trùng rất quan tâm tới cô.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Buổi biểu diễn ca nhạc

Buổi biểu diễn của Thượng Quân Trùng bắt đầu lúc bảy giờ tối, Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư đã đến nơi lúc sáu rưỡi. Nhiệt độ ở sân vận động đã cao hơn bên ngoài bảy, tám độ, phía sau vô cùng huyên náo, mọi người đang sôi nổi bàn luận về nhân vật chính hôm nay, mặt ai nấy cũng đều đỏ bừng,

mặc dù bên trong đã chật ních nhưng bên ngoài vẫn cứ chen vào, mồ hôi đầm đìa nhưng không vì thế mà thuyền giảm sự phấn khích.

Hạ Giáng Tư và Từ Nam Phương ngồi ở hàng ghế trên khán đài, cạnh sân khấu, rất gần Thượng Quân Trùng, nhưng vì nhìn từ trên cao xuống nên thấy toàn bộ sân khấu. Khung cảnh huyền ảo, ánh đèn chói mắt, hơn nữa nhiệt độ cao cùng với những âm thanh âm ỉ nhất thời khiến Từ Nam Phương cảm thấy bị mê hoặc. Nếu như bất cô từ sáng sớm ra đây giữ chỗ cùng với những người hâm mộ của Thượng Quân Trùng, nhất định cô sẽ phát điên.

Ngon đèn đột ngột sáng chói, chung quanh sân khấu bỗng được bắn pháo hoa rực rỡ, bên dưới tiếng hò reo càng thêm náo nhiệt, ~~đ~~đ☆L☆~~q~~đ còn hơn cả biển gầm núi lở.

Cuối cùng thì, âm nhạc đã vang lên, Thượng Quân Trùng từ trên sân khấu, giẫm lên ánh trắng chậm rãi bước đi. Anh mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, anh bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, đặt trước ngực, khuya gối cung kính cúi chào mọi người. Dưới chân anh là mặt trắng màu ánh kim, ánh trắng tỏa ra mờ nhạt dưới màn pháo hoa rực rỡ.

Thượng Quân Trùng nhảy một điệu có tiết tấu trên mặt trăng, tiếng ca du dương từ mặt trăng truyền đến, người hâm mộ ở dưới bắt đầu hò reo, nhưng khi giọng hát của Thượng Quân Trùng cất lên, tất cả lại lặng ngắt như tờ, cả sân vận động chen chúc hàng vạn người như vậy, thoáng chốc như không có một ai.

Pháo hoa mỹ lệ chớp mắt hóa hư vô. Toàn bộ sân khấu chỉ còn lại hình ảnh một người đàn ông mặc bộ đồ đen, cô độc dạo bước trên mặt trăng. Anh nhả nhện xoay người, dáng nhảy cứng rắn mạnh mẽ, lúc thì mềm mại uyển chuyển, ngon đèn chiếu xuống khiến bóng người anh đồ dài về khoảng không phía sau lưng, cái bóng vừa to lớn, lại vừa cô đơn.

Mãi đến khi mặt trăng lười liềm từ từ hạ xuống, đặt bóng dáng kia tại chính giữa sân khấu, thanh âm u buồn ngân dài kia mới dần biến mất, tựa như ánh dương bị màn đêm dần dần xua tan.

Thượng Quân Trùng lại khom lưng một lần nữa, bấy giờ người hâm mộ mới phát hiện ra ca khúc đã hết, tiếng vỗ tay vang lên như sấm rền, kéo dài mãi không thôi.

Hình ảnh Thượng Quân Trùng trên mặt trăng khắc sâu vào trái tim Từ Nam Phương. Cô rất cố gắng sức mới có thể hiểu được những lời anh vừa khoan thai nói, mặc dù không hiểu anh hát gì nhưng cô cảm nhận được anh muốn thông qua âm nhạc để nhấn nhá tâm sự tới người nghe. Cái cảm giác cô đơn, ~~đ~~đ☆L☆~~q~~đ lạnh lẽo ấy khiến trái tim cô đau nhói. Có lẽ, đó là sức mê hoặc của âm nhạc.

Những người hâm mộ cuồng nhiệt lại bắt đầu hô vang khẩu hiệu của họ, gọi tên Thượng Quân Trùng, bày tỏ sự ái mộ dành cho anh. Một số người vẫn còn chìm đắm trong âm nhạc, không biết nên khóc hay nên reo hò, cuối cùng bật khóc trong hạnh phúc.

Thượng Quân Trùng chào hỏi người hâm mộ, anh chỉ giơ tay lên, vẫy vẫy chiếc mũ trong tay cũng đủ khiến cho tiếng hò reo càng thêm lớn. Anh nói, anh muốn đem ca khúc tiếp theo dành tặng cho các bạn, người anh yêu quý nhất.

Nghe anh nói xong, bên dưới lại thét lên chói tai, Thượng Quân Trùng rất ít khi nói những lời này, trong khi các ca sĩ khác lại thường xuyên nói. Các fan của anh đều vì một câu này mà say sưa.

Thế nhưng, ánh mắt Thượng Quân Trùng lại đảo quanh khán đài một lượt, dừng lại ở một vị trí nào đó vài giây. Dù ngắn ngủi nhưng Từ Nam Phương vẫn kịp nhận ra.

Trái tim cô chợt đập mạnh hơn, anh nói những lời kia dường như là để cố tình cho một người nghe thấy.

Hạ Giáng Tư ngồi bên cạnh, bắt đầu thêm mắm thêm muối: “Ha ha, anh Trùng thổ lộ với chị đấy!”. Nói xong, cậu ta cầm tay Từ Nam Phương, muốn giơ tay lên cô lên vẫy Thượng Quân Trùng, nhưng Từ Nam Phương nhanh chóng rút tay lại. Thượng Quân Trùng lúc này đã nhắm nghiền hai mắt, bắt đầu ngâm nga.

Hạ Giáng Tư mắt hứng, hậm hực nói: “Chị thật là! Sao không trả lời anh Trùng?”.

Từ Nam Phương không lên tiếng, Hạ Giáng Tư lại nghĩ ra cái gì, bật cười thích thú: “Ha ha, anh Trùng cũng đáng yêu quá đi! ~~đ~~đ☆L☆~~q~~đ Còn mặc áo đôi với chị!”.

Nghe Hạ Giáng Tư nói, ~~đ~~đ. l. ~~q~~đ Từ Nam Phương mới ý thức được cả mình và Thượng Quân Trùng đều mặc đồ đen. Dù không đồng tình với ý nghĩa của cậu ta lắm, nhưng Từ Nam Phương vẫn không tránh khỏi đồ mặt. Cô nhìn xuống sân khấu, cảm thấy chỉ vừa liếc một cái, trái tim đã thắt chặt lại, thứ cảm giác này khiến mặt cô nóng đến bỏng rát.

Tiếng hát của Thượng Quân Trùng lần này càng khiến không gian thâm tĩnh tịch, nhạc đệm được tạo nên từ sáo, tiêu và tì bà. Tiếng nhạc thanh cao, mềm mại như dòng nước chậm rãi chảy trên những tảng đá.

Những ca sĩ khác bắt đầu buổi biểu diễn đều chọn những ca khúc sôi nổi để khuấy đảo không khí. Nhưng Thượng Quân Trùng không như vậy, anh muốn thể hiện được tất cả muôn hình muôn vẻ của thứ âm nhạc mà anh theo đuổi. Không có những tiếng nhạc rộn ràng hỗ trợ, tiếng hát của anh càng thêm cảm động lòng người, nó mang vẻ đẹp xa xưa, mềm mại uyển chuyển. Thanh âm từ trong miệng của một quý ông tuấn tú đi ra, đủ để khiến cho bất cứ ai cũng phải rung động. Lại thêm ánh mắt thảnh thơi chuyển động như những con sóng xô trào, làm cho trái tim người khác nhất thời ngừng đập.

Toàn bộ sân vận động lặng ngắt như tờ, rất nhiều người đã nhắm mắt lại để tận hưởng giọng ca của Thượng Quân Trùng. Từ Nam Phương cũng vậy, cô muốn dùng cách này để thâm nhập vào nội tâm anh. Cô thả hồn mình để giọng hát Thượng Quân Trùng đưa vào một khung cảnh mộng ảo mênh mông,

nơi đó có hoa cỏ, có núi non, có thác ghềnh... Nơi đó tràn ngập tiếng chim hót, tiếng côn trùng rền rĩ, tâm trạng của cô cũng theo đó mà thả lỏng. **d**đ **l** **q**đ Đó là thế giới nội tâm trong sáng của Thượng Quân Trùng, gương mặt cô hiện lên nụ cười rạng rỡ, cười vì niềm hạnh phúc của Thượng Quân Trùng.

Xhì có điều, cô vừa mới thư giãn được một lúc đã nghe thấy bên dưới xô xao, khung cảnh tươi đẹp thoáng cái biến mất. **d**đ **l** **q**đ Từ Nam Phương bước ra khỏi mộng ảo, toàn bộ sân vận động đang nhốn nháo, cô mờ mịt không hiểu chuyện gì xảy ra.

Cô quay sang nhìn Hạ Giáng Tư, cậu ta đang nhìn chăm chăm vào màn hình lớn phía sau sân khấu, dường như tất cả mọi người cũng vậy.

Từ Nam Phương chợt ý thức được cái gì, vội nhìn theo, trên màn hình là hai người không rõ mặt đang quyền luyến một chỗ. Từ Nam Phương liếc mắt đã có thể nhận ra, đó là mình và Thượng Quân Trùng, trong thang máy tại cửa häng nội thất tối hôm kia. Đầu cô như nổ tung, nháy mắt đã hiểu ra trò này do ai làm.

Từ Nam Phương không biết rằng trong thang máy đều gắn camera, nhưng từ góc quay này, cô cũng có thể đoán ra. Tam phu nhân hai ngày nay đi sớm về muộn, hẳn là đã tiêu tốn rất nhiều sức lực lẫn tiền của để nhân cơ hội häng vận người tụ họp này công khai đoạn băng kia.

Hiện tại, không chỉ có người hâm mộ và phóng viên ở sân vận động mà còn có khán giả xem trực tiếp trên tivi. **d**đ **l** **q**đ tất cả mọi người cũng giống Từ Nam Phương, đang ngấm lại cảnh tượng cô và Thượng Quân Trùng hôn nhau cuồng nhiệt trong thang máy.

Từ Nam Phương nhìn về phía Thượng Quân Trùng, cuối cùng thì anh cũng có phản ứng, ánh mắt mơ màng dường như còn chìm đắm trong tiếng nhạc, phía dưới hỗn loạn như vậy, chắc hẳn anh thấy khó hiểu lắm?

Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trùng quay lưng lại, trên màn hình vẫn là cảnh tượng anh cưỡng hôn cô, cô giơ tay lên muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh ôm chặt hơn. Rõ ràng chỉ ngắn ngủi mấy giây như thế, nhưng dường như thời gian đã ngưng trệ. Trái tim Từ Nam Phương như bị kim đâm vào đau buốt. Tối nay, đối với Thượng Quân Trùng mà nói, thế giới đối với Thượng Quân Trùng mà nói, thế giới hoàn mỹ của anh đã bị phá hủy hoàn toàn. **d**đ **l** **q**đ Anh sẽ chẳng bao giờ còn được trông thấy người hâm mộ tình tâm nghe mình hát nữa.

Nhân viên trực ban sau vài giây ngắn ngủi vội vàng thực hiện trách nhiệm của mình, người duy trì trật tự, người tìm cách che đậy, trực xuất phóng viên, tận lực giảm thiểu tin đồn. Trên màn hình lớn được thay bằng hình ảnh bìa album MTV đã lâu của Thượng Quân Trùng, thế nhưng đoạn clip ngắn ngủi vài ba giây kia cũng đã bị mọi người thấy hết, khắc sâu trong đầu.

Từ Nam Phương thấy Thượng Quân Trùng nhìn về phía mình, đôi mắt bị bao phủ sự khó hiểu và cảnh giác. Nhưng khi vừa đối diện với cô, thần sắc ấy lập tức tiêu tan. Có lẽ anh cho rằng sự việc này do cô gây ra nhằm công khai mối quan hệ giữa hai người, anh nhất định sẽ rất tức giận. Thế nhưng, sau khi bình tĩnh lại, lý trí khôi phục, anh liền hiểu ra cô không có bản lĩnh làm việc này. **d**đ **l** **q**đ Mua được đoạn băng kia rồi đem đến đây phát lên cho mọi người chứng kiến, một kẻ thường dân như Từ Nam Phương sao có thể làm được?

Từ Nam Phương cười gượng, chung quanh Thượng Quân Trùng đã có hai nhân viên chạy đến, bảo vệ anh đi vào sau cánh gà.

Bọn họ vừa tiến đến, quang cảnh xung quanh càng trở nên hỗn loạn, những tên phá đám lợi dụng cơ hội này để kích động người hâm mộ. Những fan nữ không thể chấp nhận được việc Thượng Quân Trùng hôn một cô gái trong thang máy, thấy anh lui về sau cánh gà, liền hét lên: “Danny, đứng lại! Danny, đứng lại!”.

Biển người không thể kiểm soát nổi, mặc dù hiện trường có rất nhiều bảo vệ nhưng không ai ngờ được dòng người lại mãnh liệt như thế, bảo vệ cũng phải bất lực. Vài phóng viên nhân lúc hỗn loạn đã lên lên sân khấu, cũng có thể là do tam phu nhân nhúng tay vào vẽ đường cho hươu chạy.

Hiện trường đã rối tung. **d**đ **l** **q**đ ngay đến Từ Nam Phương cũng không thể ngồi vững, cả người nghiêng ngả bị ép vào lan can bên cạnh. Cô rất muốn xuống đó giúp Thượng Quân Trùng, nhưng lại lo sự xuất hiện của mình càng khiến cho hậu quả thêm nghiêm trọng.

Thượng Quân Trùng trốn cũng không được, anh không đi theo nhân viên nữa mà quay lại sân khấu, nói vào micro: “Được, tôi không đi”. Anh nhìn quanh một vòng, ánh mắt kinh hoàng ban nãy đã được thay bằng sự lạnh nhạt, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, “Muốn hỏi gì không? **d**đ **l** **q**đ Tôi còn phải tiếp tục biểu diễn!”. Câu nói này là Thượng Quân Trùng nói với những phóng viên vừa xông lên sân khấu.

Đến lúc này còn có thể giữ được sự bình tĩnh, còn muốn tiếp tục hát, đám phóng viên nghe xong đều sững người. Thế giới này có hàng tá ngôi sao, nhưng sợ rằng bình thần đến mức này cũng chỉ có duy nhất Thượng Quân Trùng.

Anh lạnh lùng nhìn đám phóng viên, đợi bọn họ đặt câu hỏi. Dù anh chưa nói gì nhưng người hâm mộ ở bên dưới dường như đã được khích lệ, bỗng dưng yên lặng cả đi.

“Danny, anh có thể giải thích cho chúng tôi về đoạn băng vừa rồi được không?”, một phóng viên lên tiếng, không quên nói rõ từng câu từng từ vào chiếc micro trong tay, “Nếu chúng tôi không nhầm thì anh đã cưỡng hôn một cô gái trong thang máy? Xưa nay anh đều nói chưa có bạn gái. **d**đ **l** **q**đ nhưng lần này xem ra, cô gái kia chính là bạn gái, nhưng lần này xem ra, cô gái kia chính là bạn gái của anh? Hóa ra Danny lại là người tùy tiện như vậy?”.

“Đừng thế, Danny, anh khiến chúng tôi quá thất vọng. Chúng tôi luôn nghĩ rằng Danny là một chàng trai bất thực nhân gian yên hòa*!” Một phóng viên khác lên tiếng trách móc, “Mọi người đều gọi anh là ‘hoàng tử đơn thuần’, nhưng xem ra anh cũng không hề ‘đơn thuần’ một chút nào!”. Những điều họ nói vào micro đều được truyền thẳng ra ngoài nên mọi người đều nghe rõ mồn một. Bên dưới mấy chiếc loa phóng thanh, người hâm mộ bị kích động đã bắt đầu la ó: “Danny, chúng tôi thất vọng về anh...”. Câu nói lặp đi lặp lại.

(*Bất thực nhân gian yên hóa: Chỉ những người có thể giới nội tâm đẹp, không nhiễm trần tục.)

Từ Nam Phương thấp thỏm không yên.ღღღღღ☆ღღღღღ Hạ Giáng Tư cũng không cọt nhả nữa: “Anh Trùng lần này thâm rồi”.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trùng, anh đang cau mày, nghe thấy người hâm mộ nói thất vọng về mình, trong lòng anh hẳn là vô cùng khó chịu? Không ngờ tam phu nhân lại dùng cách này để công kích Thượng Quân Trùng! Từ Nam Phương nắm chặt hai bàn tay. Mặc dù cô không hiểu cái cách mà những cô gái thời đại này theo đuổi thần tượng, nhưng xem ánh mắt say đắm của họ khi nhìn Thượng Quân Trùng, cô cũng có thể hiểu được bọn họ dành bao nhiêu kỳ vọng cho anh. Đoạn băng vừa rồi, dù không nhìn rõ mặt anh, nhưng hành động thô bạo của anh khi cưỡng hôn thì có thể thấy rõ như ban ngày, những cô gái kia làm sao có thể chấp nhận.

Từ Nam Phương rất sợ người hâm mộ càng nói càng khó nghe, nhưng lúc này Thượng Quân Trùng vẫn bình thản như không: “Đúng vậy, người trong thanh máy là tôi! Vậy thì sao?”. Thanh âm của anh không lớn không nhỏ, vừa đủ để hầu hết mọi người có thể nghe được. Bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng của anh, sự xem thường mọi thứ của anh khiến tất cả đám phóng viên choáng váng. Anh nói thật là vô tư, vô tư đến nỗi bọn họ hận không thể xem lại đoạn clip kia một lần nữa, rồi hỏi lại anh, cô trông thấy rõ tình huống hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chủ mưu.

Ngay khi đám người kia lại không biết phải nói gì thì bên cạnh lại vang lên tiếng ai đó: “Danny có cuộc sống cá nhân, có thể giới riêng, anh ấy chỉ đem giọng hát của mình để phục vụ mọi người.ღღღღღ l. ღღღღღ Hôm nay có nhiều bạn bè và fan đến đây là để nghe Danny hát, vậy mà có người gây chuyện, vạch trần chuyện đời tư của Danny, còn cố ý kích động mọi người, làm khó Danny.ღღღღღ☆ღღღღღ làm khó tất cả chúng ta...” Người nói những lời này là Diệp Phi Vũ, sau khi chạy đi xử lý vài việc, anh vội vàng lên sân khấu cầm micro, giải thích giúp Thượng Quân Trùng.

“Hy vọng mọi người không để cho những kẻ có ý đồ xấu xúi bẩy, mà lặng yên nghe Danny của chúng ta tiếp tục hát. Tôi tin chắc ở đây có rất nhiều bạn đã phải ngồi hàng giờ trên xe lửa, trên máy bay để đến thành phố T tham gia liveshow. Chúng ta phải đợi lâu như vậy, Danny cũng phải tập luyện nhiều ngày như vậy, chính là vì muốn buổi tối hôm nay được giữ lại những ký ức đẹp để với nhau. Mọi người đều là fan của Danny thì hãy ủng hộ Danny, để cho anh ấy có không gian riêng.” Diệp Phi Vũ nói đầu vào đấy, thuyết phục được cả những người hâm mộ quá kích động, vì những gì vừa trông thấy trên màn hình. Quả nhiên,ღღღღღ l. ღღღღღ bọn họ nghe xong liền bình tĩnh trở lại.

Chỉ có điều, khi mọi thứ đã trở nên yên ổn rồi, thì bỗng có tiếng người truyền tới: “Tuyệt vời nghĩa là thế nào? Chúng ta đều cho rằng Danny là một người thuần khiết, giờ mới biết hóa ra đã bị lừa. Mấy bài hát của anh ta cũng đều là lừa người cả, cái gì mà hoàng tử thuần khiết, cái gì mà thiên sứ giọng hát, đều là thổi phồng lên! Tôi đây không thèm nghe anh ta hát. Hát chẳng ra sao còn làm ra vẻ! Nhân phẩm lại không sạch sẽ”.

Người này bói vẽ như ngẫu nhiên, nhưng Từ Nam Phương biết rõ đã có sự sắp đặt.

Chỉ có điều, Thượng Quân Trùng nghe xong đã bị đá kích, mặt đỏ tới tận mang tai.

Từ Nam Phương chợt hiểu ra một điều, đối với những điều khác, Thượng Quân Trùng vốn không để vào tai, nhưng hễ động đến âm nhạc của anh, chê bai ca khúc của anh, lập tức anh sẽ bị “trúng chiêu” của kẻ gian.

Diệp Phi Vũ nhanh chóng tóm lấy kẻ gây rối kia ra ngoài, không khách khí mà đối đáp: “Danny có không gian riêng của anh ấy, cũng có quyền lợi kết bạn. Đoạn clip vừa rồi rõ ràng là đã xâm phạm đời tư của anh ấy, chúng tôi sẽ giao chuyện này cho cảnh sát xử lý. Tôi thấy anh cũng không phải là fan của Danny nhỉ? Ở trước mặt mọi người, anh nói Danny hát không hay, nói Danny nhân phẩm không tốt, anh nên biết chỉ cần mỗi fan của Danny nhỏ một bãi nước bọt cũng đủ để khiến anh chết đuối”. Diệp Phi Vũ vừa dứt lời, ở dưới lập tức một trận cười rền vang, câu đùa vui hợt thời của anh ta đã khiến người hâm mộ nhanh chóng đứng về phía Thượng Quân Trùng.

Diệp Phi Vũ lại giả trúng chỗ ngựa,ღღღღღ l. ღღღღღ nói tiếp: “Tôi thấy sự việc hôm nay hẳn là có liên quan không ít tới anh? Lát nữa còn phải nhờ anh phối hợp nhiệt tình với cảnh sát điều tra!”.

Lời đe dọa ngầm của Diệp Phi Vũ khiến người kia nhất thời cảm như hén, nhưng rồi anh ta lại kêu gào lên: “Chẳng lẽ nhân phẩm của anh ta tốt lắm à? Không gian riêng, đời tư? Hừ, là ngôi sao có thể làm những chuyện không biết xấu hổ, muốn làm gì thì làm sao? Tôi đương nhiên không phải fan của anh ta, anh ta không xứng! Ha ha, mọi cười có lẽ không biết, lúc quay phim ở Sơn Tây, anh ta đã gây ra scandal kinh khủng thế nào đâu. Đây là chuyện mà người nào trong giới truyền thông chúng tôi cũng đều biết rõ. Ngôi sao lớn từng hùng hồn tuyên bố mình không có bạn gái này thực ra có bạn gái mà không chịu thừa nhận. Cuối cùng bức người con gái kia đến phát điên! Nếu không có người khác rat ay im chuyện này đi anh ta làm gì có ngày hôm nay. Tôi mà là phóng viên, nhất định tôi sẽ nói thật ra cho mọi người cùng biết, giống như hôm nay có người đứng cầm đem công khai đoạn clip Thượng Quân Trùng cưỡng hôn trong thang máy kia ra. Chúng tôi muốn nói cho mọi người biết, anh ta vốn dĩ không đơn thuần như vẻ ngoài, nhân phẩm của anh ta không đáng để mọi người ủng hộ! Không đáng để có nhiều fan như vậy”.

Anh ta vừa dứt lời liền có người phụ họa theo, toàn bộ khán đài lại ồ lên. Tung clip, để lộ chuyện ở Sơn Tây, tất cả chẳng qua là nhằm mục đích lôi kéo Thượng Quân Trùng. Tam phu nhân lựa chọn thời điểm này, vạn người tụ tập, quả nhiên đã mất rất nhiều công sức, nhất định sẽ khiến cho lão vương gia một lần biết hết những chuyện xấu của cháu trai mình.

Trong vương phủ, lão vương gia đang ở thư phòng đọc sách, bên ngoài lại bỗng dưng có tiếng người thì thầm truyền tới. Dù tai lão vương gia đã không còn thính lắm, nhưng mấy nữ hầu ngoài kia nói vẫn đủ cho ông nghe thấy. Ngữ điệu cao vút lại cộng thêm tiếng cười không kiêng kị khiến cho sự tập trung của lão vương gia bị quét đi một nửa.

“Này, còn đứng đấy làm gì, mau lên đi xem livestream của Hạnh Trùng thiếu gia, đang phát trực tiếp kia! Chỉ có một kênh mua đứt bản quyền phát sóng trực tiếp thôi, mau lên.”

“Đứng đấy, Hạnh Trùng thiếu gia đẹp trai như vậy, cứ tưởng tượng đến bộ dạng thiếu gia đứng trên sân khấu là tôi đã không chịu nổi rồi... Hôm kia được tận mắt thấy thiếu gia, tôi càng thêm khẳng định anh ấy là người đẹp trai nhất trên đời này...”

“Thôi thôi thôi, la hét cái gì thế hả!”, dẫu đã lâu, lão vương gia ở trong phòng nhin không được quát lên. Đám nữ hầu im bặt, một lúc sau tự giải tán.

Lão vương gia tức giận, ông còn chưa hỏi rõ ràng mà bọn họ đã dám lẩn đi trốn. Đến khi nữ hầu bưng trà đến, lão vương gia bèn nhân cơ hội mà giận cá chém thớt một trận. Nhưng người hầu này đã bị tam phu nhân mua chuộc, chỉ chờ thời cơ để nói cho lão vương gia biết về buổi biểu diễn của Thượng Quân Trùng. Dưới sự chỉ dẫn của tam phu nhân, cô ta nói với lão vương gia rằng các tiểu thư và phu nhân khác cũng đều ở trong phòng riêng xem truyền hình trực tiếp, thậm chí còn có người tới tận nơi biểu diễn để cổ vũ Thượng Quân Trùng. Người hầu chỉ thuận miệng nói một câu nhưng lão vương gia vừa nghe tâm trạng đã không tốt rồi. Biết Thượng Quân Trùng cũng mở livestream như các ngôi sao khác, lão vương gia liền lạnh lùng nói: “Tôi cũng muốn xem xem nó hát cái thể loại gì”.

Thế là sau đó lão vương gia liền sai người hầu thân cận mở tivi. Ông ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, chột nhử đến chuyện gì, lại quay sang nói với nữ bộc: “Nếu mọi người đều đang xem thì gọi tất cả tới đây cùng xem, gọi cả nhị lão gia tới nữa”. Lão vương gia chột nhử tới bữa tiệc tối hôm trước, đám con cháu của mình đều ngấm ngầm đấu đá lẫn nhau.

Khi thấy nhị lão gia vừa bước vào thư phòng, tam phu nhân liền mỉa mai: “Nhị lão gia tối nay không phải làm việc sao?”. Bà ta biết lão vương gia cho gọi mọi người tới, cũng biết sắp có kịch vui, không tránh được vui mừng ra mặt.

Nhị lão gia không lên tiếng.

Sắc mặt lão vương gia không mấy tốt, dẫu đã lâu, hai mắt chăm chú dán vào màn hình, buổi biểu diễn đã bắt đầu, người dẫn chương trình đang hét tên Thượng Quân Trùng trên sân khấu.

Khi Thượng Quân Trùng cất tiếng hát, lão vương gia tròn tròn mắt như muốn lòi hai tròng mắt ra ngoài. Những người đứng, ngồi hai bên lão vương gia đều im thin thít không dám rên một tiếng. Mặc dù mấy cô nữ hầu không dám mở miệng, nhưng vẻ mặt say sưa của họ không qua nổi mắt lão vương gia.

Sau đó, lão vương gia đương nhiên cũng trông thấy cảnh tượng phát trên màn hình lớn kia. Lão vương gia và nhị lão gia đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, trên mặt mỗi người đều bày ra những biểu hiện khác nhau. Nhị lão gia dùng ánh mắt trên người tam phu nhân, nhưng bà ta cũng không rảnh để nhìn nhị lão gia mà quan sát thần sắc của lão vương gia. Thấy lửa giận đã cuộn trào trong mắt lão vương gia, tam phu nhân liền đổ thêm dầu vào lửa: “Ồ, cô gái kia... sao mà... sao mà giống...”. Vừa thốt ra tới đây, bà ta liền im bặt, làm như nếu nói tiếp thì sẽ tự bán đứng mình.

Thế nhưng chỉ cần bà ta nói tới đây, người tinh mắt liếc một cái là đã nhận ra cô gái trong clip kia mặc bộ quần áo y hệt Từ Nam Phương tối hôm yến tiệc. Từ phu nhân vội che miệng thốt lên: “Chẳng phải kia chính là người hầu mới mà tam phu nhân đưa đến đây ư?”. Bà ta có vẻ há hê, nhưng nói xong lại vờ làm như hối hận vì đã lỡ lời, bởi vì nam chính là Thượng Quân Trùng, dẫu đã lâu, lúc này sắc mặt nhị lão gia đã tái nhợt.

“Từ... Nam Phương?”

Lão vương gia gọi tên Từ Nam Phương lại khiến cho tam phu nhân có phần ngoài ý muốn. Bà ta cũng đã nghe nói tới chuyện lão vương gia gọi Từ Nam Phương tới hỏi chuyện, nhưng không ngờ được lão vương gia lại có ấn tượng nào đó về Từ Nam Phương như vậy.

Đài truyền hình lập tức chuyển sang chương trình quảng cáo, xem tình hình này có lẽ sẽ quảng cáo đến hết giờ.

Tam phu nhân giả bộ ngạc nhiên, tiếp lời lão vương gia: “Con cũng không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”. Nói xong, bà ta quay lại bảo Liên Tâm đi gọi Từ Nam Phương đến nhưng Liên Tâm trả lời: “Nam Phương và Từ thiếu gia đã đi xem biểu diễn rồi ạ”.

Tam phu nhân lại tiếp tục tỏ ra kinh ngạc, bà ta vừa quay đầu lại đã thấy lão vương gia nhìn mình: “Giáng Tư và Nam Phương đi tới đó? Lão tam gia?”. Ánh mắt lão vương gia nhìn tam phu nhân đầy thâm ý, dẫu đã lâu, chờ bà ta trả lời.

Tam phu nhân thấy ánh mắt của lão vương gia, trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng nếu đã chọn con đường này thì buộc phải đi tiếp. Bà ta gật đầu: “Vâng ạ, Giáng Tư là Hạnh Trùng rất thân nhau, Nam Phương lại là người hầu của Giáng Tư nên đi đâu cũng đưa đi cùng. Nhưng con thật sự không dám nghĩ Nam Phương lại dám cùng Trùng thiếu gia gây chuyện lớn như vậy”. Bà ta tỏ ra bộ dạng bị lừa gạt, trên mặt đầy phẫn nộ: “Con cũng không ngờ con bé Nam Phương kia nhìn qua hiền lành thật thà, vậy mà dám giấu con nhiều chuyện như thế. Nhưng mà, có thể mấy chuyện này không phải do chủ ý của cô ta”. Nói xong, tam phu nhân liếc nhìn nhị lão gia.

Lão vương gia quan sát hai người họ, trông thấy nhị lão gia cười khẩy một tiếng, gay gắt nói: “Tam phu nhân có ý gì?”, ông ta rõ ràng ý thức được tam phu nhân đang nhắm vào Thượng Quân Trùng.

“Chẳng lẽ còn không phải? Vừa rồi nếu tôi không nhìn lầm thì rõ ràng là con trai bảo bối của ông cường hôn người ta. Nam Phương cho dù không biết phép tắc cũng không bao giờ ôm suy nghĩ không đúng đắn trong lòng. Nhưng con trai ông có lẽ cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì.”

Đối với việc Từ Nam Phương tốt hay không, tam phu nhân không bận tâm, bà ta chỉ một mực muốn cho lão vương gia thấy Thượng Quân Trùng là người như thế nào mà thôi.

“Tam phu nhân nói thế nghĩa là sao?” d.đ. l. q.đ.đ. Nhị lão gia hôm nay lại có vẻ đuối lý trước tam phu nhân.

“Còn phải nói nữa sao? Tôi nghe nói đời tư của Trùng thiếu gia rất bát nháo, nếu không phải nhị lão gia thế lực mạnh che giấu mấy chuyện xấu thì sự nổi tiếng của Trùng thiếu gia đã sớm thành tai tiếng rồi.” Vì đang chiếm thế thượng phong, tam phu nhân nói chuyện với vẻ vô cùng đắc ý, “Tiếc là cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, Trùng thiếu gia là người thế nào, sợ rằng sắp bị phơi bày ra hết rồi”.

“Thế Hạnh Trùng là người thế nào? Lão tam gia, chị muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi, đừng vòng vo nữa.” Lão vương gia thỉnh thoảng lên tiếng lại khiến tam phu nhân giật mình. Thần sắc lão vương gia nặng nề, dưới ánh đèn điện, khuôn mặt già nua của ông hết như một khối đồng đen vừa đào dưới đất lên.

So với sự chủ động tấn công của tam phu nhân, nhị lão gia lại có vẻ khá rụt rè và yếu thế. Từ phu nhân vừa rồi lỡ lời, lúc này ra sức chữa lời: “Lão vương gia nói đúng, tam phu nhân vì sao biết được nhiều chuyện riêng tư của Trùng thiếu gia thế? À đúng rồi, lúc này trong buổi diễn của Trùng thiếu gia, có người tự ý phát đoạn clip kia lên, tam phu nhân, chị đừng nói là việc này do chị làm nhé!”. Tam phu nhân và từ phu nhân vốn có hiềm khích với nhau, lúc này từ phu nhân đương nhiên sẽ tận dụng thời cơ để đổ tiếng xấu cho tam phu nhân, d.đ. l. q.đ.đ. nhưng suy đoán của bà ta đúng là không đến nỗi nào.

Hai vị An Nhân vốn đã chuẩn bị đi ngủ, nhưng nghe được tin đồn nên đã vội vàng tới. Bầu không khí trong thư phòng nặng nề, lúc hai vị An Nhân bước vào, tất cả mọi người đều im lặng, không dám hé răng.

“Có chuyện gì thế?”, Đại An Nhân ngồi xuống bên cạnh lão vương gia rồi quay sang hỏi lão bộc đứng bên cạnh. Nhưng người hầu chưa kịp trả lời, lão vương gia đã cười khẩy rồi lên tiếng: “Không có gì, chỉ đang xem đám con dâu, cháu trai của chúng ta vạch trần khuyết điểm của nhau. Vì mục đích của bản thân mà không từ mọi thủ đoạn!”.

Nghe lão vương gia nói vậy, cả phòng không ai dám hé răng.

Tam phu nhân bị nói trúng tim đen nhưng không hề căng thẳng, dường như bà ta đã hạ quyết tâm hôm nay liều chết đến cùng.

“Vương gia, không phải con dâu muốn bóc mẽ ai, con chỉ nói sự thật, con cũng rất quan tâm chuyện của Trùng thiếu gia, d.đ. l. q.đ.đ. không biết Trùng thiếu gia có bị đám nhà báo kia làm khó hay không.” Tam phu nhân biện minh, nhưng giọng điệu không giấu được sự hả hê.

Lão bộc theo hầu lão vương gia đi tới báo đã liên hệ được với bên đài truyền hình, yêu cầu họ chỉ phát trực tiếp tình hình hiện tại ở buổi biểu diễn cho riêng nhà họ Hạ. Sau khi được phép của lão vương gia, ông ta đi tới tivi, điều chỉnh tần số.

Trên màn hình, Diệp Phi Vũ đang đứng trên sân khấu giải vây giúp Thượng Quân Trùng. Đây là lần thứ hai lão vương gia và nhị lão gia được chứng kiến lòng trung thành và tài ăn nói của Diệp Phi Vũ. Tuy nhiên đám phóng viên vẫn không ngừng giở trò, lại một lần nữa khiến hiện trường trở nên căng thẳng.

Tình hình càng lúc càng hỗn loạn, Thượng Quân Trùng không giữ im lặng nữa, anh cao giọng nói: “Mọi người hãy nghe tôi nói vài câu!”.

Giọng nói của anh khiến đám người đang rối loạn dần dần lắng xuống. Anh nhìn khắp sân vận động một lượt, giữa màn đêm đen kịt chỉ thấy đầu người nhô lên, chen chúc, những chiếc gậy huỳnh quang cô đọng phát ra ánh sáng đủ màu sắc.

Thượng Quân Trùng đã tổ chức rất nhiều liveshow, nhưng đây là lần đầu tiên rơi vào tình huống này. Sự việc như ngày hôm nay, các ngôi sao trong và ngoài nước rất hiếm khi gặp phải.

Trên mặt Thượng Quân Trùng hiện lên nụ cười lạnh lùng, ánh mắt anh chạm đúng vào vị trí Từ Nam Phương đang ngồi. Anh nói: d.đ. l. q.đ.đ. “Nếu như mọi người tò mò về cuộc sống riêng tư của tôi, tôi cũng không ngại nói rõ cho mọi người biết ngay bây giờ. Đúng, người trong thang máy kia là tôi. Thời gian xảy ra chuyện là khoảng mười một giờ đêm hôm kia, địa điểm là một cửa hàng đồ nội thất trong thành phố T này. Tôi tới đó để mua giường cho một cô gái, cô gái ấy cũng chính là người xuất hiện trong clip vừa rồi”.

Thượng Quân Trùng đứng trước mặt mấy vạn người, nói trơn tru không hề lắp bắp.

“Còn về chuyện hôm ấy tôi mua loại giường nào, mua ở gian hàng nào, tôi đã quên mất rồi, mọi người nếu có hứng thú thì có thể tới đó hỏi.” Sự thành thật của anh khiến ai nấy cũng ngẩn người, thậm chí Diệp Phi Vũ không nhịn được phải liếc nhìn Thượng Quân Trùng.

Thấy hiện trường lặng ngắt như tờ, tựa hồ còn chưa kịp tiêu hóa những lời mình nói, Thượng Quân Trùng lấy thêm can đảm, nói tiếp: “Nếu mọi người hỏi tôi, cô gái ấy là ai? Thì tôi sẽ trả lời, người yêu! Thậm chí, còn là do tôi dự định phát triển thành mối quan hệ yêu đương”.

Nghe Thượng Quân Trùng nói vậy, Diệp Phi Vũ neho mắt, vừa cầm chiếc micro lên lại nặng nề buông xuống, dường như lúc này, anh không có chỗ chen lời.

“Vừa nãy có người nói nhân phẩm của tôi có vấn đề, tôi không xứng đáng với tình cảm của người hâm mộ, về chuyện này, tôi không muốn phát biểu bất cứ điều gì, càng không muốn phản bác. Từ trước tới giờ, tôi chỉ tâm niệm một điều, đó là hát, là chia sẻ với mọi người những điều tôi biết về âm nhạc, chia sẻ những giai điệu đẹp nhất với các bạn. Nói thật lòng, tôi không hề cảm thấy bị người ta bám theo là chuyện gì vui vẻ, giống như một câu nói thế

này: Dù bạn ăn một quả trứng gà ngon cũng không cần biết con gà nào đẻ ra quả trứng đấy. Sự việc thành ra thế này, tôi cũng chỉ có thể chấp nhận. Thế nên tôi phải đi khắp nơi, tham gia rất nhiều cuộc gặp mặt, xuất hiện trước công chúng, lại còn đáng phỉm”. Thượng Quân Trùng lần này nói rất nhiều, trên mặt còn lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, “Có người nói làm nghệ thuật là một vùng bùn lầy lội. Trước đây tôi cho rằng, chỉ cần bản thân kiên trì với thứ của mình, với con đường của mình, thì dù có lầy lội đến mấy cũng chẳng liên quan tới mình. Nhưng bây giờ tôi phát hiện ra, mình đã sai. Giống như câu nói, đi ở bờ sông sao tránh được ướt dếp?”.

Thượng Quân Trùng ngược mắt lên, ngay cả những người ngoài cùng của sân vận động cũng có thể trông thấy nỗi thất vọng và sự cam chịu trong mắt anh. Đây là lần đầu tiên họ nghe Thượng Quân Trùng nói nhiều như vậy, tất cả đều là những lời chân thành thốt ra từ đáy lòng.

Khóc mất Từ Nam Phương đã ướt. Thượng Quân Trùng vì sao lại hoàn toàn vô cảm với sự việc xảy ra hôm nay như thế? Có lẽ anh đã sớm đoán ra nguyên nhân rồi chẳng! Chỉ có điều, anh một mực ở lại trong thế giới của bản thân, nhưng hiện thực lại từng bước từng bước phá hủy cái thế giới của anh, buộc anh phải đối mặt với sự thật tàn khốc.

Thượng Quân Trùng nói cô là người yêu của anh, khiến Từ Nam Phương chợt nhớ đến tối hôm đó anh nói sẽ nuôi cô, anh nói, nếu cô đã thích tiền đến thế thì anh sẽ dùng tiền để giúp cô thỏa mãn. Anh nói như thế, ~~d.đ☆L☆qđ~~ chính là đã chấp nhận và thỏa hiệp với hiện thực ư? Tình cảnh ngày hôm nay, so với chuyện của cô, có lẽ sự công kích đối với anh còn lớn hơn nhiều?

Thế nhưng, Thượng Quân Trùng lại nói tiếp: “Hôm nay tôi tổ chức liveshow ở đây, muốn tặng âm nhạc của mình cho người mà tôi yêu, thế nên tôi không muốn trả lời bất cứ câu hỏi nào. Nếu các bạn tới đây không phải để nghe hát thì có thể ra về. Những người ở lại, tôi vẫn sẽ tiếp tục hát phục vụ các bạn...”.

Nói xong, anh ngừng đầu, đội mũ, vẫy tay ra hiệu với nhân viên sân khấu, chuẩn bị bắt đầu buổi diễn. Diệp Phi Vũ lập tức xuống dưới đuôi đám phóng viên.

Thượng Quân Trùng lại trở về dáng vẻ bình thường, tựa như không hề bị ảnh hưởng bởi điều gì, anh ôm đàn ghita thử âm, Những lời anh vừa nói đã khiến cho hàng vạn người hâm mộ gạt chuyện đời tư của anh sang một bên, tiếp tục ủng hộ anh. Không ai rời khỏi buổi biểu diễn, mà trái lại mọi người càng tỏ ra yêu quý anh hơn, không ít người mắt đã nhòa lệ, vừa khóc vừa hô lên: “Ủn hộ Danny!”.

Từ Nam Phương cảm thấy sống mũi cay cay. Diệp Phi Vũ, nhị lão gia, bọn họ đều không ngờ Thượng Quân Trùng kiêu lại có thể dễ dàng được nước cờ này. Hóa ra, sự chân thành mới là vũ khí mạnh nhất trên đời. Về điểm này, cả Diệp Phi Vũ và nhị lão gia đều không thể hiểu.

Cô nhìn Thượng Quân Trùng đang nghiêm túc chuẩn bị hát ca khúc tiếp theo, trong lòng thầm lo lắng. Khi ánh đèn chiếu về phía cô, nước mắt thực muốn trào ra. Sự điều chỉnh của Thượng Quân Trùng không chống lại được sự tàn nhẫn của hiện thực, anh chẳng dễ dàng gì mới thuyết phục được bản thân, thuyết phục được mọi người, nhưng tiếc rằng, tất cả chỉ là đã trảng xe cát...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: chương 58

Chương 58: Ai gài bẫy ai?

Đúng vậy, Từ Nam Phương sớm đã đoán được ý đồ của tam phu nhân. Bà ta dùng trăm phương nghìn kế muốn đẩy Thượng Quân Trùng vào “chỗ chết”, buổi biểu diễn này là thời cơ tốt, bà ta sao có thể bỏ qua?

Từ Nam Phương từng nói với nhị lão gia, ~~d.đ☆L☆qđ~~ muốn lật đổ tam phu nhân, phải để tam phu nhân ra tay trước. Mấy hôm nay, bà ta không để ý tới cô, mỗi ngày đều đi sớm về khuya, sợ rằng chính vì thời cơ ngay trước mắt này, cơ hội tốt chớp mắt sẽ qua, thế nên bà ta mới không có thời gian bận tâm chuyện khác.

Người tặng vé cho cô, không phải Thượng Quân Trùng, người tặng váy cho cô càng không phải anh. Tam phu nhân lừa Hạ Giáng Tư và cô tới đây, để bà ta ở lại trong phủ hành động dễ dàng.

Bà ta làm vậy vừa khiến cô tin rằng Thượng Quân Trùng có tình ý với

Bà ta làm vậy, vừa khiến cơ an rằng Thượng Quân Trùng cơ chừng với mình, lại vừa khiến Thượng Quân Trùng tin rằng cô chủ động lấy lòng anh.

Đáng tiếc, cốc mò cò xơi! Tam phu nhân vạch trần người khác trước mặt lão vương gia, không tránh khỏi tự làm bại lộ mình. Màn kịch tiếp theo được diễn tiếp trên chính vở kịch mà bà ta đạo diễn sẽ như thế nào, sợ rằng bà ta cũng không sự liệu được.

Trước lúc ra khỏi nhà họ Hạ, Từ Nam Phương đã thông qua Diệp Phi Vũ báo với nhị lão gia, rằng rất có thể tam phu nhân sẽ giở trò trong buổi biểu diễn này. Thế nhưng nhị lão gia vẫn bình thản để bà ta thực hiện kế hoạch của mình, như vậy, lý do chỉ có một: Nhị lão gia muốn khiến cho cuộc chơi này náo nhiệt hơn.

Vậy nên, khi bất ngờ có ánh đèn chiếu vào người, Từ Nam Phương vô thức nhắm mắt lại, trực giác mách bảo cô, nhị lão gia đã bắt đầu lên sàn diễn. Ông ta muốn dùng mình làm mồi nhử!

Quả nhiên, Từ Nam Phương nghe thấy bên dưới có tiếng la hét, tựa như trong đêm tối bỗng dưng xuất hiện mặt trời ban trưa, khiến cho lòng người lạnh lẽo đột ngột bị chìm trong nước sôi.

Thanh âm kia vang lên chói tai: "Nhìn kìa! Chẳng phải bạn gái trong tin đồn với Danny đấy ư?".

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm về phía ống kính. Từ Nam Phương không cần mở mắt cũng biết mình đã thu hút bao nhiêu sự tò mò. Hạ Giáng Tư đứng bật dậy, lập tức một giọng nói cất lên: "Ơ,d.๐đ☆L☆q๑đ kia là tiểu thiếu gia nhà họ Hạ! Tôi từng trông thấy cậu ta trên tivi".

Câu nói này đã đợi rất lâu cuối cùng đã được thốt lên, dư luận lại bắt đầu xôn xao. Mặc dù trước đó mọi người đều đã bị Thượng Quân Trùng làm cho cảm động nhưng phụ nữ bản tính thọc mạch, vẫn không nhịn được nhìn về phía Từ Nam Phương.

Chẳng có gì khiến người ta hứng thú hơn là thấy nữ chính trong tin đồn xuất hiện tại buổi biểu diễn. Có thể là ai đó nhận ra Từ Nam Phương chính là người trong clip kia, nhưng người càng nhiều, thì hiệu ứng đám đông càng lớn. Nên cho dù bọn họ không nhận ra Từ Nam Phương, nhưng chỉ cần một người kahứng định thì nghiễm nhiên trong thâm tâm họ cũng công nhận.

Người hâm mộ ai cũng tò mò muốn biết cô gái mà Thượng Quân Trùng thích là người như thế nào, lúc này Hạ Giáng Tư lại xuất hiện ở đây cùng cô bạn gái scandal của Thượng Quân Trùng, vở kịch càng diễn càng hay, càng diễn càng kịch tính.

Một cô gái, hai người đàn ông đẹp trai nhiều tiền. Chỉ có ngần ấy dữ kiện, trong đầu mọi người bắt đầu tự xây dựng rất nhiều câu chuyện. Đám phóng viên từ bốn phương tám hướng bắt đầu vây lấy Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương đang chuẩn bị bỏ đi.

Bọn họ nhao nhao hỏi: "Cô chính là vị Từ tiểu thư mà Danny muốn phát triển mối quan hệ tình cảm kia ư? Xin hỏi hai người quen biết nhau thế nào? Bắt đầu yêu từ khi nào?".

"Vị này là Tư thiếu gia phải không? Xin hỏi vì sao thiếu gia tới buổi biểu diễn của Danny? Cô gái này là người yêu của Danny hay là người yêu của anh?"

Đám phóng viên vây lấy Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư, tất cả lời nói, câu hỏi đều bóc trần đến mức trắng trợn.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trùng đứng bất lực trên sân khấu, ngay cả cơ hội thở ra cũng không có nữa. Nếu nói tam phu nhân đã phải hao tâm tổn sức rất nhiều để bóc mẽ Thượng Quân Trùng và đề phòng nhị lão gia phái người tới bảo vệ Thượng Quân Trùng, thì lần này nhị lão gia lại rất an nhàn, bởi vì, hiện giờ ông ta không cần phải nghĩ cách bảo vệ Thượng Quân Trùng, ngược lại, chính ông ta đang đẩy Thượng Quân Trùng ra nơi đầu sóng ngọn gió, trộm đồ từ bên trong, còn gì dễ dàng hơn?

Thượng Quân Trùng tròn mắt nhìn Từ Nam Phương và Hạ Giáng Tư bị đám phóng viên kia vây lấy. Hiện trường càng lúc càng hỗn loạn. Lúc này anh thật sự cảm nhận được thế nào là lực bất tòng tâm.

Tất cả những gì Diệp Phi Vũ có thể làm lúc này cũng chỉ là kéo Thượng Quân Trùng tạm tránh về sau sân khấu. d.đ☆L☆qđ Dù sao thì Thượng Quân Trùng có thể trấn an lòng người hâm mộ một lần chứ cũng không thể trấn an lần thứ hai được.

Thượng Quân Trùng lúc này hết như quả bóng bị rút hơi, ngay cả lão vương gia ngồi xem qua tivi cũng có thể cảm nhận được hiện trường hỗn loạn thế nào do tín hiệu lúc tốt lúc xấu.

Tam phu nhân chợt dạ. Trong kế hoạch của bà ta không có màn vừa rồi, không có chuyện để Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư cùng nhau xuất hiện trên màn hình, khiến đời tư của cả hai anh em họ bị phóng viên đào với, bị mọi người bôi đen, cuối cùng cả hai đều bị lão vương gia vứt bỏ. Nhưng rõ ràng chiêu này không phải do tam phu nhân rat ay, vậy thì, người kia đang giúp, hay đang hại bà ta?

Lão vương gia không bình luận bất cứ điều gì mà chỉ căn dặn: "Mau đưa hai đứa nói về đây, đừng có để mất mặt thêm nữa". Dù ngữ điệu rất bình thản nhưng lời nói lại khiến cho người ta phải đổ mồ hôi lạnh vì lo thay cho Thượng Quân Trùng và Hạ Giáng Tư. Lão vương gia rõ ràng đã nổi giận, cho dù vẫn chưa đến mức long trời lở đất.

Đại An Nhân và Tiểu An Nhân luống cuống, cả hai đều đổ hết tội lỗi lên đầu Từ Nam Phương, luôn miệng đòi đuổi người hầu này ra khỏi nhà họ Hạ.

Tam phu nhân nhìn quanh phòng một lượt, nhất thời lo lắng: "Đám

phóng viên kia đúng là ghê tởm, ngay cả Giáng Tư cũng bị họ tìm ra, Nam Phương là người hầu của Giáng Tư, đi xem biểu diễn cùng thì có gì mà phải bé xé ra to?”. Lúc này, tam phu nhân đương nhiên phải đứng về phía con trai mình.

“Tôi thấy, không đơn giản là do phóng viên đâu”, lúc này nhị lão gia mới trở lại dáng vẻ linh hoạt vốn có. Ông ta nhìn tam phu nhân, làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa, “Theo như tôi biết thì công ty Thiên Đại Vũ Lôi của Hạnh Trùng là công ty đứng đầu giới giải trí, liveshow lần này của Hạnh Trùng chắc chắn được công ty hỗ trợ không ít? Nói khó nghe một chút, thế này chẳng phải công ty họ cũng đã lỗ vốn rồi ư?”. Nhị lão gia liếc nhìn lão vương gia. Lúc này, lão vương gia đã cau mày, có phần mờ mịt với tình hình hiện tại.

“Đúng thế, chắc chắn có người cố ý hãm hại! Đưa nhiều phóng viên đến chính là muốn phá hỏng liveshow của Hạnh Trùng thiếu gia”, tứ phu nhân phụ họa.

Nhị lão gia gật đầu: “Tôi cũng cho rằng như vậy”, ông ta nhìn sang tam phu nhân, “Tam phu nhân, tôi tự kiểm điểm bản thân mình, lúc đầu tôi còn cho rằng cô có thành kiến với Hạnh Trùng, nên tìm phóng viên đến gây sự, hòng đẩy Hạnh Trùng từ trên cao té xuống”.

“Tôi? Nhị lão gia đoán cũng hay thật đấy!”, d.đ.đ. không ngờ nhị lão gia thẳng thừng chỉ điểm như vậy, tam phu nhân chỉ có thể cười thầm trong lòng.

“Đúng thế, tam phu nhân đừng nói tôi đang chụp mũ cô. Ai bảo cô vừa rồi nói nhiều chuyện về Thượng Quân Trùng như thế, chẳng khác nào ở bên nó cả ngày lẫn đêm. Tôi không tránh được lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.” Nhị lão gia vừa nói vừa đánh mắt về phía lão vương gia. Lão vương gia hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, ngay từ đầu ông đã có thành kiến với tam phu nhân, hưởng hồ, biểu hiện hai ngày nay của tam phu nhân chẳng khác nào e sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

“Nhưng mà, giờ tôi thấy mình đã sai thật rồi, nếu tam phu nhân muốn công kích Hạnh Trùng thì cũng không đẩy con trai mình xuống nước như thế.” Nhị lão gia vừa xin lỗi, rồi rút vừa cau mày suy tư, “Kỳ lạ, vậy rốt cuộc là ai có thù hằn với nhà họ Hạ chúng ta? Đã hại Hạnh Trùng, còn muốn hại cả con trai của tam phu nhân?”.

Nhị lão gia nhìn quanh bốn phía, d.đ.đ. ngoài Đại An Nhân và Tiểu An Nhân đang lo lắng cho cháu mình, thấp thỏm nhìn sắc mặt u ám của lão vương gia, thì những người khác đều đang giương mắt nhìn nhau.

“Tam phu nhân, cô không có suy đoán gì sao?”, nhị lão gia chuyển từ bị động sang chủ động, đá quả bóng sang cho tam phu nhân.

Tam phu nhân chớp mắt: “Tôi chỉ là một kẻ ngu dốt, có thể suy đoán được cái gì đây?”. Vừa nói, bà ta vừa để ý thấy lão bộc ghe tai lão vương gia thì thầm gì đó.

Bởi vì lão vương gia đã hơi nghễnh ngãng nên dù lão bộc có nói nhỏ thì mọi người vẫn nghe được. Ông ta nói, có một vài hãng truyền thông gọi điện tới, muốn biết chuyện về Trùng thiếu gia, lão bộc đã hạ lệnh tạm thời khóa số máy sử dụng để liên lạc với bên ngoài kia lại. Hiện giờ bên ngoài vương phủ đã có khá nhiều người tụ tập, la ó, đòi Thượng Quân Trùng dir a, gào thét rằng anh đã dập tắt sự kỳ vọng của bọn họ. Thế nhưng Vương phủ là nơi nào chứ? Đám người kia chẳng mấy chốc đã bị giải tán.

Cả thư phòng, không ai dám thở mạnh. Lão vương gia ghét nhất là có người trong gia đình gây chuyện thị phi bên ngoài. Thượng Quân Trùng đã gây ra chuyện tày đình như thế, xem tình hình lúc này có thể thấy anh sẽ còn bị "xào nấu" thêm nhiều lần nữa. Bây giờ thậm chí còn có người chạy tới tận cửa khiêu khích, chẳng khác nào đuổi Thượng Quân Trùng vào tận lỗ châu mai.

Nhưng ngạc nhiên là, lão vương gia nghe báo cáo xong lại chẳng hề tức giận, ông bình thản nhìn nhị lão gia, hỏi: "Lão nhị, anh nói xem, đám người kia tới đây làm gì?". Nói xong, ông nhắm mắt lại dứt khoát không thềm lên tiếng.

"Theo ta, chắc chắn có người ngầm ngầm hại Hạnh Trùng, thế nên mới gây ra họa lớn như vậy", Đại An Nhân hậm hực nói.

"Lão nhị, nói!", lão vương gia cắt ngang lời Đại An Nhân, khẩu khí rắn rỏi không cho phép ai phản bác.

Nhị lão gia cung kính đáp: "Cha bớt giận, là do con quản giáo không nghiêm, để thằng nghịch tử này sa chân vào con đường ca hát. Nhưng mà cha cũng thấy rồi đấy, ở bên ngoài Hạnh Trùng tên là Thượng Quân Trùng, không ai biết nó là con cháu nhà họ Hạ chúng ta. Mà nếu đã không ai biết thì sao bọn họ có thể chạy tới cửa nhà chúng làm loạn cho được?". Nhị lão gia nói, d.đđ.l.qđđ liếc mắt lão vương gia một cái. Thấy lão vương gia vẫn nhắm mắt, thần sắc bình ổn, ông ta tiếp tục, "Thế nên... thế nên con nghĩ, suy đoán của mẹ cũng không phải là vô căn cứ. Chắc chắn đã có người rắp tâm gây sự, muốn khiến nhà chúng ta đại loạn, muốn cha đêm nay không ngủ không ngon. Hơn nữa, người này ắt hẳn phải biết rõ tình hình nội bộ nhà chúng ta".

Thấy lão vương gia vẫn không hé răng, nhị lão gia lại nghiêm trang nói: "Con cả gan nghĩ, có người muốn hại Hạnh Trùng thân bại danh liệt. Trong khi giờ trò ngay tại buổi biểu diễn của Hạnh Trùng, thì người này còn có thể kích động đám người kia đến cửa nhà chúng ta gây rối chứng tỏ người này không chỉ có tiền có thế, mà còn hiểu rõ nhà chúng ta như lòng bàn tay.d.đđ☆L☆qđđ À đúng rồi, lúc ra tay với Hạnh Trùng, Giáng Tư cũng chịu lây tiếng xấu, xem ra người này muốn dìm cả hai an hem nó xuống bùn đen". Nhị lão gia vừa nói, vừa nhìn tam phu nhân, giả vờ nói, "Tam phu nhân, cô thử nghĩ xem, những ai có khả năng làm những việc này, cứ nói với tôi, tôi dám chắc người này cả hai chúng ta đều quen biết". Ông ta nói chắc như đinh đóng cột

Đã đến mức này rồi, thử hỏi làm sao tam phu nhân không hiểu ra ý đồ của ông ta, việc này đối với ai bất lợi nhất?

Người ngoài cuộc như Đại An Nhân và Tiểu An Nhân cũng thoáng cái đã vỡ lẽ, hai người không hện mà cùng nhìn thẳng về phía trước, sau đó đảo mắt nhìn quanh thư phòng một lượt, tất cả đều có mặt, ngoại trừ nhà đại thiếu gia.

Hai người gần như đồng thanh: “Đại phu nhân và Hạ Huyền Lãm đâu?”.

Tam phu nhân mặt biến sắc, lập tức hướng ánh mắt về phía nhị lão gia, dáng vẻ khó tin, nhưng vẫn phải đối mặt với sự thật này. Bà ta bỗng đứng nghĩ ra nguyên nhân vì sao lại có một nhóm phóng viên thứ hai xuất hiện ở buổi biểu diễn, làm khó Hạ Giáng Tư. Bà ta không sợ Hạ Giáng Tư bị ảnh hưởng, thậm chí còn mơ hồ mong muốn mình bị vạch trần là thủ phạm, như vậy vừa có thể hủy hoại danh tiếng Thượng Quân Trừng, lại vừa khiến Hạ Giáng Tư không có cơ hội kế vị, dẫu thế nào cũng chỉ có một kết quả duy nhất.

Thế nhưng, bà ta không ngờ được, trên bức tranh mình tỉ mỉ vẽ ra chỉ cần có người khác thêm một nét bút là đã bị hủy hoại, trở thành công cụ của người khác. Chiêu này của nhị lão gia quả nhiên là cao tay!

Tam phu nhân khóc không ra nước mắt. Muốn đỡ lời thay Hạ Huyền Lãm nhưng không thể lên tiếng, chỉ sợ mình càng nói càng sai, khiến lão vương gia phản cảm.

Lão vương gia mở mắt, thấy mọi người ai nấy cũng vác vẻ mặt sợ sệt, liền sai người đi gọi nhà con cả đến. Sau đó, lão vương gia im lặng, đôi mắt lạnh lùng như trăng trên trời, tình lặng nhìn xuống những việc chẳng liên quan mình dưới mặt đất.

Một lúc sau, đại thiếu gia Hạ Huyền Lãm và đại phu nhân tới. Đại phu nhân được con trai đỡ, tóc hơi rối, rõ ràng là đang ngủ thì bị đánh thức.

Hai người họ vừa bước vào thư phòng đã bị tất cả ánh mắt

tập trung trên người. Đại An Nhân và Tiểu An Nhân lên tiếng
châm chọc, chẳng khác nào bức cung: "Đại thiếu gia đi đâu mà
để mấy người chúng ta ở lại đây xem kịch vui thế?"

Đại An Nhân và đại thiếu gia bị bọn họ nhìn mà chột dạ,
nhưng vẫn mù mờ không hiểu chuyện gì.

Tứ phu nhân thoáng cái hiểu ra ý tứ của hai vị An Nhân. Đối
với vị đại thiếu gia không có bản lĩnh, không được coi trọng này,
tứ phu nhân cũng không kiêng-dè gì. "Đúng thế, đại thiếu gia
một mình trốn trong phòng, xem ra không biết có chuyện gì
rồi?"

Hạ Huyền Lãm và đại phu nhân quả thực không hay biết gì,
khó hiểu nhìn tứ phu nhân.

"Thím tư nói vậy nghĩa là sao?" d.đ.L.q.đ Hạ Huyền Lãm cố
gắng trấn tĩnh bản thân, mặc dù xem tình thế hiện tại rõ
ràng là đang thăm vấn mình.

Tứ phu nhân ra mặt nói thẳng thay Đại An Nhân: "Không biết
thật hay giả vờ hồ đồ? Đại thiếu gia, cậu sẽ không vì tài
sản nhà họ Hạ mà gây ra một loạt chuyện lợi ta hại người
đấy chứ!". Tứ phu nhân đi đến bên cạnh Hạ Huyền Lãm, vừa
cười vừa nói, sao đó còn đứng trước mặt lão vương gia mà
thêm một câu, "Đùa thôi!"

Thế nhưng Hạ Huyền Lãm nghe tứ phu nhân nói, sắc mặt lập
tức trắng nhợt. Đại phu nhân cắn môi, uất ức nói: "Tứ phu
nhân nói thế là thế nào? Đùa cũng không nên đùa chuyện này
chứ! Nhà chúng ta cô nhi quả phụ, dù không được lòng người
như tứ phu nhân nhưng chỉ là không thích náo nhiệt mà thôi,

chẳng lẽ như vậy sẽ có ý đồ làm loạn nhà họ Hạ?”.

Đại phu nhân vốn dĩ là một người nhu nhược, nhưng nghe tứ phu nhân vu oan mình, cũng không kìm được mà lên tiếng, mặc dù bà biết lúc này có cứng rắn đến đâu cũng vô ích.

Bị đại phu nhân phản bác, tứ phu nhân ngây người một lúc mới định thần lại, trong lòng khó chịu, lại lên tiếng mỉa mai: “Không có ý đồ gây rối thì cũng có mưu đồ. Hôm nay xảy ra chuyện này, được lợi nhất chẳng phải đại thiếu gia ư?”.

Sắc mặt Hạ Huyền Lãm lại biến đổi, đã nghĩ tam phu nhân trông thấy vậy, không kiềm chế được rốt cuộc cũng phải lên tiếng: “Tứ phu nhân, chưa có căn cứ thì không nên vội vàng kết luận”. Thanh âm không lớn, giọng điệu tựa như trong lòng có ẩn tình, hoàn toàn không giống vừa cãi nhau.

Tam phu nhân vừa dứt lời thì nhị lão gia cũng biện hộ cho đại thiếu gia: “Đúng thế, Lãm thiếu gia bình thường đều an phận thủ thường, không giống kiểu người như vậy lắm”.

“Lão nhị, biết người biết mặt không biết lòng! Con sống đến gần này tuổi rồi mà còn không hiểu được đạo lý này ư?”. Đại An Nhân lên tiếng.

Bên trong đang nói chuyện, đại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Mọi người đều nhìn ra ngoài cửa, ai nấy thần sắc đều biến đổi.

Vừa bước vào là Hạ Giáng Tu và Thượng Quân Trùng.

Ái cũng ngạc nhiên vì hai người họ quay về nhanh như thế

7 11 cũng ngạc nhiên vì hai người họ quay về nhanh như vậy, càng ngạc nhiên hơn khi thấy trên người họ lấm lem bùn đất, bộ dạng tiều tụy như bị người ta ném vào vũng bùn. Quần áo của Thương Quân Trùng thậm chí còn rách tả tơi, trên mặt anh là vẻ chán nản, còn Hạ Giáng Tu lại búng búng phần nộ.

Theo sau hai người họ là Tư Nam Phương và Diệp Phi Vũ, cả hai cũng bùn đất bặm đầy.

Thấy mọi người đều nhìn bằng ánh mắt kinh ngạc, không đợi ai hỏi, Hạ Giáng Tu đã chủ động nói: "Chúng con bị bọn cướp tấn công, may mà có người của ông nội đến đón không thì bây giờ con đã không còn sống mà quay về đây nữa rồi".

Người hầu mà lão vương gia phái ra ngoài báo lại, lúc bọn họ gặp nhóm người Thương Quân Trùng trên đường thì đang có mấy người không rõ lai lịch vây cướp xe.

Bộ dạng chất vật của họ lại thêm giọng điệu khẩn thiết của Hạ Giáng Tu, khiến cho mọi người không ai tin đây chỉ là một vụ cướp đơn giản, dẫu là Lỗ Lỗ đã mà đều cho rằng có người muốn đẩy Thương Quân Trùng và Hạ Giáng Tu vào chỗ chết.

"Trời ơi! Sao lại độc ác đến thế? Dù có thế nào cũng là con cháu nhà họ Hạ, đều là an hem một nhà" tứ phu nhân rõ ràng đã nhận định Hạ Huyền Lãm là kẻ đầu sỏ, dù không chỉ đích danh, nhưng lời nói đã thể hiện rất rõ đang nhắm vào anh ta.

Bạn đang đọc truyện Bí Mật Vượt Thời Gian được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 59: Ai bảo vệ ai?

Hạ Huyền Lãm muốn cãi lại, nhưng lời nói của tứ phu nhân chẳng chỉ mặt điểm tên ai, nếu anh ta lên tiếng sẽ càng không thích hợp.

Hạ Giáng Tư nghe xong, lầy lăm lạ hỏi: “Thím tư đang nói gì thế ạ?”.

Tam phu nhân và tứ phu nhân đều là những người thích làm loạn, nhưng hiện tại tam phu nhân đã ra tay lạng lẽ, chỉ còn lại mình tứ phu nhân lộ mặt chiến đấu. Bà ta nói bóng nói gió: “Trùng thiếu gia và Tư thiếu gia không biết sao? Nhất cử nhất động của hai cậu ở buổi biểu diễn, cả nhà đều thấy rõ cả rồi. Hai người bị kẻ khác hãm hại, chuốc lấy bao nhiêu phiền toái, suýt chút nữa còn gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, tất cả đều do người khác sắp đặt cả đấy! Tư thiếu gia, các cậu gặp càng nhiều rắc rối thì người khác càng được hời! Việc này chúng ta đang suy đoán là do người kia kia!”. Tứ phu nhân hất hàm về phía Hạ Huyền Lãm.

Thực ra, nhà họ Hạ lớn như vậy, nhưng kế thừa sản nghiệp cũng chỉ có mấy người cháu trai, cho dù tứ phu nhân không hất hàm ra hiệu thì Hạ Giáng Tư cũng có thể đoán được phần nào.

“Đúng đấy, Giáng Tư, Hạnh Trùng, hai đứa nhớ lại xem, kẻ tập kích hai đứa dọc đường có điểm gì đặc biệt không? Có giống người hôm kia không?”, nhị lão gia bình thản hỏi.

“Hôm kia? Hôm kia chúng nó cũng bị tấn công sao?” Tiểu An Nhân rất lo lắng cho Hạ Giáng Tư.

Lời của nhị lão gia vừa nói ra khiến mọi người đều kinh hãi, chỉ qua hai ba ngày mà Hạ Giáng Tư và Thượng Quân Trùng liên tiếp gặp phải bất trắc. Nhị lão gia nhân lúc này kể lại chuyện hôm kia cho mọi người nghe, còn nói may mà có Bạch Thanh Dật xuất hiện kịp thời cứu mấy người họ.

Hạ Giáng Tư nhất thời nghĩ tới cái gáy còn đau ê ẩm của mình, nhưng không nói ra được điểm gì ẩn tượng. Cậu ta chỉ có thể phụ họa theo nhị lão gia, xác nhận sự việc “Thật sự có người muốn hại cháu và anh Trùng sao? Ai lại dám dùng cái thủ đoạn không tình nghĩa như thế?”.

Mặt Hạ Giáng Tư đầy bùn đất, lại không thể lau sạch trước mặt mọi người nên vô cùng khó chịu. Ngược lại, Thượng Quân Trùng vẫn duy trì bộ dáng trầm tĩnh, không hề rằng một lời, giống như chẳng liên quan gì tới mình.

“Giáng Tư! Không được nói vậy!” Tam phu nhân ci có thể đợi đến lúc này để trút nỗi bức, gắt lên với con trai mình.

Hạ Huyền Lãm nhú mày, chỉ biết lặng im nghe bọn họ cãi cọ, một tiếng cũng không chỉ đích danh ai, nhưng câu nào câu đấy đều chĩa thẳng vào mình.

Anh ta nhìn lão vương gia, đúng lúc bắt gặp ánh mắt lão vương gia nhìn mình, Hạ Huyền Lãm giải thích: “Ông nội, các em ấy gặp chuyện, cháu cũng rất không ngờ. Nhưng chuyện này thật sự không liên quan gì tới cháu, cháu không bao giờ đối xử như vậy với các em ấy”.

Hạ Huyền Lãm vừa cuồng, cả khuôn mặt liền xị ra hết như bị ngâm nước lâu ngày, rồi rít không kìm được mà ho khan mấy tiếng.

Anh ta nói chắc như đinh đóng cột, nhưng tứ phu nhân lại hừ lạnh: “Như vậy càng kỳ lạ! Hai lần tập kích Trùng thiếu gia và Tư thiếu gia, rõ ràng chứng tỏ âm mưu muốn trừ khử hai người họ. Mà hai người họ bị trừ khử rồi thì nhà họ Hạ chẳng phải chỉ còn mỗi cậu để thừa kế thôi ư, không ai tranh giành với cậu nữa! Vậy ngoài cậu ra còn ai khác nữa?”. Bà ta lăm lăm trong miệng, cố tình để lão vương gia nghe loáng thoáng câu được câu không.

“Đúng thế, sao hai đứa nó đều gặp chuyện mà cháu lại không làm sao?”, tứ lão gia lên tiếng phụ họa theo.

“Huyền Lãm ngày đêm ở trong phủ, ngoại trừ lúc đi làm việc công ra, chứ thật sự rất ít khi ra khỏi nhà.” Đại phu nhân đứng lên bảo vệ con trai, “Hon nữa, cũng không có chứng cứ chứng minh việc này do Huyền Lãm làm. Tứ phu nhân đừng có ngậm máu phun người”.

“Tôi ngậm máu phun người?”, tứ phu nhân tròn mắt nhìn đại phu nhân đang run rẩy, “Để người ta tìm được chứng cứ, chẳng phải còn ngu hơn kẻ ngốc sao? Huống hồ, nếu như nhị thiếu gia và tam thiếu gia thật sự gặp chuyện không may, người được lợi nhất rõ ràng là đại thiếu gia!”. Thanh âm của tứ phu nhân bỗng nhiên cao vút. Ý thức được lão vương gia liếc nhìn mình, bà ta vội vàng cúi đầu.

Hạ Giáng Tư đứng một bên nghe bọn họ phân tích, nhất thời hiểu ra chút ít, cậu ta vốn không có nhiều cảm tình với vị anh họ kia, hằng ngày tiếp xúc không nhiều, lại không thích cái dáng vẻ dè dặt khúm núm của anh ta, lúc này nghe tứ phu nhân nói, không khỏi nhìn về phía Hạ Huyền Lãm, hoài nghi hỏi: “Anh cả, chuyện này...”.

Nhưng Hạ Huyền Lãm lúc này chỉ đang ho khan dữ dội, tựa hồ là bị bức bách quá, đờm tắc nghẹn cổ họng, rất lâu cũng không nói nên lời.

“Giáng Tư!”, không đợi Hạ Huyền Lãm trả lời, tam phu nhân đã mở miệng giáo huấn con trai mình, “Nói với con rồi, chuyện gì chưa rõ ràng thì không được đoán vừa. Về phòng rửa mặt mũi chân tay đi rồi hãy ra đây. Cứ thế này có biết đã thất lễ rồi không?”.

Hạ Giáng Tư vốn dĩ chẳng muốn tới nhưng tam phu nhân nói như vậy, cậu ta lại càng không chịu đi: “Không phải, mẹ, con cảm thấy thím tư nói vậy cũng không phải vô căn cứ, vì sao không hỏi anh cả cho rõ...”.

“Đủ rồi!”, tam phu nhân nóng nảy, “Anh cả bình thường đối xử với màu không tốt à? Ở đâu ra cái kiểu nói những lời vô lý trước mặt nhau như thế hả? Mày hư quá rồi đấy”. Tam phu nhân gay gắt với Hạ Giáng Tư nhưng lại dễ dãi với lão vương gia, “Giáng Tư cả người bản thiu, con đâu xin phép đưa nó về tắm giặt”.

Bà ta muốn rời khỏi đây nhưng tình hình ngày hôm nay đâu phải ai cũng có thể tùy ý bỏ đi.

Hạ Giáng Tư không ngờ mẹ mình lại bênh vực Hạ Huyền Lãm như thế, nhất thời phẫn nộ, quay sang huych Thượng Quân Trùng đứng bên cạnh: “Anh Trùng, anh nói gì đi! Liveshow của anh bị phá hỏng rồi, anh không cảm thấy có người có ý gây rối à?”

Nhưng Thượng Quân Trùng không có bất cứ phản ứng gì. Từ Nam Phương bước lên giải thích: “Trùng thiếu gia có lẽ còn đang mãi suy nghĩ về ca khúc của anh ấy”.

Chỉ một câu nói, Từ Nam Phương đã thu hút ánh mắt của lão vương gia.

Tam phu nhân vẫn chưa hết bức mình, đã để l. q.đ.đ. hung hăng kéo Hạ Giáng Tư đi về, nhưng Hạ Giáng Tư không chịu, mọi chuyện chưa rõ ràng thì cậu ta nhất quyết không từ bỏ.

Tam phu nhân tái xanh mặt, cả người như bị bao vây bởi khói đen: “Mày còn ở đây làm gì? Định hô mưa gọi gió à? Nhất định phải làm loạn lên mới vừa ý mày phải không?”.

Bà ta càng hung hãn, đã để l. q.đ.đ. Hạ Giáng Tư càng không chịu rời đi: “Mẹ, con là con trai mẹ, con suýt nữa mất mạng mà mẹ không quan tâm sao?”.

Phụ nữ luôn tinh tế hơn đàn ông, ngay cả Đại An Nhân và Tiểu An Nhân thấy Hạ Giáng Tư mình mẩy đầy bùn cũng thấy sốt sắng, nhưng tam phu nhân lại đứng đưng như không. Hạ Giáng Tư thất vọng: “Mẹ, rốt cuộc thì trong lòng mẹ có con không? Vì sao mẹ thà tin anh cả mà lại không chịu nghe con nói?”.

Cậu ta nói với vẻ đáng thương tội nghiệp, nhưng lại khiến sắc mặt tam phu nhân tái nhợt đi.

Hạ Giáng Tư không hề chú ý đến, cả nhà đại phu nhân và Hạ Huyền Lãm cũng đã sa sầm mặt lại.

“Mày nói bậy bạ cái gì thế hả?”, tam phu nhân quở trách Hạ Giáng Tư, còn suýt giơ tay tát cậu ta một cái. Hai mắt bà ta mở trừng trừng, đầy sát khí.

“Mẹ? Mẹ làm sao thế?”, Hạ Giáng Tư chưa từng thấy mẹ mình đối xử với mình như vậy bao giờ, còn sợ hãi hơn cả hồi nhỏ nằm mơ gặp ma.

Những người khác đều nhìn tam phu nhân, ai cũng cảm thấy trong này có điều bí ẩn.

Từ Nam Phương đắm chiều nhìn nhị lão gia. Ông ta vẫn rất bình thản thưởng thức sự bất thường của tam phu nhân.

Xem ra tứ phu nhân cũng không biết rõ về mối quan hệ giữa tam phu nhân và đại thiếu gia, lúc này bà ta mới giật mình như phát kiến ra châu lục mới: “Ồ, tam phu nhân trong đầu chị có cái quỷ gì thế?”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Một câu nói của tứ phu nhân đã khiến cho sắc mặt những người trong cuộc chẳng khác nào người chết.

Lão vương gia và hai vị An Nhân đều chăm chú nhìn tam phu nhân với vẻ chờ đợi. Câu nói vô ý của tứ phu nhân đã khiến cho mấy vị người già nhớ lại chuyện xưa. Ánh mắt lão vương gia đột ngột trở nên hung hãn. Ông hất cái chén bên tay xuống đất, tiếng đồ vỡ vang lên khiến tất cả giật nảy mình. Tiểu An Nhân nín thở, thầm muốn làm dịu chuyện này xuống, bà ta khoát tay: “Đi về tắm rửa đi đã, người đầy bùn đất thế kia khó chịu lắm...”

“Câm miệng!”, lão vương gia biết tông bụng dạ của Tiểu An Nhân, lên tiếng quát lớn. Tiểu An Nhân không dám nói gì nữa, thấp thòm nhìn con dâu và cháu trai của mình, lo lắng nhưng không làm gì được.

“Huyền Lãm!”, lão vương gia này giờ vô can rốt cuộc cũng chịu mở miệng. Ông nhìn Hạ Huyền Lãm, ánh mắt sáng như ngọn đuốc đến nỗi như muốn thiêu đốt anh ta.

Hạ Huyền Lãm ngẩn người đứng đó, thần sắc không chút biểu cảm, đối với anh ta, tất cả mọi thứ đều là họa trên trời giáng xuống, trong khi bản thân còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì anh đã bị người ta đẩy vào hố lửa.

“Huyền Lãm?!, ngoài cửa chợt vang lên tiếng gọi yếu ớt.

Từ Nam Phương quay đầu lại, trông thấy một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt đứng thập thò bên ngoài, một tay chị ta đỡ bụng, đã để l. q.đ.đ. một tay vin vào mép cửa, hơi thở cực nhọc, thò đầu vào dò xét bên trong.

Hạ Huyền Lãm vội vàng chạy ra đỡ người phụ nữ kia, giọng nói vừa trách móc lại vừa quan tâm: “Chạy tới đây làm gì? Đã bảo không có chuyện gì rồi cơ mà”.

Nhìn bụng bầu của người phụ nữ kia, Từ Nam Phương đoán được đó là vợ của đại thiếu gia.

Đại thiếu phu nhân lắc đầu, nhìn căn phòng kín người rồi lại bám lấy tay đại thiếu gia: “Không đúng, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Vì sao muộn thế này...”.

Sắc mặt mọi người trầm trọng, bầu không khí căng thẳng, làm sao đại thiếu phu nhân không nhận ra? Chị ta đang định bước vào chào lão vương gia và hai vị An Nhân.

“Thật không có chuyện gì cả!”, đại thiếu gia cố nở nụ cười, không để vợ mình đi vào, nói mọi người đang bàn tán chút việc rồi khuyên chị ta về nhà dưỡng thai. Đại thiếu phu nhân nửa tin nửa ngờ, vẫn muốn vào trong chào hỏi lão vương gia nhưng bị chồng mình giữ lại. Rõ ràng là nước sâu lửa bỏng nhưng Hạ Huyền Lãm vẫn cố tỏ ra không có chuyện gì, khuyên can mãi, đại thiếu phu nhân mới chịu về.

Cả thư phòng đều im lặng xem Hạ Huyền Lãm trấn an bà vợ sắp lâm bồn của mình, chẳng khác nào đang dặn dò hậu sự.

Từ Nam Phương nhìn tam phu nhân, đ.đ. l. q.đ ánh đèn chiếu vào mắt bà ta tựa như ngôi sao lấp lóe.

Hạ Huyền Lãm vừa quay vào, đại phu nhân đã che miệng nhìn con trai, nỗi bi thương khôn tả hiện rõ trên mặt bà. Bà ngoảnh mặt nhìn lão vương gia và Đại An Nhân: “Chuyện này thật sự không liên quan tới Huyền Lãm! Huyền Lãm nhà con không biết gì hết, nó suốt ngày ở trong nhà, cửa cũng chẳng ra đến nơi, ngoài công việc ra cũng không qua lại với ai. Hơn nữa, làm anh trai, sao có thể đi hại em mình được?...”. Đại phu nhân nức nở.

Hạ Huyền Lãm che cho mẹ mình, cố nén nỗi đau xuống đáy lòng, bình tĩnh khuyên: “Cây ngay không sợ chết đứng! Mẹ, chúng ta không làm gì cả, không việc gì phải sợ. Mẹ không cần lo cho con”.

“Cây ngay không sợ chết đứng?”, Đại An Nhân hừ lạnh, “Mấy người ngay thẳng hay là không biết hổ thẹn?”. Giọng điệu của Đại An Nhân dường như không chỉ nói về chuyện hôm nay.

Tiểu An Nhân không dây dưa chuyện này vì tam phu nhân là con dâu mình, nhưng Đại An Nhân thì chẳng cần kiêng dè gì hết, bà ta nhìn lão vương gia, sắc mặt ông đã cho thấy rõ ông cũng đang nhớ tới chuyện năm xưa.

Tiểu An Nhân cuồng quát: “Chỉ, chẳng qua chỉ là hiểu lầm thôi. Chuyện qua lâu như thế rồi, nhắc tới làm gì nữa?”. Không phải bà ta tin tưởng tam phu nhân và Hạ Huyền Lãm trong sáng, chỉ là nếu tam phu nhân xảy ra chuyện gì cháu trai của bà ta cũng sẽ mất đi vị trí thừa kế.

“Hiểu lầm? Tôi thấy không đơn giản như thế đâu! Nếu thật sự là hiểu lầm thì vì sao lão tam gia phải xuất gia? Vợ lão tam vì sao nhiều năm như vậy cũng không dám về đây ở? Nếu thật sự không có chuyện gì, vì sao phải kiêng dè như vậy?”, Đại An Nhân cố tình gây sự.

Một câu của Đại An Nhân khiến tứ phu nhân và những người khác tròn mắt ngạc nhiên, vô cùng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Người chịu công kích nhiều nhất đương nhiên là Hạ Giáng Tư, nghe được chuyện về cha mình, cậu ta cả người run lên. Xưa nay Hạ Giáng Tư chưa bao giờ nghĩ tới lý do cha mình xuất gia, luôn cho rằng đó là một trò khôi hài, cậu ta nghĩ cha mình làm vậy là muốn theo đuổi cách sống cực đoan gì đấy. Thế nhưng, bây giờ nghe mọi người thảo luận về chuyện này, cậu ta mới ý thức được vấn đề có liên quan tới mình. Hạ Giáng Tư nhìn mẹ, sắc mặt tam phu nhân đã xám xịt như màu đất.

“Đại An Nhân!”, đại phu nhân cũng trắng bệch mặt, thanh âm của bà rên rỉ nhưng đầy sức lực. Thấy con trai lâm vào khốn đốn, bà dường như quên cả sợ hãi: “Chuyện quá khứ, Huyền Lãm có nỗi khổ tâm khó giải bày. Nó đã chịu đựng bao nhiêu năm nay, bị các người đổ oan bao nhiêu năm nay mà không dám lên tiếng, chỉ vì dù thật hay giả cũng đều là việc xấu trong nhà. Nhưng... Nhưng bây giờ... Vì sao nó vẫn còn phải...”. Đại phu nhân khóc nức lên.

“Mẹ?”, Hạ Giáng Tư muốn nói lại thôi, nghe mọi người nói chuyện mà như bị lạc giữa sương mù. Nhưng thâm tâm cậu ta cũng đã cảm nhận được điều kỳ lạ, mẹ mình thì bảo vệ Hạ Huyền Lãm, cha mình lại xuất gia vì một nguyên nhân sâu kín. Hạ Giáng Tư chợt thấy trời đất quay cuồng, ánh mắt những người xung quanh giống như mặt trời đang chiếu vào thân thể cậu ta, muốn ép khô từng giọt nước trên người cậu ta.

Tam phu nhân bị Hạ Giáng Tư gọi như vậy rồi lại nhìn mọi người một vòng, ai nấy đều thể hiện sự ghê tởm trên mặt. Bà ta bật cười, tiếng cười khiến người ta ngửa ngáy: “Chuyện đó? Đang yên đang lành sao nhắc tới chuyện đó? Vốn dĩ đó chỉ là một chuyện vô căn cứ, nhưng nếu mọi người đã muốn làm rõ thì chúng ta chơi đến cùng!”.

Trong mắt tam phu nhân nổi lên tia máu, bà ta nhìn nhị lão gia: “Chó cùng rút giậu! Ông đã độc ác đến mức ấy thì tôi cũng không cần khách khí nữa”.

Ngoại trừ kẻ liên quan là nhị lão gia với hai kẻ thờ ơ bên ngoài: Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ, những người còn lại đều thấy khó hiểu về lời nói của tam phu nhân.

Tam phu nhân đứng dậy, hiên ngang nhìn lão vương gia, nói: “Sai người lan truyền chuyện xấu của Trùng thiếu gia và Từ Nam Phương, tìm người tới gây khó dễ cậu ta, kích động đám người kia tới truyền phù lam loạn, tất cả đều là con làm! Những chuyện này không liên quan gì tới đại thiếu gia hết. Lý do là vì con không cam lòng thấy con trai của nhị lão gia được thừa kế gia sản”. đ.đ. l. q.đ Tam phu nhân nói rành mạch từng chữ, mắt không chớp lấy một cái.

Câu nói của bà ta khiến Tiểu An Nhân và Hạ Giáng Tư nghe xong suýt nữa té xuống đất. Lời thứ tội này của tam phu nhân đã hoàn toàn đánh rớt Hạ Giáng Tư khỏi vị trí ứng cử thừa kế.

Nhưng tam phu nhân không bận tâm: “Ngay từ đầu, con đã lên kế hoạch, để Từ Nam Phương vào nhà họ Hạ, để cô ta sớm tới kề cận Thượng Quân Trùng nhằm tạo rắc rối, chỉ cần có rắc rối là Thượng Quân Trùng ắt sẽ gây ra những chuyện không thể chấp nhận, khiến danh tiếng của cậu ta bị hủy hoại, gây sự chú ý của mọi người. Chỉ có như vậy mới làm giảm khả năng cạnh tranh của cậu ta”.

“Mẹ! Đừng nói nữa!”, Hạ Giáng Tư lần đầu tiên thấy bất lực như vậy, cậu ta biết mẹ mình nói những lời này là vì cam chịu từ bỏ tất cả. Lúc này cậu ta ha thiết muốn được xông lên trước bảo vệ mẹ mình, cũng chính lúc này cậu ta mới hiểu được những lời Từ Nam Phương nói, hóa ra bản thân rất quan tâm tới mẹ.

Tiểu An Nhân hình như không nghe thấy Hạ Giáng Tư nói. Bà ta cười khẩy, quay lại nhìn Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng bây giờ mới lấy lại tinh thần trở về với hiện thực, nhưng có vẻ vẫn chưa tiêu hóa được hết những lời mà tam phu nhân vừa nói.

Đại An Nhân rất hài lòng vì tam phu nhân chưa đánh đã khai. Lão vương gia thì nhìn về phía Từ Nam Phương, cô đang dò dẫm nhìn tam phu nhân bằng

ánh mắt khó tin. Nhớ lại những lời nói tốt của Từ Nam Phương về tam phu nhân, lão vương gia không khỏi lên tiếng châm chọc: “Nam Phương thật lòng đối đãi với chị, không ngờ chị lại là một chủ nhân chỉ biết lợi dụng người hầu!”.

Tam phu nhân cười khẩy, liếc nhìn Từ Nam Phương: “Thật lòng? Trên đời này có mấy người thật lòng với nhau?”. Bà ta không trực tiếp vạch trần Từ Nam Phương, dấu sao đây cũng không phải là kết quả bà ta muốn, mục tiêu của bà ta, chỉ là nhĩ lão gia.

“Mẹ... mẹ còn có con...”, Hạ Giáng Tư lúc này đã không còn là công tử bột lêu lổng như mọi khi nữa, cậu ta chạy tới chỗ mẹ mình. Nhưng tam phu nhân đã quay phắt lại, chĩa ngón tay vào mặt Hạ Giáng Tư, quát lớn: “Đứng lại! Không được tới đây! Không được gọi tao là mẹ!”.

Con người trong mắt Hạ Giáng Tư căng tròn, cậu ta đứng ngây ngốc tại chỗ, cả người như bị điện giật.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Con trai của ai?

Tam phu nhân hung dữ nhìn Hạ Giáng Tư: “Ngay từ đầu tao đã không muốn có một đứa con như mày. Tao ghét mày, vừa đẻ mày ra tao đã ghét mày. Tao ghét nhất nghe mày gọi tao là mẹ, tao chỉ mong ngày nào đó mày cắt đi, mày chết đi thì càng tốt!”.

Những lời độc địa này khiến Tiểu An Nhân phẫn nộ.

Khóe mắt Hạ Giáng Tư đầm nước: “Mẹ, không... không...”.

Trên đời này đâu có người làm mẹ nào không sót con mình đứt ruột đẻ ra? Hạ Giáng Tư đương nhiên không tin những lời mà tam phu nhân vừa nói ra.

Thế nhưng tam phu nhân lại có vẻ khoái chí vì bộ dạng lúc này của Hạ Giáng Tư.

Tiểu An Nhân đã phẫn nộ tới thờ không nổi, ho khù khụ một hồi lâu, đỏ mặt tía tai nhưng vẫn không quên chất vấn: “Vì thế... vì thế cô định tính kế hại luôn cả Giáng Tư?”.

“Đúng! Tôi làm bao nhiêu như vậy mà vì muốn đại thiếu gia làm người thừa kế!”

Câu này của tam phu nhân nhất thời khiến đại phu nhân căng thẳng, tam phu nhân vội bổ sung: “Tôi giúp cậu ấy không phải là đồng mưu, mà là tôi nợ ân tình của cậu ấy. Nói ra hồ thẹn, bao nhiêu năm nay, tôi cho rằng mình phải giúp cậu ấy. Không phải tôi là đồng mưu của cậu ấy mà đều là tôi tự nguyện làm, tôi nghĩ trăm phương ngàn kế, tự mình thực hiện, không liên quan tới đại thiếu gia. Thực lòng, xưa nay tôi chưa bao giờ muốn Giáng Tư trở thành người thừa kế”. Tam phu nhân rất thẳng thắn khai báo, nhưng khi vô tình nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Hạ Giáng Tư, bà ta vẫn không kìm được mà run rẩy, nói cho cùng, đồ cũng là con trai của mình. Tam phu nhân khôi phục lại tinh thần, nói tiếp: “Nhưng tôi không ngu đến mức sai người đi ám sát Quân Trùng và Giáng Tư! Không những không giết được họ, mà còn quay về làm nhân chứng!”.

Câu nói của tam phu nhân đã chọc đúng chỗ ngứa. Nói ra như vậy, chứng tỏ bà ta đã quyết định đánh đến cùng. Thấy tam phu nhân như đang lên cơn điên, đại thiếu gia cũng không biết nói gì cho phải, đang định tiến lên trước thì bị đại phu nhân giữ lại.

Đại thiếu gia biết tam phu nhân đứng ra là muốn bảo vệ mình, cho dù bà ta có độc ác cỡ nào thì cũng là vì tình nghĩa đối với anh ta làm sao anh có thể trơ mắt đứng nhìn tam phu nhân tự đào hố chôn mình như thế?

Từ Nam Phương chợt cảm nhận được ai đó đang nhìn mình, cô quay đầu lại, vừa đúng lúc Diệp Phi Vũ quay đi.

Sắc mặt lão vương gia rất khó coi, nghe tam phu nhân nói bà ta làm tất cả hòng để giúp Hạ Huyền Lãm, ông càng thêm bức mình. Giữa thím và cháu có điều mập mờ, hậu thế loạn luân, đã thế tam phu nhân làm mẹ mà lại nói những lời cay nghiệt với con trai, lão vương gia càng nghe càng không chịu nổi, ho mãi không ngừng: “Được, được lắm! Một người mẹ làm tới cả những chuyện này, đúng là trần đời có một! Nhà họ hạ có được một cô con dâu như vậy, đúng là nghiệp chướng”. Lão vương gia phẫn nộ đến mức chỉ còn thiếu nước đầm ngực dậm chân.

Tam phu nhân vẫn hồ hững nói: “Nghiệp chướng?! Lão vương gia, đương nhiên là nghiệp chướng rồi! Các người muốn đào bới chuyện năm xưa phải không? Được, tôi nói cho các người. Vì sao tôi ghét Giáng Tư? Vì sao tôi không muốn để Thượng Quân Trùng sống tốt? Nguyên nhân chỉ có một, vì hai đứa nó cùng một giống mà ra! Có chung một ông bố ác độc không từ thủ đoạn!”.

Tất cả mọi người dồn ánh mắt nhìn về hướng ngón tay tam phu nhân đang chỉ, rồi lại nhìn lão vương gia, ai nấy cũng cảm nhận được sét đánh sấm rền ầm ầm, vương phủ đêm nay, chẳng khác nào bị đánh boom hết đợt này tới đợt khác.

Nhĩ lão gia lúc này tái mặt, trách mắng tam phu nhân: “Tam phu nhân, cô có thể chửi bới tôi, nhưng đâu cần phải dùng tới chiêu trò này? Lão tam gia nếu nghe được...”.

“Đủ rồi! Ông đừng có giả mù mưa sa!”, tam phu nhân thô bạo cắt ngang lời ông ta, “Ông đã ung dung tự tại bao nhiêu năm nay, để đại thiếu gia chống

lưng cho ông bao nhiêu năm nay, như thế là ông đã hỏi lắm rồi. Ông cho rằng trời xanh mù thật sao?”. Tam phu nhân quay đầu lại, nhìn lão vương gia đã giận đến co rúm người lại. Bà ta cười khẩy: “Lão vương gia, chẳng phải cha ghét nhất là trong nhà có quan hệ tăng tị bất chính ư? Cha có biết thực ra đứa con trai mà mình yêu quý nhất lại chính là con sói lớn nhất bên cạnh hay không?”.

Tam phu nhân không chú ý tới Hạ Giáng Tư đã đứng chờ sẵn ở một bên, toàn bộ sinh khí trong người cậu ta trong nháy mắt như bị người ta cướp đoạt, nhìn chăm chăm về hướng tam phu nhân, nhưng ánh mắt vô hồn, dường như không có bất cứ thứ gì trong đó.

Tam phu nhân lúc này vốn dĩ đã chẳng đếm xỉa gì đến vinh nhục bản thân, mục đích của bà ta bây giờ chỉ là bóc mẽ nhị lão gia.

Trông thấy tứ phu nhân cùng đám người xung quanh kinh ngạc che miệng, nghe được Đại An Nhân thét lên: “Nói lão!” tam phu nhân chỉ lạnh lùng cười: “Được thôi, để tôi nói cho các người biết đã xảy ra chuyện gì, cho các người biết thói phong lưu của nhị lão gia như thế nào. Lúc nhị lão gia kết hôn với mẹ của Hạnh Trùng, tôi đã quen biết ông ta rồi. Nhà họ Liễu chúng tôi mặc dù không lớn mạnh như nhà họ Hạ, nhưng lúc đó tốt xấu gì thì trong ngành tơ lụa cũng là đại gia số một số hai. Lúc đó, nhà họ Hạ mắc phải một sai lầm nghiêm trọng trong việc xử lý vấn đề tơ lụa. Nếu không phải nhị lão gia đồ ngon đồ ngọt tôi, khiến tôi tin tưởng rồi đồng ý kết hôn với ông ta, thì làm sao nhà họ Liễu chúng tôi lại có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội khiến ông ta thân bại danh liệt? Lúc ấy nếu sự việc bị phanh phui, lão vương gia nhất định sẽ tước lại quyền quản lý thương nghiệp của nhị lão gia rồi”. Tam phu nhân hỏi tương tự chuyện cũ, mỗi câu mỗi chữ càng khiến cho lòng căm phẫn với nhị lão gia tăng thêm, “Thật nực cười, lúc ấy vì muốn tôi tin tưởng mà ông ta đã ly hôn với mẹ Hạnh Trùng. Chuyện này hẳn là lão vương gia còn nhớ?”.

“Đủ rồi!”, nhị lão gia vẫn làm như điếc không sợ súng, “Tam phu nhân ngậm máu phun người thì cũng phải có chứng cứ! Chuyện tôi ly hôn với mẹ Hạnh Trùng, lý do thế nào mọi người ở đây đều biết rõ. Cô cho là sẽ có người tin sao?”.

“Hừ! Đều rõ ràng? Rõ ràng nhất cũng chỉ có mình ông thôi”, tam phu nhân hoàn toàn không có ý định dừng lại. “Thật nực cười! Lúc ấy tôi nghe lời ông đồ ngon đồ ngọt, mãi đến khi thấy ông cưới một người khác tôi mới bừng tỉnh. Thế nhưng ông lại khích lệ em trai ông cưới tôi, bỏ tôi và anh tôi nghĩ dù sao cũng là làm dâu họ Hạ, nên không tính toán với ông. Ông tính toán thật giỏi! Chỉ mình tôi chịu nhục.

Trong mắt tam phu nhân nổi lên sự lạnh lẽo: “Vậy mà lúc ấy tôi còn tin tưởng ông ta, tin rằng việc ông ta cưới người khác là bắt buộc dĩ, tin tưởng ông ta nghĩ cách để tôi vào nhà họ Hạ cũng là vì để gần nhau. Tôi tiếp tục qua lại với ông ta, lại còn nói cho ông ta vài sách lược của nhà họ Liễu chúng tôi”, tam phu nhân cười khỏ, nỗi chua xót trong quá khứ lại trào dâng.

“Bố của Giáng Tư vì sao lại xuất gia? Rất đơn giản, vì tôi mang thai, nhưng đứa bé không phải của ông ấy! Làm chồng, đương nhiên biết cái thai trong bụng vợ mình là nghiệt chủng của ai. Nhưng nhị lão gia đâu có biết. Cũng may mà ông ta không biết, nếu không thì tôi làm sao yên ổn giữ cái đồ nghiệt chủng này đến giờ được?” Rốt cuộc tam phu nhân cũng không cầm được nước mắt, hai mắt đầm lệ nhìn lão vương gia và Đại An Nhân, đáy lòng vô cùng thỏa mãn trước biểu hiện của họ, giống như bà ta vừa kéo tất cả mọi người xuống địa ngục.

“Không đúng... không đúng...”, Hạ Giáng Tư nghe thấy tam phu nhân nói mình là nghiệt chủng, trái tim như bị ngàn lưỡi dao đâm vào. Cậu ta ngã xuống đất, miệng lâm bầm. Toàn bộ sự việc, người chịu tổn thương lớn nhất chính là Hạ Giáng Tư. Cậu ta cảm thấy mình như bị ném vào hỏa lò. Thế nhưng tam phu nhân không thèm đếm xỉa, tiếp tục phanh phui sự việc kinh hoàng này ra: “Bố của Giáng Tư đột ngột xuất gia khi Giáng Tư còn chưa được sinh hạ, một kẻ chuyên làm những việc xấu nhiều nhị lão gia làm sao không chột dạ? Ông ta sợ sự việc bại lộ thì ông ta coi như xong, nên nghĩ cách vu oan giá họa cho người khác. Chẳng những không tự kiểm điểm bản thân mà còn tìm người chịu tội thay. Con trai nhà họ Hạ đâu có nhiều nhận gì, lúc ấy đại thiếu gia mới chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi! Một đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi sao làm đối thủ của ông ta được! Nhị lão gia chỉ cần phẩy tay một cái là đã có thể đồ hết nghe ngờ lên đầu đại thiếu gia”. Nói đến đây, tam phu nhân liếc nhìn đại thiếu gia, cậu thiếu niên năm xưa bây giờ đã đầy tang thương và bất công. “Thật nực cười, một đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi có thể làm được gì? Nhị lão gia thật tàn ác! Đồ hết mọi tội lỗi lên đầu một cậu bé hiền lành, lương thiện. Ngao cả trẻ con mà ông ta cũng không chịu buông tha! Đại thiếu gia vốn là nhân tài, nhưng chỉ vì một việc ấy mà trở thành bộ dạng này! Tương lai xán lạn bỗng chốc hóa hư vô! Tất cả đều là nhờ vào ông ta!” Tam phu nhân chỉ tay về phía nhị lão gia, giống như đang chỉ tay vào một con quỷ ác độc.

Đại phu nhân nắm chặt tay đại thiếu gia, khóc không thành tiếng. Ngàn nẩy năm trời, chỉ có người làm mẹ như bà mới biết con trai mình chịu bao nhiêu oan uổng, bao nhiêu xi vạ. Mặc dù khi đó chỉ có những tin đồn vô căn cứ, nhưng người ta đều cho rằng không có lửa làm sao có khói, lão vương gia cũng chính vì không có chứng cứ xác thực nên mới không nghiêm phạt đại thiếu gia, nhưng trong lòng đã mặc định tất cả là do đại thiếu gia làm. Đại thiếu gia vô duyên vô cớ phai gánh tội, lão vương gia xa lánh cậu ấy chứ không định tội công khai, thế nên cậu ấy càng không có chỗ nào để mà kêu oan, càng ngày oan ức càng tích tụ trong lòng.

“Đây vốn dĩ là chuyện oan khuất, các người đều chỉ rằng năm xưa tôi phải rời khỏi nhà họ Hạ, đại thiếu gia chỉ bị quở trách đã là ân huệ lớn nhất rồi. Đúng, đã qua nhiều năm rồi, những người vào nhà họ Hạ về sau cũng không biết rõ chuyện năm xưa, nhưng đại thiếu gia làm sao có thể quên? Khó khăm lắm cậu ấy mới chờ được đến giờ, khi mọi người đã quên chuyện cũ để có thể thở phào một hơi. Nhưng nhị lão gia sẽ buông tha cho cậu ấy ư? Đây là món nợ tôi nợ cậu ấy, cũng là nhị lão gia nợ cậu ấy? Nhà họ Hạ vốn dĩ nên là cậu ấy thừa kế. Tôi chỉ muốn giúp cậu ấy lấy lại tất cả.

Nói đến đây, trong mắt tam phu nhân hiện lên một tia sắc nhọn, tỏ rõ sự quyết tâm của bà ta.

“Được! Được lắm! Cô giấu giếm lâu như vậy, rốt cuộc là để làm gì?; Tiểu An Nhân xưa nay vẫn một mực yêu thương Hạ Giáng Tư vì nghĩ đó là đứa cháu máu mủ của mình, nhưng lúc này biết cậu ta không phải con trai của tam lão gia, bà ta thoáng cái sa sầm mặt, toàn thân co lại.

Thế nhưng tâm trạng lão vương gia cũng không tốt hơn Tiểu An Nhân là mấy. Nghe những điều tam phu nhân nói, ông tức giận đến run rẩy, chỉ có điều, mọi người còn đang mãi nghe tam phu nhân nói, không ai còn chú ý tới lão vương gia. Mãi đến khi Từ Nam Phương đột ngột kêu lên: “Vương gia!”, bọn họ mới phát hiện ra lão vương gia đã gục đầu sang một bên.

Từ Nam Phương vội vàng chạy lên, một tay vỗ nhẹ vào lưng lão vương gia, một tay ấn vào mấy huyệt vị trên người ông. Cô nói với người đứng sau: “Vương gia ngộ khí công tâm, mau bưng trà nóng, khăn mặt nóng lên đây!”.

Loay hoay một hồi, lão vương gia mới đỡ hơn một chút.

Nhị lão gia cũng đã chạy tới trước mặt lão vương gia, lo lắng nhìn cha mình, nhưng lão vương gia chỉ nhìn ông ta mà gần giọng: “Được lắm! Được lắm”.

Nhị lão gia gần như phải quỳ gối dập đầu mà nói: “Cha, cha đừng tin cô ta”, sau đó quay đầu lại quát tam phu nhân: “Cô có ý đồ gì, rắp tâm muốn bức vương gia tức chết phải không? Cô tưởng cô muốn làm gì thì làm được sao? Những chuyện cô bắt đặt ra cô cho rằng ai sẽ tin? Chuyện giữa cô và Hạ Huyền Lãm là thật hay giả đã được kết luận từ hai mươi năm trước rồi, bây giờ cô lại về vùi lên cái chuyện ly kỳ này, ai sẽ tin? Cô có chứng cứ gì?”.

“Chứng cứ?”, tam phu nhân cười khẩy, “Đúng rồi, ông cẩn thận như thế thì làm sao để lại nhược điểm gì chứ! Nhưng ông tuyệt đối không ngờ được tôi đã giữ chứng cứ quan trọng nhất bên ngoài!”. Tam phu nhân ám chỉ tới Hạ Giáng Tư, bà ta một mực giữ bí mật về thân thế của Hạ Giáng Tư chính là đội đề ra đồn sát thủ cuối cùng.

Hạ Giáng Tư nhìn tam phu nhân, không ngờ đối với mẹ, cậu ta chỉ là một chứng cứ.

“Được, được lắm! Côi nói Giáng Tư là con tôi, là thật hay giả, chúng ta thử một lần là biết!” Nhị lão gia vẫn sống chết không sợ, lời lẽ uy nghiêm đến mức mọi người cũng bắt đầu nghi ngờ những điều tam phu nhân nói.

Ngay cả tam phu nhân cũng không tránh khỏi bần thần. Người đàn ông này còn có thể hùng hổ, không chút sợ hãi như thế! Bà ta cười rộ lên. Được thôi, cứ để cho ông ta ném thử mùi vị chân tướng.

Nhờ Từ Nam Phương chăm sóc, lão vương gia lúc này cũng đã lấy lại nhịp hô hấp, ông nặng nề hít thở, vỗ vỗ tay Từ Nam Phương như cảm ơn cô. Bao nhiêu con cháu ở đây mà chỉ có một người ngoài chú ý đến mình, đám con cháu còn đang mải mê tranh giành gia sản của ông. Đứa nào đứa này đều đã tính toán cả một đời!

Lão vương gia đảo mắt một vòng, từ nhị lão gia đang ở ngay trước mặt đến tam phu nhân, đến Hạ Huyền Lãm, rồi lại quay về nhị lão gia.

Nhị lão gia khẩn thiết nhìn cha, nói: “Cha, con là người như thế nào cha biết rõ nhất. Tam phu nhân chẳng qua không còn cái cơ nào nữa nên nói bừa, toàn những lời vô căn cứ. Cha đừng tin lời cô ta, cha phải giữ gìn sức khỏe”. Ánh mắt ông ta toát lên vẻ chân thành, ngay đến cả Từ Nam Phương ở kế bên cũng khó mà phân biệt được thật giả.

“Cha, chỉ cần giám định ADN là sẽ rõ ràng, sẽ chứng minh được cô ta nói dối.” Nhị lão gia lại nhìn tam phu nhân, nói, trong lòng dường như đã có định liệu, “Ai theo dõi Hạnh Trùng, ai nghĩ kế Hạnh Trùng và Giáng Tư? Việc này đều không thể chối! Bây giờ cô chỉ rằng nói ra những lời kia là có thể thoát tội ưu? Nếu như bằng mấy lời vu khống đó à có thể lừa gạt được mọi người, lật ngược phải trái, thì tam phu nhân cũng quá coi thường chúng tôi rồi đấy! Sự thật sẽ không để mặc cho cô nói đen thành trắng được đâu!”. Nhị lão gia nghiêm nghị đứng đó nói, tựa như đang thay chính nghĩa lên tiếng.

Hạ Huyền Lãm đứng lặng yên nghe bọn họ tranh cãi, chuyện xưa tảng tảng lớp lớp nổi lên trong lòng. Anh ta nghe nhị lão gia một mực khẳng khái, còn tam phu nhân bảo vệ mình, bọn họ gần như điên cuồng mà đảo bới hết những chuyện xấu trong nhà họ Hạ ra. Hạ Huyền Lãm cảm nhận được bàn tay mẹ mình đang run lên.

“Vì sao... vì sao phải như vậy... mọi người đều là người một nhà...”

Ngoại trừ lão vương gia, câu nói này của đại thiếu gia khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy nực cười. Một gia tộc khổng lồ làm sao có thể hòa hợp như người một nhà được đây?

Câu nói của Hạ Huyền Lãm không nhận được bất cứ sự hưởng ứng nào của mọi người, bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập. Tiếng chân nện xuống nền nhà từ xa đến gần, lớp đập như đang giẫm trên chính ngực bọn họ.

“Không... không xong rồi...”, một giọng nói quen thuộc vang lên phá vỡ bầu không khí bế tắc trong căn phòng. Người đàn ông nói với giọng run run, ánh mắt nhìn về phía đại thiếu gia, khiến mọi người có cảm giác không bình thường.

Đại thiếu gia chằm chằm nhìn vào cái miệng lắp bắp của ông ta, từng tiếng ông ta nói ra hết như lưỡi đao cắt vào da thịt, khiến đại thiếu gia toàn thân run rẩy.

“Đại thiếu gia, thiếu phu nhân... không cẩn thận bị ngã, chảy rất nhiều máu...”

Đại phu nhân sững người mất một lúc, giống như đang cố tiêu hóa câu nói kia, sau đó chột ngã khuỵu xuống. Hạ Huyền Lãm lúc này đã không còn tâm trạng lo cho mẹ nữa, anh ta run rẩy, hai hàm răng đập va vào nhau.

Thấy Hạ Huyền Lãm như vậy, tam phu nhân cũng phải hoảng sợ, bà ta quát đám người hầu: “Bác sĩ, gọi bác sĩ chưa?”

“Đến... đến rồi... nhưng, bác sĩ nói, không giữ được đứa bé...”

Không đợi ông ta nói xong, đại thiếu gia lập tức xông ra ngoài. Bộ dạng hấp tấp của anh ta dần dần biến mất trong tầm mắt của tam phu nhân, dù đã không còn nhìn thấy người, nhưng tam phu nhân vẫn một mực nhìn về hướng đó.

Từ Nam Phương chột thấy xót xa. Cô những tưởng một người trải qua bao nhiêu sóng gió thăng trầm như mình sẽ chẳng còn cảm giác gì trước cảnh tượng này, vậy mà hiện giờ cô lại đau lòng, lại khó chịu.

Thế nhưng cô biết rõ, đây mới chỉ là bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Thân thế Diệp Phi Vũ.

Tam phu nhân dường như đã quên hết mọi thứ chung quanh, bà ta cảm thấy bất công thay, đau khổ thay cho đại thiếu gia: “Vì sao? Vì sao ngay đến cả niềm hạnh phúc duy nhất hiện tại của cậu ấy mà cũng bị cướp đoạt?”. Bà ta nhìn nhị lão gia, trông mắt đỏ lừ, “Là ông, nhất định là ông! Ông sai người làm đúng không?”.

Tam phu nhân lao tới trước mặt nhị lão gia, giơ tay lên muốn đánh, may mà có người giữ lại, nếu không hai người đã làm tình thế nhốn nháo thêm rồi.

Nhị lão gia rút cuộc cũng không nhịn được nữa: “Điên, cô rõ ràng là bị điên”.

Tam phu nhân kích động đến mức này quả thực không hề có lợi gì, mà chỉ càng khiến người ta cho rằng giữa bà ta và Hạ Huyền Lãm có gian tình.

Lão vương gia nhìn chằm chằm tam phu nhân nói những lời khó nghe trước mặt bao nhiêu người, lúc này bà ta lại nghiêm nhiên bảo vệ đứa cháu từng có “mơ ám” với mình, nhất thời lão vương gia lại thở hổn hển.

Ông nhìn đám con cháu của mình đang diễn hài kịch, thấy Hạ Giáng Tư xông lên muốn bảo vệ mẹ mình nhưng lại bị bà ta hất ra. Bộ mặt thật của tất cả mọi người dường như đang bị lật tẩy sạch sẽ.

Sức chịu đựng của phụ nữ rất lớn, hơn nữa tuổi tác lại nhỏ hơn lão vương gia hai giáp, thế nên hai vị An Nhân vẫn ngồi yên vị bên cạnh lão vương gia, khuyên ông không suy nghĩ về việc này nữa. Lão vương gia bị dẫn vật đến mức này, gần như chỉ còn lại nửa cái mạng.

Thế nhưng lão vương gia lúc này đã quyết tâm làm đến cùng. Con cháu mình là người thế nào, ai đang bịa đặt, ai đang âm thầm tính kế, hay tất cả bọn họ đều đang lừa gạt ông? Ai đang tính kế hãm hại cả nhà họ Hạ?

Ông nhất định phải biết.

Nhà họ Hạ đêm nay đã không còn là đại gia đình êm ấm như trước kia nữa rồi. Chẳng những không phải, mà hơn thế nữa còn hoàn toàn dập tắt sự tin tưởng trong lòng lão vương gia. Tất cả đám người này đều sẽ bị phanh phui toàn bộ.

Tiếng cười vừa lạnh lùng, vừa thất vọng của lão vương gia vang lên.

“Được, mau đi làm giám định huyết thống, ta muốn xem cho rõ ràng!”, lão vương gia nín nhịn rất lâu đến khi đủ sức lực mới thốt ra câu này, lời nói chắc như đinh đóng cột.

Ông chống tay muốn đứng dậy nhưng bất lực, song vẫn dặn dò người hầu thân tín của mình rõ ràng từng tiếng: “Tất cả mọi người đều phải ở đây cho đến khi có kết quả, không ai được rời đi”.

Không ai dám lên tiếng phản bác, chỉ có nhị lão gia tiếp tục ra lệnh cho người hầu: “Anh mau gọi điện tới bệnh viện thành phố bảo họ tới đây lấy mẫu máu về xét nghiệm AND. Không được chậm trễ”.

“Chờ đã.” Lão vương gia gọi người hầu đang định đi lại, “Cục Công an có thể làm được việc này đúng không? Gọi điện tới chỗ Cục trưởng bảo ông ta dẫn người tới, còn nữa, gọi cả thư ký Gia đến đây”. Lão vương gia nhìn tam phu nhân và nhị lão gia, “Như thế công bằng với tất cả mọi người”.

Lúc này, lão vương gia cũng không muốn nghe theo sự sắp xếp của nhị lão gia. Hai người kia hẳn là thân tín của ông, hơn nữa, có họ chứng kiến toàn bộ quá trình thì độ tin cậy càng cao.

Tam phu nhân và nhị lão gia cùng gật đầu.

Một lúc sau, Cục trưởng dẫn người tới kiểm nghiệm. Nhị lão gia hùng hổ xắn ống tay áo lên để họ lấy máu, Hạ Giáng Tư vẫn ngồi thẩn thờ dưới đất, sắc mặt vô cảm, để mặc cho người ta lấy máu.

Từ Nam Phương lặng thinh nhìn trò khôi hài của đám người nhà họ Hạ. Kỳ thực cô đã sớm biết, cuộc đấu này, kẻ thua là tam phu nhân và đại thiếu gia. Đúng như tam phu nhân nói, nhị lão gia hành sự cẩn thận, làm sao lại không phòng tam phu nhân cho được? Từ Nam Phương không ngờ Hạ Giáng Tư là con của nhị lão gia nhưng lúc này tam phu nhân nói chắc chắn là sự thật, chỉ có điều, nhị lão gia hẳn là đã có sắp đặt?

Nhìn bộ dạng đã định liệu trước của ông ta, Từ Nam Phương dám chắc, lần xét nghiệm này không có vấn đề. Vậy thì tam phu nhân và đại thiếu gia phải làm sao đây? Cho dù tam phu nhân nhận tất cả tội danh, thậm chí chứng minh được nhị lão gia nói dối, nhưng sự bảo vệ của bà ta đối với Hạ Huyền

Lắm hiện rõ như ban ngày, nhị lão gia sao có thể dễ dàng tha thứ?

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trùng. Anh cũng đang lạnh lùng theo dõi toàn bộ sự việc, cũng giống cô, giống Diệp Phi Vũ – đều là quân chúng đứng xem. Trong mắt anh không giấu được sự trào phúng và khó hiểu. Thế giới này, không phải thế giới của anh.

Thượng Quân Trùng muốn bỏ đi nhưng lại bị chặn lại. Anh ngán ngẩm đứng im một góc, ngoài ba vợ chồng lão vương gia, tất cả những người khác đều kính cẩn đứng hai bên, chỉ mình Thượng Quân Trùng thản nhiên xem đám người này đấu đá lẫn nhau.

Hiện giờ bọn họ cũng chẳng ai buồn để ý tới anh, tất cả còn đang nóng lòng chờ Cục trưởng và thư ký Giả mang kết quả xét nghiệm tới. Họ đếm từng giây từng phút, từ nửa đêm đến rạng sáng, đầu óc ai nấy cũng đều đã mệt mỏi nhưng không ai buồn ngủ.

Rốt cuộc tin tức cũng truyền tới, lão bộc mang điện thoại tới, ấn nút loa ngoài, mọi người đều nín thở lắng nghe, rất sợ mình để nghe sót mất một từ thì sẽ tiếc nuối cả đời.

Đầu dây bên kia nói: “Hai người có AND tương thích đến 99%. Khả năng là trực hệ đến hơn chín phần”.

Ông ta nói, khả năng là trực hệ lên đến hơn chín phần!

Nghe thấy câu nói này, ngay cả Từ Nam Phương cũng phải bần thần hồi lâu mới khó tin ngẩng đầu lên. Cô suy nghĩ về câu nói kia, Hạ Giáng Tư và nhị lão gia có khả năng lớn là cha con!? Nhưng, sao có thể?

Nhị lão gia đang thất thần nhìn điện thoại, một lúc sau mới lao tới định cướp điện thoại trong tay lão bộc: “Không thể nào! Không thể nào! Nhất định là âm mưu!”. Ông ta dùng lại, quay đầu về phía tam phu nhân đang đắc chí cười, “Nhất định là cô, cô mua chuộc họ, để họ tạo chứng cứ giả. Hạ Giáng Tư không thể là con tôi”.

Tam phu nhân đắc ý nhìn nhị lão gia, thỏa mãn vì ông ta cũng có ngày hôm nay: “Sao không thể được chứ! Sự thật là như vậy, Giáng Tư là do tôi đẻ ra, nó là con ai đương nhiên tôi rõ nhất. Giáng Tư ở trong bụng tôi những mười một tháng mới chịu ra, còn không phải nghiệt chủng của ông ư? Ha ha... ông cẩn thận đến mấy cũng có sơ suất, ông tính trăm mưu nghìn kế cũng không thể ngờ được cơ hội lại bị phá hủy trong tay con trai mình phải không!”.

Hai tiếng “con trai” khiến hai giọt nước trong mắt Hạ Giáng Tư rơi xuống. Cậu ta đứng bật dậy, vớ lấy chiếc bình hoa bằng gốm bên cạnh ném về phía tam phu nhân: “Đủ rồi! Các người coi tôi là cái gì? Các người không xứng làm bố mẹ! Không xứng làm mẹ tôi! Tôi hận các người, hận cái nhà này! Tôi không bao giờ về đây nữa”.

Hạ Giáng Tư còn chờ ở đây đến bây giờ là vì muốn biết kết quả, cậu ta hy vọng đây chỉ là một con ác mộng, vừa hy vọng mẹ mình không bị người ta đánh bại, vừa hy vọng những lời mẹ mình nói là dối trá. Cậu ta cứ chờ đợi trong tâm trạng mâu thuẫn, cuối cùng lại nhận được một kết quả đáng sợ như vậy, cái kết quả này khiến cậu ta vô cùng tuyệt vọng. Bất kể cha mình là ai, đối với Hạ Giáng Tư mà nói đều không quan trọng, bởi vì tam phu nhân vẫn cứ là mẹ cậu ta, nhưng thái độ của bà ta khiến trái tim Giáng Tư băng giá.

Từ Nam Phương gọi Hạ Giáng Tư lại, nhưng cậu ta lúc này chẳng khác nào nước lũ tràn đê, quyết tâm bỏ đi không ai có thể ngăn cản.

Trông thấy Hạ Giáng Tư liêu minh xông ra ngoài, trong mắt tam phu nhân thoáng hiện lên một tia cô đơn, nhưng cái cô đơn đó rất nhanh tan biến bởi nỗi hận thù kéo dài và niềm vui thắng lợi.

Từ Nam Phương nhìn hai mẹ con họ, nhìn bóng dáng Hạ Giáng Tư rút cuộc biến mất không quay đầu lại, lòng cô không khỏi đau xót. Có lẽ chưa hẳn là tam phu nhân không quan tâm Hạ Giáng Tư, dù sao đó cũng là con trai bà ta, là máu mủ của bà ta, hồ dữ không ăn thịt con, thế nên khi sinh Hạ Giáng Tư ra, bao nhiêu năm trời bà ta cũng không lợi dụng đến thân phận của cậu ta để vạch trần nhị lão gia. Ngày hôm nay nếu không phải bị nhị lão gia bức đến đường cùng thì bà ta cũng sẽ không phanh phui chuyện này.

Vậy thì, rốt cuộc Hạ Giáng Tư có phải con trai nhị lão gia hay không? Từ Nam Phương bỗng nhiên mờ mịt, nếu phải, nhị lão gia nhất định đã sai người động tay động chân, kết quả ADN sẽ không như thế này, bằng không, ông ta sẽ chẳng khiếp sợ đến vậy.

Thế nhưng, Từ Nam Phương thấy tam phu nhân không phải là người có thể định liệu trước được sự việc mà phá hỏng âm mưu của nhị lão gia. Vậy rốt cuộc là vì sao nhị lão gia đang nắm chắc phần thắng bỗng dưng lại thua thảm hại? Kết quả vì sao bị đảo lộn? Rốt cuộc là khâu nào trong cuối mắc xích có vấn đề? Ai gây ra?

Từ Nam Phương ngược mắt, nhất thời có được đáp án. Cô thấy đôi mắt kia ẩn nấp giữa đám người, nhìn kỹ sẽ thấy đôi mắt ấy chứa đựng năng lượng vô hạn, sự sắc bén nằm giữa lớp vỏ bọc ôn hòa, mưu kế giấu mình chờ đến thời khắc bùng phát cuối cùng.

Chủ nhân của đôi mắt ấy, còn ai khác ngoài Diệp Phi Vũ?

Ngoại trừ Diệp Phi Vũ, Từ Nam Phương cũng không nghĩ ra ai có thể tạo ra được cục diện hoàn mỹ này.

Nhị lão gia đương nhiên sẽ không để tam phu nhân thực hiện được mục đích, nhưng ông ta cũng không ngờ được mình đang bị người khác phục kích, gài bẫy. Trong giây phút kết thúc cuộc đấu đá giữa nhị lão gia và tam phu nhân, Diệp Phi Vũ đã ra đòn cuối cùng đẩy nhị lão gia xuống vực sâu.

Lúc này, nhị lão gia làm sao giải thích được? Lão vương gia sẽ không tin ông ta nữa. Chuyện đã đến nước này, kết quả ra sao cũng không quan trọng, mấu chốt là lão vương gia đã nhìn rõ bộ mặt thật của mọi người.

Lão vương gia không nghe bất cứ lời cầu xin, giải thích của ai, ông dùng hết khí lực tuyên bố một quyết định: “Tôi tịch hu toàn bộ quyền quản lý, quyền sở hữu của ba người: ‘Hạ Huyền Lẫm, Liễu Thi Vân và lão nhị đối với những tài sản trong các xí nghiệp nhà họ Hạ. Không được sự cho phép của tôi, bọn họ cũng không được bước vào vương phủ nữa bước!’”.

Nói xong câu này, lão vương gia kiệt sức ngất lịm trên ghế.

Khi Đại An Nhân gọi bác sĩ tới xem bệnh cho lão vương gia, tất cả mọi người mới cảm nhận sâu sắc được những con chấn động mà lão vương gia đã phải gánh chịu đêm nay.

Quyết định của lão vương gia chưa kịp được thực hiện, ngoại trừ Hạ Giáng Tư thì những người khác hoặc là trở về phòng riêng, hoặc là đứng ngoài thư phòng chờ lão vương gia tỉnh lại, cũng là chờ sự nghiêm phạt hoặc tha thứ của ông.

Ai cũng hy vọng mọi chuyện chưa từng xảy ra, nhưng trong lòng họ đều hiểu rõ, nhà họ Hạ từ hôm nay trở đi đã không thể được như trước nữa. Lão vương gia xưa nay nói một là một, hai là hai, lời ông đã nói ra, sau khi tỉnh lại nhất định sẽ làm bằng được.

Đương nhiên, ngoài những điều này, Từ Nam Phương còn biết thêm một chuyện, trong toàn bộ sự việc, người đại thắng chính là Diệp Phi Vũ.

“Anh đã đoán trước được nhị lão gia sẽ đòi thử máu nên mua chuộc họ, đẩy nhị lão gia từ trên chín tầng mây rớt xuống mặt đất. Bọ ngựa bắt xe, chim sẻ đã ở sau lưng! Nhị lão gia cho mình là chim sẻ nhưng lại không ngờ sau lưng còn có điều hâu!”

Lần đầu tiên Từ Nam Phương thấy run sợ trước mặt Diệp Phi Vũ. Thủ đoạn của anh ta sao có thể cao minh đến thế, làm bao nhiêu chuyện mà không ai phát hiện ra.

“Tôi cứ nghĩ hai chúng ta như nhau, đều coi nhị lão gia là đồng minh. Nhưng xem ra, tôi đúng là không thể so bì với anh! Anh vốn dĩ chẳng cần đồng minh, vừa mới ra tay đã khiến cho nhị lão gia thua thảm hại, thậm chí còn mua chuộc được cả người mà lão vương gia tin cậy. Tôi đã đánh giá anh quá thấp rồi!”.

“Tôi không có bản lĩnh lớn đến thế!”, Diệp Phi Vũ thản nhiên đáp, “Nếu không nhờ cô thì tôi cũng sẽ không có được cơ hội ngày hôm nay, nhanh chóng khiến nhị lão gia và tam phu nhân lật con át chủ bài như vậy. Cô chiếm một nửa công lao”.

Câu nói của Diệp Phi Vũ khiến Từ Nam Phương nghẹn ứ cổ họng.

“Tôi không thần thông quảng đại như cô nghĩ, tôi chỉ cần mua được một người là được rồi. Đó chính là người chuyển mẫu máu, đổi máu của Hạ Giáng Tư thành máu của tôi.”

Thái độ của Diệp Phi Vũ khi ới điều này bình thản hết như đang nói chuyện về thời tiết, mỗi câu mỗi từ đều bình thản, giọng không cao không thấp, đến mức suýt nữa Từ Nam Phương tưởng mình nghe nhầm.

Cô tròn mắt, tay theo phản xạ che miệng lại. Chuyện này thật sự vượt quá sức tưởng tượng của cô. “Anh... anh mới là con trai của nhị lão gia?”, đáp án này vừa xuất hiện trong đầu, toàn bộ mô hôi trên cơ thể cô lập tức rơi xuống lỗ chân, một cảm giác sợ hãi chạy dọc từ sống lưng xuống tận chân. “Đúng, tôi là con của ông ta. Thực ra cô đoán không sai, vốn dĩ tôi muốn làm đồng minh với ông ta, lấy lòng ông ta, chiếm sự tin tưởng của ông ta, đợi đến khi ông ta coi trọng tôi, tôi sẽ nói tôi cũng là con trai ông ta. Như thế tôi có thể nắm tay trên của những kẻ khác, trở thành người thừa kế của nhà họ Hạ.”

Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, sự ngạc nhiên trong mắt cô khiến anh run lên, anh quay đầu đi.

Nhưng Từ Nam Phương lại lên tiếng: “Ông ta để anh thừa kế gia sản thực ra chỉ coi là bù nhìn, nhưng điều anh muốn nói là đánh bại ông ta, khiến ông ta thế thảm, đúng không?”

Diệp Phi Vũ không trả lời, anh nhìn vào khoảng không mà nói: “Có điều, cách đó quá chậm, hiện tại có một cơ hội tuyệt vời như vậy, khiến ông ta rớt từ trên cao xuống vực sâu, tôi chỉ cần ra một đòn quyết định vào phút cuối cùng là đã có thể đạt được mục đích, hiệu quả vẫn rất tốt, vì sao tôi lại không làm chứ!”.

Nói đến đây, sắc mặt anh u ám giống như lăng mộ nơi giá lạnh, hàn khí đủ để khiến cho bất cứ người nào cũng phải rùng mình.

“Vì sao...”

“Vì sao tôi biết nhiều chuyện như thế? Vì sao tôi hận ông ta như thế? Cô còn muốn hỏi rốt cuộc tôi là con ai? Hạ Giáng Tư vì sao không phải là con của ông ta, đúng không?” Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, con ngươi sâu hoắm. Nhưng tất cả những gì cô quan tâm chỉ là những chuyện quá khứ và vì sao anh biết nhiều đến vậy.

Diệp Phi Vũ buồn bã thu lại ánh mắt: “Nhị lão gia là một người cẩn thận, giống như suy nghĩ của cô, khi tam phu nhân mang thai con ông ta, làm sao ông ta không đoán ra được? Kể cả Hạ Giáng Tư không phải là cốt nhục của ông ta, nhưng với sự tàn nhẫn và cẩn trọng của mình, ông ta cũng sẽ ra tay để ngăn chặn mọi khả năng. Nhưng tam phu nhân ở bên ngoài, bà ta còn mời cả bác sĩ sản khoa và y tá riêng tới nhà chăm sóc. Nếu nhị lão gia muốn ra tay, nhất định phải cần đến người bên cạnh tam phu nhân để hành động. Tam phu nhân tin tưởng Tây y, trùng hợp là nhị lão gia có một nhân tình làm y tá ở Mỹ. Nhị lão gia khi ấy chơi bởi trắng hoa, vừa có tiền lại vừa lãng mạn, người y tá kia còn sinh cho ông ta một đứa con trai ở bên Mỹ. Bà ta tin vào những lời ngon ngọt của nhị lão gia, cho rằng một ngày nào đó mình sẽ trở thành vợ của ông ta. Phụ nữ, khi đã yêu, đôi khi sẽ tình nguyện làm mọi thứ vì người mình yêu, cho dù là những chuyện sẽ có báo ứng!”.

Diệp Phi Vũ nói câu này, không quên hướng ánh mắt sâu xa nhìn về phía Từ Nam Phương: “Người y tá đó đã đánh tráo thiếu gia mà tam phu nhân sinh ra bằng một đứa trẻ khác”.

“Vây, vậy thiếu gia thật sự đâu?”, Từ Nam Phương nhìn chăm chăm Diệp Phi Vũ, chờ đáp án.

Diệp Phi Vũ cười khẩy: “Thiếu gia thật sự? Nếu có chuyện luân hồi đầu thai, có lẽ bây giờ cậu ta cũng lớn ngang ngửa Hạ Giáng Tư rồi!”.

Từ Nam Phương rung mình, rốt cuộc đã hiểu ra sự tàn nhẫn mà Diệp Phi Vũ nói đến. Đối với nhị lão gia, cái thai trong bụng tam phu nhân dù có phải con ông ta hay không, ông ta cũng sẽ không để nó được sống trên đời. Chết, là số phận duy nhất của đứa bé.

“Vây... anh chính là... Cô y tá kia...?”, Từ Nam Phương mơ hồ đoán ra câu trả lời.

“Đó là mẹ tôi. Mẹ tôi mê muội mà giúp nhị lão gia đánh tráo đứa trẻ, nhưng không ngờ ông ta lại giết chết đứa trẻ ngay trước mặt mình, còn bắt mình dọn dẹp chuyện bên ngoài. Người ta nói, hổ dữ không ăn thịt con, lúc ấy mẹ tôi mới giật mình tỉnh ngộ. Đáng tiếc, chuyện sai trái đã làm, mẹ tôi cũng không khuyên được ông ta, điều duy nhất có thể làm là tự bảo vệ mình. Tam phu nhân là người có quyền thế mà còn bị ông ta hại, vậy thì mẹ tôi sao có thể bình yên vô sự, con trai của mẹ tôi càng chẳng là cái gì! Mẹ tôi đoán không sai, nhị lão gia sợ sự việc bại lộ nên không buông tha cho mẹ tôi. May mà mẹ tôi sớm tỉnh ngộ, trước khi bị người khác hại chết đã đưa con trai chạy trốn.”

Chuyện về sau thế nào, Diệp Phi Vũ không kể tiếp. Tính tình anh ta không thích kể khổ trước mặt người khác. Nhưng Từ Nam Phương có thể cảm nhận sâu sắc nỗi đau đớn của anh ta. Một bà mẹ đơn thân dẫn theo con trai chạy trốn sự truy sát của người tình, còn phải nuôi sống bản thân, mẹ con họ bao năm nay sống thế nào, có lẽ cũng chỉ có mình Diệp Phi Vũ biết.

Từ Nam Phương còn nhớ rõ sự sợ hãi của Diệp Phi Vũ ở trong thang máy lần đó. Tuổi thơ chịu quá nhiều bi thương khiến anh ta đến tận bây giờ cũng không thể xóa bỏ. Chứng sợ bóng tối đó, có lẽ chính là một mất tích nhỏ trong cuộc đời trốn chạy của anh ta.

Anh nói: “Tôi sống thêm một ngày thì nỗi hận với ông ta nhiều thêm một phần”.

Anh còn nói: “Khi mẹ tôi qua đời, tôi đã thề sẽ phải khiến người đàn ông kia thân bại danh liệt, khiến ông ta ném thũm mùi vị bị cô lập, bị xa lánh! Khiến ông ta phải thua trong tay con trai mình”.

Từ Nam Phương không lên tiếng, tất cả đã quá rõ ràng. Diệp Phi Vũ đã sớm biết thân thế của Hạ Giáng Tư, biết tam phu nhân nếu bị nhị lão gia bức đến đường cùng nhất định sẽ phanh phui chuyện này, thử máu là điều khó tránh! Anh ta cũng đoán được lão vương gia sẽ chọn người thân tín ở Cục công an làm xét nghiệm, mang mẫu máu của mình tới, như vậy dù lão vương gia có sắp đặt người ở bên cạnh Cục trưởng Hình để chứng kiến quá trình thử máu, cũng chỉ thấy hai mẫu máu trùng hợp, không ai biết nó đã bị đánh tráo ngay từ đầu.

Diệp Phi Vũ đã vạch sẵn con đường mình đi từ lâu. Mục đích của anh ta chỉ có một, hôm nay, hôm nay nó đã tới rất gần rồi. Từ Nam Phương không biết có nên nói với anh ta một câu “có chí tất thành”, một câu chúc mừng hay không.

Chỉ có điều, anh ta đợi lâu như vậy, tiêu hao bao nhiêu tâm tư sức lực như vậy mới có thể đạt được mục đích. Vậy thì có phải trái tim anh ta đã sớm bị sự thù hận ăn mòn rồi hay không? Anh ta muốn báo thù một mình nhị lão gia, nhưng anh ta đã lợi dụng bao nhiêu người? Những người khác trong nhà họ Hạ, chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay anh ta, mạng người bị coi như cỏ rác.

Từ Nam Phương chợt thấy thương thay cho Diệp Phi Vũ, một người mang thù hận, ngoài báo thù ra thì chỉ toàn là sự đau khổ.

“Anh đã có dự định gì tiếp theo chưa?”

“Nhị lão gia là người có cơ sở vững chắc, không dễ gì lật đổ ông ta được. Mán kịch của tôi và ông ta vẫn còn phải diễn.” Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, không ngờ mình lại bất tri bất giác nói với cô nhiều chuyện như thế. Nhưng khi trông thấy vẻ ưu tư trên mặt cô, Diệp Phi Vũ không khỏi buồn bã nói: “Cô yên tâm đi, tôi sẽ không ra tay với Thượng Quân Trùng”. Anh cho rằng thân sắc kia của cô là vì lo lắng cho việc mình tiếp tục đấu với nhị lão gia sẽ gây hại đến Thượng Quân Trùng. Dù sao thì hôm nay khiến nhị lão gia hiện nguyên hình cũng đã gây tổn hại tới đại thiếu gia và tam phu nhân.

Từ Nam Phương ngây người. Thực ra cô đã hoàn toàn quên mất Thượng Quân Trùng, nhưng cô không giải thích, điều đó cũng không cần thiết.

Diệp Phi Vũ lại nghĩ cô cam chịu, anh cười khổ: “Thực ra, hôm nay người thắng không phải tôi, mà là Quân Trùng”.

Từ Nam Phương hiểu Diệp Phi Vũ muốn nói gì. Đêm qua mặc dù đòi tư của Thượng Quân Trùng bị vạch trần trước mặt người hâm mộ, buổi biểu diễn đang êm đẹp bị phá hủy, nhưng đối với Thượng Quân Trùng mà nói, ngoài cảm giác bức bối ra thì cũng không có tổn thất gì. Ngược lại, anh còn có thu hoạch rất lớn, có được sự ủng hộ của lão vương gia còn hữu dụng gấp trăm lần phối hợp với nhị lão gia.

Lão vương gia chứng kiến Thượng Quân Trùng dũng cảm gánh vác trách nhiệm trước mặt người hâm mộ, thấy được niềm đam mê âm nhạc của anh, trong khi những người khác đầu đá, anh vẫn chỉ nghĩ tới âm nhạc của mình, những người khác tranh giành sản nghiệp, anh lại đóng vai là người ngoài. Anh là người duy nhất không đặt chân vào nơi hỗn độn này. Tính cách đơn thuần của anh trong giờ phút này đáng quý, đáng trân trọng biết bao. Huống hồ, vị trí thừa kế sản nghiệp nhà họ Hạ, Hạ Huyền Lẫm đã không thể gánh vác, Hạ Giáng Tư lại không rõ ở nơi nào, cho dù trở về thì thân thế đáng xấu hổ của cậu ta cũng khó mà khiến kẻ dưới phục tùng, chỉ còn duy nhất Thượng Quân Trùng, luận về tất cả phương diện, đều xứng đáng.

Từ Nam Phương chợt nghĩ tới buổi biểu diễn của Thượng Quân Trùng, những ca khúc anh hát hôm qua có phải đều do Diệp Phi Vũ sắp xếp? Vừa giữ được phong cách truyền thống lại dễ đi vào lòng người, khiến một người ghét âm nhạc hiện đại như lão vương gia cũng không thấy phản cảm. Từ đầu tới cuối, ông đều không hề nổi con thịnh nộ về buổi biểu diễn của Thượng Quân Trùng.

Hóa ra, Diệp Phi Vũ đều đã có tính toán sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ngôi sao lấp lánh

Từ Nam Phương chợt thấy hồ thẹn: “Hóa ra anh đã có dự định để Thượng Quân Trùng ngồi vào vị trí đó. Có điều, anh cũng biết rõ đây không phải điều anh ấy cần”.

“Nhưng cô cần!” Không đợi Từ Nam Phương nói hết, Diệp Phi Vũ đã lên tiếng, “Cô còn chưa lấy được ‘ngôi sao lấp lánh’, không phải sao? Nếu lão vương gia đã biết mối quan hệ giữa cô và Thượng Quân Trùng rồi, bước tiếp theo, làm thế nào mới thuận lợi lấy được khối thiên thạch đó, còn cần tôi dạy cô sao?”.

Nói đến đây, sắc mặt Diệp Phi Vũ biến đổi, giọng điệu bỗng trở nên to hơn. Sự cáu kỉnh trong giọng nói anh ta khiến Từ Nam Phương cảm thấy không thoải mái, không hiểu vì sao anh ta đột nhiên kích động như thế.

Vừa thấy Diệp Phi Vũ lớn tiếng, Từ Nam Phương vội gượng tay lên miệng ra hiệu nói nhỏ. Đúng lúc ấy có hai người hầu đi qua, Từ Nam Phương nghe thấy họ nói với nhau.

“Lạ thật, lão vương gia muốn tìm Từ Nam Phương đến làm gì? Chẳng phải đó là người hầu của tam phu nhân ư?”

“Ai biết được. Có khi lão vương gia bệnh nên hồ đồ mất rồi...”

Thanh âm hai người họ mỗi lúc một xa dần.

Diệp Phi Vũ nhếch môi cười khê: “Cũng phải, tôi nên sớm nghĩ ra, ván cờ này còn một người nữa thắng, là cô”.

Từ Nam Phương không phản bác, nhưng không hiểu sao câu nói này của Diệp Phi Vũ khiến cô cực kỳ khó chịu. Mỗi đến khi đi tới trước mặt lão vương gia rồi, trong đầu Từ Nam Phương còn vang lên câu nói ấy.

Diệp Phi Vũ nói không sai, cô vẫn luôn suy nghĩ, tính toán cho mình. Cô cố ý để lại ấn tượng tốt với lão vương gia, đến buổi biểu diễn của Thượng Quân Trùng, cô vẫn một mực che giấu bản thân, dù muốn giúp đỡ Thượng Quân Trùng nhưng cô vẫn kiềm chế, tỏ ra rụt rè, ngại ngùng.

Cô sẽ trở thành người đầu tiên chạy đến giúp lão vương gia khi ông ngã xỉu, sẽ nhìn Thượng Quân Trùng bằng ánh mắt thân thiết khi lão vương gia đảo mắt quan sát mọi người.

Cô từ lâu đã biết lão vương gia chú ý tới Thượng Quân Trùng, bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy mình dường như cũng mừng thầm vì tam phu nhân bới móc chuyện giữa cô và Thượng Quân Trùng ra. Không phải cô muốn lợi dụng Thượng Quân Trùng, chỉ là cô cần dựa vào cái bóng của anh để thu hút sự chú ý của lão vương gia, tăng thêm cơ hội cho mình. Bây giờ, nhà họ Hạ đã loạn Từ Nam Phương cô nghiễm nhiên là người được lợi trực tiếp, thậm chí trở thành người đầu tiên được lão vương gia gọi đến sau khi tỉnh.

Lúc này, cô chính là người được lão vương gia tin cậy.

“Nam Phương...”, thanh âm yếu ớt của lão vương gia lôi cô ra từ trong những mớ suy nghĩ hỗn độn.

“Mãi nghĩ gì thế?”, lão vương gia thuận miệng hỏi, Từ Nam Phương cũng tùy ý lác đầu.

Lúc này lão vương gia chỉ có thể tựa trên thành giường, nói chuyện cùng Từ Nam Phương. Cô cẩn thận hầu hạ lão vương gia uống nước, uống thuốc.

“Vất vả cho cháu rồi!”

Lão vương gia ấy nãy nói, trông thấy hai mắt sưng mọng vì thức trắng đêm của cô, lão vương gia không khỏi than thở: “Ta sống đến ngần này tuổi, sắp về với tổ tiên rồi mới nhìn rõ bộ mặt thật của người bên cạnh mình, lắm lúc, người thân nhất trong nhà lại không bằng người ngoài”.

Từ Nam Phương biết lão vương gia đang ám chỉ tới chuyện đêm qua ông bị lão tâm khổ tứ.

“Vương gia đừng nghĩ nhiều nữa, cũng không nên bi quan như vậy. Thực ra mọi người đều quan tâm vương gia, vẫn đang đợi ngoài cửa. Đêm qua cũng là vì mọi chuyện đột ngột xảy ra...”

Cô còn chưa nói hết, lão vương gia đã xua tay: “Đừng bảo chữa giúp bọn chúng nữa. Ta đã sống gần một thế kỷ rồi, nhìn thấu lòng người, chỉ vì nhìn luôn cho rằng đám con cháu mình khác người ngoài, chẳng qua là tự mình lừa dối người”.

Lão vương gia ho khan hai tiếng, Từ Nam Phương vỗ nhẹ lưng ông. Trông thấy người hầu của lão vương gia hoang mang chạy tới, nhưng vừa bước đến cửa, nghe thấy ông ho lại nuốt lời muốn nói trở vào.

Từ Nam Phương nhìn thoáng qua lão bộc, cô trấn an lão vương gia rồi đi ra ngoài hỏi xem có chuyện gì.

Nghe lão bộc nói, Từ Nam Phương kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng cảm thấy đây là chuyện tất phải xảy ra.

Tam phu nhân uống thuốc ngủ tự tử, may mà phát hiện kịp thời nên đã được đưa đi cấp cứu, hiện giờ đang hôn mê bất tỉnh.

Từ Nam Phương nhỏ giọng nói với lão bộc để thư thả rồi nói với lão vương gia. Ông ta cũng lo cho sức khỏe chủ nhân nên gật đầu đồng ý.

Thế nhưng, lão vương gia sao có thể làm ngơ, ông truy hỏi đến cùng. Nghe xong, ông chỉ lắc đầu, cả người ngửa về sau: “Nhà họ Hạ đến tay tôi lại bị hủy hoại như vậy sao?”.

Từ Nam Phương khuyên nhủ ông, con cháu vương gia vẫn còn, chọn người thừa kế cũng không cần yêu cầu quá cao, người không ai là hoàn hảo, ai cũng có khuyết điểm.

Lão vương gia nghe Từ Nam Phương nói mà cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, có lẽ mỗi câu từ của cô đều là đứng từ góc độ của ông mà suy nghĩ. Ông nhìn Từ Nam Phương, không khỏi than rằng: “Chỉ có cháu mới khuyên ta như vậy”.

Lời nói không rõ là buồn rầu hay cảm thấy may mắn.

Từ Nam Phương ở bên lão vương gia, nghe ông than thở về thời vận không may, cô rút cuộc không kìm nén được, nhân cơ hội này nói xen vào: “Nếu lão vương gia cảm thấy thời vận không tốt, có thể tìm một bảo vật gì đó để thay đổi vận mệnh, Cháu nghe nói, trên đời này có nhiều bảo vật có thể thay đổi số phận con người, thậm chí vận mệnh đất nước. Thời Võ Tắc Thiên, chính là nhờ vào hai khối ngọc thạch tên ‘Kim nhật quyết’ và ‘Ngân nguyệt quyết’ mà Võ Tắc Thiên mới nắm giữ quyền lực ổn định. Vương gia, dưới vòm trời rộng lớn này không thiếu những cái lạ, vương gia cũng có thể tìm được một bảo vật như thế”.

Trái tim cô nhảy lên không ngừng, nhưng tay vẫn bung chắc ấm trà từ sa trên bàn lên, rót vào chén đến lúc vừa đầy thì đứng lại, đưa tới trước mặt lão vương gia, một giọt cũng không rơi.

Không ngoài dự liệu, lão vương gia đã chủ động đề cập tới ‘ngôi sao lấp lánh’: “Bảo vật cũng có thật có giả. Máy thử cháu nhắc tới, chưa cần biết thật hay giả, cho dù thật thì cũng chưa thấy tác dụng thật sự. Hơn nữa, những món đồ quý hiếm kỳ lạ, ta có không hề ít. Gần nhất là một khối thiên thạch, có người nói nó có thể thay đổi được can khôn, nhưng có lẽ là gạt người mà thôi”.

“Chưa chắc đâu ạ”, Từ Nam Phương bình thản nói, “Cháu cũng biết chút ít phương thuật, nghe nói có nhiều bảo thạch cần đợi đến thời khắc đặc biệt, ở một vị trí đặc biệt, tiếp thu được tinh hoa đất trời mới có thể lĩnh hội được những điều huyền bí bên trong. Chỉ có điều những phương pháp này, tự cổ chí kim, trải qua bao thời thế loạn lạc nên đã bị rơi rụng đi nhiều, không có nhiều người biết nên mới bị coi là những vật phẩm tầm thường, sau đó liền bị người ta bịa đặt để phục vụ mục đích riêng của mình”.

Những điều cô nói ít nhiều tạo hứng thú cho lão vương gia, tâm tình ông vì thế mà cũng thoải mái hơn một chút: “Nam Phương, cháu đúng là một cô gái hiếm có, thời buổi này những người còn hứng thú với những thứ kia đã sớm bị tuyệt chủng rồi”.

Từ Nam Phương khẽ cười: “Vương gia không sợ bị cháu lừa sao?”.

“Ha ha, có phải lừa hâu không cứ thử một lần là biết!” Chiều lạt mềm buộc chặt của Từ Nam Phương đã khiến lão vương gia trúng kế, “Cháu nghe nói về ‘ngôi sao lấp lánh’ chưa?”.

Từ Nam Phương gật đầu: “Rồi ạ, nghe nói đó là một khối thiên thạch”.

“Thế cháu có biết gì về điều kỳ lạ của nó không?”, lão vương gia nhìn Từ Nam Phương với vẻ mong chờ.

Từ Nam Phương mắt không chớp, tim không loạn nhịp, đánh bạo nói: “Cháu chưa từng nhìn thấy, không dám bình luận”.

Cô đón lấy ánh mắt của lão vương gia, trong mắt là một nụ cười thiện ý.

Lão vương gia dường như hưng phấn hẳn lên: “Được, ta sẽ cho cháu thưởng thức. Nếu không nói ra được có cái gì hay thì ta sẽ trừ tiền công của cháu”. Nói xong, lão vương gia ngồi dậy.

Trái tim Từ Nam Phương đập loạn trong lồng ngực, rốt cuộc cô cũng sắp được trông thấy ‘ngôi sao lấp lánh’. Lúc này lòng cô hỗn tạp rất nhiều cảm xúc.

Từ Nam Phương dìu lão vương gia dậy, cô đang định gọi người hầu bên ngoài vào thì lão vương gia lại xua tay, chỉ về bức tường phía Tây bảo cô xem.

Từ Nam Phương quay đầu lại, cảm thấy mình như bị hoa mắt, bởi vì bức tường đã không thấy đâu, mà đó là một gian phòng. Gian thư phòng này rộng chừng mười mét vuông, xuất hiện bất thành linh không rõ nguyên nhân có. Dù tổng thể được trang trí tương xứng với bên ngoài nhưng vị trí tiếp xúc bức tường vẫn rất dễ nhận ra.

Chỉ có điều, Từ Nam Phương không thấy rõ lão vương gia đã chạm vào cái gì để mở cánh cửa căn phòng bí mật kia ra.

Nhưng lúc này cô cũng không còn tâm trạng đâu để nghiên cứu cánh cửa huyền bí kia nữa, tay cô bị lão vương gia cầm lấy, ý bảo cô dìu ông vào bên trong.

Từ Nam Phương đỡ lão vương gia đi, trong phòng ba mặt đều có một giá sách cao ngất, trên giá bày sách cổ, đồ cổ bằng ngọc, ở giữa kê một chiếc bàn. Trên bàn cũng không phải là tứ bảo* mà là một hộp bọc gấm.

(*Tứ bảo: Gồm nghiên, mực, giấy, bút.)

Từ Nam Phương đảo mắt qua một lượt liền biết lão vương gia cũng giống như địa chủ thời xưa, có thói quen cất giữ bảo vật ở bên người.

Lão vương gia chỉ vào nóc giá sách, Từ Nam Phương đi tới đó, lấy một chiếc hộp ngọc đen xuống. Chiếc hộp này được tạc từ một khối ngọc đen mà thành. Từ Nam Phương nhìn lão vương gia, rồi cẩn thận mở nắp hộp, đập vào mắt cô là một khối bảo thạch trong suốt, óng ánh, nằm lặng lẽ giữa hộp.

Từ Nam Phương liếc mắt đã nhận ra khối đá này, cô quá quan thuộc với nó. Khi còn ở quá khứ cô đã mất rất nhiều thời gian để nghiên cứu nó, hiện tại, tốn bao nhiêu sức lực mới đợi được đến ngày này, có thể giờ tay chạm vào nó. Cô thậm chí không biết cơ hội này đến quá nhanh hay quá chậm, thế nên lúc này cô chợt cảm thấy khó tin.

Từ Nam Phương không tránh được sự biểu hiện có phần khác lạ, niềm vui và sự ngạc nhiên hiện rõ trong mắt.

Lão vương gia lấy làm lạ hỏi: “Cháu biết khối thiên thạch này à?”.

Từ Nam Phương gạt bỏ vẻ sợ hãi, phần chân nói với lão vương gia: “Khối thiên thạch này không hề đơn giản, theo những gì cháu biết, nếu biết cách sử dụng, có thể khiến thiên u cộng đồ, quỷ thần diêu chiêm, chỉ có điều, khi sử dụng thần vật này cần phải có bước đi hợp lý, giống như pháp khí khi thiên sư bắt quỷ, cần dùng trận pháp tế thạch, phải tính đúng thiên thời địa lợi để bảo thạch hấp thụ tinh hoa trời đất, như vậy mới có tác dụng”. Từ Nam Phương bịa chuyện mà nói, mắt không nháy lấy một cái, cô muốn lão vương gia tin tưởng rằng khối thiên thạch này thật sự kỳ diệu. Thực ra, làm thế nào để khối thiên thạch này mở ra, Từ Nam Phương chỉ dựa vào lịch pháp để suy tính thời gian, chỉ đến lúc ấy cô mới biết nó sẽ có hiện tượng lạ gì. Thế nhưng lúc này cô cũng không mấy chắc chắn.

Lão vương gia thấy cô nói năng lưu loát, có trước có sau nên cũng tin phần nào, vì thế ông mới để Từ Nam Phương cầm khối thiên thạch lên mà không phản đối.

Từ Nam Phương cầm khối thiên thạch trong tay, cảm giác lạnh lạnh từ bàn tay truyền tới đáy lòng, cô nhắm mắt lại, tận hưởng thứ cảm giác đã lâu không gặp này. Bỗng nhiên, khối thiên thạch rung lên kịch liệt, Từ Nam Phương chợt thấy cảm giác lạnh lạnh biến đổi thành nóng ran, suýt nữa khiến trái tim cô nhảy ra khỏi lồng ngực. Trước mắt hiện lên một luồng sáng màu đỏ, dù đã nhắm nghiền hai mắt, Từ Nam Phương vẫn thấy chói mắt, tim cô đập càng nhanh, toàn thân khó chịu. Cô chợt cảm thấy cả người mình rung chuyển, cơ thể như bị một luồng không khí xoay tròn. Cô muốn hét mà không được, chỉ thấy trước mắt là một màu đỏ sẫm của máu. Cảm giác lúc này còn mạnh hơn so với lần đầu cô tiếp xúc với khối thiên thạch.

Mãi đến khi bị ai đó vỗ vai, Từ Nam Phương mới tỉnh mộng. Cô cúi đầu nhìn, khối thiên thạch vẫn bình thường như trước, không có biến đổi gì, nhưng tay cô vẫn còn cảm nhận được sự ấm áp. Từ Nam Phương còn đang do dự thì thấy vẻ mặt vui vẻ xen lẫn ngạc nhiên của lão vương gia, giống như đang nghĩ cô không phải người thường.

“Không ngờ khối thiên thạch này trong tay cháu lại có thể tạo ra điềm lành.” Hóa ra lão vương gia ngạc nhiên vì luồng sáng đỏ ban nãy.

Nhịp tim Từ Nam Phương đã bình tĩnh trở lại, nhưng cảm giác sợ hãi ban ngày là vì sao? Từ khi cô tới thời đại này, mới chỉ thấy khối thiên thạch hai lần, lần nào cũng có hiện tượng lạ xảy ra, giống như lúc cô bị khối thiên thạch đưa vượt thời gian. Thế nhưng thời gian xảy ra đều ngắn ngủi, thoáng chốc lại trở về bình thường.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, lão bộc nói vọng vào báo đã mới được Hạnh Trùng thiếu gia đến.

Từ Nam Phương nhìn lão vương gia, không ngờ ông đã sai người đi gọi Thượng Quân Trùng. Xem ra đã đến lúc ông muốn nói về chuyện thừa kế với Quân Trùng rồi.

Lão vương gia lên tiếng: “Được, bảo nó chờ tôi ngoài đó một lát”. Ông lấy lại khối thiên thạch từ trong tay Từ Nam Phương, bỏ vào hộp. Sau đó, cũng trong lúc Từ Nam Phương không thấy rõ vị trí điều khiển ở đâu, lão vương gia đã đóng cửa căn phòng bí mật lại.

Lúc này, so với thần sắc u buồn của Từ Nam Phương, lão vương gia lại có vẻ rất phấn chấn: “Nam Phương, xem ra cháu là quý nhân của ta. Cháu vừa cầm vào khối thiên thạch là có thể khiến nó mở ra, ta tìm bao nhiêu chuyên gia tới nghiên cứu mà không có hiện tượng gì xảy ra. Hơn nữa, vừa thấy được ánh sáng báo hiệu điềm lành kia, nên bây giờ tinh thần ta trở nên rất tốt”.

Từ Nam Phương nhìn lão vương gia, không biết là vì tâm lý hay thật sự nhờ luồng sáng đỏ kia có khả năng chữa trị mà thần sắc lão vương gia đúng là đã tốt lên trông thấy.

Từ Nam Phương chớp thời cơ, nói: “Đúng vậy, cháu vừa cầm vào khối thiên thạch đã cảm nhận được năng lượng thần bí khó mà diễn tả được. Cháu tin chắc khối thiên thạch này không đơn giản chỉ có thế”.

Vừa rồi cô mới chạm được vào khối thiên thạch đã bị lão vương gia nhanh chóng lấy lại. Cô phải nghĩ cách để lấy được khối thiên thạch đó đi.

Lão vương gia gật đầu nói: “Ra ngoài kia gặp Hạnh Trùng với ta đã”.

Từ Nam Phương bần thần, tỏ ra khó hiểu nhìn lão vương gia, nhưng ông đã bước đi, cô chỉ có thể mau chạy theo đỡ ông.

Thượng Quân Trùng thấy Từ Nam Phương đi ra ngoài cùng lão vương gia, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên. Từ Nam Phương chỉ thoáng nhìn anh một cái rồi lập tức thu lại ánh mắt.

Thượng Quân Trùng nhìn lão vương gia, lễ phép hỏi: “Lão vương gia tìm cháu có chuyện gì thế ạ?”.

Lão vương gia gượng cười: “Hãy cứ gọi ta là ông nội đi”.

Thượng Quân Trùng sững sốt, chẳng hiểu lão vương gia đề ý chuyện xưng hô này làm gì. Nhưng vẫn nghe theo, “Ông nội đã khỏe hơn chưa ạ?”.

Thượng Quân Trùng hoàn toàn không có chút cảm giác gì đối với nhà họ Hạ, nhất là sau chuyện đêm qua, anh càng thêm chán ghét, sáng sớm đã rời khỏi vương phủ.

Vậy mà đến xế chiều lại nhận được lời mời của lão vương gia, ma xui quỷ khiến thế nào, anh vẫn quyết định đi.

Đương nhiên, bản thân anh cũng không rõ vì ở đâu anh còn một mối vương vấn nào khác, hay chỉ là đơn thuần thương tình lão vương gia đang đau ốm.

Lão vương gia không vội trả lời câu hỏi của Thượng Quân Trùng, mà lại bảo Từ Nam Phương đi châm trà cho anh.

Trong phòng chỉ có ba người, lão vương gia nhìn Từ Nam Phương châm trà cho Thượng Quân Trùng. Nước trà đã đầy chén mà hai thanh niên không hề nhận ra, lão vương gia mỉm cười nhắc: “Đầy rồi”.

Một câu của ông lập tức đánh thức hai người tỉnh khỏi cõi mộng.

Từ Nam Phương chăm chú nhìn giọt nước đang chảy theo mép bàn xuống áo Thượng Quân Trùng, không khỏi hoảng hốt, nhanh chóng buông ấm trà xuống, cuống quýt lau bàn.

Thượng Quân Trùng chỉ nhẹ nhàng nói: “Không sao”. Ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay không ngừng làm việc của cô.

“Hạnh Trùng, ông giữ Nam Phương lại bên người có được không?”

Thấy bộ dạng thiếu tự nhiên của hai người họ, lão vương gia lại cảm thấy vui vẻ. So với việc xem đám con cháu mình lục đục đấu đá lẫn nhau, thì rõ ràng nhìn đám trẻ tuổi này giận dỗi nhau khiến tâm trạng ông thoải mái hơn nhiều.

Thượng Quân Trùng nghe lão vương gia nói vậy, suýt nữa mất phản ứng, một lúc lâu mới lên tiếng: “Ông nội hỏi cháu sao? Chuyện này hình như cháu không rõ lắm”.

“Cháu không rõ? Nếu ông giữ Nam Phương ở lại hầu hạ bên cạnh, cháu không giận ông à?” Nghe Thượng Quân Trùng mạnh miệng chối phất, lão vương gia càng cảm thấy thú vị.

“Sao cháu lại giận ông chứ?”, Thượng Quân Trùng vẫn bình thản.

Từ Nam Phương cũng đi tới trước mặt lão vương gia, nói: “Có thể được hầu hạ bên cạnh lão vương gia chứng tỏ lão vương gia coi trọng cháu, đây là phúc phận của cháu”.

Đây là lời thật lòng của cô. Vừa mới được tiếp xúc với ‘ngôi sao lấp lánh’, bây giờ dù có bị lấy gậy đánh đuổi, cô cũng không đi.

“Ồ?”, lão vương gia nhìn hai người đang cứng họng kia, cười nói: “Đều không có ý kiến phải không? Ông già rồi, xương cốt yếu, sáng sớm phải dậy vận động cơ thể, tối đến phải chăm chú, nếu Nam Phương hầu hạ bên cạnh ông thì sẽ không có thời gian ra ngoài chơi, hơn nữa nếu Hạnh Trùng không ở thành phố T thì gặp Nam Phương lại càng khó”.

Nghe lão vương gia nói vậy, Từ Nam Phương nhất thời ghen hờn. Thượng Quân Trùng vô thức nói: “Ai bảo nhất định phải gặp!?”. Vừa dứt lời, anh liền liếc nhìn Từ Nam Phương, cảm thấy hối hận vì đã lên tiếng quá nhanh, đành im lặng.

Một lúc lâu sau, Thượng Quân Trùng mới lại mở miệng: “Ông nội tìm cháu có việc gì?”.

Từ Nam Phương có phần xấu hổ, muốn nói với lão vương gia đề mình ra ngoài thì lão vương gia đã lên tiếng trước: “Thôi được rồi, không nói chuyện kia vội. Nói việc chính trước. Ông đã cho người thông báo với giới truyền thông, thu hồi quyền quản lý và quyền sở hữu của ba người kia đối với sản nghiệp nhà họ Hạ. Ông định mai sẽ thông báo lại một lần nữa, lập cháu làm người thừa kế”.

Nói tới đây, nụ cười trên gương mặt ông như bị tuyết phủ, thần thái trở nên nghiêm túc. Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng đều cả kinh.

Từ Nam Phương ngạc nhiên vì sự dứt khoát của lão vương gia. Còn Thượng Quân Trùng ngạc nhiên vì không biết nguyên nhân nào khiến lão vương gia đưa ra quyết định này mà không chút cân nhắc, đắn đo.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Đánh cắp thiên thạch.

Thượng Quân Trùng lúng túng, đáp: “Ông nội, cháu nghĩ ông nhầm rồi”.

“Người thừa kế một khi đã được xác lập sẽ không sai. Dù ông đã già nhưng còn chưa tới mức hồ hồ.” Lão vương gia lạnh lùng nhìn Thượng Quân Trùng, nghiêm túc nói.

Thượng Quân Trùng gượng cười: “Có lẽ ông không hiểu rõ lý tưởng của cháu. Cháu không có hứng thú với việc quản lý công ty, cháu chỉ muốn làm âm nhạc. Thế thôi”.

“Xảy ra chuyện hôm qua mà cháu vẫn muốn làm âm nhạc?” Lão vương gia không kiêng dè hắt bát nước lạnh vào Thượng Quân Trùng, “Đến hôm nay, tin đồn kia của cháu hẳn là đã lan truyền rộng rãi lắm rồi! ~~đ~~ ~~đ~~ ~~đ~~ Có lẽ tin đồn này đối với cháu sẽ cực kỳ bất lợi. Sau này chưa chắc sẽ làm tốt như những gì cháu đang làm, chưa biết chừng còn không có cả cơ hội lên sân khấu biểu diễn”.

Nhị lão gia lúc này ngay đến cả bản thân còn lo không nổi, đương nhiên chẳng còn hơi sức đâu mà thay Thượng Quân Trùng giải quyết những tin đồn kia nữa. Huống hồ, sự việc lần này vô cùng nghiêm trọng, ~~đ~~ ~~đ~~ ~~đ~~ công ty của Thượng Quân Trùng muốn che giấu cũng không còn kịp nữa rồi.

Thế nhưng Thượng Quân Trùng không hề nổi giận với lão vương gia: “Không sao, cháu hát vì chính cháu, người ta thích nghe thì cháu vui, không muốn nghe cũng không ảnh hưởng gì hết. Cháu chỉ cần hiểu rõ tâm tư của mình là được”.

Từ Nam Phương nhìn Thượng Quân Trùng, so với vẻ chán nản đêm qua, anh lúc này đã nguôi đi cơn giận. Cô vừa mừng thay cho anh, vừa lo sợ anh nói gì lơ lửng làm phật ý lão vương gia.

Tuy nhiên, lão vương gia cũng chẳng nổi giận, thậm chí còn khen ngợi: “Không sai! Ông thích cái tính dám làm dám chịu đầy nghị lực của cháu. Tính cách như cháu mà quản lý công ty, ắt hẳn sẽ làm nên chuyện!”. Lão vương gia say sưa trong niềm mong mỏi của bản thân, quên mất rằng Thượng Quân Trùng không có bất cứ hứng thú gì với tài sản nhà họ Hạ.

“Ông nội, đối với...”, Thượng Quân Trùng muốn nói rõ lập trường một lần nữa, nhưng lão vương gia căn bản không cho anh cơ hội lên tiếng. Ông liếc Từ Nam Phương, rồi lại nhìn Thượng Quân Trùng, nghiêng đầu nói với vẻ thần bí: “Thế này đi, nếu cháu đồng ý kế thừa sản nghiệp, ông sẽ làm chủ hôn cho cháu và Nam Phương, được không?”.

Lão vương gia vừa dứt lời, Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương đều suýt ngã ngửa. Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhận ra được sự kinh ngạc trong mắt đối phương, sau đó cùng nhìn về phía lão vương gia, cho rằng ông đang nói đùa. Nhưng lão vương gia lại cố nén cười, tỏ ra nghiêm túc, khiến Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương đều khó xử.

Thượng Quân Trùng lảng tránh ánh mắt lão vương gia, bộ dạng thiếu tự nhiên, cố gắng trấn tĩnh bản thân: “Ông nội, ông đừng đem chuyện này ra làm trò đùa”.

“Trò đùa? Không phải. Cả nước này đều đã chứng kiến tình yêu của cháu và Nam Phương, không phải ư? Cháu còn chính mồm thừa nhận rồi đấy thôi, bây giờ ông giúp các cháu toại nguyện rồi còn gì!” Lão vương gia ung dung nói, bản thân cũng không hiểu vì sao trước mắt hai đứa trẻ này, bao nhiêu nề nếp, khuôn phép mà mình giữ gìn bỗng dưng mất sạch không còn gì, thậm chí còn cảm thấy mình trẻ ra mười mấy tuổi.

Trong đầu Từ Nam Phương nhất thời vang lên những lời đêm qua Thượng Quân Trùng nói ở buổi biểu diễn, mỗi câu mỗi từ khắc thật sâu vào tim cô. Người yêu. Anh nói, cô là người yêu của anh.

Từ Nam Phương không khỏi nghiêng ngả hàm ý của hai từ này. Xưa nay cô chưa từng nghĩ, hai tiếng ấy lại xuất hiện trên người mình. Mặt cô chợt nóng ran, cô liếc nhìn Thượng Quân Trùng, đã thấy mặt anh biến sắc, hai hàng lông mày nhíu lại.

“Không cần cái sự toại nguyện này!”

Từ Nam Phương và lão vương gia đều giật mình khi nghe Thượng Quân Trùng thốt lên câu này, lại càng không ngờ anh lại dùng những từ ngữ ngang ngạnh đến mức ấy.

Có lẽ cũng cảm thấy có gì không ổn, Thượng Quân Trùng lấy lại bình tĩnh rồi giải thích: “Ý cháu là, hai chuyện này là hai chuyện riêng rẽ, không nên để đây dựa tới nhau. Cháu muốn kết hôn với ai, muốn làm gì đều là tự do của cháu, nếu cái gì cũng chèn thêm điều kiện thì còn gì ý nghĩa nữa”.

Từ Nam Phương bắt đầu dĩ cười thâm, qua nhiên là Thượng Quân Trùng vẫn sẽ không chịu thỏa hiệp. Thực ra cô đã hiểu rõ, nếu anh dễ dàng từ bỏ âm nhạc để lựa chọn kết hôn với cô thì anh đã không phải Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương nghĩ vậy lại cảm thấy may mắn, bởi vì nếu trong lòng anh, cô không quan trọng đến vậy thì đến ngày cô rời khỏi đây, cô sẽ không phải do dự, anh cũng không phải đau lòng. Chỉ có điều, khi nghe đến việc kết hôn với anh, chẳng hiểu sao trong ngực cô lại nóng lên, còn nghe thấy anh cự tuyệt, lại cảm thấy xót xa.

Từ Nam Phương ngược mắt, bắt gặp ngay cái nhìn lo lắng của anh, dường như anh biết những lời mình nói sẽ khiến cô thất vọng.

Nhưng Từ Nam Phương quay mặt đi, nói với lão vương gia: “Đừng thế, Nam Phương cũng...”.

Cô muốn nói, cô cũng không muốn kết hôn, nhưng còn chưa kịp nói hết câu thì cô đã hoảng hốt chạy tới bên cạnh lão vương gia. Ông đã nhắm nghiền hai mắt, răng cắn chặt, gương mặt vừa mới khôi phục lại chút sức sống đã lại âm ảm như khối đen bao phủ.

Lão vương gia không phải vì khối thiên thạch kia mà khỏe lên, chẳng qua tâm trạng vui vẻ nên quên mất ốm đau. Kết quả, lúc này bệnh tái phát, cơ thể vốn vừa chịu tổn thương của lão vương gia càng thêm nguy kịch.

Lão vương gia không còn nghe thấy bất cứ điều gì nữa, ngồi bất động trên ghế. Sau khi giúp ông điều khí, Từ Nam Phương mới gọi người diu ông về phòng. Nhưng chịu hết cú sốc này đến cú sốc khác, lão vương gia mãi đến ngày thứ ba mới tỉnh lại. Có điều sức lực để ngồi dậy cũng chẳng có.

Lão vương gia nằm trên giường, để Từ Nam Phương xúc từng thìa cháo trắng cho mình. Nhìn đôi mắt đỏ ửng của Từ Nam Phương, lão vương gia không khỏi vừa mừng của cảm kích sự chăm sóc của cô. Không có con cháu nào thật lòng thật dạ với ông, nhưng người ngoài lại có một Từ Nam Phương làm tri kỷ.

Ông nào biết, Từ Nam Phương một lòng một dạ với ông cũng chỉ vì khối thiên thạch.

Từ Nam Phương lúc nào cũng nghĩ về nó, thậm chí nói bóng nói gió để khiến lão vương gia chủ động mang khối thiên thạch ấy ra. Cô bịa chuyện, nói rằng nên mở một trận pháp để khối thiên thạch tụ tập lại năng lượng đã tiêu tán, thông qua tính ngày hoàng đạo để khối thiên thạch mang lại sức mạnh càng lớn.

Lão vương gia chứng kiến luồng sáng của khối thiên thạch, nhầm tưởng rằng dưới sự tác động của Từ Nam Phương, khối thiên thạch có thể mang lại vận may, thậm chí trị được bệnh, thế nên ông đã đồng ý để Từ Nam Phương bày trận pháp ở Liễu Thanh Phô trong vườn bách thảo.

Liễu Thanh Phô là một mái hiên bốn phía không có tường chắn, chỉ vì nằm dọc bờ hồ, chung quanh được trồng rất nhiều liễu, nên mới có tên như vậy.

Sau khi chọn được địa điểm, Từ Nam Phương cho người căng vải che chung quanh. Chỉ có điều, “ngôi sao lấp lánh” là bảo vật trị giá một tỷ, bây giờ mang ra ngoài ít nhiều cũng khiến lão vương gia không yên tâm thế nên ngày đêm sai người canh gác bên ngoài Liễu Thanh Phô, chỉ cho phép mình và Từ Nam Phương đi vào.

Từ Nam Phương ngày nào cũng ở bên cạnh khối thiên thạch nhưng không thấy có gì khác thường, càng tệ hơn là nó bỗng biến thành một viên đá bình thường. Từ Nam Phương cảm khối thiên thạch trong tay, cũng không thể dùng cừu cung bát quái để nghiên cứu bất cứ điều gì nữa. Như vậy, hai lần trước nó phát sáng là vì lý do gì?

Cô ngẫm nghĩ rất nhiều, phát hiện ngày hay đêm đều không phải nguyên nhân, rồi cô lại nghĩ tới hai địa điểm mà nó tỏa sáng, nhưng cũng không tìm ra điểm mấu chốt. Từ Nam Phương buồn phiền, nửa đêm không ngủ được, lại đi ra Liễu Thanh Phô. Thế nhưng khi vừa tới nơi, Từ Nam Phương chợt trông thấy một bóng đen đi vào, cô rung mình. Máy bảo vệ đứng hai bên đều làm ngơ như không thấy, Từ Nam Phương đứng nấp một góc, lát sau thấy người kia đi ra, liếc mắt đã nhận ra đó là Tiểu An Nhân.

Đêm hôm khuya khoắt tới Liễu Thanh Phô, mục đích của bà ta chắc chắn chỉ có một: “Ngôi sao lấp lánh”. Máy tên bảo vệ kia có lẽ là cùng một giuộc với Tiểu An Nhân.

Tận mắt trông thấy bà ta ôm vật báu trong tay rời khỏi Liễu Thanh Phô, Từ Nam Phương đi tới trước mặt cản lối. Khối thiên thạch này là của cô, cô không cho phép ai được lấy đi.

“Tiểu An Nhân, đã muộn như vậy còn chưa đi nghỉ sao?”

Tiểu An Nhân chợt dạ, vừa trông thấy Từ Nam Phương thì đã hoảng sợ đến mức suýt làm rơi khối thiên thạch trong tay.

Bà ta bình tĩnh lại, nói: “Là cô đấy à, tôi không ngủ được nên ra ngoài đi dạo một lát”.

Thái độ của Tiểu An Nhân với Từ Nam Phương khá là khách khí, bởi vì từ sau khi lão vương gia đổ bệnh, địa vị của tất cả mọi người trong nhà này đều tụt dốc không phanh, chỉ mình Từ Nam Phương là trở thành tâm phúc của lão vương gia.

Từ Nam Phương lạnh lùng cười, nói bóng nói gió: “Tiểu An Nhân không ngủ được cũng không nên tới chỗ này, ‘ngôi sao lấp lánh’ ban đêm sẽ tỏa ra

năng lượng rất mạnh, nếu tới quá gần rất dễ bị thương”.

Tiểu An Nhân cứng đờ người, nói qua loa: “Biết rồi, tôi cũng về đây”. Bà ta quay người muốn bỏ đi nhưng lại nghe thấy Từ Nam Phương lên tiếng: “Nếu Tiểu An Nhân muốn nghiên cứu ‘ngôi sao lấp lánh’ thì sáng mai tới đây, Nam Phương sec cùng Tiểu An Nhân thảo luận, hôm nay đã muộn rồi, Tiểu An Nhân tốt nhất vẫn nên trả lại cho Nam Phương!”.

Từ Nam Phương nói vậy là đã quá nể mặt Tiểu An Nhân rồi, ngụ ý nếu bà ta trả lại thì sẽ không nói chuyện này ra ngoài, chỉ coi như bà ta tò mò về khối thiên thạch mà thôi.

Nhưng Tiểu An Nhân vừa nghe xong, mặt liền biến sắc. Dù bị bắt quả tang nhưng bà ta vẫn không có ý định trả lại đồ mà còn nghiêm mặt cười khẩy, nói: “Cô chẳng qua chỉ là một người hầu, nói để nghe một chút là lão vương gia giao cho cô trông coi ‘ngôi sao lấp lánh’ tạm thời, nói khó nghe hơn thì đồ này thuộc về ai cũng không liên quan tới cô. Nếu biết điều thì cô mau quay về đi ngủ, nên làm thế nào thì làm cho đúng, tôi là vợ của lão vương gia, ‘ngôi sao lấp lánh’ cũng có phần của tôi. Bây giờ tôi muốn đi lấy cũng không ai ngăn được”.

Từ Nam Phương chớp mắt đã hiểu ra ý đồ của Tiểu An Nhân. Bà ta cũng đang nhắm vào gia sản nhà họ Hạ, xem ra lúc này bà ta đã có ý định bỏ đi. Ngẫm kỹ cũng dễ hiểu, con trai xuất gia, cháu trai bỗng dưng biến thành cháu người khác, lão vương gia dự định trao quyền thừa kế cho Thượng Quân Trùng, vì vậy Tiểu An Nhân cảm thấy mình ở lại bên cạnh lão vương gia cũng chẳng được lợi lộc gì nữa, nhân lúc nhà họ Hạ còn đang rối loạn, muốn mang theo chút của cải rồi bỏ đi.

“Ngôi sao lấp lánh” lại được phơi bày lộ liễu như thế, bà ta sao có thể bỏ qua cơ hội?

Thế nhưng Từ Nam Phương vẫn giữ bà ta lại, ánh mắt sắc bén: “Tiểu An Nhân muốn những thứ khác, Nam Phương không xen vào. Nhưng khối thiên thạch này lão vương gia đã giao cho Nam Phương trông coi, đây là nghĩa vụ của Nam Phương”.

“Á à, cô tưởng được tin nhiệm mà nghĩ mình được ngồi lên đầu người khác rồi sao?”, Tiểu An Nhân chột dạ giãy ra không được liền tức giận nói: “Không hôn thì buông tay ra, nếu không đừng trách tôi không khách khỉ”.

Từ Nam Phương biết rõ chỉ cần bà ta hô hoán lên thì đám vệ sĩ kia sẽ xông ra bắt lấy mình, nhưng cô vẫn không sợ hãi, ngược lại, lời đe dọa của Tiểu An Nhân càng khiến cô thêm kiên quyết. Cô cười khẩy nói: “Nam Phương chẳng qua chỉ là một cái mạng rẻ rúm, không so được với Tiểu An Nhân. Nếu như bị phát hiện ăn cắp ngọc thạch thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Tiểu An Nhân gọi bọn họ tới cùng lắm chỉ giết người diệt khẩu, Nam Phương dầu sắp chết cũng phải đấu tranh đến cùng”.

Từ Nam Phương vừa nói vừa bĩu môi nhìn hai bên, Tiểu An Nhân quay ra nhìn theo, nhất thời phần nộ, hóa ra bên cạnh có một cái chuông báo động. Nếu bà ta có ý định bức ép Từ Nam Phương thì chỉ cần cô rung chuông, bà ta cũng khó mà gánh vác tội được.

Tiểu An Nhân đang do dự thì chuông báo động đã vang lên, ngay cả Từ Nam Phương cũng cả kinh. Cô thấy Tiểu An Nhân đã tức giận đến hai con người gay gắt nhìn mình.

Từ Nam Phương lập tức hiểu ra, chắc chắn là có người khác âm thầm nhúng tay, rung chuông báo động. Tiểu An Nhân như chim gặp cành cong, vội vã nhét khối thiên thạch vào tay Từ Nam Phương.

Thấy nhiều người đang lục đục kéo về phía này, bà ta la toáng lên: “Có kẻ trộm thiên thạch! Có người trộm đồ”.

Từ Nam Phương nheo mắt nhìn về đặc ý trên mặt Tiểu An Nhân. Không ngờ bà ta ăn trộm không xong giờ lại quay ra gắp lửa bỏ tay người.

Sau khi Từ Nam Phương bị giải tới trước mặt lão vương gia, Tiểu An Nhân còn sai người đi khám xét phòng của cô, tìm ra được một chiếc nhẫn đính viên kim cương hai ca-ra, một viên đá mắt mèo, một sợi dây chuyền bằng ngọc cổ.

Chiếc nhẫn kim cương là của Tiểu An Nhân, những thứ còn lại là của Đại An Nhân. Từ Nam Phương làm gì không biết âm mưu đồ tội lên đầu mình của Tiểu An Nhân.

Từ Nam Phương chỉ một mực giữ im lặng, nghe Tiểu An Nhân trình bày với lão vương gia rằng giữa đêm mất ngủ nên tới vườn bách thảo đi dạo, trông thấy Từ Nam Phương đi ra, tới tra khảo nhưng lại bị cô kháng cự, vì thế đã đưa cô tới đây, tóm lại là đảo lộn vai diễn của hai người.

Nghe những gì Tiểu An Nhân nói, rõ ràng Từ Nam Phương là một kẻ ham của, tiếp cận lão vương gia là vì muốn vơ vét tiền bạc, thậm chí lừa lão vương gia lấy “ngôi sao lấp lánh” ra.

Từ Nam Phương dờ khóc dờ cười, cô chẳng thể ngờ sẽ bị Tiểu An Nhân dùng chiêu này để lật đổ, nhân chứng vật chứng đủ cả, bởi vì trong mắt cô chỉ có “ngôi sao lấp lánh”.

Lão vương gia tựa vào thành giường, tay cầm lấy khối thiên thạch, nhìn thẳng Từ Nam Phương đang đứng bên giường, hỏi: “Nam Phương, cháu không có lời nào bào chữa cho mình sao?”.

Từ Nam Phương lắc đầu, cười gượng: “Cháu bị người ta bắt tận tay, tang chứng vật chứng đủ cả, còn có thể biện giải thế nào? Lão vương gia vừa mới khỏe lại, cũng đừng vì chuyện này mà lo nghĩ”. Ánh mắt cô dao động, đến lúc này vẫn còn nhớ tới sức khỏe của lão vương gia.

“Còn vơ vệt tốt bụng? Cô tưởng rằng làm vậy thì có thể coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra sao?”

Tiểu An Nhân cho rằng Từ Nam Phương sẽ biện minh nên đã sớm nghĩ lý do phản bác, nhưng không ngờ cô chẳng có phản ứng gì, bà ta càng thêm chột dạ, không biết cô đang giờ trò gì.

Tiểu An Nhân đương nhiên không biết Từ Nam Phương đang lùi một tiến hai, khiến lão vương gia không nổi giận, ngược lại sẽ nghĩ đến điểm tốt của cô. Ngẫm kỹ sẽ thấy, Tiểu An Nhân rõ ràng không lo lắng cho sức khỏe của lão vương gia, vào đây một lúc lâu mà chưa hề hỏi thăm tới. Đang đêm hôm khuya khoắt bị đánh thức, lão vương gia làm sao không hiểu trong lòng Tiểu An Nhân chất chứa cái gì chứ?

Lão vương gia nhìn Tiểu An Nhân hỏi: “Nửa đêm không ngủ, bà chạy tới đó làm gì?”.

Tiểu An Nhân sững người, không ngờ lão vương gia lại nhắm vào mình, trong lòng tuy phần nộ nhưng vẫn phải nén giận nói: “Tôi mắc chứng mất ngủ, chuyện này đâu phải vương gia không biết, tôi không ngủ được nên ra ngoài đi lại một lát cho thoải mái, như vậy có gì lạ đâu? Đâu như thanh niên khỏe mạnh mà tới đến lại không ngủ...”.

“Thôi được rồi.” Nghe Tiểu An Nhân lải nhải, lão vương gia cũng thấy phiền, “Gọi Hạnh Trùng thiếu gia đến đây”.

Lão bộc kinh ngạc, Thượng Quân Trùng dù đang ở thành phố T nhưng vẫn đang ở khách sạn, nhất là từ sau khi nghe lão vương gia nói muốn để mình thừa kế, anh lại càng không muốn bước chân vào vương phủ. Lão bộc khó xử, chỉ sợ đi gọi cũng không được.

Lão vương gia dùng từ “bị đồ oan”, Tiểu An Nhân bắt mắt: “Ý vương gia là tôi vu oan cho cô ta?”.

Lão vương gia không đáp, chỉ lặng yên ngồi chờ Thượng Quân Trùng tới.

Từ Nam Phương trầm nghĩ, lão vương gia vốn dĩ không tin cô trộm đồ, vậy thì lý do ông không vạch trần là muốn mượn gió bẻ măng, nhân lúc này dụ Thượng Quân Trùng tới.

Quả nhiên, một lúc sau Thượng Quân Trùng tới, sắc mặt ử oải, tóc tai rối bù.

Trong mắt Từ Nam Phương, trước giờ Thượng Quân Trùng là một người chú trọng vẻ ngoài, không ngờ hôm nay nghe tin cô gặp chuyện, anh chẳng kịp để ý tới cái gì đã lập tức chạy tới đây.

Thượng Quân Trùng vừa bước vào gian phòng của lão vương gia thì khối thiên thạch đột ngột phát sáng, tuy nhiên chỉ trong thời gian nấn hơn lần thứ hai, chớp mắt một cái đã trở về trạng thái âm đạm ban đầu. Lão vương gia và Tiểu An Nhân đều không phát hiện ra, duy nhất Từ Nam Phương cảm nhận được rõ ràng, nhịp tim cô tăng nhanh, cả người nôn nao, nhưng ngay khi ánh sáng biến mất thì cô cũng trở lại trạng thái bình thường.

Từ Nam Phương kinh ngạc nhìn Thượng Quân Trùng, mỗi lần khối thiên thạch phát sáng, Thượng Quân Trùng đều có mặt. Đây là trùng hợp hay là tất yếu? Chẳng lẽ, ở kiếp này, điều kiện để khối thiên thạch biến đổi không phải thiên thời địa lợi mà là Thượng Quân Trùng?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Từ Nam Phương hít mạnh một hơi, nhưng tất cả dường như một bức tranh thủy mặc, càng lúc càng rõ ràng.

Người có thể khởi động được khối thiên thạch là Thượng Quân Trùng sao? Nhưng, vì sao lại thế?

Đầu óc cô lúc này chỉ còn có “ngôi sao lấp lánh” và Thượng Quân Trùng, thế nên khi lão vương gia thuật lại cho Thượng Quân Trùng nghe cô bị người ta bắt quả tang như thế nào, cô vẫn thờ ơ như cầm điếu.

Cô chỉ nhìn chăm chăm vào khối thiên thạch trong tay lão vương gia, mãi đến khi bị Thượng Quân Trùng đẩy một cái mới tỉnh táo trở lại. Cô trông thấy người đàn ông trước mặt đang hung dữ nhìn mình: “Sao cô lại làm thế hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cuối cùng cũng hiểu.

Từ Nam Phương định thần lại, lặng lẽ nhìn Thượng Quân Trùng, nhìn bộ dáng sốt ruột mà lại không thể nổi giận của anh, cô đột nhiên chẳng biết phải nói gì. Trong mắt anh, cô là loại người này hay sao? Anh cho rằng cô nhìn chăm chăm khối thiên thạch nghĩa là muốn trộm nó thật sao?

“Trong mắt anh, tôi là một kẻ trộm ư?” Nhìn ánh mắt lo lắng và sốt ruột của anh, không hiểu sao, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy đau lòng.

Thượng Quân Trùng nhíu mày: “Cô đứng nói cứng đầu nữa, mau nhận lỗi với ông nội đi, ông sẽ không trách cô đâu”. Nói xong, anh còn nhìn lão vương gia, lần đầu tiên anh hạ mình cầu xin: “Ông nội, Nam Phương làm lúc hồ đồ, ông nể tình cháu, không so đo với cô ấy được không?”, anh lại quay sang phía Tiểu An Nhân, “Tiểu An Nhân, sắp tới cháu sang Thụy Sĩ học tập, cháu đã đặt một chiếc đồng hồ bên đó, khi nào xong cháu sẽ sai người mang đến tặng Tiểu An Nhân...”.

Thượng Quân Trùng cầu xin giúp cô, thu dọn tàn cuộc giúp cô, đây là những việc anh chưa từng làm. Từ Nam Phương tự nhủ, mình có nên vui mừng không, có nên cảm động không, có nên hạnh phúc không?

Thế nhưng, cô không thể nào vui vẻ.

Từ Nam Phương liếc nhìn lão vương gia, ngay cả ông cũng ngạc nhiên vì biểu hiện của Thượng Quân Trùng.

Đúng vậy, một người mới tiếp xúc với cô vài ngày như lão vương gia mà cũng cho rằng cô bị oan, thế mà Thượng Quân Trùng – một người đặc biệt đối với cô, lại khẳng khái cho rằng cô là kẻ trộm.

Một khắc trước, cô còn đang mải suy nghĩ về mối liên hệ giữa mình, Thượng Quân Trùng và “ngôi sao lấp lánh”, thậm chí còn đang tự hỏi có phải điều này chứng tỏ giữa cô và Thượng Quân Trùng là mối duyên phận đã được định sẵn hay không? Nhưng lúc này, bầu không khí bao quanh đang nóng dần đó đã bị câu nói của Thượng Quân Trùng làm nguội lạnh trong nháy mắt.

Thượng Quân Trùng lại đẩy cô một cái: “Mau nói xin lỗi đi!”. Anh cuống quýt đến mức hai con mắt cũng muốn rớt ra ngoài.

Từ Nam Phương gạt tay Thượng Quân Trùng, vẻ mặt thất vọng. Thượng Quân Trùng vẫn còn không hiểu cô bị làm sao, tiếp tục cầm lấy tay cô: “Cô muốn thứ gì, tôi cũng mua về cho cô, không phải ư? Cô cần gì phải làm vậy chứ!”.

Khẩu khí của anh khiến cô vô cùng khó chịu. Cô cười chua chát: “Anh nghĩ tôi thêm mấy thứ đồ còn con ăy sao?”.

Cô quay đầu nói với lão bộc đứng bên cạnh: “Tiểu An Nhân phải người đi lục soát phòng cháu nhưng vẫn còn để sót. Bác đến phòng của cháu, sẽ thấy còn một cái túi xách, phiền bác mang lại đây, đồng thời mời chuyên gia giám định châu báu”.

Giọng điệu cứng rắn của cô khiến lão vương gia có phần không quen.

Khi chuyên gia giám định tới, ông ta đánh ba món đồ mà Tiểu An Nhân vu oan cho Từ Nam Phương có tổng giá trị là hai trăm năm mươi nghìn tệ.

Từ Nam Phương bấy giờ mới mở túi xách của mình, lấy ra một chiếc vòng ngọc: “Chiếc vòng ngọc này từ thời Vạn Lịch, do Ngũ Nghi Vũ – thợ thủ công số một ở vùng Tô Hàng chế tạo, đây là di tác của ông ấy. Phiền ông xem xem nó trị giá bao nhiêu tiền?”.

Chuyên gia giám định nhận lấy chiếc vòng tay, tỉ mỉ quan sát hồi lâu rồi trầm ngâm nói: “Căn cứ vào tình trạng bảo quản, ít nhất cũng phải được mười triệu tệ”.

Từ Nam Phương nhận lại chiếc vòng dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Cô lại lấy ra một miếng ngọc bội: “Đây là miếng ngọc bội mà Hán Vũ Đế ban tặng Lý phu nhân, ngọc thuộc loại thượng đẳng, hơn nữa, Lý phu nhân khi tạ thế còn mai táng bên cạnh mình, nhiều năm sau mà thi thể không mục nát”. Cô lại đưa cho vị chuyên gia kia, ông ta nhìn rất lâu, ấp úng đáp: “Hình như... hình như là chính phẩm, nếu thật sự là chính phẩm, sợ rằng còn có thể đấu giá được trên tám mươi triệu tệ”.

Từ Nam Phương chẳng buồn bận tâm tới vẻ mặt lão vương gia và Tiểu An Nhân, cô chỉ nhìn Thượng Quân Trùng, người đàn ông từ lâu đã chiếm giữ trái tim cô nhưng đến tận bây giờ vẫn còn hiểu lầm cô.

“Trong túi này của tôi, thuận tay lấy ra một món đồ cũng đã hơn đứt cả ba thứ kia. Nếu tôi cần tiền, cũng chẳng cần phải làm cái trò này!”

“Vây... vậy những thứ này ở đâu ra...”, Thượng Quân Trùng kinh ngạc nhìn Từ Nam Phương.

Người con gái này khiến anh mê mẩn, nhưng cũng khiến anh càng ngày càng cảm thấy thần bí.

Từ Nam Phương cảm thấy lòng chua xót: “Nếu anh có ấn tượng, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, trên người tôi đã có những vật này rồi...”.

Cô không nhìn Thượng Quân Trùng nữa, nếu ngẩng đầu, cô sẽ trông thấy con người của anh co lại kịch liệt, vẻ mặt khó tin của anh đang hướng chăm chăm về phía cô.

Chỉ có điều sau khi trút giận, Từ Nam Phương mới phát hiện, mình đã tự đập vỡ vỏ bọc của mình. Thực ra, Tiểu An Nhân vu oan hoàn toàn không có tác dụng, lão vương gia không tin cô trộm đồ. Nhưng vì Thượng Quân Trùng cho rằng cô là kẻ trộm, cô cảm thấy khó chấp nhận, nên mới mang những món đồ kia ra trước mặt mọi người. Khi đến thành phố T, Diệp Phi Vũ trao trả cho cô những thứ này, cô không muốn bị dị nghị nên không đeo chúng trên người, cuối cùng lại không kiếm chế được mà tự “lạy ông tôi ở bụi này”.

Từ Nam Phương vốn dĩ cho rằng không cần làm gì cả, nhưng khoảnh khắc ấy cô dường như mất đi lý trí. Cô làm như vậy có thể chưa cần đánh mà Tiểu An Nhân đã phải đổ, nhưng đồng thời cũng khiến lão vương gia nhận ra cô không phải người bình thường, cô còn giàu có ngang ngửa ngôi sao ca nhạc Thượng Quân Trùng.

Khi lão vương gia nhìn cô, cô biết mình không thể tiếp tục lừa dối được nữa, nước mắt đã chảy rơi. Nhưng lão vương gia một câu cũng không hỏi, chỉ bảo mọi người đi ra ngoài để ông nghỉ ngơi, có điều, ông căn dặn Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương không đi quá xa. Có lẽ người ta khi gần trăm tuổi đều không nôn nóng như người khác, nhất định phải biết chân tướng ngay lập tức.

Thượng Quân Trùng ra khỏi cửa hẳn không nói lời nào. Từ Nam Phương theo sau anh, bước chân nặng nề. Hai người chỉ cách nhau có nửa bước chân,

vì sao cô lại có cảm giác xa xôi đến thế?

Từ Nam Phương chợt thấy ân hận, cô làm như vậy rốt cuộc là tốt hay không tốt cho anh?

Ra khỏi cửa, Từ Nam Phương trông thấy Diệp Phi Vũ đứng dưới tàng cây. Hóa ra anh ta cũng đi cùng Thượng Quân Trùng tới đây và đứng ngoài này chờ. Từ Nam Phương thấy lòng mình chua xót, giữa cô và Diệp Phi Vũ, vĩnh viễn sẽ không xảy ra chuyện này.

Trông vẻ mặt của Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng, Diệp Phi Vũ ít nhiều cũng đoán ra được phần nào, anh ta vội vàng đi tới chỗ hai người nhưng chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy Thượng Quân Trùng hỏi: “Cô là ai?”

Ngay từ đầu anh đã cho rằng Từ Nam Phương tiếp cận mình, tiếp cận nhà họ Hạ là vì tiền, nhưng bây giờ biết cô còn giàu có hơn cả mình, giả thiết kia của anh rõ ràng đã bị bác bỏ. Rốt cuộc Từ Nam Phương là ai?

Từ Nam Phương biết đây chính là lúc ngã bài: “Còn nhớ đêm ở Sơn Tây không? Tôi đã nói với anh, tôi đến từ năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy”. Thanh âm của cô như ngôi sao băng xé rách bầu trời đen kịt, để lại một vệt dài trong trái tim Thượng Quân Trùng.

Cả người anh run lên, đôi mắt tựa như ánh trăng nhìn chằm chằm vào Từ Nam Phương. Anh nhìn vào mắt cô, rồi nhìn bờ môi cô, anh muốn nói có phải mình đã nghe nhầm hay không nhưng ánh mắt cô đã nói cho anh biết, dù điều này rất khó tin nhưng lại là đáp án thích hợp nhất.

Lần đầu tiên anh gặp cô, cô bị một cơn gió lạ đưa đến phim trường trong bộ trang phục thời cổ đại.

Anh cho rằng cô mắc bệnh tâm thần. Nhưng thực tế đã nói với anh rằng, không phải.

Sau này, anh tưởng cô vì tiền mà tiếp cận mình. Nhưng, sự thực là, cô còn nhiều tiền hơn anh.

Hành vi, cử chỉ khác thường của cô, cô không biết dùng bốn câu, nhưng lại hiểu nhiều thứ kỳ lạ; cô sợ hãi đến nhảy dựng lên khi nhìn thấy người trong tivi, nhưng gặp đạo tặc lại không chút run sợ...

Kỳ thực, anh nên sớm đoán được, không phải sao?

Thượng Quân Trùng nhớ tới tối hôm ấy, cô tự lự nhìn anh, kể cho anh nghe về thân phận của mình, nhưng anh cười cợt cắt ngang lời cô. Lúc này nghĩ lại, anh cảm thấy thực khó chịu, thực sự ân hận vì không chịu nghe cô nói.

Thượng Quân Trùng vươn tay lên vuốt những sợi tóc mái của cô, lúc này, anh không biết phải dùng lời lẽ nào để biểu đạt sự áy náy của mình.

Từ Nam Phương nhìn sâu vào mắt anh, nghe thấy anh nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi!”.

Lời xin lỗi này, chẳng hiểu sao lại khiến cô có cảm giác mình đã chờ đợi nó lâu lắm rồi. Cô khẽ lắc đầu, cảm nhận được sự hổ thẹn xuất phát từ đáy lòng anh, chỉ có điều, sự hổ thẹn này khiến cô bối rối. Thực ra, cô chưa từng oán hận anh điều gì, dù sao câu chuyện cô đến từ trăm năm trước giữa cái thời đại người ta không tin vào quỷ thần này, nói ra liệu ai sẽ tin đây?

Ai tin?

Từ Nam Phương bắt gặp nhìn Diệp Phi Vũ, Chỉ có anh ta chịu tin tưởng mình, vì sao?

Ánh mắt Diệp Phi Vũ lúc này có phần ngầy ngại, dường như việc Thượng Quân Trùng khẽ vuốt tóc Từ Nam Phương khiến anh mất tự nhiên. Anh và cô nhìn nhau, anh vội vàng thu lại ánh mắt, cố gắng giữ bình tĩnh: “Tớ ra ngoài kia chờ cậu. Có chuyện thì gọi cho tớ”.

Sau đó, anh lịch sự cúi đầu chào Từ Nam Phương rồi quay lưng đi.

Hệt như trước đây! Diệp Phi Vũ lúc này dường như không hề có bất cứ liên quan gì tới cô. Từ Nam Phương khiến anh mất tự nhiên. Anh và cô nhìn nhau, anh vội vàng thu lại ánh mắt, cố gắng giữ bình tĩnh: “Tớ ra ngoài kia chờ cậu. Có chuyện gì thì gọi cho tớ”.

Sau đó, anh lịch sự cúi đầu chào Từ Nam Phương rồi quay lưng đi.

Hệt như trước đây! Diệp Phi Vũ lúc này dường như không hề có bất cứ liên quan gì tới cô. Từ Nam Phương lại càng cảm thấy đáy lòng dâng trào những cảm xúc khó hiểu. Vì sao người thương yêu cô, khiến cô quên hết mọi thứ lại không hiểu cô? Còn người hiểu cô lại luôn tỏ thái độ dửng dưng, thờ ơ hững hờ với cô, lắm khi còn làm như chưa từng quen biết cô?

Khi cô còn chưa nghĩ rõ ràng mọi chuyện thì đã bị Thượng Quân Trùng ôm vào ngực, mùi nước hoa trên người anh vương vấn nơi chóp mũi khiến thế giới trước mắt cô mờ ảo, hỗn loạn.

Một lần nữa, cô nói với anh, tên cô là Từ Nam Phương, cha cô là Từ Quang Khải. Nhưng không hiểu sao cứ nói mỗi một từ ra, cô lại nhớ đến đêm trong Định Lăng, khi cô kể cho Diệp Phi Vũ nghe về thân thế của mình. Có những việc chỉ là làm lại một lần, nhưng vì sao cảm giác lại khác nhau đến vậy?

Từ Nam Phương còn chưa kịp nói với Thượng Quân Trùng nguyên nhân mình vào nhà họ Hạ thì đã có người chạy ra báo lão vương gia muốn cô và anh vào trong nói chuyện.

Cô cho rằng, lão vương gia muốn hỏi về thân thể của mình nhưng không phải. Ông chỉ nói rằng, toàn bộ tài sản nhà họ Hạ sẽ đem đi quyên tặng. Từ Nam Phương nghe xong còn tưởng rằng lỗi tại mình có vấn đề, nhưng lão vương gia không có vẻ gì là nói đùa. Ông nhìn Từ Nam Phương: “Thật uổng công ta sống đến cái tuổi này, gần đất xa trời rồi mà vẫn không thông suốt. Tiền tài, của cải chỉ là vật ngoài thân, cái gì mà số một thế giới, cái gì mà công ty xuyên quốc gia, nói cho cùng cũng chỉ là chạy theo danh lợi mà thôi. Đến lúc chết, chẳng những không mang đi được một xu nào, mà còn rước đến bao nhiêu phiền toái cho con cháu”.

Lão vương gia thờ dài nhìn Từ Nam Phương, cười khổ.

Rốt cuộc cô cũng hiểu dụng tâm của lão vương gia. Cho dù là tam phu nhân, nhị lão gia, hay là Tiểu An Nhân hôm nay, mọi người ai cũng đều âm mưu đoạt tài sản của ông. Nếu ông chỉ là một người bình thường, có lẽ nhà họ Hạ sẽ không tan rã như vậy.

Ông không quan tâm Từ Nam Phương là ai, không phải là không có nghi ngờ, mà là đối với ông, thân phận của cô cũng như gia tài của ông, dù có quan tâm cũng chẳng để làm gì.

Từ Nam Phương nhìn ông lão gần trăm tuổi, cảm giác bất cứ lúc nào ông cũng có thể quay về với cát bụi. Cô muốn an ủi ông nhưng ông đột nhiên nghiêng đầu, cầm khối thiên thạch bên cạnh lên, nói với cô: “Cảm ơn cháu đã ở bên ta. Ta không có gì để tặng cháu, nếu cháu và Thượng Quân Trùng kết hôn, khối thiên thạch này coi như là quà mừng của ta”. Nói tới đây, trên mặt ông là nụ cười khiến cưỡng.

Từ Nam Phương ngây người, mặt nóng ran. Có lẽ, lão vương gia đã đoán được cô tới đây vì “ngôi sao lấp lánh”, nhưng ông không vạch trần cô, mà còn tặng cô một món ân tình.

Cô muốn lên tiếng nhưng nhìn vào bàn tay lão vương gia, nhìn vào khối thiên thạch, lại quên mất phải nói gì. Lão vương gia cười với vẻ thấu hiểu, ông bảo cô đi gọi Thượng Quân Trùng vào để ông nói chuyện riêng.

Từ Nam Phương đi ra, trong đầu vang lên những điều lão vương gia vừa nói, ông muốn tặng “ngôi sao lấp lánh” cho cô coi như quà cưới cô và Thượng Quân Trùng. Những lời này, nghe như di ngôn của lão vương gia lúc lâm chung.

Vừa bước ra khỏi cửa, Từ Nam Phương đã thấy Thượng Quân Trùng rặng rờ cười với mình.

“Lão vương gia gọi anh vào”, cô nói với anh.

Nhưng Thượng Quân Trùng không có ý định đi vào, anh tóm tay cô: “Đi, tôi đưa em đi đến một nơi!”, bỗng bao nhiêu mệt mỏi trong cô tan biến.

“Nhưng...”, Từ Nam Phương chỉ vào trong phòng.

Thượng Quân Trùng nhéo mũi cô: “Thôi nào, giờ mà chỉ sợ không ra ngay được. Đi về rồi vào sao”. Nói xong, anh kéo cô ra khỏi vương phủ.

Từ Nam Phương cứ ngỡ nơi anh muốn đưa mình đi rất gần, mãi đến khi Diệp Phi Vũ lái xe tới sân bay, cô mới ý thức được anh muốn đưa mình rời khỏi thành phố T.

Diệp Phi Vũ đã sai người đặt vé máy bay sẵn. Từ Nam Phương hỏi: “Đi đâu?”.

Diệp Phi Vũ cũng không rõ Thượng Quân Trùng muốn làm gì, chỉ biết trả lời Từ Nam Phương: “Thượng Hải”.

Thượng Hải? Từ Nam Phương không hiểu, nơi này là nơi nào cô không rõ. Thượng Quân Trùng đưa cô đi Thượng Hải làm gì?

Thế nhưng Thượng Quân Trùng một mực muốn giữ bí mật nên im lặng không nói.

Từ Nam Phương muốn nói với anh sức khỏe của lão vương gia đã suy yếu, ông dường như muốn để lại di ngôn lúc lâm chung cho anh, nhưng mới nói được vài chữ đã bị Thượng Quân Trùng kéo vào trong.

Cô quay đầu nhìn Diệp Phi Vũ, anh ta vẫn đứng im tại chỗ, nhìn theo hướng Thượng Quân Trùng kéo cô đi, trong ánh mắt dường như ẩn chứa những con sóng ngầm.

Từ Nam Phương bỗng nhiên bất động. Thượng Quân Trùng đi đằng trước thấy cô khựng lại, cũng quay đầu nhìn, thấy cô và Diệp Phi Vũ nhìn nhau, khó hiểu hỏi: “Sao thế?”.

Từ Nam Phương rút tay khỏi Thượng Quân Trùng, đi về phía Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ thấy vậy, đôi mắt như mặt hồ phẳng lặng bị khuấy đảo, cô nói với anh: “Lão vương gia không khỏe, ông muốn nói chuyện với Quân Trùng, anh thay anh ấy về gặp lão vương gia đi!”.

Cô nhìn Diệp Phi Vũ, cho rằng sóng ngầm trong đáy mắt anh ta sẽ cuộn trào mãnh liệt. Cô biết mục đích của Diệp Phi Vũ vì thế mới nói cho anh ta những lời này, anh ta ắt sẽ hiểu ra ý của cô. Lão vương gia sắp qua đời, nếu muốn đánh đổ nhị lão gia thì phải tận dụng thời cơ này.

Thế nhưng, mạch sóng ngầm trong mắt Diệp Phi Vũ không cuộn sóng như Từ Nam Phương tưởng tượng. Anh chỉ hờ hững nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn”.

Anh ta hiểu ý tốt của cô, nhưng vì sao không kích động như cô nghĩ? Chẳng lẽ nhĩ lão gia thân bại danh liệt lại không quan trọng đối với anh ta?

Ngay khi máy bay vừa hạ cánh xuống Thượng Hải, Thượng Quân Trùng lập tức kéo Từ Nam Phương vào taxi, nói địa điểm với tài xế.

“Công viên Quang Khải.”

Từ Nam Phương thoáng cái hiểu ra. Chỉ vì một câu của cô, cô nói cha cô là Từ Quang Khải thế là anh đã lập tức tìm những địa điểm có liên quan tới cha cô. Tấm lòng này của Thượng Quân Trùng khiến Từ Nam Phương cảm thấy ấm áp, nhưng khi nhìn thấy bốn chữ lớn: “Công viên Quang Khải”, lòng cô lại đau xót.

Thượng Quân Trùng không biết, anh càng tốt với cô, cô càng thống khổ, anh đưa cô tới đây, nhưng anh không biết cô sẽ vì cha mình mà rời bỏ anh.

Thượng Quân Trùng không đội mũ lưỡi trai, cũng không đeo kính râm nên rất nhanh chóng đã bị mọi người trong công viên nhận ra. Huống hồ chủ đề nóng hổi trên tất cả các báo, tiếng tăm nổi như cồn, ngay cả những người trước kia không biết anh thì bây giờ cũng đã biết. Thượng Quân Trùng đột nhiên xuất hiện ở công viên Quang Khải, một người trông thấy liền la toáng lên, những người khác nghe thấy lập tức chạy đến, thấy anh lúc này lại đi cùng nữ chính trong tin đồn nên thoáng cái bọn họ đều bủa vây lấy Thượng Quân Trùng.

Đám người ồ ạt xông đến như thủy triều, Thượng Quân Trùng ôm Từ Nam Phương vào ngực, liên tục nói: “Phiền mọi người tránh ra!”.

Thế nhưng, đám người hết như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, mỗi người một câu: “Oa, Quân Trùng, bạn gái của anh đây ư?”.

“Đi chơi công viên cùng bạn gái?”

“Danny, ký cho em! Chụp ảnh với em!”

...

Từ Nam Phương cảm thấy khó thở. Thượng Quân Trùng muốn đưa cô tới đây, nhưng lại không lường trước được sự việc, vừa mới bước chân đến cổng đã bị người ta vây lấy, xô dịch chân đã khó chứ chưa nói gì đến vào trong xem.

“Mọi người chen bẹp bạn gái tôi rồi”, anh bức bối hét lên khiến cho mấy cô gái đứng đằng trước giật nảy mình.

Thế nhưng, khuôn mặt giận dữ của anh, lời quát tháo của anh, Từ Nam Phương nghe lại thấy thật êm tai.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hồi ức tươi đẹp.

Thượng Quân Trùng ôm cô vào lòng, đôi tay anh quấn quanh người cô như rất sợ cô bị đoàn người kia xô đẩy ra ngoài.

Từ Nam Phương vì bị chen lấn mà khấp mình vào ngực anh. Dù ngọt ngào đến mức không thở nổi nhưng cô lại rất thích hưởng thụ cảm giác này, chỉ có điều, thứ cảm giác trân quý này dường như thoáng chốc sẽ biến mất.

Cứ giằng co như thế hồi lâu, Thượng Quân Trùng mới đưa Từ Nam Phương ra được đến rào chắn ngoài cổng, vẫy taxi. Hai người ngồi vào xe thì toàn thân đã đầy mồ hôi, nhìn nhau không nhịn được cười vì bộ dạng nhếch nhác của người kia.

Taxi đưa hai người đi quanh trong vùng phụ cận của công viên, Thượng Quân Trùng tạm thời không dám bước chân vào cổng công viên, vốn muốn mang lại một niềm vui bất ngờ cho cô nhưng cuối cùng lại xảy ra sự cố. Anh hao tổn nhiều công sức như vậy mà lại không vào được, đánh quay ra nói tài xế tìm một trung tâm thương mại. Từ Nam Phương biết anh định mua đồ để cải trang, vội vàng ngăn lại: “Không cần đâu, lát nữa để em một mình vào cũng được, anh ở ngoài này chờ em”.

“Như vậy sao được!”, Thượng Quân Trùng phản đối.

Thực ra, Từ Nam Phương cũng không quá muốn vào xem, nhưng Thượng Quân Trùng mất nhiều tâm tư như vậy, cô không đành lòng thấy anh mất hứng, cô dịu giọng nói: “Em một mình vào cũng được, anh đi cùng ngộ nhờ lại bị người ta phát hiện thì chẳng phải xui xẻo rồi ư?”.

Nghe cô nói vậy, Thượng Quân Trùng cũng cảm thấy có lý. Mục đích của anh là muốn vui vẻ, chẳng qua để cô đi một mình nên anh không yên tâm. Một lúc sau, taxi vòng lại cổng công viên, Thượng Quân Trùng giao cho tài xế ba trăm đồng để đợi.

Từ Nam Phuong xuống xe, đám người vây quanh Thượng Quân Trùng đã tản đi, bọn họ dù biết tin đồn về bạn gái của anh nhưng hình dáng cô thế nào thì đâu có ai nhớ được?

Từ Nam Phuong dễ dàng đi vào công viên. Cô vốn tưởng công viên này chỉ đặt tên để tưởng nhớ cha mình, nhưng cô đã lầm. Nhìn thấy một đền thờ bên trong công viên, Từ Nam Phuong không khỏi run rẩy.

Nơi này, là nơi an táng cha cô!

Tấm biển đặt chính giữa đền thờ đã ghi: “Văn võ nguyên huân”¹. Bê dưới đề: “Lăng mộ Từ Văn Định – lễ bộ thượng thư kiêm đại học sĩ Văn Uyên các; cố đại phu thái tử thảo bảo triều Minh; truy tặng: thiếu bảo, thái bảo”.

Dòng chữ kia khiến nước mắt cô òa chảy rơi. Cô một mình cô độc từng bước, từng bước trên con đường bê tông phía sau đền thờ, mỗi bước chân đều nặng nề.

Đi lên những bậc thềm xây bằng đá hoa cương, sẽ thấy trên cao chính giữa có một pho tượng Từ Quang Khải mặc trang phục quan nhất phẩm triều Minh. Đôi mắt sáng, nét mặt mỉm cười nhìn về phương xa, tựa như đã tìm thấy chân lý nhân gian.

Từ Nam Phuong không đi lên, du khách trong công viên rất đông, nhiều người đứng bên ngoài chỉ trỏ, Từ Nam Phuong nhất thời không thể tiếp thu. Không phải cô không biết cái cách mà người đời nay nhìn nhận và đánh giá về người xưa, chỉ có điều, vì trong mộ là cha mình nên có phần sợ hãi.

Bên cạnh lăng mộ có rất nhiều bản in dập trên bia đá, có thơ có tranh, có những tác phẩm của Từ Quang Khải, cũng có những tác phẩm là hậu thế bày tỏ sự ngưỡng mộ và kính trọng với ông.

Thế nhưng ánh mắt Từ Nam Phuong nhanh chóng bị thu hút bởi một cây thánh giá cao chừng hơn hai mét. Cây thánh giá này nhìn qua đã biết được làm khá nhiều năm, đầu nhọn đã bị gió mưa bào mòn, có phần không hợp với tấm ghế đá mới được tu sửa bên cạnh.

Từ Nam Phuong đi lên phía trước, nửa dưới cây thánh giá có khắc một đoạn chữ, nói cây thánh giá này có từ năm Quang Tự thứ Hai mươi chín, sau đó vì bia mộ đã bị hỏng hóc khá nhiều, vào dịp kỷ niệm ba trăm năm Từ Quang Khải gia nhập Thiên Chúa giáo, giáo hội Thiên Chúa Giang Nam đã trùng tu lại khu mộ và cây thánh giá. Bên cạnh tấm bia đó còn có một bia đá nhỏ hơn khắc chữ La-tinh, Từ Nam Phuong đoán được cái này có thể là tiếng Anh để phục vụ du khách, nội dung hẳn là tương đồng.

Tuy nhiên, khi cô đảo mắt qua, chợt phát hiện sự khác nhau. Màu sắc tấm bia đá rất mờ nhạt, mức độ hao mòn của văn bia lại càng nghiêm trọng, càng kỳ lạ nữa là, nội dung tấm bia khắc chữ La-tinh hoàn toàn không giống tấm bia khắc bằng tiếng Trung. Hai tấm bia đá vốn dĩ không cùng thời kỳ.

Từ Nam Phuong tò mò xem xét tỉ mỉ tấm bia đã khắc chữ La-tinh, chữ rất nhỏ, hình như là một bản tóm lược tiểu sử cuộc đời Từ Quang Khải và tầm ảnh hưởng của ông lúc đó. Đoạn sau trình bày nguyên nhân ông gia nhập đạo Thiên Chúa, thậm chí còn nói chính vì ông theo đạo Thiên Chúa mà khởi từ hồi sinh.

Nhìn thấy dòng chữ đó, Từ Nam Phuong rùng mình, khởi từ hồi sinh? Cha cô khởi từ hồi sinh nghĩa là sao? Cô cố gắng nhìn vào từng câu từng chữ trong tấm văn bia mong nhận thêm được chút tin gì đó, nhưng ngoài thời gian xảy ra sự kiện hồi sinh là năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi bảy thì cô không đọc được thêm gì nữa. Đoạn văn này có lẽ là nhằm mục đích đề cao đạo Thiên Chúa, nhưng ngoài thời gian ra thì không có thêm tin tức hữu dụng nào khác. Trong mắt người xe, có lẽ cái giải dụ này chỉ là câu chuyện giả tưởng, một lời bịa đặt hoang đường, vì vậy lúc phiên dịch sang tiếng Trung, hậu thế đã cắt bỏ sự kiện này.

Thế nhưng, Từ Nam Phuong có thể hiểu được, sự việc này có khả năng là đúng. Năm cô đột ngột biến mất, cha cô đã từng gặp phải nguy hiểm, đến mức suýt chết, hoặc là cha cô vốn dĩ đã chết một lần, nhưng sau đó lại từ chỗ chết trở về. Lúc đó, hẳn là trùng khớp với thời điểm cô vượt thời gian? Sự rằng không phải.

Nếu cô bị đưa đi vượt thời gian vì khởi thiên thạch kia, thì chuyện cha cô cải từ hoàn sinh là vì cái gì?

Cha cô vì sao chết? Vì sao phục sinh?

Trong đầu Từ Nam Phuong lúc này là một món mớ hỗn độn, bị tắc nghẽn lại đến mức muốn nổ tung.

Toàn thân cô chợt mềm nhũn, cô bám vào lan can đá bên cạnh, ngồi bệt xuống, thở dốc từng cơn. Cô nhớ lại chuyện trước đây, trước mặt Hoàng đế, cô đột nhiên biến mất, liệu Hoàng hậu có nhân cơ hội này mà bịa đặt trước mặt Hoàng đế, nói cha con cô là đạo sĩ yêu ma? Không tìm được cô, bọn họ sẽ trách tội cha cô, thậm chí Hoàng hậu sẽ tận dụng thời cơ để hại chết cha cô.

Từ Nam Phuong run rẩy, tóc gáy dựng đứng, cả người ướt đẫm mồ hôi lạnh. Vậy thì, chuyện cha khởi từ hồi sinh nên được giải thích thế nào? Có phải chính là lúc cô quay về quá khứ, khiến cho thời gian đảo lộn, thế nên mặc dù cha đã chết nhưng vì vòng quanh thời gian đảo ngược nên đã thoát được kiếp nạn?

Như vậy sao? Ý nghĩ này khiến đầu óc Từ Nam Phuong quay cuồng, cô càng nghĩ, cõi lòng càng thêm lạnh lẽo, toàn thân càng không ngừng run lên.

Mãi đến khi có một chiếc áo bắt ngờ phủ lên người cô, toàn thân cô bị người ta ôm lấy, cô mới cảm thấy nhiệt độ trên người mình ấm trở lại.

Cô ngây ngốc ngược mắt lên nhìn, trông thấy một người đàn ông đội mũ, đeo kính râm to, bịt khẩu trang trắng, toàn thân kín bưng trong bộ đồng phục

của nhân viên vệ sinh môi trường. Anh ngồi cạnh cô, nắm chặt tay cô.

Vốn dĩ đang buồn khổ, trông thấy bộ dạng này của Thượng Quân Trùng, Từ Nam Phương cũng không nhịn được mà bật cười: “Thế này thì còn ai nhận ra anh được nữa!”.

Thượng Quân Trùng khẽ chạm vào trán cô. Từ sau khi biết Từ Nam Phương không tầm thường như mình nghĩ, anh luôn có một cảm giác hồ thẹn trong lòng, thái độ đối với cô cũng khác xưa rất nhiều, anh dịu dàng nói: “Trời lạnh rồi, mặc thêm vào đi”.

Từ Nam Phương gật đầu, tâm trạng ít nhiều tốt hơn lên. Chỉ có điều nghĩ đến cha “cải tử hoàn sinh”, cô lại cảm thấy trong tim cứ nhói đau như bị kiến cắn, thậm chí ngồi không vững.

“Chúng ta về thành phố T thôi!”, cô muốn nhanh chóng lấy được khối thiên thạch.

Thượng Quân Trùng cảm thấy cô là lạ nhưng vẫn gật đầu: “Tôi còn một chuyến nữa, bây giờ ra sân bay vẫn còn kịp”.

Cô nắm lấy tay anh, đứng dậy, nhưng thoáng cái đã lại ngã phịch xuống.

Thượng Quân Trùng cúi xuống nhìn cô, thấy cô xoa chân, có lẽ ngồi quá lâu, suy nghĩ quá nhập tâm đã tiêu hao toàn bộ sức lực, khiến hai chân tụ máu.

“Chờ một lát, em ngồi nghỉ một lát là được”, Từ Nam Phương vừa nắn bóp chân mình vừa nói.

“Thôi nào, muốn bắt anh công thi cứ nói ra đi!”, Thượng Quân Trùng lại nổi hứng trêu chọc cô. Nói xong, anh đã đi xuống mấy bậc thang, tay chỉ vào lưng mình.

Từ Nam Phương đỏ mặt, nói: “Em không nói muốn anh công...”.

Thượng Quân Trùng xua tay: “Được được, là anh chủ động muốn công em, đừng bướng nữa”. Thấy cô vẫn ngồi im bất động, anh liền ra đòn sát thủ, “Còn không lên, anh bỏ hết cả mũ, kính, khẩu trang ra, đến lúc ấy không về được thành phố T thì đừng trách anh”.

Thượng Quân Trùng nói đến nước ấy thì Từ Nam Phương làm sao dám cự tuyệt? Cô nhìn trước ngó sau, mặt vẫn đỏ ửng, mau chóng ôm lấy hai vai anh.

Thượng Quân Trùng lập tức vòng tay ra sau, nhẹ nhàng nhắc cô lên lưng mình. Từ Nam Phương suýt nữa kêu lên, phía trước có mấy người nhìn về phía mình bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn buồn cười. Giọng cô chợt lí nhí như tiếng muỗi vo ve: “Này, bỏ em xuống, họ... họ đang nhìn...”.

“Thôi nào, đừng có động dậy nữa, nếu không họ càng nhìn theo.” Thượng Quân Trùng thấy cô căng thẳng như thế chỉ cảm thấy buồn cười.

Nghe anh nói vậy, Từ Nam Phương đành ngoan ngoãn ngồi im, cũng không dám nhìn mọi người nữa, úp mặt xuống lưng anh.

“Anh mệt không?”

“Hình như em có thể đi...”

Bất luận Từ Nam Phương có nói gì, Thượng Quân Trùng cũng chỉ đáp lại một câu: “Im nào”. Cô đành thôi không nói nữa, mặc kệ anh tiếp tục công mình.

Một lúc lâu sau, nhịp tim đã quen tốc độ, cô cảm thấy hình như cũng không quá thẹn thùng. Cô thậm chí nghe được một cô gái đi ngang qua, quay sang bạn trai mình nói lời ngưỡng mộ cô. Trái tim cô càng bị vui sâu trong thứ ngọt ngào của hạnh phúc.

“Được rồi, tới nơi rồi!” Khi Thượng Quân Trùng buông cô xuống, hai chân chạm đất, Từ Nam Phương mới cảm thấy niềm hạnh phúc này ngắn ngủi quá.

Thượng Quân Trùng vẫy tay, taxi chạy tới trước mặt hai người, Từ Nam Phương không khỏi thốt lên: “Hôm nay không về nữa được không?”.

Những lời này vừa thốt ra, Từ Nam Phương cảm thấy khó mà tin được là mình nói. Thượng Quân Trùng liếc nhìn cô, không do dự mà gật đầu: “Được, càng hay, tối nay sẽ đưa em đi ngắm cảnh đêm Thượng Hải! Đẹp lắm!”.

Từ Nam Phương miễn cưỡng cố nở ra một nụ cười với anh. “Ừ!”, nếu đã lỡ lời rồi thì lỡ cho trót vậy. Cô nhìn Thượng Quân Trùng che mặt cả người không hờ lấy một khe, nhưng cô có thể tưởng tượng được vẻ mặt anh lúc này đang rạng rỡ đến mức nào.

Cô sắp không được trông thấy khuôn mặt ấy nữa rồi. Nghĩ tới sự ấm áp, dịu dàng của anh, nghĩ tới vòng tay và nụ hôn của anh, cô chợt cảm thấy lưu luyến không muốn rời xa.

Để cô được tự do một lần đi, được cùng anh trải qua một đêm tuyệt đẹp đi! Cho dù phải trở về hoàng cung đầy ác mộng kia, cô vẫn còn một đêm này để hồi tưởng. Chỉ ít, cô sẽ nhớ kỹ khuôn mặt tươi cười của anh...

Khi Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương trở lại thành phố T, ngoài cửa lớn vương phủ đã dừng mấy chiếc xe đen bóng có rèm che. Lão bộ hầu cận lão vương gia đang định ngồi vào xe thì trông thấy hai người, khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười, ông cung kính đi lên trước, cúi người chào.

“Mọi người đi đâu thế?”, Thượng Quân Trùng lấy làm lạ hỏi.

Nhìn qua tình hình này, có vẻ như lão vương gia đang ngồi trong xe.

“Ông nội thế nào rồi?” Tâm trạng Thượng Quân Trùng lúc này rất tốt, nên không cảm thấy lão vương gia có gì nguy hiểm.

“Lão vương gia muốn đến nơi công chứng tài sản, đóng góp toàn bộ gia sản của nhà họ Hạ cho đất nước.” Trên gương mặt lão bộc thoáng hiện lên vẻ bi thương, ánh mắt ông vô thức nhìn lại tòa vương phủ phía sau lưng, lòng không nở.

Từ Nam Phương nhìn vào cửa xe, kính đen kịt khiến cô không nhìn thấy gì bên trong.

Thượng Quân Trùng nghe lão bộc nói toàn bộ tài sản đều được đem đi quyên góp, vô cùng hưng phấn, anh đang định đi tới phía xa của lão vương gia nói chuyện thì bị lão bộc giữ lại, vẻ mặt hoảng hốt: “Trùng thiếu gia, Trùng thiếu gia, vương gia lúc này không tiện gặp cậu”.

“Hả? Có gì mà không tiện”, Thượng Quân Trùng khó hiểu.

Từ Nam Phương mơ hồ có cảm giác bất an, cô nắm tay Thượng Quân Trùng, nói: “Hay là chúng ta cũng đi tới nơi công chứng với lão vương gia?”.

Thấy lão bộc khó xử, Từ Nam Phương lại nói: “Ông giúp chúng cháu tới xin phép vương gia được không?”.

Lão bộc gật đầu, đi tới mở cửa xe, thò nửa người vào trong một lúc rồi đi ra: “Vương gia nói, hai vị nên về nhà nghỉ ngơi”.

Từ Nam Phương liếc nhìn Thượng Quân Trùng, chợt nghĩ tới cái gì, cô nói: “Anh vào phủ nghỉ đi, em đưa lão vương gia đi, một lát sẽ quay về”.

Thượng Quân Trùng lắc đầu: “Không được, anh phải đi cùng em”.

Biết rõ không khuyên được anh, Từ Nam Phương đành nhìn lão bộc mỉm cười cầu xin. Lão bộc lại đi hỏi ý lão vương gia lần nữa, sau đó mời hai người lên chiếc xe phía sau.

Từ Nam Phương và Thượng Quân Trùng lên xe một lúc, Thượng Quân Trùng bỗng hỏi: “Sao thế? Có hứng thú với công chứng à?”.

Từ Nam Phương chỉ cười. Cô không nói cho anh biết, thực ra, cô chỉ muốn chứng kiến kết cục của vở kịch này, mặc dù cô cũng không đoán trước được nó sẽ hạ màn ra sao.

Xe bỗng dừng đột ngột, tất cả mọi người đổ nhào về phía trước. Từ Nam Phương nắm chặt tay Thượng Quân Trùng. Anh đang định hỏi xảy ra chuyện gì thì tài xế đã thốt lên: “Xếp lốp rồi”.

Phụ lái ngó đầu lên trước, phát hiện xảy ra chuyện: “Xe trước cũng bị, chẳng lẽ gặp cướp?”.

Thượng Quân Trùng mở cửa thăm dò, bên ngoài là mảnh rừng rậm rạp. Đây là chỗ buộc phải đi qua nếu muốn ra khỏi thành, cảnh rừng bao la không thấy tận cùng.

Từ Nam Phương nhận ra nơi này, lần trước chính tại đây, chính bằng cách thức này. Không ngờ bọn họ lại dùng chiêu cũ! Vậy thì, vẫn là Bạch Thanh Dật dẫn đầu? Trái tim cô không khỏi nhảy lên trong lồng ngực.

Cô đã đoán được nhị lão gia nhất định sẽ ra tay với lão vương gia. Nếu lão vương gia công hiến toàn bộ tài sản cho quốc gia thì đương nhiên nhị lão gia một phần cũng chẳng được, ông ta chắc chắn sẽ liều một phen, được ăn cả ngã về không.

Bạch Thanh Dật bán mạng cho nhị lão gia, ngày hôm nay nhị lão gia đã rơi xuống chỗ khó khăn, đương nhiên chỉ còn lại chỗ dựa duy nhất là Bạch Thanh Dật.

Thượng Quân Trùng đang định xuống xe thì Từ Nam Phương kéo anh lại, lắc đầu bảo anh đợi thêm một lát.

Quả nhiên, tài xế và bảo vệ vừa xuống đã nghe thấy một trận xô xao. Thoáng chốc, đám người mặc đồ đen đông nghịt xông ra từ bốn phía, nhanh chóng khiến tài xế và mấy người bảo vệ chìm trong vũng máu của chính mình.

Bảo vệ của nhà họ Hạ đều có súng, một vài người nhanh chóng rút súng ra bảo vệ xe của lão vương gia, cảnh giác nhìn đám người áo đen mới xuất hiện, không rõ bọn họ từ đâu tới.

Từ Nam Phương nhìn về một hướng, đám người kia tự nhiên tách ra chừa lại một lối đi, hai người một trước một sau đi tới, họ là Bạch Thanh Dật và nhị lão gia.

Vừa trông thấy nhị lão gia, Thượng Quân Trùng đã rùng mình, lông mày nhíu lại. Xem ra cái điệu bộ này, nhị lão gia xuất hiện hẳn không phải chuyện tốt.

Lão bộc hoảng hốt xuống xe, trông thấy nhị lão gia, ông ta run rẩy một chút nhưng hoàn toàn không có vẻ nhọc nhằn: “Nhị lão gia, anh muốn làm gì?”.

“Làm gì? Lấy lại thứ tôi nên lấy!”, nhị lão gia trông thấy lão bộc, sắc mặt cũng lập tức trở nên dữ tợn, “Cha, con hỏi cha một câu, có phải cha thật sự muốn giao sản nghiệp ra quyên góp? Đây là cơ hội cuối cùng của cha.” Giọng điệu ông ta gay gắt khác hẳn với bộ dạng kính cẩn thường ngày.

Thượng Quân Trùng phần nộ, nhất thời đẩy cửa xe ra, đi xuống: “Bố muốn làm cái gì nữa?”.

Gặp Thượng Quân Trùng ở đây, nhị lão gia có chút bất ngờ, nhưng mặt vẫn không biến sắc. “Ở đây không có chuyện của mày. Mày muốn hát thì đi mà hát, đừng xen vào chuyện người khác”.

Thượng Quân Trùng tròn mắt, khó tin nhìn nhị lão gia: “Bố, bố thật sự muốn đối phó với ông?”. Không phải chưa được chứng kiến người nhà họ Hạ lừa gạt lẫn nhau, nhưng không ngờ nhị lão gia ngang nhiên tới đe dọa cả lão vương gia.

Một người, đứng trước mặt con trai của mình, tuyên bố muốn lấy mạng cha mình. Thượng Quân Trùng hoảng sợ đến ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đại thù tất báo.

Thanh âm của lão bộc đã run rẩy: “Anh... anh dám giữa thanh thiên bạch nhật...?”. Ngón tay ông ta chìa về phía nhị lão gia cũng đã mềm nhũn.

Nhị lão gia cười gằn, móc từ trong túi áo gió ra một khẩu súng lục, bình tĩnh nói: “Sợ gì chứ, súng của tôi đã được lắp bộ giảm thanh, sẽ không có ai biết cả. À phải rồi, thành phố T gần đây cũng không mấy yên bình, chẳng phải nhà họ Hạ chúng ta cũng từng bảo án là bị phục kích rồi đấy ư? Bọn chúng lần thứ hai xuất hiện nhất định là phục kích lão vương gia. Muốn tìm hung thủ, nhất định sẽ rất lâu, rất lâu, cuối cùng chuyện này sẽ dần bị im đi, chẳng thể giải quyết”. Nhị lão gia giả vờ thờ dài, “Cha à, so với tình hình như thế, thà rằng cha sửa di chúc lại có phải hơn không? Như vậy cha vẫn có thể yên ổn ở nhà trồng hoa trồng cỏ, sống hơn trăm tuổi. Con trai còn phải từ từ báo hiếu cha!”.

Khẩu khí của ông ta không một chút sợ hãi. Thượng Quân Trùng nghe ông ta nói đến nỗi cảm thấy buồn nôn: “Bố, bố điên rồi! Đó là ông nội, là cha ruột của bố đấy!”. Thực ra, Thượng Quân Trùng không mấy cảm tình với nhị lão gia. Nhưng trước tình cảnh này, anh không kiềm chế được mà hét lên.

Từ Nam Phương vội xuống xe giữ Thượng Quân Trùng lại, chỉ sợ anh nói thêm câu nữa chọc giận nhị lão gia thì lại chuốc họa lây vào thân. Nhị lão gia là kẻ lòng lang dạ sói, mất hết nhất tính, Từ Nam Phương đã nhận ran gay cả khi chưa nghe Diệp Phi Vũ kể chuyện xưa.

Nhị lão gia không bận tâm tới lời nhắc nhở của Thượng Quân Trùng: “Bố thì sao nào? Trong mắt mày có ông bố này không?”. Ông ta nói vậy khiến Thượng Quân Trùng nhất thời không có cách nào cãi lại. “Huống hồ, tôi đã vất vả khổ cực bao nhiêu năm vì cái nhà này, vì lão vương gia mà hao tổn bao nhiêu sức lực. Nhà họ Hạ vững mạnh được như hôm nay, một nửa là công lao của tôi. Giờ thì hay lắm, ông chỉ nói một câu đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với tôi, thu hồi toàn bộ cổ phần công ty của tôi, khiến tôi trở thành kẻ tay trắng. Ông làm vậy không thấy quá tuyệt tình rồi à? Cho dù có nuôi một con chó cũng phải giữ lại cho nó một con đường sống chứ?”.

Nhị lão gia càng nói càng phần nộ, đã sống hơn nửa đời người, vậy mà ông ta nói năng hệt như một gã thanh niên ngang ngược: “Bao năm nay tôi phải khúm núm, nom nớp lo sợ, sợ mình làm sai chút chuyện thôi là sẽ bị phạt. Tôi chịu đựng đủ rồi. Bây giờ tôi phải lấy lại những gì thuộc về tôi”.

Nói rồi, ông ta cầm súng lục giờ lên, nói với đám bảo vệ của lão vương gia: “Chúng mày tự lựa chọn, bị bắn chết hay là theo tao? Làm thế nào mới có lợi, tự cân nhắc cho kỹ”.

Nhị lão gia khôi phục lại lý trí, bắt đầu tấn công tư tưởng. Vòng vây của đám người mặc đồ đen dần thu hẹp lại, bảo vệ của lão vương gia cảm thấy áp lực từ bốn phía. Một khi đã nổ súng, cho dù bọn họ có phản ứng nhanh nhẹn đến mấy cũng khó mà chống cự đến cùng với đám áo đen kia được.

Có người đã bắt đầu nhìn quanh dò xét, bàn tay cầm súng đầy mồ hôi.

“Không được!”, Thượng Quân Trùng còn chưa nói hết thì đã bị Từ Nam Phương bịt miệng lại.

Nhị lão gia lúc này sát khí đằng đằng, cho dù có là con trai mình, ông ta cũng chẳng coi ai gì, Thượng Quân Trùng càng nói chỉ rước thêm nguy hiểm vào mình mà thôi.

Bị Từ Nam Phương bịt miệng, Thượng Quân Trùng rất tức giận, muốn nói gì đó thì đã nghe “păng” một tiếng.

Tiếng súng ấy khiến tất cả mọi người đều run rẩy. Ngay sau đó lại thêm một tiếng nữa, âm thanh nhỏ hơn lúc nãy rất nhiều.

Thượng Quân Trùng và Từ Nam Phương đều nhìn chăm chăm về một nơi, còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã nghe thấy tiếng kêu thê thảm thốt lên từ miệng nhị lão gia, tiếng rên rỉ gián đoạn, rồi lại thỉnh thoảng cao vút như điên loạn, cổ họng dường như bị phá hủy. Thân thể ông ta khụy xuống đất, tay phải vô lực buông khẩu súng, hai tay ôm đầu gối, lăn lóc đau đớn trên đất. Ông quần ông ta đã lồm đồm “nở hoa”, máu ồ ạt chảy ra, ướt sũng ống quần.

Lúc ông ta trúng đạn, tay vô thức bắn một phát súng, phát súng đó trúng vào gốc cây bên cạnh, lá cây rụng rơi tã. Lúc này, cửa xe của lão vương gia chậm rãi mở.

“Mọi người đều thấy là tôi tự vệ rồi nhé, hơn nữa, tôi là cận vệ của lão vương gia, mang theo súng là hợp pháp.”

“Phi... Phi Vũ”, con người Thượng Quân Trùng suốt nữa rút ra khỏi mắt.

Đúng thế, người vừa bước xuống từ xe của lão vương gia là Diệp Phi Vũ. Anh ta quay đầu lại nhìn, bàn tay Thượng Quân Trùng còn đang ôm eo Từ Nam Phương, Từ Nam Phương một tay đang che miệng anh. Đáng vẻ hai người vô cùng thân thiết.

Diệp Phi Vũ quay đầu đi, nhìn nhị lão gia đau đến co rút da mặt. Thần sắc anh âm u, nhưng trong đó hiện lên niềm vui cực hạn. Thấy nhị lão gia chảy máu, anh có cảm giác từng giọt máu trong người mình cũng đang nhảy múa reo hò.

“Yên tâm, không chết được đâu. Nhưng mà về sau ông sẽ trở thành một thằng què l”, Diệp Phi Vũ bình thản nói.

Nhị lão gia cắn môi, thật sự không ngờ lại gặp Diệp Phi Vũ ở đây, càng không biết anh ta trở thành cận vệ của lão vương gia từ khi nào. Ông ta ngược nhìn Bạch Thanh Dật, giận dữ hét lên: “Còn đứng đắn ra đây làm gì, nó súng!”.

Nhị lão gia điên cuồng kêu nhưng Bạch Thanh Dật lại kéo áo gió của mình lại, về mặt vô tội nhìn ông ta: “Nhị lão gia, ông nói gì thế? Chúng tôi đều là công dân hợp pháp, lấy đâu ra súng mà nổ?”.

Lúc này, đứng nói là nhị lão gia không tin vào tai mình, mà ngay cả Từ Nam Phương cũng phải giật mình. Thực ra, cô đã sớm đoán được người ngồi trong xe là Diệp Phi Vũ! Nhưng cô không ngờ Bạch Thanh Dật lại phản bội nhị lão gia, kết làm đồng minh với Diệp Phi Vũ.

Hóa ra trận chiến này ngay từ đầu đã định đoạt người thắng là Diệp Phi Vũ.

Diệp Phi Vũ ha ha cười: “Đúng thế, nhị lão gia. Ông cố ý mưu sát, còn mang theo súng bên người. Dem giao ông cho cảnh sát, ông chắc sẽ lãnh hai chục năm nhĩ? Nửa đời sau hãy sống trong ngục đi! À, chắc ông không biết cuộc sống trong nhà lao thế nào đâu nhĩ? Tủm nùi sẽ phải ngồi chễm chệ trên WC, bị tù cũ đánh cho tơi bời, cơm bị người ta cướp. Ông đã ngần này tuổi rồi, vào đó có vượt qua được hai mươi năm hay không, khó nói lắm”.

Diệp Phi Vũ đứng dưng nói, trông thấy vẻ mặt sợ sệt của nhị lão gia, anh ta vô cùng thỏa mãn.

“Phi Vũ... cậu... cậu điên rồi!”, Thượng Quân Trùng cảm thấy hoàn toàn xa lạ với Diệp Phi Vũ này.

Từ Nam Phương thấy lồng ngực âm ỉ đau, cô không nên đưa Thượng Quân Trùng tới đây. Nhưng khi biết kế hoạch của Diệp Phi Vũ, cô lại không kìm lòng được muốn đi theo, rốt cuộc là cô tò mò về cách bọn họ cắt đứt quan hệ, hay trong tiềm thức vẫn luôn mơ hồ lo lắng cho anh ta?

“Điên?”, Diệp Phi Vũ lặp lại lời của Thượng Quân Trùng. “Có lẽ vậy. Nhưng có điên đến mấy cũng còn kém xa ông bố này của cậu. Ông ta ung dung tự tại quá lâu rồi, giờ là lúc cho ông ta nếm mùi đau khổ của đời này, phải không, thừa bố?”.

Lời xưng hô của Diệp Phi Vũ khiến nhị lão gia run mình sợ hãi, ông ta mờ mịt nhìn Diệp Phi Vũ, sắc mặt vô cùng đáng sợ.

“À thôi chết, quên mất chưa nói, nhát súng vừa rồi tôi bắn giúp mẹ tôi!”, Diệp Phi Vũ dò xét vết thương của nhị lão gia, máu chung quanh đã khô quặt, “Tốt xấu gì cũng là bố con, tôi chỉ ra tay thế này thôi, ông cứ từ từ dùng vài chục năm sắp tới đền bù đi”.

Lúc Diệp Phi Vũ nói những lời này, bầu không khí tràn ngập mùi mực nát, mùi máu tanh, người ta vừa nghĩ thấy đã buồn nôn.

Thấy nhị lão gia còn đang mơ hồ không rõ, Diệp Phi Vũ cười khẩy: “Có lẽ ông đã quên mất mình từng có một tình nhân là y tá bên Mỹ rồi nhĩ? Chính là người phụ nữ thay ông làm cái việc đánh tráo trẻ sơ sinh ấy”.

Một sự khác thường lóe lên trong mắt nhị lão gia.

“Ồ, hóa ra ông còn nhớ cơ đấy! Tôi cứ tưởng nhị lão gia giết người vô số nên không ấn tượng gì với những nhân vật vô danh tiểu tốt nữa rồi? Ông chắc không biết được bà ấy chết như thế nào đâu phải không?”, Diệp Phi Vũ lạnh lùng nói, “Nhưng tôi thì nhớ kỹ, tôi vĩnh viễn nhớ kỹ! Mẹ tôi bị người ta đâm từng nhát, từng nhát dao cho đến chết. Cả gian nhà đều là máu tươi. Mẹ tôi đã phải đưa tôi trốn chạy ngàn ấy năm trời, thậm chí còn ra tận nước ngoài nhưng ông vẫn không chịu tha vì sợ một ngày nào đó mẹ tôi sẽ vạch trần ông. Cuối cùng thì mẹ tôi cũng chỉ còn biết giấu con trai mình vào tủ quần áo. Thằng bé đó đã lẳng lặng ngồi thu mình trong tủ mà theo dõi cảnh tượng mẹ mình bị từng nhát dao đâm cho đến chết. Nó không dám hé răng, khóc lại càng không. Ba ngày đêm sau, khi người ta ngủ thấy mùi máu tanh, đi báo cảnh sát, thằng bé đó mới được người ta cứu ra từ trong tủ quần áo. Chính thời khắc đó, nó đã thề rằng phải báo thù cho mẹ! Chỉ một phát súng này đã quá hời cho ông rồi đấy”.

Diệp Phi Vũ cười ảm. Mỗi câu mỗi từ của anh ta hệ như con gió thổi từ địa ngục tới, khiến ai cũng lạnh buốt sống lưng.

Từ Nam Phương lúc này nước mắt đã đầm mặt, cô không thể tưởng tượng nổi cay đắng của Diệp Phi Vũ, nhưng nghe những lời kia cũng đã đau nhói đến tim gan.

“Mày... mày sao có thể làm thế với tao? Tao... dù sao cũng là bố mày!”, nhị lão gia cũng bị hàn khí của Diệp Phi Vũ làm cho đau nhức khớp xương.

“Bố? Bố thì sao? Vừa rồi là ai muốn giết chết bố mình để chiếm gia sản?”, Diệp Phi Vũ dưới thẳng người nhìn xuống như đang nhìn một con côn trùng. “Nhưng mà tôi không mất hết nhân tính như ông, tôi sẽ không giết ông, giết người là phạm pháp, ông biết không? Ông sắp được hưởng nửa cuối đời trong nhà lao rồi”.

“Tao chẳng làm gì hết, chính mày nỏ súng bắt tao, mày cho rằng cảnh sát sẽ nghe theo mày chắc?”

Nhị lão gia cố gắng nén nỗi đau nhức, tóm lấy chân Bạch Thanh Dật: “Bạch Thanh Dật, tôi và anh cùng một giuộc, anh không giúp tôi lại còn giúp người ngoài?”. Ông ta đang ám chỉ những chuyện phạm pháp mà bang phái của Bạch Thanh Dật đã làm.

Ai ngờ, Bạch Thanh Dật lui về sai một bước, phải bụi bẩn trên người: “Tôi với ông đâu phải cùng một giuộc chứ. Nhị lão gia hồ đồ rồi. Hơn nữa, tôi còn đang có ý định làm nhân chứng, khai chính ông sai chúng tôi đi sát hại lão vương gia. Ông yên tâm, tôi chịu tội, tôi chịu cùng ông, nhưng tôi chỉ là tòng phạm, nhiều lắm giao chút tiền ra là được”.

Nhị lão gia tuyệt đối không ngờ chỗ dựa duy nhất của mình cũng phản bội lại mình.

“Giờ biết mùi vị bị cô lập rồi phải không?”, Diệp Phi Vũ điền nhiên nói.

Nhị lão gia không cam lòng, nhìn về phía cửa xe mà kêu: “Không... không, cha, cha... Con trai biết sai rồi”.

Đương nhiên, ông ta có kêu rên đến mấy cũng không gặp được lão vương gia. Diệp Phi Vũ bật cười: “Ông đúng là đã chó cùng rứt giậu, bao nhiêu thông minh đi đâu hết rồi? Ngay cả chuyện này còn không nghĩ ra sao? Vương gia vốn dĩ không đi, hôm nay là tôi cố ý dụ ông ra thôi. Tôi tung tin đồn cho ông biết vương gia sẽ đi công chứng tài sản nhưng thực ra, với thân phận và địa vị của vương gia, đâu cần ông phải đích thân ra khỏi cửa. Tôi qua vương gia đã làm xong thủ tục giấy tờ cả rồi”.

“Mày... mày...”, nhị lão gia uất ức đến không nói được rõ lời.

Di động của Diệp Phi Vũ đổ chuông, anh ta cũng không liếc mắt, chỉ nói với nhị lão gia: “Cảnh sát tới rồi, tài sản nhà họ Hạ đã thuộc quyền sở hữu của Nhà nước, nhưng ông bây giờ chỉ là kẻ thù chung của toàn dân”.

Nhị lão gia nhất thời hiểu ra ý tứ của Diệp Phi Vũ. Anh ta nhất định đã lợi dụng chuyện lão vương gia hiến tài sản mà ra điều kiện, yêu cầu của Diệp Phi Vũ chính là đẩy ông ta vào ngục. Nghĩ vậy, nhị lão gia không khỏi cả người run rẩy, ngay cả con đầu ở chân cũng không đáng sợ đến thế.

Còi xe cảnh sát truyền đến, Bạch Thanh Dật dẫn đám thuộc hạ của mình tản đi. Bảo vệ của nhà họ Hạ làm như không có chuyện gì, ngồi vào xe, bên ngoài chỉ còn lại Diệp Phi Vũ và Thượng Quân Trùng nhìn không rời mắt khỏi nhị lão gia đang lê lét trên mặt đất.

Một người không hề nén được tiếng cười, còn một người không biết nên dành cho kẻ nằm trên đất kia biểu cảm gì.

Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ cười không kiêng dè, tiếng cười còn khó nghe hơn cả tiếng khóc, khiến người ta nghe mà kinh hãi.

Mãi đến khi cảnh sát tới, còng tay nhị lão gia rồi gọi xe cứu thương, Diệp Phi Vũ vẫn chưa rời ánh mắt đi. Anh ta cười đến mức mặt cũng biến dạng, khiến người ta không dám tiếp cận. Cảnh sát trưởng trao đổi điều gì đó với Diệp Phi Vũ.

Đội cứu thương tới, nhị lão gia được bọn họ cáng lên xe, Diệp Phi Vũ vẫn nhìn theo chiếc xe cứu thương ồn ào rời đi. Một lúc sau, anh ta mới dự định ra về, thế nhưng chỉ mới mở cửa xe đã bị Thượng Quân Trùng gọi lại.

Diệp Phi Vũ thờ ơ như hai người chưa từng quen biết nhau: “Còn chuyện gì nữa?”.

“Đúng rồi, còn có chuyện gì nữa đây? Cậu đúng là không biết xấu hổ. Tôi một mực coi cậu là bạn tốt, nhưng không ngờ từ đầu chí cuối đều là cậu lợi dụng tôi!”, Thượng Quân Trùng phẫn nộ.

“Đúng thế, tôi lợi dụng cậu. Nếu không phục có thể đánh tôi một trận, nếu đánh mà vẫn không phục thì tìm người khác ra tay với tôi là được”, Diệp Phi Vũ lạnh lùng nói.

“Diệp Phi Vũ!”, Từ Nam Phương nghe anh ta nói những điều kia, có phần tức giận. Nhưng đến khi anh ta nhìn cô, d chút tức giận ấy bỗng hóa hư ảo. Ngày hôm nay, thù hận đã trả xong, mối thù anh phải chờ hai mươi năm mới được giải thoát. Trước giờ anh sống mỗi ngày đều vì cơ hội trả thù này, nhưng hiện tại, thù đã trả xong, cũng đồng nghĩa với việc mối bận tâm chính trong cuộc sống của anh đột ngột biến mất. Tất cả mọi thứ đối với anh mà nói chẳng có gì quan trọng, chẳng có gì đáng quan tâm.

Diệp Phi Vũ nghe thấy Từ Nam Phương gọi tên mình, môi mấp máy vài cái, không nói gì nữa. Thượng Quân Trùng xông lên đâm vào mũi anh ta một cái.

“Cậu tưởng tôi không dám đánh cậu?”

Diệp Phi Vũ bị tấn công bất ngờ, không kịp tránh, thân thể lao đảo lùi về sau, suýt nữa ngã xuống, máu trong mũi rùng rùng chảy ra.

“Danny...”, Từ Nam Phương kéo Thượng Quân Trùng lại, trong lòng mơ hồ lo lắng, không rõ là lo Thượng Quân Trùng quá thô bạo với Diệp Phi vũ, hay là sợ Diệp Phi Vũ sẽ phản công.

“Em kéo anh lại làm gì? Anh phải đánh cậu ta.” Thượng Quân Trùng tức giận muốn xông lên.

Từ Nam Phương vội hét: “Đều là anh em, sao phải làm thế?”/

“An hem? Anh em cái thá gì chưa!”, Thượng Quân Trùng mắng nhiếc. Thế nhưng, câu nói của Từ Nam Phương khiến anh chợt nhớ lại tình cảm của Diệp Phi Vũ, nghĩ tới những đau khổ mà cậu ta phải chịu đựng hai mươi năm qua, anh mất hết sức lực, đứng như quả bóng xẹp hơi một bên.

Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương, rồi lại lạnh nhạt nói với Thượng Quân Trùng: “Yên tâm. Tôi không trả đòn!”. Câu này là anh nói cho Từ Nam Phương nghe, bởi vì anh đã từng hứa với cô, sẽ không làm tổn hại tới Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương chợt thấy sống mũi cay cay, lúc này Thượng Quân Trùng cũng không có ý định ra tay nữa, chỉ ừ ừ hỏi: “Ông nội đâu? Những người khác đâu?”.

Lão bộc vẫn đứng chờ nãy giờ, vừa nghe Thượng Quân Trùng hỏi, đã không cảm được nước mắt, ông tiến lên giao cho Thượng Quân Trùng một phong thư. Thượng Quân Trùng mở ra xem, là di chúc của lão vương gia.

Trên đó viết, toàn bộ sản nghiệp nhà họ Hạ đều quyên tặng vô điều kiện cho quốc gia, bất động sản của nhà họ Hạ và của riêng lão vương gia cũng được quyên góp cho hội Chữ thập đỏ. Người nhà họ Hạ, ngoại trừ bất động sản tự đứng tên đều phải rời khỏi vương phủ, tự lực kiếm sống. Vương phi là quả cưới dành cho Hạ Hạnh Trùng và Từ Nam Phương, toàn quyền sử dụng.

Từ Nam Phương ngây người, lão vương gia giao vương phủ cho cô, sự tín nhiệm này khiến cô hồ thẹn vô cùng: “Lão vương gia, ông...”

“Lão vương gia đã tạ thế đêm qua...”, lão bộ lau nước mắt, “Trước lúc ra đi, vương gia dặn dò chúng tôi làm một việc giúp Diệp tiên sinh, vì thế hôm nay chúng tôi mới đi cùng Diệp tiên sinh”.

Thượng Quân Trùng ngăn ra, ngàn vạn lần không ngờ ông nội lại ra đi như thế, Từ Nam Phương cũng không tránh khỏi buồn bã, tối qua cô đã cảm nhận được lão vương gia đang an bài hậu sự, thế nhưng cô cũng không kịp gặp ông lần cuối.

Lão bộc lại bung lên một cái hộp, nói: “Lão vương gia bảo tôi giao cho cô thứ này, mong cô và Trùng thiếu gia hạnh phúc”.

Từ Nam Phương không cần mở ra nhìn cũng biết bên trong là gì. Đôi mắt cô đầm lệ, giờ cô có muốn nói câu “cảm ơn” với lão vương gia cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đã từng yêu.

Thượng Quân Trùng nghe vậy không tránh được xúc động. Anh vốn dĩ là một người vừa lạc quan, vừa tôn trọng tự do hôn nhân, không quá coi trọng sống chết. Lúc này nghe những điều lão vương gia dặn dò trong di chúc, anh gắng mỉm cười: “Cháu và Nam Phương nhất định sẽ hạnh phúc!”. Anh ngẩng đầu lên trời, giống như đang nói với ông nội, cũng là tự nhủ với mình, rồi anh nghiêng đầu nhìn Từ Nam Phương, cười hỏi: “Phải không, Nam Phương?”.

Từ Nam Phương muốn đáp lại anh bằng một nụ cười khẳng định, thế nhưng cô chẳng thể tỏ ra hân hoan. Có được “ngôi sao lấp lánh” cũng có nghĩa là cô phải trở về, đây chính là mục đích của cô.

Trông thấy Từ Nam Phương thần sắc cứng đờ, Thượng Quân Trùng cho là cô buồn khổ vì lão vương gia qua đời, bèn lên tiếng an ủi: “Ông nội sống đến hơn chín mươi đã là rất thọ rồi, lúc ra đi cũng không bệnh tật đau đớn gì”.

Từ Nam Phương gật đầu nhưng tâm trạng vẫn ừ ừ, Thượng Quân Trùng không hề hay biết, cô sắp rời bỏ anh.

“Đúng rồi, ông nội tặng em cái gì thế? Không xem à?” Thượng Quân Trùng muốn phân tán sự chú ý của cô nên cố ý lấy chiếc hộp trong tay cô.

Từ Nam Phương ôm khư khư lấy, không muốn cho anh xem.

“Ồ, sao thế?”, Thượng Quân Trùng thấy cô muốn cản mình, khoe miệng cong lên, “Ha ha, không muốn để anh xem, anh càng muốn xem”.

Anh vừa dứt lời, một luồng sáng đỏ rực phát ra từ khối thiên thạch, tia đỏ tản ra tràn ngập không khí. Từ Nam Phương lại cảm thấy tim mình đập dồn dập, chân không thể xê dịch, dường như đường hầm giúp cô rời khỏi nơi này và quay về quá khứ chỉ cần cô vươn tay một cái là đã chạm được. Đứng thế, chỉ cần cô chạm tay vào khối thiên thạch kia thôi!

Ý thức của cô dần trở nên mơ hồ, cảm giác cơ thể như được nâng lên. Cô trông thấy trước mắt một màu đỏ sẫm, không phải ánh sáng tỏa ra từ khối thiên thạch mà là máu, máu bao phủ tầm nhìn của cô. Khoảnh khắc đó, cô trông thấy cha của mình, cha đang ở trên đường Hà Nam luyện tân binh. Thời điểm cô rời khỏi triều Minh, cha cô đang ở nơi này. Cha ngồi trên lưng ngựa, nhìn những tân binh bên dưới đang khua tay kiếm, không hề phát hiện ra một đường kiếm đang lao tới phía mình như một con ngựa hoang đứt dây cương, lưỡi kiếm ấy lệch khỏi quỹ đạo, từ giữa đám tân binh nhọn nhọn phóng lên.

Cha cô chỉ kịp nhìn thấy lưỡi kiếm kia lao tới phía trước mình nhưng không kịp tránh. Lưỡi kiếm đâm vào ngực cha, cha ngã xuống trong vũng máu...

Từ Nam Phương cảm thấy trái tim mình như bị dao cứa vào, muốn gọi, muốn ghét, nhưng không phát ra âm thanh. Nhất định có người muốn đẩy cha cô vào chỗ chết nên đã nguy trang bằng sự cố.

Trong một giây nào đó, Từ Nam Phương dường như trông thấy tang lễ, trông thấy bài vị của cha, chỉ có điều tất cả bỗng biến thành trắng nơi đáy nước, chưa từng xảy ra. Chớp mắt, toàn bộ cảnh tượng bị thay thế, Từ Nam Phương thấy mọi người vội xông lên, nhưng lưỡi kiếm kia từ trong ngực cha rơi xuống, ngực cha không hề có vết tích gì của việc bị thương, lưỡi kiếm kia thậm chí không hề dính một giọt máu.

Mọi người mờ mịt nhìn cha cô, ngay cả cha cô cũng kinh ngạc không thốt lên lời.

Từ Nam Phương thả mình trôi nổi trong mơ ý thức mờ ảo, đầu óc quay cuồng, một thứ cảm giác ấm nóng bủa vây lấy cô, là máu! Hình như “ngôi sao lấp lánh” tỏa ra không phải là ánh sáng mà là máu ẩm ướt và nóng bỏng. Cảm giác này khiến Từ Nam Phương muốn khóc nức lên, trong đầu cô vang vọng một thanh âm tuyệt vọng mà thê lương: Muốn mở được “ngôi sao lấp lánh” cần máu tươi của người sống, cần một người bỏ mạng.

Từ Nam Phương run rẩy, ý thức mơ hồ kia khiến cô kinh hãi đến bất động. Bỗng dưng, cô nghe thấy Thượng Quân Trùng gọi mình, cô muốn đáp mà không ra tiếng.

Cô nỗ lực mở mắt, trông thấy Thượng Quân Trùng đẩy chiếc hộp lại, hai tay đang diu cô. Sắc mặt anh đầy lo lắng, không biết xảy ra chuyện ma quái gì.

Sau khi chiếc hộp được đẩy lại, nhịp tim của Từ Nam Phương cũng trở nên bình thường. Cô thở hỗn hển, muốn mỉm cười trấn an Thượng Quân Trùng nhưng chỉ cảm thấy da mặt mình cứng đờ.

Thượng Quân Trùng đỡ cô ngồi xuống đất, mờ mịt không biết rõ rốt cuộc là có chuyện gì, chỉ có thể giúp cô xoa hai bàn tay lạnh băng.

Từ Nam Phương vẫn chưa hết sợ hãi, cô hồi tưởng cảm giác khi nãy. Đoạn ý thức ngắn ngủi vừa xuất hiện có phải chính là sự kiện cha khởi từ hồi sinh? Sự kiện đó hình thành là do vượt thời gian quay lại quá khứ sao? Như vậy, “ngôi sao lấp lánh” cần có tử vong, cần có máu tươi mới mở ra được, rốt cuộc là chuyện gì?

Từ Nam Phương sợ hãi đến run rẩy. Mấy lần trông thấy khối thiên thạch kia phát sáng, đều là nhờ sự xuất hiện của Thượng Quân Trùng. Cô từ lâu đã đoán được anh chính là người mở khối thiên thạch này, nhưng vì sao, vì sao nhất định phải cần máu của anh, cần mạng sống của anh?

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu khiến Từ Nam Phương suyết ngất lịm. Nếu ở thời điểm triều Minh, cô vượt thời gian đến hiện tại là do máu của cha đã mở ra “ngôi sao lấp lánh” thì lẽ nào, lẽ nào ở thời điểm này cần có máu của Thượng Quân Trùng? Sự trở lại của cô có thể giúp cha khởi từ hồi sinh, nhưng lại cần mạng của Thượng Quân Trùng thay thế? Số phận sao lại đùa cợt cô như vậy, nhất định bắt cô phải lựa chọn giữa hai người cô quan tâm, nhất định phải dùng mạng đổi mạng?

Nước mắt cô lăn chã rơi, khoanh khắc những giọt nước mắt chảy ra, hình như là trái tim cô đang rỉ máu.

“Nam Phương, em làm sao thế? Trong người không khỏe à?”, Thượng Quân Trùng sờ trán cô.

Từ Nam Phương nhìn đáng vẻ lo lắng của anh, nghe thấy trong cổ họng mình phát ra những tiếng rên khe khẽ. Vì sao tính mạng của anh ấy mới cứu được cha? Vì sao mình quan tâm tới anh ấy? Có phải mình càng quan tâm tới ai thì số phận càng dẫn dắt mình như vậy? Có phải vì mình không quan tâm tới anh ấy, không thích anh ấy thì chuyện kia sẽ không xảy ra, “ngôi sao lấp lánh” cũng không cần anh đến mở?

Ý nghĩ ấy vừa xuất hiện trong đầu đã chiếm được sự đồng tình của cô, cho dù giả thiết này của cô có trở thành sự thật hay không, cô cũng không thể thuyết phục bản thân tiếp tục nhìn vào đôi mắt của anh nữa.

Cô gạt tay Thượng Quân Trùng, nhắm mắt lại, cố gắng nói bằng giọng điệu bình thản nhất: “Em không sao, anh đi đi!”.

“Đi? Đi đâu?”, Thượng Quân Trùng lấy làm lạ nhìn cô.

“Đi đâu là việc của anh!”, Từ Nam Phương dùng sự lạnh lùng đáp trả anh.

Thượng Quân Trùng càng khó hiểu: “Nam Phương, em phát sốt phải không? Bắt đầu nói mê sáng rồi! Anh đưa em về vương phủ mời bác sĩ đến khám trước đã”. Nói xong, anh ôm ngang lấy cô nhưng cô lại giãy dụa kịch liệt, Thượng Quân Trùng thoáng cái gạt mình.

Từ Nam Phương bám vào cái cây đằng sau, thờ dốc. Thượng Quân Trùng cũng không rõ cô muốn làm gì, chỉ xắn tay áo lên muốn chạy tới đỡ cô.

Từ Nam Phương lùi lại.

Thượng Quân Trùng bắt đầu nổi tính nóng nảy: “Thôi nào, đừng có nổi loạn nữa!”. Thanh âm bỗng dưng cất cao, Thượng Quân Trùng chợt nghĩ mình không nên nổi giận với cô, thế nên lại dịu giọng nói: “Ngoan, đừng giận nữa”. Anh lại vờn hai tay về phía cô.

Nhìn cánh tay quen thuộc kia, Từ Nam Phương không thể cầm được nước mắt nữa.

Cô làm sao đổi mặt với anh đây? Cô không muốn anh chết, cũng không biết phải làm gì để cứu cha. Cô còn ở bên cạnh anh ngày nào thì cả hai cùng đau

khó ngày ấy. Cô vốn dĩ muốn rời xa nha, cùng lắm là khiến anh đau khổ một thời gian, vì anh còn có âm nhạc của mình, có mục tiêu của mình. Thế nhưng, bây giờ cô mới biết, không những cô phải rời xa anh mà còn cần tới tính mạng của anh.

Từ Nam Phương chợt nhớ đến câu hỏi của Diệp Phi Vũ, anh ta hỏi, nếu một ngày phải lựa chọn giữa sự sống chết của hai người, cô sẽ làm thế nào?

Ngày hôm nay, rốt cuộc dự liệu của anh ta đã trở thành hiện thực. Tầm mắt mờ nhòe của cô phóng về phía Diệp Phi Vũ, anh ta đang đứng tựa vào gốc cây, lặng lẽ nhìn cô.

Từ Nam Phương mở to mắt, tha thiết muốn lau sạch nước mắt của mình đi để có thể nhìn rõ trong ánh mắt anh ẩn chứa điều gì. Thần sắc anh lộ ra một nỗi thê lương, anh đang thương hại cô, hay đang cười nhạo cô? Hình như anh đã sớm đoán được tình cảnh ngày hôm nay của cô.

Từ Nam Phương chậm rãi nhắm mắt lại, nén roi lệ. Lần tiếp theo mở mắt, trên gương mặt cô đã bao phủ sương lạnh: “Đủ rồi, Thượng Quân Trùng, trò chơi giữa chúng ta kết thúc!”.

“Trò chơi kết thúc? Ý em là gì?”, hai cánh tay Thượng Quân Trùng khựng lại. Câu nói của Từ Nam Phương khiến anh hụt hẫng.

“Còn không hiểu sao?”, Từ Nam Phương cúi đầu, cầm lấy chiếc hộp trên mặt đất, lắc lắc trước mặt Thượng Quân Trùng, “Tôi vẫn chưa nói với anh mục đích tôi vào nhà họ Hạ phải không? Đây chính là mục đích của tôi, ‘ngôi sao lấp lánh’, chỉ cần có được khối thiên thạch này, tôi sẽ trở về được quá khứ. Thế nên, tôi và anh, cũng chỉ có kết thúc”.

Cô nỗ lực tỏ ra hồ hững, tỏ ra lạnh lùng, cô biết tài diễn xuất của mình rất tốt, nhưng vì sao lúc này cô lại cảm thấy biểu hiện của mình khô khan đến thế?

Thượng Quân Trùng ngây người: “Trở về? Em còn muốn quay về? Vì... vì sao? Chẳng phải chúng ta ở đây sống rất tốt ư?”. Trước kia, anh không tin cô là người quá khứ, không tin cô có thể vượt thời gian đến hiện tại, càng không tin cô có thể quay về quá khứ. Bây giờ khi anh đã biết sự thật, cô cũng đã quen với cuộc sống nơi này, nếu ở đây có thể sống tốt thì vì sao cô nhất định muốn quay về? Trong đầu anh trước giờ chưa từng xuất hiện cái giả thiết này.

“Chỉ có anh sống tốt mà thôi. Tôi không nghĩ như thế!”, Từ Nam Phương lạnh nhạt nói.

“Chúng ta thì sao?”, Thượng Quân Trùng chợt cảm thấy chột dạ. Anh chưa bao giờ có cảm giác này, trong thế giới của anh chỉ có sự bình thản và dửng dưng, vậy mà hiện tại anh lại biết chột dạ.

Câu hỏi của Thượng Quân Trùng khiến đáy lòng Từ Nam Phương đau xót nhưng cô vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh: “Chúng ta thì sao? Thượng Quân Trùng, đúng là anh khiến tôi mê đắm, nhưng tôi cũng chỉ có thể để anh lại một mình”.

Khi trông thấy sự thất vọng hiện lên trong mắt anh, cô gắng nén đau đớn, tiếp tục nói: “Tôi tiếp cận anh, không cự tuyệt anh, là vì anh là cháu trai của lão vương gia. Anh thấy không, nếu không như vậy thì vì sao lão vương gia chịu tặng khối thiên thạch này cho tôi?”. Từ Nam Phương nói không chớp mắt, giống như đôi mắt đã trở nên vô hồn.

Thượng Quân Trùng nhất định không chịu tin, anh vọt tới trước mặt cô, tóm lấy tay cô: “Anh không tin! Em nói dối! Em lại bắt đầu nói dối! Anh ghét nhất là đáng vẻ gạt người của em!”.

“Đúng! Tôi gạt người, tôi thích nhất đi lừa người khác. Anh đã biết tôi là loại người đó, sao còn hồ đồ theo tôi?”

Ánh mắt cô bén nhọn như muốn nuốt chửng kẻ khác. Cô đẩy Thượng Quân Trùng ra, đi về phía Diệp Phi Vũ.

“Anh không còn là trẻ con nữa, đừng cứng đầu như vậy!” Cô ngước mắt, nhìn Diệp Phi Vũ, giống như muốn dùng ánh mắt để cầu xin anh ta, “Diệp tiên sinh, giúp tôi khuyên anh ta đi. Sao đến tận lúc này anh ta còn không chịu mở to mắt ra chứ!”.

Không phải cô không thể khuyên được Thượng Quân Trùng, mà là cô sợ nhìn anh, cô sẽ bật khóc lúc nào không hay.

“Được! Em muốn về phải không? Anh về cùng em!” Thượng Quân Trùng nói chắc như đinh đóng cột, giản đơn như nói sẽ cùng Từ Nam Phương đi Thượng Hải. Anh đi về phía cô, mãi đến khi nghe thấy tiếng cười khẩy của Diệp Phi Vũ, anh mới tỉnh mộng, đứng khựng lại.

“Cậu cho rằng đến thời cổ đại chỉ như đi tới một nơi khác du ngoạn sao? Chuyện này không phải tùy tiện nói là được. Qua bên đó rồi, cậu nuôi sống bản thân thế nào? Cậu cho rằng ở đó sẽ có người nghe cậu hát sao?”, Diệp Phi Vũ nói không chút lưu tình, “Hơn nữa, Nam Phương là phi tần trong hoàng cung, cô ấy đã có ông chồng làm Hoàng đế rồi, cậu là cái gì? Còn chưa gặp được Nam Phương thì đã bị thị vệ giết chết rồi”.

Câu nói này của Diệp Phi Vũ lập tức có tác dụng. Thượng Quân Trùng kinh ngạc không nói được gì. Anh nhất thời kích động nói muốn đến cổ đại, xác thực là chưa kịp nghĩ ngợi gì, chưa từng nghĩ mình tới đó sẽ sống thế nào. Điều khiến anh kinh ngạc hơn cả là thân phận của Từ Nam Phương, cô đã có một người chồng, đ hơn nữa điều này lại do Diệp Phi Vũ nói với anh.

“Nam Phương, không phải em là con gái của Từ Quang Khải ư? Sao lại thành...?”

“Con gái của Từ Quang Khải và phi tử của Vạn Lịch có mâu thuẫn gì à?”, Diệp Phi Vũ thần nhiên nói.

Từ Nam Phương cảm nhận được ánh mắt sáng như đuốc của Thượng Quân Trùng, nhưng không dám nhìn anh.

“Diệp Phi Vũ nói đúng, tôi đã có chồng, tôi cần phải trở về bên cạnh chồng tôi. Tôi và anh không thuộc về cùng một thời đại, không thể có kết quả.”

Thấy hai người họ kẻ hát người phụ họa, Thượng Quân Trùng đột nhiên ý thức được điều gì, quay sang nói với Diệp Phi Vũ: “Cậu biết Nam Phương là vợ của Hoàng đế gì kia? Cậu lừa dối tôi? Các người đều coi tôi là kẻ ngốc”.

“Là chính cậu không chịu tin!” Diệp Phi Vũ chưa nói hết đã bị Từ Nam Phương tóm tay: “Đúng thế, chúng tôi không chỉ lừa gạt anh chuyện này. Tôi và Diệp tiên sinh ngay từ đầu đã là đồng minh, chúng tôi mỗi người có một mục đích riêng, anh ta tiếp cận anh còn tôi tiếp cận nhà họ Hạ. Nếu không có Diệp tiên sinh hỗ trợ, thử hỏi làm sao tôi có thể dễ dàng vào nhà họ Hạ như thế? Không có tôi nhúng tay thì Diệp tiên sinh sao có thể nhanh chóng đánh đổ nhà họ Hạ như vậy?”. Khẩu khí của cô toàn là sự đắc ý nhưng đôi mắt đã ngấn nước.

Diệp Phi Vũ thấy sắc mặt cô trắng bệch, giống như mảnh giấy thoáng chốc có thể bị thổi bay.

Quá khứ từng chuyện lần lượt hiện lên trong đầu Thượng Quân Trùng, sự lừa dối của Diệp Phi Vũ, thủ đoạn của Từ Nam Phương, tầng tầng lớp lớp được vén mở.

Anh có thể hiểu việc Diệp Phi Vũ tiếp cận anh để thực hiện âm mưu báo thù, cũng có thể tha thứ cho Từ Nam Phương đã lợi dụng anh, nhưng nhất thời anh không thể tiếp nhận được việc hai người họ đều lừa gạt, coi anh là thằng ngu, thông đồng với nhau. Trước mặt anh, họ làm như hai kẻ xa lạ, nhưng sau lưng lại đang tính toán, hỗ trợ nhau hoàn thành mục tiêu.

Nhìn Thượng Quân Trùng thất thểu ra khỏi cánh rừng, nhìn bóng dáng chơi vơi, tuyệt vọng của anh, Từ Nam Phương những tưởng mình sẽ bật khóc, nhưng cuối cùng một giọt nước mắt cũng chẳng có.

Diệp Phi Vũ khẽ gạt bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình ra: “Vì sao làm thế?”

“Chẳng lẽ anh còn không biết nguyên nhân?”, thế nhưng cô lạnh lùng nói.

“Tôi thật sự không biết!”, thanh âm của Diệp Phi Vũ nhẹ nhàng như con gió thổi qua, “nếu đã quyết định quay về thì cô không nên ở bên cậu ta, cô cho cậu ta hy vọng, thậm chí còn sắp kết hôn, rồi lại đột ngột phá tan tất cả, việc này còn tàn nhẫn hơn là trực tiếp từ chối cậu ta ngay từ đầu”.

“Đúng! Tôi không nên sa chân vào đó”, khóe mắt Từ Nam Phương đã hoen đỏ, “Nhưng tôi cũng có những lúc không kiềm chế được bản thân. Diệp Phi Vũ, anh nhất định là chưa từng thật sự yêu ai. Nhưng tôi biết, có những thời điểm, có một vài việc, bản thân không thể chống đỡ nổi”.

Cô cũng biết, mình và Thượng Quân Trùng càng vui vẻ bên nhau thì lúc chia tay càng đau khổ. Nhưng tình yêu như thuốc phiện, biết rõ lúc cai rất đau đớn, nhưng tại thời khắc vui vẻ vẫn cứ không kiềm chế được mà hít một hơi.

“Tôi chưa từng thật sự yêu ai?”, nghe Từ Nam Phương nhận định như vậy, Diệp Phi Vũ đến cả giọng nói cũng bị biến đổi. Anh cười chua chát, cả người suýt nữa nghiêng ngã, khó khăn lắm mới tựa vào thân cây để đứng vững.

Từ Nam Phương bấy giờ mới ý thức được Diệp Phi Vũ có phần vô lực: “Anh không sao chứ?”, nghĩ một lúc, cô nói, “Tay anh lạnh quá, anh ôm à?”.

Diệp Phi Vũ lạnh nhạt nói: “Không sao, cô không cần xen vào chuyện của tôi, mục đích của tôi đã đạt được, đời này tôi không còn gì tiếc nuối nữa rồi”.

Giọng nói của anh ta lạnh lùng, giống như đang cắt đứt mọi quan hệ với cô.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Ở lại bên anh.

Từ Nam Phương sững sốt, đoán chừng Diệp Phi Vũ vừa báo thù xong, tổn hao quá nhiều sức lực, cô bèn khuyên nhủ: “Anh cũng nên suy nghĩ cho cuộc sống sau này của mình. Thế giới này còn rất tươi đẹp, hay là anh đi đâu đó cho khuây khỏa.

Lời khuyên nhủ dịu dàng của Từ Nam Phương khiến sắc mặt Diệp Phi Vũ càng thêm ảm đạm. Anh thở dài buồn bã đáp: “Lấy được ‘ngôi sao lấp lánh rồi, cô định khi nào trở về?’”.

Câu hỏi của Diệp Phi Vũ nhất thời khiến trái tim Từ Nam Phương như rớt xuống vực sâu. Cô gơ cao chiếc hộp trong tay lên, nước mắt không ngừng rơi, tựa như chỗi trăn châu đứt dây rơi xuống.

“Nếu tôi quay về, Thượng Quân Trùng sẽ phải chết, nhưng tôi không quay về thì cha tôi không sống được...”.

“Vì sao Thượng Quân Trùng phải chết”, Diệp Phi Vũ ngạc nhiên hỏi.

Từ Nam Phương lắc đầu: “Tôi chỉ biết, tôi có thể tới được nơi này là vì tính mạng của một người đã giúp khối thiên thạch mở ra, người đó chính là cha tôi. Hiện giờ, phải đổi lại bằng Thượng Quân Trùng... Chỉ có anh ấy mới có thể mở được khối thiên thạch”.

Từ Nam Phương khẽ lau đi giọt nước mắt rơi trên chiếc hộp. Nước mắt đã ngấm qua lớp vải bọc xuống nắp hộp, cô đang định mở ra thì Diệp Phi Vũ cầm lấy chiếc hộp, đặt vào tay cô một túi khăn giấy: “Có lẽ ông trời muốn cô ở lại bên cạnh cậu ta”.

Nghe Diệp Phi Vũ nói vậy, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy buồn cười, ông trời rõ ràng là đang đùa cợt cô.

Diệp Phi Vũ hiểu rõ quyết tâm của cô. Dù có luyến tiếc Thượng Quân Trùng, cô cũng nhất định trở về cứu cha. Chỉ là cô không ngờ ông trời lại bắt cô dùng mạng của Thượng Quân Trùng để đổi lấy một mạng khác.

“Biết đâu có biện pháp khác”, thấy Từ Nam Phương buồn bã, Diệp Phi Vũ chỉ còn biết khuyên nhủ.

Biện pháp khác?

Có lẽ đúng là có biện pháp khác. Từ Nam Phương không nói cho Diệp Phi Vũ biết suy nghĩ của mình, cô quan tâm tới người nào, thì người đó có lẽ chính là người mở được khối thiên thạch. Nếu như cô quan tâm một người khác, biết đâu Thượng Quân Trùng sẽ thoát chết? Chỉ có điều, làm như vậy tuy giữ được tính mạng của anh, nhưng cô lại phải do dự một lần nữa với người mà cô quan tâm.

Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Phi Vũ, chẳng hạn như, từ bây giờ, cô năng tiếp xúc với anh ta một chút, có phải anh ta sẽ là người thay thế Thượng Quân Trùng không?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Từ Nam Phương lại càng hoảng sợ. Hóa ra, cô lại là một người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, kể cả thủ đoạn tàn nhẫn. Thế nhưng sao cô có thể làm vậy với Diệp Phi Vũ? Dù tình cảm của cô đối với Diệp Phi Vũ không giống như đối với Thượng Quân Trùng, nhưng Diệp Phi Vũ chưa từng làm hại cô, cô cũng mong anh ta được sống hạnh phúc sau khi đã trải qua bao nhiêu đau khổ, làm sao cô có thể nghĩ tới việc làm hại anh ta chứ?

Mồ hôi chảy ròng ròng, Từ Nam Phương nhanh chóng xua tay gỡ cái suy nghĩ quỷ quái kia ra khỏi đầu.

Diệp Phi Vũ hoàn toàn không biết, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi này, đầu óc Từ Nam Phương đã quay cuồng bao nhiêu vòng.

Lúc này, Diệp Phi Vũ đã lấy lại tinh thần, hỏi cô: “Cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi”.

“Anh đi đâu? Nếu tiện, có thể cho tôi tạm thời đi theo anh được không?”, Từ Nam Phương vừa hạ mí mắt liền trông thấy bàn tay quán băng gạc của Diệp Phi Vũ đang bung cái hộp, “Tay anh đỡ nhiều chưa? Còn đau nhiều không? Có nhớ uống thuốc hằng ngày không?”.

Cô hỏi liên mấy cái, thậm chí còn vì sự ân cần trong lời nói của chính mình mà toát mồ hôi. Cô đang muốn làm gì thế này? Cô tự thuyết phục bản thân đừng cố gắng làm gì cả, không được làm tổn thương Diệp Phi Vũ, nhưng hai bàn tay lại không nghe theo lời sai khiến của cô, đang khê vén tay áo của Diệp Phi Vũ lên, thậm chí về mặt cô lúc này còn tràn đầy sự áy náy.

Diệp Phi Vũ ngăn ra một lúc, ngoài gật đầu nói “Được!” ra, không nói gì thêm nữa.

Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương tới một khách sạn trong thành phố T ở tạm, người lái xe cho họ là Bạch Thanh Dật. Chuyện này khiến Từ Nam Phương có phần ngạc nhiên.

Cô biết giữa Diệp Phi Vũ và Bạch Thanh Dật có mối quan hệ bình thường, thế nhưng đó là mối quan hệ dựa trên lợi ích. Dựa vào thực lực hiện giờ, Bạch Thanh Dật vốn dĩ không cần phải phục vụ bất cứ ai, càng đừng nói đến một kẻ vô danh tiểu tốt như Diệp Phi Vũ. Vậy mà chỉ với một cuộc điện thoại của Diệp Phi Vũ, Bạch Thanh Dật đã tới làm tài xế, còn đi thuê phòng khách sạn.

Cô nghe thấy anh ta gọi Diệp Phi Vũ một tiếng “đại ca”. Đương nhiên, Diệp Phi Vũ không phải anh ruột của Bạch Thanh Dật, nhưng có thể khiến một kẻ không ai bì nổi như Bạch Thanh Dật gọi một tiếng “đại ca”, điều này khiến cô càng không ngờ đến. Rồi cuộc Diệp Phi Vũ có bản lĩnh lớn đến thế nào? Nếu đã có bản lĩnh như thế vì sao còn phải trải qua bao nhiêu gập ghềnh mới hạ gục được nhị lão gia?

Có thể, đại thù trả xong, Diệp Phi Vũ không cần che giấu bất cứ cái gì nữa, cho nên anh ta mới công khai liên lạc với Bạch Thanh Dật trước mặt cô.

Từ Nam Phương một lần nữa suy nghĩ về âm mưu của Diệp Phi Vũ. Giả dụ, Bạch Thanh Dật ngay từ đầu đã nghe theo Diệp Phi Vũ thì vở kịch ám sát xảy ra ở Lăng mộ thứ mười ba chính là do Diệp Phi Vũ đạo diễn, trận phục kích trong rừng cũng đã được anh ta dự liệu sẵn? Thậm chí Thượng Quân Trùng suy khướt bất tỉnh có lẽ là do anh ta bỏ thuốc mê trong rượu.

Từ Nam Phương chợt cảm thấy trong phòng vì có mặt Diệp Phi Vũ mà âm khí quá nặng. Người đàn ông này bụng dạ thâm sâu khó lường.

“Không muốn hỏi tôi cái gì sao?”

Có lẽ đoán được Từ Nam Phương đang thắc mắc về mối quan hệ giữa mình và Bạch Thanh Dật, Diệp Phi Vũ chủ động hỏi.

Nhưng Từ Nam Phương chỉ cười: “Chuyện đã qua, có gì hay mà hỏi. Bây giờ chỉ cần sống tốt mỗi ngày là được rồi”.

Câu trả lời lạc quan như ánh dương xán lạn của cô khiến Diệp Phi Vũ không khỏi kinh ngạc.

Sau đó, anh lại nghe thấy Từ Nam Phương tươi cười hỏi mình: “Đi đâu ăn? Tôi đói rồi!”.

Giọng điệu của cô hết như một cô gái vô tư đang làm nũng bạn trai, dường như “ngôi sao lấp lánh” và sự lựa chọn sống chết giữa hai người bỗng chốc không còn liên quan tới cô nữa.

Diệp Phi Vũ bị cái nhìn của Từ Nam Phương làm cho nhất thời ngáy ngẩn người, ngay cả lúc trả lời cô cũng nói không rõ ràng.

Mấy ngày nay, thành phố T đâu đâu cũng bàn luận về chuyện nhà họ Hạ. Đầu tiên là chuyện lão vương gia đuổi hết đám con cháu ra khỏi nhà, sau đó là tin tức lão vương gia qua đời, toàn bộ sản nghiệp được ông iến vào ngân khố quốc gia. Khắp các ngõ ngách trong thành phố, không ai là không bàn tán.

Vì Hạ lão vương gia cống hiến tài sản cho quốc gia nên chính quyền tổ chức tang lễ cho ông ở thành phố T vô cùng long trọng, đồng thời trao tặng huân chương Vinh dự cả đời, thậm chí còn lấy danh nghĩa chính phủ ban thưởng, có một không hai trong lịch sử xây dựng đất nước.

Hạ lão vương gia qua đời mấy ngày mà truyền thông vẫn không ngừng đưa tin về ông, dòng người đổ về thành phố T cũng càng nhày càng đông, mỗi lần Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương lái xe ra ngoài đều gặp tình trạng tắc đường.

Thế nhưng hôm nay đi ăn, chủ đề trên tivi đã có chút thay đổi, nội dung tin tức nghe được khiến Từ Nam Phương ăn không ngon miệng. Họ đang nói về Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng luôn là đứa con cưng của truyền thông, nhà họ Hạ tan rã nhưng danh tiếng của anh không chút nào ảnh hưởng, trái lại, ngay cả đài truyền hình trung ương cũng luôn bật đèn xanh với những chương trình và tiết mục của anh. Vì có sự thiên vị của lão vương gia, sự nghiệp của Thượng Quân Trùng như có được tấm kim bài miễn tử, chỉ một đường thông lên phía trước.

Trên ti vi, họ đang nói về ca khúc mới của Thượng Quân Trùng, mấy ngày gần đây, anh đã thu xong ca khúc này. Bây giờ Từ Nam Phương mới ý thức được, hôm nay ra ngoài, đi đến đâu cũng nghe thấy người ta mở bài hát này, các cửa hàng cửa hiệu giống như đã thống nhất với nhau, đề chỉ mở một bài hát của anh. Chỉ có điều, ngồi trong ô tô, lao vun vút trên đường nên cô không nghe rõ ca từ.

Bây giờ đến cả trên ti-vi cũng đang giới thiệu về nó, người dẫn chương trình giờ đĩa nhạc trong tay lên, nói bằng giọng nịnh nọt: “Ca khúc Hãy để anh bên em đã được Danny viết trong một đêm, ngay sáng hôm sau anh đã thu âm. Có người cho biết, cô họng Danny hôm đó bị khàn nên đã phải thu đến cả trăm lần mới thành công. Chứng tỏ, ca khúc này vô cùng ý nghĩa với anh! Đặc biệt hơn nữa, có tin đồn cho rằng ca khúc này là Danny viết tặng người trong trái tim anh. Mọi người đều biết, từ sau khi bạn gái của Danny bị lọt vào ống kính máy ảnh của giới truyền thông, Danny rất vô tư xuất hiện cùng bạn gái ở nơi công cộng. Cách đây không lâu, hai người cùng đến Thượng Hải du lịch ở khu Từ Gia Hối, đã bị người hâm mộ bắt gặp và vây lấy, Danny còn lớn tiếng bảo mọi người không được xô đẩy bạn gái mình. Những điều này đủ cho thấy Danny cực kỳ yêu thương và bảo vệ bạn gái. Ngay cả Tiểu Thư tôi nghe xong cũng phải ngưỡng mộ. Hóa ra Danny của chúng ta lại nặng tình như thế”.

Về mặt cô gái dẫn chương trình tràn đầy vẻ ước ao: “Tiểu Thư nghĩ, hàng ngàn hàng vạn người hâm mộ Danny cũng có cảm giác giống tôi lúc này phải không?”.

“Trở lại chủ đề chính, ca khúc này Danny viết tặng cho người trong lòng, bên trong có đoạn: yêu là chuyện của cả hai người, nếu em nhất định phải rời xa nơi này, xin hãy bỏ anh vào trong túi. Không biết đây có phải tâm sự thật của Danny về tình yêu của anh hay không, nhưng sau khi nghe xong ca khúc này, riêng Tiểu Thư bỗng có một cảm giác không ổn rồi. Ca khúc của Danny rất giàu có sức hút, riêng bài hát này lại khiến Tiểu Thư muốn rơi nước mắt, thế nên Tiểu Thư xin giới thiệu tới các bạn bài hát này, và, một câu cuối cùng, Tiểu Thư muốn chúc Danny và bạn gái mãi mãi hạnh phúc, Tiểu Thư tin rằng đây cũng là mong muốn của tất cả người hâm mộ đối với Danny...”

Sau đó, giai điệu ngọt ngào của Hãy để anh bên em vang lên. Nước mắt Từ Nam Phương đã rơi không ngừng xuống cái đĩa trước mặt. Cô nghe giọng hát của Thượng Quân Trùng, giống như tiếng ni non, da diết bên tai mình, giống như khi anh dịu dàng vuốt tóc cô, hơi thở phả trên mặt khiến cô ngứa ngáy.

Anh nói, nếu em nhất định phải rời khỏi nơi này, xin hãy bỏ anh vào trong túi.

Nếu em không còn vương vấn, anh sẽ trốn kỹ trong trái tim em...

Thượng Quân Trùng, rõ ràng cô muốn quên anh đi, không muốn nghĩ về anh, nhưng anh lại đi vào trái tim cô trong lúc lơ đãng, bức tường thành khó khăn lắm cô mới xây lên đã bị tiếng hát của anh dễ dàng đánh đổ.

Diệp Phi vũ đưa khăn giấy cho cô, quan tâm nói: “Hay là đi tìm cậu ấy đi, dù sao cô cũng còn phải tìm biện pháp khác”.

Từ Nam Phương lau nước mắt, uống một thìa canh: “Không sao, Phi Vũ, canh này ngon quá”.

Mất một tiếng đồng hồ cô mới bình tĩnh trở lại, bỏ cái gì vào miệng ăn, mùi vị như thế nào, cô hoàn toàn không biết. Ra khỏi nhà hàng, Từ Nam Phương trông thấy một đám trẻ con đang chạy về phía mình, tất cả các cô bé đều đeo cánh thiên thần màu trắng, tay cầm chiếc que có đính ngôi sao. Bọn chúng túm lấy cô tranh nhau nói.

“Chị gái xinh đẹp, cùng thiên sứ đi đếm sao được không?” Một cô bé chừng năm, sáu tuổi đứng trước mặt Từ Nam Phương, ngược khuôn mặt ngây ngô lên nhìn cô.

Từ Nam Phương ngơ ngác không hiểu, nhưng nhìn phía sau, thấy mỗi đứa trẻ đều đang lôi kéo một cô gái đi về một hướng.

“Chị ơi!” Cô bé lại lắc lắc tay Từ Nam Phương, mỉm cười nói, “Ồ quảng trường Thế Kỷ đằng kia kia, chúng ta cùng đi nhé?”.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô bé kéo Từ Nam Phương hòa vào đoàn người.

Từ Nam Phương cũng không biết vì sao mình không phản bác lại, cùng với Diệp Phi Vũ đi theo cô bé kia tới quảng trường.

Quảng trường Thế Kỷ đã tụ tập rất nhiều người, đều là do các thiên thần bé nhỏ kia đưa đến đây.

Trên bậc thềm giữa quảng trường, người ta dùng những cái giá màu đen để tạo thành một cái chòi nghỉ chân rộng, mái màu đen, ba mặt cũng bị quấn những tấm màn đen, khoảng không chính giữa đặt một chiếc ghế và cây micro.

Từ Nam Phương và Diệp Phi Vũ bị đoàn người chen lấn, dịch chuyển lên phía trước, mỗi lúc một gần cái bục, lúc này mới phát hiện ra bốn phía quanh bục đều có bảo vệ, tránh để đoàn người xông lên.

Âm nhạc vang lên, tất cả mọi người đều thét lên: “Danny! Là Danny!”.

Giống như bầu trời vừa rớt xuống, các cô gái đều nhảy cẫng lên sung sướng, không ngờ cái gọi là “cùng thiên sứ đi đếm sao” mà những cô bé thiên sứ kia nói lại chính là Thượng Quân Trùng.

“Danny chính là thiên sứ!”

“Lãng mạn quá!”

Hầu như mọi người ai cũng phải kinh ngạc thốt lên.

Trên tấm màn đen được trang trí rất nhiều ngọn đèn nhỏ, nhấp nháy chập tắt, hết như bầu trời đêm đầy đặc sao, tất cả nhằm làm nền cho Thượng Quân Trùng đang ngồi chính giữa, anh lúc này thật sự giống thiên sứ.

Khói trắng dưới chân tạo cảm giác như anh đang bồng bềnh giữa tầng mây, anh gảy dây đàn, hát ca khúc như đến từ không trung. Tất cả mọi người đều bị tiếng hát của anh làm cho say sưa, ngân nga theo anh: Hãy để anh ở lại bên em. . .

Ca từ của bài hát giữa rừng người càng khắc sâu vào trái tim Từ Nam Phương. Cô ngắm nhìn Thượng Quân Trùng trên sân khấu từ xa. Dù không đành lòng, nhưng cô vẫn cố ép mình quay đầu, ép mình bước đi.

“Nam Phương!”, tiếng nhạc đột nhiên ngừng lại. Đoàn người cũng thôi ngân nga, quảng trường rộng lớn bỗng chốc im phăng phắc. Tất cả là vì tiếng thét bất ngờ của Thượng Quân Trùng.

Từ Nam Phương run lên, không dám quay đầu lại.

“Nghe anh hát hết!”, Thượng Quân Trùng lại bắt đầu gảy đàn nhưng Từ Nam Phương vẫn cắn răng bước tiếp.

“Em đừng đi!”, lần này anh hét lớn hơn, giọng nói mang theo sự năn nỉ.

Từ Nam Phương khựng chân lại, cô xoay người, trông thấy Thượng Quân Trùng đang nhìn về phía mình, đôi mắt anh sáng hơn cả những vì sao trên trời, có thể dễ dàng thiêu đốt người khác.

Đám đông gần như vô thức dạt về hai phía, từ sân khấu dẫn tới trước mặt Từ Nam Phương. Họ đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô, không biết ai lên tiếng trước, tất cả mọi người đều vỗ tay hô lên nhiều lần “Hãy để anh ở lại bên em”, giống như đang chứng kiến một đôi vợ chồng chuẩn bị tiến vào lễ đường thành hôn. Trên mặt họ là nụ cười chúc phúc, họ đều vui vì sự lãng mạn và hạnh phúc của Thượng Quân Trùng.

Thượng Quân Trùng đi tới trước mặt Từ Nam Phương trong sự cổ vũ của mọi người. Anh nhìn sâu vào mắt cô, dường như bản thân đã quên hết bao nhiêu buồn bực lúc trước. Anh cầm tay cô, khẽ nói: “Xin lỗi em! Anh đã tìm hiểu lịch sử, vị Hoàng đế Vạn Lịch đó vốn là một ông già hồ đồ, nhất định em có nỗi khổ tâm nên mới nói với anh những lời kia. Em không muốn anh đi cùng em để gặp nguy hiểm, không muốn anh đau lòng nên mới cố tình nói như vậy”. Anh hít sâu một hơi, dùng cả hai tay nắm tay cô, bốn mắt nhìn nhau, “Anh biết em muốn tốt cho anh, nhưng anh cũng phải chia sẻ cùng em, em yên tâm, cho dù phải chết anh cũng không do dự”.

Anh hùng hồn nói, giống như trước mắt mình thật sự là một nơi hang hùm miệng hổ. Những người khác đứng chung quanh tuy rằng không hiểu anh đang nói gì nhưng đã bị sự lãng mạn của anh làm cho cảm động, tất cả đều đồng thanh hô: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”.

Từ Nam Phương lung túng, không ngờ anh lại nói những lời này trước mặt nhiều người như thế. Cô muốn rời khỏi đây nhưng chợt phát hiện ra mình đã bị đoàn người bao vây, ngay cả xoay người cũng khó. Cô đành nghiêm mặt với Thượng Quân Trùng: “Thôi được rồi, đừng âm ỉ nữa, có chuyện gì cũng không cần nói ở đây”.

Cô không muốn anh khó xử trước mặt nhiều người như vậy, nhưng Thượng Quân Trùng nhất định không chịu, ý vào sự ủng hộ của người hâm mộ, anh nửa đùa nửa thật nói: “Thế anh coi như em đã đồng ý, đã tha thứ cho anh rồi nhé”.

Anh vừa nói, gương mặt vừa rạng rỡ như bông hoa hồng nở rộ.

Từ Nam Phương nhìn vào đôi mắt anh, chỉ thấy toàn tơ máu nổi lên. Có lẽ đã mấy đêm rồi anh không ngủ ngon. Lòng cô đau, rất đau, nhưng chợt nghĩ tới những điều anh vừa nói, “Dù có phải chết anh cũng không do dự”, cô run sợ, anh nói như ngầm ám chỉ rằng mình chết là kết cục khó tránh.

Từ Nam Phương vừa nghĩ đến đó, đầu như bị nổ tung. Cô hít sâu, lấy lại sự cứng rắn: “Anh không nợ tôi cái gì, sao cần tha thứ”.

Thượng Quân Trùng tận đáy lòng vốn đang tràn đầy vui mừng, cho rằng Từ Nam Phương ngượng ngùng, không biết phải nói sao. Thế nhưng lúc này, sắc mặt cô còn lạnh lùng hơn khi nãy gấp bội, khiến cả người anh run lên.

Thượng Quân Trùng bỗng dừng đờ đẫn tại chỗ, người hâm mộ lại tưởng hai người họ đã không thể kìm nén nổi nhớ mong dành cho đôi phương, thế là tiếng hò hét từ bốn phương tám hướng truyền tới: “Kiss! Kiss! Hôn đi! Hôn đi!”.

Tiếng reo hò càng lúc càng to, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy lòng thêm bất an. Ánh mắt Thượng Quân Trùng nhìn cô lúc này biết bao tha thiết, anh dường như đã quên hết ngôn ngữ, có lẽ trong lòng anh cho rằng dùng sự lăng mạn này tấn công thì cô sẽ không thể chống đỡ. Vì thế, khi thấy cô vẫn lạnh lùng như tảng băng, vẫn giữ khoảng cách với anh, anh đột nhiên không biết phải nói gì.

Từ Nam Phương dễ dàng nhận ra Thượng Quân Trùng đã chịu sự công kích, còn điều gì có thể khiến người ta đau lòng hơn khi tỏ lộ chân thành mà không nhận được sự hồi đáp của đối phương?

Từ Nam Phương gắng chịu đựng nỗi đau đớn đang dần vật mình, chỉ có khiến Thượng Quân Trùng hoàn toàn thất vọng, hoàn toàn buông tay thì cô mới có thể quên anh được.

Cô nhìn anh, mỉm cười: “Em thích anh!”

Ngay tại thời khắc nói xong câu đó, ngay khi Thượng Quân Trùng còn chưa kịp cười, thì Từ Nam Phương đã quay đầu đi nơi khác, nói tiếp: “Phi vũ!”.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Từng có được.

Từ Nam Phương nói những lời này từ đáy lòng mà cô muốn nói với Thượng Quân Trùng từ lâu, thế nhưng cuối cùng cô lại phải gọi tên một người đàn ông khác.

Diệp Phi Vũ nhìn Từ Nam Phương bằng ánh mắt đờ đẫn. Anh biết cô nói những lời này với mình không xuất phát từ trái tim, nhưng anh vẫn không kim được lòng mà nhìn vào đôi mắt cô.

Từ Nam Phương mỉm cười với Diệp Phi Vũ, hai lúm đồng tiền lõm xuống thật sâu, như đang chờ hạnh phúc ngọt ngào của cả một đời, như chính Diệp Phi Vũ mới là niềm hạnh phúc thật sự của cô.

Ngay khi mọi người còn chưa kịp có phản ứng, d Từ Nam Phương đã kiễng chân lên, để môi mình chạm vào môi Diệp Phi Vũ.

Làn môi ấm áp của cô dán vào bờ môi lạnh lẽo của anh, dường như xua tan mọi băng giá. Hơi thở của anh trở nên nặng nề, càng lúc càng gấp gáp. Nhưng cô làm như không nhận ra.

Hôn, hóa ra một khi cô đã quyết tâm thì bản thân cũng to gan lớn mật hệ như những thiếu nữ đang yêu.

Cô cho rằng mình sẽ không bao giờ dám làm những chuyện quá giới hạn trước mặt người khác, kể cả lúc ở trong công viên được Thượng Quân Trùng công, mặt cô cũng đỏ ửng. Vậy mà lúc này chủ động hôn Diệp Phi Vũ, cô lại chẳng có cảm giác kiêng kỵ, nề hà gì, mặt không đỏ, tim đập bình thường? Hóa ra, có những việc nếu không phải cùng làm với người mình yêu thì sẽ không có cảm giác khác lạ.

Rời khỏi bờ môi của Diệp Phi Vũ, Từ Nam Phương then thưng nhìn cơ thể đang run rẩy của anh ta. Cô vô tư nắm tay Diệp Phi Vũ, mỉm cười nói: “Phi Vũ, chúng ta đi thôi”. Giọng nói ngọt ngào của cô có thể khiến cho người ta mềm nhũn cả người. Quảng trường rộng lớn dường như không một bóng người, Thượng Quân Trùng vẫn đang đông cứng tại chỗ.

Đoàn người vừa rồi còn nhảy nhót reo hò, cảm động vì sự lăng mạn của Thượng Quân Trùng, lúc này đã lẳng lặng tản đi, không ai hé răng một tiếng, dường như sợ chỉ cần một cái hắt hơi của mình sẽ khiến cho Thượng Quân Trùng phản ứng thái quá.

Từ Nam Phương không quay đầu lại, trên mặt cô vẫn là nụ cười ngọt ngào, cô ôm cánh tay Diệp Phi Vũ, máy móc bước đi, mỗi bước chân đều kiên định không gì sánh được.

Vết thương càng đau, càng mau chóng lành.

Từ Nam Phương cứ đi theo Diệp Phi Vũ như thế, cho đến khi ngoảnh đầu lại không còn nhìn thấy quảng trường nữa, tay cô vẫn không buông ra.

Diệp Phi Vũ dừng bước, nhưng cô vẫn cứ đi. Nếu không phải anh phản ứng nhanh thì cô đã ngã nhào về trước. Anh gạt bàn tay Từ Nam Phương khỏi cánh tay mình: “Được rồi, cậu ấy không trông thấy đâu. Cô muốn khóc thì khóc đi!”

Từ Nam Phương ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười vẫn chưa tắt: “Vì sao em phải khóc? Phi Vũ, vừa nãy em nói thật lòng”.

Diệp Phi Vũ nhìn sâu vào đôi mắt cô, nụ cười ngọt ngào của cô chẳng khác nào thuốc độc, cô lại nâng bàn tay bị thương của anh lên, vừa áy náy vừa xót xa hỏi: “Kéo em lại mạnh như vậy, có đau không?”.

Giọng nói của cô ảm áp tựa lò sưởi giữa mùa đông, Diệp Phi Vũ máy móc đáp lại hai chữ: “Không đau”. Sau đó, cô nhẹ nhàng kéo tay anh lại, cẩn thận, dè dặt như sợ sẽ làm anh đau.

Diệp Phi Vũ không đưa cô lên xe, mà xoay người đi về phía rạp chiếu phim gần đấy. Anh chỉ vào một tấm áp phích dán bên ngoài: “Chúng ta xem phim đi, trong rạp dù có khóc cũng không ai thấy”.

Từ Nam Phương nhìn Diệp Phi Vũ, xem ra anh đã thật sự cho rằng cô vì quá đau lòng nên mới hành động khác thường. Tâm trạng cô lúc này bỗng nhiên tốt lên hẳn: “Được, anh bảo gì thì làm cái đó”.

Nghe câu nói mờ ám của Từ Nam Phương, Diệp Phi Vũ cảm thấy chân tay mình đều hoảng loạn. Anh mua vé, chưa đầy một phút sau đã vào rạp. Phòng chiếu thừa thớt người, không rõ là vì họ chọn phải bộ phim không hấp dẫn, hay là do hôm nay không phải chủ nhật, mãi đến lúc phim đã bắt đầu chiếu, cả phòng cũng chưa được mười người.

Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương ngồi mãi phía sau, khi đèn trong phòng tắt hết, Từ Nam Phương ghé sát vào tai anh, thì thầm: “Đúng là làm gì cũng không ai thấy!”

Thanh âm nhẹ nhàng của cô phả vào tai Diệp Phi Vũ, buồn buồn, ngứa ngứa, anh có cảm giác nó đang xông thẳng từ tai xuống ngực mình.

Diệp Phi Vũ không lên tiếng, câu nói của Từ Nam Phương khiến anh càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Từ Nam Phương lần mò tay trước ngực anh: “Muốn hôn không? Không ai nhìn thấy đâu”.

Diệp Phi Vũ không đáp nhưng Từ Nam Phương có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập kịch liệt trong lồng ngực, có thể nghe thấy tiếng thở gấp gáp của anh.

Diệp Phi Vũ kéo tay cô ra, chỉ là một động tác cực nhẹ nhàng nhưng hình như đã tiêu hao của anh toàn bộ khí lực. Tay anh lạnh băng, hơi run rẩy. Nếu không phải nhờ có ánh sáng lấp lờ trên màn hình, Từ Nam Phương suýt chút nữa quên mất anh sợ bóng tối.

Diệp Phi Vũ hít sâu: “Nếu cô thấy khó chịu thì cứ mặc sức khóc đi. Quân Trường không ở đây, cô không cần diễn kịch cho người ta xem”.

Từ Nam Phương bỗng thấy không thoải mái. Rõ ràng Diệp Phi Vũ rất sợ bóng tối, vậy mà vì cô, anh ta lại cố gắng áp chế nỗi sợ hãi, tình nguyện ở bên cô để cô giải tỏa tâm trạng. Thế nhưng, sự hồ thẹn và khó chịu ấy rất nhanh chóng bị phản xạ bảo vệ mạnh mẽ thay thế. Diệp Phi Vũ nói đúng, cô và anh ta là hai người đều vì mục đích của bản thân mà không từ thủ đoạn.

“Phi Vũ, anh cũng thích em, đúng không?”, Từ Nam Phương bình tĩnh lại, đứng ở một góc độ khác nói trùng tim đen của Diệp Phi Vũ: “Nếu không, anh sẽ không liều mạng cứu em, không bị bóng tay. Anh rõ ràng rất sợ bóng tối nhưng lại vì cứu em mà cố gắng khắc phục triệu chứng ấy, hiện giờ còn ngồi đây xem phim với em. Anh đối xử tốt với em như vậy, sao em có thể không cảm nhận được chút nào cơ chứ?”.

Từ Nam Phương trầm tư nói: “Thực ra, em biết chúng ta đều là một loại người, vì vậy nhiều khi em không biết nên coi anh là bạn hay thù. Chúng ta lợi dụng lẫn nhau, nên không dám đặt bất cứ hy vọng gì vào đối phương, nhưng mà từ trước tới nay, em chỉ có thể nói những suy nghĩ thực lòng mình với anh. Chỉ có anh mới hiểu em, mới nghĩ tới em đầu tiên mỗi khi em gặp chuyện chẳng lành”. Cô nghe chính miệng mình nói ra những lời này, thậm chí còn không phân biệt được là thật lòng hay đang tự thuyết phục bản thân quên đi Thượng Quân Trường, mau chóng thích Diệp Phi Vũ.

“Anh biết không, từ Thượng Hải trở về, trông thấy đoàn xe trước cửa vương phủ, em đã đoán ngay được anh ngồi trong đó. Lúc ấy em kiên quyết muốn đi theo anh, vì em sợ anh đầu không lại với nhị lão gia”, Từ Nam Phương tựa đầu vào bả vai Diệp Phi Vũ, cầm lấy bàn tay đang ảm dần lên của anh: “Cũng mau, anh thắng rồi! Lúc ấy em đã bật khóc, anh đợi nhiều năm như thế, chịu bao khổ cực mới đợi được đến ngày này. Cảm giác ấy nhất định là rất đau đớn. Phi Vũ, anh sống quá mệt mỏi rồi, nhẫn nhịn bao nhiêu năm trời chỉ vì một chuyện này. Bây giờ, anh gỡ bỏ gánh nặng trên vai xuống để sống vui vẻ những ngày còn lại được không?”.

Từ Nam Phương nói câu này giống như đã thấy trước điểm tận cùng sinh mệnh của Diệp Phi Vũ.

“Cô bảo tôi sống vui vẻ những ngày còn lại?”, Diệp Phi Vũ nghẹn ngào, “Tôi nên sống thế nào mới được?”.

“Em ở bên cạnh anh”, Từ Nam Phương khẩn thiết nói. “Ở bên cạnh người mà mình thích, làm những chuyện mà mình thích, chẳng phải đấy chính là sống vui vẻ ư?”

Từng câu từng từ cô nói đều là che giấu lòng mình, nhưng cô nói rất rõ ràng: “Đúng, trong lòng Từ Nam Phương không từ bỏ được Thượng Quân Trùng, nhưng Nam Phương tình nguyện yêu thử Diệp Phi Vũ. Yêu Phi Vũ rồi sẽ quên được Thượng Quân Trùng, trái tim cũng không còn đau đớn nữa...”.

Từ Nam Phương chưa kịp nói hết thì Diệp Phi Vũ bỗng đứng ôm nghiêng lấy người cô. Đây là lần đầu tiên anh chủ động ôm cô. Thân thể anh khẽ run lên, anh nói: “Em thử yêu tôi, như vậy là đủ rồi”.

Anh còn nói: “Em nói đúng, được ở bên người mình thích, dù chỉ một ngày, sống cũng không uổng phò”.

Mỗi câu mỗi từ dường như cắt giấu toàn bộ tình đang cuộn trào mãnh liệt của anh.

Từ Nam Phương bị Diệp Phi Vũ ôm trong lòng, tay anh cũng nắm chặt cô.

Cô nhớ vết bỏng của anh còn chưa đỡ, cô muốn nhắc nhở anh, nhưng anh dường như không chút bận tâm, càng nắm chặt, càng nắm càng đau, đau đến tận xương tủy.

Từ Nam Phương nghiêng đầu tựa vào vai Diệp Phi Vũ. Trong bóng đêm, cô chợt có cảm giác bối rối, vì sao cái ôm của anh lại khiến cô có cảm giác ấm áp đến vậy? Là vì màn đêm che giấu tất cả khiến cô nảy sinh ảo giác, hay trong tiềm thức cô vốn không có tâm lý chống cự lại sự ôm ấp của anh?

Cô nói: “Phi Vũ, hôn em được không?”, thanh âm trong trẻo như tiếng suối, khiến người ta chống cự vô hiệu.

Diệp Phi Vũ cúi xuống hôn cô. Sự va chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, giống như rất sợ mình không cẩn thận sẽ sa chân ngã vào đầm lầy. Thế nhưng, anh còn chưa ngã thì đã nhận được sự đáp lại từ cô.

Sự đáp lại ấy như tạo thêm động lực cho Diệp Phi Vũ, anh khẽ tách hai hàm răng cô ra, dùng đầu lưỡi thăm dò vào trong, vẫn thuận lợi như trước, không gặp bất kỳ sự cản trở nào. Mãi đến khi hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, anh mới ồ ạt xông lên như nước lũ tràn đê, tìm lấy lưỡi cô không ngừng nghỉ.

Từ Nam Phương chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, chỉ nghe thấy bên tai những tiếng ừ ừ. Cô cố gắng ép bản thân không nghĩ tới Thượng Quân Trùng, nỗ lực thuyết phục mình cảm nhận tình yêu của Diệp Phi Vũ. Cô có thể ngửi thấy mùi hương trên người anh, có thể cảm nhận được cơ thể đang co lại của anh, thế nhưng cô vẫn không thể kiềm chế được hàng lệ tuôn trào.

Khuôn mặt hai người kề sát bên nhau, nước mắt của cô chảy dọc theo nơi hai làn da tiếp xúc, chỉ có điều, cô hoàn toàn không biết, trong đó còn có cả nước mắt của Diệp Phi Vũ.

Ra khỏi rạp chiếu phim, hai người hệ như một đôi tình nhân quấn quýt lấy nhau. Họ nói với nhau, hôm nay ở rạp chiếu phim là ngày tuyệt vời nhất trong cuộc đời mình, bộ phim mà họ xem là bộ phim hay nhất, thế nhưng nội dung thế nào lại chẳng ai biết,

Hai người nắm tay nhau đi trên đường, dạo từ cửa hàng này đến cửa hàng khác, giống như mấy hôm trước ở Thượng Hải, Từ Nam Phương bị Thượng Quân Trùng kéo đi mua sắm, cô liên tục thử quần áo, hết bộ này đến bộ khác. Mỗi lần cô thay một bộ mới, Thượng Quân Trùng sẽ luôn đứng bên cạnh mà nhận xét, đánh giá rất lâu, cuối cùng còn trêu chọc mấy câu, khiến cho Từ Nam Phương có rụt rè đến mức nào cũng nhịn không được cũng phải cầm cái mắc áo đánh vào người anh. Thượng Quân Trùng còn chăm chút vẻ ngoài hơn cả cô, anh thử rất nhiều quần áo, mỗi lần đều đứng trước gương ngắm nghía rất lâu. Cô đứng xem mà thấy rất buồn cười, không ngờ đàn ông mà quan tâm tới vẻ ngoài nhiều thế.

Nghĩ tới chuyện ngày đó tâm tình Từ Nam Phương tốt lên rất nhiều, bước ra từ phòng thay đồ, cô hỏi Diệp Phi Vũ: “Đẹp không?”.

Đây là lần thứ mười tám cô hỏi anh câu này trong ngày hôm nay.

Quả nhiên, anh vẫn chỉ gật đầu: “Đẹp”. Diệp Phi Vũ luôn như thế, anh không nói gì ngoài một chữ “đẹp” với tất cả những bộ đồ mà cô thử.

Anh không thử quần áo, mà đứng bên ngoài phòng thay đồ đợi cô, bất cứ khi nào cô bước ra, người đầu tiên trông thấy luôn là anh. Ánh mắt anh cũng không rời khỏi cô một tích tắc, cô tới gần, ánh mắt anh cũng dịch chuyển gần, dường như chỉ một giây không nhìn cô sẽ là tổn thất vô cùng lớn.

“Cái này đẹp hay cái kia đẹp?”

“Đều đẹp cả”, Diệp Phi Vũ bình thản đáp.

Từ Nam Phương biết không phải anh miễn cưỡng trả lời lấy lệ, thế nhưng vẫn bị câu trả lời ấy làm cho mất hứng thử đồ. Cô nói với anh: “Danny, chúng ta đi uống cà phê đi”.

Lời vừa thốt ra, sắc mặt cô lập tức biến đổi, nhưng Diệp Phi Vũ dường như không nghe thấy hai từ kia, anh nắm tay cô: “Ừ, em muốn làm gì cũng được”.

Từ Nam Phương thấp thỏm đi theo Diệp Phi Vũ ra khỏi cửa hàng thời trang, cô cố gắng giữ bình tĩnh, cố gắng làm như chưa xảy ra chuyện gì. Cô cùng anh ngồi uống cà phê, sau đó cùng anh đi du thuyền trên hồ. Tiếng cười giòn giã của cô không ngừng vang lên, trên mặt anh cũng luôn rạng rỡ, ánh mắt lưu luyến không rời khỏi người cô, giống như đang nhìn bảo vật.

Mãi đến khi cả hai đều kiệt sức mới quay về khách sạn, trên người đầm mồ hôi. Trong thang máy, bàn tay hai người vẫn nắm lấy nhau, mười đầu ngón tay đan chặt. Diệp Phi Vũ đưa Từ Nam Phương về phòng của cô, nhưng cô lại đứng trước cửa phòng anh, cười ám muội: “Em lấy đồ”.

“Ngôi sao lấp lánh đang ở phòng anh mà”, cô nói tiếp.

Diệp Phi Vũ hơi chần chừ, nhưng vẫn mở cửa cho cô vào. Chiếc hộp gấm vẫn nằm im ở đầu giường, Từ Nam Phương tới gần, giờ tay ra lấy lại bị Diệp Phi Vũ giữ lại: “Nhất định phải lấy bây giờ à?”. Giọng nói của anh không giấu được sự hụt hẫng.

Từ Nam Phương ngẫm nghĩ một lát rồi thu tay lại: “Vây được, em đi tắm đã, lát nữa quay lại lấy”. Cô nháy mắt với anh, chỉ một cái nháy mắt cũng đủ khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của cô càng thêm quyến rũ.

Cô xoay người đi ra, đến cửa lại quay về: “Em tắm ở đây luôn được không?”.

Từ Nam Phương lúc này khác hẳn với ngày thường, dường như trở thành hai người tách biệt. Cô chỉ thản nhiên nhìn Diệp Phi Vũ, ngữ điệu không nhanh không chậm, kết hợp hài hòa với sự nũng nịu, bất cứ ai nghe cô nói lời này cũng đều không tránh được mê man.

Thế nhưng, câu nói của Từ Nam Phương lại khiến Diệp Phi Vũ ngẩn người hồi lâu, dường như đang chìm đắm trong chuyện gì, ngay cả tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm lúc nào cũng không hay.

Từ Nam Phương cố sức chà xát, dòng nước chảy từ trên mặt cô xuống, rửa sạch toàn bộ cô thể.

Lúc cô ra khỏi phòng tắm, tóc vẫn còn ướt sũng, rồi bù, cô lấy tay cào tóc, những giọt nước trên tóc chảy xuống, trên người cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, để lộ ra những đường cong hoàn mỹ. Cô nhìn Diệp Phi Vũ, nụ cười nơi khóe miệng đầy ý xuân, không cần nói bất cứ điều gì cũng đã khiến anh hôn bay phách lạc. Cô đương nhiên có bản lĩnh đó, Cô ngồi xuống cạnh anh.

“Người hút thuốc phiện”, Diệp Phi Vũ hồi lâu mới lên tiếng, “Biết rõ sẽ mất mạng, nhưng vẫn cố chấp liều hút cho bằng được, chỉ vì ham mê một niềm hạnh phúc ngắn ngủi”. Anh nói câu này cho chính mình nghe, rõ ràng là nói về số mệnh của người khác, nhưng lại như đang kết luận về cuộc đời mình.

Từ Nam Phương cũng không nghĩ xem Diệp Phi Vũ nói vậy có ý gì, mà lại hỏi: “Hôm nay vui không?”

“Vui”

“Em cũng vậy. Nhất định sẽ nhớ mãi ngày hôm nay”, cô nói không chớp mắt.

Diệp Phi Vũ nhìn sâu vào đôi mắt cô, kéo cô vào ngực.

Từ Nam Phương kinh ngạc, không biết vì sao anh lại đột ngột ôm mình. Rồi cô nghe thấy anh nói: “Cho dù câu nói này của em chỉ là lời nói dối, tôi cũng rất vui”.

“Sao em phải nói dối chứ?”, Từ Nam Phương giả dối nói, “À, đúng rồi, sao anh không mở hộp ra? ‘Ngôi sao lấp lánh’ có thể bỏ khí, sắc mặt anh kém quá, để ‘ngôi sao lấp lánh’ trong phòng có thể giúp tinh thần anh thư thái”.

Cô không mấy hy vọng Diệp Phi Vũ có thể thay thế Thượng Quân Trùng ngay lúc này, chỉ là, cô muốn thử xem, phương pháp của mình có thể thực hiện được hay không, phải lấy khối thiên thạch ra ngoài, cô mới định liệu được.

Thế nhưng, sắc mặt Diệp Phi Vũ đột ngột trở nên vô cùng khó coi, cơ thể cứng đờ, để mặc Từ Nam Phương rời khỏi vòng tay mình, cầm lấy chiếc hộp ở đầu giường.

Đúng lúc Từ Nam Phương đang định mở nắp hộp thì bên ngoài vang lên những tiếng đập cửa dồn dập. Diệp Phi Vũ giống như vừa được giải thoát, vội đứng dậy nói: “Tôi đi mở cửa”, cũng chẳng kịp nghĩ xem người đến là ai.

Cửa vừa mở ra, Diệp Phi Vũ thậm chí còn chưa ý thức được là chuyện gì thì đã thấy một nắm đấm xông thẳng vào mặt mình, anh né tránh theo phản xạ, trông thấy Thượng Quân Trùng đang nổi giận đùng đùng.

Không ngờ cậu ta lại tìm tới đây!

“Cậu tới đây làm gì?”, Diệp Phi Vũ cảnh giác.

“Làm gì? Cậu này tôi phải hỏi cậu mới đúng!” Một lần không đánh trúng Diệp Phi Vũ, Thượng Quân Trùng lại giờ tay nắm một cú nữa, “Cậu và Từ Nam Phương rốt cuộc muốn đùa cái trò gì thế hả?”.

Tóc tai Thượng Quân Trùng rối tung, rõ ràng là do tự mình làm rồi nhưng cũng không thèm nhìn vào gương mà chỉnh đốn lại một chút.

“Anh đùa đủ chưa!”

Giọng nói lạnh lùng của Từ Nam Phương truyền ra.

Chương 70: Hết duyên từ nay.

Nghe được tiếng của Từ Nam Phương, lại thấy cô từ trong phòng đi ra, sắc mặt Thượng Quân Trùng thoáng cái trắng bệch. Anh hoàn toàn không ngờ đã muộn thế này mà cô còn ở đây, lại trong bộ dạng kia.

Như bị một sức mạnh vô hình đẩy, Thượng Quân Trùng loạng choạng lùi về phía sau, suýt chút nữa ngã khụy xuống đất.

Từ Nam Phương ôm lấy cánh tay Diệp Phi Vũ, thân nhiên nói: “Phi Vũ, hai người nói chuyện, em sang phòng bên cạnh chờ anh”.

Câu nói này của Từ Nam Phương lần nữa lại đẩy Thượng Quân Trùng vào đại ngục. Anh thất thần hồi lâu, muốn tìm một cách hiểu khác cho những lời cô vừa nói, nhưng luẩn quẩn mãi trong đầu chỉ thấy một nỗi thất vọng tràn trề, không kiếm đâu được một chút lý trí để suy nghĩ cho cẩn thận.

Anh giữ Từ Nam Phương lại: “Đừng đi! Để anh ở bên em...”. Thượng Quân Trùng lúc này ngôn ngữ đã thiếu thốn đến mức chỉ còn thốt ra được lời bài hát anh vừa viết.

Từ Nam Phương kim nén nước mắt, nghiêng răng nói: “Bỏ tay ra!”.

Diệp Phi Vũ nhìn hai người giằng co, cười bất đắc dĩ: “Có chuyện gì, có cái gì chưa từ bỏ được thì hai người ở đây nói cho rõ đi”.

Câu nói của anh khiến Từ Nam Phương sững sốt, lúc định thần lại thì anh đã một mình ra khỏi cửa.

Thượng Quân Trùng chờ Diệp Phi Vũ đi rồi mới đập cánh cửa một cái, hận không thể đập chết cậu ta.

Anh trừng mắt nhìn Từ Nam Phương, muốn từ trong mắt cô đọc ra suy nghĩ của cô. Nhưng Từ Nam Phương đã quay mặt đi, né tránh cái nhìn của anh. Anh giữ lấy cảm cô, ép cô phải đối diện với mình. Cô không thể chống cự, đành nhắm mắt lại.

“Em không dám nhìn anh? Em cũng biết hổ thẹn sao?” Thượng Quân Trùng nghiêm mặt nói, “Từ Nam Phương, anh không hiểu em, nhưng anh không phải thằng ngu, em không phải người như vậy, vì sao em lại làm thế? Em có nỗi khổ tâm riêng đúng không? Anh biết những lời em nói ở quảng trường là nói dối, là em diễn kịch. Chúng ta ở Thượng Hải vui vẻ như vậy...”.

“Ồ Thượng Hải mới là diễn kịch”, Từ Nam Phương ngang ngược nói, “Người tôi thích thật sự là Diệp Phi Vũ”.

“Anh không tin!”, Thượng Quân Trùng cắt ngang lời cô, anh tiến lại gần tìm đến môi cô. Từ Nam Phương giãy giụa nhưng không tránh được đôi tay anh, cô quay mặt đi muốn né tránh nụ hôn của anh, lại bị anh kéo về, muốn tránh cũng không được.

Thượng Quân Trùng có phản kích động, vừa bắt đầu đã dùng lưỡi thâm nhập sâu vào miệng cô, cho dù cô mím môi, cắn chặt răng, anh cũng không nổi giận.

Anh ôm ngang người cô, bế cô đi về phía giường, thậm chí không đếm xỉa đến sự kháng cự của cô, dù hai tay cô vẫn không ngừng nện xuống người anh.

Anh đặt cô dưới thân mình rồi điên cuồng hôn. Anh bịt mũi cô lại, ép cô phải hé miệng ra hít thở, nhân lúc ấy luồn đầu lưỡi vào trong, cuộn cuộn như con rồng đang vùng vẫy, khiến cô không biết làm sao để chống đỡ.

“Phập!”, Thượng Quân Trùng lập tức rút lưỡi trở về. Anh chạm tay vào đầu lưỡi, máu đỏ pha loãng dính trên ngón tay.

Từ Nam Phương đã nhắm nhin không nổi mà cắn anh một cái.

Thượng Quân Trùng giật mình, nhưng tay vẫn không chịu buông lỏng. Từ Nam Phương nhìn anh bằng ánh mắt mệt mỏi, anh càng kiên trì, càng lưu luyến, càng khiến cô đau khổ.

“Vì sao? Vì sao cô chấp như thế? Em đã nói rõ với anh, em không thích anh, em phải trở về, vì sao ngốc như vậy? Sao không chịu buông tay?”, nước mắt thoáng cái tuôn ra như suối, những giọt nước mắt tuyệt tình mà cô đã phải kiềm chế bao ngày nay, cuối cùng đã hoàn toàn bị đánh vỡ, “Nếu biết sớm... nếu biết sớm, em đã không cùng anh đi Thượng Hải, không nên để anh biết em yêu anh...”.

“Là em không nỡ...” Bị cô cắn nhưng có thể nghe được lời nói thật lòng của cô, Thượng Quân Trùng cảm thấy có bị cắn mười lần cũng đáng.

Từ Nam Phương tuyệt vọng nói: “Anh biết không, em nhất định phải quay về. Nếu ở bên anh, em sẽ không có cách nào... không có cách nào từ bỏ... vĩnh viễn không thể quay về...”.

“Anh đi cùng em!”, Thượng Quân Trùng ôm chặt lấy cô, hôn nhẹ lên trán cô, “Cùng lắm anh không hát nữa, chỉ cần ở bên em là được rồi. Chúng ta quay về cổ đại, em bảo anh làm gì anh làm cái đó, em cũng đừng đi tìm lão Hoàng để già kia nữa, chúng ta là một đôi vợ chồng hạnh phúc, hằng ngày trồng cây, tưới hoa...”.

Chưa đợi Thượng Quân Trùng nói hết, Từ Nam Phương đã lắc đầu: “Không, không đơn giản như thế. Anh không biết đâu, nếu em quay về, anh sẽ phải chết. Anh sẽ chết, hiểu không hả?”.

Một câu này của cô khiến Thượng Quân Trùng lập tức khựng lại, hồi lâu mới có phản ứng: “Vì sao... vì sao anh phải chết?”.

“Lúc em tới đây, ‘ngôi sao lấp lánh’ mở ra là vì cha em gặp chuyện không may. Cha đã bị người ta sát hại, nếu em quay về, cha sẽ được phục sinh, nhưng cũng tương tự như thế, muốn ‘ngôi sao lấp lánh’ mở ra, cần một người phải chết. Mỗi lần anh xuất hiện, ‘ngôi sao lấp lánh’ đều phát ra ánh sáng, chính là bởi anh là người sẽ mở nó ra. Anh hiểu không?” Từ Nam Phương gần như hét lên, cảm thấy trái tim mình đập nhanh đến mức không thể chịu đựng nổi, “Đơn giản là vì em quan tâm tới anh, ‘ngôi sao lấp lánh’ liền nhận định anh là người đó...”, cô khóc nức lên.

“Thế nên... thế nên em cố ý tránh anh, cố ý hờ hững với anh...”, Thượng Quân Trùng đau đớn nói.

Từ Nam Phương gật đầu: “Ừm, cho dù thế nào em cũng không thể làm hại anh, hơn nữa chẳng nào em cũng phải rời khỏi đây, anh sớm muộn cũng phải quên em đi...”.

“Nhưng nếu em không quan tâm nữa, anh sống còn ý nghĩa gì?”, Thượng Quân Trùng thờ dãi một hơi, anh nhìn Từ Nam Phương, bỗng kinh ngạc hít mạnh, “Vậy là em ở bên Phi Vũ, là muốn...”.

Anh đã nhìn thấy nỗi lòng cô rồi.

Từ Nam Phương cười trong nước mắt: “Anh nhất định cho rằng em đáng sợ lắm đúng không! Nhưng vì để bảo vệ anh, em không còn cách nào khác, em làm vậy là không công bằng với Phi Vũ, nhưng em cũng không nghĩ được gì nữa rồi, không lo được nhiều chuyện như thế nữa rồi...”

Nghĩ đến Diệp Phi Vũ bị mình lợi dụng, Từ Nam Phương chỉ cảm thấy trong bụng như có cái gì đó gặm nhấm từng chút, từng chút.

“Trên đời này làm gì có chuyện hoang đường như thế!”, Thượng Quân Trùng ngồi bật dậy, nhìn chiếc hộp đặt bên cạnh, mở nắp ra.

Từ Nam Phương sợ hãi cướp lại, nhưng Thượng Quân Trùng đã nhảy ra xa.

“Danny, anh muốn làm gì? Cẩn thận một chút, trả lại cho em!”, Từ Nam Phương tuy rằng không rõ muốn vượt thời gian trở lại còn cần điều kiện gì, nhưng trông thấy Thượng Quân Trùng cầm chiếc hộp, lòng không tránh khỏi sợ hãi.

Thượng Quân Trùng không hề có ý định trả lại cho cô: “Anh không tin trên đời lại có thứ đồ như vậy! Nam Phương, sao em hồ đồ như thế? Nếu đúng như em nói, nếu thật sự em không còn quan tâm anh, thật sự đi yêu Phi Vũ, thì em có nõ với cậu ấy không? Hơn nữa, anh cũng không cho phép em yêu người khác! Em chỉ thuộc về một mình anh!”. Anh ngang ngược nói, “Nếu em nhất định phải quay về để cứu cha, nếu nhất định phải lấy mạng của anh đánh đổi, thì sao chứ? Ít ra em sẽ mãi mãi nhớ tới anh”. Nói xong, anh mở hộp, cảm lấy khối thiên thạch.

Từ Nam Phương nhất thời chạy đến, khóc lớn: “Danny, đừng! Em không về nữa, không về nữa! Anh không được xảy ra chuyện...”.

“Nam Phương, em thật sự không đi nữa?”, Thượng Quân Trùng mừng rỡ hỏi.

“Ừ! Em không đi, không đi nữa!”, cô tựa sát vào ngực anh, “Cho dù em mãi mãi nhớ về anh thì sao chứ? Anh không sống được em cũng chỉ có thể đi tìm cái chết...”.

Nói tới đây, chợt ý thức được điều gì, Từ Nam Phương lập tức rời khỏi người Thượng Quân Trùng, quay đầu nhìn lại, ánh mắt dừng trên bàn tay anh.

Cô lấy khối thiên thạch từ trong tay anh ra, nó không hề phát sáng, thậm chí không có bất cứ điểm gì khác thường.

Từ Nam Phương khó tin nhìn chằm chằm khối thiên thạch. Vẫn là nó, không sai, nhưng vì sao cô đứng ở vị trí nào, nhìn thế nào, nó cũng không có phản ứng? Cô nhìn Thượng Quân Trùng: “Ngôi sao lấp lánh... không có hiện tượng gì nữa rồi...”.

Thượng Quân Trùng đi đến bên cô, lau giọt nước mắt trên mặt cô: “Sao cơ? Không có hiện tượng? Anh đã bảo cái suy nghĩ ấy của em là vô vẩn rồi cơ mà. Thấy không, anh đang đứng ngay đây, hoàn toàn không làm sao”.

Anh tươi cười: “Đúng rồi, vừa nãy em nói không đi nữa, phải không? Không ngờ trong lòng em, anh lại được coi trọng như thế này! Này!”.

Thượng Quân Trùng hươ tay trước mặt cô. Nghĩ tới vừa nãy cô khóc lóc thảm thiết như vậy, biết cô thật sự lo lắng cho mình, anh vô cùng hạnh phúc. Nhưng lúc này Từ Nam Phương không có phản ứng, cũng không lên tiếng, anh khẽ đẩy cô một cái, về mặt cô cứng đờ. Thượng Quân Trùng cho rằng Từ Nam Phương đang lo lắng cho cha, vội nói: “Em đừng sợ, chúng ta nghĩ cách khác để quay về được không? Anh vừa nãy nói đùa chút thôi, nếu em nhất định phải về cứu cha, anh sao có thể cản em được chứ...”.

Những lời làm nhảm của Thượng Quân Trùng không hề lọt vào tai Từ Nam Phương.

Cô chỉ khẽ nói: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ em đoán sai rồi ư?”.

Nếu Thượng Quân Trùng không phải người mở khối thiên thạch, thì rốt cuộc chìa khóa để mở nó ra là cái gì?

Tiếng đập cửa truyền đến khiến cả hai người giật mình. Từ Nam Phương cầm khối thiên thạch trong tay, ra ngoài mở cửa. Cô vừa mới mở cửa đã nghe thấy người bên ngoài hỏi: “Kết thúc giao kèo là thế nào?”.

Từ Nam Phương ngẩng đầu, là Bạch Thanh Dật.

Anh ta trông thấy cô cũng không tránh được ngạc nhiên, nhưng lập tức lấy lại vẻ bình thường, đôi khẩu khí: “Tôi tìm đại ca”.

“Anh ấy không có ở đây”, Từ Nam Phương vừa trả lời thì Thượng Quân Trùng cũng đi ra. Bạch Thanh Dật lại càng ngạc nhiên, chân mày chau lại.

“Anh ấy đi đâu rồi?”, anh ta hỏi hai người.

Từ Nam Phương lắc đầu: “Tôi không biết”. Cô nhận ra trong mắt Bạch Thanh Dật có sự nôn nóng. Anh ta đang lo lắng cho Diệp Phi Vũ ư?

Cô không khỏi sốt ruột hỏi: “Anh vừa nói giao kèo kết thúc là thế nào?”.

Bạch Thanh Dật liếc nhìn Thượng Quân Trùng, rồi lại nhìn Từ Nam Phương: “Đây là chuyện giữa tôi và đại ca, không cần nói với người khác”.

Thượng Quân Trùng bị Bạch Thanh Dật liếc một cái, cảm thấy rất khó chịu, anh kéo tay Từ Nam Phương, nhìn Bạch Thanh Dật hừ lạnh: “Chúng tôi cũng không có hứng thú muốn biết”. Nói xong, anh làm như mình và Từ Nam Phương đã êm đẹp như trước, ôm eo cô mà nói, “Nam Phương, đi thôi”.

Nhưng Từ Nam Phương không có ý định cất bước: “Nếu anh muốn tìm được Phi Vũ, có lẽ anh nên giải thích cho tôi nghe về ‘giao kèo kết thúc’ một chút”. Từ Nam Phương ngang ngược nói.

Bạch Thanh Dật ít nhiều có nề phục với Từ Nam Phương, nhưng không hề có cảm tình với Thượng Quân Trùng: “Được thôi, tôi có thể nói, nhưng chỉ với một mình cô”.

“Anh...”, Thượng Quân Trùng nổi giận nhưng đã bị Từ Nam Phương ngăn lại: “Danny, chờ em một chút”. Cô không do dự xoay người mở cửa phòng, nhìn thoáng qua Bạch Thanh Dật. Anh ta khẽ cười, đi theo Từ Nam Phương vào trong, không quên đóng cửa.

“Được rồi, anh có thể nói”, Từ Nam Phương lập tức lên tiếng.

Bạch Thanh Dật nhú mày, mỉm cười nhìn cô: “Giờ chỉ có tôi và cô trong phòng, cô ăn mặc thế này, không sợ tôi làm gì à?”.

Từ Nam Phương ngây người, không ngờ Bạch Thanh Dật lại chuyển chủ đề, nhưng cô không hề sợ hãi: “Nếu anh đã muốn làm gì tôi thì kể cả có Thượng Quân Trùng ở đây cũng chẳng cản được anh”.

Bạch Thanh Dật không nhìn ra được bất cứ sự sợ hãi gì trong mắt Từ Nam Phương, không khỏi mất hứng: “Cô và đại ca rất giống nhau, giao kèo của tôi và đại ca là một trò chơi thử độ gan dạ”.

“Tôi cho rằng mình đã chứng kiến bao nhiêu chết chóc, chém giết, người khác nhìn thấy tôi như nhìn thấy Diêm Vương. Đối với nhiều người, tôi chính là tử thần. Nếu nói người như tôi mà cũng sợ chết, e rằng thành trò cười cho người khác. Ban đầu tôi cũng không tin, tôi nghĩ mình chẳng nề hà gì cái chết, nhưng khi anh ấy nói muốn cùng tôi chơi trò sinh tử, tôi lại sợ”, Bạch Thanh Dật bất đắc dĩ nói.

“Chuyện gì xảy ra?”.

“Bố tôi là hung thủ giết mẹ anh ấy. Lúc anh ấy tới tìm tôi thì bố tôi đã chết từ lâu. Thế nên anh ấy đề nghị chúng tôi chơi một trò chơi, tôi nghe thấy thú vị nên đồng ý. Trò chơi kia chính là...” Bạch Thanh Dật dường như vẫn còn sợ hãi,

Tôi và anh ấy đứng trên hai đường ray, đợi khi tàu đến cách mình ba mét thì tiến lên, ai dám thì người đó thắng. Ai bỏ đi trước thời hạn, hoặc đứng im bất động thì thua”. Về mặt Bạch Thanh Dật trở nên âm trầm

“Kết quả?”

“Tôi thua.” Nhắc đến chuyện mình thua Diệp Phi Vũ, Bạch Thanh Dật tuy rằng không xấu hổ nhưng vẫn có chút không phục, “Vì vậy tôi thực hiện lời hứa, đồng ý trong vòng ba năm, nghe theo sự sai khiến của anh ấy”.

Từ Nam Phương rung mình, cô chưa từng ngồi xe lửa, nhưng có thể tưởng tượng được khi vật khổng lồ ấy lao với tốc độ kinh hoàng thì đáng sợ đến thế nào: “Diệp Phi Vũ tiến lên?”.

Bạch Thanh Dật gật đầu: “Lúc anh ấy chạy lên, tôi sợ ngây người, thậm chí còn sinh ra ảo giác, thấy đầu anh ấy bị đoàn tàu lòi đi, người thấy mùi máu. Cảm giác còn kích thích hơn tất cả những trận ẩu đả trước giờ tôi trải qua. Đa đầu tôi tê dại, chân không nhấc nổi. Sau đó, khi đoàn tàu đã đi rồi, tôi lại trông thấy anh ấy đứng nhìn tôi mà cười, giống như anh ấy chỉ vừa chạy mấy bước trên mặt đất rất bình thường...”. Trong mắt Bạch Thanh Dật toát lên vẻ kính phục, “Thế nhưng giờ mới chưa đầy ba tháng, anh ấy đã nói kết thúc giao kèo, tôi nghĩ nhất định là đã xảy ra chuyện. Nhưng tôi thấy, anh ấy đến cả chết còn không sợ thì còn có chuyện gì khiến anh ấy không nhẫn nhịn nhủ gì mà đã...”.

Phòng đoán của Bạch Thanh Dật khiến Từ Nam Phương không thể tiếp tục nghe được nữa, cô vuốt ve khối thiên thạch trong tay, ý thức hỗn độn, đáp án kia đã hiện rõ mồn một trong đầu cô.

“Anh còn nhớ rõ ngày xảy ra việc đó không?”

Từ Nam Phương nhìn Bạch Thanh Dật, đôi mắt như con báo núp trong lùm cây ba ngày ba đêm rình con linh dương.

Từ Nam Phương không thể ngồi im được nữa, cô mở cửa chạy đi, nhưng vừa lao ra đã đụng phải Thượng Quân Trùng. Anh giữ tay cô lại, lo lắng nói: “Nam Phương, có chuyện gì thế? Hắn ta có làm gì em không?”. Thượng Quân Trùng nhìn Bạch Thanh Dật đứng sau lưng cô.

Từ Nam Phương không trả lời câu hỏi của Thượng Quân Trùng, cô siết chặt tay anh như muốn xé nát ra: “Em hỏi anh, lần trước lão vương gia sinh bệnh, gọi anh tới, có phải Diệp Phi Vũ cũng đi theo anh tới phải không?”.

“Lần nào?”, Thượng Quân Trùng lấy làm lạ vì sự kích động của cô.

Từ Nam Phương dậm chân: “Tổng cộng anh gặp ông mấy lần hả? Chính là mấy hôm trước, hai ngày sau khi Giáng Tư bỏ đi, lão vương gia đổ bệnh, gọi anh tới nói chuyện thừa kế”.

“À, hôm đó hả?”, Thượng Quân Trùng gật đầu, “nhưng mà vừa tới cửa cậu ấy đã nói là trong người không khỏe nên không vào cùng anh”.

Từ Nam Phương rùng mình, ánh mắt càng thêm sắc bén: “Thế cả cái lần lão vương gia nói em là kẻ trộm, gọi anh tới, Phi Vũ cũng nói như vậy phải không?”.

“Ừ, sao thế?”, Thượng Quân Trùng nhìn vẻ mặt kích động của cô, không nhận được lo lắng theo.

Từ Nam Phương gỡ khối thiên thạch trong tay lên, môi run run, khó mà đè nén được sự xúc động: “Người mở ‘ngôi sao lấp lánh’ không phải anh, mà là Diệp Phi Vũ! Từ đầu tới cuối đều là anh ấy”.

Lúc hét lên những lời này, Từ Nam Phương cảm thấy cả người run rẩy. Thực ra, mỗi lần Thượng Quân Trùng xuất hiện, Diệp Phi Vũ cũng có mặt. Ngay từ lần đầu tiên ở hội đấu giá, nãi đến khi ở trong rừng. Lúc có mặt Diệp Phi Vũ, khối thiên thạch đều phát sáng, anh vừa rời đi, ánh sáng cũng tắt lịm. Diệp Phi Vũ cố ý tránh mặt nên ánh sáng mới nhanh chóng biến mất như vậy. Nhưng lần trước ở bia rừng, anh không thể trốn đi đâu nên mới khiến khối thiên thạch phát sáng lâu như vậy, giúp cô thông qua luồng sáng đó mà chứng kiến được rất nhiều chuyện trong quá khứ.

Lẽ ra cô đã sớm đoán được, nhưng vì Diệp Phi Vũ đã cố gắng trốn tránh, còn cô lại một mực cho rằng đó là Thượng Quân Trùng, thế nên mới hiểu lầm tới tận bây giờ.

Từ Nam Phương nhớ lại ngày ở hội đấu giá, Diệp Phi Vũ kéo tay cô lại, cô còn tưởng rằng anh lo mình làm hỏng việc, hiện giờ nghĩ lại, anh căn bản là cũng có cảm giác tim đập nhanh như cô nên mới không tự chủ được làm như vậy.

Anh cũng giống cô, mỗi lần khối thiên thạch được mở đều run rẩy toàn thân, thậm chí tình trạng còn đáng sợ hơn cả cô. Lúc ở bia rừng, sắc mặt anh trắng bệch, đứng tựa vào thân cây cố gắng duy trì hô hấp, nhưng vẫn vờ làm như không có chuyện gì xảy ra.

Có thể thời điểm mà Diệp Phi Vũ và Bạch Thanh Dật tỷ thí, khi xe lửa lao đến, Diệp Phi Vũ đã chết.

Cái chết của cha giúp Từ Nam Phương rời khỏi triều Vạn Lịch, sự khởi tử hồi sinh của Diệp Phi Vũ đưa cô tới thời đại này.

Như vậy, nếu muốn đề kế vi phạm lịch sử là Từ Nam Phương quay về triều Vạn Lịch, muốn giúp người vốn không phải chết là Từ Quang Khai được sống lại, thì chỉ có một cách duy nhất – buộc người không nên phục sinh là Diệp Phi Vũ phải tuân theo số phận vốn có.

Từ Nam Phương hai mắt đã nhòa lệ, không rõ là nên vui hay nên buồn. Đúng lúc này, khối thiên thạch trong tay cô phát sáng, Từ Nam Phương bình ổn lại trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nói: “Diệp Phi Vũ! Diệp Phi Vũ đang ở gần đây”.

Thế nhưng, ánh sáng đỏ chỉ lóe lên một chút rồi vụt tắt. Từ Nam Phương sốt sắng tìm quanh. Thượng Quân Trùng không rõ cô cuồng quyết tìm cái gì, gọi tên cô, nhưng dường như một tiếng cũng không lọt vào tai cô.

Từ Nam Phương dừng lại trước cửa thang máy, một chiếc bát rơi trên mặt đất, nước trong bát chảy ra lênh láng một vùng, từng miếng sùi cảo nằm phân tán trên mặt đất, khí nóng vẫn còn bốc lên.

Từ Nam Phương chợt nhớ đến ngày còn ở Bắc Kinh, cô bị Thượng Quân Trùng đuổi khỏi căn hộ của anh. Cô vừa ra đến cổng chung cư thì trông thấy Diệp Phi Vũ. Giống như đã đoán trước được cô sẽ bị đuổi, anh còn mau sẵn một bát sùi cảo, đợi cô bên ngoài. Anh nói, sợ cô không ăn được mấy món khác nên mua món ăn truyền thống này cho cô. Khi ấy, cô còn nói với anh, cô thích ăn nhất sùi cảo.

Ngày hôm ấy, sùi cảo nóng hổi đã hâm nóng trái tim lạnh băng của cô.

Bát sùi cảo này, có phải là Diệp Phi Vũ mua về cho cô không?

Giây phút này, Từ Nam Phương lại bắt đầu do dự. Cô gắng kiềm chế bản thân, ép mình không được nghĩ lung tung.

“Xin hỏi chị là chị Từ?”, nhân viên khách sạn từ đầu hành lang bên kia đi tới, hơi cúi người hỏi cô. Thấy Từ Nam Phương gật đầu, anh ta nói tiếp: “Anh Diệp nói, đang đợi cô ngoài cửa, mời cô mang đồ theo, đi cùng anh ấy tới một nơi”.

Từ Nam Phương bừng tỉnh, tất cả đồ mà cô mang theo chỉ là “ngôi sao lấp lánh”! Cô quay lại phòng, đặt khối thiên thạch vào trong hộp, bung ra ngoài. Thượng Quân Trùng đã chờ cô ngoài cửa phòng.

Cô mỉm cười với Thượng Quân Trùng: “Để một mình em đi!”.

“Không được, anh rất lo”, Thượng Quân Trùng cũng không muốn để Diệp Phi Vũ và Từ Nam Phương ở gần nhau.

Nhưng Từ Nam Phương lắc đầu, kiên định nói: “Đây là chuyện giữa em và anh ta. Danny, anh ở đây chờ em”.

Thượng Quân Trùng còn muốn nói gì đó nhưng Từ Nam Phương đã nhanh chóng bước lên ôm lấy anh. Lần này đi, sợ rằng cô sẽ chẳng còn được quay về gặp anh nữa.

Thượng Quân Trùng, anh có giấc mộng của anh, có mục tiêu của anh, cho dù không có em, đời này anh cũng sẽ sống rất tốt, phải không?

Cửa thang máy mở ra, Từ Nam Phương gắng đè xuống nỗi chua xót trong lòng, nhấn nhủ với Thượng Quân Trùng: “Danny, anh nhất định phải tiếp tục hát, phải viết tặng em nhiều ca khúc hay, được không?”.

Trong lúc Thượng Quân Trùng mỉm cười nhìn cô, Từ Nam Phương nhanh chóng chạy vào thang máy, ấn nút. Khoảnh khắc cánh cửa khép lại, cô cười rạng rỡ, nói với Thượng Quân Trùng: “Danny, em yêu anh”.

Lời chưa dứt, hai cánh cửa đã nặng nề khép chặt lại, tựa như dòng chảy lịch sử cuối cùng cũng tách hai người không cùng thời đại ra xa nhau. Mỗi liên hệ duy nhất giữa họ chỉ có hồi ức này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Không muốn anh chết.

Diệp Phi Vũ đã dừng xe bên ngoài khách sạn, thấy Từ Nam Phương đi ra, anh bước vội xuống xe, giúp cô mở cửa, anh vẫn dịu dàng như thế, khiến Từ Nam Phương có phần mờ mịt. Chẳng lẽ người đánh đồ bát sứ cáo không phải anh? Chẳng lẽ anh chưa phát hiện ra cô đã biết bí mật của anh?

Từ Nam Phương bình thản ngồi vào xe, để mặc Diệp Phi Vũ cài dây an toàn cho mình: “Đi đến nơi em muốn tới”, Diệp Phi Vũ làm bộ bí mật.

Từ Nam Phương không nói gì nữa, len lén ngắm nhìn Diệp Phi Vũ lái xe. Anh ta đưa cô ra khỏi con phố nhộn nhịp, càng đi càng xa, đến khi trên đường tối đen không còn bóng người, tất cả ánh sáng còn lại chỉ là đèn xe của Diệp Phi Vũ. Lần này anh ta cũng không mở đèn trong xe, Từ Nam Phương trong lòng run sợ, không biết anh lại muốn làm gì. Cô cầm chặt ‘ngôi sao lấp lánh’, môi mím lại.

“Tới rồi!” Tắt máy, Diệp Phi Vũ xuống xe, rồi đi sang bên kia mở cửa, “Xuống đi!”. Anh vươn tay ra, dường như muốn cầm giúp cô khối thiên thạch để cô cài dây an toàn.

Từ Nam Phương không đưa khối thiên thạch cho Diệp Phi Vũ. Có lẽ nhận ra sự lo lắng của cô, Diệp Phi Vũ bình thản nói: “Yên tâm. Tôi nói rồi, đây là nơi em muốn đến”. Anh ta cúi người cài dây an toàn cho cô, rồi một mình đi về phía trước.

Đèn xe vẫn bật sang, Từ Nam Phương dựa vào ánh đèn quan sát, nơi này hoang vu, mặt đất đâu đâu cũng toàn là cỏ dại. Cô cảnh giác đi theo Diệp Thiên Vũ, lúc đứng lại bên cạnh anh, chợt cảm thấy sợ hãi. Phía trước là một đoạn đường sắt dài, trong màn đêm, chỉ có thể trong thấy những ngọn đèn chỉ đường màu đỏ nhấp nhô nơi xa tít tắp. Đường sắt quanh co bốc lên luồng khí lạnh thấu xương, âm u, mờ mịt.

“Vi sao đưa em tới đây?”, Từ Nam Phương gấn duy trì bình tĩnh.

“Đây chẳng phải là mong muốn của em sao?” Thanh âm của Diệp Phi Vũ rất nhẹ, “Em muốn quay về, nếu tôi không chết thì làm sao em về được?”.

Từ Nam Phương rung mình, quả nhiên là Diệp Phi Vũ đã nhìn thấu bụng dạ cô. Nhưng cô lảng tránh, lạnh nhạt nói: “Thực ra ngay từ đầu anh đã biết, em quay về thì anh sẽ chết, đúng không?”.

“Đừng!”, Diệp Phi Vũ nhìn đoạn đường sắt quanh co, tâm sự dường như cũng theo nó mà giải bày, “Lúc tôi còn ở Sơn Tây, trước khi gặp em, lẽ ra tôi đã chết rồi.

Ừm, chính là tại một con đường sắt như thế này, chỉ một khắc trước cả người tôi mình đầy thương tích, vậy mà một khắc sau đã hoàn toàn không còn tổn thương gì, một tuyến tàu hỏa cho tôi chết, rồi lại cho tôi sống. Tôi thậm chí còn không thể tin được rằng mình sống lại, lúc đó tôi nghĩ, ông trời thương tình tôi, muốn giúp tôi báo thù cho mẹ. Biết vì sao tôi không do dự mà tin ngay chuyện em vượt thời gian không?”, Diệp Phi Vũ cười khổ, “Ngay cả chuyện cải tử phục sinh còn xảy ra thì còn có cái gì mà tôi không thể chấp nhận?”.

“Anh biết từ khi nào? Lúc ở buổi đầu giá ư?”, nghĩ đến sự thù hận của Diệp Phi Vũ, Từ Nam Phương có phần hoảng sợ.

Giọng nói của Diệp Phi Vũ chột thê lương: “Em nói với tôi, nếu lấy được ‘ngôi sao lấp lánh’, em có thể quay về. Lúc ấy, tôi không biết em quay về có liên quan đến sự sống chết của tôi. Đến khi buổi đầu giá diễn ra, tôi mới biết, mình có liên quan mật thiết tới ‘ngôi sao lấp lánh’. Như vậy, chuyện tôi khởi tử hồi sinh gắn liền tới việc em vượt thời gian”.

Nghĩ tới ngày hôm ấy, Diệp Phi Vũ còn bị Thượng Quân Trùng lôi ra khỏi hội trường buổi đầu giá để nói chuyện, chẳng có chút nào dị thường, Từ Nam Phương không khỏi bội phục: “Biết rõ có liên quan tới tính mạng mình mà anh còn điềm nhiên như không, sự lạnh nhạt này của anh, sợ chẳng ai bì được”.

Diệp Phi Vũ vẫn không để lộ biểu cảm gì, đôi mắt sâu thẳm, nói một câu nhiều ẩn ý: “Không phải tôi điềm nhiên như không, chỉ là tôi sống đến bây giờ cũng chỉ vì muốn báo thù. Bây giờ thù đã trả, ông ấy ở trong ngục cũng chẳng được sống yên ổn. Tâm nguyện của tôi đã thành, giờ đến lượt em”, Anh nỗ lực khiến sắc mặt mình bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng, nhưng mặt nước ấy lại dâng dâng từ khí, u ám đến đáng sợ.

“Tôi nói sẽ giúp em, cũng nói sẽ không làm hại đến Quân Trùng. Em thấy không, tôi hoàn toàn không khiến cậu ấy bị tổn thương gì.” Anh nói như đọc thuộc lòng, “Đây là đường sắt, có lẽ chọn nơi này sẽ sát với tình hình lúc trước, khả năng xảy ra sơ suất khi em quay sẽ cực nhỏ”.

Nói xong, anh vẫy tay bảo cô lấy ‘ngôi sao lấp lánh’ ra, thế nhưng Từ Nam Phương cứng ngắc toàn thân, tay chân hoàn toàn không cử động được.

Một giây trước, cô vẫn còn đang nghĩ kế gài bẫy Diệp Phi Vũ, một giây trước, cô vẫn còn đang nghĩ cách để Diệp Phi Vũ đưa mình quay về.

Vậy mà hiện tại, anh đang chủ động đề nghị được chết để giúp cô hoàn thành tâm nguyện.

Đường nhìn của cô thoáng cái nhòa đi, cô không thể tưởng tượng ra hình ảnh Diệp Phi Vũ toàn thân đầy máu trước mặt mình. Dường như cảnh tượng ấy sẽ khiến trái tim cô đập nhanh mà chết đi.

“Anh đang lùi một bước để tiến hai bước phải không?”, Từ Nam Phương liếm đôi môi khô khốc vì bị gió thổi.

“Lấy lùi để tiến?” Rốt cuộc Diệp Phi Vũ cũng quay đầu nhìn cô, “Trong lòng em, tôi là loại người như vậy?”.

Từ Nam Phương gắng duy trì sự trấn tĩnh: “Chẳng lẽ không đúng? Rất nhiều lần anh cố ý tránh xa ‘ngôi sao lấp lánh’, chẳng phải vì sợ tôi phát hiện ra sự thật ư? Anh biết tôi hiểu lắm Thượng Quân Trùng là người sẽ mở ra ‘ngôi sao lấp lánh’ nhưng cứ mặc kệ để tôi hiểu lắm, như vậy còn không phải lấy lùi để tiến ư?”.

Thân thể Diệp Phi Vũ run lên, cười buồn bã: “Theo như em nói, tất cả những gì tôi làm chỉ có ngăn ấy thôi ư? Tôi tác hợp em và Thượng Quân Trùng, cố ý tạo cơ hội để hai người đến được với nhau, còn sai Bạch Thanh Dật giả vờ truy sát em, tạo cơ hội cho Quân Trùng làm anh hùng cứu mỹ nhân, những điều này em quên rồi ư?”.

“Anh... vì sao?”, Từ Nam Phương vô thức hỏi.

“Vì sao? Cần gì phải hỏi câu này? Biết rồi cũng đâu có lợi?” Về mặt của Diệp Phi Vũ sớm đã tê dại, “Đáp án như thế nào, thực ra em đã biết rồi, chẳng qua, em xem thường không hỏi đến”.

Anh nhìn cô, sự tức giận duy nhất còn sót lại là ánh mắt của anh, thế nhưng lúc này, đôi mắt ấy đã tràn ngập sự thất vọng: “Tôi biết em sẽ không thích một người như tôi, tôi cũng chẳng bao giờ dám tưởng tượng em sẽ yêu tôi. Thế nên, có đôi khi tôi nghĩ, em yêu Thượng Quân Trùng càng tốt! Em càng yêu cậu ta, càng không rời xa cậu ta. Chỉ í tem sẽ tình nguyện ở lại vì cậu ta, như thế, tôi sẽ còn được trông thấy em mỗi ngày! Với tôi, thỉnh thoảng được trông thấy em là quá đủ! Cho dù, em chỉ xem tôi là đồng minh, cho dù, giữa chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác, lợi dụng lẫn nhau, tôi cũng không quan tâm...”.

“Anh...” Từ Nam Phương dường như đã quên mất phai dung từ ngữ nào để biểu đạt, “Muốn tôi ở lại, là vì muốn mỗi ngày được nhìn thấy tôi?”.

“Lý do rất ngốc nghếch, rất nực cười phải không?” Diệp Phi Vũ dờ dãn cười, “Lúc trông thấy ông ta bị cảnh sát bắt đi, tôi đã tưởng tâm nguyện duy nhất đời này của mình đã thành rồi, tôi chẳng cần lo lắng gì nữa. Thế nhưng, hóa ra tôi đã nhầm

Lúc thù đã trả xong, tôi cũng không vui vẻ như trong tưởng tượng. Không biết vì thời gian đã quá lâu nên mối thù phai nhạt, hay là vì hiểu rõ trả thù rồi mình nên trả mạng lại cho ông trời, nên giúp em mở ra ‘ngôi sao lấp lánh’ để em trở về... Lúc ấy, tôi mới phát hiện sau khi gặp được em, tôi rất sợ chết, bởi vì, chết đi rồi, tôi sẽ không còn gặp được em, không được nghe em thỏai kèn lá.”

Anh cầm lấy một chiếc lá, đầu thoáng hiện lên hình ảnh cô và anh ngồi giữa mảnh rừng, anh lắng nghe cô thổi những giai điệu du dương, “Nếu như thời gian có thể dừng lại thì tốt biết mấy!”

“Tôi biết em quyết tâm muốn quay về, cũng như tôi biết chắc rằng giúp em lấy được ‘ngôi sao lấp lánh’ thì tôi sẽ phải chết, nhưng tôi vẫn lựa chọn liên thủ với em, vẫn muốn lợi dụng em làm loạn nhà họ Hạ. Có lẽ, lòng tham của tôi quá lớn, tôi muốn quá nhiều thứ, nên tôi mới càng sợ. Sợ ngày ấy đến quá nhanh! Cho dù em hiểu lầm Thượng Quân Trùng là người kia thì sao chứ? Vì muốn bảo vệ cậu ấy, em lựa chọn tôi làm kẻ thế thân để khai đao...” anh cười chua xót, “Cũng may, thực ra tôi mới chính là người kia, vậy nên, em không cần phiền não...”

“Anh... anh đã biết em cố tình ở bên cạnh anh vì muốn anh chết thay... mà anh vẫn còn...”, Từ Phương Nam cảm nhận được hai gò má mình lạnh lẽo, chất lỏng kia chảy xuống trên mặt cô mà cô không hề hay biết, “Anh điên rồi!”. Biết rõ cô gài bẫy, biết rõ là rượu độc, vậy mà anh vẫn uống.

Thấy Từ Nam Phương rơi lệ, Diệp Phi Vũ vươn tay muốn lau nhưng tay khựng giữa không trung, rồi chậm rãi buông xuống.

“Có lẽ tôi đã quá mơ mộng viễn vông! Em hôn tôi trước mặt nhiều người như vậy, tôi cảm thấy do là thời khắc đẹp để nhất cuộc đời mình. Có thể được ở bên em một ngày, không, chỉ cần nửa ngày, tôi đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Em nói đúng, dù em không thật lòng yêu tôi thì có sao, dù em ôm tôi nhưng trong lòng lại giữ hình bóng người khác thì có sao? Chỉ ít, em cũng đã thử một lần yêu thôi, tôi cũng từng có được em, từng được ôm em. Vậy là đủ rồi.

Em nói tôi ích kỷ cũng được, nói tôi quá si tâm vọng tưởng cũng không sao. Mặc dù em ở bên tôi chỉ có một ngày ngắn ngủi, nhưng đó là ngày đẹp nhất, tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ! Hiện giờ, dù có phải chết, tôi cũng không hối tiếc...”

Trên gương mặt anh là nụ cười thỏa mãn, anh vươn tay muốn lấy chiếc hộp trong tay cô nhưng cô ôm khư khư trước ngực, lúc này cô đã khóc không ra tiếng: “Diệp Phi Vũ, anh lại... chơi trò tâm kế với em... anh nói với em nhiều như vậy chính là muốn em hồ thẹn, hồ thẹn với anh cả đời... Anh... thật độc ác... em sẽ không để anh đạt được mục đích”.

Thế nhưng Diệp Phi Vũ đã nhào tới tách hai tay cô ra, dù Từ Nam Phương có lùi lại, ôm chiếc hộp chặt thế nào cũng bị anh nhẹ nhàng cướp đi. Tia sáng đó thoáng chốc phát ra, chưa bao giờ lịch liệt như lúc này, Từ Nam Phương nhất thời cảm thấy trời đất rung chuyển nhưng vẫn đề nén cơn hỗn loạn này xuống, liều mạng về phía Diệp Phi Vũ. Anh đang lấy ‘ngôi sao lấp lánh’ ra khỏi hộp, cầm trong tay.

Sắc mặt trắng bệch, thân thể lão đạo nhưng vẫn liều sống liều chết giữ thăng bằng. Anh chống đỡ đến cùng, từng chữ nói ra dường như điều tiêu hao rất nhiều sức lực.

“Nam Phương, Nam Phương... từ khi biết... tính mạng của em và tôi có thể nói... nói liền thời gian, tôi... tôi rất hạnh phúc... Bởi vì, so với Thượng Quân Trùng, tôi có duyên phận với em hơn...”

Từ Nam Phương gấn kìm nén nổi kích động, nhào vào trong lòng Diệp Phi Vũ, lệ tuôn trào: “Phi Vũ, Phi Vũ, đừng tốt với em như vậy! Em không muốn quay về nữa, em cũng không muốn anh phải chết... được không...”

Những giọt nước mắt của cô rơi xuống lòng ngực Diệp Phi Vũ. Hóa ra cơ thể lạnh lẽo đang run rẩy này đối với cô quan trọng đến thế.

Cô những tưởng cả đời này lòng mình chỉ vương bạn Thượng Quân Trùng, vì anh cần người chăm sóc, vì cách anh biểu đạt tình yêu khiến cô đắm đuối. Trong lòng cô đã vô thức bài xích Diệp Phi Vũ chỉ biết có âm mưu và lợi dụng. Thế nhưng, cuối cùng Diệp Phi Vũ vẫn dùng cách thức của riêng mình để chiếm trọn trái tim cô. Đáng tiếc, khi cô hiểu rõ lòng mình thì tất cả đã muộn.

Từ Nam Phương cắn răng, vươn tay muốn lấy lại ‘ngôi sao lấp lánh’, nhưng khi tay cô chạm vào nó, cô cũng không thể rút ra được nữa. Cô hoảng hốt nhìn Diệp Phi Vũ, bỗng thấy anh cười: “Ngôi sao lấp lánh, chỉ khi... có em và tôi ở bên cạnh, nó mới mở ra...”

Hai bàn tay của họ giống như hai đầu nam châm trái dấu, hút với nhau, dán chặt vào khối thiên thạch. Luồng sang đó chuyển dần thành bảy sắc, tựa một màn pháo hoa rực rỡ giữa đêm đen, không biết lúc nào sẽ tan biến như khói mây...

“Đừng! Phi Vũ...”, Từ Nam Phương thấy Diệp Phi Vũ giống như bị thứ gì đó nuốt chửng, cơ thể anh càng lúc càng mờ dần không rõ, “Em còn muốn nói với anh...”

Chưa nói hết câu, cô cảm thấy chính mình bị ném vào một hỏa lò nóng rực, muốn nói nữa cũng không thể thốt nên lời, ngay cả nhìn anh lần cuối cũng không kịp.

Cô vẫn còn một câu chưa nói được với anh mà đã bị ném vào cái động tối đen không đáy, não bộ trở nên hỗn loạn. Nhưng trong đầu cô vẫn còn một tia ý thức, cô muốn nói với một người ba chữ...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Kết

Từ ái phi... Từ ái phi...” giọng nói già nua như tiếng chuông tang vang bên tai khiến Từ Nam Phuong giật mình tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng.

Cô mở mắt, trông thấy một ông lão đang vuốt ve tay bàn mình. Từ Nam Phuong hoảng sợ rút tay về, nhưng bình tĩnh lại mới nhận ra ông lão kia là Hoàng đế Vạn Lịch, là phu quân của mình.

Mình cứ như vậy mà trở về sao? Còn anh ấy? Anh ấy cứ như vậy mà chết sao?

Trái tim Từ Nam Phuong co thắt lại, cô muốn khóc, muốn hét lên, nhưng toàn thân không một chút khí lực, cõi lòng như đã khô kiệt, ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

Cố gắng khôi phục trạng thái bình thường, nhưng sâu trong đáy lòng dường như có một nơi không thể chạm vào, chỉ cần khẽ chạm lập tức sẽ vỡ thành nhiều mảnh vụn.

Từ Nam Phuong cảm thấy đầu đau như búa bổ, cô nhìn bốn phía, trông thấy xung quanh mình bị rất nhiều người vây lấy, có Hoàng đế Vạn Lịch, có Hoàng hậu và rất nhiều phi tần.

Đây là cung Càn Thanh, cô đang nằm ở Đông Ngõn các.

Kiếp này, cô lại vượt qua mấy trăm năm, tiếc rằng, mối bận tâm và sự đẹp đẽ của mấy trăm năm ấy chỉ là giấc mộng, cô đã tỉnh mộng rồi, giờ đây tất cả chỉ còn là hồi ức còn sót lại.

Cô muốn nhớ lại khuôn mặt anh, nhưng lại chỉ trông thấy vị Hoàng đế già nua đang nắm cầm mình, nhìn một chút lại thấy ông ta nắm tay mình, ho khan hai tiếng, dò hỏi: “Ái phi, nàng rốt cuộc đang làm ảo thuật gì thế? Vì sao đột nhiên biến mất trước mặt mọi người, dọa Trẫm hú vía một phen, đang muốn sai người đi tìm thì nàng từ trên trời giáng xuống, trở về trông bộ dạng kì lạ thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Đoán phi tần cũng trừng mắt nhìn Từ Nam Phuong, quên cả chằm chọc, mĩa mai.

Chỉ có Hoàng hậu cười khẩy một tiếng rồi nói: “Tứ phi và Tứ ngự sử rất tinh thông mấy thứ tà đạo này, thế nên muốn dùng nó để mê hoặc người khác”.

Từ Nam Phuong cuối đầu nhìn, hóa ra trên người mình vẫn còn mặc quần áo thời hiện đại. Nghe tới Hoàng hậu nhắc tới cha mình, cô mừng rỡ, thần sắc cũng khôi phục sức sống, cô nhìn vị hoàng đế già, nhanh trí nói: “Hóa ra ‘ngôi sao lấp lánh’ có thể đưa người ta đi gặp Thiên Thần”.

“Ngôi sao lấp lánh, Thiên Thần?”

“Vâng, khối sao băng này có tên là ‘ngôi sao lấp lánh’, Nam Phuong bị nó đưa lên Trời. Thiên Thần còn giúp Nam Phuong cứu cha thoát khỏi một mũi kiếm sai đường. Trang phục trên người Nam Phuong cũng từ nơi của Thiên Thần mà có. Chỉ cần Nam Phuong ngày đêm thay Hoàng thượng cầu phúc, là có thể giúp Hoàng thượng trường sinh bất lão”.

“Thật sự có chuyện gặp Thiên Thần?”, Hoàng đế Vạn Lịch bệnh tình nguy kịch, vừa nghe thấy tinh thần đã vững dậy rất nhiều, “Từ ái phi... nàng đúng là phúc tinh của Trẫm...”.

“Nhưng mà, Nam Phuong muốn thay Hoàng thượng tụng kinh niệm phật, cần nhất là thành tâm, cúi xin Hoàng thượng cho phép Nam Phuong đến đạo quán thành kính cầu nguyện. Trong lúc Nam Phuong niệm kinh, không cho phép người khác quấy rầy.”

“Được, Trẫm sẽ cho xây một đạo quán trong cung, nàng có thể ở trong đó tu hành”, Hoàng đế Vạn Lịch hưng phấn nói.

“Xăng bậy!” Chưa đợi Từ Nam Phuong lên tiếng phản đối chuyện xây đạo quán trong cung, Hoàng hậu đã mở miệng ngăn cản: “Tứ phi, người dám ở đây nói năng xăng bậy, bản cung không tin vào cái kỳ ngộ mà người nói đâu”.

Lời nói của Hoàng hậu lập tức chọc giận Từ Nam Phuong, khiến cô lạnh lùng trở lại: “Có kỳ ngộ này hay không, Hoàng hậu cứ sai người đến Hà Nam dò hỏi thì biết. Xem có phải phụ thân của thần thiếp bị lừa dối kiểm xét qua, thoát chết trong nháy mắt, một cọng tóc cũng không bị thiệt hại không!” Từ Nam Phuong phóng ánh mắt sắc bén về phía Hoàng hậu như muốn xuyên thấu vào lòng dạ bà ta, “Chỉ có điều phụ thân của thần thiếp thật sự bị ngộ thương, hay là có người cố ý làm hại, việc này còn cần Hoàng hậu nương nương điều tra làm rõ”.

Hoàng hậu mặt biến sắc, không ngờ Từ Nam Phuong lại biết chuyện phụ thân mình suýt mất mạng, mà toàn bộ sự việc cũng là do một tay Hoàng hậu sắp xếp. Bà ta không dám nói gì nữa, lúc này Hoàng đế vuốt ve bàn tay Từ Nam Phuong, cười nói: “Thật sự có chuyện như vậy sao? Trẫm sẽ triệu Tứ ngự sử hỏi kinh để hỏi cho rõ ràng”.

Từ Nam Phuong rút tay ra, vô cùng ủng hộ quyết định này của Vạn Lịch: “Nam Phuong cũng đã lâu rồi không gặp phụ thân”.

Cả đời cô chỉ lo lắng một điều duy nhất là cha mình, có thể nhìn thấy cha thì tâm nguyện đời này của cô đã hoàn thành.

Mùa xuân năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi tám, Tứ Quang Khải được triệu vào cung gặp Thánh thượng. Chuyện khôi tử hồi sinh của ông khiến Hoàng đế Vạn Lịch vô cùng hứng thú, thế nên việc xây dựng đạo quán cho Từ Nam Phuong nhanh chóng được tiến hành.

Dưới sự thỉnh cầu của Tứ Quang Hải, Vạn Lịch đặc biệt cho phép Từ Nam Phuong về thăm nhà cha nữa ngày.

Trong Từ phủ.

Từ Nam Phương cùng cha đi dạo trong hậu hoa viên, cỏ xanh liều vàng, ý xuân tràn trề, hương thom ngào ngạt, nhưng thần sắc Từ Nam Phương lại vô cùng ủ rũ.

Từ Quang Khải bỗng nhiên dừng bước, nhìn con gái mình, nghiêm túc hỏi: “Nam Phương, ta hỏi con ba câu, con phải thành thật trả lời”.

Từ Nam Phương không rõ ý tứ của cha, chỉ có thể gật đầu.

“‘Ngôi sao lấp lánh’ rốt cuộc đưa con đi đâu?” Sợ Từ Nam Phương qua loa lấy lệ, Từ Nam Khải vội bổ sung, “Đừng nói với ta là Thiên Thần, cả con và ta đều biết đó là chuyện hoang đường”. Giọng nói của ông không lớn, hơn nữa lại chọn một địa điểm là một nơi vắng vẻ không có chỗ nào khuất, đương nhiên là để phòng bị kẻ khác nghe lén.

Từ Nam Phương cũng không biết từ khi nào cha mình trở nên dè chừng như vậy, cô trầm ngâm một hồi lâu rồi trả lời: “Con gái đến tương lai bốn trăm năm sau”.

Cô còn tưởng cha mình không nghe rõ, nhưng Từ Quang Khải chỉ trừng mắt, ông vuốt râu: “Được, vậy thì, con quay về bằng cách nào?”.

Nghe câu hỏi này, Từ Nam Phương cảm thấy tim mình đau nhói, hô hấp không thông, cô ôm ngực, hỏn hển thở dốc. Thấy cha chăm chăm nhìn mình, cô muốn mở miệng nói, nhưng cả người không ngừng rung rẩy, hai hàm răng va vào nhau phát ra những tiếng động khe khẽ.

Vết thương, quả nhiên không nên chạm vào.

Từ Quang Khải cũng không ngờ con gái lại có phản ứng dữ dội như vậy, ông thở dài: “Đã vậy không, cần hỏi câu thứ ba nữa”. Ông đi về phía trước, ra hiệu cho Từ Nam Phương đi theo mình vào ‘tàng thư lâu’.

Từ Nam Phương vừa bước vào đã thấy cha mình đóng cửa lại, rồi nói vọng vào trong: “Ra đi!”.

Từ Nam Phương thấy lăm lăm, nhưng thoáng cái đã trông thấy một bóng dáng bước ra từ phía sau kệ sách. Anh ta là thư đồng, mặc chiếc áo bằng vải bố màu lam, thế nhưng khuôn mặt...

Từ Nam Phương suýt nữa đứng không vững, cô ngỡ rằng mình bị ảo giác, nhưng người kia nhanh chóng đi tới trước mặt cô, đỡ lấy cô, không để cô té ngã.

Cô ngẩng nhìn khuôn mặt ấy, dường như nhìn bóng nhòa đi: “Sao... sao có thể... em không nắm mơ chứ...”. Cô nắm lấy tay anh, ấm, rất ấm.

“Em không mơ! Tôi cũng nghĩ mình đang mơ, thật sự không ngờ mình chẳng những không chết, mà còn được cùng em sống lại!”, Diệp Phi Vũ nói, “Càng trùng hợp hơn, tôi lại chứng kiến chuyện bác trai cải tử hoàn sinh! Cũng nhờ bác trai mà tôi mới được gặp lại em”.

Nhịp tim của Từ Nam Phương rốt cuộc cũng trở lại bình thường, trái tim chịu bao nhiêu hủy hoại cuối cùng cũng được sống lại: “Anh... hại em một mình chịu đau khổ...”.

Diệp Phi Vũ gượng cười: “Tôi nhờ bác trai hỏi em ba câu hỏi, nếu em sống tốt, tôi sẽ không quấy rầy em...”.

Từ Nam Phương gỡ ra khỏi vòng tay của Diệp Phi Vũ: “Em làm sao có thể sống tốt?”

Cô vội lau nước mắt, giống như làm vậy sẽ giúp cô nhìn thấy rõ anh hơn, lúc này cô đã không thể khống chế bản thân nữa: “Anh có biết, em luôn muốn nói với anh ba chữ, ba chữ ấy đã dần vặt em rất lâu, rất lâu...”.

Diệp Phi Vũ nhìn chăm chăm cô, ánh mắt khó tin: “Là... ba chữ nào?”.

Từ Nam Phương thôi khóc, bật cười. Diệp Phi Vũ sao đến giờ này còn ngốc như vậy? Cô đưa hai tay lên ngực làm thành hình trái tim, rồi từ từ di chuyển về phía ngực anh.

Diệp Phi Vũ xúc động, kéo cô về phía mình, ngọc bội va chạm khẽ kêu leng keng, dường như đó là thứ âm thanh tuyệt vời nhất thế gian này. Anh nói: “Đừng nói với anh ba chữ đó, anh muốn từ nay về sau mỗi ngày đều phải nói, kiếp sau cũng vậy...”

Tháng Tư, năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi tám, Hoàng đế Vạn Lịch bệnh nặng. Từ Nam Phương vâng lệnh vua dẫn một đoàn người đi về phía Đông Hải tầm tiền sơn, từ đó về sau bất vô âm tín, không quay lại nữa.

Ngày Hai mươi mốt, tháng Bảy, năm Vạn Lịch thứ Bốn mươi tám, Hoàng đế Vạn Lịch băng hà. Tháng Mười, Hoàng đế Vạn Lịch được an tang trong Định Lăng, lấy áo mũ của Từ Nam Phương nhập quan, mai táng bên cạnh.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Vượt Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.